

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202028

UNIVERSAL
LIBRARY

ಭಾರತೀಯ ಪೌರನೀತಿಯ ಕೈಪಿಡಿ

ಭಾಗ I, II

~~ಕಂ. ಕೃಷ್ಣಯ್ಯಂಗಾರ್, ಬಿ.ಎ.~~
ಅಧ್ಯಾಪಕ, ದೇಶೀಯ ವಿದ್ಯಾಶಾಲಾ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಸತ್ಯಶೋಧನ ಪ್ರಕಟನ ಮಂಡಿರ
ಬೆಂಗಳೂರು
೧೯೭೫

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಕಾದಿಡಲಾಗಿದೆ

127-74.—ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟರಾದ
ಟಿ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಅಯ್ಯರವರಿಂದ ಮುದ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಪೀಠಿಕೆ

ಪೌರನೀತಿಯೆಂಬುದು ಹೊಸದಾಗಿ ತೋರಬಹುದಾದರೂ ಹೊಸದಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ 'ಕಾಲಸ್ಮೃತಿ'ಯೆಂದು ಉದ್ದೇಶಿಸುವ ಪರಿಸ್ಮೃತಿಯ ಪ್ರಜ್ಞಾಲಾಭವೇ ಅದರ ಉದ್ದೇಶ. ಮನೆಯ, ಜಾತಿಯ, ಕೇರಿಯ, ಗ್ರಾಮದ, ದೇಶದ, ಜಗತ್ತಿನ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಮಾಜಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವುದೇ ಪೌರನೀತಿ. ಐಹಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಯಾವ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದವೋ ಅದೇ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೇ ಕಾಲಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು. ಪಂಚ ಯಜ್ಞಗಳೆಂದೂ, ಪಂಚ ಋಣಗಳೆಂದೂ, ದ್ವಾತ್ರಿಂಶದ್ಧಾನ್ಯಗಳೆಂದೂ ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವುಗಳನ್ನೇ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಸ್ಮೃತಿಗೆ ಹಿತವಾಗಿ ವಿವರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಧರ್ಮ, ನ್ಯಾಯ, ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಪೌರನೀತಿಗೆ ಸಹಜವಾದ ಆಧಾರಗಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಮಾಜ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಸಮಾಪ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ 'ಸಿವಿಕ್ಸ್' ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಪ್ರಯೋಗವು ರೂಢಿ. ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತರುಣರ ಪಾಠ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಪಾಠವು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದುದೆಂದು ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಇದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಅನೇಕರು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಆದರೆ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿದೋಷದಿಂದ ವಿಷಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ ಇರುವುದುಂಟು. ಸರ್ಕಾರದ ಇಲಾಖೆಗಳನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಒದಗುವ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಈ ನೀತಿಭಾಗದ ಒಂದೆರಡಂಶಗಳು ಮಾತ್ರ ಮುಗಿಯುತ್ತವೆ. ಭಾರತೀಯ ರಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿದವರಿಗೆ ವ್ಯವಾರ್ಜಿತವು, ಅಂದರೆ ಅಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು, ಘನವಾದ ರಾಶಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯೋಗ್ಯರಾಗಿ ಬಾಳಲು ಒಂದು ಬಗೆಯ ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನವು ಬೇಕು; ವರ್ತಮಾನ ಭವಿಷ್ಯಗಳೆರಡನ್ನೇ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು. ಭವಿಷ್ಯವು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವು ಗತ

ಕಾಲದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೂ ವರ್ತಮಾನಕಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ವಿಚಾರ ಸಮಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲೇಬೇಕು.

ಈ ನೀತಿಪಾಠವು ಸಮ್ಮ ದೇಶದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದಾದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಆವಶ್ಯ. ದೇಶವು ವಿಸ್ತಾರವೂ, ಪ್ರಾಚೀನವೂ, ವಿಶಿಷ್ಟವೂ ಆದ ಕಾರಣದಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಪೌರಸೀತೆಯೆಂಬುದು ವಿಸ್ತಾರ ಏಕಾಂತಗಳಿಂದ ವಿಪುಲವೂ ವಿಶಿಷ್ಟವೂ ಆದುದು. ಅತ್ಯವಶ್ಯವೂ ವಿಶಿಷ್ಟವೂ ಆಗಿರುವ ಈ ಪೌರಸೀತೆಯನ್ನು ಪ್ರಭುಮಾತನಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾತ್ರ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದೆ.

ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮೊದಲು ಬರೆದುದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿಯೇ. ಮೊದಲನೆಯ ಭಾಗವೆಂಬುದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ 172 ಪುಟಗಳಾದವು; ಕನ್ನಡದಲ್ಲಾದರೆ 300 ಪುಟಗಳಾದವು! ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ಏನೆಯ ವಿಸ್ತಾರ ವನ್ಯಾಸಗಳ ಭೇದದಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೇನು ಭೇದವೊಂದಿಲ್ಲವೋ! ಕನ್ನಡದ ಅಷ್ಟೇನು ಮೊಳೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಲ್ಪವನ್ಯಾಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಂದೆ ಉಕಾರ್ಯದ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಮಹತ್ವವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಬಹುದು. ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಪ ಭೇದಗಳಿರಬಹುದಾದರೂ ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿರುವುದರ ಅನುನಾದ ಮಾತ್ರವೇ. ಕೇವಲ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕಂಡು ಕನ್ನಡದ ಪುಸ್ತಕವು ಇಂಗ್ಲಿಷು ಪುಸ್ತಕಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದೊಂದೋ ವಿಸ್ತಾರವೆಂದೋ ಯಾರೂ ಭ್ರಾಂತಿಗೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಸಾಹಸವೇ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಡೆದವ ರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲದ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಸರಳ ರೂಢಿ ಯಲ್ಲಿರಬಾರವು. ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗವಾದರಂತೂ ಮಹಿಮೆಯ ತೊಡಕು ಬೇರೆ. ರೂಢಿಗೊಂಡಿರುವಾಗಲೂ ವಿಶಿಷ್ಟನಾಮವಾಚಕಗಳಾಗಿರುವಾಗಲೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ದೇಶ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ದೊರಕಬಹುದಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸದೆ ಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಛಂದ,

ವರಣ, ಭೋಗಪತಿ ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಅಕ್ಷೇಪವಿರಲಾರ
ದೆಂಬ ವಿಶ್ವಾಸವು ಗ್ರಂಥಕರ್ತನಿಗುಂಟು.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಯುವಕ ಯುವಕಿಯರಿಗೆ ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಪಠನೀಯ
ವಾಗಲೆಂಬುದೇ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನ ಹಾರೈಕೆ. ಏಷಯ ವಿನಯಾದಲ್ಲಿ
ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ನೀಡಿದ ಶ್ರೀ ಸಿ. ರಾಮಲಿಂಗಾರಿಡ್ಡಿಯವರಿಗೂ
ಶ್ರೀ ಸರ್ ಎಸ್. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನವರಿಗೂ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನ ಪಂದನೆಗಳು.
ಅಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕಾಲವತರವಾದ ಜಾ ಕುಸ್ತಿಕ್ಕನವರಿಗೆ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನ
ವಿಶೇಷ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಕಂ. ಕೃಷ್ಣಯ್ಯಂಗಾರ್.

ಅನುಕ್ರಮಣಿಕೆ

ಪುಟ

I. ದೇಶ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ :

1. ನಮ್ಮ ದೇಶ	3
2. ಭಾರತೀಯ ಜನರು	12
3. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯಬಂಧ	33
4. ಭಾರತೀಯರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತು	50

II. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ :

1. ರಾಷ್ಟ್ರಸಿದ್ಧಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಸ್ವರೂಪಗಳು	107
2. ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧ	152

III. ಪೌರ ನಿರ್ವಾಹ :

1. ಪೌರಲಕ್ಷಣಗಳು	243
2. ಪೌರಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು	255
3. ಪೌರನಿರ್ವಾಹದ ಆತಂಕಗಳು	296

ಎರಡನೆಯ ಭಾಗ

IV. ಈಜಿಪ್ತ ಇತಿಹಾಸ 309

V. ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು :

1. ಖೇರಿಕೆ	357
2. ಆಯುರಾರೋಗ್ಯಗಳು	363
3. ಶಿಕ್ಷಣ ಏರ್ಪಡಿಸುವಿಕೆಗಳು	378
4. ದಾರಿದ್ರ್ಯ ನಿವಾರಣೆಗಳು	394
5. ಇತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು	414
6. ಉಪಸಂಹಾರ	471

VI. ಅನುಬಂಧ :

1. ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಲೆಕ್ಕಗಳು	485
2. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು	502
3. ಪರಿಭಾಷಾ ಶಬ್ದಗಳು	510
4. ಅಕಾರಾದಿ ಸೂಚಿ	520

భరతనాథ-ప్రదేశాలు

ಮುರಬಿ

6

३

I. ದೇಶ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

	ಪುಟ
1. ನಮ್ಮ ದೇಶ	3
2. ಭಾರತೀಯ ಜನರು	12
3. ಪ್ರೆಟೆನ್ಸ್ ಸಮುವಾಯಬಂಧ	33
4. ಭಾರತೀಯರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತು	50

1. ನಮ್ಮ ದೇಶ

ಮೈಸೂರು, ಕನ್ನಡ ನಾಡು, ಬ್ರಿಟಿಷ್-ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗ, ಒಟ್ಟು ದೇಶ, ದೇಶದ ಜನರುಗಳು, ಸ್ಥಾನ, ವೈಶಾಲ್ಯ, ಬಾಹುಳ್ಯ, ವೈವಿಧ್ಯ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ದೇಶದ ಐಕ್ಯತೆ.

ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು 29,483 ಚದರ ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣವುಳ್ಳದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್, ಮೈಸೂರು ಬೆಲ್ಜಿಯಂ, ಸ್ವಿಟ್ಜರ್ಲೆಂಡ್ ಎಂಬ ಐರೋಪ್ಯ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡದು. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವೆಂಬುದು ದಖನ್ ಪ್ರಸ್ಥಭೂಮಿಯ ದಕ್ಷಿಣ ಮೂಲೆಯೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಮೇರೆಗಳು ಪ್ರಾಕೃತಿಕವಾದವುಗಳಲ್ಲ, ರಾಜಕೀಯವಾದವು. ಬೊಂಬಾಯಿ ಮದರಾಸಾಧಿಪತ್ಯಗಳೂ ಕೊಡಗು ಪ್ರಾಂತವೂ ಸಂಸ್ಥಾನದ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳು.

ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಅಥವಾ ಕರ್ಣಾಟಕ ಪ್ರಾಂತದ ತೆರಿಕಣ ಭಾಗ. ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ನೆರೆಯವರು. ಈಶಾನ್ಯ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಆಂಧ್ರರೂ, ಆಗ್ನೇಯ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳರೂ ನೆರೆಯವರು. ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ, ಕೊಡಗು, ನೀಲಗಿರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿದವು; ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ, ಧಾರವಾಡ, ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವಿಭಾಗಗಳೇ. ಕನ್ನಡಿಗರ ನಾಡೆಂಬುದು ಬೊಂಬಾಯಿ ಆಧಿಪತ್ಯ, ನೈಸಾಮ ಸಂಸ್ಥಾನ, ಮದರಾಸಾಧಿಪತ್ಯಗಳ ಭಾಗಗಳನ್ನೂ, ಕೊಡಗು ಪ್ರಾಂತವನ್ನೂ, ಮೈಸೂರು, ಕೊಲ್ಲಾಪುರ, ಆಕ್ಕಲಕೋಟೆ, ಮುಡುಪೊಳಲು ಮುಂತಾದ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ, ನೀಲಗಿರಿ, ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಮದರಾಸಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವು; ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ, ಧಾರವಾಡ,

ಬೆಳಗಾಂವಿ, ಬಿಜಾವುರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಬೊಂಬಾಯಿ ಆಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವು; ಬೀದರ್, ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಮತ್ತು ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ನೈಸಾಮರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧೀನವಾದವು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಆಡಳಿತಗಳಿಗೆ ಅಧೀನರಾದ ಕನ್ನಡಿಗರ ಸಂಖ್ಯೆಯು 1 ಕೋಟಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು; ಅದರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನವರು 65,57,302. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಂತೆಯೇ ತಮಿಳುನಾಡು, ಕೇರಲ, ಆಂಧ್ರ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಗುಜರಾಥ, ಉತ್ತರ, ಬಂಗಾಲ ಮೊದಲಾಗಿ ಅನೇಕ ನಾಡುಗಳು ಮಾತೃಭೂಮಿಯೆನಿಸಿದ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ.

ಭಾರತವರ್ಷದ ರಾಜಕೀಯ ಸಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದಿಂದಲೂ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಕೆಂಬಣ್ಣದಿಂದಲೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್, ದೇಶೀಯ ದಿಂದಲೂ ಚಿತ್ರಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಂಬಣ್ಣದವು ಎಭಾಗಗಳು ಪ್ರದೇಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸ್ವಂತ ಅಧೀನಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟವು; ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭಾಗಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರುವ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲೊಂದು; ಮೈಸೂರಿನಂತೆಯೇ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿವೆ. ನೈಸಾಮ ಸಂಸ್ಥಾನ, ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ಜಮ್ಮು, ತಿರುವಾಂಕೋಡು ಮುಂತಾದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ದೊಡ್ಡವು; ಉಳಿದವು ಕಿರಿದಾದವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 600ರಷ್ಟು ಇರುವ ಈ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಂದು ಹೆಸರು. ಭಾರತವರ್ಷವು ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ವಿಭಾಗಗಳಾಗಿದೆ: ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗ. ರಾಜಕೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಭೇದವು ಮುಖ್ಯವಾದುದು.

ಈ ವಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ಸಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗವು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 3 ರಷ್ಟಿದ್ದು ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಎರಡರಷ್ಟಿದೆ; ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ 3 ರಷ್ಟಿದ್ದು ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಜನಮೋಮದ ಮೂರರಷ್ಟಿದೆ. ಜನಬಾಹುಳ್ಯವು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಸಕ್ಷೆಯೇ ಉತ್ತರವನ್ನು

ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಫಲವತ್ತಾದ ಒಯಲುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿ ಪ್ರಸ್ಥಭೂಮಿಯ ಭಾಗಗಳೂ ಗುಡ್ಡಗಾಡು ಪ್ರದೇಶಗಳೂ ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ. ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುವಾಂಕೋಡು, ಕೊಚ್ಚಿ, ಕಾಠೇವಾಡ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಮುದ್ರತೀರ ವುಂಟು, ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಸಮುದ್ರ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲ. ಸಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗವು ಚಾಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಂದ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ದಲ್ಲಿಯೂ, ಜನಬಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗವೇ ಹೆಚ್ಚಿನದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು.

ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿವೆ; ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ 15 ಮುಖ್ಯ ಭಾಗಗಳು ಅಥವಾ ಒಟ್ಟು ದೇಶ ಪ್ರಾಂತಗಳು ಇವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಂತ ಗಳನ್ನು ಆಳಲು ಗವರ್ನರುಗಳೆಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ,

ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನು ಆಳಲು ಲೆಫ್ಟಿನೆಂಟ್ ಗವರ್ನರುಗಳೆಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡುವ 15 ಸರಕಾರ ಗಳೂ ಮೈಸೂರು ಎಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ; ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನೇ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಮೈಸೂರು ವಶದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದ 15 ಸರಕಾರಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ, 600 ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರಕಾರಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಉಭಯ ವಿಭಾಗಗಳಿಗೂ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿರುವ ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಗವರ್ನರ್-ಜನರಲ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಭಾರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೂ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಮೊರೆಯೂ ಆದ ಪ್ರಭುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸ್ವರೂಪನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿತ್ಯವೂ ನಾನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ನಾಣ್ಯಗಳೂ ಸ್ವಾಂವುಗಳೂ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗಗಳೆರಡೂ ಸೇರಿ ಭಾರತವರ್ಷ ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು 'ರವಿ ಮುಳುಗಿದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ'ವೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ

ಹೆಸರುಗೊಂಡಿರುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಜನಾಂಗಗಳ ಸಮುದಾಯವೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಭಾರತೀಯರಾಗಿ, ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅಧೀನರಾಗಿ, ಕನ್ನಡಿಗರಾಗಿ, ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ದ್ದೇವೆ.

ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿ ಅಥವಾ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಷರೇ ಮೊದಲಾದ ಐ ರೋ ಪುರು ಸಿಂಧು ಶಬ್ದದ ದೇಶದ ಹೆಸರುಗಳು ಅಪಭ್ರಂಶವಾದ ಇಂಡಿಯ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವಾದರೋ ಜಂಬೂದ್ವೀಪ, ಭರತವರ್ಷ, ಭರತಖಂಡ, ಆರ್ಯಭೂಮಿ, ಆರ್ಯಾವರ್ತ, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್, ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇವಲ್ಲದೆ ಕೆಲವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಪುಣ್ಯಭೂಮಿ, ಕರ್ಮಭೂಮಿ, ಭೋಗಭೂಮಿಗಳೆಂದೂ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿ ಕರ್ಮಭೂಮಿಗಳೆಂಬವು ತುಂಬಿದ ಅರ್ಥವುಳ್ಳವು; ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ಸೊಗಸಾದ ಹೆಸರುಗಳು. ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸುಕೃತವನ್ನಾಚರಿಸಿದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಈ ಪವಿತ್ರ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲವರೆಂದೂ, ಸುಕೃತವನ್ನಾಚರಿಸದಿದ್ದವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವು ದುರ್ಲಭವೆಂದೂ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ನಂಬಿಕೆ. ಪುಣ್ಯವಂತರಿಗೇ ಲಭ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯೆಂಬ ಹೆಸರು ಸಂಭವಿತೆ. ಕರ್ಮಭೂಮಿಯೆಂಬುದು ಇನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನುಳ್ಳ ಹೆಸರು. ಆರ್ಯಧರ್ಮಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಮಾನವನೂ ತನ್ನ ಕರ್ಮಫಲದಂತೆ ಜನ್ಮಾಂತರಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ಕರ್ಮದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಕರ್ಮಬಂಧನದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಲು ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಸಿಂಹಾಸನಾಧಿನಿಯಲ್ಲಿ ಬೇವಿಯು ತನ್ನ ಕಡೆಮು ಜನ್ಮವನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಬೇವಿಗಳಿಗೆ ಮೋಕ್ಷದಾಯಕವಾದುದು ಈ ದೇಶ; ಇಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬುದು ಹಿರಿಯರ

ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲಚ್ಛನಿಸಿದ ಭತ್ಯಹರಿಯು ಈ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ಎವರಿಸುತ್ತ* "ಶ್ರೀಗಂಧದ ಸೌದೆಯನ್ನುರಿನ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ರತ್ನಗಳಿಂದ ಖಚಿತವಾದ ವಾತ್ಸೆಯನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು, ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಮೂಢನು ಎಳೆಸ ಹಿಂಡಿಯನ್ನು ಬೇಯಿಸುತ್ತಲಿದಾನೆ! ಅತ್ತ ಚಿನ್ನದ ನೇಗಿಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಎಕ್ಕೆಯ ಹತ್ತಿಗೆಂದು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉಳುತ್ತಲಿದಾನೆ! ಇತ್ತ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಹುಚ್ಚನು ಕರ್ಪೂರವನ್ನು ಸಮವಾಗಿ ತುಂಡುಗಳಂತೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಳು ಹಾರಕೆ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ಪಾತಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಲಿದಾನೆ! ಈ ಕರ್ಮಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದೂ ಕೂಡ ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸದಿರುವ ಮೂಢನಿಗಿಂತ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯರಾದವರುಂಟೇ?" ಎಂದು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನುಡಿದನು. ಭೋಗಭೂಮಿಯೆಂಬ ಹೆಸರು ಬರಲು ಭರತಖಂಡವು ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಭೋಗಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದೇ ಕಾರಣ. ಪುಣ್ಯಭೂಮಿ ಕರ್ಮಭೂಮಿಗಳೆಂಬುವೇ ದೇಶದ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸತಕ್ಕವು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ಅರ್ಥವೂ ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ. ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿರುವುದು ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯೆಂತಲೂ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿರುವುದು ಕರ್ಮಭೂಮಿಯೆಂತಲೂ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಸಿಂಧು ಯಮುನಾ ಗಂಗಾನದಿಗಳ ತೀರಗಳಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷವು ಸುಲಭವೆಂತಲೂ, ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತಕ್ಕೆ ತೆಂಕಲಾದರೆ ಕರ್ಮಾಜರಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮೋಕ್ಷವು ದೊರಕಲಾರದೆಂದೂ ಇದರ ವಿವರ. ನಾವು ಈ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತರಾಗಬಾರದು. ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪರಿಚಯವನ್ನೂ ಪರಿಚ್ಛಾನವನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜೀವನಕ್ಕೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು.

* ಸ್ವಲ್ಪಾಂ ವೈದ್ಯಾರ್ಯಮಯ್ಯಾಂ ಪಡತಿ ತಿಲಖಲಂ ಚಾಂದನ್ನೇರಿಂಧನಾಳ್ವಿ ಸ್ವೇವರ್ಣೈರ್ಲಾಂಗಲಾಗ್ನೈರ್ವಿಲಿಖತಿ ಪಸುಧಾಮರ್ಕತಲಸ್ಯ ಹೇತೋ||
ಛತ್ವಾ ಕರ್ಪೂರಖಂಡಾನ್ ವೃತಿಸುವ ಕುರುತೇ ಕೋದ್ರವಾಣಾಂ ಸಮಂತಾತ್ ಪ್ರಾಪ್ಯೇಮಾಂ ಕರ್ಮಭೂಮಿಂ ನ ಭಜತಿ ಪುರುಷೋ ಯಸ್ತಪೋ ಮಂದಭಾಗ್ಯಃ||

ಸಕ್ಷೇಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನಮಗೆ ಭರತವರ್ಷದ ಸ್ಥಾನವು ಎಶೇಷವಾದುದೆಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ಫುರಿತವಾಗಿದೆ. ಭರತವರ್ಷವು ಸಸ್ಯಸಮೃದ್ಧಿಗೆ ಅಕರವಾದ ಉಷ್ಣವಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಪೃಥ್ವಿಯ ಪ್ರಾಚ್ಯಾರ್ಧದ ಕೇಂದ್ರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ; ಪೂರ್ವಾರ್ಧಗೋಳದ ನಡುವಣ ಅಭರಣದಂತೆ ಇರುವ ಈ ದೇಶವು ಪ್ರಾಚ್ಯ ಅಥವಾ ಪೌರಸ್ತ್ಯ ದೇಶಗಳ, ಜನಗಳ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಹೃದಯದಂತೆಯೇ ಇದೆ. ಸ್ಥಾನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಈ ದೇಶವು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಭಾಗವೂ ಇದೆ. ಇತರ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಆ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದ ಮಹಿಮೆಯು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. 1,900 ಮೈಲಿ ಉದ್ದವೂ 1,900 ಮೈಲಿ ಅಗಲವೂ ಇದ್ದು 18,08,679 ಚದರ ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಈ ದೇಶವು ಭೂಮಂಡಲದ ದೇಶವಿಧೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಹಿರಿಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದು. ಉದ್ದ ಅಗಲಗಳಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷವೆಂಬುದು ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡಕ್ಕೇ ಸಮಾನ; ಬೋರ್ಡೋ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಕಾನಾಸ್ಪಾಂಟಿನೋಪಲ್ ಪಟ್ಟಣದವರೆಗೆ ಇರುವ ದೂರವೂ ಕರಾಚಿಯಿಂದ ಚಟ್ಟಗ್ರಾಮ (ಚಿತ್ತಗಾಂಗ್)ಕ್ಕೆರುವ ದೂರವೂ ಒಂದೇ! ತ್ರೀನಗರದಿಂದ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಗೆಷ್ಟು ದೂರವಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ದೂರವೇ ಅರ್ಕೇಂಜಲ್ಸ್ಕ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ನೇಪಲ್ಸ್ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆರುವುದು! ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ರಷ್ಯಾದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಳಿದ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡವು ಭರತಖಂಡದಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಇರುವುದು. ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ದೇಶಗಳೆಸಿಸಿತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಭರತವರ್ಷದ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವು; ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ನಮ್ಮ ಒಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಷ್ಟೇ ಇವೆ. ಒಂಗಾಲ ಪ್ರಾಂತವೂ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶವೂ ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿ ಸರಿಸಮಾನ; ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ವೇಲ್ಸ್ ಸೇರಿದ ಬ್ರಿಟನ್ ಎಂಬುದು ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿ ಭರತಖಂಡದ ಹದಿನೇಳರಲ್ಲೊಂದು ಪಾಲಿನಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಒಂದೇ ದಿನದ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಐರೋಪ್ಯ ದೇಶಗಳೆರಡು ಮೂರನ್ನು ದಾಟಬಹುದು; ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು

ಮೂಲೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣವೆಂದರೆ 5-8 ದಿನಗಳು ಬೇಕು.

ಜನಬಲವೆಷ್ಟೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಭರತವರ್ಷದ ಜನರು ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯರು 35 ಕೋಟಿಗಳಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಮಾನವ ಜನಬಾಹುಲ್ಯ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ $\frac{1}{3}$ ಭಾಗವಾಗಿರುವರು. ಭಾರತೀಯ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ರಷ್ಯಾ ಎನಾ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಸರಿಸುಮಾರಾಗುವುದು. ಪೃಥ್ವಿಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ $\frac{1}{8}$ ಅದಾಗಿದ್ದು ಭರತವರ್ಷವು ಮಾನವ ಸಮುದಾಯದ $\frac{1}{3}$ ಭಾಗವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೋಲಿಕೆಯು ಬೇಕಾದಾಗ ನಾವು ಭರತಖಂಡ ವನ್ನು ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡಕ್ಕೋ, ಅಮೆರಿಕದ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೋ, ಅಥವಾ ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ ಮುಂತಾದ ಏಷ್ಯಾರ ಭೂಭಾಗಗಳಿಗೋ ಹೋಲಿಸಬೇಕು. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೂ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಹೋಲಿಕೆಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಎರಡರಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ $\frac{1}{3}$ ಭಾಗ ಮಾತ್ರ; ವೈಶಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ $2\frac{1}{2}$ ಮಟ್ಟದಿದ್ದರೂ ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ ಎಂಬುದು ಜನ ಬಾಹುಲ್ಯದಲ್ಲಿ $\frac{1}{10}$ ಮಾತ್ರ. ಸ್ಥಾನ, ವೈಶಾಲ್ಯ ಮತ್ತು ಜನಬಲಗಳಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷವು ಒಟ್ಟು ಪೃಥ್ವಿಗೆ ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯವಾದುದು.

ಆತ್ಮಸ್ಥಿತ ಪರ್ವತಶ್ರೇಣಿಗಳಿಂದಲೂ ವಿಶಾಲ ಸಾಗರದಿಂದಲೂ ಭರತ ವರ್ಷವು ಇತರ ಭೂಭಾಗಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರುವ ಅಂತವೂ ನಮಗೆ ನಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಇತರ ದೇಶಗಳಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಈ ದೇಶವು ಎಷ್ಟು ವಿವಿಧವಾಗಿರುವುದೆಂಬ ಅಂತವನ್ನೂ ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಎತ್ತರ, ಉಷ್ಣ, ಮಳೆ, ಭೂಗುಣ, ಸಸ್ಯಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿ ರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದಾದ ಬಗೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ತೋರಿಬಂದು ಭೂಮಂಡಲವೇ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. 0 ದಿಂದ 29,140 ಅಡಿಗಳವರೆಗೆ ಉನ್ನತಿ, 32"ಯಿಂದ 125"ವರೆಗೆ ಉಷ್ಣ, 0 ದಿಂದ 635 ಹದಗಳವರೆಗೆ ವೃಷ್ಟಿ ನಾನಾರೀತಿ

ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ. ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೂ ಸಸ್ಯಸಮೂಹದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯ ಸಂಪತ್ತು ಅಗಣ್ಯವೇ ಆದುದು. ಇಷ್ಟು ವೈವಿಧ್ಯ ಸಹಿತವಾಗಿ ಉಷ್ಣ

ಸಮೃದ್ಧಿ

ವಲಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ವಲಯದ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ಭಾರತಭೂಮಿಯು ಅತಿಫಲವತ್ತಾದ

ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯು ತನ್ನ ಬೆಡಾಯವನ್ನು ಹೊರಸೂಸಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾನವದೇವನವು ಸುಲಭ; ಇತರ ದೇಶಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾನವದೇವನವು ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿಮೇಕಳಿಯುವುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಏಕಾಲವೂ ಸಮೃದ್ಧವೂ ಆದ ಈ ಭೂಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವಾಗ ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯು ದೇಶದ ಗೌರವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಹ ಮೇರಿಗಳನ್ನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾಳೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವವರವನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತ ನಾವು ನದಿಗಳ

ಬಯಲು, ಪ್ರಸ್ಥಭೂಮಿ ಮತ್ತು ತೀರಪ್ರದೇಶ

ಏಕೈಕ

ಗಳೆಂದು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮುಖ್ಯಾಂಶವೊಂದನ್ನು ಸರ್ವದಾ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡು ಹಬ್ಬಿ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳಾಗಿರುವ ಕಾರ್ಪೇಥಿಯನ್, ಪಿರನೀಸ್, ಕೈಲುನ್ ಪರ್ವತಶ್ರೇಣಿಗಳಂತಹ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳು ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ಅಂಶದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡವು ಅನೇಕ ದೇಶಗಳ ಸಮುದಾಯವಾಗಿಯೂ ಭರತಖಂಡವು ಏಕದೇಶವಾಗಿದೂ ರೂಪಿಸಿದ್ದಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಭೂಖಂಡದಷ್ಟು ಏಕಾಲವಾಗಿದ್ದರೂ, ಭ್ರಾಂತಿಗೊಳಿಸುವ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಗಣ್ಯವಾದ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ, ಒಹುಚನಭರಿತವಾಗಿದ್ದರೂ ಭರತವರ್ಷವೆಂಬುದು ಒಂದೇ ದೇಶ. ದೇಶವನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದಾಗಿಯೂ ಅದ್ಭುತವಾದುದಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರಿಸಿದ ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆಯೇ ಏಕೈಕತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಅಹಂಪ್ರತಿ ಸೂರ್ಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ

ಅಗ್ರಗಣ್ಯವಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವೂ ಜೈಷ್ಠವೂ ಎನಿಸಿದ ಭರತವರ್ಷವು ಏಕದೇಶ
ವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಕಾರ್ಯಾರಂಭ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ 'ಭರತವರ್ಷೇ,
ಮೇರೋಃ ದಕ್ಷಿಣೇ ವಾರ್ಷ್ವೇ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಸಮ್ಮ
ದೇಶವು ಭರತವರ್ಷವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ; ನಾವು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲದೆ
ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

2. ಭಾರತೀಯ ಜನರು

ವೈವಿಧ್ಯ : ವಂಶಭೇದ, ಭಾಷಾಭೇದ, ಮತಭೇದ, ಆಚಾರಭೇದ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಪಂಗಡಗಳು. ಹಿಂದೂಗಳು : ಐಕ್ಯತೆ, ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಐಕ್ಯತಾ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಭಾರತೀಯತ್ವ. ಮುಸಲ್ಮಾನರು : ವೈವಿಧ್ಯ, ಐಕ್ಯತೆ, ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಭಾರತೀಯತ್ವ. ಈಕಾಯಿಗಳು : ಪಂಗಡಗಳು, ಭಾರತೀಯತ್ವ. ಪಾರ್ಸಿಜನರು : ಆರ್ದುಶಾಬಿ, ಭಾರತೀಯತ್ವ. ಭಾರತೀಯ ರಾಶಿ : ಪ್ರಮಾಣ, ಗೌರವ, ಐಕ್ಯತೆ.

ವೈವಿಧ್ಯ

ಭರತವರ್ಷದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಮಾನವ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಅರಸಿ ಭಾಗದಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿ ಭರತವರ್ಷವು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ದೇಶ ವೆನಿಸಿದೆಯಷ್ಟೆ! ಇಂತಹ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮಾನವರಾಶಿಗಳ ಎಲ್ಲ ಬುಡ ಕಟ್ಟುಗಳೂ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಏಳಿ ಅಥವಾ ಕೇಳಿಯನ್, ಹಳದಿ ಅಥವಾ ಮಂಗೋಲಿಯನ್ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣ ಅಥವಾ ನೀಗ್ರೋ ಎಂಬ ಮೂರು ದೊಡ್ಡ ವಿಭಾಗಗಳೂ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಸಂಘಿಸಿವೆ; ಕೆಲವೆಡೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧವಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಶ್ರವಾಗಿಯೂ ಇವೆ. ಭಾರತೀಯರು ಅಡುವ ಭಾಷೆಗಳೂ ನುಡಿಗಳೂ 222 ರಷ್ಟಿವೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಮುಖ್ಯ ಮತಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡಿರುವುವಲ್ಲದೆ ಇತರ ದೇಶದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಾಗದ ಮತಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತವೆ. ಅಸಂಖ್ಯಕುಲಸ್ಥರ ಮೂಢಾಚಾರಗಳಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ಸಿಗುಣಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ವೇದಾಂತಿಗಳ ಪರಮೋತ್ಕೃಷ್ಟ ತತ್ವಗಳವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಂತಸ್ತುಗಳಿರುವುದೋ ಅಷ್ಟು ವನ್ನೂ ಭಾರತೀಯ ಜನಸ್ತೋಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರು ಒಂದು ರೀತಿಯನ್ನೇ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ, ಅನೇಕಾನೇಕ ರೀತಿಗಳನ್ನು ತೋರುವರು. ಉಡಿಗೆ, ತೊಡಿಗೆ, ಸಡೆ, ಸುಡಿ, ಆಚಾರ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ನಾನಾ ವಿಧವಾಗಿ ಬಾಳುವರು; ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ತೋರುವಂತೆ ಏಕರೀತಿಯು ತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ವೈವಿಧ್ಯವಿರುವಂತೆಯೇ

ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ಅದ್ಭುತವಾದ ವೈವಿಧ್ಯವುಂಟು. ಲಂಡನ್, ನ್ಯೂ ಯಾರ್ಕ್ ಮುಂತಾದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುತ್ತಾ, ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾ, ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು 'ಒಬ್ಬರಂತೆಯೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿಯೋ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿಯೋ ಕಡೆಗೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೋ ಓಡಾಡುವ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಕಂಡಾಗ ನಾನಾ ಬಗೆಯಾದ ಸಡಸುಡಗಳು ತೋರಿಬಂದು ಪ್ರಯಾಣಿಕನಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯವನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ.

ದೇಶದ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾಗಿ ಆತುರದಿಂದ "ಈ ದೇಶ ಪೊಂದು ದೇಶವಲ್ಲ. ಅನೇಕ ದೇಶಗಳು ಕೂಡಿದ ಒಂದು ಸಮೂಹ" ಎಂದರೆ ಹೇಗೆ ತನ್ನಾಗುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತೀಯರ ರೀತಿನೀತಿಗಳ ನಾನಾ ಬಗೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ "ಭಾರತೀಯರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಒಂದು ಜನವಲ್ಲ, ಅನೇಕ ಜನಗಳ ಸಮೂಹ" ಎಂದರೆ ತನ್ನಾಗುವುದು. ಅದ್ಭುತವಾದ ವೈವಿಧ್ಯದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾತೆಯೇ ಅದ್ಭುತವಾದ ಮೇರಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ದೇಶದ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿರುವಂತೆಯೇ ಭಾರತೀಯರು ವಿಸ್ಮಯಕಾರಕವಾದ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ನೀರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಏಕಜನವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡಿರುವರು.

ದ್ರಾವಿಡ, ಆರ್ಯ, ಮಂಗೋಲಿ ಎಂಬ ಮೂರು ರಾಶಿ (Race)

ಗಳ ಲಕ್ಷಣಗಳೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. **ಮರಘಟ** ವಿಂಧ್ಯಾದ್ರಿಗೆ ತೆಂಕಲಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧರಾದ ದ್ರಾವಿಡರು ಹೇರಳ; ವಾಯವ್ಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧರಾದ ಆರ್ಯರು ಏಕೀಕೃತ; ಈಶಾನ್ಯ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧರಾದ ಮಂಗೋಲರು ಯುರೇಷ್ಯ. ಉಳಿದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರಾಶಿಗಳ ಮಿಶ್ರಣಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ದೇಹದ ಎತ್ತರ, ವರ್ಣ, ಮುಖ ಲಕ್ಷಣ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ

ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ಪಂಚಾಬು ರಾಜಸ್ಥಾನಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೂ, ನೀಲ ಗಿರಿಯ ತೊದವರಿಗೂ ರೂಪಲಕ್ಷ್ಯಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಭೇದವುಂಟು! ಅಸ್ಸಾಮೀ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೂ ಕೇರಲ ಪ್ರಾಂತದವರಿಗೂ ರೂಪರೇಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವುಂಟು! ಇದು ರಾಶಿಭೇದ.

ಸಿಂಧು ನದಿಯ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಜನರು ಪುಷ್ಪ, ಬಲೂಚಿಗಳೆಂಬ ಇರಾನೀಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷಾಭೇದ ಪಂಚಾಬು, ಸಿಂಧು, ರಾಜಸ್ಥಾನ, ಗುಜರಾತ್, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಮಧ್ಯಪ್ರಾಂತಗಳು, ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತಗಳು, ಬಿಹಾರ, ಉತ್ತರ, ಬಂಗಾಲ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಜನ್ಯವಾದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೇ ಜನರಾಡುತ್ತಾರೆ. ನೇಪಾಲ, ಭೂತಾನ, ಸಿಕ್ಕಿಂ, ಅಸ್ಸಾಂ, ಬರ್ಮಾ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಮಂಗೋಲ ಮಿಶ್ರಿತವಾದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಡುತ್ತಾರೆ. ದಖನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಪಂಚದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳು ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆದೇ ಇವೆ; ಈ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲದೆ ಕೊಡಗು, ಕೊಂಕಣಿ ಮುಂತಾದ ನುಡಿಗಳೂ ಉಂಟು. ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯಭಾಷೆಗಳೆನಿಸಿದ ಫಾರಸೀ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗಳೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುತ್ತವೆ. ಇಷ್ಟು ಒಗೆಬಗೆಯಾದ ಭಾಷೆಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವೆಂದು 20 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಭಾಷಾ ಭೇದವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ದೇಶವನ್ನು ಪ್ರಾಂತಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದಾಗ 20 ಪ್ರಾಂತಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಸ್ತ್ರೀ ಎಂಬ ಭಾಷೆಯು ಸರ್ವತ್ರ ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ; ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿತರೆಲ್ಲರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ.

ಮತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಅನೇಕ ಭೇದಗಳುಂಟು. ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡ ಸಮಸ್ತ ಮತಾಚಾರ ಮತಭೇದ ವಿಚಾರಗಳೂ ಈ ದೇಶದ ಜನರ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ಅನೇಕಾನೇಕ ಮತಭೇದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಹಿಂದೂಮತವೆಂಬುದು ಜನತೆಯ ಬಹು ಭಾಗದವರ

ಮತವಾಗಿದೆ. ಬೌದ್ಧಮತವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ರೂಪಗೊಂಡಿತು; ಈಗ ಈಶಾನ್ಯ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಬೌದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು $\frac{1}{5}$ ಭಾಗದವರು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮತಾವಲಂಬಿಗಳು. ಈ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲದೆ ಸರಾಸ್ವತಿ (Zoroaster)ನ ಶಿಷ್ಯರು (ಅಗ್ನಿರಾಧಕರಾದ ಪಾರ್ಸಿ ಜನರು), ಈಸು (Jesus)ನ ಶಿಷ್ಯರು (ಈಸಾಯಿಗಳು ಅಥವಾ ಕ್ರೈಸ್ತರು), ಮೂಸಾ (Moses) ಎಂಬಾತನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು (ಯೆಹೂದೀ ಜನರು Jews) ಇರುವರು. ಭಾರತೀಯರು ಒಂದೇ ಮತಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸ ತಕ್ಕವರಲ್ಲ.

ಆಹಾರ, ಉಡಿಗೆ, ತೊಡಿಗೆ, ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಶಾಕಾಹಾರಿ ಆಹಾರಭೇದ ಗಳೊಂದು ಕಡೆ, ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳೆನ್ನೊಂದು ಕಡೆ; ಕೌಪೀನಮಾತ್ರಧಾರಿಯಾದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯೊಂದು ಕಡೆ, ವಿಧವಿಧವಾದ ವಸ್ತ್ರ ಭೂಷಣಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವವರೆನ್ನೊಂದು ಕಡೆ; ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಖೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವವರೆನ್ನೊಂದು ಕಡೆ, ಶಿಖೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಬಿಳಿಸುವವರೆನ್ನೊಂದು ಕಡೆ; ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಣಿಸುತ್ತ ಹೋದರೆ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಾಣದ ಆಚಾರವೇ ಆಗಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯವೇ ಆಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮತ ಅಥವಾ ರಾಶಿ, ಭಾಷೆ, ಮತ, ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯ ಐಕ್ಯತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಜನವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ? ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದ ಪರ್ಯಟಕರು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಭಾರತೀಯರೊಂದು ಜನವೇ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ಒಪ್ಪೇ? ಭಾರತೀಯರನ್ನೆಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಧರತನರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಿಳಿದು ವಾಸಮಾಡುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಕಾರಣವೇ? ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಲಕ್ಷಣಗಳುಂಟೇ? ಭಾರತೀಯ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯತೆಯೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಾಣುವುದೇ? ಅವರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಬಾಂಧವ್ಯವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಮೊದಲು ತೋರಬಹುದಾದಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಲ್ಲ.

ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಷ್ಟು ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಅನೋನ್ಯತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಏಕಜನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಮನಗಾಣಲು ಭಾರತೀಯ ಜನಸ್ತೋಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪಂಗಡಗಳ ನೋಂದೊಂದಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸ ತಕ್ಕದ್ದು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನ್, ಈಸಾಯಿ, ಪಾರ್ಸಿ, ಯೆಹುದೀ ಮುಂತಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪಂಗಡಗಳು ಮತಾನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿ ಸುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಈ ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳೇ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕರು, ದೇಶದ ಹಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳು, ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದ ನೆಲೆಸಿರತಕ್ಕವರು. ಸಂಖ್ಯಾಬಲದಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಎರಡನೆಯವರು. ಈಸಾಯಿ, ಪಾರ್ಸಿ ಗುಂಪುಗಳು ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಬಲರಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮುಖ್ಯರಾದವರು. ಯೆಹುದೀ ಗುಂಪಿನವರೂ ಉಳಿದವರೂ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಬಲರೂ ಅಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯರೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಾಣುವ.

ಹಿಂದೂಗಳು

ಹಿಂದೂ ಎಂಬ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಹ್ಮಣ ಗುರುಗಳನ್ನೂ ಪುರೋಹಿತರನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುತ್ತ ಅವರ ಬೋಧನೆಯನ್ನೇ ರಾಶಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನರನ್ನೆಲ್ಲದೆ ಬೈಸರು, ಜೌಧರು, ವೀರಶೈವರು, ಸಿಕ್ಖರು, ಬ್ರಹ್ಮಸಮಾಜದವರು, ಆರ್ಯಸಮಾಜದವರು ಮುಂತಾದವರನ್ನೂ ಹಳ್ಳಿಗಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಎಶೇಷ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವೆಲ್ಲದೆ ರಕ್ತಬಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕುಲದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥಳದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಪೂಜೆಮಾಡುವ ಅಜ್ಞಕುಲಗಳವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹಿಂದೂಮತದ ಅಪ್ಪ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವರು. ಸಿಕ್ಖ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರನ್ನು

ಮಾತ್ರ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಬೇರೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಹಿಂದೂ ಸಂಗಡದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭೇದಗಳೇ ಅಲ್ಲ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸನಾತನ ಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಮರಾಯಿ ವಿಭೇದಗಳುಂಟು.

ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಿಂದೂ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಭಾಗದವರು ಹಿಂದೂಸ್ತ್ರಾದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ದೇಶದ ಐಕ್ಯತೆ ಹೊರಗಡೆ ಮಲಯದ್ವೀಪಸ್ತೋಮ, ದಕ್ಷಿಣ ಅಫ್ರಿಕಾ, ಫಿಜೀ, ಜಮೈಕಾ, ಟ್ರಿನಿಡಾಡ್ ಮುಂತಾದ ಹಲಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಹಿಂದೂಗಳು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪರಾಗಿಯೇ ಇರುವರು. ಅನೇಕ ಕಾಲ ದೇಶದ ಹೊರಗೆ ಹೊರಡುವುದೇ ನಿಷಿದ್ಧವೆಂದೆನಿಸಿದ್ದ ಹಿಂದೂಗಳು ಸ್ವದೇಶ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲೆಯೂ ಹಿಂದೂಗಳು ಅತಿಪೂರ್ವ ಕಾಲದಿಂದ ನೆಲೆಸಿರತಕ್ಕವರು; ವಾಯುವ್ಯ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಈಗ ಪ್ರಬಲವಾದುದಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಜನರಿಂಬ ಗುಂಪಿನವರು ಒಂದು ಬುಡಕಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ, ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡತಕ್ಕವರೂ ಅಲ್ಲ, ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಆಹಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸತಕ್ಕವರೂ ಅಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಭೇದ ವಿಭೇದಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಹಿಂದೂ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯತೆ ಯೆಂಬುದಿದೆಯೇ? ಹಿಂದೂ ಜನರು ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ, ಒಂದೇ ಹೃದಯವನ್ನೂ ಉಳ್ಳವರಾಗಿ ಏಕದೇಹನ್ಯಾಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬಲ್ಲರೆ? ಐಕ್ಯತೆಯಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು? ಅವರಲ್ಲಿ ಆನ್ಯೋನ್ಯತೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವ ಅಂಶಗಳು ಯಾವುವು? ಇವುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ವಿಚಾರಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದೂಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳಾದ ಈ ಅಂಶಗಳು ಎದ್ದು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುವು:—

1. ಗೋವೂಷಿ.
2. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಗೌರವಗಳು.
3. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಆದರ.
4. ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ.
5. ತ್ರಿಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆ.

6. ವರ್ಣಧರ್ಮ ಅಥವಾ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ.
7. ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯಭಾವ, ಕರ್ಮ - ಪುನರ್ಜನ್ಮ - ಮುಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಧಾನ ತತ್ವಗಳ ಸ್ವೀಕಾರ.
8. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ.
9. ಸಂನ್ಯಾಸ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವು ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಗೋವುಜಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಹೇಗೆ?

ಅದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಗೋಮಾಂಸ ನಿಷೇಧ ವೆಂಬುದು ಸರ್ವರಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು? ಗೋಮಾತೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುವ ಆಚಾರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಒಳಿದಿರುವ ಇತರ ಆಚಾರಗಳು ಯಾವುವು? ಎಂದು ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಅಧ್ಯಂತವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದೂ ಜನರ ಇತಿಹಾಸವು ಅತಿ ದೀರ್ಘಕಾಲದ್ದು; ಆ ದೀರ್ಘಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳು ಕಾಲಾನುಗುಣವಾಗಿ ವಿಕಾಸಪಡೆದು ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಸರ್ವತ್ರ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಬೇರೂರಿದವು. ಹಿಂದೂಮತ ವೆಂಬುದು ಒಂದು ಮತ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಜೀವನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಗೊಳಿಸುವ ಧರ್ಮ (Hinduism is not merely the name of a religion, but the name for a civilisation). ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವರ್ಷ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿವಿಕಾಸಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ಕಾಲಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಪೂರ್ವಾರ್ಧಗೋಳಕ್ಕೆ ಭೂಷಣದಂತೆ ಇರುವ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಲಂಛಿಸುವ ಹಿಂದೂಗಳು ವೃದ್ಧಿಗೇ ಹಿರಿಯರಾದವರು, ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನೂ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನೂ ಉಳ್ಳವರು. ಒಗೆ ಬಗೆಯ ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದರೂ ಹಿಂದೂ ಜನರು ತಮ್ಮ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನೂ ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತತೆಯನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಸೋಬಿಗದ ಸಂಗತಿ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜನರನ್ನೋ, ಫ್ರೆಂಚ್ (French) ಜನರನ್ನೋ ಕುರಿತು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಾಗ ಆ ಜನರ

ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಗೂ ಐಕ್ಯತೆಗೂ ಕಾರಣವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ವೆಂದೋ ಸಾಮಾಜಿಕವೆಂದೋ ಹೇಳಿಬಿಡಬಹುದು. ಹಿಂದೂ ಜನರ ಪರಸ್ಪರ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಹಾಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಜನರ ಬಾಂಧವ್ಯವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದುದು, ನಿತ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕವಾದುದು.

ಪುಣ್ಯಭೂಮಿ, ಕರ್ಮಭೂಮಿಗಳೆಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೇ ಹಿಂದೂಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ನೆಲೆಸಿರುವ ಅಂಶವು, ದೇಶಭಕ್ತಿ ಗೋಚರವಾಗುವುದು. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹಿಂದೂ ಜನರು ಆಸೇತುಹಿಮಾಚಲವಾಗಿರುವ ಸಮಸ್ತ ದೇಶದ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸಂಹಿತೆಗಳಷ್ಟು ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಸಪ್ತ ಸಿಂಧುವಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಆರ್ಯ ಜ್ಯೇಷ್ಠರು ತಮ್ಮ ನಾಡು ಪವಿತ್ರ ನದಿಗಳ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಪವಿತ್ರವಾದುದೆಂದು ಆನಂದಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆರ್ಯಾ ವರ್ತವು ವಿಸ್ತಾರವೊಂದಿ ಆರ್ಯರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದಂತೆಲ್ಲ ಈ ಪುಣ್ಯ ಭಾವನೆಯೇ ದೃಢವಾಯಿತು. ಪ್ರಕೃತಿ ಗಾಂಧೀಯವೂ ಸೌಂದರ್ಯವೂ ತೋರಿಬಂದ ಎಡೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಶೋಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಅವರು ಪರ್ವತಗಳಿಗೂ ನದಿಗಳಿಗೂ ಗೌರೀಶಂಕರ, ಹರಿದ್ವಾರ, ಗೋಮುಖ, ಅಮರನಾಥ, ಜಗನ್ನಾಥ, ರಾಮೇಶ್ವರ, ವಾಘ್ನ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೇ ಇಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿದರು. ಸಮಸ್ತ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸ್ಥಳವಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಆರ್ಯದೇವತೆಗಳ ಅಥವಾ ಆರ್ಯ ವೀರ ಪುರುಷರ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂತಹ ಪರ್ವತಶೃಂಗವಾಗಲಿ, ಎಂತಹ ಗಹನವಾದ ಗುಹೆಯಾಗಲಿ, ಎಂತಹ ಗುಪ್ತಗಾಮಿನಿಯಾದ ನದಿಯಾಗಲಿ ಆರ್ಯರು ಸಾಧಿಸದೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಗಳೂ ನಗರಗಳೂ ಸ್ವಾಘಾತವಾದಾಗ ಅವುಗಳ ಹೆಸರುಗಳೂ ಹೀಗೆ ಪವಿತ್ರ ರೀತಿಯವೇ ಆದವು. ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟು ಕ್ಷೇತ್ರಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ಗೊಂಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯರಾದ ಆರ್ಯಜರು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಆರ್ಯಭೂಮಿಯೆಂದು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ಅವಕಾಶವಾದಂತೆ ಯಾತ್ರೆಮಾಡು

ತ್ತಲಿದ್ದರು. ಇಡೀ ದೇಶದ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಮಾನಂದ ದಿಂದ ಅನುಭವಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರು ದೇಶಸಂಚಾರವು ಅವಶ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ ವೆಂದೆಣಿಸಿ, ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಲು ದೇಶಪರ್ಯಟನ ವನ್ನು ಒಂದು ವ್ರತದಂತೆ ನಿಯಮಿಸಿದರು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ಸ್ಥಳಗಳೆಲ್ಲ ದಿವ್ಯವೆನಿಸಿದ ದೇವಾಲಯಗಳು ನಿರ್ಮಿತವಾದವು. ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿಯೇ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಜನರಲ್ಲಿ ರೂಢಮೂಲವಾಯಿತು. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಯ ಅಚರಣೆಯು ಅತಿ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಆರ್ಯಜನರಲ್ಲಿ ನಡೆದುಬಂದಿದೆ. ಆರ್ಯ ಧರ್ಮದ ಈ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಂಡು ಮುಗ್ಧಯಾಗಿ ಸಿಪ್ಪರಾ ನೇವೇದಿತಾ ಎಂಬ ವಿದುಷೀಮಣಿಯು 'ನಯಾಗರಾ ಜಲಪಾತವು ಪೃಥ್ವಿಯೆಲ್ಲ ಅದ್ಭುತ ವಾದುದು ಸಿಜ. ಅನುರಿಕದ ಜನರು ಆ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ವಿಹಾರ ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ವಿನೋದ ಭವನಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಜಲಪಾತವೇ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಜನರು ಅಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಸ್ಥಲವನ್ನು ಪಾವನವೆನಿಸಿ ನೋಟಕರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಮಹಿಮೆಯು ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಕೊಡುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒರೆದಿಟ್ಟರು.

ಹಿಂದೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಗಳ ಯಾತ್ರೆಯೆಂಬುದು ಪ್ರತಿ ಗೃಹಸ್ಥನ ಧರ್ಮವೆಂದು ಗಣನೆಯಾಯಿತು. ಮುಖ್ಯ ದೇಶದ ಪರಿಚಯ ಸಿದ್ಧಿ, ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳಗಳು ದೇಶದ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲತಕ್ಕ ಹರಿದ್ವಾರ, ರಾಮೇಶ್ವರ, ಬ್ವಾರಕಾ, ಜಗನ್ನಾಥ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಯಿತು. ಯಾತ್ರೆಗಳ ಮೂಲಕ ಜನರಿಗೆ ದೇಶದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವು ಲಭಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆರ್ಯಜನರ ಉದ್ದೇಶವು ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ನಾಲ್ಕು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಪರಿಣಾಮದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾತ್ರಿಕರು ದೇಶದ ಮತ್ತು ಜನರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲದವರಿಗೂ ಆ ಪರಿಚಯವನ್ನೆ ರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಆರ್ಯಧರ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತ ದೇಶದ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿದುದಲೇ ಪ್ರಕಟವುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಹಿಂದೂ

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈಲು ಬಂಡಿಯು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ದೇಶ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಹಿಂದೂಗಳು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾದ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಾಲದಾದನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪಡೆದು, ಆದನ್ನು ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದಲ್ಲದೆ ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುವ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ಪೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಾತ್ರ ಹೊರಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವರಿಗೆ

ದೇಶದ ಪರಿಚಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ದೇಶ

ಐಕ್ಯತಾ ಪ್ರಚ್ಛೇದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಲು ಇತರ ಪದ್ಧತಿಗಳಿದ್ದವು.

ರಾಮಾಯಣಮಹಾಭಾರತ ಪುರಾಣಗಳ ಪಠನ ಕಥನ

ಗಳು ಸರ್ವತ್ರ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ದೇಶದ ಪಾವಿತ್ರೈವು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಟಿತು. ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯು *ಸಪ್ತ ಕುಲಾಚಲಗಳಿಂದಲೂ, ಸಪ್ತಪುಣ್ಯನದಿಗಳಿಂದಲೂ, ಸಪ್ತನಗರಗಳಿಂದಲೂ ಶೋಭಿಸುತ್ತ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಕೂಡ ಅಶ್ವತ್ಥವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದೂಗಳು ನಂಬಿರುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲದಾದನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೇಜಃಪುಂಜ ಭಾರತವರ್ಷವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಪುರಾಣಕಾರರು "ಗಾಯಸ್ತ್ರಿ ದೇವಾಃ ಕಿಲ ಗೀತಿಕಾಸಿ ಧನ್ಯಾಸ್ತುತೇ ಭಾರತಭೂಮಿಭಾಗೇ" ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದರು; ಅದೇ ಧ್ವನಿಯು ಹಿಂದೂಜನರ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿತು. ಪ್ರತಿ ಹಿಂದೂವಿಗೂ ದೇಶಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವೂ ದೃಢವೂ ಆಯಿತು. ಯಾವ ಕರ್ಮವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಬೇಕಾದರೂ ಹಿಂದೂ ಜನರು ದೇಶದ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸದೆ ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ "ಗಂಗೇ ಚ ಯಮುನೇ ಚೈವ ಗೋದಾವರಿ ಸರಸ್ವತಿ | ಸರ್ವದೇ ಸಿಂಧು ಕಾವೇರಿ ಜಲೇಽಸ್ಮಿನ್ ಸನ್ನಿಧಿಂ ಕುರು ||" ಎಂಬುದಾಗಿ

* ಮಹೇಂದ್ರೇ ಮಲಯಸ್ತುತು ರುಕ್ಮಿಣಾನ್ ಮುಕ್ತವರ್ಷತಃ |

ಸಿಂಧುರೈ ಪವಿಯಾತ್ರೈ ಸಪ್ತತೇ ಕುಲವರ್ಷತಾಂ ||

ಗಂಗೇ ಚ ಯಮುನೇ ಚೈವ ಗೋದಾವರಿ ಸರಸ್ವತಿ |

ಸರ್ವದೇ ಸಿಂಧು ಕಾವೇರಿ ಜಲೇಽಸ್ಮಿನ್ ಸನ್ನಿಧಿಂ ಕುರು ||

ಅಯೋಧ್ಯಾ ಮಥುರಾ ಮಯೂಕಾಂತೀ ಕಾಂಚೀ ಅವಸ್ಥಿತಾ |

ಪುನಿ ದ್ವಾರಕಾ ಚೈವ ಸಪ್ತತಾ ಮೋಕ್ಷದಾಯಕಾಃ ||

ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಇವಲ್ಲದೆ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಿಸಿರುವ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ವಂಶಜ ಸಾರ್ವಭೌಮರು ಆಸಮುದ್ರಕ್ಷಿತಿಶರಣಿಸಿದ ವಿವರವು ರಾಜಕೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶವು ಸಮುದ್ರಾಂತ್ವಾದ ಏಕ ದೇಶವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸಾರುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ಪಾವನತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ವಾಕ್ಯಗಳು ಹಿಂದೂ ಜನರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕವಾಗಿ ಉಂಟು. "ಜನನೀ ಜನ್ಮಭೂಮಿಶ್ಚ ಸ್ವರ್ಗಾದಪಿ ಗರೀಯಸೀ" ಮುಂತಾದವು ಹಿಂದೂ ಜನರ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವುವು.

ಈ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳಿಂದಲೇ ಹಿಂದೂಜನರಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಪರಿಚಯವೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೂ ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದಲೂ ನೆಲೆಸಿ, ಭಾರತೀಯತ್ವ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಕಾಲ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಭದ್ರ ಗೊಂಡ ಸಂಗತಿಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗಲಿ, ದೇಶಭಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ದೇಶದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವಾಗಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೂಜನರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಯಿತೆಂಬುದು ತಥ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ. ಹಿಂದೂಜನರ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳು ಅಥವಾ ನಾಗರಿಕತೆ ಅಥವಾ ಸಭ್ಯತೆ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆಂಬುದು ಅತಿ ಪುರಾತನವೂ ಸರ್ವತೋಮುಖವೂ ಸರ್ವತೋಭದ್ರವೂ ಆದುದು. ಭಾರತೀಯ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಸಂಪತ್ತೆನ್ನುವುದು ಅದೇ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅದೇ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಿತ್ತಾಜಿತ. ಹಿಂದಿನ ಇತಿಹಾಸವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡು ಸಮುದಾಯ ಜೀವನವನ್ನೋ ರಾಷ್ಟ್ರಜೀವನವನ್ನೋ ಆರಂಭಿಸುವ ಜನರಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಹಿರಿಯರು ಗಳಿಸಿದ ಇಂತಹ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಯಾವುದೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂಜನರ ಇತಿಹಾಸವಾದರೋ ಇತರ ಎಲ್ಲ ಜನರ ಇತಿಹಾಸಗಳಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯದಾದುದು, ಯಶಃಪೂರಿತವಾದುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದೂಜನರು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪವೆತ್ತಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸತಕ್ಕವರಲ್ಲ; ಸನಾತನವೆನಿಸಿದ ಧರ್ಮವೆಂಬ ಸೌಭಾಗ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದವರು. ಹಿಂದೂ ಜನರೇ ಭಾರತೀಯತೆಯನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸಿದವರಾದುದರಿಂದ ಸಭ್ಯತೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಶಬ್ದವೂ ಭಾರತೀಯ ಶಬ್ದವೂ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಭಾರತೀಯರಾಗಿರುವವರೂ, ಭಾರತೀಯರಾಗಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕವರೂ, ಭಾರತೀಯರಾಗಲು ಇಚ್ಛೆಯುಳ್ಳವರೂ ಈ ಪೂರ್ವಾರ್ಥಿತ ಸೌಭಾಗ್ಯ ರಾಶಿಯ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಪರಿಚಯವು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲ ಆತ್ಮಗೌರವವೂ ಹೆಚ್ಚುವುದರಿಂದ ಆ ಕರ್ತವ್ಯವು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹಪ್ರದವಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು.

ಮುಸಲ್ಮಾನರು

ಹಿಂದೂ ಸಮೂಹದ ತರುವಾಯ ಗಣ್ಯರಾದವರು ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರು. ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ವೈವಿಧ್ಯ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದವರು ಪಶ್ಚಿಮತೀರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಂಧು ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆಸಿದ ಅರಬ್ಬೀ ಜನರು. ಮಾಪಿಳ್ಳೆಗಳು, ಸಿಂಧಿ, ಕಚ್ಛೀ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗರು. ಅವರ ಅನಂತರ ಪಠಾನ್‌ಗಳು, ತುರುಷ್ಕರು, ಮುಘಲರು, ಫಾರ್ಸಿಗಳು ಮುಂತಾದವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅವರು ಆಳಿದ ಏಳು ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯ ರನ್ನೇಕರು ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು; ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಹೂರಗಿಸಿಂದ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದವರ ಸಂತತಿ ಯವರು ಸೇಕಡ 15ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಕಾಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರೇ ಆಗಿರುವರು. ವಾಯವ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರಾಂತ್ಯ, ಕಾಶ್ಮೀರ, ಒಲಾಹಿಸ್ಥಾನ, ಸಿಂಧುಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರೇ ಒಂದು ಸಂಖ್ಯಾಕರು; ಪಂಜಾಬ್‌ನ ಒಂಗಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಉಳಿದ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಖ್ಯಾ ಬಲವು ಕಡಿಮೆ.

ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಮೂಲವುಳ್ಳವರಲ್ಲ; ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರೂ ಅಲ್ಲ. ಒಂಗಾಲದಲ್ಲಿ ಪಂಗೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ, ಕೇರಲದಲ್ಲಿ ಮಲಯಾಳವನ್ನೂ, ಚೋಳಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿರುವ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ

ಹಲಕೆಲವು ಭೇದಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು; ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಾಪಿಳ್ಳೆಯ ಉಡುಪಿಗೂ ಪಂಚಾಬಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಉಡುಪಿಗೂ ಬಹಳ ಭೇದವುಂಟು. ಮತವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭೇದಗಳು ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಸುನ್ನಿ, ಷಿಯಾ, ಸುಫೀ, ಅಹ್ಮದೀಯ, ಇಸ್ಲಾಮಿಯಿಲೀ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಭೇದಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಉಂಟು.

ಆದರೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಐಕ್ಯಮತ್ಯ ನನ್ನೂ ಇಸ್ಲಾಮೀಯತೆ ತತ್ವಗಳೇ ಉರ್ಬಿತಗೊಳಿಸುತ್ತವೆವೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವರ ಐಕ್ಯಮತ್ಯವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಕೊರಾನ್ ಪರೀಕ್ಷದ ಅವಲಂಬನೆ, ಅರಬ್ಬಿ ಫಾರಸಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಪ್ರೀತಿಗಳು, ಹಾಜ್ ಎಂಬ ಯಾತ್ರೆ ಮುಂತಾದವು ಅವರ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಭದ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಮತ ತತ್ವದಿಂದಲೇ ಬಗ್ಗಟ್ಟು ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಇತರ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಬಗ್ಗಟ್ಟಿಗೆ ಏಕತ್ವ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ.

ಮೆಕ್ಕಾ ಮದೀನಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯೆಂದೂ ಫಾರಸೀ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ದೇಶಭಕ್ತಿ ನಾಗರಿಕತೆಗಳ ಸ್ಥಾನವೆಂದೂ ವಿಶ್ವಾಸಪಟ್ಟಿರುವ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯತ್ವವುಂಟೇ ಎಂಬ ಸಂದೇಹವು ಕೆಲವು ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರೇ ಎಂಬ ಅಂಶವು ದೃಢವಾಗುವುದು. ಅವರ ಪೂರ್ವಿಕರ ತೇಜಸ್ಸು ಪ್ರಕಾಶವಾದುದು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ; ಅವರ ಗತವೈಭವವು ರಂಜಿಸಿದುದು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ. ಡಿಲ್ಲಿ, ಆಗ್ರಾ, ಲಖನೌ, ಅಹಮದಾಬಾದ್, ಜಿಜಾಪುರ ಮೊದಲಾದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆ ವೈಭವದ ಸ್ಮಾರಕಗಳಿರುವುವು. ವೈಭವ ವಿಚಾರವಲ್ಲದೆ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಆಜ್ಮೀರ್, ದಿಲ್ಲಿ, ಗುಲ್ಬರ್ಗ, ನಾಗಪಟ್ಟಣ ಮುಂತಾದೆಡೆಗಳು ಸ್ವೀಕೃತಿ, ಸ್ಮರಣಾರ್ಹವಾದವು. ಬಂದಾನವಾನ್ ಗೇಸೂದರಾನ್ ಮುಂತಾದ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಯತಿಗಳಿಂದ ಪುನೀತವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳಗಳಾಗಿರುವುದು ವಿಧಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹಿಂದೂಗಳಿಗೂ

ಅವರಿಗೂ ಇರುವಷ್ಟು ಆಪ್ತತೆಯು ಇತರ ದೇಶಗಳ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಅನ್ಯದೇಶಗಳ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಮತವೊಂದೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದು. ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಆಡುವ ಉರ್ದು ಎಂಬ ಭಾಷೆಯು ಹಿಂದೂಸ್ತಾನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನೀ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ; ಆ ಭಾಷೆಯು ಭರತವರ್ಷದ ಹೊರಗಡೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಉರ್ದು ಎಂಬುದು ಸಿಬರದ ಭಾಷೆ; ನಾಗರ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಾಗ್ಗೆ ಹಿಂದೀಯೆನಿಸುವುದು, ಫಾರಸೀ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಾಗ್ಗೆ ಉರ್ದು ಎನಿಸುವುದು. ಅದನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನ ರೊಂದಿಗೆ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕ ಹಿಂದೂಜನರೂ ಆಡುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ಆಚಲ ಭಾರತವರ್ಷದ ವ್ಯಾಪಕಾರಿಕ ಭಾಷೆ. ನಡೆಸುಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಇತರ ದೇಶಸ್ಥ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಅನೇಕ ಭೇದಗಳುಂಟು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಗೌರವನನ್ನಿಟ್ಟಿರುವ ಅಂಶವು 13ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದೇ ಹಜರತ್ ಅಮೀರ್ ಖಿವ್ಸು ಎಂಬ ಅವರ ಕವಿಶ್ರೇಷ್ಠನು "ಅಗರ್ ಫರ್ದೌಸ್ ಬರ್ ರೂಪ್ ರೂಪ ಅಸ್ತ್ ಹಮಾ ಅಸ್ತೋ ಹಮಾ ಅಸ್ತೋ ಹಮಾ ಅಸ್ತ್!" ಎಂದು ಹೇಳಿದಂದಿನಿಂದಲೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಲಕ್ಷಣ ವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಚ್ಛರಾರೂ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನೀ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಎಳುನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸೆರಿಹೊರೆಯವರಾಗಿ ಬಾಳಿದ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ, ಉಡುಪು, ಭಾರತೀಯತ್ವ ಮರಾಠೆ, ನಡತೆ, ಹಬ್ಬ, ವೆನೋದ, ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಭಯತ್ರ ಏಕರೂಪವಾದ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾದ ವೃದ್ಧಿ ವಿಕಾಸಗಳು ಭದ್ರವಾಗಿವೆ. ಈವರಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಯಾತ್ರೆಗಳು ನಾಗಪಟ್ಟಣ, ಬಾಬಾಬುಡನ್ ಮುಂತಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಡಿಕೆ ಯಾಗಿವೆ. ಜಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉರುಸುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈವರೂ ಸಮಾನ ರಾಗಿ ತುಷ್ಟಿಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದೂ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೂ ಬೈರಾಗಿಗಳೂ

ಮುಸಲ್ಮಾನ ಘೇರರೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎರಕ್ಕ ಶ್ರೇಷ್ಠರನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ಮನಸೋತು ಪೂಜ್ಯಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಸ್ಲಾಮಾ ಮತವೂ ಹಿಂದೂ ಮತವೂ ಪರಸ್ಪರ ಎರೋಧವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ದಿನಗಳು ಅಂದೇ ಕಳೆದುಹೋದವು. ಪರಸ್ಪರ ಘರ್ಷಣೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ವೇದಾಂತ ತತ್ವಗಳನ್ನೇ ಮೆಚ್ಚಿದ ಸುಫೀ ಶಾಖೆಯು ಹುಟ್ಟಿತು. ಕಬೀರದಾಸ, ನಾನಕ, ದಾದು ಮುಂತಾದ ಪರಮ ಭಕ್ತರು ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರಚಾರಗೊಳಿಸಿ ಎರಡು ಮತಗಳಿಗೂ ಸಂಧಿಸ್ಥಾನವನ್ನು ತೋರಿಕೊಟ್ಟರು. ಶಾಂತಿ (ಪಲಾಂ), ಅತಿಥಿವೇವೆ, ದಾನ, ಮಾತೃಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸತಕ್ಕವರು. ಮುಸಲ್ಮಾನರ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ಆಚಾರಗಳೂ ಕೆಲವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಜನರ ನ್ಯಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೂ ಆಚಾರಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವುದು ಹೆಚ್ಚಲ್ಲ. ಗೃಹಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುಹಿರಿಯರ ಸೇವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾದ ಮನಸ್ಸು ಹೃದಯವೂ ಇರುವುದು.

ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಸಹವಾಸಬಲದಿಂದ ಹಿಂದೂಜನರೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಾಗಿವೃದ್ಧಿಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ, ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಬಾದಾಮಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದ ರೀತಿಯೇ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನೀ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ನಡತೆಯಲ್ಲಿ, ಮುಸ್ಲಿಮ್‌ಗಳಿಂದ ಮಾತುಕಥೆಗಳನ್ನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಭಾರತೀಯತ್ವ ಲಕ್ಷಣವನ್ನೇ ಊರ್ಜಿತಗೊಳಿಸಿದರು. ಭರತವರ್ಷದಸರಾದುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಗುರುತನ್ನು ನಾವು ಜಾತಿ ವಿಕಸನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಭಾರತೀಯ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ಒಂದು ಜಾತಿಯೆನಿಸಿದೆ; ಜಾತಿಯ ಸ್ವೀಕಾರವೇ ಭಾರತೀಯತ್ವದ ಮುದ್ರೆ. ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳಾಗಿದ್ದು ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಇಸ್ಲಾಮಾ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವರ ಸಂತತಿಯವರೇ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನ ರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಿಂದೂ ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಆಚಾರ.

ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಂತೆಯೇ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿಯೂ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಿವೆ. ವೃತ್ತಿಭೇದವು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನೆಲೆಸಿ ಜಾತಿಗಳು ಭದ್ರಗೊಳ್ಳುವ ಗತಿಯು ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಎನ್ನಬಹುದಾದ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದಲ್ಲದೆ ವೃತ್ತಿಭೇದದಿಂದ ಜನಿಸಿದ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ ಒಳದಿರುವುವು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಬಾಂಧವ್ಯವು ದೃಢವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವುದು. ಹದಿನಾರಾಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಭಾಗಗಳು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ; ಎರಡಾಣೆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಬಹುದು. ಅಲ್ಪಭಾಗದ ಆ ವರ್ಗವೇ ಕೆಲಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ರಾಜಕೀಯವೋ ಅರ್ಥಿಕವೋ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಭಾರತೀಯರು; ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಏಕಮತ್ಯವನ್ನೂ ಉಳ್ಳವರು; ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಗುಣ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವರು, ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು. ದೇಶದ ನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳು ಹಿರಿಯರಾದರೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಕಿರಿಯರು; ಅಂತಹ ನೋಡರರು.

ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಅಂಶಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಸಂಗೀತವಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು. ಸಂಗೀತವು ಭಾರತೀಯ ಸಂಗೀತ; ಹಿಂದೂಗಳೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ಅದನ್ನೇ ಸಮನಾದ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೀತಿಗಳಿಂದ ಕೇಳುವರು, ಕಲಿಯುವರು.

ಈಸಾಯಿಗಳು

ಸಂಖ್ಯಾಬಲದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಜನ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಸ್ಥಾನವು ಈಸು ಭಿನ್ನತಾ ಎನ ಮತಾವಲಂಬಿಗಳಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಯೂ ಮೈನಿಡ್ಲೆವುಂಟು. ಮೊದಲು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಿಳಿಯರು ಮತ್ತು ದೇಶೀಯರು ಎಂಬ ವಿಭಾಗ. ತರುವಾಯ

ಬಿಳಿಯರಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕಾನೇಕ ಮತಭೇದಗಳೂ ತೋರುತ್ತವೆ.

ಬಿಳಿಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ವಿಭಾಗಗಳು ಅಥವಾ ಜಾತಿಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಪಂಗಡಗಳು ಮೊದಲನೆ ಗುಂಪಿನವರು ಏಶೋಪ್ಯರೇನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನೇ ತವರೂಪವಾದುದರಿಂದ.

ಇಲ್ಲಿಯ ಉದ್ಯೋಗ ಕಾಲವು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಭಾರತೀಯರೆಂದೆಣಿಕೆಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆ ಗುಂಪಿನವರಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಇಂಗ್ಲಿಷರಂದು (Domiciled Englishmen) ಹೆಸರು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಭರತವರ್ಷವೇ ತಮ್ಮ ದೇಶವೆಂದು ಈ ಗುಂಪಿನವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಶ್ರಜಾತಿಯವರು ಆಂಗ್ಲೋ ಇಂಡಿಯನ್ (Anglo-Indian) ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮೂರನೆಯವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವರು ; ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೂ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ. ಬಿಳಿಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ಈ ವಿಭಾಗಗಳವರೆಲ್ಲರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುತ್ತ ಬೀತಿ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರನ್ನು ಅನುಕರಿಸತಕ್ಕವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೂ ದೇಶೀಯ ಈಸಾಯಿ (Indian Christians) ಗಳೆಂಬ ಪಂಗಡಕ್ಕೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಅಂತರವಿಲ್ಲ.

ದೇಶೀಯ ಈಸಾಯಿಗಳೆಂದರೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳಾಗಿದ್ದು ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಈಸಾಯಿ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವರು. ಮೊದಲು ಸಿರಿಯನ್ ಚರ್ಚ್ (Syrian Church) ಪುರಾತನ ಪಂಥದ ಶಾಖೆಯೊಂದು ಪಶ್ಚಿಮ ತೀರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅ ಪಂಥವನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ತರುವಾಯ ಪೋರ್ಚುಗೀಸರ ಮತ್ತು ಫರಾಸ್ಕೀ ಜನರ ಪಾದ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮತ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್ (Roman Catholic) ಪಂಥಕ್ಕೆ ಅನೇಕರನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರು. ಡಚ್ಚರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷರೂ ಒಂದೇ ಒಳಿಕ ಪ್ರಾಪ್ತಿಸ್ತೆಯ (Protestant)

ಶಾಖೆಯ ಪ್ರಚಾರವು ನಡೆಯಿತು. ದೇಶೀಯ ಈಸಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಪಂಗಡಗಳಿವೆ. ದೇಶೀಯರಾದುದರಿಂದ ಇವರು ಅನೇಕಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವೂರ್ವಾಚಾರಗಳನ್ನೂ ದೇಶಾಚಾರಗಳನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಾರೆ. ದೇಶಭಾಷೆಗಳನ್ನೇ ಆಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ವೂರ್ವಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ತೋರುತ್ತ ಭಾರತೀಯತ್ವದ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ಜೀಯರೆಂಬ ವಿಭಾಗದವರಲ್ಲಿ ಐರೋಪ್ಯರನ್ನೆಸಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಹೊರತು ಇತರರೂ ತಮ್ಮ ಭಾರತೀಯತ್ವವನ್ನು ತೋರಲು ಭಾರತೀಯತ್ವ ಈಚೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಬಗ್ಗಿಟ್ಟಿಗೆ ಇವರ ವರ್ತನೆಯೇ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು; ಭಾರತೀಯತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿದುದೇ ಈ ಈಸಾಯಿ ಗುಂಪು ಐಕಮತ್ಯವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೂಚನೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು.

ಪಾರ್ಸಿ ಜನರು

ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯರಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲರಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದವರು ಪಾರ್ಸಿಗಳೆಂಬ ಜನರು. ಕ್ರಿ. ಶ. ಆರಂಭಿಕ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇವರ ವ್ಯಾಪಾರಕರ್ಮ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಭಿಮಾನಿ ಭಾರತೀಯರಾದರೂ ಒಂದು ಗುರುತು ಖ್ಯಾತದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದರು. ಜರದಸ್ತ್ರ (Zoroaster) ಮತವನ್ನು ಮಲಬಾರ್ ಮತ್ತು ಆನಂದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ನಿ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರು; ಮೃತದೇಹಗಳನ್ನು ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೊಟ್ಟು ಶವಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸತಕ್ಕವರು. ಮತದಲ್ಲಿ ಆನಂದ ಆರ್ಯರು; ಆನಂದ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥವಾದ ಸಂದಜಸ್ತ್ರ (Zend Avesta)ಕ್ಕೂ ಶುಕ್ಲಂಮಿತೆಗೂ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಸಂಪದವು ತೋರುವುದು. ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸರಿಯಂತಲೂ ಮುಂಡೆಯೇ ಇವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದವರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಇವರು ಭರತವರ್ಷವನ್ನೇ ಸ್ವದೇಶವಾಗಿ

ಎಣಿಸುತ್ತ ಜನತೆಯ ಸುಖದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿರುವರು. ಮೊದಲಿನ
 ನೋಟಕ್ಕೆ ಇವರು ಎರೋಪ್ಯರಂತೆ ಕಂಡರೂ
 ಭಾರತೀಯತ್ವ ಇವರು ಎರೋಪ್ಯರಲ್ಲ. ಇವರಾಡುವ ಭಾಷೆ
 ಗುಜರಾಥಿ. ಇವರು ತಮ್ಮದೇ ಎನಿಸಿದ ಅನೇಕ
 ಅಚಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು.

ಭಾರತೀಯ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನ್, ಈಸಾಯಿ ಮತ್ತು
 ಪಾರ್ಸಿ ಎಂಬ ವಿಭಾಗಗಳೇ ಮುಖ್ಯ. ಯೆಹುದೀಜನರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ
 ಅತ್ಯಲ್ಪರು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವವರು ಈ ದೇಶವನ್ನೇ
 ಸ್ವದೇಶವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅವರೂ ಭಾರತೀಯರೇ. ಜನ
 ಗಣತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲದೆ ಅನಾಗರಿಕರೆಂಬುದಾಗಿ
 ಅನೇಕರನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸುವರು. ಇವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದ
 ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿದ್ದೇ ನೆಲೆಸಿರುವವರು; ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಅತಿ ಪೂರ್ವ
 ಸಿವಾಸಿಗಳ ಸಂತತಿಯವರು. ಅವರ ಅಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮೌಢ್ಯವೂ
 ಅಜ್ಞತೆಯೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಾಗ್ಯೂ ಅವರೂ ಹಿಂದೂ ಜನರ
 ಪಂಗಡದಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರತಕ್ಕವರು.

ಭಾರತೀಯ ರಾತಿ

ಈ ವಿಭಾಗಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಾವು ಮುಖ್ಯವಾದ
 ಗುಂಪುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಪರಿಮಾಣವು ಹೇಗಿದೆ
 ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಮಾಣ ಯೆಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಹಿಂದೂ ಜನರ
 ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ 239,195,140; ಭಾರತೀಯ
 ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಅವರದು $\frac{1}{3}$ ನೇ ಪಾಲು. ಅವರಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು
 15,237,452; ಸಿಕ್ಖರು 4,335,771; ಮುಸಲ್ಮಾನರು 77,677,
 545; ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ $\frac{1}{3}$ ನೇ ಪಾಲು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಒಟ್ಟು ಮುಸಲ್ಮಾನರ
 ಸಂಖ್ಯೆ 2,090 ಲಕ್ಷ; ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಾದವರು ಮೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದು
 ಪಾಲು. ಈಸಾಯಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 6,298,783; ಅವರಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯರು
 ಸು. $3\frac{1}{2}$ ಲಕ್ಷ, ದೇಶೀಯರು 59 ಲಕ್ಷ. ಪಾರ್ಸಿಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ 109,752.

ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸರಿಸುಮಾರಾಗಿಯಾದರೂ ನಾವು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರಿಂದಲೇ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು, ಲಭಿಸಿದೆಯೆಂದಾಗಲಿ ಲಭಿಸುವುದೆಂದಾಗಲಿ ಭಾವಿಸ. ಗೌರವ ನಿರ್ಣಯ ಬಾರದು. ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಒಂದು ಬಗೆ ಮಾತ್ರ. ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಗಳನ್ನು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿರುವ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಸಂಪಾದಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗೌರವ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಗಳು ಲಭಿಸುವುದಕ್ಕೆ ದೇಶಸೇವೆ ಅಥವಾ ಜನಸೇವೆಯೇ ಮೂಲ ಸಾಧಕ. ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮಿಂದ ದೇಶಹಿತ ಸಾಧನೆಯಾಗುವದೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರದ ಗೌರವವೇ ಯಾವ ಗುಂಪಿಗಾದರೂ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗ ತಕ್ಕುದು. ಯೋಗ್ಯತಾನಿರ್ಣಯವು ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಡೆಯಲಾರದು.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗುಂಪಿನವರಲ್ಲಿಯೂ ಐಕ್ಯತೆಯುಂಟು, ಭಾರತೀಯತ್ವ ವುಂಟು. ಎಲ್ಲ ಗುಂಪುಗಳವರೂ ಈ ದೇಶವು ಭಾರತೀಯ ಐಕ್ಯತೆ ಒದಗಿಸುವ ಆಹಾರವನ್ನೂ ನೀರನ್ನೂ ಸೇವಿಸಿ, ಒಂದೇ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಂತೆ ಜೀವಿಸುವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಹೃದಯದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ, ಒಂದೇ ದೇಹದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಐಕಮತ್ಯವನ್ನೂ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಅಲ್ಪಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೋರ್ಪಡಿಸಿರುವರು. ಎಲ್ಲ ಗುಂಪುಗಳ ಜನರೂ ಏಕೀಭವಿಸಿ ಸಭಿಗೂಡಿ ಕರ್ತವ್ಯಪರರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳು ನಮ್ಮ ಪುಂತ ಅನುಭವದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದವರಾದಾಗ್ಯೂ ಮಾತೃಭೂಮಿಯ ಸ್ತೋತ್ರವು ಉತ್ಸಾಹವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾದ ಮೂರನ್ನಾದರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಕಳಿತು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಹಾಡುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ತಿಳಿಯಲಪೇಕ್ಷಿಸುವವರಿಗೆ ಅವುಗಳ

ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಆ ಮೂರು ಯಾವುವೆಂದರೆ: ಬಂಕಿಂಚಂದ್ರ ಚಟ್ಟೋಪಾಧ್ಯಾಯ ರಚಿತ 'ವಂದೇ ಮಾತರಂ', ರಬೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರಕೃತ 'ದೇವಿ ಭುವನ ಮನಮೋಹಿನಿ' ಮತ್ತು ಸರ್ ಮಹಮ್ಮದ್ ಇಕ್ಬಾಲರೆಂಬ ಕವಿವರ್ಗರ 'ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಹಮಾರಾ.'

3. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯ ಬಂಧ

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ: ನಿಸ್ತಾರ, ಬ್ರಿಟಿಷರು, ಭಾಗಗಳು, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಬಾಹುಳ್ಯ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ: ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್, ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲ, ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದ ಮೂಲಕತ್ವಗಳು. ಚುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ: ಸಮ್ಮೇಳನಗಳು, ಅವರ್ಜರು, ಲೀಗ್ ಆಫ್ ನೇಷನ್ಸ್. ಭಾರತೀಯ ಸ್ಥಾನ.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ

ಯೂನಿಯನ್ ಜಾಕ್ (Union Jack) ಎಂಬ ಬಾವುಟವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿರುತ್ತೇವೆ, "ಲಾಂಗ್ ಲಿವ್ ದಿ ಕಿಂಗ್" (Long Live the King) ಎಂಬ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿರುತ್ತೇವೆ. ಅವರೂ ನಮಗೆ ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಸ್ವಾಂವುಗಳಂತೆಯೂ ನಾಣ್ಯಗಳಂತೆಯೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶವಾದ ಭರತ ವರ್ಷ ಅಥವಾ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇಂಡಿಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ (Indian Empire) ವೆಂದೇ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ದೇಶದ ಸಮಸ್ತ ಆಡಳಿತವೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ದೊರೆಗಳವರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆನಿಸಿದ ವೈಸರಾಯ್ ಎಂಬಾತನಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತವಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿಯೇ. ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಅಧೀನವಾದುದು; 'ರವಿ ಮುಳುಗದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ'ವೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿರುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಾದುದು. ಭೂಗೋಳದ ನಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ಸಾಗರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೆಂಬಣ್ಣದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭೂಭಾಗಗಳೂ ದ್ವೀಪಗಳೂ ಕಾಣುವುವು. ಈ ಕೆಂಭಾಗಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಹೆಸರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಅಥವಾ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯವೆಂಬುದಲ್ಲ. "ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಜನಾಂಗಗಳ ಸಮುದಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಸ್ಥೆ" (British Commonwealth of Free Nations) ಎಂಬ ಹೆಸರೇ ಈಚೆಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿ ಸರಿಯಾದುದೆನಿಸಿದೆ. ಈ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯು ಸೇರಿದೆ.

ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಈ ಸಮುದಾಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದೊಂದಿದೆ. ಪೃಥ್ವಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಭಟ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವು ಸುಮಾರು $\frac{1}{4}$ ರಷ್ಟು. ಸೇರಿರುವ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದ್ವೀಪ ರಾಶಿ (British Isles), ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ವೇಲ್ಸ್, ಸ್ಕಾಟ್ಲೆಂಡ್, ಐರ್ಲೆಂಡ್ ದ್ವೀಪಗಳ ಸಮುದಾಯವು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಾಧೀನವೆನಿಸಿ ಮೊದಲನೆಯದೊಂದಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಐರ್ಲೆಂಡಿನ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ (United Kingdom) ವೆಂದು ಹೆಸರುಂಟು. ಈ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯವೇ ಸಮುದಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಸ್ಥೆಯೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನದಲ್ಲೊಳಗೊಂಡಿದೆ. ಪೃಥ್ವಿಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವಾದರೂ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ $\frac{1}{4}$ ರಷ್ಟು ಇದೆ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ದೊರೆಯೇ ಸಮುದಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಡೆಯನೆನಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇತರ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಆತನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಮೈಸಾರಾಯಾ, ಗವರ್ನರ್-ಜನರಲ್ ಮತ್ತು ಗವರ್ನರ್‌ಗಳಿಂದ ಹೆಸರಿನಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು

ಬ್ರಿಟಿಷರು

ಆಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂರಾಟ ಅಥವಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೆಂಬ ಹೆಸರು ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ; ಉಳಿದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜನೆಂಬ ಹೆಸರು ಇರುತ್ತದೆ. ಭರತವರ್ಷವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆನಿಸಿರುವುದೇ ಈ ಭೇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಇತರ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಕರೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ಡೊಮಿನಿಯನ್ (Dominion), ಕಾಲೋನಿ (Colony), ಅಶ್ರಿತರಾಷ್ಟ್ರ ಅಥವಾ ಪ್ರೊಟೆಕ್ಟೋರೇಟ್ (Protectorate), ದತ್ತಭುಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಅಧೀನಕ್ಷೇತ್ರ ಅಥವಾ ಮ್ಯಾಂಡೇಟೆಡ್ ಟೆರಿಟೊರಿ (Mandated Territory) ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುವರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದ್ವೀಪಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ, ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷರು, ವೆಲ್ಷರು, ಸ್ಕಾಟರು, ಐರಿಷರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದ್ವೀಪಗಳೇ ಆವರಿಗೆ ತನುರೂಪ; ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಲ್ಲವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ದೊರೆಯರೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ದೇಶೀಯರೇನಿಸುವವರು ಆಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದಲೂ ಪರಂ ಪರೆಯಾಗಿ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿರತಕ್ಕವರು. ಈ ದೇಶೀಯ ಜನಸಮೂಹಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಬ್ರಿಟಿಷರು ಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ನೆಲಸುಗಳಾಗಿಯೂ, ಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭೀನವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನೆಲಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕಾಲೋನಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಂತಸರಂ ಪರೆಯಾಗಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಬ್ರಿಟಿಷರು ದೇಶೀಯರಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾದವರು ಮಾತ್ರ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಎಂಬ ದೇಶೀಯ ರಾಗಿಯೇ ಇರಲು ಉತ್ಪನ್ನಕರಾದವರು.

ಸಮುದಾಯದ ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣ 1,33,50,426 ಚದರ ಮೈಲಿ
 ಗಳಷ್ಟು ಇದೆ; ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು 45 ಕೋಟಿ
 ಇತರ ಜನ ಗಳಷ್ಟು ಇದೆ. ಸಲವತ್ತೈದು ಕೋಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಆರು
 ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಅಥವಾ ಜಿಳಿಯರು
 ಅಥವಾ ಸರ್ವಣ್ (White)ರು; ಅಸರ್ಣ್ (Coloured) ಸಂಖ್ಯೆಯು 39
 ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟಿದೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರೇ 35 ಕೋಟಿಗಳಾಗಿರುವರು.
 ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಪ್ರಮಾಣವು $\frac{1}{3}$ ಎಂದು
 ಭಾರತವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು
 ಕೂಡಿದ್ದು ಹಲವು ವರ್ಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡವಾಗುತ್ತವೆ.
 ಭಾಗಗಳು ಹೀಗಿವೆ:—

1. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ (The United Kingdom).
2. ಡೊಮಿನಿಯನ್ಗಳು; ಇವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆರು :

(i) ಕೆನಡಾ ಡೊಮಿನಿಯನ್ (Dominion of Canada).

(ii) ನ್ಯೂಫೌಂಡ್ಲಂಡ್ ಡೊಮಿನಿಯನ್
 (Dominion of Newfoundland).

(iii) ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡ್ ಡೊಮಿನಿಯನ್

(Dominion of New Zealand).

(iv) ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದ ಯೂನಿಯನ್

(Union of South Africa)

(v) ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯದ ಕಾಮನ್ವೆಲ್ತ್

(Commonwealth of Australia).

(vi) ಐರಿಷ್ ಫ್ರೀ ಸ್ಟೇಟ್ (Irish Free State).

3. ಇಂಡಿಯಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ (The Indian Empire).

4. ಕಾಲೊನಿಗಳು, ಅಂದರೆ ಯಾವ ಯಾವ ಭೂಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ವಲಸೆಹೋಗಿ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಯಾಗಿರುವರೋ ಅಂತಹ ನೆಲೆಸುಗಳು. ಇವುಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬಹುದು :

(i) ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಸೇರಿದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವು.

(ii) ಪ್ರತಿನಿತ್ಯರಾದ ಸಭಿಕರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿರತಕ್ಕವು.

(iii) ಶಾಸಕ ಸಭೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕವು.

5. ಆಶ್ರಿತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು (Protectorates). ಇವು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರಗಳಾಗಿದ್ದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅಧೀನವಾಗಿ ಅವರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿದ್ದು ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಅಸ್ಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಬಂಧ ಮುಂತಾದ ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ವಶವಾಗಿರತಕ್ಕವು. ಮಿಶ್ರದೇಶ (Egypt), ಇರಾಕ್ (Iraq) ಇವಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳು.

6. ಸ್ವೀಕೃತ ಪ್ರೇಶ್ರ ಅಥವಾ ದತ್ತಭುಕ್ತಿ (Mandated Territories) ಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದಾದ ಭೂಭಾಗಗಳು. 1914ರಿಂದ

1918ರ ವರೆಗೆ ಸಡೆದ ಘೋರ ಯುದ್ಧದ ತರುವಾಯ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಪಾಲಿಗೆ ದೊರಕಿದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಈ ಹೆಸರಿದೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಡುಮಿಸಿಯನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ; ಇತರ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಬಾಹುಳ್ಯ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಭರತ ವರ್ಷದಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಂಖ್ಯೆ 3 ಲಕ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಆರು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಡುಮಿಸಿಯನ್ನುಗಳ ಸ್ಥಾನ ಗೌರವಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದವು. ಭರತವರ್ಷವು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ತಾನೇ ಒಂದು ವರ್ಗವಾಗಿರುವುದು. ಡುಮಿಸಿಯನ್ನುಗಳ ವದನಗೂ ಇತರ ಭಾಗಗಳ ವದನಗೂ ಇರುವ ಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿಯ ವಿವರವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ವಿವರವನ್ನೇ ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ; ಏಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಭುತ್ವವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನಿಸಿರುವುದಲ್ಲದೆ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯವಾದುದೆಂದೂ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ಹೊರಗಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಆ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಸ್ಫುರಿಸಿಯೇ ತಿದ್ದಲು ಯತ್ನ ತೀಲಗಳಾಗಿವೆ.

ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ

ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭು ಅಥವಾ ಸ್ವಾಮಿ (Sovereign) ಯೆನಿಸಿ ಆಳಲು ದೊರೆಯಿರುವನು. ಆತನನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಮೂರ್ತಿಯೆಂದು ಗೌರವಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ಆತನಿಗೆ ಗೌರವವುಂಟು, ಅಧಿಕಾರವು ತೀರ ಕಡಿಮೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಆ ರಾಜತ್ವಕ್ಕೆ ಸಾಂಕುತ ರಾಜತ್ವ (Limited Monarchy) ನೆಂಬ ಹೆಸರು ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. ದೊರೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಕೂಡಿರತಕ್ಕವರು ಅಲ್ಲಿಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು; ಅವರ ಕೂಟ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯೇ (Cabinet) ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಜನರು ಇತರ ದೇಶಗಳ ಜನರಂತೆಯೇ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಾಸಮಾಡು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ನಗರಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು, ಗ್ರಾಮಗಳೆಂಬವು ಕಡಿಮೆ; ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಭ್ಯತೆಗೆ ನಾಗರಿಕತೆಯೆಂಬ ಶಬ್ದವು ಒಳಕೆಯಾಗಿರುವುದು. ಅವರ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು 4½ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು. ಇಷ್ಟು ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ವಯಸ್ಕರಾದ ಎರಡು ಕೋಟಿಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ, ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳವರು ತಮ್ಮ ಸಂಖ್ಯಾಬಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ವರಿಸುವರು. ಆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆ (House of Commons) ಯೆಂಬ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರುವರು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರುವ 600-700 ಸಭಿಕರು ಇರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಡೆಸಿ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕರ ಅಭಿಮತದಂತೆ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ನಿಶ್ಚಯಗಳೇ ಶಾಸನದ ವಿಧಿಗಳು ಅಥವಾ ಕಾನೂನು, ಸಿಬಂಧನೆಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವವು. ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯಲ್ಲದೆ ಲಾರ್ಡ್ಸ್ ಸಭೆ (House of Lords) ಯೆಂಬ ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಭೆಯೊಂದೂಂಟು; ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸುಮಾರು 700 ಸಭಿಕರುಂಟಾರೆ. ಈ ಎರಡು ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ (Parliament) ಎಂಬ ಹೆಸರು ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ; ಈ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟೆಂಬುದೇ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗ ಅಥವಾ ಆಡಳಿತದ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸತಕ್ಕ ಅಂಗ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದು; ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯವರು ವಿಷಯಗಳ ಇತ್ಯರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬಹುದು, ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರವೇನನ್ನೂ ಪಡೆದಿಲ್ಲ.

ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಸಭೆಗಳು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಸೇರಿದರೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರಡುಬಾರಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಲಂಡನ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ, ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಆರು ತಿಂಗಳ ಅಧಿಕಾರ ಕಾಲ ವಿಷಯ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನೂ ನಿರ್ದೇಶನನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವು. ಕಾನೂನುಗಳು, ವಿಧಿಗಳು, ಸಿಬಂಧನೆಗಳು, ಕಟ್ಟಡಗಳು ಎಂದು ನಾವು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಾಸನಗಳೆಲ್ಲವೂ

ರಚನೆಯಾಗುವುದು ಅಲ್ಲಿಯೇ. ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣೇತವಾದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರೂ ಪಾಲಿಸಬೇಕು, ಪ್ರಚಾರಮೂಹದವರೂ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಎನೇನು ನಡೆಯಬೇಕು, ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು, ಯಾವಾಗ ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಪಾರ್ಲಮೆಂಟೇ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ವರ್ಷೇವರ್ಷೇ ಸರಕಾರದವರು ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವ ಸೀತಿಯನ್ನೂ, ಹಾಗೆ ಒಂದು ಆದಾಯವನ್ನು ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸುವ ಸೀತಿಯನ್ನೂ ನಿಷ್ಕರ್ಷಮಾಡತಕ್ಕವರು ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ನೆರೆಯುವ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ. ಅವರ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಕವಚೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎತ್ತಲಾರರು, ವೆಚ್ಚವನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರರು. ಕೋಶಾಧಿಕಾರದ ಮೂಲವೇ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಭದ್ರಗೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿಧ್ಧವಾದುದು.

ಇನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಆಳತಕ್ಕವರಾದ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ಯಾರು? ಅವರಿಗೂ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿಗೂ ಇರುವ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿ ಸಂಬಂಧವೇನು? ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗುವವರೆಲ್ಲರೂ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿನ ಸಭಕರೇ. ಕೆಲಕಾಲ ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಅವರಿಗೂ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿಗೂ ಏಕೋಧ ತೋರಿದಾಗ ಕಾರ್ಯಸಿರ್ವಾಪವೇ ಸಂತುಕ್ತೋಗುವ ದಾಗಾಯಿತು. ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರೆನಿಸಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಏರ್ಪಾಡಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದವರೇ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳು ತಪ್ಪೀತೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜರು ಅಲೋಚಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ನಾಯಕರಿಗೇ ಕೊಡಿಸುತ್ತ ಬಂದರು; ಆದೇ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ದೃಢಪಟ್ಟಿತು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ನಾಯಕರೇ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ನಿಯಮಿತರಾಗುವರು.

ಇದರಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಪರಿಣಾಮವು ಒಂದು ಒಗೆಯ ಕೌತುಕ. ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಶಾಸಕಾಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರಾದವರೇ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರಾಗಿ ಆಡಳಿತದ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಂಕೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರ ಸೀತಿಯನ್ನೂ ಕರ್ತವ್ಯ

ಭಾಗವನ್ನೂ ತಾವೇ ನಿರ್ದೇಶಮಾಡಿ ರಾಜನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವರು. ಶಾಸಕಾಂಗದ ಪ್ರಮುಖರಾದವರೇ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕರನ್ನು ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಾಂಗವನ್ನು ನಡೆಸುವರು. ಇದೇ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಶಿಸ್ತೆಂದು (Cabinet System) ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದು. ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಜನಸ್ತೋಮದ ಬಹು ಭಾಗದವರಿಗೆ ಯಾರು ಅತ್ಯಂತ ವಿಶ್ವಾಸ ಯೋಗ್ಯನೆನಿಸುವನೋ ಆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೇ ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗಗಳೆಂಬ ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗಗಳಿಗೂ ನಾಯಕನಾಗಿ, ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸ ಕುಗ್ಗದಂತೆ ನಡೆದಷ್ಟು ಕಾಲ ವಾಸ್ತವವಾದ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುವನು. ಕಿರೀಟವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಗೌರವಮೂರ್ತಿಯಾದ ರಾಜನು ಹೆಸರಿಗೆ ಪ್ರಭು; ಆಡರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುವಾದಾತನು ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಗೆ ಆಗ್ರೇಸರನಾದ ಪ್ರಧಾನ (Premier, Prime Minister).

ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಶಾಸನ ನಿರ್ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಆಯವ್ಯಯಗಳ ನೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪೂರ್ಣವಾದ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಬಹುಪಕ್ಷ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಕಾರ್ಯಾಂಗವೆಂದೆಣಿಕೆಯಾಗತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದ ಮೇಲೆಯೂ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರವುಂಟು. ಮಂತ್ರಿಗಳ ಆಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ವರ್ತಿಸಲಾರರು; ಆದ್ದರಿಂದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಬಹು ಭಾಗದವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನಪಡುವ ಸಭಿಕರು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವರು. ಅಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆಡೆಗೊಟ್ಟು ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಆಧಾರಬಲವೇ ನಷ್ಟವಾದೀತೆಂದು ಪ್ರತಿ ಮಂತ್ರಿಗೂ ಗೊತ್ತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದವರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಸಭಿಕರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂತಲೇ ಸರ್ವದಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದವರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದಲ್ಲಿ ದ್ರೋಹಿಗಳೆನಿಸಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನವರ ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವರು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನವರು ಅಪರಾಧವನ್ನು ಹೊರಿಸಿ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿ ಮರಣಾಂತ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದುದುಂಟು. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ

ಯಾವಾಗ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಬಹುಮತದ ಬೆಂಬಲವಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ತಮ್ಮ ಪದವಿಗಳಿಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವರು. ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ; ವಿಶ್ವಾಸ ತಗ್ಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಅಧಿಕಾರ ನಿವೃತ್ತರಾಗುವರು. ಆಗ ದೊರೆಯು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರು ನಾಯಕರಾಗಿರಬಹುದೋ ಅವರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಡಿಸುವನು. ಒಹುಮತದ ಬೆಂಬಲವಿದ್ದ ನಾಯಕರಾರೂ ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ದೊರೆಯು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಸಭೆಯನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿ, ಹೊಸದಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ವರಣವಾಗತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸಾರುವನು. ಹೊಸ ವರಣಗಳಾಗಿ ಸಿದ್ಧರಾದವರಲ್ಲಿ ಒಹುಮತದ ಬೆಂಬಲವುಳ್ಳವರನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ದೊರೆಯು ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧನಾಗಿ ನಿಯೋಗಿಸುವನು. ಶಾಸಕಾಂಗಕ್ಕೆ ನಾಯಕರಾದವರು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸುವರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಗಳ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಿವೃತ್ತಿಗಳು ನೆರವೇರುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ.

ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇವು. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಭೆಗೇ ಕಾರ್ಯಾಂಗ ವರ್ಣಾಧಿಕಾರವಿರುವುದು ; ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಭಿಕ ಶಾಸಕಾಂಗಗಳು ರಿಲ್ಲರೂ ಜನವೃತ್ತರಾದವರೇ ಆಗಿರುವರು. ಆ ಸಭೆಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಶಾಸಕಾಂಗ; ಅದಕ್ಕೇ ಶಾಸನ ನಿರ್ಣಯ, ಆಯವ್ಯಯ ನೀತಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖ್ಯರ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಾಂಗ ಪ್ರಮುಖರ ನಿಯೋಜನಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತಾಧಿಕಾರವೂ ಸೇರಿರುವುದು. ಕಾರ್ಯಾಂಗವು ಶಾಸಕಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಧೀನ. ಜನಮುಖ್ಯರೇ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು. ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ಏಕ ಮತವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಏಕ ಮುಖವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಒಟ್ಟಾಗಿಯೇ ಅಧಿಕಾರ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಆಗುತ್ತಾರೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗ ಕಾರ್ಯಾಂಗಗಳಲ್ಲದೆ ನ್ಯಾಯಾಂಗ
ವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದಾದ ಮೂರನೆಯ ಅಂಗವೂ
ನ್ಯಾಯಾಂಗ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು
ಮಾಡತಕ್ಕ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಲ್ಲದೂ ಆ ಅಂಗವ
ವರು. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯನ್ನಿಡ ದೊರೆಯೇ
ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನಿಯೋಗಿಸುವಾತನು; ಆದರೆ ನಿಯುಕ್ತರಾದ
ವರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಲು ಆತನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಲ
ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯಾದಾತನು ಜೀವಂತನಾಗಿರುವವರೆಗೂ ಆ ಅಧಿಕಾರ
ವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿರ್ಭೀತರಾಗಿ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವೆ
ಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ
ಗಳು ನಿರತರಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಉದ್ದೇಶ. ಹಿಂದೆ
ರಾಜನಿಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿದ್ದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗಳು ನ್ಯಾಯವಸ್ಥವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ರಾಜನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ತೀರ್ಪುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ತತ್ವವು
ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಧಾನ ತತ್ವವಾಯಿತು. ಅಸಾಧಾರಣ
ಸಂದರ್ಭವೊದಗಿದಾಗ ಮಾತ್ರ— ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರ ನಿಯುಕ್ತನಾದವನು
ಉನ್ನತನೋ ನೀಚನೋ ಆದಾಗ— ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಎರಡು ಸಭೆಗಳ
ವರೂ ಸೇರಿ ಆತನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ದೊರೆಗೆ ಬಿನ್ನಹ
ಮಾಡಬಹುದು; ಆಗ ಮಾತ್ರ ದೊರೆಯು ಆತನನ್ನು ಅಧಿಕಾರದಿಂದ
ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಜನರು ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ
ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾನೇ ವಹಿಸಿ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸ
ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದ ಕಾಂಗವು ಶಾಸನ ತತ್ವಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಮಾಡಿ ವಿಧಿ
ಮೂಲತತ್ವಗಳು ಗಳನ್ನು ಸಾರಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಣೆ
ಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಯಾಂಗವು
ಜನರ ಅಭಿಮತದಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ಶಾಸಕಾಂಗಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಹಿಯಾಗಿರು
ತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಯಾಂಗ ಶಾಸಕಾಂಗಗಳೆರಡೂ ಜನಮುಖ್ಯರ ನೇತೃತ್ವ
ದ್ವಂದ್ವವೇ; ನ್ಯಾಯಾಂಗವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಿರ್ಭಯದಿಂದಲೂ

ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಒದ್ದಾಡಲೂ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ತತ್ವಗಳೇ ಜನತೆಯ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನೂ ಆಧಾರವಾಗಿ ಪಡೆದ ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದ ಮೂಲತತ್ವಗಳು.

ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂತ್ರಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಆರು ಜನರನ್ನು ನಾವು ನೆನಪಿಮಾಡಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನೆನಪಿಮಾಡಬೇಕು: (1) ಪ್ರೈಮ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಅಥವಾ ಪ್ರಧಾನ, (2) ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷ ಅಥವಾ ಆಯ ವ್ಯಯದ ಸಚಿವ (Chancellor of the Exchequer), (3) ಅನ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಬಂಧ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹಿ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿ (Secretary of State for Foreign Affairs), (4) ಭರತ ವರ್ಷದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ (Secretary of State for India), (5) ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ಗಳ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ (Secretary of State for Dominions), ಮತ್ತು (6) ಕಾಲೋನಿಗಳ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ (Secretary of State for Colonies). ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ನೂ ಅಲ್ಲದೆ ಕಾಲೋನಿಯೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅಧೀನಕ್ಷೇತ್ರವೆನಿಸುವ ಸಮೃದ್ಧ ದೇಶವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಹು ಮಂತ್ರಿಯು ಅಡಳಿತವಲ್ಲಿದ್ದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕಾಲೋನಿಗಳ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ 4ನೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಕಾಲೋನಿಗಳ ಆಡಳಿತವೆಲ್ಲವೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅಡಳಿತದ ಒಂದೆರಡು ವಾಲುನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಕಾಲೋನಿಗಳ ಸಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈತನಿಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿ ಈತನಿಂದ ಸಿಮಿಮಿತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೊಳಗಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಂತಹ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಗವರ್ನರ್ (ಭೋಗಪತಿ) ಎಂಬಾತನು ಶ್ರೇಷ್ಠ; ಆತನ ತರುವಾಯ ಆಯಾ ಕಾಲೋನಿಯ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಿಂದಲೇ ನಿಯುಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವಾವುದೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುವಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳು

ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳೆಂಬ 2ನೇ ವರ್ಗದ ಭಾಗಗಳು ಬೇರೊಬ್ಬ ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿಯ ವಿಚಾರಣೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದರೂ ಆತನ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದೆ ಬಹು ಪಾಲು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಸಮುದಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಪದವಿಯನ್ನೇ ತಾವೂ ಪಡೆದಿರ ಬೇಕೆಂದು ಡುಮಿನಿಯನ್ ನಿವಾಸಿಗಳ ಆಶಯ. ಅವುಗಳಿಗೆ 5 ವರ್ಷಗಳ ಗೊಂದಲಾರ್ಥ ಗವರ್ನರ್-ಜನರಲ್ ಎಂಬ ಛೋಗಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿಯು ನಿಯಮಿಸುವನು. ಆ ಛೋಗಾಧಿಪತಿಯು ತನ್ನ ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಪುರೂಷನಾಗಿ, ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಪ್ರಮುಖರಿಂದ ನಿಯೋಗಿಸುತ್ತ ಗೌರವದಿಂದ ವರ್ತಿಸುವನು. ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ನಿಯುಕ್ತರಾದವರು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದವರೇ ಆಗಿರಬಹುದು; ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳಲ್ಲಿ ಛೋಗಾಧಿಪತಿಯೊಬ್ಬನೇ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ವನು. ಪ್ರತಿ ಡುಮಿನಿಯನ್ನಿನಲ್ಲಿಯೂ ಎರಡು ಸಭೆಗಳು ಕೂಡಿದ ಪಾರ್ಲಿ ಮೆಂಟುಂಟು; ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಸಂಪ್ರದಾಯವುಂಟು. ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳ ಜನ ಮುಖ್ಯರೇ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಗಳಾಗಿ ಏರ್ಪಡುವರು; ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾನೇ ವಹಿಸುವರು. ಕಾರ್ಯಾಂಗ ಶಾಸಕಾಂಗಗಳ ರಚನೆಯೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧಗಳೂ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇರುವುವು. ನ್ಯಾಯಾಂಗವೊಂದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮವಾದ ಸ್ಥಾನವು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುವುದು. ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯದಿಂದ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಪಾಲೂ ಸಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ; ಡುಮಿನಿಯನ್ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಆದಾಯದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು.

ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳು ಆಸೀಕ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಇರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಬ್ರಿಟಿಷರಲ್ಲದ ಐತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಡನೆ ಸಡಿಸುವ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರ ಗಳಲ್ಲಿ ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಒಟ್ಟು

ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ನೀತಿಯಿದ್ದು, ಒಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ ಕೈಗೊಂಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವುಂಟು. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಇತರ ರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವನ್ನೋ ಜಗಳವನ್ನೋ ನಡೆಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳ ಮಂತ್ರಿ ಪ್ರಧಾನರ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನೂ ಪಡೆಯದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಲಾರರು. ಕೆಲವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ನ್ನು ಪಿಸಿ ಉಳಿದ ಒಂದು ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿಯೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ಸಮಾಜ ಗೌರವದಿಂದ ಸಮುದಾಯ ಕೂಡಿರಬೇಕೆಂಬ ತತ್ವವು ತೋರಿ ಕೊಂಡ ಕಾಲದಿಂದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯವೆಂಬ ಹೆಸರು ಡುಮಿನಿಯನ್ನು ಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪದಾಯಿತು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಹೆಸರು ರೂಢಿಯಾಯಿತು.

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಇಂಪೀರಿಯಲ್ ಕಾನ್‌ಫರೆನ್ಸ್

(Imperial Conference) ಎಂಬ ಸಮುದಾಯ

ಸಮ್ಮೇಳನ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಆ ಸಮ್ಮೇಳನ

ಗಳಲ್ಲಿ ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳ ಪ್ರಧಾನರೂ,

ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಧಾನಿ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸೇರಿ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೊನಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ಕಾಲೊನಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭರತವರ್ಷದ ಪರವಾಗಿ ಭರತ ವರ್ಷದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೂ ಆತನಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾದವರೂ ಸಮ್ಮೇಳನ ಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯಬಂಧವನ್ನು ಕೂಪಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಮುದಾಯ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಈ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳು ಈ ರೀತಿ ಸ್ವತಂತ್ರಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಜನ ಬಾಹುಳ್ಯವಿರತಕ್ಕವಲ್ಲ. ಕೆನಡ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ, ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕ ಭಾಗಗಳು ವಿಸ್ತೀರ್ಣವುಳ್ಳವಾದರೂ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಒಲು ಕಡಿಮೆ. ಆರು ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕವೊಂದು ಎನಾ ಉಳಿದ ಐದರಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯರೇ

ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಬಲರು. ಕೆನಡದಲ್ಲಿ ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರೂ, ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದಲ್ಲಿ ಡಚ್ಚರ ವಂಶೀಯರಾದ ಬೋಯರರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಉಳಿದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರೇ. ಡುಮಿನಿಯನ್ ರೂಪವೆತ್ತಿದ್ದುದು ಕಳೆದ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ. ಅಶ್ರಿತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ದತ್ತಭುಕ್ತಿಗಳೂ ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹಿಯಾದ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಮಂತ್ರಿಯ ವಶದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳ ಜನಸ್ತೋಮಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಭಾಗವು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು.

ಸಮುದಾಯದ ಒಟ್ಟು ಜನಬಲದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಾರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಆಗಲೇ ಕಂಡೆವು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಾರು ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಬಲರೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ವರ್ಣಭೇದದಿಂದ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತೋರುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕವೆಂಬ ಒಂದು ಡುಮಿನಿಯನ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವರ್ಣಸಮಸ್ಯೆಯು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ಉಳಿದ ಡುಮಿನಿಯನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಲೀಗ್ ಆಫ್ ನೇಷನ್ಸ್

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯವು ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಾಲುಭಾಗ; ಅದರಲ್ಲಿ ಸಮುದೇಶ ಒಂದು ಭಾಗ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸಮುದಾಯದ ಹೊರಗಡೆ ಇರುವ ಭೂಭಾಗಗಳನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತೇ ಒಂದಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತದೆ; ಎಲ್ಲೆಯೋ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನಾಹುತವು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಅದರ ಮಹಿಮೆಯು ಸರ್ವತ್ರ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮಾನವ ವರ್ಗವೇ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಹೆಚ್ಚಿ ಎಲ್ಲರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ ಸುಲಭವಾಗುವುದು. ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾನವರಾಶಿಗಳು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಜಗಳವಾಡಿ ಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಯುದ್ಧ ಪದ್ಧತಿಯು ಒದಲಾಗಿ ಅನ್ಯಾಯವೇ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ

ಇಲ್ಲದಂತಾಗಬಹುದು. ಈ ಘನೋದ್ದೇಶಗಳಿಂದ ಕೆಲವರು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರು. ಫೋರರ ಯುರ್ದ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಪ್ರಮುಖ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳವರು ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೊಂದು ರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದೇ "ಉಗ್ ಆಫ್ ನೇಷನ್ಸ್" ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ವ್ಯೂಹಬಂಧವೆಂಬುದು.

ಜಿನೀವಾ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರಮಂಡಲಿಯು ನೆರೆಯುವುದು; ಅದರಲ್ಲಿ 50 ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಸೇರಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ 27 ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ವರೋಪ್; 18 ಅಮೆರಿಕಾ ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕವು. ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯ, ಕೆನಡ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ, ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡ್, ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾ, ವರ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಇಂಡಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯದ ಪರವಾಗಿ ಸೇರಿರತಕ್ಕವು; ಏಷ್ಯಾ ಖಂಡದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಚೀನಾ, ಫಾರಸೀಸ್ತಾನ, ಸಯಾಂ ಸೇರಿವೆ; ಆಫ್ಘಾನಿಸ್ತಾನ, ನೇಪಾಲ, ಬರ್ಮಾಗಳು ಸೇರಿವು. ಉಗಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು ಬೆಟ್ಟಬೆಟ್ಟ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರೂನಿ ಮತ್ತು ಬರ್ಮಾಗಳು ಮುಖ್ಯ; ಅವೂ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಂಬ ಪ್ರಬಲ ರಾಷ್ಟ್ರವೂ, ರಷ್ಯಾ ಎಂಬ ವಿಸ್ತಾರ ರಾಷ್ಟ್ರವೂ ಹೊರಗಾಗಿಯೇ ಇರುವುವು. ವರೋಪ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೇ ಉಗಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಸೇರಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಜಿನೀವಾ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುವ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಮಾಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಉಗಿನ ಶಾಖೆಗಳಾಗಿ ಇಂಟರ್ನಾಷನಲ್ ಕೋರ್ಟ್ (International Court) ಎಂಬ ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವು ದಿ ಹೇಗ್ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ, ಇಂಟರ್ನಾಷನಲ್ ಲೇಬರ್ ಆರ್ಗನಿಸೇಷನ್ (International Labour Organisation) ಎಂಬ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಾದರ ಅಧಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಮಾಲೋಚಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಜಿನೀವ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿವೆ. ಗೊಲಾಂಪಾ ವ್ಯಾಪಾರ, ಅಫೀಂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಉಗಿನಿಂದ ಉಪಯೋಗವು ನಡೆದಿದೆ; ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಬಗೆಗಳನ್ನು

ತೀರ್ಮಾನವಡಿಸುವ ಅಥವಾ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಕಾರ್ಯಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಲೀಗಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಮಹಾಪ್ರಬಲಗಳಾದ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರವೂ, ರಷ್ಯಾ ರಾಷ್ಟ್ರವೂ, ಜಪಾನೂ ಹೊರಗೆಯೇ ಇರುವುದು ಲೀಗಿನ ಆದರ್ಶ ಸಾಧನೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಲೀಗಿನ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಟೆಷರು, ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರು, ಇಟಲಿಯವರು ಪ್ರಬಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಸಮ್ಮ ದೇಶವು ಸೇರಿದೆಯಾದರೂ ಪ್ರಿಟೆಷ್ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲೇ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ; ಪ್ರಿಟೆಷರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬಷ್ಟು ಗೌರವವನ್ನೇ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸ್ಥಾನ

ಪ್ರಿಟೆಷ್ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಒಂದು ವರ್ಗವಾಗಿ ಮುಕ್ಕಾಲು ಪಾಲು ಜನತೆಯಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಮಾನವರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಆರನೆ ಭಾಗವನ್ನೇ ಒಳಗೊಂಡ ಭರತವರ್ಷವು ಜನಬಾಹುಳ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪೃಥ್ವಿಗೆ ಎರಡನೆಯದು. ರಷ್ಯಾ ಜಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಎರೋಪ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಜಿಟ್ಟು ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯು 34 ಕೋಟಿಯಷ್ಟಾದರೆ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಖ್ಯೆಯು 35 ಕೋಟಿಗಳೇ ಆಗಿರುವುದು. ಪ್ರಿಟೆಷ್ ಸಮುದಾಯದ 45 ಕೋಟಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ 35 ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯಾಗಿರುವುದು. ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರಬಲರಲ್ಲ; ಇತರ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನುಳ್ಳವರು. ಆರ್ಥಿಕರಂಜ ಹೆಸರಿಗೆ ಗುರಿಯಾದವರಾದರೂ ಭಾರತೀಯರು ಇತರ ಆರ್ಥಿಕರಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇನರಾದವರಲ್ಲ. ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯರಾದವರನ್ನು ಅಭೀನವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ, ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಅಧೀನರನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ ಒಹಳ ಭೇದವಿದೆ. ಭರತವರ್ಷದಂತಹ ಎಸ್ತಾರ ದೇಶವನ್ನೂ ಭಾರತೀಯರೇನಿಸಿದ 35 ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರನ್ನೂ 6,000 ಮೈಲುಗಳ ದೂರದಿಂದ 4½ ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನುಳ್ಳ ದೇಶದವರು ಅಳುತ್ತಲಿರುವುದೇ ಒಂದು ಕೌತುಕವಾದುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯುಳ್ಳ ಪ್ರಿಟೆಷರಗೂ ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯುಳ್ಳ ಭಾರತೀಯರಿಗೂ ಒಹಳವಾದ

ಅಂತರವುಂಟು. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂಡಾಗ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವುಂಟು. ಎಶಿಷ್ಟತೆಯೆಂತಹುದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಾವು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿಯಾದರೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬ್ರಿಟಿಷರೂ ಕಾತರರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ; ನಾವೂ ಕಾತರರಾಗಿರಬೇಕು.

4. ಭಾರತೀಯರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತು

ಧರ್ಮಶತ್ಕನ್ನಿಧಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಸಾಧನೆ, ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳು, ಭೋಗವೈಭವಗಳು, ಕಲಾಪರಂಪರೆ, ಸೌಶೀಲ್ಯದ ನಿಶ್ಚಿತ, ಅತಿಸೋಜಿಗ, ಸಮಾಜ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು : ರಾಷ್ಟ್ರಪದ್ಧತಿ, ಕಾಲವಿವರಣೆ.

ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪೂರ್ವಾರ್ಥದ ಮಧ್ಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಭರತವರ್ಷವು ಸಭ್ಯತೆಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೂ ಮಾತೃಸ್ಥಾನವಾಗಿದ್ದು ಬಹುಮುಖ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರದ ಯವಂಜ ಹಸರನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಅತಿಪುರಾತನವೂ ಆದುದು, ಸಚೇತನವೂ ಆದುದು. ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳ ಇತಿಹಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸವು ಅತಿದೀರ್ಘಕಾಲವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ಭಾರತೀಯ ಸಭ್ಯತೆಯೆಂಬುದು ಪ್ರಾಚೀನ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಇತರ ಸಭ್ಯತೆಗಳಂತೆ ಪರಿವಾಗಿ ಭೂಗತವಾಗಿ ಉಳಿದು ಬಂದಿರುವುದು ಕೆಲವೇ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಸಚೇತನವಾಗಿ ಬೆಳೆಗುತ್ತಿರುವುದು. ಸರ್ವಸಮ್ಮದಿಯಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ವರ್ಷಕಾಲ ಸಮುದಾಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಶಾಸ್ತ್ರಾಂಶ ಉದ್ಯೋಗ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಭೋಗ ವೈಭವಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಸುಧ ಕಲಾಂಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಬಿರಗೊಳಿಸಿ 18 ನೇ ಶತಮಾನದವರೆಗೆ ಆಗ್ರಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಭಾರತೀಯರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದವರಿಗೆ ಇರುವಷ್ಟು ಪೂರ್ವಾರ್ಥಿತ ಪರಿಣಾಮವು ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಮತ್ತಾವಿಗೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರು ಆ ಪರಿಣಾಮದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳದೆ ಆ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರಿತವೂ ಒಲವುದವೂ ಆದ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಬಿದ್ದರೆ ಭಾರತೀಯರಾಗಿ ಬಾಳುವುದೇ ಅಸಾಧ್ಯ.

ಧರ್ಮ ತತ್ವಸಿದ್ಧಿ

ಆರ್ಯಜ್ಞೇಷ್ಠರೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿನ ಭಾರತೀಯರು ಸಮಸಂಧು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿ ವೇದಮಂತ್ರ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷ್ಯ ಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಮುಖವಾಗಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಸಭ್ಯತೆಯ ಅಸ್ತಿಭಾರವೂ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳೂ ಸಿದ್ಧವಾದವು. ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಕಾಸ ಪಡೆದ ಆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಧಾನಾಂತಗಳನ್ನು ಬಾಡ್ಧ ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ತರುವಾಯ ಸಡೆದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಚಾರವಹಿಸಿತು. ಶುಷ್ಕಾ ಶ್ರಮಗಳನ್ನೂ ತಪೋವನಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದು ಸುತ್ರ ಭಾಷೆಯನ್ನೆಸಿದ್ಧಿ ಬ್ರಹ್ಮಾವರ್ತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತಪೋನಿರತರಾಗಿ ತತ್ವಸಾಧನೆಗೈದ ಮುರರ್ಘಿ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ರಾಜರ್ಷಿಗಳು ಶಾಂತಿಯೇ ಪರಮಲಕ್ಷ್ಯವೆಂಬ ಅಪೂರ್ವ ತತ್ವವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಸಮಸ್ತ ಮಾನವಕ್ಕೋಲಿಗೇ ಹಿಂದುರಾದರು. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಮಾನವರಾಶಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಸಕಲ ಪ್ರಾಣಿ ಸಮೂಹಕ್ಕೂ ಶಾಂತಿಯೇ ಗುರಿಯಾದುದೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾದ ತರುವಾಯ ಪರಸ್ಪರ ಭೇದಗಳನ್ನು ಸಮಿಸುವ ಗುಣವು ಅಥವಾ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಯು (Tolerance) ಸಮಜವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಮತ ತತ್ವಗಳ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಗುಂಪನ್ನು ಕುದಾರಮಾಡತಕ್ಕ ಮತವು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರಾಶಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸತಕ್ಕ, ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿತ್ಯವೆನಿಸತಕ್ಕ ಮೂಲತತ್ವಗಳೇ ರೂಪಗೊಂಡವು. ಜೀವಾತ್ಮ ಪರಮಾತ್ಮ, ಕರ್ಮಬಂಧನ, ಪುನರ್ಜನ್ಮ, ಮುಕ್ತಿ ಮುಂತಾದ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಜೀವನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅದೃಷ್ಟ ವಾದ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಪರಮನಿಷ್ಕೇಂದ್ರ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿ ವೈಶಾಲ್ಯವಾಗಲಿ ಮನೋಬಲವಾಗಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಗೋಚರ ವಾಗುವ ಜ್ಞಾನರಾಯ ಸಾಧನೆಯು ಸಮಸ್ತ ಮಾನವರಾಶಿಗೆ ಪರಮ ಸಾಹಸವೆಂದೆನಿಸಿದೆ; ಆ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯೇ ಹಿಂದೂಮತವೆಂಬ ಧರ್ಮದ ಆಧಾರ. ಇತರ ಮತಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಹಾಮುರುಷನೂ ಒಂದು ಪವಿತ್ರ

ಗ್ರಂಥವೂ ಇರುವಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಮತವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಮಹಾವುರುಷರೂ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಅನೇಕ. ಹಿಂದೂ ಮತಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಧಿಪಕನೆಂಬಾತನು ಇಲ್ಲ; ಋಷಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಕರೆಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಕರೆಯಬಹುದು.

ಭಾರತೀಯ ತತ್ವರಾಶಿ ಕಾಲದೇಶವರ್ತಮಾನಗಳಿಗೆ ಮಾರಿದುದಾದ ತತ್ವ ರಾಶಿಯು ಹಿಂದೂಮತಕ್ಕೆ ಆಧಾರಭೂತವಾದುದು.

ಇತರ ಮತಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಬ್ರಹ್ಮಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಜ್ಞಾನ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ; ಹಿಂದೂಮತದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ದೇವರನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ದೇವರೇ ಆಗುವ ಸಿದ್ಧಿಯುಂಟು. ಇಂತಹ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಸಿದ್ಧ ವುರುಷರ ಜನ್ಮಧಾರಣೆಯು ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯುತರಾಗಿ ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಕಾಲದಿಂದ ಆವಿರತವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮ ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಕಾರಣಕರ್ತರಾದವರು ವಾತಾಂಬುಪರ್ಣಾಶನರೂ ಜಟಾವಲ್ಕುಲಧಾರಿಗಳೂ ಆಗಿ ದಂಡ ಕಮಂಡಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದವರೆಂದೆನಿಸಿ ತಪೋವನ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಋಷಿ ಜನರೇ ಆದುದರಿಂದ ಇಂದಿಗೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಋಷಿ

ಗೋತ್ರಜರೆಂದೇ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡುವರು. ಭಾರತ ತಪಸ್ವಿಗಳು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕಿರೀಟವನ್ನು ಧರಿಸಿದಾತನು ಕೂಡ

ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಆ ಸಂಗತಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆಗ್ರ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಸಲ್ಲುವುದು ಅಶ್ವಮಾಸದಿಂದ ರಂಜಿಸುವ ರಾಜ ವುರುಷನಿಗಲ್ಲ, ಅನಾಗರಿಕನಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಅರಣ್ಯವಾಸಿ ಯಾದ ಯತಿಗೆ.

ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮದ ಶಾಖೆಯಾದ ಜೌದ್ಧಮತವನ್ನೇ ಬೇನಾ, ಜಪಾನಾ ಮತ್ತು ಇತರ ಏಷ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಅನೇಕ ಕೋಟಿ ಜನರು ನಂಬಿ ಆಚರಿಸುವರು.

ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮವೇ ಏಷ್ಯಾಖಂಡವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ

8ನೇ ಶತಮಾನದವರೆಗೆ ಜ್ಞಾನದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಇಸ್ಲಾಮ ಧರ್ಮವು

ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮದೊಡನೆ ಮೊದಲು ಘರ್ಷಿಸಿದರೂ ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ವುಚ್ಚಿಪಡೆಯಿತು; ಪ್ರಚಂಡವೇಗದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪಡೆದ ಇಸ್ಲಾಮಾ ಧರ್ಮವು 5-6 ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದು ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ. 18ನೇ ಶತಮಾನ ಕಾಲದಿಂದ ಐರೋಪ್ಯರು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಸಂಸ್ಕೃತ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿರುವ ತತ್ವರಾಶಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ಆ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಉತ್ಸುಕರಾದರು. ಜರ್ಮನಿ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ 19ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವರು ಭಾರತೀಯ ಋಷಿಗಳು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಅವೋಘ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಮುಗ್ಧರಾದರು; ಐರೋಪ್ಯರಲ್ಲಿ ಹಲ ಕೆಲವರು ಇಡೀ ಮಾನವರಾಶಿಗೆ ಮಾರ್ಗದಾಯಕವಾದ ಮತವು ಭಾರತೀಯವಾದ ಹಿಂದೂ ಮತವೆಂಬುದೇ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರು; ಸಾರ್ವ ಲೌಕಿಕವಾಗಿ ಅಥವಾ ಸರ್ವಯೋಗ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು, ಶಾಂತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದದ್ದು, ಸಹನಶೀಲವಾದದ್ದು ಭಾರತೀಯ ಮತವೆಂಬುದು ಸರ್ವರಿಂದ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಭಾವಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಮತತತ್ವಗಳೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪಡೆಯುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಚೈತನ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕುವೆಂದು ಅನೇಕರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಭುಷ್ಯದ್ವೈತಾಂತವು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಗತವಾಗಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಮತವೇ ಸಹನಶೀಲವಾದುದೆಂದು ಪದೇಪದೇ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಈಸಾಯಿ ಮತಸ್ಥರು, ವಾಸ್ತವವಾದರು ತಮ್ಮ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭಾರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯ ತವರ್ಮನೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದರು. ಮತವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಾಘಿಗೆ ಸಿಟ್ಟಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಬಂದ ಜನರ ತಂಡಗಳನ್ನು ಭರತವರ್ಷವು ಸರ್ವಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆದರಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭರತ ವರ್ಷವನ್ನು ಶಾಂತಿ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಗಳ ತವರ್ಮನೆಯೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಮತಭೇದಗಳು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರೇಗಿದಾಗ ಮಾನವರು ಮೃಗವ್ರಾಯರಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿ ರಕ್ತದ ಕಾಲುನೆಗಳನ್ನೇ ಹರಿಸಿದರು; ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮತ

ಭೇದಗಳಿದ್ದರೂ ಭೇದಗಳ ವೆನೆಯಿಂದ ವಿನಯ ಗೌರವಾದ ಗುಣಗಳು ವೃಷ್ಟಿಪಡೆದು ದೃಷ್ಟಿವೈಶಾಲ್ಯವೊದಗುವಂತಾಯಿತೇ ವಿನಾ ಅಸಹನೆಯೇ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಹತ್ಯೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಹಿಂದೂಮತವನ್ನು ಮೂಢಾಚಾರಗಳ ಕೋಲಾಹಲವೆಂದು ನೋಡು
ಮೊದಲು ಕೆಲವರು ಪರ್ಣಿಸಿದರು. ಸಾವಿರಾರು

ಜ್ಞಾನಾಧಾರ ಶಾಖೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಹಿಂದೂಮತದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯತೆ

ಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಪ್ರಧಾನ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಹಿಂದೂಮತಸ್ವರೂಪಿ ಬಿಟ್ಟು ಗುರು ವಲ್ಲ, ಸಾವಿರಾರು ; ಒಂದು ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥವಲ್ಲ, ನೂರಾರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬ ಗುರುವನ್ನು ಮರೆತರೆ ಅಥವಾ ಒಂದು ಗ್ರಂಥವು ನಷ್ಟವಾದರೆ ಹಿಂದೂಗಳಿಗೆ ಕೋರತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ವೇದಗಳು ಅನಂತವೆಂದು ನಂಬಿರುವ ಹಿಂದೂಗಳಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣತಮವಾದವುಗಳೂ ವೇದಗಳೇ ; ವೇದವೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯಾದುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯೇ ಹಿಂದೂಮತದ ತಳಹದಿ. ಎಗ್ರಹಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಕೋಟಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವ ಹಿಂದೂಗಳೇ ಎಗ್ರಹಾರಾಧನೆಯೊಂದು ತಿಕ್ಕು ಅಥವಾ ನಿಷುತ್ತಮಾತ್ರವೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಅನೇಕಾನೇಕ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರೇ "ಎಕಂ ಸತಾ ಏವಾ ಬಹುಧಾ ವದಂತಿ" ಎಂಬ ಗಂಭೀರ ತತ್ವವನ್ನು ನಂಬಿರುವರು. ಸರ್ವಾಂಗ ಯುಕ್ತವಾದ ಆಸೆಯನ್ನು ಕಾಣಲಾರದೆ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಬೇರೆಬೇರೆ ಸವರಿಸೋಟಿ ಪರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡ ಆರು ಮಂದಿ ಜಾತ್ಯಂಧರಂತೆ ಹಿಂದೂಮತಗಳ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಒಟ್ಟು ರೂಪವನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಒಟ್ಟು ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ಇತರ ಮತಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ಕಂಡಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಧರ್ಮವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯೇ ಆಧಾರವೆಂಬುದು ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಜ್ಞಾನ ಶಬ್ದವೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ Knowledge ಎಂದಾಗಿರುವುದು. Know ಎಂಬಲ್ಲಿ K ಎಂಬ ಅಕ್ಷರವು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮುಂತಾದ ಭಾಷೆಗಳು ಆರ್ಯ ಜ್ಞೇಷ್ಠರ ಭಾಷೆಯಾದ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೊಳಗಾದುದೇ ಕಾರಣ. ಈ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯನ್ನು ಹಿಂದೂಜನರ ಪಂಡಿತರು ತತ್+ತ್ವ=

ತತ್ತ್ವವೆಂದು ಕರೆಯುವರು. ಮತಸಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ವಾದ ವಿವಾದಗಳಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರೆನಿಸಿದವರು ಪ್ರಮಾಣಗಳೆಂದು ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡುವುದು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳು, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಭಗವದ್ಗೀತಾ ಎಂಬ ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ. ತತ್ಪರಾಶಿಗೆ ಭಾರತೀಯರು ಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವರು. ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ Knowledge ಎಂಬ ಶಬ್ದವಾದರೆ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಐಹಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪಡೆದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಐಹಿಕ ವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಿಂತಲೂ ಪಾರಲೌಕಿಕವಾದ ಅರಿವೇ ಮೇಲೆನಿಸಿತು. ಆಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೇ ಅವರಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯ ಜ್ಞಾನವೆನಿಸಿತು.

ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ಗ್ರೀಕ ಜನರೂ ರೋಮಕರೂ ಆರ್ಯ ಜ್ಞೇಷ್ಠರ ಶಾಖೆ ಸರ್ವವ್ಯಾಪ್ತಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಗ್ರೀಕ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಸಮಾನ ಸಂವಂಧವುಳ್ಳವು. ಇರಾನ್‌ನ ಆರ್ಯ ಶಾಖೆಯವರೂ ಗ್ರೀಕ ರೋಮಕರೂ ಆರ್ಯ ಜ್ಞೇಷ್ಠರಿಂದ ದತ್ತವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಅಲ್ಲದೆ ಆಚಾರಗಳನ್ನೂ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದವರಾಗಿದ್ದರು. ಸಪ್ತಸಿಂಧುವಿನಲ್ಲಿ ದ್ರೌಪಿತಿ (ಅಥವಾ ದ್ರಾವಿಡಾ ಪೃಥಿವೀ) ವೆಂಬುದು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತ ದ್ರೌಪಿಥಿ, ಸ್ಯೂಪ್‌ಸಿತರ, ಜೂಪಿಟರ್ (Jupiter) ಎಂದಾದ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದಲೇ ನಡೆದುಹೋಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಭಾರತೀಯರ ನೇತೃತ್ವವನ್ನೇ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಆರ್ಯ ಶಾಖೆಗಳವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಹುಕಾಲದಿದ್ದರು; ಧರ್ಮಶೀಲತೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಬೌದ್ಧ ಪ್ರಚಾರಕರನ್ನು ಭೂಮಧ್ಯಪ್ರಾಕಾರದ ಮೂಡಲ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದುದೂ ಗ್ರೀಕ ತತ್ವಜ್ಞರು ತತ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಮೂರ್ಛಾ ದಿಕ್ಕಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡಿದುದೂ ಆ ಕಾಲದ ಭಾರತೀಯ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳು. ರೋಮಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಂಬುದು ಧ್ರುವವಾಗಿ ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಅಂಧಕಾರ ಯುಗ (Dark Ages) ವೆಂಬುದು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂವಂಧವು ಎರೋಪ್ಯರಿಗೆ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿ, ಕೆಲಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನಸಿನಂತೆಯೇ ಆಯಿತು.

ತುರುಷ್ಕ ಕುಲಗಳ ಆಕ್ರಮಣದಿಂದ ಉದ್ವೇಗಪ್ರಾಪ್ತರಾಗಿ ಎರೋಪ್ಯರು ಅವರೊಡನೆ ಜಗಳಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿ ಅವರಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಪಡೆದರು. ರಿನೇಸಾನ್ಸ್ (Renaissance) ಎಂಬ ಜ್ಞಾನೋದಯವು ನಡೆದ ತರುವಾಯವೇ ಯೂರೋಪಿನ ಜನರು ಶಾಸ್ತ್ರಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮೊದಲಿಟ್ಟರು. ಶಾಸ್ತ್ರಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರಯತ್ನ ತೋರಿಸಿದರೂ ಆ ಸಾಧನೆಯ ಸಾಹಸ ಚಾತುರ್ಯಗಳು ಎರೋಪ್ಯರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ನೆಲೆಸಿರುವುದೆಂದೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸುವುದುಂಟು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮೊದಲು ತೋರಿ ಪುಷ್ಟಿಪಡೆದುದು ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಲ್ಲ; ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ.

ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಾಧನೆ

ಜ್ಯೋತಿಷ, ಆಯುರ್ವೇದ ಮತ್ತು ಜ್ಯಾಮಿತಿ (Geometry) ಗಳು ವೇದಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲಾಗಿ ತರುವಾಯ ವೈದಿಕ ಕಾಲ ಎಸ್ತಾರವಾದ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದವು. ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಗ್ರಹ ಸಕ್ಷತ್ರಗಳ ಗತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಋತು, ಪಕ್ಷ, ಮಾಸ, ವಾರಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆರ್ಯ ಜ್ಯೋಷ್ಠರ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಂದಿಗೂ ಅನುಸರಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಗಾಯಪಟ್ಟವರನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾದ ವೈದ್ಯನಿಧ್ಯೆಯು ಅಗ್ನಿವೇಶ ಮೊದಲಾದ ಋಷಿಗಳ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಪುಷ್ಟಿಪಡೆದು ಆಯುರ್ವೇದನೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ತಾಳಿ ಎಸ್ತಾರವಾಗಿ, ಧನ್ವಂತರಿಯೆಂಬ ರಾಜಕುಮಾರನಿಂದ ಎಂಟು ಅಂಗಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗವಾಯಿತು. ಯಜ್ಞ ವೇದಿಕೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತ ತ್ರಿಭುಜ ಚತುರ್ಭುಜಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುದೇ ಜ್ಯಾಮಿತಿಗೆ ಮೊದಲಾಯಿತು. ತಮೋವನಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಸಾಧನೆಗಾಗಿ ತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಋಷಿಜನರು ಜ್ಯೋತಿಷದೊಂದಿಗೆ ಗಣಿತ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ, ಆಯುರ್ವೇದದೊಂದಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಾ, ರಸ ತಂತ್ರ, ವನಸ್ಪತಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನೂ ತೊಡಗಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮಾವರ್ತದ ಆಶ್ರಮಗಳೇ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಸ್ತಾರದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಋಷಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ

ಸಾಧಿಸಿದ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯು ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಎರುದ್ಧವಾದುದಾಗಲಿ ಅಸಂಬದ್ಧವಾದುದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರವೆನ್ನುವುದು ಜ್ಞಾನ ಭಾಗವೇ; ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರೂ ಶಾಸ್ತ್ರವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ತತ್ವಜ್ಞಾನವು ಅಸ್ತಿಭಾರವೂ ಶಿಖರವೂ ಆದುದೆಂದೇ ಒತ್ತಿಬಿತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ (Philosophy is the foundation and crown of science). ಸಾಂಖ್ಯ, ವೈಶೇಷಿಕ, ನ್ಯಾಯ, ಯೋಗ ಮುಂತಾದ ದರ್ಶನಗಳೆಂಬುವು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಆಧಾರಗಳನ್ನೇ ಶೋಧಿಸಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು. ದರ್ಶನಗಳ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಾಧನೆಯೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಅವುಗಳು ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿವಾಗಿದ್ದವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕಪಿಲ ಕಣಾದರಂಬ ಋಷಿಗಳು ಪರಮಾಣುವಾದವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಅಗ್ನಿವೇಶನಂಬ ಋಷಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದ ವಸಸ್ವತಿ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಆಯುರ್ವೇದದ ಪರಿಚಯವಾಗುವವರೆಗೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪೃಥ್ವಿಯ ಗೋಳಾಕಾರವನ್ನು 15ನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೋಪೆರ್ನಿಕಸ್ ಎಂಬಾತನು ಸಮರ್ಪಿಸಿದನು; ಆತನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಭಾರತೀಯ ತತ್ವಜ್ಞರು ಅದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿತವಾದ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯಾಗಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರರಾಶಿಯಾಗಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇಶದವರಿಗೂ ಲಭ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಷಡ್ದರ್ಶನಗಳಂತೆಯೇ ಉಪವೇದಗಳೂ ಷಡಂಗಗಳೂ ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರತಕ್ಕವೇ. ದರ್ಶನಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅವು ವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಚೀನವಾದವುಗಳು. ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿರುಕ್ತ, ಭಂಡಸ್, ಶಿಕ್ಷಾ ಎಂಬವು ಭಾಷಾ ಸಂಬಂಧವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು. ಆರ್ಯ ಭಾಷೆಯು ಇವುಗಳಿಂದಲೇ ಸಂಸ್ಕೃತ—ಸಮೃಕ್ ಕೃತ, ಸುಧಾರಿಸಿದ—ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಜಗತ್ತಿನ ಭಾಷೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಂಥದ ಪ್ರಾಥಮ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯವೆನಿಸಿತು. ಜ್ಯೋತಿಷ, ಕಲ್ಪ, ಧನುರ್ವೇದ, ಗ್ರಾಂಥರ್ವವೇದ, ಆಯುರ್ವೇದ, ಅಥರ್ವವೇದಗಳೆಂಬವೂ ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ವಿಭಾಗಗಳೇ. ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಸಾರ್ವಭೌಮರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರರಾಶಿಗಳು ಬೆಳೆದು ವಿಸ್ತಾರವಾದುವು. ಬೌದ್ಧ ಧರ್ಮವು

ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೊಂಡ ತರುವಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಶೋಧನೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ವಿಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಧ್ಯ ಭಿಕ್ಷುಗಳು ಕೈಕೊಂಡು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಸಿಕಂದರನ ಆತಂಕದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಗ್ರೀಕ ತತ್ವಜ್ಞರು ಭಾರತೀಯ ತತ್ವಜ್ಞರನ್ನು ಕಂಡು ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಮಿಥ್ಯಾಕಗುಪ್ತಕಾಲವೆಂಬ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಭಟ, ಬ್ರಹ್ಮಗುಪ್ತ, ವರಾಹ ಮಿಹಿರಾಚಾರ್ಯರುಗಳು ಜ್ಯಾಮಿತಿ, ತ್ರಿಕೋಣಮಿತಿ (Trigonometry), ಕುಟ್ಟುಕ (Algebra), ಗಣಿತ, ಸಿದ್ಧಾಂತ (Astronomy)ಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳಿಸಿದರು. ಚಿಂತಾ, ವೈದ್ಯ, ರಸಾಯನ, ವಸಸ್ತುತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಲದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಪರಿಶ್ರಮವು ಅದ್ಭುತವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಇರೋಸ್ಕರ ದೇಶಗಳು ಅದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂಧಕಾರಯುಗದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇರೋಸ್ಕರಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಪರಿಷಯ ಲಾಭವು ಕ್ರಿ. ಶ. ೧-6ನೇ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಆರಬ್ಬಿ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ 7ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮತಸ್ಥಾಪನೆ ಯಾದ ಒಳಿಕೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರು 9-10ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆರಬ್ಬಿ ಮಠಸ್ಥ ಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗೂಡಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಬ್ಬಾಸೀ ಖಲೀಫರ ಆಳ್ವಿಕೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ಇರೋಸ್ಕರಿಗೆ ಭಾರತೀಯರಿಗೂ ಮಧ್ಯಸ್ಥರಾದರು. ಅಬ್ಬಾಸೀ ಖಲೀಫರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ನಿಜ್ಜಾನರಾಶಿಗಳ ಸಾಧನೆಗೆ ಭರತವರ್ಷವೇ ಆಕರವಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಖಲೀಫ ಹಾರೂನ್ ಆಲಿ ರಸೀದ್ ಎಂಬ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿದ ಪ್ರಭುವು ಭಾರತವರ್ಷದಿಂದ ಪಂಡಿತರನ್ನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಗೌರವಿಸಿ ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಆರಬ್ಬಿ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂತರಮಾಡಿಸಿದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯ ವಿವರವು ಅಬ್ದುಲ್ಲಾಹಿ ನಾತ್ರ ತಿಳಿಯುವುದು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಪಂಡಿತರಲ್ಲಿ ಮಾತಕ (Monkaha, ಸಾಲಿಬ) ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳು ಮಾತ್ರ ಲಭ್ಯವಾಗಿವೆ. ಆ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ವೈದ್ಯ ಭಾಗವಾದ ಕಾಷಾಣ ಪ್ರದೋಗ ಸಂಬಂಧವಾದ ಗ್ರಂಥವೊಂದನ್ನು ಆರಬ್ಬಿ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನಂತೆ. ಅರಬ್ಬೀಜನರು ಶಾಸ್ತ್ರಪುಷ್ಪಿಯನ್ನು ಭಾರತೀಯರಿಂದ ಪಡೆದು ತಿರುಚೆಯ ಯುದ್ಧಗಳು

(Crusades) ನಡೆದ ತರುವಾಯ ಎರೋಪ್ಯರಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪರಿಚಯ ವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಸಿದರು. 'ಅರಬ್ಬಿ' ಅಂಕಿಗಳು, ಶೂನ್ಯ, ದಶಮಾಂಶ, ತ್ರಿಭುಜ ಲಕ್ಷಣಗಳು, ರಸಸಿद्धಿ, ಪಾಪಾಣಾಪ್ರಯೋಗ ಮುಂತಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಾಂಶಗಳು ಎರೋಪ್ಯರಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷದಿಂದ ಬೊರಟು ತುಂಬಿದ ಸರಕೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಸರ್ವ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತೇಜಃಪುಂಜವಾಗಿ ಪೃಥ್ವಿಗೆ ಆಗ್ರಗಾಮಿ ಯಾಗಿ ಭರತವರ್ಷವು ರಂಡಿಸಿದಂತಹ ಮಿಥ್ಯಕಗುಪ್ತ ನಿಭಿಃಶಿ ಕಾಲವೆಂಬುದು ಕಳೆದ ತರುವಾಯ ಕಾರಣಾಂತರ ಗಳಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರವೃದ್ಧಿಯು ಹಿಂದಿನಂತೆ ನಡೆಯದೆ ಸ್ತಬ್ಧವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಬೋಗಿಗಳೂ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೂ ತತ್ವವನ್ನು ಮುಚುಕುತ್ತ ಅಚ್ಚರಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಆಸ್ಯರ ರಾಜ್ಯಭಾರದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಸ್ತಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಾಗಲಿ ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದೆಹೋಯಿತು. ಸ್ತಬ್ಧವಾದ ಅಸ್ಯಮಲ್ಲಿದ್ಯಾಗ್ನಿ ಭಾರತೀಯರ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಶಾಸ್ತ್ರ ಭಾಗಗಳು ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ಜ್ಯೋತಿಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಜನರೇ ಇಂದಿಗೂ ಮುಂದಾದವರು; ಫಲಾಫಲ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಭವಿಷ್ಯತಾ ನೂಡನೆ ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಭಾರತೀಯರನ್ನೇ ಅಶ್ರಯಿಸುವರು. ಹಳ್ಳಿ ಗಾಂವುಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಗಿರುವ ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯು ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಕಡತಗಳನ್ನು ತಿರುಸಿಪಾಕಿ ಗೂಡಿಸಿ ಗ್ರಹಗತಿಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಹಣ ಸಿಷ್ಟರ್ಷಿಯನ್ನೂ ಚಾಚೂತಪ್ಪದಂತೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಪಂಚಾಂಗವನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಬಿಷಧವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾದ ರೋಗವನ್ನು ಆಯುರ್ವೇದ ಪಂಡಿತರು ಕೆಲವರು ವಾಸಿಸಬಾರುತ್ತಾರೆ. ವೈದ್ಯ ಭಾಗವನ್ನು ಹಾಗೂ ವೀಗೂ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಾ ಭಾಗವನ್ನು ಹೇಗೋ ನೀಗಿದರು. ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದ ಭಾರತೀಯರು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರನೀಣರಾಗಿ ಮೂಗನ್ನು ರಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗದಿಂದ (Rhino-plasty) ಗುಣಪಡಿಸುವುದೇ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯು ಸ್ಮರಣೀಯಲ್ಲ ಮಾತ್ರ ಇದೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರರಾಶಿಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬಹುದಾದ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಭಾಗವುಂಟು. ಅದನ್ನು ಛೇದನವೆಂದೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕರೆಯಬಹುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಕೆಲವರು ಆ ರಹಸ್ಯವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿ ಅದನ್ನು ಅಜ್ಞಾತ ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತೀಯ ಯೋಗಿಗಳು, ಯೋಗಭ್ರಷ್ಟರು, ಮಾಂತ್ರಿಕರು, ವಂದ್ರಜಾಲಿಕರು ಮುಂತಾದವರು ಸಾಧಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಂದ ಸಾಧಿತವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ.

ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಸಾಧನೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆದಿದ್ದಿತೆಂದು ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ಎರಡು ಒಗೆಯ ದುಷ್ಟ ಸಲ್ಲಾಪ ದುಷ್ಟ ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ಗಳು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತವೆ. ಒಂದು

ಕಡೆ "ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಈ ರೈಲುಗಳು, ವಿಮಾನಗಳು ಮುಂತಾದವು ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕವೇ" ಎಂದು ವಿಚಾರಶೂನ್ಯವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕ ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೂರ್ಖರೇನಿಸುವುದು ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ "ಶಾಸ್ತ್ರವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಭಾರತೀಯರು ನಡೆಸಿದುದು ಸಿಜವೇ ಆದರೆ ರೈಲುಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ? ತಂತೀ ವರ್ತಮಾನ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದರೇ ಅವರು?" ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವುದು. ಮೊದಲನೆಯ ಆಸತ್ತನ್ನು ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದು ಆಕ್ಷೇಪರೂಪವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಶೋರಬಹುದಾದುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಮಾಧಾನವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಸಮೃದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇವನನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಶೋಧನೆಯು ಅಸರ ಬೇವನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅನರ್ಥಕವಾಗಿದ್ದಿತೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರದ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿಯೂ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯೆಂಬುದು ಮೂಡಿದ ತರುವಾಯವೇ ರೈಲು, ತಂತಿ, ವಿಮಾನ ಮುಂತಾದವು ಸಾಧಿತವಾದವು. ಯಂತ್ರ ನಿರ್ವಾಹವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಯಂತ್ರಯೋಜನೆಯ ಚಾತುರ್ಯ ಕೌಶಲಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಿದುವು ; ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು

ಉಚ್ಚಲರೂಪದಲ್ಲಿ ತಾಳಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸರಸ್ವರವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಾಗ ಶಾಸ್ತ್ರಸಾಧನೆಯು ಯುದ್ಧವೆಂದೆ-ಗೆ ಪ್ರಧಾನವಾದುದೂ ಅದರಂತೆಯೇ. ಬೇಸಸದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯ ತೋರಿದಂತೆ ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗವು ಎತ್ತಾರ ಗೊಳ್ಳುವುದು. ಯುದ್ಧದ ಅನರ್ಹತೆಯೂ ರೀತಿಯೂ ಪಾಠಶಾಸ್ತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಒಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿಷವಾಯುಗಳ, ಅಗ್ನಿದ್ರಾವಣಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಸೈನ್ಯದೊಳಗೆ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಭರತವರ್ಷದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಸಾಧನೆಯು ಪರಮ ಲಕ್ಷ್ಯವಾದ ತರುವಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗಗಳು ಅಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೂ ಕಾರುಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೂ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಎಳುವಾದವು. ಕೃಗ-ಲಿಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕುಶಲಕಲೆ (Industrial Arts)ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಲೋಹ ಪೂಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಬ್ಬಿಣ, ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೀಲಿಗಡದಿಂದ ಒಣ್ಣೆಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನವು ಅಡರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳು

ಸರ್ವಲೋಕ ಗ್ರಾಮ್ಯವಾದ ಮತ ತತ್ವಗಳ ಏಕಾಸಕ್ತಿ ಅನುಕೂಲವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನವು ತತ್ತ್ವಸಾಧನವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ವಾಸ್ತವ ನಗರ ಬೇಸಸ ಸಂಕಟಗಳ ನಿವಾರಣೆಗೂ ಸಾಧಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳು ಭಾರತೀಯ ಬಾಳುವೆಯ ಉಸಿರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಅದ್ದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನದ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯು ಅಯುರ್ವೇದದಲ್ಲಾಗಲಿ ತತ್ತ್ವಸಾಧನೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ ತೋರಿರದಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ವಾಹಕ (Means of Transport) ಎಚ್ಚರಿಭಣಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕುಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಎತ್ತಾರವಾದ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಸಡೆಸಿದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯರು ಸಹಜಪೂರ್ಣವಾದ (Naturally self-sufficient) ದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದವರಾದುದರಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೇ ಬೇರದೂಸಿರೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಭೂಮಧ್ಯಸಮುದ್ರದ ದೇಶಗಳಿಂದ

ಮೊದಲೊಂದು ಜವಾನ್ ದೇಶದವರೆಗೂ ಭಾರತೀಯ ವ್ಯಾಪಾರವು ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡಿತ್ತು. ಏಷ್ಯಾ, ಯೂರೋಪ್, ಆಫ್ರಿಕಾ ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗಳೂ ತೋರಿಕೊಂಡವೋ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಭಾರತೀಯರೊಡನೆ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿಯೇ ಬೇವನ ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನೂ ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದವು. ಭಾರತೀಯ ವಸ್ತ್ರ ಭೂಷಣಗಳೆಲ್ಲದವನು ಆ ದೇಶಗಳೆಲ್ಲ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾಸನಾದ್ರವ್ಯಗಳು, ಹತ್ತಿಯ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಆಭರಣಗಳು ಮುಂತಾದ ಅಲಂಕಾರ ವಸ್ತುಗಳು ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾದಂತೆ ಮತ್ತಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದಿದ್ದದ್ದೇ ಆ ವ್ಯಾಪಾರ ವಿಸ್ತಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಏಷ್ಯದೇಶ, ಬಾಬಿಲೋನಿಯ, ಸಿರಿಯ, ಇರಾನ್, ಗ್ರೀಸ್ ಮತ್ತು ರೋಮಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಭಾರತ ವಿಸ್ತರಣೆ ಗಳಿಸಿದವಿಗೂ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮಲಯ, ಶ್ಯಾಮ, ಕಾಂಬುಜ, ಚಂಪಾ, ಚೀನಾ, ಜಪಾನುಗಳೊಂದಿಗೂ ಇತಿವಾಸ ಪ್ರಾರಂಭವಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯ ವ್ಯಾಪಾರವು ಮೊದಲಾಯಿತು. ರೋಮಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪಶ್ಚಿಮಾರ್ಧವು ಧ್ವಂಸವಾದ ತರುವಾಯ ಆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪೂರ್ವಾರ್ಧ, ಫಾರಸೀಸ್ತಾನ, ತುರ್ಕಿ, ಇಟಲಿಯ ನಗರಗಳೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರವು ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ ರೇ ಏನಾ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಅಸ್ಪದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ದೊರಕಬಹುದಾಗಿಯೂ ಸ್ಪದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಲಭ್ಯವಾಗಿಯೂ ಅವಶ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ಸರಕೇ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಗಳು ಭಾರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾಶಿ ರಾಶಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಜಪ, ಸುವಾತ್ರ, ಶ್ಯಾಮ, ಕಾಂಬುಜ, ಚಂಪಾಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಉಪಭಾರತವರ್ಷಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದವು; ಇವಿಗೂ ಆ ಏಳುಗಳಿಗೂ

* ಉಪಭಾರತವರ್ಷಗಳ ಪಟ್ಟಿಯು. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿತ್ತೆಂಬುದು 'ಭಾರತ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವರ್ಷ ನವ ಭೀಷ್ಮಾಬಿಷೇಧತ' ಮೊದಲಾಗಿ ಮತ್ಸ್ಯಪುರಾಣ ಮುಂತಾದವುಗಳ ವಿವರವಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಫರ್ದರ್ ಇಂಡಿಯ ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಅಥವಾ ಬೃಹತ್ತರ ಭಾರತವೆಂದೇ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ವ್ಯಾಪಾರದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಜೋಡ್ಯವೆನಿಸುವ ಹುಳಕುವು ಚಿತ್ರಕಥೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು; ಭಾರತೀಯ ವಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯು ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚಾಗಿ ರೇಗಿತು. ಗ್ರೀಕ ಜನರು ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅರ್ಣಾರುಹ ವೃಕ್ಷಗಳು (Wool-bearing trees) ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆಯೆಂದೂ ಭಾರತೀಯ ರಾಜರಲ್ಲಿ ಒಂಗಾರವನ್ನು ಭೂಮಿಯೊಳಗಿಂದ ಎಳೆದು ತಂದೊಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಿಪೀಲಿಕಾ ಸೈನ್ಯ (Gold digging ants) ಗಳೊಂದಿಗೂ ಸಂಬಂಧರು.

ರೋಮಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಭದ್ರವಾಗಿ ರೋಮಕ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೂಡ ರಲ್ಲಿ ವೈಭವವು ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭರತ ವರ್ಷದ ರೇಷ್ಮೆವಸ್ತ್ರಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಸಂಬಂಧದ

ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ರೋಮಕರು ವಟ್ಟ ಆಸೆಯು ಮರ್ಘಸೆಗೂ ಮೂಂದುಬೆಸಿತು. ರೋಮಕರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚ್ಛರಾದವರು ಈ ಹುಚ್ಚನ್ನು ಕಂಡು ಬೀದಿಗೊಂಡು ರೋಮಕರ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವಾಗುವವು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸೀತಿಯೂ ಸತ್ಯವಾಗುವದೆಂದು ಬೋರೆಯಿಟ್ಟರು. ಭರತವರ್ಷದ ರೇಷ್ಮೆವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದವರು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗುರಿಯಾದಾರೆಂದು ರೋಮಕ ಸಾಮ್ರಾಟನೊಬ್ಬನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದಿಕಾಯಿತು. ರೋಮಕ ಪಟ್ಟಣದ ವಿಧ್ವಂಸವಾದಮೇಲೆ ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಸಹದ ಅಂಧಕಾರ ಯುಗದಲ್ಲಿಯೂ ಮಧ್ಯಯುಗದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಚ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ವೈಭವಗಳನ್ನು ಕೂರಿತು ನಾನಾಬಗೆಯಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಂತಗಳು ಒಳಕೆಯ ಲ್ಲವವು. ಭರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಮಡುಕುನ ಕೋಲಾಹಲವಲ್ಲದೇ ಐರೋಪ್ಯರು ಮಧ್ಯಕಾಲವನ್ನು ದಾಟಿ ಅಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಯಿಡುವವರಾದರು.

ವಜ್ರಸೈನ್ಯದರ್ಶಗಳು, ಮುತ್ತ, ಕೆಂಪು, ಹನುಗಳು ಮುಂತಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲದೆ ವಾಸನಾದ್ರವ್ಯಗಳೆಂಬವು ಭರತವರ್ಷ ಕೈಗಾರಿಕೆ ದಲ್ಲಿಯೇ ತನಮುನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಂತೆ. ಅವುಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅನ್ಯದೇಶದ ರಿಗೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ವ್ಯವಸಾಯದ ಜತೆಗೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ಉದ್ಯೋಗಗಳೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ ರಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ನೆಯ್ಗೆಯ ಮತ್ತು ಬಣ್ಣದ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಲೋಹ, ಮರ, ಚರ್ಮಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರಷ್ಟು ಕುಶಲಿಗಳು ಮತ್ತಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಬ್ರೂ ಭಾಷೆಯ ಕೋಫ್, ತುರ್ಕಿ ಶಬ್ದಗಳೂ ಗ್ರೀಕ್ ಭಾಷೆಯ ಸಿಂಡನ್, ಒರೂಸಾ ಶಬ್ದಗಳೂ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜಿಂಜರ್ (Ginger), ಕ್ಯಾಲಿಕೊ (Calico), ಮಸ್ಲಿನ್ (Muslin), ಬ್ರೂಚ್ (Brooch), ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳೂ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಕುಶಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ರತ್ನಗಳು ಮತ್ತು ಚಿನ್ನ, ತಾಮ್ರ, ಕಬ್ಬಿಣ, ಉಪ್ಪು, ಆಧುನಿಕ ಮುಂತಾದ ಲೋಹಗಳ ಖನಿಗಳ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರವೀಣರಾಗಿದ್ದರು; ಬಣ್ಣವಿಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಖಚನಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಕೆತ್ತನೆಯಲ್ಲಿ, ನಕ್ಷೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಆಲಂಕಾರಿಕ ಚಾತುರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನರನಿಸಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟು ಕುಶಲತೆಯುಳ್ಳವರು ಸಮುದ್ರಯಾನದಲ್ಲಿಯೂ ನೌಕಾನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮರ್ಥರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು; 17ನೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಕಟ್ಟಿದ ಹಡಗುಗಳೇ ತಮ್ಮ ಹಡಗುಗಳಿಗಿಂತ ದೃಢವಾಗಿದ್ದುವೆಂದು ಈಸ್ಟಿಂಡಿಯ ಕಂಪನಿಯವರೇ ತಮ್ಮ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಂಡರು. ಸರ್ವಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕುಶಲ

ಅಲಂಕಾರ ಚಾತುರ್ಯ ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ (Industrial Arts) ಭಾರತೀಯರು

ಅದ್ವಿತೀಯರೆನಿಸಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ನೀರೋ ಎಂಬ

ರೋಮಕ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ರತ್ನಪಚಿತವಾದ ಒಂದು ಪಾಸಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ೬೩೫, 125ರಷ್ಟು ಹಣ ಸುರಿದು ಭಾರತೀಯ ವರ್ತಕರಿಂದ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡನು; ಅಂದಿನಿಂದ ಐರೋಪ್ಯ ರಾಜವುರುಷರೂ ಶ್ರೀಮಂತರೂ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಭೋಗ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಆಲಂಕಾರಿಕ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಭರತವರ್ಷದಿಂದಲೇ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯಕಾಲದ ಐರೋಪ್ಯರು ದವಾಸ್ಕಸ್ ನಿರ್ಮಿತವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿದ್ದ ಉಕ್ಕಿನ ಆಯುಧಗಳೂ ವಸ್ತ್ರ ಪಟಗಳೂ ಭಾರತೀಯವೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಒಳ್ಳೆ ಹದ ಹಿಡಿದ ಉಕ್ಕನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವ ಪಾಣ್ಡಿಯು ಭಾರತೀಯರದೇ ಆಗಿತ್ತು; ಕಾಶ್ಮೀರದ

ಶಾಲೆಗಳ ಆಲಂಕಾರದ ಸೊಬಗನ್ನೂ ಧಾಕಾ ಪಟ್ಟಣದ ಆಬ್ದುಲ್‌ವಾನ್, ಮಲ್ತಾಲಾಬಾಸ್ ಮುಂತಾದ ನೆಮ್ಮದಿ ಗಾಳಿಯ ಪರೆಯ ಭೇದ ಎಚ್ಚರದ ಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಕೇಳಿಯೇ ಇದ್ದೇವೆ. ಭರತವರ್ಷವೇ ಉತ್ತಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬಿಡಾರವೆಂದು ಮುಘಲ ಬಾಡಷಾಹಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಶ್ವತ ವಾಗಿತ್ತು. ಆಟ್ಲಾಂಟಿಕ್ ಸಾಗರದ ತೀರದಿಂದ ಪೆಸಿಫಿಕ್ ಸಾಗರ ತೀರದವರೆಗೆ ಸಮಸ್ತ ದೇಶಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳೂ ಭಾರತೀಯ ರಚಿತ ವಸ್ತ್ರ ಗಳನ್ನೇ ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಮುಘಲ ಚರಿತ್ರಕಾರನೊಬ್ಬಾತನು (Moreland) ಮುಕ್ತಕಂಠವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡಬೇಕಾಯಿತು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಪಡೆದ ಆಲಂಕಾರಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಅಥವಾ ರತ್ನಾಭರಣಗಳ ಮೂಲವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋದಲ್ಲಿ ಬಹುತರವಾಗಿ ಮುಘಲ ಬಾಡ ಷಾಹಿಯನ್ನೇ ಕಾಣಬೇಕಾಗುವುದು.

ಭೋಗ ವೈಭವಗಳು

ಮುಘಲ ಬಾಡಷಾಹಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಭರತ ಖಂಡವೇ ರತ್ನಾಭರಣವಾಗಿದ್ದ ಅಂಶವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಐಶ್ವರ್ಯ ರಾಶಿ ತಿಳಿಯಿತು. ವೈಭವ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳ ಷಾಜಹಾನ್ ಬಾಡಷಹನು 5 ಕೋಟಿ ಬಾಳೆತಕ್ಕ ರತ್ನಾಭರಣ ಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಂಡು 70-80 ಕೋಟಿ ಬಾಳುವ ಮಯೂರಾಸನ ವನ್ನು ಎರಿದಾಗ ಲೋಕವೇ ಬೆರಗಾಯಿತು. ಮುಘಲರ ವೈಭವವು ಪ್ರಕಾಶವಾಗುವ ಮೊದಲು ಭಾರತೀಯ ಐಶ್ವರ್ಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನೇ ಅರಸಬೇಕು. ಮೌರ್ಯ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮೆಗಾಸ್ಥೀನೀಸನು ಕಂಡ ಆರಡಿ ಯಗಲವಿದ್ದ ಸುವರ್ಣ ಪಾತ್ರೆಗಳು, ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಗಳ ಲತೆಗಳಿಂದಲೂ ಮೃಗ ಪಕ್ಷಿಗಳಿಂದಲೂ ಆಲಂಕೃತವಾದ ಸ್ತಂಭಗಳು ಮೊದಲಾಗಿ ಮಹಮೂದಾ ಘಸನಿ, ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ್ ಖಿಲ್ಜಿ, ತೈಮೂರ್‌ಲಂಗ್ ಮುಂತಾದವರು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಕೊಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತುರಾಶಿಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಮನಗಂಡರೂ ಸಾಕು. ಮೊದಲೇ ಸೌಭಾಗ್ಯದಿಂದೊಡಗೂಡಿದ್ದ ಭರತ

ವರ್ಷವು ವ್ಯಾಪಾರದ ದೆವೆಯಿಂದ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟದಷ್ಟು ಎತ್ತರದಿಂದ ಶೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಹಜ ಗತಿಯೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಎತ್ತರ ವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನೀತಿಕ್ಷಯವು ಮೂಡುವುದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಭವಸಿದ್ಧ. ರೋಮಕ ಸತ್ತರಿಣಾಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೇ ಅದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದಮೇಲೆ ರೋಮಕರಲ್ಲಿ ಬಲವು ಎತ್ತರವೂ ಎರಡೂ ಭದ್ರಗೊಂಡವು; ತರುವಾಯ ಭೋಗಲೋಲುಪ್ತಿಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಭೋಗಾಭಿಲಾಷೆಯು ವಿಸರೀತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ರೋಮಕರು ಮೃಗಪ್ರಾಯರಾದರು. 'ತಿನ್ನುವುದು ವಮನಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ, ವಮನ ಮಾಡುವುದು ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ' ಎಂಬತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅವರ ಬೆಹ್ತಾ ಚಾಪಲ್ಯವೊಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುವುದು; ಇತರ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿ ಕೊಂಡ ನೀತಿಭ್ರಷ್ಟತೆಯು ವರ್ಣನಾತೀತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ನೀತಿ ನಾಶವೇ ರೋಮಕರ ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾಯಿತು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಶೇಖರವಾದ ಎತ್ತರವಾಶಿಯು ರೋಮಕರಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ರಾಶಿಗಿಂತ ಏವುಲವಾಗಿದ್ದಿತ್ತಲ್ಲವೆ? ಅಷ್ಟು ವಿಭವದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಭೋಗ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದುವೇ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಹುದು. ಭೋಗಲೋಲುಪ್ತಿಯ ಪರಮಾಂಧಿಯನ್ನು ಮುಘಲರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಬಹುದು. ಸುಗಂಧ ವಸ್ತುಗಳ ವೈಖರಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯೊಂದರಿಂದಲೇ ಆ ಕಾಲದ ಭೋಗದ ಪರಿಮಿತಿಯೆಲ್ಲಿದ್ದಿತೆಂದು ಸೂಚಿತವಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎತ್ತರ ವೃದ್ಧಿಯು ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ನೀತಿವಿನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜ. ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಎರತ್ತ ರಾಗಿದ್ದುದಿಲ್ಲ; ತಿಂಡಿವೋತರ, ಪಾಸಮತ್ತರ, ಪರಮಲೋಭಿಗಳ, ಭೋಗಾ ಸಕ್ತರ ವೃತ್ತಾಂತಗಳು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಉಂಟು. ಆದರೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಎತ್ತರ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು ಮಾತ್ರ ಭೋಗದಲ್ಲಿ ನಿನಿಯೋಗವಾಯಿತು; ಎಶೇಷವೆನಿಸಿದ ಭಾಗವು ಲಲಿತಕಲೆಗಳ

ಮೋಕ್ಷಾದಲ್ಲಿಯೂ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಗಳೆಂಬವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಸಿಯೋಗವಾಯಿತು. ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಧನಿಕನೂ ಶ್ರೀಮಂತನೂ ಆರಾತನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ವಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಪರಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ವಿಸಿಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣ.* ಪರಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಟ್ಟ ಕಾರಣದಿಂದ ನೀತಿಗೆ ವಶ್ವರ್ಯವೃದ್ಧಿಯು ಹಾನಿಯನ್ನೊಡ್ಡದಾಯಿತು.

ಕಲಾ ಪರಿಣತಿ

ಲಲಿತಕಲೆಗಳನ್ನು ಕುಶಲ ಕಲೆಗಳೆಂಬ ರಾಶಿಯಿಂದ ನಾವು ಮೊದಲು ದೀರ್ಘದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕುಶಲ ಕಲೆಗಳೆಂಬ ಮುಖ್ಯ ಕಲೆಗಳು ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ವಸುವು ಕಲಾವಿಶೇಷವಲ್ಲ; ಅದರ ಶೃಂಗಾರ ಅಥವಾ ಅಲಂಕಾರವು ಕಲೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು. ಲಲಿತಕಲೆ (Fine Arts)ಯೆಂಬ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಆದ್ಯಂತವಾಗಿ ಕಲಾ ಪ್ರಪಂಚವೇ. ಕಲೆ (Art)ಯೆಂಬುದಕ್ಕೂ, ಶಾಸ್ತ್ರ (Science)ವೆಂಬುದಕ್ಕೂ ವಾಶ್ವಾತ್ಮಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒಗೆಯ ಪ್ರಭೇದವುಂಟು; ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾದುದು ಶಾಸ್ತ್ರ, ಅಲಂಕಾರಿಕವಾದುದು ಕಲೆಯೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲಕಾಲ ವಾದ ವಿವಾದಗಳು ನಡೆದವು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವೆಂಬುದಕ್ಕೂ ಕಲೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೂ ಅಂತಹ ವಿದೋಧವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡರೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳೇ ಮೂಲವಾದ ಕಾರಣ. ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಕಲಾ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಬೇರೆಬೇರೆ ರಾಶಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದಾಗಲೂ ಅನೇಕವೇಳೆ ಕಲೆಯನ್ನೇ ಶಾಸ್ತ್ರವೆಂದು ಸಹಜವಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಸಂಗೀತವು ಕಲೆಯೂ ಹೌದು, ರಾಸ್ತ್ರವೂ ಹೌದು.

* ಅಬಿ ದ್ಯುಬ್ವಾ (Abie Dubois) ನಿಂಬಿ ಧರ್ಮೀ ಪಯೋಗವು ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬರೆದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು:—“ವಿಶೇಷವು ಸಂಶೋಧಿಸುವುದನ್ನು ತಾನೇ ಆನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಓಂದೂ ಅದವನು ತಾನು ಸಂಶೋಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ವಿನೂ ಇಲ್ಲದ ಇತರರಿಗೆ ಹಾಜರಾಗಬೇಕು. ಓಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ಧನಿಕನಾದವನು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿಗೆ ತಾನೇ ವ್ಯಾಮಿಯೆಂದು ಬಗೆಯದೆ ಇತರರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಹ ಭಾಗವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವುದು ವಾಸ್ತವ. ದಾನ ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ಅವರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.”

(ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂದೆ ಬರುವ ಉದ್ವೃತ ಪ್ರಸ್ತಾಪಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾರಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಮಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ; ಪ್ರತಿ ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಭಾಷಾಂತರಮಾಡಿಲ್ಲ.)

ಶಾಸ್ತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಕಲಾ ಭಾಗವು ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕಲೆಗಳು ಒಟ್ಟು ಚತುಷ್ಟಷ್ಟಿ ಅಥವಾ 84 ಆಗಿದ್ದು, ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿದ್ದಿತು. ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡುವಾಗ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಲೆಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ ಸಂಗೀತ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಾಸ್ತು, ಶಿಲ್ಪ, ಚಿತ್ರ, ನೃತ್ಯ, ಅಭಿನಯಗಳು. ಈ ಎಳು ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಾಧನೆಯೆಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನಡೆದಿದ್ದಿತೆಂಬುದನ್ನು ಅತಿಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಗಾನಕಲೆ

ಭಾರತೀಯ ಸಂಗೀತದ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದ ಐರೋಪ್ಯರು ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಕರ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿ, ಗ್ರೀಕರ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಗಳೊಡಗದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಗ್ರೀಕರ ಸಂಗೀತವೂ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಗೀತದಂತೆಯೇ ವಿಕಾಸಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಐರೋಪ್ಯರ ಸಂಗೀತಕ್ಕೂ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಗೀತಕ್ಕೂ ಆಚಗಜಾಂತರವಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಮಾಧುರ್ಯ ಪೋಷಣೆಯು ಪ್ರಧಾನವಾದುದು; ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಕುಲ ಸಂಯೋಗವು ಪ್ರಧಾನವಾದುದು. ಭಾರತೀಯರ ಸಂಗೀತ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಪುರಾತನವೋ ಅಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗಿರುವುವು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕಗಳೆಂಬ ಭೇದವು ಮೊದಲಿನಲ್ಲಿ ತೋರುವುದು; ಅನುಭವವಾಗುತ್ತ ಆ ಭೇದವು ಅದೃಶ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ತರ ದಕ್ಷಿಣಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಗೀತವೆಂಬ ಕಲೆಯು ಭಾರತೀಯವೇ. ಇತರ ಕಲೆಗಳು ಕ್ಷೀಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆದವೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು; ಸಂಗೀತ ಕಲೆಯು ಮಾತ್ರ ಏಕೀಕವಾದ ಮೈತ್ರಿತ್ವವಿಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಸಜೀತನವಾಗಿರುವುದು.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಗೀತ ಅಥವಾ ಗಾನಕಲೆಯು ಸಂಹಿತೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಸಾಮವೇದವು ವೃದ್ಧಿ ಗಾಯನಕ್ಕೆ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾದುದು. ವಾದ್ಯಗಳೂ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲಾಗಿ ಗಾನವಿದ್ಯೆಯು ಗಾಂಧರ್ವ ವೇದವೆಂಬ ಒಂದು ಉಪವೇದವಾಗಿಯೇ ರೂಪಗೊಂಡಿತು.

ಭರತವರ್ಷದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಗಾನವಿದ್ಯೆಯು ದೇವ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ತೋತ್ರ ದಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶೋಧಿಸಿತು. ವೈದಿಕ ಕಾಲದ ತರುವಾಯ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ಯೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು; ಹಿಂದೂಗಳ ಕಾಲವೆಂಬ ಎಸ್ತಾರವಾದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕವಾದ ವಾದ್ಯಗಳಲ್ಲದೆ ಸಂಗೀತ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಗಹನವಾದ ಅಂಶಗಳು ಶೋಧಿತವಾದವು. ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಆಳ್ವಿಕೆಯು ಮೊದಲಾದಮೇಲೆ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಪ್ರಭುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಭಾರತೀಯ ಗಾನವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ್ ಕಾಲದ ಗೋವಾಲನಾಯಕ, ಅಕ್ಬರ್ ಕಾಲದ ತಾನವೇಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧರು. ಮುಘಲ ಬಾದಷಾಹಿಯು ಬಿಲವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನಾಯಕತೆಯು ತುಂಬಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಗೀತವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಪಡೆಯಿತು. ಪೂರ್ವಾರ್ಧದ ಭಾಗವು ನಷ್ಟವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಭಾರತೀಯ ಗಾಯಕರು ತಮ್ಮ ಕಲೆಯನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ವಾಶ್ವಾತ್ಯರ ಸಂಪರ್ಕವಾದ ತರುವಾಯ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ಇಟಲಿ ದೇಶದ ಫಿಡಲ್ (Fiddle) ಎಂಬುದನ್ನು ಪಿಟೀರೆಂದು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ವನ್ನಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಈ ಕಲಾಸುಪ್ತರ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿ ಸುತ್ತದೆ.

ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಸಂಗೀತ ಕಲೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಂಶವನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ಥಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ, ಶ್ರುತಿ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಗಗಳಲ್ಲಿ, ತಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂಗೀತವು ಮಹಾರಣ್ಯದಂತೆಯೇ ಬೆಳೆದಿರುವುದು.

ಆಸಕ್ತಿ ಪರಿಚಯಗಳಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯೇ ತೋರುವುದು. ವಾದ್ಯಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ವಾದ್ಯಗಳಷ್ಟು ಕೋಮಲವೂ ಮಧುರವೂ ಆದವು ಬೇರೆ ಯಾವುವೂ ಇಲ್ಲ; ವೀಣೆಯೆಂಬ ವಾದ್ಯವು ಅತಿಪುರಾತನ ವಾದ್ಯವಾದರೂ ಅತಿಪೂರ್ಣವಾದುದೆಂದು ನಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಮೆಚ್ಚಿ ಮುಗ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರುತಿಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಭೇದಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸು ವುದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯನ ಶಕ್ತಿಯು ಇತರರಿಗೆ ಅಶ್ವರ್ಯವನ್ನೇ ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಲೆ

ಸಂಗೀತಕ್ಕೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೂ ಆಪ್ತಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ವಜರು ಕಂಡರು. ಸಂಗೀತವೂ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಆವಾರ ರಾಶಿ ಯಾದಾಗ್ಗೂ ಒಂದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಒಂದು ಶೋಭಿಸುವುದು. ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಕೂಡ ಭರತವರ್ಷದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ್ದು ದೇ. ಸಾಹಿತ್ಯವೆನ್ನುವುದು ರಸಾತ್ಮಕವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಅಂತಹ ಕಾವ್ಯಸಂಪತ್ತು ಭಾರತೀಯರದಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಿದೆ ಯೆಂದು ಅಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವೇದಗಳ ಕಾಲದಿಂದ ಇಂದಿನ ಕಾಲದವರೆಗೂ ಭಾರತೀಯ ಕವಿಗಳು ಬದುಕಿ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿಯೂ ಗುಣದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೆನ್ನುವುದು ಅವೋಘವಾದುದು, ಭಾರತೀಯವೆಂಬ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುಣದಿಂದ ಕೂಡಿದುದು. ಅನೇಕಾನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಿದ್ದರೂ ಭಾರತೀಯವೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಡೆಯತಕ್ಕುದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಾಶಿ. ಕವಿಗಳನ್ನೆಣಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಅಸಂಖ್ಯಾಕರು.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕಡೆಯ ಮೆಟ್ಟಲಾದುದು ನಾಟಕವೆಂಬುದು ; ಅದರಿಂದಲೇ ನಾಟಕಾಂತ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು ರೂಢಿ ವಿಶ್ವ ಗುಣ ಯಾಗಿರುವುದು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ನಾಟಕ ಗಳು ಮೊದಲಾದುದು ಯಾವಾಗ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾದ ಉತ್ತರವೇ ಇಲ್ಲ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾಟಕವೆಂಬುದರ ಪೂರ್ಣರೂಪವು ಮೊದಲು ತೋರಿದುದು ಭಾರತೀಯರದ್ದೇ. ಪುರಾತನ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪ್ರೌಢವಾದುದೂ ಆಗಿದ್ದಿತು. ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯವೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಳಿದಾಸನ ಶಾಕುಂತಲದ ಭಾಷಾಂತರದ ನೈತಾಂತವೇಂದೇ ಸಾಕು. ನವರಸಗಳ, ಅರ್ಥಾಲಂಕಾರ ಶಬ್ದಾಲಂಕಾರಗಳ, ನಾನಾ ರೂಪಕಗಳ ವಿವರವನ್ನೂ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಶಿಷ್ಟಗುಣಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಚಯವು ಬೇಕು. ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಮಾಧುರ್ಯ

ಎದ್ದಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಧುರ್ಯವುಂಟು. ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಪೋವನಗಳ ಪ್ರಭಾವವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟು. ನಾಟಕವೆಂಬುದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯ ಕವಿಗಳು ದುರಂತನಾಟಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದಿದ್ದ ಅಂಶವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಎಚಾರ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಶಿಷ್ಟಗುಣವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಬಹುದು. ಮೃದುತನ ಅಥವಾ ಕೋಮಲತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು; ಅದಕ್ಕೇ ಜನತೆಯ ಶಾಂತಿಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಮೂಲಕಾರಣ.

ಸಾಹಿತ್ಯರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದವುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸುವುದು ಕೂಡ ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಶಾಕುಂತಲ ನಾಟಕದಂತಹ ಬೇರೊಂದು ನಾಟಕವು ಲೋಕದಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಅದರಂತೆಯೇ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತಗಳಂತಹ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವ್ಯಾಸ ಕವಿಗಳು ಹೋಮರ್ (Homer), ವರ್ಜಿಲ್ (Virgil), ಕಮೋಯೆನ್ (Camões) ಮುಂತಾದವರನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿಸಿದವರು; ಭಾಸ, ಕಾಲಿದಾಸ, ಭವಭೂತಿ, ಶ್ರೀಹರ್ಷ ಮುಂತಾದ ಕವಿಗಳು ಮಾನವರಾಶಿಗೇ ಗೌರವಾರ್ಹರಾದವರು. ಜನ್ಯಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಕವಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಲೋಕೋತ್ತರರೆನಿಸಿದವರು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ.

ವಾಸ್ತುಕಲೆ

ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗೀತ, ವಾಸ್ತು, ಶಿಲ್ಪ, ಚಿತ್ರ, ನೃತ್ಯ, ಅಭಿನಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸೇರುತ್ತವೆಯಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಚೀನತಾ ನಾಟಕವೇ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ವಾಸ್ತುವೆಂಬುದೂ ಶಿಲ್ಪ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡುದು. ವಾಸ್ತು ಎದ್ದೆಯು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತೋ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊನ್ನೆ ಭೂಶೋಧನೆಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ಸಿಂಧುನದೀ ತಟದ ಪುರಾತನ ನಗರಗಳ ಜೀರ್ಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಜಾಣ್ಮೆಯು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅತಿಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ

ದುರ್ಗ, ಪ್ರಾಸಾದ, ಸಭಾಗೃಹ ಮುಂತಾದವು ಹೇಗಿದ್ದವೋ ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ. ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ಪುರಾತನವಾದವು ಗುಹಾ ನಿರ್ಮಾಣಗಳು ಮಾತ್ರ.

ಗುಹಾ ನಿರ್ಮಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಅಚಂತಾ ಎಂಬಲ್ಲಿರುವ

26 ಗುಹೆಗಳು ಅಷ್ಟು ಪುರಾತನವಾದುವಲ್ಲ. ಆ

ಗುಹಾ ನಿರ್ಮಾಣ ಇವತ್ತಾರೆ ಗುಹೆಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ

ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷದ ಸ್ಥಿತಿಯು

ಗೋಚರವಾಗುವುದು. ಕಾರ್ಲಿ, ಘಾರಾವುರಿ (Elephanta), ಬಾಘ, ಉದಯಗಿರಿ ಮುಂತಾದೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಲೋಕೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ವಾಸ್ತು ನಿರ್ಮಾಣಗಳುಂಟು. ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯನ್ನು ಕೊರೆದು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯವೆನಿಸಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಕ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲೋರದಲ್ಲಿರುವ ಕೈಲಾಸದೇವಾಲಯವೆಂಬುದು. ಪ್ರಾಕಾರ, ಮಂಟಪ, ಕಂಭ, ಗೋಪುರ ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವಾಂಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಒಂದು ದೇವಾಲಯವನ್ನೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಒಂದೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರೆದಿದೆ. ಗುಹಾ ನಿರ್ಮಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಅತ್ಯದ್ಭುತವೆನಿಸಿದೆ.

ಬೌದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತುವಿಜ್ಞೆಯು ವಿಹಾರ ಚೈತ್ಯ ಸ್ತೂಪಗಳ

ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ

ದೇವಾಲಯ ಆದರ್ಶ ಯುಗವೆಂಬ ಪಂಥ್ಯಕಗುಪ್ತ ಕಾಲವು

ಮೊದಲಾದ ತರುವಾಯ ದೇವಾಲಯಗಳ

ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯವೆನಿಸಿತು. ರೂಪಗೊಂಡ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಭಾಗದವು ಸ್ವರವಾಗಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಬಾಬುರಾಜೇನೇ ಎಂಬೆಡೆಯ ದೇವಾಲಯವು ವಾಸ್ತುಕಲೆಯ ಉದಾತ್ತ ಅಶಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯಗಳು ಪಲ್ಲವರ, ಚಾಲುಕ್ಯರ, ಚೋಳರ, ಹೊಯ್ಸಳರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿ ರೂಪ ಗೊಂಡವು. ನಾಗರವಿಧಾನ, ಪೇಟಿಕಾವಿಧಾನಗಳೆಂಬೆರಡು ಭೇದಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೋರಿವೆ. ಕಾಂಚೀ, ತ್ರೀರಂಗ, ಮಧುರೆ, ತಂಜಾವೂರು

ಗಳಲ್ಲಿ ನಾಗರ ರೀತಿಯನ್ನೂ, ಬೇಲೂರು ಹಳೇಬೀಡುಗಳ ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪೇಟಿಕಾ ರೀತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಬಹುದು. ಒಂದು ಸೂಲ, ಇನ್ನೊಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ: ಎರಡೂ ಅದ್ಭುತ. ದ್ವಾರ, ಪ್ರಾಕಾರ, ಮುಖಮಂಟಪ, ನವರಂಗ, ಗರ್ಭಗುಡಿ, ಗೋಪುರ, ವಿಮಾನ, ಶಿಖರ ಮುಂತಾದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಲಂಕಾರವಿಲ್ಲದ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮೊದಲು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾಸಿಸಿಕೊಂಡು ತರುವಾಯ ಅಲಂಕಾರದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತುಕಲೆಯ ಅನುಭವ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದು. ವಾಸ್ತುಶಾಸ್ತ್ರಭಾಗವನ್ನು ಕಾಣುವುದಾದರೆ ಅಸ್ತಿಭಾರ, ಚಾವಣಿ, ಆಕಾರ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ದೇವಾಲಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸ್ತುಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಣ ಪ್ರಧಾನಗಳೆನಿಸಿದ ಸ್ತಂಭ, ಕವಾಟ, ಗವಾಕ್ಷ, ತೋರಣ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳೂ ತಿಳಿಯುವುವು.

ವಾಸ್ತುವಿದ್ಯೆಯು ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಏರ್ಪಡಿತು. ಸುಲ್ತಾನೀ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಸೀದಿ ತೆದು ಕಾಣದಿರಬಹುದಾದರೂ ಬಾದಷಾಹೀ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಶೋಧಿಸಿತು.

ಮಸೀದಿಗಳ, ಗೋರಿಗಳ, ಆರಮನೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಲದ ಸೊಗಸನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ದಿಲ್ಲಿ, ಆಗ್ರಾ, ಜಾನ್ಪುರ, ಅಹಮದಾಬಾದ್, ಜಜಾಪುರ ಮುಂತಾದ ಸ್ಥಳಗಳ, ಮತ್ತು ಮೋತಿ ಮಸೀದಿ, ತಾಜ್ ಮಹಲ್, ಗೋಲೀಗುಂಬಸ್ ಮುಂತಾದ ಸುಂದರ ನಿರ್ಮಾಣಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿರುತ್ತೇವೆ. ಇವುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಇರಬೇಕು. ನಿರ್ಮಾಣ ವಿಧಾನವು ಭಾರತೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನಮಗೆ ಮೊದಲು ತೋರಬಹುದಾದರೂ, ನಿರ್ಮಾಣ ಗೊಳಿಸಿದವರು ಭಾರತೀಯರೆಂಬಂಶವನ್ನು ಮರೆಯದಿರಬೇಕು. ಮಹಮ್ಮದ್ ಘಸನಿ ಮತ್ತು ತೈಮೂರ್‌ಲಂಗನಂತಹವರು ಈ ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತ ಇಲ್ಲಿಯ ವಾಸ್ತು ಕಲಾನಿಪುಣರನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ಪರ್ಧಿತಗಳಿಗೆ ಒಯ್ದು ಅವರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಸಿದರೆಂಬ ಅಂಶವು

ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಮತ್ತು ಮುಘಲ ಕಾಲದ ವಾಸ್ತು ನಿರ್ಮಾಣಗಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಾಣದೇಕಾದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಟ್ಟಡದ ಮುಂದೆಯೂ ಇರುವ ಉಪವನದೊಂದಿಗೆ ಕಾಣಬೇಕು. ಉಪವನದ ಸಡುವೆ ಆಭರಣ ಎಟ್ಟಂತೆಯೇ ಆ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಮುಘಲ ಬಾದಷಹರಿಗೆ ಉದ್ಯಾನವನಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು; ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಷಲಿಮಾರ್ ಬಾಗ್ ಎಂದು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಉದ್ಯಾನವು ಒಹಾಂಗೀರ್ ವಾದಷಹನ ಆಜ್ಞೆಯಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾಯಿತು.

ವಾಸ್ತು ನಿರ್ಮಾಣದ ಸಂಪತ್ತು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅಪಾರವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಈಜಿಪ್ಟ್‌ದೇಶದ ಸಮಾಧಿಗಳನ್ನು (Pyramids) ನಿರ್ಮಾಣದ ಉದ್ದೇಶ ಬಿಟ್ಟರೆ ಭಾರತೀಯ ರಾಶಿಗೆ ಸರಿದೂಗುವುದು ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತುವಿದ್ಯೆಯು ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಕಳೆಯನ್ನು ತೋರಿದುದು ದೇವಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿಯೇ. ದೇವಾಲಯಗಳು ದೇವತಾರ್ಚನೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗದೆ, ದೀನಾನಾಥರ ಆಶ್ರಯಕ್ಕೆ, ಸಭಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ, ಉತ್ಸವಗಳಿಗೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ, ಕಲಾಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಾನಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳ ಭಾಗವಿಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಬೇರೆಬೇರೆ ಉಪಯೋಗಗಳನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೂ ಭಾರತೀಯನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಗರ್ಭಗುಡಿಯನ್ನು ಕತ್ತಲ ಗವಯಂತೇಕೆ ಮಾಡಿದರು ಎಂಬಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲವನಾಗಿರಬೇಕು. ಬೆಳಕನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಬಾರದೆ ಭಾರತೀಯರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ; ಅಂಧಕಾರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ದೇವರ ಸಮುಖದಲ್ಲಿ ಉಚಿತವಾದ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಾಳಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರ ಆಶಯ. ಮುಖಮಂಟಪದ ಗವಾಕ್ಷದಿಂದ ಸೂರ್ಯ ಕಿರಣಗಳು ಗರ್ಭಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸುವ ನೈವುಣ್ಯವು ಸಾಧಾರಣವಾದುದು. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯುಳ್ಳ ಅನೇಕ ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳುಂಟು. ಸೂಜಿಗಲ್ಲನ್ನು ತಳದಲ್ಲಿಯೂ ಎಮಾನ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಸಿ ಆಕಾಶ ಲಿಂಗವೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬ ಒಂದು ನಿರ್ದರ್ಶನ ಸಾಕು.

ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆ

ನಾಸ್ತುಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಚಾಣೈಯೆಲ್ಲವೂ ಪವಿತ್ರ ಮಂದಿರ
 ಗಳ ಸಮಾಣದಲ್ಲಿ ತೋರಿದಂತೆಯೆ ಶಿಲ್ಪಕಲೆ
 ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ದೇವದೇವತೆಗಳ ಎಗ್ಗುಹಗಳ
 ಸಮಾಣದಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸೈವುಣ್ಯ
 ವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯ ಶಿಲ್ಪಕಲೆಯೆಂಬುದು ಸುಲಭ
 ಗ್ರಾಹ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಎಸ್ತಾರ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಕಾರಣ
 ಗಳಿಂದಲೂ ಗಂಭೀರವಾದುದು. ದೇವದೇವತೆಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನೇ
 ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ ಸಂಕೇತಗಳು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಶಿಲ್ಪ
 ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವು. ಎರೋಪ್ಪರ ಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೇವದೇವತೆಗಳಿಗೆ
 ಎಗ್ಗುಹಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ವಿಧಿಯು ಕಡಿಮೆ; ಗ್ರೀಕರೂ ರೋಮಕರೂ
 ಅಂತಹ ಎಗ್ಗುಹಗಳನ್ನು ಕಡೆದಾಗ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಅಂಗಾಂಗ ಸೌಂದರ್ಯ
 ವನ್ನೂ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮನುಷ್ಯನ ಆಕೃತಿಯನ್ನೇ ಉಂಟು
 ಮಾಡಿದರು. ಭಾರತೀಯರು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಎಗ್ಗುಹರೂಪದಲ್ಲಿ
 ತೋರಿದಾಗ ದೈವತ್ವವನ್ನು ತೋರಲು ಅನೇಕ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ
 ಕೊಂಡರು. ಅನೇಕ ತಲೆಗಳೂ ಕೈಗಳೂ ಇರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ;
 ಒಂದೊಂದು ಲಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಸಂಕೇತವುಂಟಾಗಿ, ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು
 ತಿಳಿಯದೆ ಶಿಲ್ಪಿಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾರದಷ್ಟು ಈ ವಿಧಾಸವು
 ಬೆಳೆಯಿತು. ಚಿತ್ರಕಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆಯಿತು.

ಭಾರತೀಯ ಶಿಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಮರಿಸ
 ಬಹುದು. ಉದಯಗಿರಿ ಗುಹೆಯ ವರಾಹಮೂರ್ತಿ,
 ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನದರ್ಶನಗಳು ಘೋರಾಪುರಿಯ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಿಗಿಂತ ಪುರಾತನ
 ವೆನಿಸಿದ ಬುದ್ಧಪ್ರತಿಮೆಗಳುಂಟು. ಮಾಮಲ್ಲ
 ಪುರದಲ್ಲಿ ಭಗೀರಥನ ತಪಸ್ಸೆಂಬುದೂ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳದ ಗೋಮುಖೇಶ್ವರ
 ಎಗ್ಗುಹವೂ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವು; ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವಾಗಿ ಅತಿ
 ಸುಂದರವೆನಿಸಿದ ಮದನ ಕೈ ಎಗ್ಗುಹಗಳೆಂಬವು ಹೊಯಿಸಳರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ

ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿ ಕರ್ಣಾಟಕ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ. 'ನಟರಾಜ'ನೆಂಬ ಪ್ರತಿಮೆಯು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು.

ಚಿತ್ರಕಲೆ

ಅಜಂತದ 28 ಗುಹೆಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತು ಶಿಲ್ಪ ಚಿತ್ರಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಕಲೆಗಳೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದುವೆನಿಸಿ ಕಲಾಸಕ್ತರಿಗೆ ಆ ಗುಹೆಗಳು ಯಾತ್ರಾ ಸ್ಥಲಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಗುಹೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಡೆಗಳ ಒಳ ಭಾಗದ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಕಾಲದ ಚಿತ್ರಗಳಿವೆ. ಆ ಚಿತ್ರಗಳ ರಾಶಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಜಗತ್ತೇ ಬೆರಗಾಗಿದೆ. ಶಿಲ್ಪಕಲೆಯು ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ; ಚಿತ್ರಕಲೆಯು ಪಡೆಯಿತು. ಬಾದಷಹರ ಮತ್ತು ಆಸ್ಥಾನ ಶ್ರೀಮಂತರ ಚಿತ್ರಗಳು ಮುಘಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಶೇಷವಾಗಿದ್ದವು. ದಂತದ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಕಲೆಯು ಮುಘಲರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಶೋಭಿಸಿತು.

ಚಿತ್ರಕಲಾ ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ತೋರುವ ಒಂದು ವೃತ್ತಾಂತವುಂಟು.

ಜಹಾಂಗೀರನ	ದೊರೆಯ ರಾಯಭಾರಿಯಾಗಿ ಸರ್ ಥಾಮಸ್ ರೋ
ದೃಷ್ಟಾಂತ	ಎಂಬಾತನು ಬಂದಿದ್ದನಷ್ಟೆ. ಒಂದು ದಿವಸ
	ಬಾದಷಹನು ಆತನ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ

ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ಅದನ್ನು ಕೊಡೆಂದು ಕಾಡಿದನು; ಅದು ಆತನ ಪಧುವಿನ ಚಿತ್ರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಬಾದಷಹನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ನಡೆಯುವುದು ಅತಿಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಹೀಗೆಂದು ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದಮೇಲೆ ಬಾದಷಹನು ಆ ಚಿತ್ರ ತನಗೆ ಬೇಕೇಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದು ಕಸಿದು ಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ಎಂಟು ಹತ್ತು ದಿನಗಳಾದ ತರುವಾಯ ಬಾದಷಹನು ಸರ್ ಥಾಮಸ್‌ನನ್ನು ಕರೆಕಳುಹಿಸಿ ಆತನೊಡನೆಗೆ ಐದಾರು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನಿಟ್ಟು "ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸರಕನ್ನು ಆರಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದನು. ಪರಸ್ಪರ ಭೇದವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವೆಲ್ಲವೂ ತಾನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಚಿತ್ರದಂತೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನೋಡಿದರೂ ತನ್ನದು ಯಾವುದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಆತನಿಗೆ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಜಹಾಂಗೀರನು

ಒಂದನ್ನೆತ್ತಿಕೊಟ್ಟು "ಇಗೋ ಇದು ನಿನ್ನದು. ಉಳಿದವು ನನ್ನ ಚಿತ್ರಗಾರ ರೆತ್ತಿದ ನಕಲುಗಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರ್ವಾಧಾಮಸನ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹಾಸ್ಯವನ್ನು ತೋರಿದನು.

ನೃತ್ಯ-ಅಭಿನಯ

ಅಜಂತದ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ನೃತ್ಯಕಲೆಯ ಅಂಶಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯ ವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕವು; ಮದನಕ್ಕೆ ವಿಗ್ರಹಗಳ ಅಂಗಾಂಗ ನಿರ್ವಾಸವು ಅದ್ಭುತವಾದವು. ಗಾನಕಲೆಯು ನಾರದ ತುಂಬುರರೇ ಅಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಅಥವಾ ಸರಸ್ವತಿಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಂತೆಯೇ ನೃತ್ಯವು ಈಶ್ವರನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ನೃತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕಾನೇಕ ಸಂಕೀತ ಗಳುಂಟು. ವಾಸ್ತು ಶಿಲ್ಪ ಚಿತ್ರಗಳಂತೆಯೇ ಭಾರತೀಯ ನೃತ್ಯವು ಬಳಕೆ ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾದುದನ್ನು ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಸೂಬಗನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು. ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನು ಬೃಹಸ್ಪತಿ ನಾಗಿದ್ದುದನ್ನೂ, ಕಾಲಿದಾಸನ ಮಾಲವಿಕಾಗ್ನಿಮಿತ್ರ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಾಟ್ಯಾ ಚಾರ್ಯರಿಬ್ಬರು ಆರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವುದನ್ನೂ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವನ್ನೇ ನೃತ್ಯಕಲಾಭಾಸಕ್ಕೆ ಸೂಚಕಗಳಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಯೂರ ನೃತ್ಯವೆಂಬುದು ನಡೆದಾಗ ನರ್ತಕಿಯು ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟ ಗುರುತುಗಳಿಂದಲೇ ಸಲಹೆ ಮೇಲೆ ನವಿಲಿನ ಆಕೃತಿಯು ಚಿತ್ರಿತವಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನೃತ್ಯ, ನಾಟ್ಯ, ಲಾಸ್ಯ, ತಾಂಡವ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಭೇದಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಇವುಗಳ ಶಾಸ್ತ್ರಾ ಭ್ಯಾಸವು ಅವಶ್ಯಕ. ಅಭಿನಯವೆಂಬುದು ಬೇರೆ; ಆ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಚೇಷ್ಟೆಗಳಿಂದಲೇ ಭಾವಪ್ರದರ್ಶನವು ಸಾಧಿತವಾಗುವುದು.

ಕಲಾಭಿರುಚಿ

ಈ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಲೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ವುಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ ಪಡೆದಿದ್ದವು. ಇಂದಿನ ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿಗೆ ಅವುಗಳ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾತ್ರವೇ ಇರುವುದಾದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿರುವ ಭಾಗದ ಪರಿಚಯವು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಿರಬೇಕಾದುದು ಸಹಜ. ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಲಾರಾಶಿಯು

ಜತುಷ್ಟಪ್ಪ ಕಲೆಗಳಾಗಿ ವಿಕಾಸ ಹೊಂದಿದ್ದಾಗ ಕಲಾಲೋಲರಾದ ಭಾರತೀಯರು 84 ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಕಲಾಭಿರುಚಿಯೇ ಪೂರ್ವಜರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು ನಾನಾ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಲಿಪಿ, ಪಾತ್ರೆ, ಆಯುಧ, ವಸ್ತ್ರ, ಗೃಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಾಭಿರುಚಿಯು ಯಾವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿತೆಂಬುದರ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಚಾರವೇ ಸಾಕು. ನವರಾತ್ರಿಯ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಆಚರಣೆಯೊಂದೇ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕಲಾಸಕ್ತಿಯು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೃಂದಾವನ, ರಂಗವಲ್ಲಿ, ತಳಿರು ತೋರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಭಾರತೀಯ ಮನೆಮಂದಿರಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಕಲಾಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಒಡಗೂಡಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಮಹಾಪುರುಷರು

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ ಭಾರತೀಯರು ಸರ್ವತೋಮುಖವಾದ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು ಬೀರಿದರೆಂಬುದು ಇತಿಹಾಸದಿಂದಲೇ ಭದ್ರವಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮಹಾಪುರುಷರೆನಿಸಿದವರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾಪುರುಷರೆನಿಸಿದವರೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಮಹಾಪುರುಷರನ್ನು ತುಲನಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾರವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳ ಭೂಮಿಯೆನಿಸಿದುದು ಭರತವರ್ಷವೇ; ಇಂದಿಗೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪೂಜ್ಯರೆನಿಸಿದವರು ಋಷಿಜನರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಾದ ದಶನಾಮಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು. ಇವರನ್ನು ಜಿಟ್ಟಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತರು, ಶೂರರು, ವೀರರು, ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು, ತತ್ವಜ್ಞರು, ಕಲಾವಿದರು ಮುಂತಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಲಿಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶಪುರುಷರು ಹೇರಳವಾಗಿ ಕಾಣುವರು. ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ, ಮಹಮ್ಮದ್ ಪೈಗಂಬರ್, ಸೆಂಟಾ ಫಾನ್ಸಿಸ್ ಮುಂತಾದವರಿಗೆ ಸರಿದೂಗಲು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ಬುಧ್ಧ, ನಾನಕಾ, ಜೈತನ್ಯ, ಕಬೀರ್ ಮುಂತಾದವರಿದ್ದಾರೆ. ಸಿಕಂದರ್, ಹ್ಯಾನಿಬಲ್ ಆಫ್ ವಾ ನೆಪೋಲಿಯನ್ನರಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮೌರ್ಯಚಂದ್ರಗುಪ್ತ, ಸಮುದ್ರ

ಗುಪ್ತ, ಅಕ್ಬರ್, ಶಿವಾಜಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ಲೇಟೊ, ಅರಿಸ್ಟಾಟಲ್, ಮಿಲರ್ ಮುಂತಾದವರೊಡನೆ ತೂಗಲು ವಾಣಿನಿ, ಸತಂಜಲಿ, ಕುಮಾರಿಲ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೆ ಸಾಕು. ಬೋಅಡಿಸಿಯ, ಎಲಿಸಬೆತ್ ಮುಂತಾದವರನ್ನು ದುರ್ಗಾವತಿ, ಚಾಂದ್‌ಬೀಬಿ, ಅಹಲ್ಯಾಬಾಯಿ, ಝಾನ್ಸಿ ರಾಣಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿಯರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೋಮರ್, ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್, ಗೆಥೆ (Goethe) ಮುಂತಾದವರು ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ವ್ಯಾಸ, ಕಾಲಿದಾಸ, ತುಲಸಿದಾಸರಿಗೆ ಸಮಾನರನ್ನಿಸುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಸಂದೇಹವೇ. ಇತರ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಹಾವುರುಷರನ್ನು ಸಂಖ್ಯಾಕರೂ ಎಷ್ಟು ತೇಜಸ್ವಿಗಳೂ ಆಗಿರಬಹುದೋ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾರಿದ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನೂ ತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮಹಾವುರುಷರನ್ನಿಸಿದವರು ಪಡೆದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಐರೋಪ್ಯರು ಎಣಿಕೆಮಾಡಿದ ಏಳು ಅದ್ಭುತಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಏಳೇಳದ್ದು ತಗಳನ್ನು ಭಾರತವರ್ಷವು ತೋರಬಲ್ಲು ದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಶಾರೀರಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳಲ್ಲಿ
 ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಮಾನವ
 ಅವನತಿಯ ಅಚ್ಚಿ ರಾಶಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದಾಗಿದ್ದು, ಅವನತಿಯನ್ನು
 ಪಡೆದಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ವಿಸ್ಮಯ
 ವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ತೋರುತ್ತಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಗತವೈಭವದ
 ವೃತ್ತಾಂತ ವಿವರದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಸಂಭವಿಸುವ
 ಅಸೇಕಾನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಜೈತನ್ಯವು ಅದ್ಭುತವೆನಿಸುತ್ತದೆ.
 ಭಾರತೀಯ ಮಲ್ಲರು, ಮಾಂತ್ರಿಕರು, ದೊಂಬರು, ಕಡೆಗೆ ಹಾವಾಡಿಗರು
 ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಗಳಿಂದ ಬೆಡಗು ಬೀರಬಲ್ಲರು; ಇವರ ಮಧ್ಯೆ ಯೋಗಿಗಳ
 ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಹಿಮೆ
 ಯನ್ನೇ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಶಾರೀರಿಕ ವ್ಯಾಯಾಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ
 ವಾದ ಯೋಗಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಈಗಲೀಗ ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ.
 ಸ್ಮೃತಿ ಶಕ್ತಿಯ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಲಾರ್ಡ್ ಮೆಕಾಲೆಯು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧ
 ನಾಗಿದ್ದನು; ಆಂತಹ ಮೆಕಾಲೆಯನ್ನು ಮಾರಿಸತಕ್ಕ ಭಾರತೀಯ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ನೂರಾರಿದ್ದಾರೆ. ಬೌದ್ಧಿಕ ಚಮತ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಶತಾವಧಾನಿಗಳು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ತೋರಿದಾಗ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯುಂಟಾಗುವಷ್ಟು ಅದ್ಭುತವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಚ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದು ಕ್ಷೀಣವಾಗುತ್ತಲಿದ್ದರೂ ಭರತವರ್ಷವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಗೆ ಅದ್ಭುತವೂ ಗೂಢವೂ ಆದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ದೇಶದಂತೆಯೇ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸೌಶೀಲ್ಯದ ವಿಶಿಷ್ಟತೆ

ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಭಾರತೀಯರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಅದ್ಭುತವೆನಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಶಾರೀರಿಕ ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವಸಾಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಾರತೀಯರ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ನೈತಿಕ ವ್ಯವಸಾಯವು ಹೆಚ್ಚಿನದೆನಿಸುವುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮದ್ಯಪಾನವನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೆಂದು ತೋರಬಹುದೋ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗುಂಪುಗಳಿಗೆ ಮದ್ಯಪಾನ ಮಾಡುವುದು ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವೆಂದು ತೋರುವುದು. ಗೋಮಾಂಸ ಸೇವನೆಯು ಇತರ ದೇಶಗಳ ಜನರಿಗಿಷ್ಟು ಸುಲಭವೋ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾದುದು. ಅನ್ನವನ್ನು ಮಾರುವುದು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಹೇಯವೆನಿಸಿದ ಒಂದಂಶದ ವಿಮರ್ಶೆಯೇ ಸಾಕು. ನೈತಿಕ ಶಿಕ್ಷೆಯ ಪರಿಣಾಮವು ಭಾರತೀಯ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಾಧಾರಣವಾಗಿದ್ದಿತೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೂ ಅಭ್ಯಾಗತರಿಗೂ ನಡೆಯುವ ಆದರವೇ ನಿದರ್ಶನ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಂತೆದ್ದಾಗ ನಿವಾಸಿಗಳ ಅತಿಥಿ ಯಾಗಿಯೇ ದೂರವನ್ನು ಕಳೆಯಬಹುದು. ಇತರರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನರಿತು ಪರಿತಾಪಪಡುವುದರಲ್ಲಾಗಲಿ, ದಾಸಮಾಡುವುದರಲ್ಲಾಗಲಿ ಭಾರತೀಯ ಜನರು ಸಹಜವಾಗಿ ಉದಾರಿಗಳು. ಭಾರತೀಯ ಜನಸಮೂಹದ ಪ್ರಧಾನ ಗುಣಗಳನ್ನು ಮೆಗಾಸ್ಥೀನೀಸ್ ಮೊದಲೊಂದು ಅನೇಕ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರ ಮೃದು ಸ್ವಭಾವವೂ, ಮಧುರ ನುಡಿಯೂ, ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆಯೂ, ಅತಿಥಿ ವೂಚೆಯೂ ಪುನಃ ಪುನಃ

ಸ್ತೋತ್ರಪಾತ್ರವಾಗಿವೆ. ಪರದೇಶಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರೂ ಕೂಡ ಎಷ್ಟು ಆದರವನ್ನೂ ಬೆದಾರ್ಥವನ್ನೂ ತೋರ ತಕ್ಕವರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಜೇಮ್ಸ್ ಫೋರ್ಬ್ಸ್ (James Forbes) ಎಂಬ ಆಂಗ್ಲೀಯನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವ ಒರೆದಿಟ್ಟುದನ್ನು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು :-

"ಪರಂಗಿಯವರನ್ನು ಕಾಣಲೇ ಕಾಣದೆ ಅವರ ವಿಷಯವನ್ನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳು ನಾವು ಬೈಬಲ್ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಪೂರತನವೆಂದು ಹಿವಿ ತಿಳಿಯುವ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಂತೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಪವತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿತವಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಮೆಚ್ಚಿ ನಿಷ್ಕಲ್ಮವವನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಆದರಿಸಿದರು.

ಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರ್ದ ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ವೇಗವಾಗಿ ಸವಾರಿಮಾಡುತ್ತ ನನ್ನ ಪರಿವಾರದವರನ್ನು ಹಿಂದೆಹಾಕಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಹುಡುಗನೊಂದಿಗೆ ನೆರಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಪರಿವಾರದವರನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾವಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಬಂದಳು. ನಾನು ಕುಡಿಯಲು ನೀರನ್ನು ಬೇಡಿದೆ; ಆದರೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಪಾನಪಾತ್ರೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಆಕೆಯು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಮಡ್ಲಿನ ಪಾತ್ರೆಯೊಂದನ್ನು ತರುವಳೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಆಕೆಯು ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯ ತುಂಬ ಹಾಲನ್ನೂ ಒಂದು ಬಾಳೆಲೆ ಸೀಕಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ತಂದಳು. ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ಹಾಲನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆನು. ಬೆಣ್ಣೆ ಬೇಡವೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸಿದಾಗ ಆಕೆಯು ಅದನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗಮಾಡಿ ನನ್ನ ಬಂಡಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಎರಡೆತ್ತುಗಳಿಗೂ ತಿನ್ನಿಸಿದಳು."

ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ತಕ್ಕಂತೆ ಕೋಮಲತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಭಾರತೀಯರು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಲು ಕಾರಣ ಅವರ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಸ್ವಭಾವವೆಂಬುದು. ಶಾಂತಿಯೇ ಪರಮ ಲಕ್ಷ್ಯವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯುಳ್ಳವರಾದುದರಿಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಭಾರತೀಯರು ಹಿಂಜರಿಯುವರು.

ಕರ್ತೃರಶೇಷಿಯಿಂದಲಾಗಲಿ ಕಾಶಿಸ್ಥದಿಂದಲಾಗಲಿ ವರ್ತಿಸುವುದು ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪ.

ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆಯು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅತಿಶ್ರೇಷ್ಠ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಫಾಹಿಯನ್, ಸತ್ಯನಿಷ್ಠ ಹಿಯಂತಸ್ಸಾಂಗ್, ಅಲ್ಪಿರೂನಿ ಮುಂತಾದವರ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕಂಡೇ ಸತ್ಯ ಗೌರವವು ಭಾರತೀಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಗುಣವೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಕಾಗದಪತ್ರಗಳೇ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿದ್ದವೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಅರ್ಥ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆಯೆಂಬ ಸಹಜ ಗುಣದ ಪ್ರಾಚುರ್ಯ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಚೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತನಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ಜಾನ್ ಹೆವಿಟ್ಟಿಂಗ್‌ಟನ್ (Sir John Hewitt) ಕ್ಷಾಮ ಬಂದಿದ್ದ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದ್ದು, ಆ ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿದ್ದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನಿಯಮಿತ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಜನರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸುತ್ತ "ಇಂಡಿಯ ದೇಶವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ಯಾವ ದೇಶವೇ ಆಗಲಿ ಇಂತಹ ಅನುಭವವುಂಟಾದೀತೇ ಎಂದು ನಾನು ಸಂದೇಹಪಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಭಾರತೀಯರ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುವ ಲೇಖನಗಳು ನೂರಾರಿವೆ. ಆ ಗುಣವು ಸಮಸ್ತ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುಣವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದ ಅಂಶವನ್ನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನೂ ಇಂದಿನ ಭಾರತೀಯರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಡತಕ್ಕುದು.

ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ 'ಥಾಂಕ್ಸ್' (Thanks) ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಸರಿದೂಗುವ ಪ್ರಯೋಗವೇ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ್ಗೆ ಭಾರತೀಯರು ಕೃತಜ್ಞತೆಯುಳ್ಳವರೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಇದು ಅಜ್ಞತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಭಾರತೀಯ ದೇವನದ ರೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಪಿಸಿದ ಸಿಸ್ಟರ್ ನವೇದಿತಾ ಎಂಬ ಸಾಧ್ವೀಮಣಿಯು ತನಗೆ ಮಾಡಿದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು

ಅಲ್ಪ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಒಬ್ಬನೊಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕುರಿತು "Thank you" ಎಂದಳು. ಆಗ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತೋರಿದನು. ಸಿನೇದಿತಾ ನೊದಲು 'ಇದೇನು ಜೋಡ್ಡು' ವೆಂದುಕೊಂಡು ತರುವಾಯ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದಳು. "ಪುಣ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಎಂಬುದೇನು? ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದೂ ಎಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯ; ಕರ್ತವ್ಯವಾಲನೆಗಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡುವುದೇನು?" ಎಂದು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹೇಳತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದನು. ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆಯು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ—ಒಂದು ದಿನವಲ್ಲ, ಒಂದು ವರ್ಷವಲ್ಲ, ಒಂದು ತಲೆಯಲ್ಲ, —ವಂಶಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವುದು ಎಲ್ಲರ ಅನುಭವದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದು. ಉಪಕಾರಿಯನ್ನು ತಂದೆಮೊದಲೇ ದೇವರೆಂದೋ ಹೇಳುವುದೇ ಭಾರತೀಯರ ಪದ್ಧತಿ. ಈ ಗುಣವನ್ನೂ ಅನೇಕಾನೇಕರು ಹೊಗಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶಾಂತಿಲಕ್ಷ್ಯವುಳ್ಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಜನರ ಸಾಧಾರಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ಗುಣಗಳು ನೆಲೆಸಿ ವಂಶ ಭಾರತೀಯ ವನು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಸಜೆಮೆಬರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಭಾರತೀಯರ ಗುಣಕಥನದಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಭಾರತೀಯರ ಸತತೆಯನ್ನು ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ವಸನವಹುದಾದ ಗುಣಗಳು ಎದ್ದು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮಾಶ್ವಾತ್ಯವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸುಸಂಸ್ಕೃತರೆನಿಸಿದವರ ಸಡತೆಯ ವಿಸರವು ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಹುದು.

"ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾನ್ಯರಾಗಿಯೂ ಸರಳರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದವರನ್ನು ನಾನು ಕಂಡೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಸ್ಟಾಟಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ದೀನರಾದ ವ್ರವಾಸಾಯಗಾರರ ನೆನಪು ನನಗಾಯಿತು; ಅವರಂತೆಯೇ ಬಹು ಸರಳರಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಈ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಒರಟುತನವಾಗಲಿ ಮರ್ಯಾದಾರಾಹಿತವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅನಾಗರಿಕಜನ ರಂತೆ ಇವರು ಒಂದೆರಡು ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೇ ಉಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮನೆಗಳಾದರೋ ದಂದ್ರ ಗುಡಿಸಲುಗಳು. ಅಂಶವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಮನಸ್ಕರು ಮಾತ್ರ ಜೀವಿಸಬಹುದೆಂದು

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದು. ಆದರೂ ಈ ಜನರು ಅತಿಗತನವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದವರಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಬಲ್ಲವರು. ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಧರ್ಮ, ತತ್ವ, ಸಾಹಿತ್ಯ ರಾಶಿಗಳಲ್ಲಿ ನುರಿತವರು ; ತರ್ಕದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನೂ ತೋರತಕ್ಕವರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮಗ್ರಾಹಿಗಳು, ವನೀಚನಾ ಪರರು ಮತ್ತು ಮೃದುವರ್ತಿಗಳು. ಅವರ ನರ್ವ ಗುಣವು ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿಯಾದವನೆದುರಿನಲ್ಲಿ ದೀನನಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ; ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅವೋಘ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ದೈನ್ಯದಿಂದಲೂ, ಆಗಂತುಕನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಿಂದಲೂ, ದೂರಸ್ಥನಾಗಿದ್ದಾತನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಗೌರವದಿಂದಲೂ, ಎದುರಿಗಿದ್ದಾತನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಆತನೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಪೋತ್ತಮದಾದ ಆತನು ಹೊರಟುಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಶ್ಲಾಘನೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಶ್ನಾಪಿಸಿದುದನ್ನು ನಾನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ."

ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಆಡಂ (Adam) ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಬರೆದಿಟ್ಟನು.

ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ (Max Muller) ಎಂಬಾತನು

"ಅಂತರಂಗದ ಗುಣವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಆನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಭಾರತೀಯ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ ; ಯಾವ ಸಂದರ್ಭವೆಂದರೆ ಗ್ರಂಥವ್ಯಾಸಂಗ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ. ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ವರೋಚ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿಯೂ ವಾದ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದುದನ್ನು ನೋಡಿರುವೆನು ; ಯೂರೋಪ್ ಆಮೆರಿಕಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಬಾರದ ಸತ್ಯ, ಗೌರವ, ಧೈರ್ಯ, ಔದಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಪಂಡಿತರಲ್ಲರೂ ತೋರಿದರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರು ಬಲವನ್ನು ತೋರಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ಒರಟುತನವನ್ನು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಕೆಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬಯ್ಯಾಟಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಾಗ ಅವರು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು ; ಏಕೆಂದರೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒರಟುತನವು ತೋರಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ದುರ್ವಸಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನ ರಾಹಿತ್ಯವೂ ಕಾರಣವೆಂದು ಭಾರತೀಯ ಪಂಡಿತರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ತಪ್ಪಾದ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ತಪ್ಪನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ; ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನೆಂದೂ

ಅವರ್ಜಿತನ ಮಾಡಿದವರಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ವಕ್ರತೆಯಾಗಲಿ ಅಸತ್ಯವಾಗಲಿ ನೀಚತನವಾಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರೆಂದೂ ಸುಳ್ಳುಪತ್ರಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪವೆಂದೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವರ್ತಕರು ನನ್ನೊಡನೆ ಪುನಃಪುನಃ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ”
ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದನು.

ಇದೇ ಧೃನಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಅನೇಕಾನೇಕ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು
ಸರ್ ಥಾಮಸ್ ಮೆನ್ರೋ, ಜೆಷಬ್ ಹೆಬರ್,
ಸಂಪ್ರದಾಯ ಶುದ್ಧ ಸ್ಲೀಮನ್ ಮುಂತಾದ ಆಂಗ್ಲೀಯರ ಗ್ರಂಥ
ಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು. ಭಾರತೀಯ ಜನರ
ಸೌಮ್ಯಗುಣ ಸಂಪತ್ತಿಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪರದೇಶೀಯರಿಗೆ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ
ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಆಚಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡಿವೆ. ಮೊಸರು, ಗೋಮೂತ್ರ, ಜೀವು, ತುಲಸಿ ಮುಂತಾದವುಗಳ
ಉಪಯೋಗವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧಾರ ಸಹಿತವಾದುವೆಂದು ತಿಳಿದು
ಬಂದಿದೆ. ಭಾರತೀಯರು ಬಾತ್ರೆಗೆಂದು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಕೂಡಿ
ಎನೋದಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಅಂಶವನ್ನು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆ
ಯುವ ಎನೋದ ಕೂಟಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿದಲ್ಲಿ
ಘನವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಭಾರತೀಯನು ಎನೋದ
ವನ್ನು ಪಟ್ಟು ಮನಸ್ಸಿನ ಭಾರವನ್ನು ಇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಪವಿತ್ರ
ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವನು; ಎನೋದಾಸಕ್ತಿಯು ಅವನನ್ನು
ನೀಚತನಕ್ಕೆ ಸೆಳೆಯದಂತೆ ಬಾತ್ರೆಗಳು ನೆರವೇರುತ್ತವೆ. ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು
ಪಡೆದ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಎನೋದ ಕೂಟಗಳಲ್ಲಿ ನೀಚತನವೊಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ
ಸಿರ್ಮಾಸುಷ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವಕಾಶವೊದಗುವುದು.
ದಂತವ್ಯಾಧಿಗಳೂ ತ್ವಕ್ಸಂವಂಧವಾದ ರೋಗಗಳೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ
ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲು ಯಾವ ಸಾಮಾನ್ಯಾಚರಣೆಗಳು ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು
ಎಚ್ಚರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಆಚಾರಗಳ ಮೇಲ್ಮೈಯು ಮನದಟ್ಟಾಗುವುದು.
ಹಿಂದೂ ಜನರ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದನ್ನೂ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸ
ಬಾರದೆಂಬುದು ಇವುಗಳಿಂದ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅತಿ ಸೋಜಿಗ

ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರಗಳೇ. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ಅಂಶವು ಬೇರೆಯೊಂದುಂಟು.

ಚೈತನ್ಯ - ಅದೇನೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆಂಬುದರ ಚೈತನ್ಯ. ಇತರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು ಸರ್ವನಾಶವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆಂಬುದು ಕಾಲ ಪುರುಷನನ್ನೇ ಎದುರಿಸಿ ಇನ್ನೂ ಸಜೀತನವಾಗಿದೆ. ಪದೇ ಪದೇ ದೇಶವು ಅನ್ಯ ಜನರ ದಾಳಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಆಕ್ರಾಂತವಾದಾಗ್ಯೂ ದೇಶದ ನಾಗರಿಕತೆಯು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಗ್ರೀಕರು ರೋಮಕರಿಂದ ಪರಾಜಿತರಾದಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಅಡಿಯಾಳುಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತರಾಗಿದ್ದರು; ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಜಯಿಸಿದ ತಂಡೋಪತಂಡಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಅಡಿಯಾಳುಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಿ ಭಾರತೀಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಐರೋಪ್ಯರಲ್ಲಿ ಆಗ್ರಹಗಳಿಸಿದ್ದ ಗ್ರೀಕರು ಭಾರತಭೂಮಿಗೆ ಬಂದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮವನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರು; ಗ್ರೀಕರ ಸಂಪರ್ಕದ ಪ್ರಭಾವವು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ತೋರಿತು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ 'ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ'ವೆಂದು ಉತ್ತರ. ಜೀನಾ ಮುಂತಾದ ಮೂಢಲ ಜನಸ್ತೋಮಗಳು ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಆಗ್ರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಗೌರವಿಸುವವರಾದರು. ಮಧ್ಯವಿಷ್ಯಾ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಂದ ಹಿಂಡು ಹಿಂಡುಗಳಾಗಿ ಬಂದ ಶಕ, ತುಬಾರ, ಹುಣ ಮುಂತಾದವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಂದ ತರುವಾಯ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಧರ್ಮವು ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಪಿರನೀಸ್ ಪರ್ವತಗಳಿಂದ ಹಿಂದೂಕುಪ್ ಪರ್ವತದವರೆಗೂ ಇರುವ ದೇಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅತ್ಯಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಾಳಿದವು. ಅಷ್ಟು ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಧರ್ಮವು ಭರತವರ್ಷವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದಾಗಲೂ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಭಾರತೀಯ

ವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಅಜೇಯವಾಗಿರುವ ಜೈತನ್ಯಕ್ಕೆ ಮೂಲವೆಲ್ಲಿ? ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದ ಪರಿಣತಿಯು ಈ ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ತೋರಿ ಪುಷ್ಟಿಗೊಳ್ಳಲು ಸಾಧಕಗಳು ಯಾವುವು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಕಠಿಣವಾದುದಾದರೂ ಒಲು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಪ್ರೌಢಿಮೆಯನ್ನೂ ಜೈತನ್ಯವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಅನೇಕಾನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿರಬಹುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಮೂಲವಾದ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಸಮಾಜ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು

ಭಾರತೀಯರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವೆನಿಸಿದುದು **ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ**ವೆಂಬುದು. ಭರತ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬ ಅಥವಾ ಮನೆಯೆಂದರೆ ದಂಪತಿಗಳು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರರಲ್ಲ; ಅಂತಹ ದಂಪತಿ ಮಕ್ಕಳುಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿ ಕಲಿತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಮನೆಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಮೂಹ. ಒಂದು ಮನೆಯವರೆಂದರೆ ನೂರು ಸುರೈವತ್ತು ಮಂದಿಯಾಗಿರುವುದು ಏನೂ ಅಸರೂಪವಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಕುಟುಂಬಗಳು ಅಥವಾ 'ಮನೆ'ಗಳು ಒಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ವಾಸ್ತವ; ಆದರೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಮನೆಯವರೆನಿಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಯೇ ವರ್ತಿಸುವರು. ನುಡುವೆ ಮುಂದಿಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಹ್ವಾನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಇನ್ನೂ ಮನೆಗೆ ದೊಡ್ಡವರಾದವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೇ. 'ಮನೆ' ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಿರಿವಡ, ಸಕುಲ್ಯ, ಸಮಾನೋದಕ, ಗೋತ್ರಗಳೆಂಬ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುವುದು. ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವೆಂಬುದರ ಮೂಲವನ್ನೂ ಏಕಾಸವನ್ನೂ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು; ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅನುಕೂಲ ಅನಾನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕು. ಆದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಪುಷ್ಟಿಪಡೆದುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣಬೇಕು.

ಭಾರತೀಯನೆನಿಸಿದವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಹಾಗೆ ಮನೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನೇಕ ಮನೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ದಂಪತಿಗಳೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಹಿರಿಯರೂ ಕಿರಿಯರೂ ಸೇರಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸೌಮ್ಯ ಸಹನ ಗುಣಗಳು ಬೇರೂರಿರುವು. ಮನೆಯ ಐಶ್ವರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಬೇರನದ ಅನುಕೂಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾನಾಧಿಕಾರಿಗಳು ; ಆದುದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದವನು ತಾನೇ ಬೇರೆಯೆಂದೋ ಪೆಚ್ಚೆಂದೋ ಯೋಚಿಸದೆ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ದಮನಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಗುಣವನ್ನುವುದು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮನೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯವೆನ್ನುಬಹುದಾದ ಗುಣಗಳು ವೃದ್ಧಿಯಾದ ಅಂಶವನ್ನು ಸ್ಲೀಮನ್ (Sleeman) ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಒಂದು ಏಕರದಲ್ಲಿ ಮನಗಾಣಬಹುದು. ಕಂಪನಿಯ ಸಿಪಾಯಿ ಸೈನ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರನ್ನು ಕುರಿತು ಒರೆಯುತ್ತ ಆತನು

“ಆವರೆಲ್ಲರೂ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನವಲಂಬಿಸುವ ಭಾರತೀಯ ಜನರು ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಸಂಖ್ಯೆಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಬಂದಂತೆ ಅವರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಹೊರಗೆ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ. ತಂದೆತಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯು ಇವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಂತೆ ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಿಪಾಯಿಗಳ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಶೈಶವದಲ್ಲಾಗಲಿ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಯೌವನದಲ್ಲಾಗಲಿ ತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನು ಆಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಮಗನಾದವನು ತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಕ್ಷೇಪಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ನೆರೆಹೊರೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಆಕ್ಷೇಪಕೆತರಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವರು. ತಂದೆಯು ತೀರಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಮನೆಗೆ ದೊಡ್ಡವನೆನಿಸಿ ಅದೇ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನೂ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನೂ ಪಡೆಯುವನು. ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲಾದರೂ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವಿದ್ದಂತೆ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟು ಮನೆಯ ಯಾಜಮಾನ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸುವನು. ಆತನು ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲದೆ, ಮನೆಯವರು ತನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಸಂಬಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ತಾನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ತನ್ನ ಸುಖಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಊರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವನು.

"ತಮ್ಮಂದಿರು ದೂರ ಹೊರಡುವ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹೊಡೆದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಂದು ಬರ ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಹುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅಜ್ಞಾನ ವಶದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುವರು. ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಯಾಜಮಾನ್ಯವು ಬಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಆತನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ ; ಅಂತೆಯೇ ಕೇವಲ ಅಜ್ಞಾನಿನಿಂದ ವನು ಯಜಮಾನನಾದಾಗ ಆತನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮಂದಿರ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ."

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಡಿ ಬಾಳುವಾಗ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ತೆಯು ವೃದ್ಧಿಯಾದುದಲ್ಲದೆ ಅಂಗಹೀನರಾದವರಿಗೂ ಮನೆಯ ಉಪಕಾರ ಮತವಿಕಲರಾದವರಿಗೂ ವೃದ್ಧರಾದವರಿಗೂ ಇತರ ಅದೃಷ್ಟಹೀನರಿಗೂ ಯಥೋಚಿತವಾದ ಪೋಷಣೆಯೂ ಸಹಾಯವೂ ದೊರಕುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮನೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕುತೂಹಲವೂ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ನೆಲೆಸಿದ್ದುದು ಉತ್ಕರ್ಷಕವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಸಾಲಸೋಲಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಲೆ ತಲಾಂತರಗಳಾದರೂ ನಡೆಸಿ ಸಾಲಪತ್ರಗಳಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಾಗ್ಲೂ ಪ್ರಮಾಣ ದಂತೆ ನಡೆಸುತ್ತಲಿದ್ದುದು ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ. ಕಷ್ಟ ಒಂದಾಗ ಒಬ್ಬರಿ ಗೊಬ್ಬರು ಸಹಾಯವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಸ್ತ್ರೀಯರ ಗೌರವ ಪದವಿಗಳು ಭದ್ರಗೊಂಡವು. ಮನೆಯ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳು ಮನೆಯದೆನಿಸಿ ಸ್ಥಿರಪಟ್ಟವು. ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಾರ್ಥಿತವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಲಭಿಸುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಚಾತುರ್ಯವು ತೋರಿಕೊಂಡು ವಿಕಾಸವಾಗಲು ಅನುಕೂಲವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಜಾತಿ

ಮನೆಯೆಂಬ ಗುಂಪಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು ಜಾತಿಯೆಂಬುದು. ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಂದು ಜಾತಿಗೂ ಸೇರಿದವರು. ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಂತಾಗೆ ವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ವೃದ್ಧಿಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರು ನಾನಾ ಜಾತಿಗಳಾಗಿ ಬೇವನಮಾಡುವುದು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧ. ಜಾತಿಯೆಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿಕಾಸಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಗುಣದೋಷ ವಮರ್ಶೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲಿ

ಮಾಡಲಾರೆವು. ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತು ಹೇಗೆ ವೃದ್ಧಿ ಪಡೆಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬೇಕು.

ಜಾತಿಯೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವವೇ ಅರ್ಥವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕು.

ಜಾತಿ ಕೆಡುವುದೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವ ಸಷ್ಟವೆಂದೇ

ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮೂಲ ಅರ್ಥ. ಯಾವ ಜಾತಿಯಾದರೂ ಜಾತಿಯ

ಗೌರವವು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ

ಶಿಕ್ಷಿತನಾದವನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಭಾರತೀಯ ಗುಣವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಅನಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಂತೆಯೇ ಜಾತಿ

ಯೆಂಬುದೂ ಮೂಲಕಾರಣ ಮತ್ತು ಪೋಷಕ. ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕೌಶಲಕ್ಕೂ

ಹಾಗೆಯೇ. ಜಾತಿಗೊಂದು ಕಸಬು ರೂಢಿಯಾದ ತರುವಾಯ ಆ ಕಸಬಿಗೆ

ಮತ್ತೊಂದು ಜಾತಿಯಿಲ್ಲ; ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ ನಡೆಯಬೇಕಾದುದು

ಜಾತಿಯೊಳಗೆ ಮಾತ್ರ. ಸಮಾಜದ ಭದ್ರತೆಗೆ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿ ಭದ್ರತೆಯು

ಮೂಲ; ಆರ್ಥಿಕವಾದ ಉದ್ಯೋಗಗಳೂ ಕಸಬುಗಳೂ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ

ಜಾತಿಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ವಿಭಾಗವಾಗುವುದರಿಂದ ವೃತ್ತಿ ವಿಭೇದಗಳೂ ಜಾತಿ

ವಿಭೇದಗಳೂ ಭದ್ರಗೊಂಡವು. ಕೌಶಲವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ

ಕೌಶಲದ ಅಂತಸ್ತು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವುದೇ ಸಹಜವಾಯಿತು.

ಮನೆಯ ಹೆಸರು ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯು ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮ

ಕಾರಕವಾದಂತೆಯೇ ಜಾತಿಯೂ ಕೂಡ ಪರಿಣಾಮಕಾರಕವಾಯಿತು.

ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಒದಗುವ ಅನುಕೂಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬಾತನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾನೆ:—

"ಹಿಂದೂ ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಮಸ್ತ ದೇಶಕ್ಕೂ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ

ಯೆಂಬುದು ಭದ್ರತೆಯನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ನಿಶ್ಚಂದೇಹ. ಜಾತಿಯಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಸಮಾಧಾನ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಿರ್ವಹವು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬಾತನೂ ತನ್ನ ಜಾತಿಯನ್ನು ನೆನಸಿ

ಸಂತೋಷಪಡುವುದಲ್ಲದೆ ಹೆಮ್ಮೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಏತಕ ಸಮಯ ಬಂದರೂ ಜಾತಿಯನ್ನು

ಬಿಡುವವನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಜಾತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವನಿಗೆ ಇರುವಷ್ಟು

ಆಪತ್ಕಾಲದ ಬಂಧುಗಳು ಇತರ ಯಾವುದೇ ದೇಶದಲ್ಲಾಗಲಿ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಅನ್ನೋನ್ನವಾಗಿದ್ದು ಒಬ್ಬರ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲರು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಭರತವರ್ಷದಂತಹ ವಿಶಾಲ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ, ಭಾರತೀಯರಷ್ಟು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕೆ ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಬಲು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ಪದ್ಧತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವವರಾದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅಲೆದಾಡಬೇಕಾಗುವವರಿಗೆ ಕೊನೆಮೊದಲಿಲ್ಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ತಾನಂತಹ ಜಾತಿಯವನೆಂದು ಹೇಳದೊಡನೆಯೇ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಪದವಿ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ಲಭಿಸುವವು ; ಜಾತಿಯ ಹೆಸರೇ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಕುರುಹು. ತನ್ನ ಜಾತಿಯವರಿದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರ ಸಹಾಯವೇ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಆದರವು ಸಲ್ಲುವದೆಂಬ ನೈರ್ಮಲತೆ. ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಬಂಧುಮಿತ್ರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಜಾತಿಯವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನೆರವಾಗುವುದು ತಮ್ಮ ಅವಶ್ಯಕತೆವ್ಯವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನವು. ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ ಬದಲಿಗರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತವರು ಅನಾಥಾಲಯಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಏರ್ಪಡಿಸುವ ಅವಶ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ. ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯೇನೆಂದು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ; ವೃತ್ತಿಯು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಜಾತಿಯವರ ಪೂರ್ವ ಸಹಾಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲನು. ಇದಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಯಸ್ಕನಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಜಾತಿಯವರೇ ಈತನ ವಿವಾಹವನ್ನೂ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿ ಸಹಭರ್ತನೆಯನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವರು. ಜಾತ್ಯಾಚಾರಗಳೆಂಬುವು ಸುನೀತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವವರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ; ಅನೇಕ ಆಚಾರಗಳು ನೀತಿಗಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ."

ಇದನ್ನು ಬೆಂಟನ್ (Benton, I.C.S.) ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬರೆದುದಾದರೂ ಜಾತಿಯ ಉಪವಿಚಿತ್ರ ಯುಕ್ತತೆಯನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಮೊದಲಿಲ್ಲ.

ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾವು ಕಾಣಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಬಹುದಾದ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಿಚಾರಮಾಡಬಹುದು. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿಯೋ ಕಸಬಿನಲ್ಲಿಯೋ ನಷ್ಟಪಟ್ಟ ಗೃಹಸ್ಥನು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಜಾತಿಯವರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅವರಿಗೆ ಔತಣವನ್ನು ನಡೆಸುವುದುಂಟು.

ಬೊಕ್ಕೈಮೇಲೆ ಕುರು ಎದ್ದಂತೆ ಸರ್ವನಾಶವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಔತಣದ ವೆಚ್ಚವನ್ನೇಕೆ ನಡೆಸಬೇಕು ಎನ್ನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರ ಆಚಾರವೇ ಬೇರೆ. ಆ ಔತಣಕ್ಕೆ ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತ್ಯನುಸಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವುದು ಆಗ ನಡೆಯುವ ಪದ್ಧತಿ; ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಾರದಿದ್ದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಇತರ ಗೃಹಸ್ಥರ ಅಥವಾ ಜಾತಿವಂತರ ಪಂಚಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ದಂಡನೆಗೊಳಗಾಗುವ ಸಂಭವವುಂಟು.

ಭಾರತೀಯನಿಗೆ ಜಾತಿಯೇ ಸರ್ವಸ್ವ. ರಾಜಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ನೆರವೇರದಂತಹ ಸುಧಾರಣೆಯು ಜಾತಿಯೆಂಬುದು ಉಪಕಾರ ರಿಂದ ಕೈಗೊಡುವುದು. ಆಹಾರ ಶುದ್ಧಿಯೇ ಆಗಲಿ ಆಹಾರ ರೀತಿಯೇ ಆಗಲಿ ಜಾತಿ ಗೌರವವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದರ್ಶನವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕಸಬುಗಳಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚನೀಚಗಳೆಂಬವು ಇರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವಾದರೂ ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಅಂತಹ ಭಾವನೆಯು ಹುಟ್ಟಿಗೊಂಡಿದೆ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನೀಚವಾದ ಅಥವಾ ಹೀನವಾದ ಕಸಬನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ಜಾತಿಗೂ ಜಾತಿ ಗೌರವವೆಂಬುದುಂಟು. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸೌಭಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿ ದಾಯಕಗಳಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಬುದ್ಧಿಬಲ, ರಾಜವುತ್ರರ ಕ್ಷಾತ್ರ, ಕಲಾವಂತರ ಕೌಶಲ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯಿಂದಲೇ ಒಲಗೊಂಡು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ದೃಢಗೊಂಡವು. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೂಲವೂ ಹೌದು, ಪರಿಣಾಮವೂ ಹೌದು. ದೀರ್ಘವಿಚಾರಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಗುಣಮೋಷಗಳು ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಗ್ರಾಮದೀವನ

ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮ ಅಥವಾ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವೆಂಬುದೂ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದೂ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಭಾರತೀಯ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವಾಗ ನಾವು ಆ ಜೈತನ್ಯಕ್ಕೆ ಬಲಕಾರಿಯಾದ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಯನ್ನೂ ಎಣಿಸಬೇಕು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯ ಜೀವನ ವೆಂಬುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಸುಮಾರು ಏಳು ಲಕ್ಷ ಗ್ರಾಮಗಳುಂಟು : ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸೇಕಡ 89 ಪಾಲು ಜನರು ವಾಸವಾಗಿರುವುದು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು ; ಆದರೆ ಪ್ರಮಾಣವು ಮಾತ್ರ ಬಹುಶಃ ಇಷ್ಟೇ ಆಗಿದ್ದಿತೆಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಭರತವರ್ಷವೆಂಬುದು ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಿ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸಮುದಾಯವೇ. ಅವುಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿನ ಸಮುದಾಯ ಜೀವನವನ್ನೂ ಕುರಿತು,—

“ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಪಡೆಯುತ್ತ ಇತರರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಅವೇಕ್ಷಿಸದೆ ಇದ್ದ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವೂ ಸ್ವತಂತ್ರವೂ ಆಗಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಯಾವುದು ನಾಶವಾದರೂ ಅವು ಮಾತ್ರ ನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜವಂಶಗಳು ಒಂದಾದಮೇಲೊಂದು ತೋರಿಕೊಂಡು ಮಾಯವಾಗಬಹುದು ; ವಿಪ್ಲವದ ಮೇಲೆ ವಿಪ್ಲವವು ಸಂಭವಿಸಬಹುದು ; ಪಠಾನ್, ಮುಘಲ, ಮರಾಠಾ, ಸಿಕ್ಖ್, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜನರು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಡೆಯರಾದರು ; ಆದರೆ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳು ಏಕರಿತಿಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿವೆ. ಅಪಾಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೋಟಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ; ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿದಾಗ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಪಶುಗಳ ಮಂದೆಗಳನ್ನು ಕೋಟಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಒಡಿಕೊಂಡು, ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯಗಳ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸ್ವಸ್ಥರಾಗಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಲೂಟಿಮಾಡಲು ಶತ್ರುಗಳು ತೊಡಗಿದಾಗ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದು ಏಪತ್ಕಾಲ ಕಳೆದ ಕೂಡಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಂತೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ತಲೆಯವರಿಗೆ ಆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೂ ಮುಂದಿನ ತಲೆಯವರಿಗಿತ್ತು ; ಅವರು ಸ್ವಗ್ರಾಮವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು.”

“ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರು ಎಷ್ಟು ಏಪತ್ತರೂಪರಿಗಳು ಒದಗಿದಾಗ್ಯೂ ಸುರಕ್ಷಿತರಾಗಿರುವರೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ ;

ಭಾರತೀಯರು ಪಡೆಯುವ ಸುಖಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೂ ಅನುಭವವು ಸಾಕುಂತ್ಯಕ್ಕೂ ಗ್ರಾಮವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಸಹಾಯವನ್ನೊದಗಿಸಿತು.”

ಎಂಬುದಾಗಿ ಸರ್ ಚಾರಲ್ಸ್ ಮೆಟಕಾಲ್ಫ್ (Sir Charles Metcalfe) ಎಂಬಾತನು ಒರೆದುಡು ಈಗಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಪನ್ನೆರಡು ಆಯಗಾರರು ಭಾರತೀಯರ ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ಮೂಲಕಾರಣವಾದ ಈ ಸಮುದಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಎವರವನ್ನು ನಾವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯಲಾರೆವು; ಕಳೆದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳ ಪರಿಯೇ ಬದಲಾಗಿ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಎಷಯಸಂಗ್ರಹವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸಮುದಾಯ ಜೀವನವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಾರಾಬಲಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯೆಂದೂ, ಪನ್ನೆರಡು ಆಯಗಾರರ ಪದ್ಧತಿಯೆಂದೂ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಪಟೀಲ, ಶಾನ್ತಭೋಗ, ಜೋಯಿಸ, ಕಮ್ಮಾರ, ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗ, ನಾಯಿಂದ, ಅಯ್ಯ ಅಥವಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ, ಕುಂಬಾರ, ವೈದ್ಯ, ಅಗಸ, ನೀರುಗಂಟಿ, ತೋಟಿ, ತಳವಾರ ಮುಂತಾಗಿ ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ಗ್ರಾಮಸೇವಕರು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತ ಗ್ರಾಮದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಂಚಾಯತರ ತೀರ್ಪಿನಂತೆ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಆಯಗಾರರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದುದು ಪರ್ಷದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗ; ಒಟ್ಟು ಗ್ರಾಮದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೊಂದು ರಾಶಿಯಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದಂಥವು ಆದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಗ್ರಾಮನೈರ್ಮಲ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ರಕ್ಷಣೆ, ನ್ಯಾಯಪಾಲನೆ, ನೀರಾವರಿ, ಆಯವ್ಯಯ, ಸರ್ವೋಪಯುಕ್ತವಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು, ಅನಾಥರಿಗೆ ಸಹಾಯ, ದಾನಧರ್ಮ, ಉತ್ಸವ ವರ್ಣೋದಗಳು ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಾಮದ ಆಡಳಿತದ ಭಾಗಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪಂಚಾಯತರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದವು.

ಪಂಚಾಯತನ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ರಾಜಾಧಿಕಾರಿಯು ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಾಗ ಪಂಚಾಯತರೇ ರಾಜಾದಾಯವನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿದ್ದು ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಉಳಿದ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರ

ಅಡ್ಡಿಯೂ ಆತಂಕವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಭಾರತೀಯ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯಜೀವನವು ಯಾವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಗಳಿಂದ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಸುಗ್ಗಿಕಾಲ, ಯುಗಾದಿ, ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಮುಂತಾದ ಹಬ್ಬಗಳು ನಡೆಯುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಮನೆಯವರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡೇ ಉತ್ಸವ ಕೂಟಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಮೃತದೇಹದ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಯಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಲೆಯನ್ನೇ ಹೊತ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಮುಂದೆಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಮಕ್ಕಳೆಂಬ ರೀತಿಯೇ ಇತ್ತು. ಒಡವನಾದವನ ಮಗಳ ಮದುವೆಯಾಗುವಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ವಹಿಸುವುದುಂಟು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಜೀವನವು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದಾಸಧರ್ಮಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಬೇರೂರಿದವು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಉಪವಾಸವಿದ್ದರೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿಂತೆ; ಅಸ್ತವನ್ನು ಮಾರುವುದೆಂಬುದೇ ಆಚಿಂತ್ಯ. ಈಗಲೂ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಮೊಸರುಗಳನ್ನು ಮಾರುವುದಿಲ್ಲ; ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದಷ್ಟು ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ಸಮುದಾಯಜೀವನದ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನೂ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಚರಿತ್ರೆಯ ಆದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ರೂಪಗೊಂಡ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಭಾರತೀಯ ಜನತೆಯ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಗೌರವ ಯಂತೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಹಿಂದೂ ರಾಜರೂ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳೂ ಆಳಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುಗಳೂ ರಾಜಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಕೂಟಗಳನ್ನು ಮಹಾಜನರೆಂದು ಗೌರವಿಸಿ ತಾವೇನು ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೂ ಮಹಾಜನರ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿಯೂ

ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಭಂಗವೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮುಘಲ ಬಾದಶಾಹಿಯು ಧ್ವಂಸವಾದ ತರುವಾಯ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯಗಳು ಸುಳಿ ದಾಡುತ್ತಲಿದ್ದಾಗಲೂ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಆಪತ್ತೊದಗಿದರೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಡಳಿತವು ರೂಢವಾದ ಮೇಲೆಯೇ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಎಪತ್ತೊದಗಿ ರೂಪವೇ ಬದಲಾಯಿತು.

ಮನೆ, ಜಾತಿ, ಗ್ರಾಮಗಳೆಂಬವಲ್ಲದೆ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಭದ್ರತೆಯನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ
ಆಡಳಿತ ಯನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಜಾತಿ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಲ್ಲದೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ತಕರು ಕೂಡಿ ಶ್ರೇಣಿ ಅಥವಾ ನಿಗಮಸಭೆಗಳೆಂಬುದನ್ನೂ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರಿ ಪೂಗಗಳೆಂಬ ಸಭೆಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತಲಿದ್ದುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ವಹಿಸಿದವರಿಗೆ ಕರ್ತವ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಭಾರವೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ದುಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಷ್ಟ ರಕ್ಷಣೆಗಳೆಂದು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪರದೇಶದ ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ತೊಂದರೆ ಬಾರದಂತೆ ಸೈನ್ಯ ಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ದೇಶದೊಳಗೆ ಕಳ್ಳಕಾಕರನ್ನೂ ದುಷ್ಟರನ್ನೂ ದಂಡಿಸುತ್ತ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದೆಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವೇ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದ ರಾಜ್ಯಭಾವವಾಗಿತ್ತು. ಸೈನ್ಯ ಪೋಷಣೆ ನ್ಯಾಯ ರಕ್ಷಣೆಗಳೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿದ್ದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು. ಸಂಚಾರ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು, ನೀರಾವರಿಯ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸುವುದು, ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನೂ ಕಲಾಸಕ್ತರನ್ನೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು, ದಾನಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು—ಇವೆಷ್ಟೂ ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿದ್ದವೆನ್ನಬಹುದು. ಗ್ರಾಮಗಳ ಮಹಾಜನರನ್ನೂ ಪಟ್ಟಣದ ಸ್ವಾಮಿ ಅಥವಾ ಶ್ರೇಷ್ಠಿಯನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುತ್ತ ಜಾತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಮತಧರ್ಮವೆಂಬುದನ್ನಾಗಲಿ ತೊಂದರೆಪಡಿಸದೆ ಇದ್ದಷ್ಟುಕಾಲ ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಆಡಳಿತವು ನಡೆಯಿತು.

ರಾಷ್ಟ್ರ ಪದ್ಧತಿ

ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವು ಕೇವಲ ರಾಜತ್ವದಿಂದಲೇ ನಡೆಯಿತೆಂಬುದು ತಥ್ಯವಲ್ಲ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ ರಾಜತ್ವವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ರಾಜನೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಲಿಚ್ಛವಿ, ಕಕ, ಯೌಧೇಯಗಣಗಳಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಕಾಲ ಶೋಭಿಸಿದವು. ರಾಜ ಶಬ್ದೋಪ ಬೇರಿ, ಶಸ್ತ್ರ ಶಬ್ದೋಪಬೇರಿ, ವಾತೋಪಬೇರಿಗಳೆಂಬ ಗಣಗಳ ವಿವರ ವನ್ನು ಕೌಟಿಲೀಯ ಆರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಮುಂತಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಗ್ರೀಕರ ಸ್ಪಾರ್ಟ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಧಶಿಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೀರಿಸಿ, ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸಿದ ಗಣಗಳ ವಿವರವೂ ಉಂಟು. ಆತಿವುರಾತನಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಜನೀತಿ, ದಂಡನೀತಿ, ನಯ, ಆರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರ ನೀತಿಯೆಂಬುದು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಧರ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂಬ ಅಪಾರವಾದ ರಾಶಿಯೇ ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು. ದುಷ್ಟ ದರ್ಶಿಷ್ಠ ರಾಜರನ್ನು ಹೆಡಮುರಿಗಟ್ಟಿ ಅವರ ದೌಷ್ಟ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಎಲ್ಲದಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಿದುದಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂಬುವು ರಾಜನು ರಾಷ್ಟ್ರ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಮೂರ್ತಿಯೆಂದು ಆತನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ದುಷ್ಟರಾಜನು ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿಯಂತೆ ವರ್ಧಾರ್ಥನೆಂದು ವಿವರಿಸಿ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟವು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಇತರ ದೇಶಗಳ ರಾಜವುರುಷರಲ್ಲಿ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರವರ್ತನೆಯು ತೋರಿಕೊಂಡಂತೆ ಭಾರತೀಯ ರಾಜವುರುಷರಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರ ರಾಜತ್ವ ವೆಂಬುದು ಧರ್ಮಬದ್ಧವಾದ ರಾಜತ್ವ. ನ್ಯಾಯ ತತ್ವವು ಹೀಗೆ ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಮೂಲಾಧಿಕಾರವು ರಾಜನಿಗೆ ಸೇರಿದಿಲ್ಲ; ನಿರ್ಣೀತ ವಾಗಿದ್ದ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಆತನದಾಗಿತ್ತು. ಶಾಸನಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ರಾಜನು ಶಾಸನಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಭಾರವಾದ ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ದೇಶಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ನ್ಯಾಯವೆಂಬುದು ಭಾರತೀಯ ರಾಜರಲ್ಲಿ ತೋರದಾಯಿತು.

ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿ ಕಾಣುವ ಭಾರತೀಯ ರಾಜ
 ವರುಷದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಭೇದವು
 ಏಕರೀತಿ ರಾಜರು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರ್ಶವು ಸ್ಥಿರವಾದ ಮೇಲೆ
 ರಾಜರಾದವರು ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ
 ಆದರ್ಶವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಏಕರೀತಿಯನ್ನು
 ತೋರುವರು. ಇತರ ದೇಶಗಳ ರಾಜವಂಶಗಳ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಏಕ
 ರೀತಿಯು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ; ರಾಜಪದವಿಯು ತಲೆಯಿಂದ ತಲೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತ
 ವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಸ್ಥಿತಿಯೇ ಬದಲಾಯಿಸ
 ಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಭಾರತೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಶಿಕ್ಷಣ
 ವನ್ನೂ ಒಂದೇ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆದವರಾಗಿದ್ದರು. ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಿರ್ವಾ
 ಹದ ರೀತಿಯು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿತ್ತು.

ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷ್ಯವಾದ ಅಂಶ
 ವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಭಾರತೀಯ ರಾಜ್ಯ
 ದಿಗ್ವಿಜಯ ಪದ್ಧತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೊಡಗಬೇಕು. ಪ್ರಕೃತಿ
 ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷವೆಂಬ ವಿಶಾಲವಾದ
 ಭೂಭಾಗವು ಏಕದೇಶವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು; ದೇಶದೊಳಗೆ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ
 ಚರಕಾಲ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳಿಲ್ಲ. ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲಿಗಳ
 ದೂರ ಮೈದಾನಗಳೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ
 ವಾದುದು ಮತ್ತೊಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಚಲಿಸುವ ಅನುಕೂಲವರುವುದು. ಈ
 ಸಂಗತಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ
 ತೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಏಕದೇಶವಾದುದರಿಂದ ಏಕರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ
 ಪರಿಣಾಮ ಹೊಂದುವುದು ಸಹಜವಾದ ಗತಿ; ಈ ಸಹಜ ಗತಿಯನ್ನೇ
 ಪೂರ್ವ ರಾಜರ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಭಾರತವರ್ಷ
 ದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುನಾರು ರಾಜ್ಯಗಳು, ರಾಜರೆಲ್ಲರೂ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಕಾದಾಡುವ
 ಜಗಳಗಂಟಿಗಳು ಎಂಬುದು ಮಿಥ್ಯವಲ್ಲವಾದರೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭ್ರಾಂತಿ
 ಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು. ವಿಶಾಲವಾದ ಭೂಭಾಗದಲ್ಲಿ
 ಅನೇಕವಾದ ರಾಜ್ಯಗಳು ಹುಟ್ಟಿದುದು ಅಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ರಾಜರು

ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಹೇಣಗಾಡುತ್ತ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಪ್ರತಿಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೆಂಬುದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಕಾರಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯ ತಕ್ಕದ್ದು. ಅಖಂಡವಾದ ವಿಶಾಲ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ರಾಜ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದವನು ಇತರ ರಾಜರಿಂದ ತನಗೆ ತೊಂದರೆ ಸಂಭವಿಸ ದಂತೆ ಎಚ್ಚರವುಳ್ಳವನಾಗಿ, ತಾನು ಇತರರಿಂದ ಆಕ್ರಾಂತನಾಗುವ ಮೊದಲು ತಾನೇ ಇತರರನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ತನ್ನ ಬಲೈಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ ವಾಗಿತ್ತು. ಪಟ್ಟವೇರಿದೊಡನೆಯೇ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿದ್ದುದು ಜಗಳಗಂಟಿತನದಿಂದಲ್ಲ; ತನ್ನ ಪದವಿಯ ಭದ್ರತೆಗಾಗಿ. ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜರು ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ತರುವಾಯ ರಾಜ್ಯವಿಸ್ತರಣಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸು ತ್ತಿದ್ದುದು ಸಹಜಗತಿ; ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಜರು ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವಿಸ್ತರಣಕ್ಕೆ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಹಜ ಗತಿ. ಇದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವು ವಿಸ್ತಾರಹೊಂದುತ್ತ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರವೇ ಮೇರೆಯಾದುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ಸಮುದ್ರವೇ ಎಲ್ಲೆ. ಆಸಮುದ್ರಕ್ಷಿತಿಶರಾಗುವುದೇ ರಾಜರ ಲಕ್ಷ್ಯ; ಅಥವಾ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಿದ್ಧಿಯೇ ಪರಮ ಲಕ್ಷ್ಯ.

ಹೀಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಮೌರ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ರೂಪವು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಯುದ್ಧನೀತಿ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾಧನೆಯೇ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದುದು

ಮೌರ್ಯ, ಶಾತವಾಹನ, ವಿಂಧ್ಯಕ-ಗುಪ್ತ, ವರ್ಧನ, ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ, ಚೋಳವಂಶಜರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪದವಿಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಪ್ರತಿಯುದ್ಧಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು; ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಯುದ್ಧಗಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯವೆನ್ನಬಹುದಾದ ನೀತಿಯೊಂದು ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ನೆರೆ ರಾಜನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ರಾಜನು ಶರಣಾಗತನಾದ ರಾಜನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಕಿತ್ತು

ಕೊಂಡು ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಸೋತ ರಾಜನಿಂದ ಕಪ್ಪುಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ತೃಪ್ತನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜರೂ ರಾಜರೂ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದರು; ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೆಗಾಸ್ಥೆನೀಸನು 'ತನ್ನ ಪಕ್ಕದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಯುದ್ಧವು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೃಷೀವಲನು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ನೆಲವನ್ನು ತಾನು ಉಳುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ' ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು; ಅದೇ ಅಂಶವನ್ನೇ ಇತರ ಎದೇಶೀಯರೂ ಕಂಡು ಅಚ್ಚರಿಹೊಂದಿದರು. ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಅಥವಾ ರಾಜಪುತ್ರರಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಯುದ್ಧವೇ ಎನಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗಲ್ಲ. ಯೋಧರು ಯೋಧರೊಂದಿಗೆ ಕದನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತೇ ಎನಾ ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನಾಗಲಿ, ವರ್ತಕರನ್ನಾಗಲಿ, ಕೃಷೀವಲರನ್ನಾಗಲಿ ತೊಂದರೆಪಡಿಸಬಾರದಾಗಿತ್ತು. 'ಯೋಧರಲ್ಲದ ಇತರರು ಅವಧ್ಯರು, ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯುಂಟುಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಮಾನವೇ ಹೋದೀತು' ಎಂಬುದು ರಾಜಪುತ್ರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ರಾಜರೂ ರಾಜಭಟರೂ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಯುದ್ಧಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಂತೆಯೇ ಇದ್ದವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಂತಹ ಕದನಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿವೆ; ಅನೇಕಾನೇಕ ಸಲ ಕದನಗಳನ್ನಾಡಿ ಎರೋಪ್ಯರು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಂತಹ ಯುದ್ಧ ಪರಂಪರೆಗಳಿಲ್ಲ.*

ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾಧನೆಯೇ ಪ್ರಧಾನಗತಿಯಾದುದನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಬಹುದು. ವಾಯವ್ಯದ ಮೂಲೆ ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಾಧನೆ ಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮೊದಲಿಟ್ಟು ತುರುಷ್ಕರು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ದೇಶವನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದುದು ಅದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ. ಒಂಗಾಳರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರು

* ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ War, Battle ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳುಂಟು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ War ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾತೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೂ, "There are battles but no Wars in Indian History" ಎಂಬುದಕ್ಕೂ ಕಾರಣವು ಸ್ಪಷ್ಟ.

'ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ ಸಮಸ್ತ ದೇಶವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದರು', 'ಅಥವಾ 'ನಿರ್ವಾಹ
ವಿಲ್ಲದೆ ಅಖಿಲ ಭಾರತವರ್ಷವನ್ನೂ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು' ಎಂಬುದರಲ್ಲಿಯೂ
ಅದೇ ಅಂಶವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು. ಸಮುದ್ರದ ಆಚೆಯಿಂದ ಬಂದ
ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಸಾಧಿತವಾಗದಿದ್ದು ದು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅಖಿಲ ಭಾರತ
ವರ್ಷವು ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ
ಅದೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪರಿಣಾಮ. ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು
ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಎಳಂಬವಾಯಿತೇಕೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಮಾಡುವಾಗ
ದೇಶದ ಮೈಕಾಲ್ಯವನ್ನೂ, ಜನತೆಯ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯ
ಗಳನ್ನೂ, ಪದೇ ಪದೇ ಘಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪರದೇಶೀಯರ ಹಾವಳಿಗಳನ್ನೂ
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ದೇಶವು ಷುಟ್ಟಿದಾಗ, ಜನತೆಯು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿ,
ನೇರೆಯವರನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸದೆ ಇದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಐಕ್ಯತಾಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು
ಪಡೆಯಲು ಸೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷವು
ರಾಜಕೀಯ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಬೇಕಾಗಿಬಂದ ಕಾಲಪ್ರಮಾಣವು
ಅಷ್ಟು ದೀರ್ಘವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾಲ ವಿಶೇಷ

ಆರು ಸಾವಿರ ಮೈಲಿಗಳ ದೂರದಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ
ಹಲಕೆಲವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ
ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಾಧನೆ ದೇಶದ ಹದಿನೇಳರಷ್ಟು ಎಶಾಲವಾದ ಭೂಭಾಗ
ವನ್ನು ಸಂವಾದಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತವನ್ನು
ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯು ಚರಿತ್ರೆಯ ಅದ್ಭುತ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತ
ವಾದುದು. ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಅನಾಯ ತೋರದಂತೆ ಅವರು ಐರೋಪ್ಯ
ಎರೋಧಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ದೇಶೀಯರಿಗಾಗಲಿ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲದಿರಲು ನಡೆಸಿದ
ಸಂಧಾನ ಸನ್ನಾಹಗಳೂ ಅದ್ಭುತವೆನಿಸಿವೆ. ಅವರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ
ಭಾರತವರ್ಷವೂ ಸೇರಿದ ತರುವಾಯ ಭರತವರ್ಷದ ಮೇರೆಯು ದೂರ
ದೂರವಾಗಿ ಸರಿಯಿತು. ಅಟ್ಲಾಂಟಿಕ್ ಸಾಗರದಿಂದ ಪೆಸಿಫಿಕ್ ಸಾಗರದ
ವರೆಗಿರುವ ಭೂಪ್ರದೇಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅವರ ವಿಚಾರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಭರತ

ವರ್ಷದ ಮೇರೆಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಪಾರ್ಸಿ ಸ್ಥಾನ, ಆಫ್ಘಾನ ಸ್ಥಾನ, ಬುಖಾರಿ ಸ್ಥಾನ, ತಿಬ್ಬತ್, ಸಯಾಂ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಡನೆ ಸಂಧಾನಗಳು ನಡೆದವು. ಜೆಬ್ರಾಲ್ಟರ್ ಜಲಸಂಧಿಯಿಂದ ಹಾಂಕಾಂಗಿನವರೆಗೆ ಸಮುದ್ರ ಗಳ್ಳವೂ ಸ್ವಾಧೀನವಾದವು. ಏಕರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪವು ಸಿದ್ಧವಾದುದಲ್ಲದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸ್ಥಿತಿಯು ಭದ್ರಗೊಂಡಿತು. ಆ ಆಡಳಿತದ ಪರಿಣಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮುಖ್ಯವಾದವು; ಅವುಗಳನ್ನು ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಎತ್ತಾರವಾಗಿ ಕಾಣತಕ್ಕದ್ದಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಮೂರಂಶಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಬೇಕು.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಂಪರ್ಕ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊದಗಿದವು.

ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಣಾಮ 1800ರಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ದೇಶದ ಹೊರಗಿನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧ ಸರಕನ್ನು ರಫ್ತುಮಾಡುವ ಲಕ್ಷಣವು ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸರಕಿನ ವ್ಯಾಪಾರವೇ ಸಂತುಹೋಯಿತು; ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೊದಲಾಗಿ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಾಧಕವಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಕಳುಹಿಸುವುದೂ ಒಡನೆಯೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವು ಅನೇಕ ಮುಖವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿತು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕುಶಲಕಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿರತರಾಗಿದ್ದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವೇ ಸಷ್ಟವಾಗಿ ಗಕ್ಕಂತರವಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ನೂತನ ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಪೂರ್ವದಿಂದಲೂ ವಾಹಕೋದ್ಯೋಗವನ್ನು ವಲಂಬಿಸಿದ್ದ ಜನರಿಗೂ ಅದೇ ಗತಿಯಾಯಿತು. ಆರ್ಥಿಕರಂಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಂಗತಿಗಳು ನಡೆದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಹೆಚ್ಚುವಂತಾಯಿತು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ರೂಪಗೊಂಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಭಾರತೀಯನು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿದಿರತಕ್ಕದ್ದು.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಸಮೃದ್ಧಿಪೂರಿತವಾದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ
ಕಾಲದಿಂದಲೂ ವೃದ್ಧಿವಿಕಾಸಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು.
ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಘರ್ಷಣೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ
ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿತು.
ಎರಡು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದುದು ಯಾವುದು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು
ವಿಚಾರ ಶಕ್ತಿಗೆ ವೋಷಕವಾದುದು ಮಾತ್ರ; ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಉತ್ತರ
ಹೇಳಲು ಯತ್ನಿಸುವುದು ವೃಥಾ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು
ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಗ್ಗಲಾರದು ಎಂಬ ತತ್ವವು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಧಾನವಾದುದು.
ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲದಿಂದ
ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಘರ್ಷಣೆಯು ಆರಂಭ
ವಾಯಿತು. ಪೌರಸ್ತ್ಯರಾದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ
ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ಮೇಲೆಂದು ಅದನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿದರು; ಬಹು ಭಾಗದವರು
ಸಂಶಯಗ್ರಸ್ತರಾದರು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ
ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಡೆದುಬಂದು ಸಚೇತನವಾಗಿಯೇ ಇರುವ ವಿಶಿಷ್ಟ
ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆದುರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು
ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಲಿದೆ.

ಮತ್ತೊಂದಂಶವು ಇದರ ಭಾಗ ಮಾತ್ರವಾದರೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ
ಆಲೋಚ್ಯವಾದುದು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ
ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ ಭೇದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದ ಪ್ರಯುಕ್ತ
ಅನೇಕ ಭಾರತೀಯರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ
ರಾಷ್ಟ್ರಪದ್ಧತಿಗಳೇ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಬೇಕೆಂದು
ಆಶಿಸಿದರು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ
ತತ್ವಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ. ಆಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ ವಿಧಾನಗಳೇ
ಭಾರತೀಯರಿಗೂ ಆದರ್ಶವೆನಿಸಿ, ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ
ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ರೂಪಭೇದಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡವು. ಭಾರತೀಯರ
ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯ ರೂಪವನ್ನು
ತಾಳಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು ಕೂಡ ಭಾರತೀಯರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆಸಿದ

ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಆಡಳಿತದ ಬಗೆಯು ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಯು ಪೌರನೀತಿಯ ವ್ಯಾಸಂಗದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ನಾಳೆ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರ ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಸೇರತಕ್ಕವನು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವದ ಆಚರಣೆಯನ್ನೂ ಸಮಾಜ, ರಾಷ್ಟ್ರ, ಸರ್ಕಾರ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿಯ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕುದು ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದುದು.

II. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

	ಪುಟ
1. ರಾಷ್ಟ್ರಪಿಡ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಸ್ವರೂಪಗಳು ..	107
2. ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧ ..	162

1. ರಾಷ್ಟ್ರಸಿದ್ಧಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಸ್ವರೂಪಗಳು

ರಾಷ್ಟ್ರಸಿದ್ಧಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗಗಳು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದ
ಅಂಶಗಳು : ರಕ್ಷಣೆ, ಸೈನ್ಯ ಪೋಷಣೆ, ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹ, ದುಷ್ಕೃತಿಕ್ಷಣ, ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಾಪನೆ,
ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯ ವ್ಯಯ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪ್ತ ಕರ್ತವ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರಗೌರವ ಪಾಲನೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ
ಭೇದಗಳು : ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ, ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಅಮೆರಿಕ.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಂಪರ್ಕ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ
ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯಯುಕ್ತವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯ
ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ ವಿಚಾರ ವಿಚಾರವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶತಮಾನದ
ಹಿಂದೆಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಯಿತು.
ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು
ಉಜ್ವಲವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯು
ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿದೆ. ಪೌರಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ
ನೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲೇಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ದೇಶ, ಸಮಾಜ, ರಾಷ್ಟ್ರ,
ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗ, ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗ ಸಂಯೋಜನೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ, ಸರ್ಕಾರ
ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳ ಅರ್ಥಸಿಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಮೊದಲೇ ಮಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ರಾಷ್ಟ್ರಸಿದ್ಧಿ

ದೇಶವೆಂಬುದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಪ್ರಕೃತಿ
ಸಂಮಿತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯು ಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ
ಎತ್ತರ ತಗ್ಗುಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಸುಲಭ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ
ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವ ಮೇರೆಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ
ಮಾನವ ವರ್ಗದವರು ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಜೀವಿಸ
ಲಾರರು. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕೆಲವರು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ
ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರಾಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರು ಸಹಾಯ
ಹೊಂದುತ್ತಲೇ ಬದುಕಬೇಕು. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನವನ್ನು ತೊಡಗಿದಾಗ

ಪರಸ್ಪರ ಬಂಧುಗಳಾಗಿದ್ದವರು ಒಬ್ಬಗೇ ಇದ್ದು ಮನೆಗಳನ್ನು ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ನೆಲವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಜನರ ನೆಲಸುಗಳು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಎತ್ತರವಾದ ಪರ್ವತವೋ ಅಥವಾ ನದಿಯೋ ಸಮುದ್ರಭಾಗವೋ ಅಡ್ಡಿಯಾದಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜನರು ಗುಂಪು ಕೂಡಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಯತ್ನಶೀಲರಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಜವೆಂಬ ಹೆಸರು ಸಲ್ಲುವುದು. ಪ್ರಕೃತಿ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿಯೇ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ವಿವಿಧ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿ, ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಜನರ ಗುಂಪು ಸಮಾಜವೆನಿಸಿದಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರ ಹಿತವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅನುಕೂಲವನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನದಿಯು ಪ್ರವಾಹದಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಮೇರೆವರಿದು ನಾಶಕಾರಕವಾದಾಗಲೋ, ದುಷ್ಟ ಮೃಗಗಳೂ ಶತ್ರುಗಳೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಪತ್ತನ್ನೊಡ್ಡಿದಾಗಲೋ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒದಗುವ ಆವಾಯ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬಗೇ ಸೇರಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಸರ್ವರಿಗೂ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಸರ್ವರೂ ಸೇರಿ ಹಡಿದಾಗ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ತೋರಿಕೊಂಡಿತು. ಕಾಲ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸರ್ವರಿಗೂ ಅವಶ್ಯವಾದ ಹಿತಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸಮಾಜವು ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಪ್ರಕೃತಿಸಿದ್ಧವಾದುದು ದೇಶ (Country); ಅಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಲಾರಂಭಿಸಿದ ಮಾನವರು ಮೇರೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವುಗಳೊಳಗೇ ಇರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಾಗ ಅವರು ಆ ದೇಶದ ಜನ (People); ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಜೀವನ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಾಗ ಸಮಾಜ (Society); ಎಲ್ಲರ ಹಿತಸಾಧನೆಗಾಗಿಯೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಳ್ಳವರಾದಾಗ ರಾಷ್ಟ್ರ (State). ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾದ ಒಂದು ದೇಶದ ಸೂಚನೆಯೂ ಉಂಟು, ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ಒಂದು ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ಸೂಚನೆಯೂ ಉಂಟು.

ಸರ್ವ ಹಿತಸಾಧನೆಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರವು ನೆರವೇರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುವ ರಾಷ್ಟ್ರ-ಸರ್ಕಾರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಎಂದರೆ ಆಳ್ವಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುವ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಟು, ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಹೇಳುವಾಗ ಸರ್ಕಾರವು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಅಂಗ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ದೇಹಕ್ಕೆ ಕೈ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಅಂಗವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕೈ ಅಥವಾ ಮುಖ. ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಬೇರೆ, ಪ್ರಜಾ ಎಂಬುದು ಬೇರೆ; ಎರಡೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗುವುದು. ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರಚಾರಾಶಿಯನ್ನಾಳುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು ಆ ಕಾರಣದಿಂದ. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಸರ್ವಹಿತವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವ ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಸ್ಥಿರವಾದುದು; ಸರ್ಕಾರವಾದರೆ ರೂಪಾಂತರವನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು, ನಾಶವನ್ನೂ ಏಡೆಯಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರವು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಎಲ್ಲವಕ್ಕೊಳಗಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಇರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರ ಮುಖವೆಂದೋ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾಧಕವೆಂದೋ ಹೇಳಬಹುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಸರ್ವ ಹಿತಸಾಧನೆಯೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಏವರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ಹೊಯ್! ಸಳ! ಹೊಯಿಸಳರ ಮೂಲವುರುಷನ ಕಥೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಸೊಸೆಯೊರೆಂಬ

ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಾನೊಂದು ಹುಲಿಯು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಜೈನ ಯತಿಯೊಬ್ಬಾತನು ಸಳನೆಂಬುವನನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸಿ ಆತನಿಂದ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನು. ಸರ್ವರಿಗೂ ಹಿತವಾದ ಕೆಲಸವು ನೆರವೇರಿತು. ಆಗ ಆ ಯತಿಯು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ "ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಕಾರಮಾಡಿದ ಈ ಸಳನು ಸಮರ್ಥನಾಗಿಯೂ ಯೋಗ್ಯನಾಗಿಯೂ

ಇದ್ದಾನೆ. ನಿಮಗೆ ದುಷ್ಟ ಮೃಗಗಳಿಂದಾಗಲಿ ದುಷ್ಟರಿಂದಾಗಲಿ ಶತ್ರುಗಳಿಂದಾಗಲಿ ಅಪಾಯವೊದಗದಂತೆ ರಕ್ಷಿಸಲು ಅವನು ದಕ್ಷನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಆತನನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆತನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆತನ ದೇವಿಯಿಂದ ಭಯವನ್ನು ನೀಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಜಾಳಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಭಯದಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಹಿತ; ಶತ್ರುಭಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಜೀವಿಸುವ ಆಸೆಯು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದ ಆಸೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಸಳನು ಆಳತಕ್ಕವನಾದವನು. ಸರ್ವ ಹಿತಸಾಧನೆಯೇ ಆಳ್ವಿಕೆ ಅಥವಾ ಆಡಳಿತವೆಂಬುದು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಬದುಕಿಗೆ ಆತಂಕ ತೋರದಂತೆ ಕಾಪಿಡುವುದು ಸಳನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಯಿತು. ದೇಶದ ರಕ್ಷಣೆಯೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲೊಂದು. ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಬಂದವರ ಕಾಟವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಸಳನನ್ನು ಕೇಳಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಳನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಹುಲಿಯನ್ನೋ ಶತ್ರುವನ್ನೋ ಅಡಗಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಒಳಗೇ ತುಂಟತನವನ್ನು ಮಾಡಿದಂಥವರನ್ನೂ ಅಡಗಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಇದನ್ನೇ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ರಕ್ಷಣೆಯೆನ್ನುವುದು. ದೇಶದ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಶತ್ರುವನ್ನು ಅಡ್ಡಿಮಾಡಿ ಅಟ್ಟುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಶತ್ರುವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಸುಧಾನವನ್ನು ಸಡಿಸುವುದೂ ಸನ್ನದ್ಧವಾದ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದೂ ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ.

ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯ

ಯಾವ ದೇಶವೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಕಾಲವೇ ಆಗಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರ ರಕ್ಷಣೆಯು ಸರಕಾರದ ಪ್ರಧಾನ ಕರ್ತವ್ಯವೆನಿಸಿಯೇ ಇದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯ ಪೋಷಣೆಯೊಂದು ಕಡೆ, ದುಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷೆಯೊಂದು ಕಡೆ; ಅವುಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಅಥವಾ ಕರಗ್ರಹಣ ಅಥವಾ ತೆರಿಗೆಯನ್ನೆತ್ತುವುದು;

ಇವು ಮೂರು ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಳು. ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತೀಯ ಪದ್ಧತಿಗಳ ದುಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಷ್ಟರಕ್ಷಣೆಯೆಂಬುದೂ ಇದೇ. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೈನ್ಯ ಶಾಖೆಯನ್ನೂ, ಕಂಟಕರನ್ನು ಹಿಡಿದು ದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡುವ ಕಂಟಕ ಗ್ರಾಹಕ ಮತ್ತು ದಂಡಧಾರಿ ಶಾಖೆಗಳನ್ನೂ ಏರ್ಪಾಟುಮಾಡಿಡುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇತರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರೂ ನೆರವೇರಿಸದಿದ್ದರೂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ತತ್ತ್ವವು ದಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ಇವಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂತಲೂ, ಇತರ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಐಚ್ಛಿಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದೂ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಆ ವಿಭಾಗವು ದೃಢವಾದುದಿಲ್ಲ; ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿಧಿಯೇ, ಅವಶ್ಯವೇ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ ವಿಚಾರದಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕ ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರವು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳು ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಒದಗಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಜನರ ನೆಮ್ಮದಿಯು ಜನ್ಮಾಗಿರಬೇಕು; ನೆಮ್ಮದಿಯು ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದು ಆ ಭಿವ್ಯದ್ಧಿ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಮೊದಲನೆ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆಗಾಗಿಯೇ ಐಚ್ಛಿಕವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದ ವ್ಯವಸಾಯ ಶಾಖೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೃಷಿ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಜನತೆಯ ಆಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಮಾಡಬಹುದೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರವು ಚಿಂತಿಸಿ ವಹಿಸಬೇಕಾದುದು ಕರ್ತವ್ಯ. ಜನತೆಯ ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹೆಗ್ಗುರಿಯಾವಮೇಲೆ ಆ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರವು ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೆಣಿಸಿ ಮಿತಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇತಿಹಾಸವನ್ನೋದಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೆಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದವೋ ಅವು ಎಶದವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುವು.

ರಾಷ್ಟ್ರವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು; ಶಿರಸ್ಸಿನಂತೆ ಪ್ರಧಾನವಾದುದು.

ಜನರು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಕಲಿತು ವರ್ತಿಸುವ
ಮೂಲ ಕರ್ತವ್ಯ ಅನೇಕಾನೇಕ ರಂಗಗಳುಂಟು; ಅವುಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ
ವಿಶಾಲವಾದುದೂ ಆಧಾರಭೂತವಾದುದೂ ರಾಷ್ಟ್ರ

ವೆಂಬ ರಂಗ. ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿ
ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭ. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರ ವರದಿಯೊಂದನ್ನು
ಕಂಡರೆಯೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹದ ವೃತ್ತಾಂತವೆಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧ
ವಾಗಿ ದೊರಕುವುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಯಾವ ಕರ್ತವ್ಯ
ಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಿದೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರವು (1) ಆರ್ಥಿಕಾಧಿ
ವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಜನರನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ ಪ್ರಯತ್ನವು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ನಡೆಯು
ವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಿರುವುದು, (2) ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿರುವುದು, (3)
ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾವಾಡಿ ಜಗಳಗಳನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿರುವುದು,
(4) ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಒದಗಿಸಿರುವುದು, (5) ಸ್ವತ್ತುಸ್ವಾಮ್ಯಗಳ ರೀತಿ ನೀತಿ
ಯನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸಿರುವುದು, (6) ಕೆಲವೇಳೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ನೀತಿಯನ್ನೋ
ಮತವನ್ನೋ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುವುದು ಎಂದು ಭಾವಿಸ
ಬಹುದು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ
ಮೇಲ್ಮೈಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಉದ್ಯೋಗ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು
ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಲಿವೆ; ಜನತೆಯ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಸುಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ
ಸಾಧಿಸಲು ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಲಿವೆ.

ಇಂತಹ ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ರಾಷ್ಟ್ರ
ವೆಂಬುದೇ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನುಳ್ಳುದು. ಕೆಲವರು
ರಾಷ್ಟ್ರದ ಯೋಗ್ಯತೆ ಮಾತ್ರ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ
ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ
ಸಿದ್ಧಿಯು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಶೀಘ್ರವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರುವುದು.
ರಕ್ಷಣೀಯ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೇ ನಿರ್ದರ್ಶನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸೋಣ.
ದೇಶದ ಎಂಟು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಎಂಟು ವಿಭಾಗದವರು ತಂತಮ್ಮ ದಿಕ್ಕಿನ
ರಕ್ಷಣೀಯವನ್ನು ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು

ಅತಿಬಲರಾಗಿಯೂ ಕೆಲವರು ಬಲಹೀನರಾಗಿಯೂ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಿ ಮೇರೆಯು ದುರ್ಬಲವೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಬಲವು ಏರ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಒಟ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ದೋಷಗಳು ತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಅಷ್ಟು ವೆಚ್ಚವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಇತರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ. ಪ್ಲೇಗ್ ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಯಾವ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾಯಿತೋ ಅಲ್ಲಿಯವರು ಮಾತ್ರ ನಿವಾರಣೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವಾಗಿಯೂ, ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೊತ್ತರೆ ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಜನರ ಸೌಭಾಗ್ಯಸಿದ್ಧಿಗೆ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ರಾಷ್ಟ್ರ ಮುಖವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸೌಲಭ್ಯವಲ್ಲದೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವೂ ಉಂಟು; ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವ ಸಂಭವವು ತೀರ ಕಡಿಮೆ.

ಸರ್ಕಾರದ ವರದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಖೆಗಳು

ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿರುವುದು ತಿಳಿಯುವುದು.

ವಿಧಯ ಸ್ವಾಮ್ಯ, ರೆವಿನ್ಯೂ, ಸರ್ವೆ, ಕಾಡು, ಆಬ್ಕಾರಿ, ರೆಜಿ

ಸ್ಟ್ರೀಷನ್, ಲೆಕ್ಕ, ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ,

ಪೋಲೀಸ್, ಶಿಕ್ಷಣ, ಆರೋಗ್ಯ, ಮೈದ್ಯ, ವ್ಯವಸಾಯ, ಉದ್ಯೋಗ ಮುಂತಾದ ಶಾಖೆಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಆ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಶಾಖೆಗಳು, ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸುವ ಶಾಖೆಗಳು ಎಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಎಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಷ್ಟು ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ನೌಕರರೂ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸಲಾರರು. ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಅತಿಕ್ರಮಿಸದೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿಯೂ ಕ್ರಮ ವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು. ಯಾವ ಶಾಖೆಯವರಾದರೂ ವಿಧಿಗೆ ಬದ್ಧ ರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಧಿಯೆಂಬುದು ಯಜಮಾನನಂತೆ. ವಿಧಿಯು ಸ್ವರೂಪವು ಕಾನೂನು, ಕಟ್ಟಳೆ, ನಿಯಮ, ನಿಬಂಧನೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವುದು. ವಿಧಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮ್ಯವೆಂಬುದು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರ

ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಿರಿಯರೂ ಕಿರಿಯರೂ, ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಪ್ರಜೆಗಳೂ, ಸರ್ವರೂ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ವಾಮಿಯಾದುದು ಎಧಿ. ಅದನ್ನೇ **ವಿಧಿಯ ಸ್ವಾಮ್ಯ** (Sovereignty of Law) ಎಂಬುವರು. ವಿಧಿಯೇ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೂಲ; ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಮೂಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಧಿ ಸಿದ್ಧಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರಪಾಲನೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗಗಳು

ವಿಧಿಯು ನಾನಾರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ನಾನಾಬಗೆಗಳಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸಿವಿಲ್ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ವಿಧಿಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಅಂಗಗಳು ದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿರುತ್ತಾರೆ; ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಧಿ, ಆರ್ಥಿಕ ವಿಧಿ, ಶಿಕ್ಷಣವಿಧಿ ಮುಂತಾಗಿ ಇತರ ಬಗೆಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಎಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಈ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯವು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೂಲ; ಅವನ್ನು ಶಾಸಕ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಸಕ ವಿಧಿಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಅಂಗವನ್ನು ಶಾಸಕಾಂಗವೆಂತಲೂ, ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಶಾಸಕ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂತಲೂ ಕರೆಯೋಣ. ಶಾಸನ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ವಿಧಿಯೆಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟು ಉಪಯೋಗಿಸೋಣ. ಶಾಸನ ಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಧಾರತತ್ವವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ನ್ಯಾಯವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನತೆಯೆಂದೇ ಸುಲಭವಾಗಿ ಎವರಿಸಿಕೊಂಡು, ನ್ಯಾಯವನ್ನು ನೆರೆಗೊಳಿಸುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶವಾದುದರಿಂದ ಆ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಧಿಗಳು ನ್ಯಾಯ ತತ್ವಗಳಿಗನುಸಾರವಾದ ಸುರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದುದು ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಥಿತಿಗೇ ಆಧಾರಭೂತವಾದುದೆಂದು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರೋಣ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಒಂದು ಅಂಗವು ಶಾಸಕ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ತಾಳಬೇಕು; ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಗವು ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡಿ ನೆರೆಗೊಳಿಸಬೇಕು; ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಗವು ಶಾಸನ ಅಥವಾ ವಿಧಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಡೆಸಬೇಕು. ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳೆಂಬ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಈ ಮೂರು ಅಂಗಗಳ ಜೋಡಣೆಯನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಎವರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಯೇ ಕಂಡಿವು.

ಕಾರ್ಯಾಂಗವನ್ನೇ ಕೆಲವೇಳೆ ಸರ್ಕಾರವೆಂದು ಕರೆಯುವುದೂ ಉಂಟು; ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವೆಂದರೆ
ಆಡಳಿತ-ನೀತಿಭಾಗ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಗುಂಪನ್ನೋ ಅವರ ಅಧಿಕಾರ ಬಲವನ್ನೋ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆವು. ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯನ್ನೂ ಅದರ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರ ಬಲವನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಧಿಯೇ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಲಂಘಿಸದೆ ಇದ್ದು ಅನುಸರಿಸುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನೀತಿಯೆಂದು ಕರೆಯುವುದೂ ಉಂಟು. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ನೀತಿಯು ಸಾಧುವೋ ದುಷ್ಟವೋ ಎಂದು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಾಗ ನೀತಿಯೆಂದರೆ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಗತಿ ಅಥವಾ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀತಿ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಇದು ಸಂಕುಚಿತವಾದ ಅರ್ಥ ಅಥವಾ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಯೋಗ; ರಾಷ್ಟ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಿಭಾಷೆ. ಮಾನವರಾಶಿಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನೀತಿಯ, ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯಾ ನ್ಯಾಯಗಳ ಅಥವಾ ಪುಣ್ಯಪಾಪಗಳ ವಿಚಾರವಿಮರ್ಶೆಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರ ನೀತಿಯೆಂಬುದಕ್ಕಿಂತ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಭಾಗ. ಸಮಾಜ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ನೀತಿಯು ಒಂದು ಪಾಲು ಮಾತ್ರ. ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ನೀತಿಯು ಹೇಗಿರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳು ಸಮಗ್ರ ತೋರುವುವು. ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಳ್ವಿಕೆಯೆನ್ನುವುದು. ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರಧಾರದ ಅಂಶಗಳು

ಮೊದಲು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಆತಂಕ ತೋರದಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸುವ ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾಗದ ವಿವರವನ್ನು ಕಾಣುವ. ಶತ್ರು ರಕ್ಷಣೆಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ನೇರಿಸಿ ಸಜ್ಜಾಗೋಣ ಎಂಬುದು ಹಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಾದುದು. ಶತ್ರುಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು

ಎದುರಿಸಿ ಯುದ್ಧಮಾಡುವುದೇನೋ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದುದು ; ಆದರೆ ಶತ್ರುಗಳು ಅಂತಹ ಯೋಜನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡದಂತೆ ಸ್ವಬಲವನ್ನು ಸದಾ ಸನ್ನದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟಿರುವುದು ಕರ್ತವ್ಯ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಭದ್ರಗೊಳಿಸಿ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಅಥವಾ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಬಲವನ್ನು ಸದಾ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಶತ್ರುಗಳಾಗಬಹುದಾದವರನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದು ಅವರು ಅಸಮಾಧಾನಪಡಬಹುದಾದ ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿಚಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದೂ ಈ ಕರ್ತವ್ಯದ ಭಾಗವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ಸರಹದ್ದುಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಪಿಟ್ಟು ಬಲ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ರಾಯಭಾರಿಗಳನ್ನು ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇತರ ದೇಶಗಳ ರಾಯಭಾರಿಗಳನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರುತ್ತವೆ. ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯಾದ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧದ ಹಡಗುಗಳು ಸದಾ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುವು ; ಒಲಸೈನ್ಯವಲ್ಲದೆ ಭೂಸೈನ್ಯವೂ ಆಕಾಶ ಸೈನ್ಯವೂ ಎಸ್ತಾರವಾದ ಶಾಖೆಗಳಾಗಿರುವುವು ; ಅವುಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೇತ್ರಗಳೂ ಸಿಬಿರಗಳೂ ಅಧಿಕಾರಿ ಸಮೂಹಗಳೂ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಯುದ್ಧೋದ್ಯಮ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯಿರುವನು (Secretary of State for ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ War). ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯೂ (Secretary of State for Foreign affairs), ಆತನ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕರಾಗಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ರಾಯಭಾರಿಗಳೂ ದೂತರೂ ಇರುವರು. ಸೈನ್ಯ ಭಾಗಗಳು ಸದಾ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಕೂಡಲೆ ಪರರನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ, ಪರರ ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ತಡೆಯುವುದಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ, ಸ್ವಂತ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ದಂಗೆ ಅಥವಾ ಗುಲ್ಲನ್ನು ಅಡಗಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ ತಕ್ಕ ಎರ್ಪಾಟು ಎಳಂಬವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುವುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರ ಕ್ಷೇಮವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲರ ಪರವಾಗಿಯೂ ಯುದ್ಧ ಜನರ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ, ಪರರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುವ ಸನ್ನಾಹವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಈ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಯುಳ್ಳವರೆಲ್ಲರೂ ತಾವಾಗಿಯೇ ಮುಂದಾಗಿ ಬರುವರು. ಯುದ್ಧವು ಸಂಭವವೆಂದು ತೋರಿದ ಕೂಡಲೆ ಜನರೂ ಮುಂದಾಗಿ ತಾವೇ ಸ್ವಯಂ ಸೈನ್ಯಗಳನ್ನು ರಚನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆತುರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಜನರು ತಿಳಿದು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವಶ್ಯ ತೋರಿದಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವರು; ಸಮಯ ಬಂದಂತೆ ದೇಶೀಯರನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ನೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಆಪಾಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧಪಡಿಸುವುದೂ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ನೀತಿಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕತ್ಯಾಲಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವಂತೆ ಜನರಿಗೆ ಬಲವಂತದ ಜಮಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದೂ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಭರತವರ್ಷದ ಮೇರೆಯೆಂಬುದು ಪ್ರಕೃತಿಸಿದ್ಧವಾಗಿ ದುಸ್ಸಾಧ್ಯ ಪರ್ವತಶ್ರೇಣಿಗಳಾಗಿಯೂ ಸಮುದ್ರವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ಉತ್ತರದ ಮೇರೆ ಇದೆ. ಭೂಮಿಯ ಮೇರೆಯೆಂಬುದು 6,000 ಮೈಲಿ ದೂರವುಂಟು. ಸಿಂಧು ನದಿಯು ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗುವ ಎಡೆಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮವೃತ್ತಾ ನದಿಯು ದಕ್ಷಿಣಗಾಮಿ ಯಾಗುವ ಸ್ಥಳದವರೆಗೆ ಉತ್ತರದ ಮೇರೆ; ಆ ಮೇರೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಹಿಮವತ್ಸರ್ಪತವೇ ಇದೆ. ಆ ಮೇರೆಯ ಹೊರಗಿರುವುದು ತಿಬ್ಬತ್ ಎಂಬ ರಾಷ್ಟ್ರ. ಆ ರಾಷ್ಟ್ರದವರೊಡನೆ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಸ್ನೇಹವೇ ನೆಲೆಸಿದೆ. ತಿಬ್ಬತ್ತಿಗಿರುವುದೊಂದೇ ಮಾರ್ಗ, ಚುಂಬಿ ಕಣಿವೆಯೆಂಬುದು. ತಿಬ್ಬತ್ತಿನ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಪ್ರಬಲವಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೊಳಪಡದೆ ಇರುವ ನೇಪಾಲ ದೇಶವು ಮೇರೆಯ ಬಳಿಯೇ ಇದೆ. ನೇಪಾಲ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಭಾರತೀಯವೇ ಆದಾಗ್ಯೂ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರವೆಂದೆನಿಸಿದೆ. ನೇಪಾಲಕ್ಕೂ

ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೂ ಒಂದು ಶತಮಾನ ಕಾಲದಿಂದ ದೃಢವಾದ ಸ್ನೇಹವು ನೆಲೆಗೊಂಡಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉತ್ತರದ ಮೇರೆಯ ರಕ್ಷಣೆಯು ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಈಶಾನ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಅಸ್ಸಾಂ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರಲು ಕೆಲವು ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆ. ಮಾರ್ಗಗಳು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಈಶಾನ್ಯದ ಮೇರೆ ರುವುದರಿಂದ ಶತ್ರುಗಳಾದವರು ಆ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವ ಸಂಭವವು ಕಡಿಮೆ. ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರ್ಮಾ ಪ್ರಾಂತದ ಉತ್ತರ ಮೇರೆಯು ಚೀನಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೇರೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು 1,000 ಮೈಲಿ ದೂರವುಳ್ಳದಾಗಿದೆ. ಆ ಮೇರೆಯಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಗಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಮೇರಿಗೆ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಚೀನೀ ಪ್ರಾಂತವಾದ ಯುನ್ನಾನ್ ಎಂಬ ಕ್ಷೇತ್ರವಿದೆ. ಚೀನೀ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಸುಷ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿಲ್ಲ; ಅಂತಃಕಲಹಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಸೈನ್ಯಗಳು ಓಡಾಡುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ನೆರೆಯಿರುವಾಗ ಆ ಮೇರೆಯನ್ನು ಭದ್ರಗೊಳಿಸತಕ್ಕುದು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಯೋಚನೆಯಿದೆ. ಈಶಾನ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರಾಂತವೊಂದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸತಕ್ಕುದೆಂಬ ಸಂಧಾನವು ಆದಕ್ಕೇ ಮೊದಲಾಗಿತ್ತು. ಚೀನೀ ಜನರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೂ ಒಲಂಬಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಯುತ್ತಲಿದ್ದು ತಕ್ಕ ಬಂದೋಬಸ್ತನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಿದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ಪೂರ್ವದ ಮೇರೆಯ ಹೊರಗೆ ಬೇರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿವೆ. ಒರ್ಮಾ ಪ್ರಾಂತದ ಮೂಡಲಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ದಕ್ಷಿಣವಾಗಿ ಮೊದಲು ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನ ಮೇರೆ ನೂರು ಮೈಲಿ ದೂರದವರೆಗೂ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಲೇಯಾಸ್ (Lao) ಎಂಬ ಹಿಂದೂಚೀನಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿಭಾಗ. ಆ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರಿಗೆ ಸೇರಿದುದು. ಬ್ರಿಟಿಷರೂ ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರೂ ಪರಸ್ಪರ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ್ಗೆ ಆ ಮೇರೆಯಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಲೇಯಾಸ್ ತರುವಾಯ 600 ಮೈಲಿ ದೂರ ನಯಾಂ ಅಥವಾ ಶ್ಯಾಮುವೆಂಬ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವಿದೆ.

ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದವರೊಡನೆಯೂ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬರ್ಮಾ ಪ್ರಾಂತದ ಮೂಡಲಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗಗಳು ಸುಗಮವಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದ ರಿಂದಲೂ ನೆರೆರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಡನೆ ಸ್ನೇಹವೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಮೇರೆಯು ಭದ್ರವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ, ಈಶಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯು ಅಸಂಭವವಾದರೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಿದ್ಧತೆ ವಾಯವ್ಯ - ಯನ್ನು ವಹಿಸಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ವಾಯವ್ಯದ ನೆರೆರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಮೇರೆಯು ಎಚಾರವೇ ಬೇರೆ. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವಾಯವ್ಯದ ಕಣಿವೆಗಳೇ ದೇಶದೊಳಕ್ಕೆ ಒರಲು

ದಾರಿಗಳು. ವಾಯವ್ಯದ ಮೇರೆಯ ಹೊರಗೆ ಇರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಆಫಘಾನಿಸ್ತಾನ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ರಷ್ಯಾ. ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಆಫಘಾನಿಸ್ತಾನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ಪಾಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ರಷ್ಯಾ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಮಿತ್ರರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಲಿದೆ. ಮೈತ್ರಿಯಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಸಿಂಧುನದಿಗೆ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿರುವ ಜನರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಮೇರಿ ಯನ್ನು ಕಾಪಿಡಲು ವಿಶೇಷವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಫಘಾನಿಸ್ತಾನದೊಂದಿಗೆ 1919ರಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧವು ಸಂಭವಿಸಿತ್ತು. ಯುದ್ಧ ಸೂಚನೆಯ ಸಂಭವವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಆಫಘಾನಿಸ್ತಾನದ ಜನಬಲವು 120 ಲಕ್ಷಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಸದಾ ಯುದ್ಧಸನ್ನದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸಿಂಧುನದಿಗೆ ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರಾಂತವೆಂಬುದೂ, ಬಲೂಚಿಸ್ತಾನವೆಂಬುದೂ ಇವೆ. ಕಾಬೂಲ್ ನದಿಗೆ

ಕುಲಸ್ಥರು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿಯೂ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲೆಯೂ ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವ ಕ್ಷೇತ್ರ

ಗಳಿವೆ. ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಅಲ್ಲಿಯ ನಾನಾ ಕುಲಸ್ಥರಿಗೆ ಸೇರಿದವು. ಆ ಕುಲಸ್ಥರು ರಣ ಕುತೂಹಲಿಗಳಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು; ಅವರ ಸ್ವಂತ ದೇಶಫಲವತ್ತಾದುದಲ್ಲ

ವಾಡುದರಿಂದ ಇತರ ಜನರನ್ನು ದರೋಡೆ ಮಾಡಿಯೇ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದವರು. ಅವರು ಇಸ್ಲಾಮಾ ಮತವನ್ನು ಅತಿ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಅನುಸರಿಸುವವರು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅವರು ಯಾವಾಗ ಮೇರೆಯನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸುವರೋ ಎಂದು ಹೊಂಡಿರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕುಲಸ್ಥರು ಆಫಘಾನಿಸ್ತಾನದ ಅಮಿರನಿಗೂ ಅಧೀನರಲ್ಲದವರು. ಇವರನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಬ್ರಿಟಿಷರು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಧಾನ ಸನ್ನಾಹಗಳನ್ನೇ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ಮೇರೆಯು ಬೇರೆ; ರಾಷ್ಟ್ರ ಮೇರೆಯು ಬೇರೆ. ಕುಲಸ್ಥರ ಭುಕ್ತಿಗಳು ಆಫಘಾನಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿಲ್ಲವಾದರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ಕುಲಸ್ಥರನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ ಸ್ವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಆಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಎಂತೆಂತಹ ಸನ್ನಾಹಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದೋ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ವಾಯವ್ಯದ ರಾಜಕೀಯ ಮೇರೆಯನ್ನು ದೂರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿರುವುದಲ್ಲದೆ ದೇಶದ ಒತ್ತಿ ನಲ್ಲಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ತಳಮಳವುಂಟಾಗದಂತೆ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೇರೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿದವರು ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಲೂಚಿ ಸ್ಥಾನದ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೋಲನ್ ಕಣಿವೆಯ ಕಾಪಿಗಾಗಿ ಕೈಟ್ಟು ಎಂಬ ದುರ್ಗವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಬೂಲ್ ನದಿಯು ಹರಿಯುವೆಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪೈಬರ್ ಕಣಿವೆಯ ಕಾಪಿಗಾಗಿ ಪೆಷಾವರ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಡೆವೀಡು (Cantonment)ಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಮುದ್ರದ ತೀರವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಚಲಸೈನ್ಯ ಅಥವಾ ಮುದ್ದದ ಹಡಗುಗಳು ಅವಶ್ಯ. ಭೂಮಿಯ ಮೇರಿಗಳನ್ನೂ ಸೈನ್ಯರಾಶಿ ಸಮುದ್ರದ ಮೇರಿಗಳನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸಲು ಬ್ರಿಟಿಷ ರಿಟೈರುವ ಬಲವು ಮೂರು ಭಾಗಗಳಾಗಿರುವುದು :

(1) ಸೈನ್ಯ, (2) ವಿಮಾನವ್ಯೂಹ, (3) ಚಲಸೈನ್ಯ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಪೋಷಿಸಿ

ಟ್ಟಿರುವ ಈ ಭಾಗಗಳಲ್ಲದೆ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಅರಸರು ಪೋಷಿಸಿ ಟ್ಟಿರುವ ಸೈನ್ಯವು 37,000ದಷ್ಟುಂಟು. ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಗಳೂ ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿ (Commander-in-Chief) ಯೆಂಬ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ವಶದಲ್ಲಿವೆ. ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯು ಮೈಸೂರಾಯಿಯ ಮಂತ್ರಾ ಲೋಚನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿಯೂ ಕದ್ದು ಬಲಶಾಖೆಯ ಪರವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಸೈನ್ಯದಾಡಳಿತವು ಉತ್ತರ ದಕ್ಷಿಣ ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗವನ್ನುಳ್ಳದಾಗಿದೆ. ಸೈನ್ಯ ವಿಭಾಗ ಒಂದೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿ ಯಿರುವನು. ಬರ್ಮಾದೇಶವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಒಟ್ಟು ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ 58,000 ಭಾಗವು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಭಾಗ; ಅಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಭಟರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರು. ಭಾರತೀಯವೆಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗ; ೮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ 1,82,000 ಸೈನಿಕರು ಸದಾ ಸಿದ್ಧರಾಗಿಯೂ, 34,000 ಸೈನಿಕರು ಸಮಯೋಪ ಯುಕ್ತರಾಗಿ(Reserve)ಯೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಾರತೀಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿರುವವರು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು. ಈ ಸೈನ್ಯದ ಆಡಳಿತಕ್ಕಾಗಿರುವ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿರುವವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯೆಷ್ಟೆಂದು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ 2,12,000 ಆಗುತ್ತದೆ; ಅಥವಾ 1,500 ಜನರಿಗೊಬ್ಬ ಸೈನಿಕನಾದಂತಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ರಣಸಿದ್ಧ ರಾದವರು 1,48,000. ಇವರಲ್ಲದೆ 32,000 ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳ ಸಹಾಯಕ ಸೈನ್ಯ (Auxiliary Force) ವೆಂಬುದಿದೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಬೆಳೆಯರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಕ್ಷೇತ್ರ ಸೈನ್ಯ (Territorial Force) ಎಂಬುದೂ ಒಂದುಂಟು; ಅದರಲ್ಲಿ 15,000 ಸೈನಿಕರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರ ಸೈನ್ಯವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂತ ಸೈನ್ಯಗಳೆಂಬುವೂ, ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಶಾಖೆಯೆಂಬುದೂ, ಎತ್ತವಿದ್ಯಾಸಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಇವೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಗುಂಪುಗಳೂ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ.

ಆಕಾಶ ಸೈನ್ಯ ವಿಭಾಗ ಅಥವಾ ವಿಮಾನಗಳ ಪಡೆಯೆಂಬುದೂ ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ವಿಮಾನ ಪೂಕ ರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವಿಮಾನ ವ್ಯೂಹಾಧಿಪತಿ (Air Marshal) ಯು ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯ ಅಧೀನನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಬಗೆಗಳ ವಿಮಾನಗಳ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯು 215ರಷ್ಟು. ಕರಾಚಿಯಲ್ಲಿ ಉಗ್ರಾಣವೂ ಲಾಹೋರಿನಲ್ಲಿ ವಿಮಾನಗಳ ಗುಲ್ಮವೂ ಉಂಟು. ವಿಮಾನ ಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಂಚಾಲಾ ಸಗರದಿಂದ ಕೆತ್ತಿವರೆಗೆರುವ ಸರಪದ್ದಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಭರತವರ್ಷಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇರುವ ಜಲಸೈನ್ಯವು ದೊಡ್ಡದಾಗಿಲ್ಲ. ವಿಶಾಲವಾದ ಹಿಂದೂಸಾಗರದ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ನೌಕಾ ಪೂಕ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಆ ಸಾಗರದ ತೀರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಇತರ ದೊಡ್ಡ ರಾಷ್ಟ್ರವೂ ಗಣ್ಯವಾದ ಜಲಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ ಬ್ರಿಟಿಷರು ದೊಡ್ಡದಿರಿಸುವ ಜಲಸೈನ್ಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಡಲು ಅವಶ್ಯ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಜಲಸೈನ್ಯವೆಂಬುದೊಂದುಂಟು. 1929 ರಲ್ಲಿ ಅದರ ಪದವಿ ಗೌರವಗಳು ಸುಧಾರಣೆಗೊಳಗಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 125 ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಬಗೆಬಗೆಯ 16 ಹಡಗುಗಳೂ ಇವೆ. ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿ ರಿಯರ್ ಅಡ್ಮಿರಲ್ (Rear-Admiral) ಎಂಬ ಹುದ್ದೆದಾರನು ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯ ಆಜ್ಞೆಗೊಳಗಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ.

ಇತರ ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷದ ಮೇರೆಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯು ಕಷ್ಟವೆಂದು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ನ ಎಚ್ಚರ ಮೇರೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯವು ಪಡೆಮೀಡುಗಳ ಅಥವಾ ದುರ್ಗಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದಿಂದಲೇ ಕೈಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ; ಅನ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಒಲಾಬಲಗಳಿಂದ ಕೈಗೊಡುವುದು. ಭರತವರ್ಷವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಲು ಅನ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರದವರು

ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಶತ್ರುಗಳಂತೆ ಕಾಣುವರು. ಭರತವರ್ಷದ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿರುವ ಸೈನ್ಯಬಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಬಲವೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಭರತವರ್ಷದ ಪರವಾಗಿ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದೂ ದಿಡುವುದೂ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಭಾರತೀಯ ಭದ್ರತೆಗಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಇತರರೊಡನೆ ನಡೆಸಿದ ಕರಾರುಗಳ ಅಥವಾ ಯುದ್ಧಗಳ ವಿವರವನ್ನು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯು ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಗೆ ಸೇರಿರುವುದು ; ಭಾರತೀಯ ಜನರ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಸಂಯುಕ್ತರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಲವೇ ಬೆಂಬಲ.

ರಕ್ಷಕ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯ ಪೋಷಣೆಯೂ, ಅಸ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಡನೆ ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹಗಳೂ ಒಂದು ಭಾಗ. ದೇಶದೊಳಗೆ

ದುಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣ ದಂಗೆಯೇಳದಂತೆಯೂ ದುಷ್ಟರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ದಂತೆಯೂ ವರ್ಪಡಿಸುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗ.

ಶಾಂತಿಯು ಸರ್ವ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕೂ ಮೂಲವಾದುದರಿಂದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಶಾಂತಿ ರಕ್ಷಣೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ದಂಗೆಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಶಾಂತಿ ಭಂಗವಾದಂತೆಯೇ ದುಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಬ್ಬನು ಮಾಡಿದರೂ ಶಾಂತಿ ಭಂಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಂತಿ ಭಂಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದವ ರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ದಂಡಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡುವುದು ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದ ಆಡಳಿತದ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದುದರಿಂದ ಶಾಂತಿಗೆ ಭಂಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದವನು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಹಿತವನ್ನಾಚರಿಸಿದಂತೆಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳಕಾಕರನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಕಂಟಕರೆಂದು ಕರೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ದುಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂಬ ಈ ಭಾಗದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಾಧಕಗಳು ಮೂರೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು :

(1) ವಿಧಿ, (2) ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಸುಸರಿಸಿ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ, (3) ರಾಷ್ಟ್ರಕಂಟಕರನ್ನು ಹಿಡಿದು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಿಗೊಪ್ಪಿಸುವ ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳ ಶಾಖೆ ಅಥವಾ ಪೊಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆ. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಲಾ

(Criminal Law) ಎಂಬುದೇ ಆ ಎಧಿ; ಅಪರಾಧವನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ದಂಡನೆಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದು ಆ ಎಧಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿಯೇ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಿವಿಲ್ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲೀಷು

ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತೇವೆ.

ನ್ಯಾಯ ಎಧಿ

ಎರಡೂ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಭಾಗಗಳೇ ಆದರೂ

ಬೇರೆ ಬೇರೆ. ಸ್ವತ್ತಿನ ಸಂಬಂಧವಾದ ವಿಚಾರಗಳು,

ಕರಾರುಗಳು, ಸಾಲದ ಪತ್ರಗಳು, ದಾಯ ಭಾಗ, ವವಾಹ ಧರ್ಮ ಮುಂತಾದವು ಸಿವಿಲ್ ಎನ್ನಿಸತಕ್ಕವು. ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹೊಡೆಯುವುದು, ಕದಿಯುವುದು, ಸುಳ್ಳುಪತ್ರ ಬರೆಯುವುದು, ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡುವುದು, ಹತ್ಯೆ ಮುಂತಾದವು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಎನ್ನಿಸತಕ್ಕವು. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಹಸ ವಿಭಾಗವೆಂದೂ, ಸಿವಿಲ್ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಮಮತ್ವ (Property) ಭಾಗವೆಂದೂ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಸಿವಿಲ್

ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವು ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಭಂಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾದವರನ್ನು ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳು ಹಿಡಿದುತಂದು ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಗುರಿಯಾದವರು; ಆಗ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿ(Magistrate)ಯು ಆಪಾದಿತ

ನಾದವನು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಅಪರಾಧಿಯೇ

ವಿಚಾರಣೆಯ ನೀತಿ

ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ

ಅಪರಾಧವು ದೃಢವಾದಮೇಲೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು

ಎಧಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಎಧಿಸಬೇಕು. ಆಪಾದಿತನು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಅವನು ಅಪರಾಧಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ 'ಈತನ ನಿರಪರಾಧಿ ತನವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಸರಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ದಂಡನೆಯನ್ನು ಎಧಿಸುವೆನು' ಎಂದು ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸಿದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ನೀತಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಜೋರ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ದಂಡಾಧಿಕಾರವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಹೇಗಾದೀತೋ ಹಾಗೆಯೇ ಪರಿಣಾಮವುಂಟು. ಚೌರ್ಯ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಜೋರಗ್ರಾಹಕರು ಸಾಕ್ಷಿ ಸಹಿತ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಹೊರತು ಆಪಾದಿತನು ಜೋರನೆಂದು ದೃಢಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿಧಿಯೂ ದಂಡವಿಧಾನವೂ ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯತತ್ವಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು.

ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಾಹಸ ಕೃತ್ಯವು ನಡೆದರೂ ಶಾಂತಿ ಭಂಗವಾಯಿತೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು
ಶಾಂತಿ ಭಂಗ ಕದ್ದ ಕಳ್ಳನು ಸಷ್ಟಪಟ್ಟವನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ
ಅಪರಾಧವನ್ನು ಸಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜಕ್ಕೇ
ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕಂಟಕನೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿ ಸಾಹಸ
ಕೃತ್ಯವೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ವಿರೋಧವೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನು ಇತರರಿಗೆ ಸಷ್ಟವನ್ನು ಮಾಡದೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ
ತಾನು ತೆಗೆದರೂ ಶಾಂತಿ ಭಂಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ
ಮುಖೈಶ್ವರ್ಯವಾದ ಜನಜಲವನ್ನು ಸಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ
ಸಾಹಸ ಅಥವಾ ಅಪರಾಧವೆಂಬ ಕೃತ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಮುಖದಲ್ಲಿ
ನಡೆದ ಅಕೃತ್ಯಗಳೆಂದೇ ನಿರ್ಣೀತವಾಗುತ್ತವೆ.

ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡುವ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ
ಅಡಗಿರುವ ನ್ಯಾಯವೇನು? "ನನ್ನ ತಲೆಗೊಂದೇಟು
ದಂಡನೆಯ ಗುರಿ ಹೊಡೆದವನ ಬುರುಡೆಗೆ ನಾನೂ ಒಂದೇಟು
ಹೊಡೆಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂಬ ಆಗ್ರಹವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ.
ಇಲ್ಲಿ ತೋರುವುದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಾ ದೃಷ್ಟಿ ಮಾತ್ರ. ಒಬ್ಬನು ಒಂದು
ಹತ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಹತ್ಯವನ್ನು
ನಡೆಸುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಉಭಯ ಸಷ್ಟವುಂಟಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ಸಭ್ಯತೆ
ಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ದಂಡನೆಯನ್ನೋ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೋ ವಿಧಿಸುವಾಗ ಪ್ರತಿ
ಕ್ರಿಯೆಯ ಉದ್ದೇಶವಡುವುದು ಸಭ್ಯತೆಯ ಲಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲ. 'ಅಪರಾಧ
ಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದರೆ ವುನಃ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಅವನು
ಮಾಡದಂತಾಗುವುದು ; ಅವನೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವನ ಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ
ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೆದರಿ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಇರುವರು' ಎಂಬ ಎರಡನೆ
ವಾದವೂ ಉಂಟು. ಮೊದಲನೆಯದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಾ ವಾದವಾದರೆ ಇದು

ನಿನಾರಣಾವಾದ. ಮೂರನೆಯ ವಾದವೂ ಉಂಟು ; ಅದು ಸಂಸ್ಕಾರಕ ವಾದ ಅಥವಾ ಸುಧಾರಕವಾದ. ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸುಧಾರಕವಾದವೆಂಬುದೇ ಆಚರಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡಿದವನು ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿಯೋ ಮನೋವಿಕಾರಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿಯೋ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರಣವೇ ಆದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟು ಸಭ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಿತಸಾಧನೆಯಾಗುವುದು ; ಬರೀ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೇ ಎಧಿಸಿದರೆ ಅಪರಾಧಿಯು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವೈರಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವನು. ದ್ವೇಷ, ಆಸೂಯೆ, ದುರಾಸೆ ಮುಂತಾದ ಮನೋವಿಕಾರಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗುವವರನ್ನು ರೋಗಿಗಳಂತೆ ಕಾಣುವುದು ಉತ್ತಮ. ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸೆರೆಮನೆಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಾಲಯಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ ; ಮರಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಿಷಿದ್ಧವೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ರಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಸ ವಿಭಾಗದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ, ಪೊಲೀಸ್ ಪಡೆಯೂ, ಏಕರೂಪ ನ್ಯಾಯವನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವನ್ನೂ ಬಿಡದ ವಿಧಿಗಳ ಸಂಗ್ರಹವೂ ಅವಶ್ಯಕ. ವಿಧಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ

ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣವೊಂದನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ದಂಡವಿಧಿಯೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿಯೂ ಏಕಮುಖವಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯಾದ ದಂಡವಿಧಾನವು ರೂಢಿಯಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಭಂಗವೇ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಹಂತಕನಾದವನಿಗೆ ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಗಲ್ಲು, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ದಂಡ ಅಥವಾ ಜುಲ್ಮಾನೆ ಮಾತ್ರ ಶಿಕ್ಷೆಯಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಂತಕರಿಗೆ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವು ದೊರೆತಂತಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ನ್ಯಾಯತತ್ವವೇ ನೆಲೆಸಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ದಂಡವಿಧಾನವು ಸರ್ವತ್ರ ಒಂದೇರೀತಿಯಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ರಾಷ್ಟ್ರ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಯೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಜಡ್ಜ್ ಎಂದರೆ ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಾಪನೆ ಸಿವಿಲ್ ವಿಚಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಎಂದರ್ಥವಾಗುವುದು. ಸಿವಿಲ್ ವಿಚಾರಗಳೆಂಬುವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿಯೇ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳು. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ಲಿನಲ್ಲಾದರೆ ಅಪಾದಿತನೊಂದು ಪಕ್ಷ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತೊಂದು ಪಕ್ಷ. ಸಿವಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ವಾದಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ಬಹುಶಃ ಪೌರರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎರಡು ಬಗೆಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ವಿಧಿಗಳ ಬಲಾಬಲಗಳನ್ನೂ ತೋರುವ ನ್ಯಾಯವಾದಿಗಳು ನ್ಯಾಯತೀರ್ಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಶಾಂತಿರಕ್ಷಣೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವು ದಂಡಾಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರಿಂದ ನೆರವೇರುತ್ತದೆ; ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾಪನೆಯು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಒಡಗೂಡುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯವೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ತಳಹದಿಯಾದುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲರಿತಕ್ಕೂ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳು ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಾನಗಳೆಂದೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಅಂಗವು ನ್ಯಾಯಾಂಗವೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಆಗಲೇ ಪಡೆಯಿತು. ಎಂತೆಂತಹ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭವಾದರೂ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಶುದ್ಧವೂ ಪವಿತ್ರವೂ ಆದ ನ್ಯಾಯತತ್ವವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಲಿರಬೇಕಾದುದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೇ ದುಷ್ಟರಾದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವು ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ಥಿರಚಿತ್ತರಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಭೀತರಾಗಿಯೂ ಸುಚರಿತ್ರರಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು ಪ್ರಧಾನವಾದುದು. ಆಸೆಯ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಮನಸೋಲದೆ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಲಿರುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಲು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದುಂಟು. ಭಾರಿ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಇತರ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರ ಹಂಗೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಲಂಚಕೋರತನವು ನಿಂತುಹೋಗುವುದೆಂದು.

ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರವು ಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಕೂಡಿರುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸದೆ ಗೌರವಕ್ಕಾಗಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಮೇಲ್ಮೈಯಿರುವುದು. ಹಾಗೆ ಕಾರ್ಯನಿರತರಾದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಪುಣ್ಯಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸದಂತೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಯೇ ಕಾರ್ಯ ನೆರವೇರುವುದು. ಆದರೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರವದಾಸೆಯಿಂದಲೇ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೈನ್ಯವೋಷಣೆಯನ್ನೂ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನ ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯ ವ್ಯಯ ಗಳ ಮೂಲಕ ನ್ಯಾಯತತ್ವಗಳ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಜನತೆಯ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ಕರ್ತವ್ಯ ಭಾಗವು ತೀರಲಿಲ್ಲ. ಸೈನ್ಯಜಲವನ್ನು, ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳನ್ನು, ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರು ವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಇವುಗಳಿಂದ ಶಾಂತಿಕ್ಷೇಮಗಳನ್ನು ಪಡೆದು 'ಉಪ ಕೃತರಾದ ಜನರು ಇವುಗಳ ವೆಚ್ಚದ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯ ವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಆಡಳಿತದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಜನರಿಂದಲೇ ಕಂದಾಯ, ತೆರಿಗೆ, ಸುಂಕ ಮುಂತಾದ ರೂಪಗಳಿಂದ ಎತ್ತಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಆಡಳಿತದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ಜನರಿಂದ ನಾನಾರೂಪವಾಗಿ ಎತ್ತಿದ ದ್ರವ್ಯ ರಾಶಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆದಾಯವೆಂದರೆ ಲಾಭ ವಾದುದರಿಂದ ಆಡಳಿತವೂ ವ್ಯಾಪಾರದಂತೆಯೇ ಸರಿಯೆಂದೂ ಆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಲಾಭ ಹುಟ್ಟುವುದೆಂದೂ ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಬಂಗಾಳವು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಧೀನವಾದ ಮೊದಲಿನಲ್ಲಿ ಪರ್ತಕಮಂಡಲಿಯವರಾಗಿದ್ದ ಕಂಪೆನಿಯವರು ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಲಾಭವೆಂದು ಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅನೇಕ ಅನರ್ಥಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದವು. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಆದಾಯವು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ವೆಚ್ಚವಾಗತಕ್ಕದ್ದೆಂಬುದು ಒಂದು ಪ್ರಧಾನ ತತ್ವ.

ಪ್ರತಿಫಲವಿಲ್ಲದೆಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಭಾಗವು ವೆಚ್ಚವಾದಲ್ಲಿ ದುರ್ವ್ಯಯವೆನಿಸುವುದು; ಪ್ರತಿಫಲವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಆದಾಯದ ಭಾಗವು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾದರೆ ಅದು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಚೌಧಾಯವನ್ನು ತೆರುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಾಂತಗಳು ಪ್ರತಿಫಲವಿಲ್ಲದೆ ಚೌಧಾಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತೆಲ್ಲ ನಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳನ್ನು ಎತ್ತುವುದು ಕೇವಲ ಶಾಂತಿ ಕ್ಷೇಮಗಳ ನೆಲೆಗಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಗಳು ತೆರಿಗೆ

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಋಣ ಸುಂಕಗಳನ್ನೆತ್ತುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಲ ಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿರುತ್ತೀವೆ.

ಸರ್ಕಾರವು ಸಾಲಮಾಡಬಹುದೇ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಲ ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಯೋಗಕ್ಷೇಮದ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿದ ಸರ್ಕಾರವೂ ಸಾಲ ಮಾಡುವುದು. ವಿಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ಯುದ್ಧವೊದಗಿದಾಗಲೋ ಕ್ಷಾಮಹಾನಿವಾರಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೋ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಲವನ್ನೆತ್ತಲೇ ಬೇಕು. ಸಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಬಗೆಗಳಿವೆ. ವರ್ತಕತನದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ತೆಗೆದೇ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಿ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನೂ ಅಸಲನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಧನಿಕರಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅದರಂತೆಯೇ ಸರ್ಕಾರವೂ ಕೂಡ ಲಾಭ ಕರವಾದ ಉದ್ಯೋಗವು ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಸಾಲವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರವು ಮಾಡುವ ಸಾಲಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಾಲವೆಂದು ಹೆಸರು. ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದ ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಾಲವೆಂಬುದಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಲವೆತ್ತುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೂ ಕಡಿಮೆ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಎತ್ತು ಬೇಕೆಂಬುದು ನಿಯಮ.

ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳನ್ನೆತ್ತುವ ವಿಧಾನಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿ ಉಂಟು.

ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದವೆಂದು ಹೆಸರಾದ ರಾಷ್ಟ್ರ ಗಳೆಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆದಾಯ ವ್ಯಯದ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯನ್ನು ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಮಾಡಿ ವರದಿ

ಯನ್ನೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವರು. ಆಯ ವ್ಯಯ ಸಚಿವ ಅಥವಾ ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿ

ಯೆಂಬಾತನು ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ಅನುಭವದಿಂದ ಮುಂದಿರುವ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚವೆಷ್ಟಾದೀತು, ಆದಾಯವೆಷ್ಟನ್ನು ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳ ರೂಪದಿಂದ ಎತ್ತಬೇಕು, ಸಾಲವನ್ನೆತ್ತುವುದೆಷ್ಟು, ತೀರಿಸುವುದೆಷ್ಟು ಮುಂತಾದ ಏಷಯಗಳನ್ನು ಸಮಾಲೋಚಿಸಿ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಎಂಬ ಅಂದಾಜನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸುವನು. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಯೋಗ್ಯತಾಶಕ್ತಿಗಳು ಈ ಆಯವ್ಯಯ ವಿಚಾರದಿಂದಲೇ ನಿರ್ಣಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಆದಾಯವನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅನೇಕ ಬಗೆಯಾಗಿ ಜರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ನಿಯಮವೇನೆಂದರೆ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರ ಬಾರದು. ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳ ಭಾರವೆಲ್ಲವೂ ಕೆಲವರ ಮೇಲಿದ್ದು, ಬೇರೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅದರ ಸೋಂಕೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅನ್ಯಾಯವು ತಲೆಯೆತ್ತಿದಂತಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಹಾನಿಯು ಸಂಭವಿಸುವುದು. ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಗದವರು ತೆರಿಗೆಗಳ ಭಾರವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಪ್ಲವವೇ ಸಂಭವಿಸಿತು. ನ್ಯಾಯವಾಗಿರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳು ಕೂಡಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ಹಗುರವಾಗಿರ ಬೇಕಾದುದೂ ಅವಶ್ಯವಾದ ಅಂಶವೇ.

ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿದ ಸರ್ಕಾರವು ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ತೊಡಗಿ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ವೋಷಿಸಿದಾಗಲೇ ಸೈನ್ಯದ ಸುಲಭ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳನ್ನೂ ವಾಹಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾಚಾರ ವಾಹಕಗಳನ್ನು (Means of Communication) ಪಟ್ಟುತ್ಪದಿಂದ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸಾಧಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಅನೇಕಾನೇಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ರಕ್ಷಣೆಯೆಂಬ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸರ್ಕಾರವು ಜನತೆಗೆ ಸಾಧಕವಾದಂತೆ ಇತರ ಪ್ರಯೋಜನಗಳ ಸಿದ್ಧಿಗೂ ಏಕಾಗಬಾರದು? ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಜನರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಮಾಡಲಾಗದಿರಬಹುದು; ತಾವೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ನಡೆಸಿದರೂ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ನಡೆಯದಿರಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರವೇ

ಅಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇಕೆ ನಡೆಸಬಾರದು? ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯತ್ನವಾದರೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಕೆಲಸವು ಕ್ಷಿಪ್ರತೆಯಿಂದಲೂ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರಬಹುದು.

ಸರ್ಕಾರವು ನಡೆಸಿದರೆಯೇ ನೆರವೇರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಸರ್ವವ್ಯಾಪ್ತ ಕರ್ತವ್ಯ ಯುದ್ಧ ಸಿದ್ಧತೆಗೆ ಮದ್ದು, ಗುಂಡು, ಫಿರಂಗಿ, ವಿಮಾನ ಮುಂತಾದುವು ಬೇಕು. ಅವುಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೂಡಿ ನಡೆಸಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸುಶಿಕ್ಷಿತವಾಗಿಟ್ಟಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸೈನಿಕರ ಶಿಕ್ಷಣವು ನಡೆಯಬೇಕು, ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣವೊದಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಸೈನ್ಯದ ಆರೋಗ್ಯಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ಶಿಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಯುದ್ಧದ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರವಿದ್ಯೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ನೀಡುತ್ತ ರೋಗಗಳನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯವಿದ್ಯೆಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಶೋಧನೆಗೂ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಟನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದರಿಂದ ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿದ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ಕಾರವು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವೆನಿಸಿದ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ನೆರತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಶಾಂತಿ ರಕ್ಷಣೆಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸುಸ್ಥಿತಿಯೂ ಮೇಲ್ತೀಯೂ ಲಕ್ಷ್ಯಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೇವಲ ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊತ್ತು ಸರ್ಕಾರವು ತಟಸ್ಥವಾಗಿರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜನತೆಯ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಹಿಸಬೇಕು.

ಇತರ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ದೇಶಾಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವು ಮಾಡಬಾರದ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೂ ಆರೋಗ್ಯಪಾಲನೆ ಇಲ್ಲ. ಜನತೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯ ಯಾವುದಾದರೂ ಸರ್ಕಾರವು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದೇ. ಜನತೆಯ ಆರೋಗ್ಯಪಾಲನೆ, ಶಿಕ್ಷಣಗಳೆಂಬವು ಆಧಾರ

ಭೂತವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು. ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಕೊಡುವುದು ಕಶ್ಮಲದೂಷಿತವಾದ ಸ್ಥಲಗಳು ಅಥವಾ ಪ್ರವರ್ತನೆ. ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ ಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ರೋಗರುಜನಗಳಿಗೆ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲದಂತೆ ಎಸಗುವುದಲ್ಲದೆ ರೋಗ ಗ್ರಸ್ತರಾದವರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಕರ್ತವ್ಯ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ, ಆರೋಗ್ಯ ಸಾಧನೆ, ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಶಾಖೆಗಳು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿರುವುವು. ಜನರ ದೈಹಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಬುದ್ಧಿಯೂ ಸುಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನಶಿಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ತನ್ನದೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಮತ್ತು ಪ್ರೌಢಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ಜನಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೆಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸಾಧಿಸಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ವಿನೋದಭಾಗವೂ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಜನರು

ಮನಸ್ಸಿನ ಆಯಾಸವನ್ನು ಕಳೆದು ಉಲ್ಲಾಸ
ಶಿಕ್ಷಣ ದಿಂದಲೂ ಜೈತನ್ಯದಿಂದಲೂ ಕೂಡಿರಲು ತಕ್ಕ
ವಿನೋದಗಳು ಒದಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದೂ

ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಚಿಕಿತ್ಸಾಲಯಗಳೂ ಶಾಲೆಗಳೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಾಟಕ ಮಂದಿರಗಳು, ಉದ್ಯಾನಗಳು, ಚಿತ್ರವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹಾಲಯಗಳು, ವಿನೋದ ಕೂಟಗಳು ಮುಂತಾದವು ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಯಾಗತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೇ. ಜನತೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ದುರ್ಬಲ ವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಜನಗಣಿತಿ ಅಥವಾ ಪಾನೇಷುಮಾರಿಯನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಡೆಸುವುದು ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದೇ. ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅರ್ಥಾಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದು ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ, ಉದ್ಯೋಗ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ವ್ಯಾಪಾರಗಳು ಮುಖ್ಯವಾದ ಉಪಜೀವನ ಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೂ ತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಅಂದರೆ

ಸಮಾಚಾರವನ್ನು, ಸಾಮಾನನ್ನು, ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ಒಯ್ಯುವ ಸಾಧಕಗಳು ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕಾದುದು ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಟಿಪ್ಪಾಲು, ತಂತಿ, ರೈಲು, ಹಡಗು, ರಸ್ತೆ, ಕಾಲುವೆ ಮುಂತಾದ ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರಬೇಕು.

ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಒಳದೇಶದ ಮತ್ತು ಹೊರದೇಶದ ವ್ಯಾಪಾರದ

ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನಾಣ್ಯದ ಶಿಸ್ತು ಉತ್ತಮವಾಗಿರಬೇಕಾದುದಲ್ಲದೆ ಅಳತೆ ತೂಕಗಳೂ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ನೀರಾವರಿಯ ಅನುಕೂಲವನ್ನಲ್ಲದೆ ಇತರ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಕಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ದೇವನವು ಯೋಗ್ಯರಿತಿಯಿಂದ ನಡೆಯಲು ಸರ್ಕಾರವು ಸರ್ವ ಸನ್ನಾಹವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಸುಂಕಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ನಾಣ್ಯದ ಶಿಸ್ತು ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳೆಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಲಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕು. ಅನೇಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾದವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಬಡತನವೇ ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ನೆರವೇರಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾತ್ರವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಕ್ಷಾಮದೋರಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿವಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ತೊಡಗುವುದಲ್ಲದೆ ಸದಾ ಪ್ರಯತ್ನ ನಿರತರಾಗಿ ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವ ಉಪಾಯ ಸಂಧಾನಗಳನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.

ಒಳದೇಶದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು

ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಇರುತ್ತವೆ. ಜನತೆಯ ಅಭ್ಯುಸಾನಾಜಿತ ಅನ್ಯಾಯ ದಯಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಗಿರಣಿಗಳು

ಇರುವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಾಲೀಕರಿಗೂ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೂ

ಜಗಳಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆ ಜಗಳಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳದ ಹಾಗೆ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಜಗಳಗಳು ರೇಗಿದಾಗ ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ನ್ಯಾಯವು ಹೇಗೆಂದು ನಿರ್ಧರಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಲಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಇತರ ಶಾಸನಗಳನ್ನೂ ಅಭ್ಯುದಯಿಸಿದ್ದಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆಗೊಳಿಸುತ್ತಲಿರಬೇಕು.

ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ನಿರ್ವಹದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಹೊರಗಡೆ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಯಾವುದು ಲಕ್ಷ್ಯ? ಪ್ರತಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗೌರವ ಪಾಲನೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ಮೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೆನ್ನುವುದುಂಟು. ಆ ಮೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಒಂದು ಗುರಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಡನೆ ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾಗ ಆರ್ಥಿಕ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಈಚೆಗೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಧಿಪತಿ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಭುವು ಯಶಃಕಾಮಿಯಾಗಿ ನೆರೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನಾಕ್ರಮಿಸುವ ಕಾಲ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಯುದ್ಧ ಪ್ರತಿ ಯುದ್ಧಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕವಾದ ಕಾರಣಗಳೇ ಪ್ರೇರಕಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಯುದ್ಧಗಳೇ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ಲಕ್ಷಣ. ಬಹುಬನಭರಿತವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವೆನಿಸಿದ ಜನತೆಯ ಪಾಲಿಗಾಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ; ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಸೆಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಏಸ್ತಾರಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ. ಅಧೀನವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುತ್ತವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಧನ ಗಾಗಿಯೇ ಸಾಲಸೋಲಗಳನ್ನು ಎಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಾದರೂ ಎತ್ತುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ. ಐರೋಪ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯೆಂಬುದು ನಡೆದಾಗಿನಿಂದ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಧನೆಯೇ ಪ್ರಧಾನ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರವು ಸ್ವದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಲೋಪ ಬಾರದಂತೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರಕವಾದ ಸಂಧಿ ಸಂಧಾನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತ ಕೀರ್ತಿಯು ಏರುತ್ತಿರುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು.

ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೇ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಆ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸತಕ್ಕ ಅಂಗಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಶಾಸಕಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗಗಳೆಂದು ಮೂರಾಗಿ ಆಗಲೇ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡವು. ಈ ಮೂರು ಅಂಗಗಳೂ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಹೊಂದಿ ಕೊಂಡಿರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿನರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಅಂಗಗಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅವುಗಳ ಹೊಂದಿಕೆಯನ್ನೇ ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗ ಸಂಯೋಜನೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ಣಯವೆಂಬುದಾದರೂ ಅದೇ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಬಂಧವಾದ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯನ್ನು ನಾವು ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಏರ್ಪಾಟಿನಿಂದ ಜನತೆಗೆ ಒದಗುವ ಸೇವೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಯೋಜನವೆನ್ನಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮವಾದ ಒಗೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಲು ರಾಷ್ಟ್ರವು ಹೇಗಿರಬೇಕು? ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗಗಳು ಹೇಗೆ ರಚಿತವಾಗಿರಬೇಕು? ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪವು ಎಂತಹದಾಗಿರಬೇಕು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ದೇಶದ ಸಮಸ್ತ ಜನರೂ ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯ. ಇತರ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟ ಎದ್ದವರು ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟ ಎಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದ ರಲ್ಲಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ—ಇಷ್ಟವಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ—ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನೇ. ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂಬಾತನು ದೇಶಭ್ರಷ್ಟನೇ ಆಗಬೇಕು. ಇಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪವು ಹೇಗೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಪೌರರಾದವರ ಮತ್ತು ಪೌರರಾಗತಕ್ಕವರ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಏಕೆಂದರೆ ಪೌರನೀತಿಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿಗೂ ಅಪ್ಪವಾದ ಸಂಬಂಧ ವುಂಟು. ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾದ ಸರ್ಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿ ಪೌರನೀತಿ ಯಿಂದ ಕಾಣಬಹುದಾದುದನ್ನೇ ರಾಷ್ಟ್ರದೇಹದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿಗಳು ಮುಖ್ಯವಾದ ಜನತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕಾಣ ಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯನ್ನೂ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿ ಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರಮಾಡಿದಾಗ ಅದು

ರಾಜಕೀಯವೆಂದೆನಿಸುವುದು. ಅದನ್ನೇ ಜನತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವರಿಸಿದಾಗ ಪೌರವೆಂದೆನಿಸುವುದು. ಒಂದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮುಖಗಳೆನೆಯೆಂದು ಬೇಕಾದರೆ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಪಾಲನೆಯು, ಸರ್ಕಾರದಿಂದಲೂ ನಡೆಯುವುದು, ಜನರಿಂದಲೂ ನಡೆಯುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ ಪೌರನೀತಿಗಳಾಗಿರುವ ಭೇದವು ವಿಷಯದಲ್ಲಲ್ಲ, ವ್ಯಾಸಂಗದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ. ಲಕ್ಷ್ಯವೂ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯೂ ಒಂದೇ.

ರಾಷ್ಟ್ರಭೇದಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿ ಉಂಟು. ಸಣ್ಣ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು, ವಿಶಾಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಎಂಬ ಭೇದವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಭೇದಗಳು ಮಾಡಬಹುದು. ಈಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲರಾಷ್ಟ್ರ (Country States)ಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮತವನ್ನು ಸಿಂಪ್ಲಿಯಿಂದ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಆ ಮತತತ್ತ್ವಗಳನ್ನೇ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಮತವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನಾಸಕ್ತಿಯನ್ನೇ (Neutrality, Detachment) ವಹಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಂದ ಬೇರೆಮಾಡಬಹುದು. ಎರೋಪ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಟೆಸ್ಟೆಂಟ್ ಎಂಬ ಮತಭೇದವು ತೋರಿಕೊಂಡ ಮಧ್ಯಕಾಲದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮತಭೇದವೇ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿಯೂ ಹೇತುವಾಗಿಯೂ ಇತ್ತು; ಅನೇಕ ಮುಸ್ಲಿಂ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಾ ಪ್ರಚಾರವೇ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆನಿಸಿತ್ತು. ಈಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮತದಲ್ಲಿ ಸಿಂಪ್ಲಿಯೂ ಇತರ ಮತಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಹನವೂ ಇರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣವೇ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ಮತಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿರತಕ್ಕುದು ಒಂದಂಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ; ಜನರು ಅವಲಂಬಿಸುವ ಮತಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಅನಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿರದೆ ಸಹನವನ್ನು (Toleration)ವಹಿಸಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮತಭೇದಗಳು ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ ಕಾರಕಗಳಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಇರುವ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶವಿರುವುದು. ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪ್ರವರ್ತಕರೇ ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾಗಿದ್ದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಶಾಸನಬದ್ಧರಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ

ಪ್ರಭುತ್ವವುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಬಹುದು. ಈ ವಿಭೇದವೂ ಕೂಡ ಹಳೆಯಕಾಲದ್ದೆನಿಸಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಸರ್ವಹಣದಲ್ಲಿ ಶಾಸನವೇ ಆಧಾರ ಭೂತವಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ಲಕ್ಷಣ. ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವ ವೆಂಬುದೂ, ಸ್ವಚ್ಛಂದ ಪ್ರವರ್ತಕ(Despot)ರ ರಾಜ್ಯವೆಂಬುದೂ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರಬಹುದೇ ಎನಾ ಸಾಮಾನ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ(Democracy)ಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣವಾದ ಗೌರವವು ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಜನಸ್ವಾಮ್ಯವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಜನವೇ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮಿ(Sovereign), ಸಮಸ್ತಾಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಮೂಲ ಎಂದರ್ಥ. ಪ್ರಭು ಪ್ರಭುತ್ವ ಭೇದ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕ ತತ್ವವನ್ನೇ ಡೆಮಾಕ್ರಸಿಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ನೀತಿ ಶಾಸ್ತ್ರಕಾರರು ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಎಂಗೆಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಟಾಕ್ರಸಿ (Autocracy) ಅಥವಾ ಏಕಪ್ರಭುತ್ವ, ಅರಿಷ್ಟಾಕ್ರಸಿ (Aristocracy) ಅಥವಾ ಕೆಲವರ ಪ್ರಭುತ್ವ ಅಥವಾ ಶ್ರೇಷ್ಠವರ್ಗ ಪ್ರಭುತ್ವ, ಮತ್ತು ಡೆಮಾಕ್ರಸಿ (Democracy) ಅಥವಾ ಜನಪ್ರಭುತ್ವವೆಂದು ಮೂರು ಬಗೆಗಳನ್ನು ತೋರಿದರು. ರಾಜತ್ವವೆಂಬುದು ಏಕಪ್ರಭುತ್ವದ ವಂಶ ವಾರಂಪರ್ಯ. ಉತ್ತಮ ಕುಲದವರು ಮಾತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖ್ಯರಾಗಿರು ವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿ ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಎರಡನೆಯ ಬಗೆ ಧನಿಕರಾದವರು ಮಾತ್ರ ಧನಬಲವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೂ ಆ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದೇ. ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯು ಹೇಗೆ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣೀತವಾಗಬಹುದೋ ಅದರಂತೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನಿಸಿದ ವರ್ಗದವರು ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತರಾಗ ಬಹುದು. ವಂಶವಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಯದೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಏಕಪ್ರಭುತ್ವವು ಇರಬಹುದಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಜಾತರ ಪ್ರಭುತ್ವ ದಲ್ಲಿಯೂ ನಾನಾರೀತಿಗಳುಂಟು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಗಳೂ ಅತ್ಯಪ್ಪಿಕರವಾಗಿ ತೋರಿದ ಕಾರಣದಿಂದ ಮೂರನೆಯ ಬಗೆಯಾದ

ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯುವ ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪಗಳನ್ನೇ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ಜನಪ್ರಭುತ್ವವು ನಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಜನವೆಂಬುದು ಕೋಟಿ

ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳ ರಾಶಿ. ಅಷ್ಟು ರಾಶಿಯೂ ಆಲೋ

ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಚನೆಯೊಡ್ಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ, ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹ

ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ನಗರ ಮಾತ್ರವೇ

ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶಾಸನರೀತಿಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ವಿಶಾಲವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ವಿಭಾಗದವರೂ ತಮ್ಮಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ, ಈತನ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವ ಆಚಾರವು ತೋರಿಕೊಂಡು ರೂಢಿಯಾಯಿತು. ಚಿಕ್ಕ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಭುತ್ವವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಡೆಯಬಹುದು; ವಿಶಾಲವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ನಿರ್ದೇಶವಾಗಿ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯವು ಪರೋಕ್ಷ (Indirect) ವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ತತ್ವ ಅಥವಾ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವೆಂಬುದು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವವು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿಯಾದರೂ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ.

ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವವು ಶಾಸಕಾಂಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನಲಕ್ಷಣ

ವಾಯಿತು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ

ಬಹುಮತ ತತ್ವ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗಳೇ. ಸಭೆಗೊಡಿದ

ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಏಕರೀತಿ

ಯಾಗಿರುವುದು ಅಸಂಭವ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬಹುದು. ಹೀಗಿದ್ದರೆ ಸಭೆಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಾಗಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನಾಗಲಿ ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡುವ ವಿಧಾನ ಯಾವುದು? ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಭಿಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯೆಯವರೂ ಕೂಡ

ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದರೆ ಯಾರೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. "ಬಹುಜನರು ಇಷ್ಟಪಡುವುದು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಗೌರವವನ್ನು ಕೊಡಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯವು ಅದರಂತೆ ನಡೆಯಲೆಂದು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಬಹುದು. ಇದನ್ನೇ ಬಹುಮತ ತತ್ವ (Majority Principle) ವೆಂಬುದು, ಸಭಿಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವಾಗ ಬಹುಭಾಗದವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬುದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಭಂಡ ಅಥವಾ ವೋಟ್ (Vote) ಎಂಬುದರ ಮೂಲಕ ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದೂ, ಭಂದಗಳನ್ನೆಣಕೆಮಾಡಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯು ಯಾವ ಪಕ್ಷವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡುವುದೂ, ಮೊದಲಾದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಭೆಗಳ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡು ರೂಢಿ ಮೂಲವಾದವು.

ಜನತೆಯ ಬಹುಭಾಗದವರ ಅಭಿಮತಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಶಾಸನ ನಿರ್ದೇಶವಾಗಿ ಶಾಸನವೇ ಒಡೆಯನೆನಿಸಿದ ತರು ಬಂಧುಗಳಿಗೂ ವಾಯ ಎಲ್ಲರೂ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ವರ್ತಿಸುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರಲಕ್ಷಣವೆನ್ನಿಸಿತು. ಹೀಗೆ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ಬಗೆಗಳುಂಟು. ಶಾಸಕಸಭೆಯೆಂಬುದು ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು; ಎರವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರವು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ (Centralised) ವಾಗಿರಬಹುದು; ಅಥವಾ ಪೃಥಕ್ಕೃತ (Decentralised) ವಾಗಿರಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗ ಸಂಯೋಜನೆಯ ವಿವರವು ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳ ರೂಪ (Written) ವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು; ಸಂಪ್ರದಾಯ ರೂಪ (Unwritten) ವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಸುಲಭ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಯು ತಿದ್ದುಪಡಿಗೊಗ್ಗುವಂತೆ (Flexible) ಇರಬಹುದು, ಅಥವಾ ತಿದ್ದುಪಡಿಯು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ (Rigid) ವಾಗಿರಬಹುದು. ಈ ಭೇದ ಪ್ರಭೇದಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಪೇಕ್ಷಕ (Relative) ವಾಗಿರತಕ್ಕವು. ನಾವು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಎಂಬ ರಚನೆಯನ್ನೂ, ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಯಲ್ ಎಂಬ ರಚನೆಯನ್ನೂ

ಗಮನಿಸಿ ಮುಖ್ಯ ಭೇದಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಮತ್ತು ಎಸ್ಕಾರವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸಂಯೋಗ ಅಥವಾ ಫ್ಯೂಡರ್ನೇ (Federation) ಯಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಅನೇಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಬಂಧನಗಳಿಂದ ಒಡಗೂಡಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವೊಂದನ್ನು ಪಡೆದ ರಾಷ್ಟ್ರವ್ಯಾಧದಲ್ಲಿ, ಇರಬಹುದಾದ ಭೇದ ವಿಭೇದಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ.

ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವದ ಆಚರಣೆಗೆ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ವಿವರವನ್ನೇ ನಿದರ್ಶನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕಾಣುವ ಮೊದಲು ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ಣಯ ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗ ಸಂಯೋಜನೆ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ಮಾಣದಿಂದಲೇ ಸರ್ವ ಸಿದ್ಧಿಯು ನೆರವೇರಲಾರದೆಂಬುದನ್ನು ಚ್ಛಾಪಕದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಕೆಲಕಾಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಉದ್ಧಾರಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ತತ್ವವಲಂಬನೆಯೇ ಮುಖ್ಯ ಸಾಧಕವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದವು; ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದ ರೂಪವು ಮತ್ತೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದಿರಬಹುದೆಂದು ಅನುಭವದಲ್ಲಿಯೇ ತಿಳಿಯಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪವು ಒಂದು ಸಾಧಕ ಮಾತ್ರ; ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬುದು ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಪ್ರತಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ವಿಶಿಷ್ಟವೆನಿಸಿದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿರುತ್ತದೆ; ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನುಗುಣವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರವು ತಾಳಬೇಕೇ ಎನಿಸಿ ಅನುಕರಣ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ರಾಷ್ಟ್ರೋದ್ಧಾರವಾಗಲಾರದು. ಕೇವಲ ಅನುಕರಣ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮೇಲೆಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೀಡೇ ಘಟಿಸಬಹುದು.

ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಡುಮಿಸಿಯನ್ನು ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವುದು ಸಾಂಕುಶ ರಾಜತ್ವವೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ರಾಜ ರಾಜನಾದಾತನು ಜನತೆಯ ವಶ್ಯತೆಯ ಗುರುತು, ರಾಷ್ಟ್ರಗೌರವ ವೈಭವಗಳ ಮೂರ್ತಿ, ಮತ್ತು ಮರ್ಯಾದೆಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನು. ರಾಜನಾದಾತನು ಅಟ್ಟಹಾಸದಿಂದ ಅರಮನೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಪ್ರಥಮ ಗೌರವಕ್ಕೂ ಭಕ್ತಿಗೂ ಮಾತ್ರ ನಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಆತನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವು ಮಾತ್ರ ಕಡಿಮೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ

ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರವು ಆತನಿಗಿರತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಗಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಆತನ ಅಧಿಕಾರ. ಶಾಸನದ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಆತನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಾರನು. ಸಮರ್ಥನಾದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇರಬಹುದು; ಅಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವೆಲ್ಲವೂ ಇರುವುದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನವರೇ ಕಾರ್ಯಾಂಗವನ್ನು ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವರು. ಈ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಬುದು ಸೇರಿ ಶಾಸನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ 650ರಿಂದ 700ರ ವರೆಗೆ ಸಭಿಕರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸಭಿಕನೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಜನಭಾಗವೊಂದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತನಾಗಿ ಆ ಭಾಗದ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಅಥವಾ ಆ ಭಾಗದ ಜನರ ಬಾಯಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಭಿಕನಿಗೆ $\frac{1}{300}$ ಪಾಲು ಇರುವುದು. ಅರ್ಧಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೊಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ $\frac{1}{300,000,000}$ ಅಥವಾ $\frac{1}{325,000,000}$ ರಷ್ಟು ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಪಡೆದಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 460 ಲಕ್ಷ ಜನರಿದ್ದಾರೆ; ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಯಸ್ಕರಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ, ಮತಿವಿಕಲರನ್ನೂ, ಎದ್ದೀತಿಗಳನ್ನೂ, ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾದವರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿಯುವ 250 ಲಕ್ಷ ಜನರು ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾವೇ ವಹಿಸಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಸಮನಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. 250 ಲಕ್ಷ ಜನರು ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನೆರೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ; ಏಂತಹ ಸಭಾಮಂದಿರವಾದರೂ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಇದ್ದೇಇರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವವನ್ನನುಸರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ವರಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಠಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಸಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವರು.

ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಂಡ್‌ನೇ ಆದರ್ಶಭೂತವಾದುದೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಆ ವರಣವಿವರ ಕಾರಣದಿಂದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟುಗಳ ಮಾತೃಸ್ಥಾನವೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ರಾಜಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ದಿನ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಅಂದೇ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಲ್ಲಿಯೂ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ವರಣಗಳು ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದು. ಕೂಡಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾಗಿಯೂ ಸಮರ್ಥರಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಜನಮುಖ್ಯರು ವರಣವನ್ನು ಆಶಿಸಿ ವರಣಾರ್ಥಿ (Candidate) ಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವರು. ಸುಮಾರು 2½ ಲಕ್ಷ ಜನರು ವಾಸವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಒಂದು ವರಣಕ್ಷೇತ್ರ (Electorate)ವೆನಿಸುವುದು; ಆ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಪಟ್ಟಣದ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು, ಅಥವಾ ಬಿಲ್ಲೆಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ವರಣಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಸಭಿಕನನ್ನು ವರಿಸುವ ಜನಭಾಗವು ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಗ. ಎಷ್ಟು ಸಭಿಕರು ವರಣ ಅಷ್ಟು ವರಣಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ವರಣಾರ್ಥಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವರಣವೇ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರಣಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಸ್ಪರ್ಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವವರು ಪೌರಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುತ್ತ ವರಣದಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದ ವರಣ (General Election) ಗಳು ನಡೆದಾಗ ಒಟ್ಟು 650 ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ವರಣಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ತಾಗಲೋ ನಿವೃತ್ತರಾದಾಗಲೋ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವರಣವು ನಡೆಯುವುದು. ಇದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ವರಣ (Bye-election), ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದುದಲ್ಲ. ಸಭಿಕನಾಗಿ ವರಣವನ್ನು ಪಡೆದ ತರುವಾಯ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದೋ, ಬೇರೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದೋ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಾತನು ತನ್ನ ಜನರ ಸಮ್ಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ಅಧಿಕಾರಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಲಾರನು.

జనరు ప్రతినిధి కేలస మాడెందు వరిసి కేటట్టు కళుహిందరే
అధికారిగళ్లి నేరికొళ్ళువుదు న్యాయవల్ల; అంతకు సందర్భ
గళ్లి అంతకు సభికును వున; వరణకే సెంతు తన్న క్షేత్ర
సెంతుగళ అనుమతియన్న తన్న అధికార స్వీకారకే పడెయబేకె.
వరణకే సెంతు వృత (Elected)నాదాతను ఆ క్షేత్రవాసి జనభాగద
భ్యుత్స మాత్ర; లుద్దిష్టవాద కర్తవ్యవన్న బట్టు బేరీ కర్తవ్య
వన్న పుసలు అధికారవన్న స్వామిగళాద క్షేత్రవాసి
భాగదవరే కేటడతక్కుదు. ఈ సయమవు నేరిసిరువుదరింద
అధికారవన్న సంపాదిసువ ఆసేయన్న బేరిసికొందు, వరణకాలదల్లి
జనరన్న భ్రాంతిగొళసి, పాలిమంబీన సభగి సేరి అల్లి లభిస
బయదాద ఆస్పదవన్న దురుపయోగపడిసువుదు సాధ్యపల్లదే ఇదే.

కామన్న సభికునాగిరువుదేందరే గౌరవద మత్తు కేమ్యేయ
మాతు. రాష్ట్రభక్తియంతనాగి జనసేవ

కామన్న సభి కేయన్న రాష్ట్రసేవేయన్న మాడలు ఇష్ట
పడువాతనే సభికునాగుత్తాన. జనర

పర్యాసకే పాత్రనాగి జనముఖ్యునూ రాష్ట్రముఖ్యునూ ఎనిసువు
దల్లదే కేవల పుణ్యక్కాగియే శ్రమపడతక్కువనందు సభికునిగే
కేజీన మయ్యాదే సల్లువుదు. సభికురల్లరూ తంతమ్మ స్థలగళింద
రాజధానియాద లండన్ నగరకే అనేక వేళి ప్రయాణమాచువరు;
లండన్నెల్లి ఆరు తింకళ కాలవాదరూ కళియబేరికాగువుదు. ఈ
వేళ్ళవల్లవన్న స్వంతవాగియే సభికురు నడెసికొళ్ళుత్తిదరు.
1911ర వరేగి సభికునిగే గౌరవ మాత్రవే సల్లుత్తిత్తు, సంబళ
సంభావనేగళు యావువూ ఇరల్లి. 1911రింద లోబర్ పక్షదవర
అనుకూలక్కాగి సభికునిగే సంబళపరతక్కుదేందు తిరమానవాయెతు.
సభికునిగే వర్షకే 400 సంబళ సల్లువుదు. ఇదన్న అనేకరు
స్వీకరిసువుదే ఇల్ల; దాన ధర్మక్కాగి కేటట్టుబిట్టు తమ్మ
కేమ్యేయన్న లుళిసికొళ్ళుత్తారే.

ಸಭಿಕನಾದವನಿಗೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಬೇಕು; ಇರುತ್ತವೆ; ಎರಾಮ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಕಳೆದ ರಾಶಿ ಗಳನ್ನು ಜಿನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ವಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಪರಿಚ್ಛಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಯೋಗ್ಯ ವಾದ ಅಭಿಮತವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಶಕ್ತನಾಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನನ್ನು ವರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಜನಭಾಗದವರಿಗೆ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅವರ ಇಷ್ಟಾಸಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಜಾಗರೂಕನಾಗಿರಬೇಕು. ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯು ಸುಮಾರು ಆರು ತಿಂಗಳಕಾಲ ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನೆರೆಯುತ್ತದೆ; ಆ ಆರು ತಿಂಗಳೂ ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಹೋಗುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ಯಾವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುತ್ತಾನೆಯೋ ಆ ಪಕ್ಷ ದವರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಸಭಿಕನೂ ಯಾವುದಾರೊಂದು ಕಕ್ಷೆಗೆ ಅಥವಾ ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಸಭಿಕನಾದವನಿಗೆ ಕೇವಲ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಕೆಲಸವೇ ದಿನವಹಿ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳಕಾಲ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಸಭಿಕ ನಾದಾತನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೊಂಡು ಗೌರವವನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತ ಉತ್ಸವ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿರಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪಾರ್ಟಿಗಳು ಮೂರು :

(1) ಕನ್ಸರ್ವೇಟಿವ್, (2) ಲಿಬರಲ್, (3) ಲೇಬರ್

ಪಕ್ಷವಿವಕ್ಷಗಳಿವರ ಎಂಬವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗುಂಪು ಗಳಿರಬಹುದು; ಅವುಗಳೆಲ್ಲದೆ ಹಲಕೆಲವು ಪಾರ್ಟಿ

ಗಳಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅವು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕವಾದವುಗಳು. ಸಂಖ್ಯಾ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವರ ಕೈದ್ದು ಮೂರು ಪಾರ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಶಾಸನವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸತಕ್ಕ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದ ಅಂಶಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳ ತಿದ್ದು ಪಡಿಸಿ ನರುದ್ಧೋಗಿ ವರ್ಗದವರ ಉದ್ಧಾರವೋ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯೋ ನ್ಯಾಯಾರ್ಥನಿಯಮಗಳೋ ಯಾವ ವಿಷಯವಾದರೂ ಅದರ ಇತ್ಯರ್ಥವು

ಬೇರೆಬೇರೆ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದು. ಇಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತೋರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ಸರ್ವೇಟಿವ್ ಪಾರ್ಟಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಇತರ ಪಾರ್ಟಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಪಾರ್ಟಿಯೂ ಪ್ರಬಲವಾದ ಒಂದು ಸಂಘ. ಸಂಘಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಕ್ಷ, ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಸಂಖ್ಯಾವೂಹಕ (Whip), ಮಂತ್ರಾಲೋಚನ ಮಂಡಲಿ ಮುಂತಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳುಂಟು. ವಿಹಾರ ಮಂಡಿರ (Clubs)ಗಳೂ ವ್ಯತ್ಯಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಉಂಟು. ಪ್ರತಿ ಪಾರ್ಟಿಯವರೂ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಲಿಸಿ ತಮಗೆ ಹಿತವೆಂದು ತೋರಿದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ನಡೆಯುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ವರಣಿಕ್ವೀತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ ವರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ; ತಮ್ಮ ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ತಕ್ಕ ಸನ್ನಾಹಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಬಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸದಾ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಸಂಖ್ಯಾಬಲವಿದ್ದರೆಯೇ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದ ವರಣಿಗಳು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಒಂದು ಸಂಖ್ಯಾ ಬಲವುಳ್ಳ ಪಾರ್ಟಿ ಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿದುಬಿಡುವುದು.

ಜನತೆಯ ವಿಶ್ವಾಸವೇಳ್ಳ ಒಂದು ಬಲವು ಯಾರದೆಂದು ದೃಢವಾದ ಕೂಡಲೆ

ರಾಜನು ಆ ಪಾರ್ಟಿಯ ನಾಯಕನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯನ್ನು ಜತೆಗೂಡಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿರೂಪಿಸುವನು. ಅದುವರೆಗೂ ಅಧಿಕಾರ ಸಿದ್ಧರಾದವರು ಅದೇ ಪಾರ್ಟಿಯವರಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಪಾರ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜನರಿಗಿರುವ ವಿಶ್ವಾಸವು ದೃಢವೆನಿಸುವುದು. ಬೇರೆಯವರಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವರಣಿ ಘಟಿತಾಂತವು ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ಆ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ನಿವೃತ್ತರಾಗುವರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾದ ಅಥವಾ ಜನತೆಯ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪಡೆದ ಪಾರ್ಟಿಯವರೇ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗವಾಗಿ ಏರ್ಪಡುವುದು. ಆ ಪಾರ್ಟಿಯ ನಾಯಕನೇ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನೆನಿಸಿ ತನ್ನ

ಜತೆಗಾರರನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ನಾಯಕನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೂ ನಾಯಕನಾಗುವನು. ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ವರಣಗಳು 5 ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಶಾಸನವುಂಟು; ಒಂದು ಸಲ ವೃತ್ತರಾದ ಸಭಿಕರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಭೆಯು 5 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಬಹುದು. ಮಧ್ಯೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾರಣ ತೋರಿಕೊಂಡು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಬಲಾಬಲಗಳು ಸಂದಿಗ್ಧವಾಗಿ ಕಂಡರೆ 5 ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯದಿದ್ದರೂ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ವರಣಗಳಾಗತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಹೊರಡಬಹುದು. 5 ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಯಾವ ಸಭಿಕನೂ ಪುನಃ ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರಲಾರನು. 5 ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸದ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ನಡೆದಲ್ಲಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯು ಜನರ ಇಷ್ಟಾನ್ವಯಗಳನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿತವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವರಣ ಪೂರ್ತಿಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಸಭಿಕರಾದವರು ನೆರೆದು

ತಮ್ಮ ಸಭೆಗೆ ಯಾರು ಸಭಾಪತಿಯಾಗಿರತಕ್ಕ

ಸಭಾಪತಿ ದೆಂದು ವರಣ ವಿಧಾನದಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಿಸುವರು.

ಸಭಾಪತಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು.

ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯು ನೆರೆದಾಗಲೆಲ್ಲ ಆತನು ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪದವಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಸಭಾ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜರುಗಿಸತಕ್ಕವನು. ಸಭೆಯ ಕರ್ತವ್ಯಕಲಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆತನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸುವ ಕ್ರಮದಂತೆ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಪ್ರತಿ ಭಾಷಣಗಳು ನಡೆಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಆತನ ವಶವರ್ತಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಕ್ರಮತಃ ನಡೆದ ಸಭಿಕರನ್ನು ಆತನು ಶಿಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲನು; ಆತನು ಸಭಾಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಯಂತೆಯೇ ಇರುವನು. ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಪೊಲೀಸ್ ಅಥವಾ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯುಂಟು; ಅದಕ್ಕೆ ಸಭಾಪತಿಯೇ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ. ಈ ಸಭಾಪತಿಗೆ ಸ್ಪೀಕರ್ (Speaker) ಎಂಬ ಹೆಸರಿದೆ; ಆದರೆ ಆತನು ಮಾತನಾಡುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ. ಯಾವ ಪ್ರಸ್ತಾವದಲ್ಲಿಯೂ ಆತನು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಛಂದಗ್ರಹಣ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ

ಆತನು ಭಂದವನ್ನೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳು ಸರಿಸಮವಾಗಿ ಏರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಪಕ್ಷ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಗಳು ಸಮಾನ ಭಂದೋಬಲವುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಸಭಾಪತಿಯು ತನ್ನ ಭಂದವನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿ ವಿಷಯ ಸತ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿಬಿಡುವನು. ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳೂ ನಿಯಮಗಳೂ ಉಂಟು. ಚರ್ಚೆಯಾಗುವ ರೀತಿ, ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸುವ ಕ್ರಮ, ಮಸೂದೆಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುವ ವಿಧಾನಗಳು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಉಂಟು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಭಾಪತಿಯು ಹಿಂದಿನ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ನಡೆಸಬೇಕು. ಆರುನೂರು ಏಳು ನೂರು ಸಭಿಕರು ಗುಂಪಾಗಿಕೂಡಿ ವಾದವಿವಾದಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾಗ ವುನರುಕ್ತಿಗಳೂ ಅಸಂಬದ್ಧ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಸಭಾಪತಿಯು ಎಚ್ಚರದಿಂದಿದ್ದು ಸಭೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಗಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಸಭಾಪತಿಯು ಯಾವ ಪಾರ್ಟಿಗೂ ಸೇರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದರೂ ಸಭಾಪತಿಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಆ ಪಾರ್ಟಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಸಭಾಪತಿಯಾದವನು ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತಿಯಾಗಿರಬೇಕಾದ ತತ್ವವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಸಭಾಪತಿಯ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಯಾವ ಸಭಿಕನೂ ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವಾಗಿಯೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡ ಯಜಮಾನ ನಾದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಆತನಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿಯೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರೂ ವಿಧೇಯರಾಗಿರುವುದು ಅವಶ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಭಾಪತಿಯ ವರಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಏಕಮತದಿಂದಲೇ ವರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ತರುವಾಯ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಪ್ರಾರಂಭೋತ್ಸವವು ನಡೆಯುವುದು.

ರಾಜನೇ ಸ್ವತಃ ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೊರಟು ಸಭಾಗೃಹ
ಆರಂಭೋತ್ಸವ ವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ಒಂದು ಭಾಷಣವನ್ನು ಓದಿ,
ಸಭಿಕರು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತೊಡಗಬಹುದೆಂದು
ಸೂಚಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಆ ಕೂಡಲೆ ಹೊರಟುಬಿಡುವನು. ರಾಜಭಾಷಣ
ವೆಂಬುದೇ ಇದು; ರಾಜಭಾಷಣವೆಂದು ಹೆಸರಾದರೂ ಆ ಭಾಷಣ
ವನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯೇ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ರಾಜನು ಸಭಾ

ಮಂದಿರದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಸಭಿಕರು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ಹೊರಟುಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವರು. ರಾಜನಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಸಭೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸಭಾಪತಿಯು ವೇದಿಕೆಯನ್ನೇರಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಮೊದಲಿಡುವನು. ಆತನೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಬಲಗಡೆಗೆ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರೂ ಅವರ ಪಕ್ಕದವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎಡಗಡೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ವಿರೋಧವನ್ನು ತೋರುವ ಪ್ರತಿ ಪಕ್ಷದವರುತ್ತಾರೆ. ಎಡಬಲ ಶಬ್ದಗಳು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳಿಗೆ ಪರ್ವಾಯವಾಗಿವೆ.

ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳು, ನಿಶ್ಚಯಗಳು ಮತ್ತು ಮಸೂದೆಗಳೆಂಬುವೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೂ ವಹಿಸಿದ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯು ಏನುಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲೇ ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಸಭೆಗೊದಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ, ಆತುರದಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸುವ ಸಭಾಪತಿಯು, ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಯವರ ಕೆಲಸವೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಅದನ್ನೇ ಮೊದಲು ವಿವರಿಸುವನು. ಸಭಾಕಾರ್ಯವು ಬಹುಶಃ ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳಿಂದ ಮೊದಲಾಗುವುದು. ಸಭಿಕನಾದವನು ಸಮಾಚಾರವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಬಹುದು; ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಪಕ್ಷದವರು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಾತನು ಜಾಣನಾಗಿದ್ದರೆ ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಮಾಡಿರಬಹುದಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಬಯಲಿಗೆಳೆಯುವನು; ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ದೋಷಾರೋಪಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವನು. ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಬಲು ಚಾಣ್ಮೆಯು ಇರಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಚ್ಚಿಹೇಳತಕ್ಕದ್ದಿಲ್ಲ; ಉಳಿದ ವಿಷಯ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಭಿಕರಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವುಂಟು. ಸಭೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತನ್ನು ಪ್ರಶೋ

ತ್ತರಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸಬಾರದು. ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಇತರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಕೇಳುವುದೂ ಉಂಟು.

ನಿಶ್ಚಯಗಳನ್ನು ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಭಿಕರು ಬಹು ಮತದಿಂದ ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಬಹುದು. ನಿಶ್ಚಯಗಳು
ನಿಶ್ಚಯಗಳು ಕಾನೂನುಗಳಾಗಿ ಏರ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾನೂನು
ಗಳಾಗಿ ಏರ್ಪಡತಕ್ಕವು ಮಸೂದೆಗಳೆಂಬವು.

ಕಾನೂನಾಗತಕ್ಕದ್ದು ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆದುದರಿಂದ ಶಾಸನಗಳು ಅಥವಾ ಕಾನೂನುಗಳು ಮೊದಲು ಮಸೂದೆ (B.II) ಯೆಂಬ ರೂಪದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಸಭಿಕರೂ ಮಸೂದೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರ ಮಸೂದೆಗಳಿಗೆ ಮೊದಲಿನ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುವುದು. ಇಂತಹ ಮಸೂದೆಗಳನ್ನು ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಸಭೆಯ ಕರಣಿಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಬಂದ ಮಸೂದೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕರಣಿಕನು ಸಭಾಪತಿಯ ಮುಂದಿಡುವನು; ಸಭಾಪತಿಯೇ ಕಾಲವನ್ನೂ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವನು. ಗೊತ್ತಾದ ಸಮಯ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ ಸಭಿಕನೆದ್ದು ನಿಂತು ತಾನು ಸೂಚಿಸುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವನು. ವಿಷಯದ ವಿವರಕ್ಕೆ ಆಗ ತೊಡಗಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವನು. ತರುವಾಯ ಆತನ ಪಕ್ಷದವನೊಬ್ಬನೆದ್ದು ನಿಂತು ಹಲಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಅದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಬೇಕು. ಇಬ್ಬರ ಭಾಷಣಗಳು ಈ ರೀತಿ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬನೆದ್ದು ನಿಂತು ಸ್ಥೂಲವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತ ಮಸೂದೆಗೆ ಎರೋಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವನು; ಆತನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಎರೋಧವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುವನು. ಈ ನಾಲ್ವರ ಸರದಿಯು

ಮಸೂದೆ ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಸಭಾಪತಿಯು ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಂತೆ ಇತರ ಸಭಿಕರೂ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ವಾದವನ್ನು ಸ್ಥೂಲ

ವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡುವರು. ವಾದವಿವಾದಗಳು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆದವೆಂದು ಕಂಡಕೂಡಲೆ ಸಭಾಪತಿಯು ಛಂದೋಬಲ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ

ಮಾಡುವನು. ಕೈಯೆತ್ತಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪ್ರಕಾಶಮಾಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ; ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಗನೆ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯು ಮುಗಿದುಹೋಗುವುದು. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಅನುಕೂಲ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪಕ್ಷಗಳ ಸಂಖ್ಯಾ ನಿರ್ದೇಶವು ಕ್ರಮವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಸೂಚಕನು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಲ್ಲಿ ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಲು ಆಯಾ ಪಕ್ಷದ ಸಂಖ್ಯಾವೂರಕರು ಓಡಾಡುವರು. ಅನುಕೂಲ ಪಕ್ಷದವರು ಒಂದು ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪಕ್ಷದವರು ಮತ್ತೊಂದು ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಹೊರಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ಬಿಕ್ಕಲಗಳನ್ನು ಕಡತದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರೆ ಬರೆಯುವರು. ಇದೇ ಸಭಾವಿಭಜನೆಯೆಂಬುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾಲ ಹಿಡಿಯುವುದಾದುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿಭಜನೆಯು ನಡೆಯುವುದು. ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಯೆತ್ತುವುದೇ ಸಾಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಛಂದೋಬಲ ನಿರ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಸೂದೆಗೆ ವಿರೋಧಿಗಳಾದವರೇ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿದ್ದರೆ ಮಸೂದೆಯು ಬಿದ್ದುಹೋಗುವುದು. ಆದರೆ ಸೂಚಕನು ಶ್ರದ್ಧಾವಂತ

ನಾಗಿದ್ದರೆ ವುನಃ ಬೇರೊಂದು ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಒಂದನೇ ಹಂತ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಮರಳಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅನುಕೂಲರಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಮಸೂದೆಯು ಬಹುಮತದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು. ಫಸ್ಟ್ ರೀಡಿಂಗ್ (First Reading) ಎಂದು ಈ ಗತಿಗೆ ಹೆಸರು; ಮಸೂದೆಯು ಕಾನೂನಾಗಿ ಏರ್ಪಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಅಥವಾ ಹಂತ. ಈ ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತವು ಕಳೆದ ಒಳಿಕ ಎರಡನೇ ಹಂತವೂ ಮೂರನೇ ಹಂತವೂ ಕಳೆಯಬೇಕು. ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನು ಎರಡಿದ್ದರೆ ಮಸೂದೆಯೆಂಬುದು ಕಾನೂನಾಗುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯ ಹಂತವಾದ ಸೆಕಂಡ್ ರೀಡಿಂಗ್ (Second Reading) ಎಂಬುದೇ ಮಸೂದೆಯ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅದಕ್ಕೆ ವೇಳೆಯೊದಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಸೂಚಕನಾದ ಸಭಿಕನೆದ್ದು ಸಭೆಯು ಕಮಿಟಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಸೂದೆಯ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಸೂಚಿಸುವನು.

ಆ ಸೂಚನೆಯು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಸಭಾಪತಿಯು ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುವನು. ಎಲ್ಲ ಸಭಿಕರೂ ಇದ್ದೇ ಇರುವರು. ಸಭಾಪತಿಯು ಇದ್ದರೆ ಮಾತಿಗೆ ತಡೆಯಿರುತ್ತದೆ; ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಉಚಿತ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆತನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ವೇಗವೇಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಹುದು, ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಅಂಶಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಎಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಮಸೂದೆಯು ಯಾವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದೋ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮವುಳ್ಳ ಸಭಿಕನೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿದ್ದರೆ ಮೇಲಾಗಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಸೂದೆಯಿರುವಾಗ ಬೇರೊಬ್ಬ ಅಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನು ಸಭಿಕರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಈ ಕಮಿಟಿ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಾದವಿವಾದಗಳು, ಇರ್ಜಿಗಳು ಬೇಕುಬೇಕಾದಂತೆ ನಡೆಯುವುವು. ಮಸೂದೆಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳ ಮೇಲೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುವು. ಮಸೂದೆಯ ಪ್ರತ್ಯಂತವೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರವೂ ಪರೀಕ್ಷೆಗೂ ಎಮರ್ಶೆಗೂ ಸಿಕ್ಕಬಿದ್ದು ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ರೂಪಾಂತರವನ್ನೇ ಪಡೆಯುವುದು. ಈ ಎರಡನೆಯ ಹಂತವನ್ನು ದಾಟಿದರೆ ಮಸೂದೆಯು ವಿಪತ್ತುನ್ನು ದಾಟಿದಂತೆಯೇ. ಮೂರನೆಯ ಹಂತವನ್ನು ವುದು ಆಚರಣೆಯ ಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಎರಡನೆಯ ಹಂತವು ಕಳೆದಮೇಲೆ ಮೂರನೆಯ

ಮೂರನೇ ಹಂತ

ಮೂರನೆಯ ಹಂತವನ್ನೂ ಮಸೂದೆಯು ದಾಟಲೆಂದು ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡುವನು. ಛಂದೋಬಲ ಸಂಸ್ಕರ್ಷೆಯೂ ನಡೆಯುವುದು. ಈ ರೀತಿ ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನು ದಾಟಿದ ಹೊರತು ಯಾವ ಮಸೂದೆಯಾಗಲಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯನ್ನು ಪಾರಾಯಿತು, ಅಥವಾ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ತರುವಾಯ ಮಸೂದೆಯು ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಭೆಗೆ ಅಥವಾ ಲಾರ್ಡ್ಸ್ ಸಭೆಗೆ ಹೊರಡುವುದು. ಅಲ್ಲಿಯೂ

ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆ

700ಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಸಭಿಕರಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಸಭಿಕರು ವರಣಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ವರಣ ಬಲದಿಂದ ಕೂಡಿದವರಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸ್ಥಿತಿವಂತರಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ಗಕ್ಕೆ

ನೇರಿದವರು. ಹಲಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ಗದವರಿಂದಲೇ ವೃತ್ತರಾದವರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ವಂಶಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರತಕ್ಕವರು. ಈ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅಲಂಕಾರ ಹೆಚ್ಚು; ಸದಸ್ಯರು ತಮ್ಮ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ತೋರುವುದಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠಪದವಿಯನ್ನು ತೋರುವ ಅಲಂಕಾರವನ್ನೂ ಧರಿಸಿರುವರು. ಇಲ್ಲಿ ಸಭಾಪತಿಯಾದವನಿಗೆ ಲಾರ್ಡ್ ಚಾನ್ಸೆಲರ್ (Lord Chancellor) ಎಂದು ಹೆಸರು. ಆತನು ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಗೆ ಸಭಾಪತಿಯಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾಗಿಯೂ ಇರುವನು. ಡ್ಯೂಕ್ (Duke), ಮಾರ್ಕ್ವಿಸ್ (Marquis), ಅರ್ಲ್ (Earl), ಬ್ಯಾರನ್ (Baron) ಮುಂತಾದ ಅನೇಕಾನೇಕ ವರ್ಗಗಳು ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲೊಂಟು. ಗೌರವದಲ್ಲಿಯೂ ಬಿರುದಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರೀತಿಯಾದ ವರ್ಗಭೇದಗಳಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಬಂದ ಮಸೂದೆಯು ಇವರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಬೇಕು. ಇವರಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ಹಂತಗಳ ಕ್ರಮವು ನಡೆಯಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಸೂದೆಯು ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅದರ ಆಯುಷ್ಯವು ತೀರಿದಂತೆಯೇ. ಪುನಃ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯವರು ಅದನ್ನೇ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂರು ಹಂತಗಳ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ನಡೆಯಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವವರೆಗೂ ಆ ಪ್ರಸ್ತಾವವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಸೂದೆಯು ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನು ಏರಿದರೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅದು ರಾಜನ ಒಳಗೆ ಹೊರಡುವುದು. ಎರಡು ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾದ ಹೊರತು ರಾಜಸಮುಖಕ್ಕೆ ಮಸೂದೆಯು ಹೊರಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿಲ್ಲ.

ರಾಜ ಸಮ್ಮತಿ

ಹಾಗೆ ಒಂದ ಮಸೂದೆಗೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಸ್ವಹಸ್ತದ ಗುರುತನ್ನು ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಆಕ್ಟ್, ಸ್ಟಾಂಪ್ ಆಥವಾ ಕೌನ್ಸೆಲಿನ ಒಲವುಂಟಾಗುವುದು. ರಾಜನು ಒಪ್ಪಲಾರದೆಂದು ಹೇಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಒಪ್ಪಿದುದನ್ನು ರಾಜನು ಒಪ್ಪತಕ್ಕದ್ದು. ರಾಷ್ಟ್ರಸಂಪ್ರದಾಯ.

ಮನೂದೆಗಳು ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ
ವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹುಟ್ಟ
ಕಾಮನ್ಸ್ ಅಧಿಕಾರ ಬಹುದು; ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪಾರಾದ ಕೂಡಲೆ
ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗೆ ಒರಬೇಕು. ಈ ಪರಸ್ಪರ
ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾದ ಬಲವಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸ
ಕೂಡದು. ಆಯವ್ಯಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ಮನೂದೆಗಳು ಕಾಮನ್ಸ್
ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ
ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯವರು ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು
ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆಯವ್ಯಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ಮನೂದೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರು
ಒಪ್ಪದೆ ಹಾಳುಮಾಡಿದರೂ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯವರು ಅದನ್ನೇ ಪುನಃ
ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೇ ಮಾಡದೆ ರಾಜಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು
ಪಡೆಯುವ ಕ್ರಮವೊಂದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಭೆ
ಯೆಂಬುದಿದ್ದರೂ ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿಲ್ಲ. ಇತರ
ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಶ್ರೀಮಂತರು ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ
ಮುಷ್ಕರ ಹಿಡಿದರೆ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯ ಮುಖಂಡರಾದ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗ
ದವರು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಲವರನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತ ಪದವಿಗೆ
ಎರಿಸಿ ಅವರ ಸಂಖ್ಯಾಬಲದಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತಮಗೆ
ಬೇಕಾದ ಮನೂದೆಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಡಿಸಿಬಿಡುವರು. ರಾಜನನ್ನೇ ತಮ್ಮ
ಕಯ್ಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರು ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಂಖ್ಯಾಬಲವನ್ನೇ
ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಬಲವುಳ್ಳವರು.

ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯು ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ
ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಆ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯ
ದ್ವಿತೀಯ ಸಭೆಯ ಕಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯತೀರ್ಮಾನವೂ ಸೇರಿದ್ದು
ಅಧಿಕಾರ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮವಾದುದೆನಿಸಿರು
ವುದರಿಂದ ಅದರ ಗೌರವವೆದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ.
ಶಾಸಕಾಂಗದ ಭಾಗವೆಂದು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಸಭೆಯಿಂದ ನೆರವೇರ
ತಕ್ಕುದು ಕಾಲವಿಳಂಬ ಮಾತ್ರ. ಅನೇಕ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಮನ್ಸ್

ಸಭೆಯವರ ಆತುರವನ್ನು ತಡೆದು ಎವೇಕದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಬಹುದಾದರೂ ಅನೇಕ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲ ಎಫ್ಫುವಾಗಿಯೇ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯಿಂದ ಶಾಸಕಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆಯುವ ಯೋಚನೆಯು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ. ಶಾಸಕಸಭಾದ್ವಯಗಳುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ನೆರೆದ ಸಭೆಗೇ ಅಗ್ರಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಿರುವುದು ; ಅದನ್ನೇ ಪ್ರಥಮ ಸಭೆಯೆಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದು. ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ದ್ವಿತೀಯವೆಂದೇ ಕರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯ ಸಭೆಯಾದ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಭೆಯು ಈ ರೀತಿ ವಂತವಾರಂಭವಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಬಲವಿಲ್ಲದೆ ಅನೇಕವೇಳೆ ಅಪಹಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ.

ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗೇ ಶಾಸಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವಿರುವುದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆ ಸಭೆಯು ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು ಕಾರ್ಯಾಂಗವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಆಗಲೇ ಕಂಡದ್ದಾಯಿತು. ಕಾರ್ಯಾಂಗವನ್ನು ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧೀನರಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಸಾರುವವರೇ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂದಾಳುಗಳಾಗಿರತಕ್ಕ ಆ ಪದ್ಧತಿಯು ಮೊದಲು ತೋರಿಕೊಂಡದ್ದು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿಯೇ. ಇದೇ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ಅನುಕರಿಸಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಫರಾನ್ಸೀ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಂಬ ವಿಶಾಲ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ನಾವು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು.

ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶವು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡದು. ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ; ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ರಾಷ್ಟ್ರ ದೇಶವು ಸಮೃದ್ಧ ಬಂಗಾಳ ಪ್ರದೇಶವಿರುವಷ್ಟೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಸಂಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಹುದಾದ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತೆ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರವಿಪ್ಲವಗಳು ಆ ದೇಶದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ

ಎಶೇಷ. ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಅಮೆರಿಕದ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ರಾಜರೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತರ ವರ್ಗವೆಂಬುದನ್ನೇ ನಾಶಪಡಿಸಿದರು. ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರಗೊತ್ತುವ ಬಿರುದಾವಳಿಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ವಹಿಸಿದ್ದರೂ ಅದು ಕೇವಲ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅದು ವರ್ಗವನ್ನಾಗಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಸೂಚಿಸತಕ್ಕವಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ರಾಜತ್ವವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಕ್ರಮವು ನಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟೆಂಬುದು ಎರಡು ಸಭೆಗಳಾಗಿ ಪ್ಯಾರಿಸ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ನೆರೆಯುತ್ತದೆ. "ಚೇಂಬರ್ ಆಫ್ ರಾಸಕಾಂಗ ಡೆಪ್ಯುಟೀಸ್" (Chamber of Deputies) ಅಥವಾ ನಿಯೋಗಿಗಳ ಸಭೆಯೆಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯದು; ಸೆನೆಟ್ (Senate) ಎಂಬುದು ಎರಡನೆಯದು. ಎರಡು ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಭಿಕರಾಗತಕ್ಕವರು ವರಣ ಸಿದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಸದಸ್ಯರಾಗುವರು. ವರಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭೇದವುಂಟು. ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯಾಸು ಸಾರವಾಗಿ ಒಟ್ಟು 697 ನಿಯೋಗಿಗಳು 8 ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ವರಣ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಒಂದು ಕೂಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳೆಲ್ಲ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಪಾರ್ಟಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಅನೇಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸೆನೆಟ್ ಎಂಬ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ 814 ಸದಸ್ಯರಿರುತ್ತಾರೆ; ಅಸರಲ್ಲಿ ಮೂರರಲ್ಲೊಂದು ಪಾಲು ಮಾತ್ರ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಬದಲಾಗಬಹುದು. ಸೆನೆಟ್ ಸಭೆಗೆಂದು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ವರಣಗಳು ನಡೆದಾಗ ಸುಮಾರು ನೂರು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ವರಣ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಬರುವರು. ಉಳಿದ ಇನ್ನೂರು ಮಂದಿ ಹಳಬರೇ ಇರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದರ ಉದ್ದೇಶ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಏಕ ರೀತಿಯು ತಕ್ಕಷ್ಟು ನೆಲೆಸಿರಬೇಕೆಂಬುದು. ಸೆನೆಟ್ ಮತ್ತು ಚೇಂಬರ್ ಆಫ್ ಡೆಪ್ಯುಟೀಸ್ ಎಂಬುವು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಶಾಸಕ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತವೆ.

ರಾಜನಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ರಾಜನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಫರಾನ್ಸೀ ಜನರು ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ (President) ನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಏಳು ವರುಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ವರಣ ವಿಧಾನದಿಂದ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಸಭೆಗಳೆರಡೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಡಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಯೋಗ್ಯನೆನಿಸಿದವನನ್ನು ಆ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ ನಾದಾತನು ರಾಜಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ; ಸಿಂಹಾಸನ ಕಿರೀಟಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬಿರುದುಬಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತ ರಾಯಭಾರಿಗಳ ಸನ್ಮಾನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಮೂರ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಧಿಕಾರಬಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜನಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಲವನ್ನು ಪಡೆದು ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತರಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಲೂ ಶಾಸಕಾಂಗವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಲೂ ಇರುವುದು ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರೇ. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೀಮಿಯರ್ (Premier) ಎಂಬಾತನೇ ನಾಯಕನಾದವನು. ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಬಲಾಬಲಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿಯೇ ಕಾರ್ಯ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಅಮೆರಿಕದ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಂಬ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪರಿಯು ಕೌತುಕವಾದುದು. 48 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೂಡಿ ಅಮೆರಿಕ ಆ ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ. ವೈಶಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸುಮಾರು ಎರಡರಷ್ಟಿದೆ; ಜನ ಬಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ 11 ಕೋಟಿಯುಳ್ಳದ್ದು. ಮೊದಲು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ನೆಲೆಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು, 13 ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿದ್ದು, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನೊಡನೆ ಯುದ್ಧವಾಡಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು 13 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೂ ಏಕರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಈಗ 48 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಾಗಿ ಉತ್ತರ ಅಮೆರಿಕಾ ಖಂಡದ ಮಧ್ಯಭಾಗವನ್ನೆಲ್ಲ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಸಾಗರದಿಂದ ಸಾಗರದವರೆಗೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಈ ನಲವತ್ತೆಂಟು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ವ್ಯೂಹವನ್ನು ಅಮೆರಿಕ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದುಂಟು.

48 ಸಂಸ್ಥಾನ (State)ಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಶಾಸಕಾಂಗ ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರಸಂಸ್ಥೆ ಸಂಸ್ಥಾನ ಯುಂಟು. ಶಾಸಕಾಂಗವು ಎರಡು ಸಭೆಗಳಾಗಿಯೇ ವರ್ಪಟ್ಟು "ಹೌಸ್ ಆಫ್ ರೆಪ್ರೆಸೆಂಟಿಟಿವ್ಸ್" (House of Representatives) ಮತ್ತು ಸೆನೆಟ್ (Senate) ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಈ ಸಭೆಗಳು ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಯಾದವನು ಇಲ್ಲಿ ಗವರ್ನರ್ "Governor" ಅಥವಾ ಭೋಗಪತಿಯೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆತನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ (Congress) ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಪಡೆದ ಎರಡು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಬಲಾಬಲಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರನ್ನು ನಿಯಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಲವತ್ತೆಂಟು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ತೆರನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳೆಂದೋ ಸಂಸ್ಥಾನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೆಂದೋ ಹೆಸರು ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

48 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಡಿ ಒಂದೇ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿವೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಯುನೈಟೆಡ್ ಸ್ಟೇಟ್ಸ್ (United States) ಅಥವಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಂದು ಹೆಸರು. ಸಂಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಫೆಡರಲ್ ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ (Federal Government) ಅಥವಾ ಸಂಯುಕ್ತರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾರವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. 48 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಆಸ್ಪದವಿರುವ ವಿಷಯಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ರಾಷ್ಟ್ರರಕ್ಷಣೆಯ ಅಂಗವಾದ ಸೈನ್ಯ ಪೊಲೀಸಣಿ, ಪರದೇಶಗಳೊಡನೆ ಸಂಧಿ ವಿಗ್ರಹ, ಹೊರದೇಶದ ವ್ಯಾಪಾರ, ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು, ನಾಣ್ಯದ ಶಿಸ್ತು ಮುಂತಾದವು ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೇ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಡಳಿತದ ಭಾಗಗಳು. ಅಂತಹ ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಫೆಡರಲ್ ಭಾಗಗಳೆಂದು ಅಥವಾ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದ ಅಂಶಗಳೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಫೆಡರಲ್ ಆಡಳಿತವು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಬಿಟ್ಟದ್ದು; ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ

ನಿರ್ವಾಹಕರು ಫೆಡರಲ್ ನಿರ್ವಾಹಕರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಧೀನ ರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರವು ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗಕ್ಕೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಎಂದು ಹೆಸರು ; ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಭೆ (House of Representatives) ಮತ್ತು "ಸೆನೆಟ್" ಎಂಬ ಎರಡು ಸಭೆಗಳೂ ಸೇರಿ ಆ ಹೆಸರನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ 435 ಸದಸ್ಯರು ಸುಮಾರು ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಜನಕ್ಕೊಬ್ಬರಂತೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಿಂದಲೂ ವ್ಯತರಾಗಿ ಬಂದು ನೆರೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಸೆನೆಟ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೊಬ್ಬರಂತೆ 96 ಸಭಿಕರಿರುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ವರಣಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ; ಸೆನೆಟ್ ಸದಸ್ಯರು ಆರು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ವರಣ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಫೆಡರಲ್ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯಾದವನೇ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ. ಈತನ ವರಣದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ ವರಣ ಕ್ರಮವುಂಟು. ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಆಡಳಿತಗಳಾಗಲಿ ಫೆಡರಲ್ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಾಗಲಿ ಈ ವರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಸಂಸ್ಥಾನವೂ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನ ವರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬೇರೊಂದು ಸಭೆಯನ್ನು ವರಣ ಮೂಲಕವೇ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತೆಂಟು ಸಭೆಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನು ವರಿಸಲು ತೊಡಗುತ್ತವೆ; ವರಣವಾದ ಕೂಡಲೆ ಆ ಸಭೆಗಳು ಮುಕ್ತಾಯವೇ ಆಗುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಜನರಿಂದಲೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ವರಣವೆನ್ನಬೇಕು; ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ವರಣ ಮೂಲಕ ಸ್ವೀಕರಿಸುವಂತೆ ನಡೆಯುವುದು ಪರೋಕ್ಷವೆನಿಸಿದ ಕ್ರಮ. ಫ್ರಾನ್ಸಿಸನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಾಗ ಆ ವುಗಳಿಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಜನರಿಂದ ವರಣಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದಿರತಕ್ಕ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಫೆಡರಲ್ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯಾದವನು. ಕಾರ್ಯಾಂಗವೆಲ್ಲವೂ ಆತನ ಅಧೀನವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುವುದು. ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನಾಗತಕ್ಕವನು 35 ವರ್ಷಗಳನ್ನು ದಾಟಿರುವುದಲ್ಲದೆ ದೇಶೀಯನಾಗಿರಬೇಕು. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಕಾಲ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಅಧಿಕಾರವು ನಡೆಯುವುದು; ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ ವರಣವು ದೇಶೋಪಶಾಲವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು. ಆತನ ಅಧಿಕಾರವು ವಿಶೇಷವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಧಾನಿಗಳಾಗಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನಿಗಾಗಲಿ ಅಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಆತನು ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿ, ತನ್ನ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಬಹುದು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡಲೂ ಬಹುದು. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಪಾರಾಗಿ ಬಂದ ಮನೋದಯವನ್ನು ರಾಜನೂ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಅಮೆರಿಕದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಇದೇ ಸಿಷೇಧಾಧಿಕಾರ (Veto)ವೆಂಬುದು. ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಸಿಷೇಧಮಾಡಿದ ಅಂಶವು ಮೂಲೆಗೇ ಬೀಳುವುದು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ಆ ಅಂಶವನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಹಿಡಿದು ಹತ್ತಾಣಿ ಎಂಟು ಕಾಸು ಅಥವಾ ಕ್ವಿ ಪಾಲಾದ ಬಹುಮತದಿಂದ ಸಾಧಿಸಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಅದಕ್ಕೆ ಆಕ್ಷೇಪಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಶಾಸನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕಾರ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯೆಂಬುದಿರುವುದು. ಅದರಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿ ಗಳೆಂಬ ಹೆಸರೇ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಅವರನ್ನು ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನೇ ಸೆನೆಟ್ ಸಭೆಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಂತ್ರಿಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವವರು ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನಿಗೆ ವಶವರ್ತಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯ ವಶದಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತಡೆಗಳಿಲ್ಲದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿ

ಯಾಗಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಮುಖನಾಗಿ ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಡನೆ ಸಂಧಿ
ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತಾನೇ ನಡೆಸತಕ್ಕವನಾಗಿಯೂ ಇರುವನು; ಯುದ್ಧ
ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಅನುಮೋದಿಸಿದ ಹೊರತು
ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ
ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನಿಗೆ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರವಿರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರದ
ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯೂ ಆತನಿಗೇ ಸೇರಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಮತ್ತು ಆಮೆರಿಕಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೆರಡೂ ರಾಜರಹಿತವಾದ
ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು. ಎರಡು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನ್ಯಾಯಾಧಿ
ನ್ಯಾಯಾಂಗ ಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ
ದಾಗ್ಯೂ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾಗಿ ನ್ಯಾಯವು ನೆರೆಸು
ವಂತೆ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಆಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ
ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿರುವ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ವಿಚ್ಛಿಸುಪ್ರೀಂ
ಕೋರ್ಟ್ ಎಂಬ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವು ಬೇರೆ ಇದೆ. ಫೆಡರಲ್
ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ, ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ
ವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಫೆಡರಲ್ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ
ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಾರ್ಟಿಗಳುಂಟು;
ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕವಾಗಿ ಕಕ್ಷಿಗಳಿರುವುದು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ.

ಆಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಫೆಡರಲ್ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಿಕ ವಿಭಾಗಗಳು ಏಕ
ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪ ನಿರ್ವಹಣದಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿರುವ ಅಂತ
ಸಂಕೃಷ್ಟ, ವಿಕೃಷ್ಟ ರೀತಿಗಳು ವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ವಿಶಾಲವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ
ಅಂತಹ ವಿಭಾಗವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆನಡ,
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ ಮುಂತಾದ ವಿಶಾಲಕ್ಷೀತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ
ರೀತಿಯೂ ಫೆಡರಲ್ ರೀತಿಯೆಂದೇ ಹೆಸರಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು
ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವು ಫೆಡರಲ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿರುವುದು; ಫೆಡರಲ್ ಕಾರ್ಯ
ನಿರ್ವಾಹಕರು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಬಹುದು. ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ
ದಲ್ಲಿ (ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ) ಪ್ರದೇಶಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ
ಇರುತ್ತವೆ; ಫೆಡರಲ್ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಒಪ್ಪಿಸಿದಷ್ಟು

ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರವಿರುತ್ತದೆ. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ; ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೂ ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಅಧಿಕಾರ ವಿಭಾಗವು ನಡೆದಾಗ ಅಧಿಕಾರವು ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೃಷ್ಟವಾಗಿರಬಹುದು; ಅಥವಾ ವಿಕೀರ್ಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಆದನ್ನು ಸಂಕೃಷ್ಟ ಅಥವಾ ಏಕೀಭೂತ (Unitary) ಮತ್ತು ವಿಕೃಷ್ಟ ಅಥವಾ ವಿಕೀರ್ಣ (Federal) ಪದ್ಧತಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಈ ಮಾತುಗಳು ಸಾಪೇಕ್ಷ ಕವಾದುವು.

ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಆಡಳಿತಗಳಿರಬಹುದೋ ಕಾಣಬೇಕು.

ನಗರಗಳ ಆಡಳಿತವುಂಟು, ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಆಡಳಿತ

ರಾಷ್ಟ್ರ ವಿಭಾಗ ವುಂಟು; ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಂಸ್ಥಾನದ

ಆಡಳಿತವುಂಟು; ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ

ಫೆಡರಲ್ ಆಡಳಿತವುಂಟು. ವಿಶಾಲವಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಫೆಡರಲ್ ಪದ್ಧತಿಯೇ ಬಹುವಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರುತ್ತದೆ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ವ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ, ಪ್ರದೇಶ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ, ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ನಗರಗಳಿಗೆ ಮೂರು ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ವಿಭಾಗಗಳಾಗಬಹುದು. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯವೇ ಮೂಲತತ್ವವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ರಚನೆಯು ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಖಿತವಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣರೂಪದಲ್ಲಿದೆ; ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಆ ಪತ್ರಗಳೇ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಧಾರಭೂತವಾದವುಗಳು.

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನನುಸರಿಸಿ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಉಂಟು, ವಿಷಯವನ್ನನುಸರಿಸಿ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಉಂಟು. ನಗರ ನಿರ್ವಾಹ, ಜಿಲ್ಲಾ ನಿರ್ವಾಹ, ಪ್ರದೇಶ ನಿರ್ವಾಹ ವೆಂಬಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗವು ಕಾಣುವುದು. ಸಂಧಿ ಎಗ್ರಿಹಿ, ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿ ಎಂದಾಗಲೋ ರೆವಿನ್ಯೂ ಶಾಖೆ, ವ್ಯವಸಾಯಶಾಖೆ ಎಂದಾಗಲೋ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದ ವಿಷಯ ವಿಭಜನೆಯು ಸೂಚನೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧಗಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ.

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ವಾಹವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೋ ನೋಡತಕ್ಕದ್ದು.

2. ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧ

1. ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ. 2. ಮೈಸೂರಾಯಿ ಸರ್ಕಾರ. 3. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸರ್ಕಾರಗಳು. 4. ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು. 5. ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪ ಸುಧಾರಣೆ.

ಭರತವರ್ಷವು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ವೆನಿಸುವ ಅಂಶವನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಕಂಡೆವು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭರತ ವರ್ಷದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ರಾಷ್ಟ್ರ ಮುಖ್ಯರ ಅಧೀನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಭರತವರ್ಷದ ರಾಷ್ಟ್ರವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿವರವನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯ ನಿರ್ವಾಹ ವಿವರದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕಂಡು ತರುವಾಯ ಮೈಸೂರಾಯಿಯ, ಭೋಗಪತಿಗಳ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಾಣುವ.

ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ

ಸಿಪಾಹಿ ದಂಗೆಯೆಂಬುದು ಮುಗಿದ ತರುವಾಯ ಈಸ್ಟಿಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿಯು ರದ್ದಾಯಿತು. 1858ರಂದ ಭರತ 1919ನೇ ಏರಿ ವರ್ಷದ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ನಿರ್ವಾಹಕರೇ ವಹಿಸಿದರು. ಆ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬ ಉದ್ಯೋಗವು ನಡೆದುಬಂದಿದೆ. ಕ್ಯಾಪಿಟೆನ್ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತು ಹಿಂದೆ ಕಂಪನಿಯ ಡೈರೆಕ್ಟರೂ ಪ್ರೊಪ್ರೈಟರಿಗಳೂ ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಎಂಬುದೂ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರ್ಯಭಾರವನ್ನು ತಾನೇ ವಹಿಸಿದನು. 1858ರಂದ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಯಾಜಮಾನ್ಯವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿಯು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿ; ಮಾಡುವುದು ಬಿಡುವುದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ; ತಪ್ಪೋ ಒಪ್ಪೋ ನಿರ್ಣಯಿಸ

ತಕ್ಕವರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನವರೇ. 1858ರ ಹಿಂದೆ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನವರು ಕಂಪೆನಿಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ ತಿದ್ದುಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಸನ್ನದನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದು ಪರೋಕ್ಷವಾದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದರು. 1858ರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬ ಸಚಿವನು ಸಿದ್ಧನಾದ ಮೇಲೆ ಭಾರತವರ್ಷದ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟೇ ವಹಿಸಿದಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬಾತನೇ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ. 1919ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ವಾಹದ ವಿಧಿ(Government of India Act)ಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಆತನ ಅಧಿಕಾರವೂ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ಸಿಕ್ಕು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ.

1919ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾಪಾಟುಗಳು ಎರಡೇ. ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ವೇತನವನ್ನು ಅಡುವರೆಗೂ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಸ್ಥಾನ ಕೋಶದಿಂದಲೇ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಿಂದಲೇ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಆತನಿಗೆ ಸಹಾಯಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೈ ಕಮಿಷನರ್ ಎಂಬ ಹೊಸ ಹುದ್ದೆಯೊಂದು ನಿರ್ಮಿತವಾಯಿತು. ಭಾರತ ವರ್ಷದ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಯೋಗಿಯಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಹೈ ಕಮಿಷನರ್ ಎಂಬಾತನು ವಾಲಿಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತವರ್ಷದ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನು ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವುದು, ಅಧಿಕಾರ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರುವವರಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು, ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳು. ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ವಾಲಿಗೆ ಉಳಿದವು. ಭರತವರ್ಷ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸರ್ವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯೆನಿಸಿ, ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಆಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆಸುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮೈಸೂರಾಯ್, ಗವರ್ನರ್, ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿ

ಪತಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಆತನ ಅಧೀನರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆತನು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಆಡಳಿತದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತರವಾದಿಯೆಂಬಂತವು ಮುಖ್ಯವಾದುದು.

ಆಡಳಿತದ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯ ಸಮಸ್ತಾಧಿಕಾರವೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಹಸ್ತಗತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದರ ವಿಸರವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಆತನ ಅಧಿಕಾರಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು (1) ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಭಾಗ, (2) ಆಯ ವ್ಯಯದ ಭಾಗ, (3) ಶಾಸಕ ಭಾಗಗಳೆಂದು ಮೂರಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಣಬೇಕು.

ಮೈಸೂರಾಯಿ, ಮೈಸೂರಾಯಿಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರು, ಗವರ್ನರುಗಳು,

ಗವರ್ನರುಗಳ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು, ಲೆಫ್ಟಿನೆಂಟ್

ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ

ಗವರ್ನರುಗಳು, ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನೂ ಹುದ್ದೆದಾರರನ್ನೂ ನಿಯಮಿಸುವ ಸಭೆಗಳು (Public Services

Commission), ಆಡಿಟರ್ ಜನರಲ್, ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳ ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗಳು ಮತ್ತು ಆಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟರ್ ಜನರಲ್, ಮತ್ತು ಕಲ್ಕತ್ತಾ, ಬೊಂಬಾಯಿ,

ಮದರಾಸುಗಳ ಜಿಷ್ಣುಗಳು-ಇಷ್ಟು ಮಂದಿ ಭಾರಿ ಹುದ್ದೆದಾರರನ್ನು ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿಸುವಾತನು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ. ಈ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ

ಯಾವುದನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಒಪ್ಪಿಕೊಟ್ಟರೆ ಉಂಟು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ಯಜಮಾನ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅನೇಕ

ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತನ ಅಭಿಮತವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆತನಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿ ಆತನ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬ

ನಿಬಂಧನೆಯುಂಟು; ಇನ್ನೂ ಅನೇಕಾಂಶಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾಗ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಆತನ ಅಭಿಮತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ವಾಡಿಕೆ

ಅಥವಾ ಸದ್ಭಕ್ತಿ. ಗವರ್ನರ್ ಆಗಲಿ, ಮೈಸೂರಾಯಿಯೇ ಆಗಲಿ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಅಭಿಮತವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ನಡೆಯಲು ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಗಳೆನಿಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿರಬೇಕು ; ಎಲ್ಲರೂ ಆತನ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರವರ್ತಗಳಾಗಿಯೇ

ಇರಬೇಕು. ಆಯ ವ್ಯಯದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯನ್ನು ಕೇಳದೆ ಕೆಲಸವು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಆತನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಡೆದೇತೀರಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತನನ್ನು ಕೇಳಿ ಆತನ ಇಷ್ಟವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡುವುದು ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಶಾಸನ ಸಮಾಧಾನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರು ಆತನನ್ನನು ಸರಿಸಿಯೇ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ತಿಸುವರು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ದೊರೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವವನು.

ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಹೇಳಬಹುದು. ವಾರ್ಲಿ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಮುಖ ಮೆಂಟಿನವರಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿಯಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೇ ಆತನ ಅಧಿಕಾರದ ಎಲ್ಲೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾನೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಸರ್ವ ತಂತ್ರಸ್ತತಂತ್ರಸಂತೆಯೇ ಇರುವನು. ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆತನು ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಾದ ಇತರ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಅಧಿವ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವರ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದೇ ಇರುವನು. ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂದರೆ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ಟಿನ ಭಾರತೀಯ ದಿಕ್ಕಿನ ಮುಖವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಕಾರ್ಯಾಲಯವು ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿದೆ. ಆತನು ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕವನು. ಭರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪ. ಇಂಡಿಯ ಅಫೀಸೆಂಬುದು ಆತನ ಕಾರ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ರೂಢಿಯಾದ ಹೆಸರು. ನೈಟ್‌ಹಾಲ್ ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯ ಹೌಸ್ ಎಂಬ ಎರಡು ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಕಮಿಷನರ್ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಕಮಿಷನರ್ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯನೇ ಇರುತ್ತಾನೆ; ಆತನ ಕೆಲಸವು ನಿಯೋಗಿತನದ ಕೆಲಸವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಾಲೋಚಕವಾದ ಸಭೆ
ಯೊಂದಿದೆ. ಆ ಸಭೆಗೇ ಇಂಡಿಯಾ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಎಂದು
ಇಂಡಿಯಾ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಹೆಸರು. ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ 8 ರಿಂದ 12 ರ ವರೆಗೂ ಸದಸ್ಯ
ರಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಭಾರತೀಯರೇ
ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಉಳಿದವರನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತ
ವರ್ಷದ ಅನುಭವಪಡೆದವರನ್ನೇ ಆರಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಸದಸ್ಯರು
5 ವರ್ಷಕಾಲ ಸದಸ್ಯತ್ವವನ್ನು ಆನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ
ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರನಿರತರಾಗಿದ್ದು ನಿವೃತ್ತರಾದವರೇ ಸಭಿಕ
ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಂತ್ರಾಲೋಚಕ ಸಭೆಗೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಬದ್ಧನಲ್ಲ;
ಸಭಿಕರು ಆತನಿಂದಲೇ ನಿಯಮಿತರಾದವರು, ಆತನಾದರೋ ವಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ
ಬದ್ಧನಾದವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಯಸಿದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸಭಿಕರು
ಮಾಡಬಲ್ಲವರೇ ಎನಾ ಆತನನ್ನು ಬಲವಂತಗೊಳಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು
ಪಡೆದವರಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ಸಭಿಕರಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆಯೇ ತೀರ್ಮಾನ
ವಾಗುವುದೂ ಉಂಟು; ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ಸಭಿಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ
ವಿರುದ್ಧವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಲೂ ಬಹುದು.

ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು
ನಡೆಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು
ಇತರ ಅಧಿಕಾರ ಇತರ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕಾರಪಟ್ಟವನ್ನು
ಪಡೆದವನು. ಯುದ್ಧವನ್ನೂ ರಂಭಿಸುವುದೂ ನಿಲ್ಲಿಸು
ವುದೂ ಆತನ ಕಯ್ಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳೊಡನೆ
ಅಥವಾ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಇತರ ಭಾಗಗಳೊಡನೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂಬಂಧ
ಗಳೇನಿದ್ದರೂ ಆತನ ಮೂಲಕವೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಡನೆ
ಸಂಧಿ ವಿಗ್ರಹಗಳ ಸಂಧಾನವೆಂಬುದು ಭರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯಾಗಿಲ್ಲದೆ
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆಯಾದುದರಿಂದ
ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಡನೆ ನಡೆಯುವ ಸಂಬಂಧ
ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಾಯಕನಾದವನು. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳು
ನಡೆದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇತರ ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳು

ನಡೆಯುವ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭರತವರ್ಷದ ಪರವಾಗಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವನು. ಅಂತಹ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಲ್ಲಿಯೂ "ಲೀಗ್ ಆಫ್ ನೇಷನ್ಸ್" ಎಂಬ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪರಿಷತ್ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತನು ನಿಯಮಿಸಿದಂತೆ ಭಾರತೀಯರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವದೇಶದ ಹೊರಗಿರತಕ್ಕ ಭಾರತೀಯರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಗಳ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ಸಮರ್ಥನಾದಾತನು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಭಾರತೀಯರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತೊಡಕುಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಬೇಕು; ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಸಬಲ್ಲವನು. ಈ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಸರ್ವಶಕ್ತನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಹೊರಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರ ವಿವರವನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

1883ರಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಗುಲಾಮತನವನ್ನು ನಿಷೇಧಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದರು. ಗುಲಾಮರ ವ್ಯಾಪಾರ ಹೊರಗಿನ ಭಾರತೀಯರು ವೆಂಬುದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೋದುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಗುಲಾಮರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕಾಯಿತು. ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾಗಿದ್ದ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೂಲಿಯವರು ದೊರಕದೆಹೋಯಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಭಾರತೀಯ ಕೆಲಸಗಾರರಾದರೆ ಸುಲಭವಾಗುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಆ ಕಾಲದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದವರನ್ನೂ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಸಿಯುಳ್ಳವರನ್ನೂ ಕಾಲೊನಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ಬಂದ ನಿಯೋಗಿಗಳು ಒಡಂಬಡಿಸಿ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ಬರೆಸಿಕೊಂಡು ತಂಡ ತಂಡವಾಗಿ ಕಾಲೊನಿಗಳಿಗೆ ಒಯ್ದರು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್, ಜರ್ಮನ್, ಮಾರ್ಷಲ್, ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕ, ಫೀಜೀ ದ್ವೀಪಗಳು ಮುಂತಾದ ಹೊರಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಭಾರತೀಯರು ಹೊರಟರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪಿದ ಕೆಲಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ತಾವು ಗುಲಾಮರಂತೆಯೇ ಸರಿಯೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಬಿಳಿಯರು ಅವರು ಪ್ರಬಲರಾಗದಂತೆ ಸರ್ವ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಿದರು. ಇಲ್ಲಿ ವರ್ಣಭೇದವೇ ಮೂಲಕಾರಣ.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳೆನಿಸುವುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಧಾನ ಚಾತುರ್ಯ ಇತರ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪದವಿ ಗೌರವಗಳನ್ನೂ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕೆಂಬುದು ನ್ಯಾಯ. ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳು ಅಲ್ಪ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನೂ ಎತ್ತಾರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೂ ಪಡೆದ ವಿಭಾಗಗಳು; ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ನೆಲೆಸಲು ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ನೆರವೇರಿಸಿವೆ. ಕಾಲೊನಿಗಳೆಲ್ಲತೂ ಭಾರತೀಯರು ಹಿಂಸೆಗೇ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದವು; ಕಾಲೊನಿಗಳು ಕಾಲೊನಿಗಳ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಅಧೀನವಾಗಿರತಕ್ಕವು. ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ದೇಶಾಂತರವಾಸಿಗಳಾದ ಭಾರತೀಯರ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಡುಮಿನಿಯನ್ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಮೂಲಕ ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳೊಡನೆಯೂ, ಕಾಲೊನಿಗಳ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೊಡನೆಯೂ ಚಮತ್ಕಾರದಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕೇ ಎನಾ ಅಧಿಕಾರಬಲವನ್ನು ತೋರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಹೊರಗಡೆ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಪಡೆಯುವ ಗೌರವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ದೇಶಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೇ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು.

ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಮತ್ತು ಆತನ ಸಭಿಕರಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಂಬವರು ಗಣ್ಯರಾದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ದೇಶದ ಹೊರಗಡೆ ಇರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಇವರು ಮುಖ್ಯರು ಮಾತ್ರ.

ವಲ್ಲದೆ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರು. ಇವರಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ದೇಶದ ಹೊರಗಡೆ ಇರುವವರು ಅತ್ಯಲ್ಪರು ; ಅವರಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಭಾರತೀಯ ಸವಾಸಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಯ ಯೂನಿಯನ್ ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯರ ಪರವಾಗಿ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಏಜಂಟಿಂಬಾತ ಸೊಬ್ಬನೇ ಗಣ್ಯನು.

ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಅಥವಾ ಮೈಸೋರಾಯಿ ಸರ್ಕಾರ

ವಾಸ್ತವ್ಯಾಸದ ಎಲ್ಲೆಯಿಂದ ಸಯಾಂ ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೂ ಮತ್ತು ಸೇತುವಿಂದ ಹಿ ಮೂ ಚಲದ ವರೆಗೂ ಮೈಸೋರಾಯಿಯ ಇರುವ ವಿಶಾಲವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿ ಅಧಿಕಾರಗೌರವ ಯಾದಾತನು "ಮೈಸೋರಾಯ್ ಮತ್ತು ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್" ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಮುಘಲ್ ಬಾದಷಾಹಿಯ ತರುವಾಯ ಈತನೇ ಮಯೂರ ಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಪತಿಯೆಂಬ ಮಾತು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿ ತಪ್ಪಾದರೂ ಒಂದು ನಿಜಾಂಶವನ್ನು ಸೂಚಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಇಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಗಳಿರಿಸಿದವರು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿರಳ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಅತಿವಿಸ್ತಾರವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗೇ ಈತನು ಭೂಷಣಪ್ರಾಯನಾದಾತನು. ಕೆನಡ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ, ಸೌತ್ ಆಫ್ರಿಕಗಳೆಂಬವು ವಿಸ್ತಾರಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾದರೂ ಅವುಗಳ ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್ಗಳು ಅಥವಾ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಗಳು ಭಾರತೀಯ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯ ಮೈಥವ ಅಟ್ಟಹಾಸಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಪಡೆದಿಲ್ಲ. ಭರತವರ್ಷದ ಮೈಸೋರಾಯಿಯ ಪದವಿಗೆ ಸಮನಾದ ಪದವಿಯನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂದಿನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋದ ರೋಮಕ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳನ್ನೋ ರಷ್ಯಾದ ಸಾರರನ್ನೋ ಅಮೆರಿಕದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನೋ ಸ್ಮರಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಲಿಕೆಯು ಪೂರ್ತಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮೈಸೂರಾಯಿಯು 35 ಕೋಟಿ ಸಂಖ್ಯಾಕ ಜನರನ್ನು ಅಥವಾ ಮಾನವ ರಾಶಿಯ ಆರರಲ್ಲೊಂದು ಸಮೂಹವನ್ನು ಆಳತಕ್ಕವನು.

"ವೈಸ್‌ರಾಯ್" ಎನಿಸಿದಾತನು ಭರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸಮ್ರಾಟನಾದ
 ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ದೊರೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ;
 ಪ್ರಧಾನ ಶ್ರೀಮಂತ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ "ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್" ಮತ್ತು
 "ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್" ಎಂಬವುಗಳ ನಿಯೋಗಿಯೂ ಆಗಿ
 ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. 'ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್'
 ಎಂದರೆ ಗವರ್ನರುಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠನೂ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನೂ ಎನಿಸಿದಾತನು ಆತನೇ.
 ಈ ಪದವಿಗೆ ಯೋಗ್ಯನೆನಿಸದೇಕಾದರೆ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ
 ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜನ್ಮವೂ ಅವಶ್ಯಕ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಪದವಿಗೆ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ
 ಶ್ರೀಮಂತವರ್ಗದವರಲ್ಲೊಬ್ಬಾತನನ್ನೇ ಆರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್
 ವ.ಂತ್ರಿಗಳೇ ಆರಿಸತಕ್ಕವರು; ನಿಯೋಗಮಾಡುವಾಗ ಮಾತ್ರ ದೊರೆಯ
 ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸಂಯುಕ್ತನಾದಾತನು 5 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ
 ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದೆ. ವೈಸ್‌ರಾಯ್
 ಎಂಬಾತನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತಾಧಿಪತಿಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ರಾಜ
 ಪುರುಷರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಗೌರವ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತ ಸಿಮ್ಮ ಮತ್ತು
 ದಿಲ್ಲಿ ಎಂಬೆರಡು ರಾಜಧಾನಿಗಳಲ್ಲಿ ವೈಭವದಿಂದ ಇರುವನು. ಭರತವರ್ಷದ
 ಲೆಲ್ಲ ಆತನಿಗೇ ಮೊದಲಿನ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಲ್ಲುವುದು. ಒಂದಾಗಲೂ ಹೋದಾ
 ಗಲೂ ಆತನ ಮರ್ಯಾದಾರ್ಥವಾಗಿ 35 ಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸುವುದುಂಟು.

ವಾರನ್ ಹೇಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್‌ನಿಂದಾತನು ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್‌ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆ
 ಯವನಾಗಿದ್ದನು; ವೈಸ್‌ರಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಲಾರ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸಿಂಗೆಂಬಾತನು
 ಮೊದಲನೆಯವನಾಗಿದ್ದನು. 1858ರಿಂದ ಅಥವಾ ಲಾರ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸಿಂಗ್
 ಕಾಲದಿಂದ ವೈಸ್‌ರಾಯ್ ಮತ್ತು ಗವರ್ನರ್ ಜನರಲ್ ಪದವಿಗಳೆರಡೂ
 ಏಕೀಭೂತವಾದವು. ಅಂದಿನಿಂದಲೂ ವೈಸ್‌ರಾಯಿಯು ಸಹಾಯಕ
 ಸಭೆಯೊಂದನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಶಾಸಕ
 ಸಭೆಯೆಂಬುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸಕಸಭೆಯು ರೂಪಗೊಂಡ
 ಎವರವು ಇತಿಹಾಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಈಗ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಶಾಸಕಾಂಗ
 ಕಾರ್ಯಾಂಗಗಳು 1919ನೆ ಇಸವಿಯ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯ
 ಎದಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಮೊದಲು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸರ್ಕಾರವೆಂದೂ ಅಖಿಲ ಭಾರತೀಯ ಸರ್ಕಾರ
 ವೆಂದೂ ಹೆಸರಾಗಿರುವ ಮೈಸೂರಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದ
 ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಅಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ನಾವು ಎಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ
 ಆಡಳಿತ ಕ್ಷೇತ್ರ ಬೇಕು. ಅಮೆರಿಕದ ರಾಷ್ಟ್ರವಿವರದಲ್ಲಿ ಕಂಡ
 ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇರುವ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೇ ಸರಿ
 ಸುಮಾರಾಗಿ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವು ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಭರತವರ್ಷದ
 ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಡಳಿತದ ವಷಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸೆಂಟ್ರಲ್
 ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರವೆನಿಸಿ "ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ಸ್" (Central
 Subjects) ಎನಿಸುತ್ತವೆ. ಸೈನ್ಯ ಪೊಷಣೆ ಮತ್ತು ವನ್ಯಾಸವು ಸೆಂಟ್ರಲ್
 ಆಗಿದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು. ವಾಯವ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾದ ಸೈನ್ಯವಿರ
 ತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದುದು; ಆ ಪ್ರದೇಶದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಅದನ್ನು
 ವಹಿಸಲೆನ್ನುವುದು ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದರೆ 'ಕಾಲೇ ತೆಗೆದುಹಾಕಲಿ,
 ನನಗೇನು?' ಎಂದು ಕೈಹೇಳಿದಂತೆ ಆಗುವುದು. "ಆ ದೂರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ
 ಸೈನ್ಯವಿಡುವುದಕ್ಕೂ ನಮಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಮದರಾಸು
 ನವರು ತಟಸ್ಥರಾದರೆ ಈಸೋಪನು ಒರೆವಟ್ಟ ಹೂಬ್ಬೆಯ ಕಥೆಯಂತೆಯೇ
 ಆಗುವುದು. ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಲ್ಲವೂ ಏಕದೇಹ; ದೇಹದ
 ಸರ್ವಾಂಗಗಳ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಪೋಷಣೆಯನ್ನೂ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ
 ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸರ್ಕಾರವು ದೇಶವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು
 ಸರವೇರಿಸಬೇಕು. ವಾಯವ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯ ಸನ್ನಾಹವು ಹೇಗಿರ
 ಬೇಕೋ ಅಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರಬೇಕೋ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸರ್ಕಾರವೇ ನಿಶ್ಚ
 ಯಿಸಲು ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳದು. ಒಂದೊಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು
 ಬಗೆಯ ನಾಣ್ಯವು ರೂಢಿಯಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡುವಾಗ
 ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದು! ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ನಾಣ್ಯವು ಬಳಕೆ
 ಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ವರ್ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸರ್ಕಾರವೇ ತಕ್ಕದ್ದು.
 ಅಥವಾ ಹೊರದೇಶಗಳೊಡನೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಯುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು
 ಎಚ್ಚರಿಸೋಣ. ಜಪಾನೀಯರು ಬೆಂಕಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೋ ಕಾಗದದ ಗೊಂಬೆ
 ಗಳನ್ನೋ ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಒಡ್ಡಿಮಾರುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಬೊಂಬಾಯಿ

ಯವರೋ ಬಂಗಾಳದವರೋ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಆಮದು ಸುಂಕವನ್ನು ಎತ್ತಿದರೆ ಆಗುವುದೇನು? ಜಪಾನೀಯರು ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನೊಡ್ಡಿ ಮದರಾಸಿನಿಂದ ಬಂಗಾಳವನ್ನೂ ಬೊಂಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಂತೆ ಯತ್ನಿಸುವರು. ಆಗ ಮದರಾಸಿನ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಬಂಗಾಳದ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಎಷಮಸ್ಥಿತಿಯೇ ಒದಗುವುದು. ಆಮದು ಸುಂಕವನ್ನೋ ರಫ್ತಿನ ಸುಂಕವನ್ನೋ ಎತ್ತಬೇಕಾದರೆ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಬಂದರುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎತ್ತಬೇಕು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ವೈಷಮ್ಯ ತೋರದಂತೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ಇಂತಹ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವೇ ಪರಿಪಾಲಿಸಬೇಕು.

1919ನೇ ಇಸವಿಯ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಆ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೆಂಟ್ರಲ್

ಶಾಖೆಗಳು ವಿಷಯಗಳು ಅಥವಾ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಕ್ರೋಢೀಕೃತವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ

ಮುಖ್ಯವಾದವು ಮಾತ್ರ ಇವು:—

- (1) ರಕ್ಷಣೆ ಅಂದರೆ ಭೂ ಸೈನ್ಯ, ಜಲ ಸೈನ್ಯ, ಆಕಾಶ ಸೈನ್ಯಗಳ ಆಡಳಿತ.
- (2) ಅನ್ಯದೇಶ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳು.
- (3) ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ.
- (4) ಸಂಚಾರ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಅಂದರೆ ರೈಲು, ಕಾಲುವೆ ಮತ್ತು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗ ಸಾಧನೆಗಳು.
- (5) ನೌಕಾಶ್ರಯಗಳು, ಹಡಗುಗಳ ಸಂಚಾರ, ದೀಪಗೃಹ, ಸಮುದ್ರಯಾನ ಸಂಬಂಧವಾದ ಆಡಳಿತ.
- (6) ಟಪಾಲ್, ತಂಕಿ, ಟೆಲಿಫೋನ್ ಮತ್ತು ಮೈರ್ಲೆಸ್ ಶಾಖೆಗಳು.
- (7) ಸುಂಕದ ಶಿಸ್ತು.
- (8) ನಾಣ್ಯದ ಶಿಸ್ತು, ಟಂಕಸಾಲೆ ಮುಂತಾದವು.

- (9) ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಋಣದ ವ್ಯವಹಾರ.
- (10) ಸಿವಿಲ್ ಲಾ ಅಥವಾ ಮಮತ್ತ್ವ ಸಂಬಂಧವಾದ ನ್ಯಾಯವಿಧಿ.
- (11) ವ್ಯಾಪಾರ, ಲೇವಾದೇವಿ, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು, ಇನ್‌ಷೂರೆನ್ಸ್ (ಎಮೆ).
- (12) ರಾಷ್ಟ್ರಗ್ರಸ್ತವೆಸಿಸಿದ (State Monopolies) ವ್ಯಾಪಾರ—
ಅಫೀರಿ, ಉಪ್ಪು, ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ, ಮದ್ದಿನ ವಸ್ತುಗಳು.
- (13) ಉದ್ಯೋಗ ವೃದ್ಧಿ.
- (14) ಉಗ್ರಾಣ ಮತ್ತು ಲೇಖನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ.
- (15) ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಪರೀಕ್ಷಾ ಶೋಧನೆಗಳು:—ಭೂಶೋಧನೆ, ಸಸ್ಯ
ರಾಶಿ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಪ್ರಾಕೃತ ಪರೀಕ್ಷೆ,
ಭೂಮಿಯ ಸರ್ವೆ, ಜನಗಣತಿ, ಅಂತರಿಕ್ಷ ಪರೀಕ್ಷೆ,
ಮುಂತಾದವು.
- (16) ದೇಶಾಂತರ ಗಮನ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀಯರ ಪ್ರವೇಶ.
- (17) ಬಿರುದು ಮರ್ಯಾದೆಗಳು.
- (18) ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕಾರ್ಯರಾಶಿಯನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಮೈಸರಾಯಿಯ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಣೆ ಸಭೆ ಗಳಾಗುವೆ. ಮೈಸರಾಯಿಯೊಬ್ಬಾತನೇ ಇವೆಲ್ಲ ವುಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಆದಕಾರಣದಿಂದ ಆತನ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯುಟಿವ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಅಥವಾ ಕಾರಕ ಸಭೆಯೊಂದುಂಟು. ಅದನ್ನೇ ಮೈಸರಾಯಿಯ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಮಂಡಲಿ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿಕೂಟವೆಂದೂ ಕರೆಯಬಹುದು. ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಮೈಸರಾಯಿ ಸಭೆಯೆಂದೂ ಕರೆಯಬಹುದು. ಉತ್ತೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತಕ್ಕೆ "ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್" ಎಂಬುದೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ಟಿಗೂ ಇದಕ್ಕೂ ಹೋಲಿಕೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ವೈಸ್‌ರಾಯಿಯ ಕೌನ್ಸಿಲ್

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ೫ ಸಭಿಕರು ಈ ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ
ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಪತ್ರಪೇಟಿಕಾ ಅಥವಾ ಪತ್ರ
ಪತ್ರಪೇಟಿಕಾ ಪಟ್ಟಿಗೆ (Portfolio) ಎಂಬುದುಂಟು; ಆ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ
ವಿಶೇಷವಾದ ಅರ್ಥವೇ ಉಂಟು. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ

ಆನೇಕಾನೇಕ ಶಾಖೆಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿದ ಇವರು
ತರತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾಸುಸಾರವಾಗಿ ಆ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಗುಂಪು ಗುಂಪು
ಗಳಾಗಿ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಸಭಿಕನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಶಾಖೆಗಳ
ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನು; ನಾಲ್ಕಾರು ಶಾಖೆಗಳ ಕಾಗದ ಪತ್ರ
ಗಳೂ ಆತನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಆತನ ಪತ್ರಪಟ್ಟಿಗೆಯೆಂದರೆ ಆತನ
ಅಧಿಕಾರಕ್ಷೋಭಗಾರುವ ಶಾಖೆಗಳೆಂದು ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. 1919ನೇ
ವಿಧಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಈ ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ ಮೂವರಾದರೂ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ
ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವರಾಗಿರಬೇಕು; ಒಬ್ಬಾತನು
ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನಾಗಿರಬೇಕು; ಮತ್ತು
ಮೂವರು ದೇಶೀಯರಾಗಿರಬೇಕು. ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯಾದಾತನು
ಸಭಿಕನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಆತನೂ ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಸಭಿಕರ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ

ರಚನೆ

ಯೋಗ್ಯರಾದವರನ್ನು ನಿಯಮಿತವಾದಂತನು
ಎಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.

ಆತನ ಅಭೀನರಾಗಿಯೂ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದು ಸಭಿಕರು
ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ಸಭಿಕರು ಆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿಗಳೇ ಏನಾ
ಭಾರತೀಯ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿಗಳಲ್ಲವೆಂಬ ಒಂದು ಅಂಶ
ದಿಂದಲೇ ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್‌ಗೂ ಈ ಸಭೆಗೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು
ಕಾಣಬಹುದು.

ಈ ಸಭೆಯು ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೋ ಸಿಮ್ಮದಲ್ಲಿಯೋ ಹೆಚ್ಚುವೇಳೆ
ನೆರೆದಾಗ್ಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ನೆರೆಯಬಹುದು. ವೈಸ್‌ರಾಯಿ
ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕರೆಸಿದಂತೆ ಸಭಿಕರು ನೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳೂ

ಉಂಟು; ಆದರೆ ರಾಯನ ಪರಿವಾರವೇ ಬೇರೆ. ರಾಯನದ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳು (Secretarial) ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದಿಲ್ಲಿಯ ಶಾಖಾಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮುಖ್ಯ ಶಾಖೆಗಳ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳು ಇರುವುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಶಾಖೆಗೂ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಾದಾತನಿಗೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂದು ಹೆಸರು. ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳೂ ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇಂಟಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳೂ ಸಹಾಯಕ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳೂ ಯಥೋಚಿತವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳು ಹೆಸರಿಗೆ ಕಾರಕ ಸಭೆಯ ಸಭಿಕರಿಗೆ ಅಧೀನರಾದಾಗ್ಯೂ ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತೋರಿದಾಗ ಮೈಸರಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಹೊರಟು ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಒರಬಹುದು. ಮೈಸರಾಯಿಗಿರುವಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರವು ಯಾವ ಸಭಿಕನಿಗೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೂ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮೈಸರಾಯಿಯ ತೀರ್ಪು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿ ಇಬ್ಬರು ಸಭಿಕರು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನೆತ್ತಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆತನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಸಚಿವರೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವುಂಟು. ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹವು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ಸಾರವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಸರಾಯಿಯಾದಾತನು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯ ಅಜ್ಞಾಧಾರಕನಾಗಿ ನಿಯೋಗಿ ಮಾತ್ರನಂತೆ ಕಂಡು ಬಂದಾಗ್ಯೂ ಆತನಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಧಿಕಾರವೇ ಇರುವುದು. ಅನೇಕ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನು ಆತನೇ ನಿಯಮಾಂಕ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆಯವ್ಯಯದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆತನ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಮಸೂದೆಗಳನ್ನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಯವರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ತಾನೇ ತನ್ನ ಪ್ರಂತ ಅಧಿಕಾರ ಒಲಿದಿಂದ ಅವುಗಳು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಬಂಧನೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರಬಹುದು. ಮಸೂದೆಗಳನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಆತನಿಗುಂಟು. ಇಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಆರ್ಡಿನೆನ್ಸ್

ಎಂಬ ಹೆಸರುಳ್ಳ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಜಾರಿಮಾಡಿಸಬಹುದು ; ಅಂತಹ ಆರ್ಟಿಕಲೆಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಆರುತಿಂಗಳು ಕಾಲ ಬಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಜೈತನ್ಯ ವುಂಟು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಾಯಿಗೆ ಶಾಸಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಯಥೇಚ್ಛವಾದ ಅಧಿಕಾರ ಬಲವೇ ಇರುವುದು.

ಮೈಸೂರಾಯಿ ಮತ್ತು ಶಾಖಾಧ್ಯಕ್ಷರ ತರುವಾಯ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗ ದವರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯರಾದವರ ಗುಂಪಿಗೆ ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂಬ ಹೆಸರುಂಟು. ಮಿಲಿಟರಿ ಅಥವಾ ಯುದ್ಧ ಸಂಬಂಧವಾದವುಗಳಲ್ಲದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸಿವಿಲ್ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳೆನ್ನುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ದೇಶದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ರೆವಿನ್ಯೂ ಮತ್ತು ದಂಡಾಧಿಕಾರಗಳಿಗೂ, ತರುವಾಯ ಯಂತ್ರಯೋಜನೆ, ಬೆಂಕಿಪಡೆ ಲೆಕ್ಕ, ಚಿಕಿತ್ಸಾ ಮುಂತಾದ ಅಧಿಕಾರ ಗಳಿಗೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ತರುಣರನ್ನೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯರಿಗೂ ಹಲಕೆಲವು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ದಕ್ಷತೆಯು ಅವಶ್ಯಕ ; ಆದುದರಿಂದ ಉಮ್ಮೇದುವಾರ ರಾದವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿ, ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವರನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಹುಕಾಲದ ವರೆಗೂ ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತಾದುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಇತ್ತು. ಈಚೆಗೆ ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು. 'ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್' ಎಂಬ ಈ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭೇದಗಳುಂಟು ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತೀಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿ ನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಏತೇಷವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅವಶ್ಯ ವಾದುದರಿಂದ ಶಾಖೆ ಶಾಖೆಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವರ್ಗವುಂಟು.

1924ರಲ್ಲಿ ಲೀ ಸಮಿತಿ (Lee Commission) ಎಂಬ ಒಂದು ವಿಚಾರಣೆಯ ಸಮಿತಿಯವರು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನೂ, ಒಟ್ಟು ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಎಷ್ಟು ಪಾಲಿನವರಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ

ದನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯರಾದವರು ಎಷ್ಟು ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ರೀತಿ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಿದರು :—

ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್	ಸೇಕಡ 40	ಭಾಗ ಭಾರತೀಯರು.
,,	40	,, ಹೊಸದಾಗಿ ನಿಯುಕ್ತರಾಗತಕ್ಕವರೊಪ್ಪರು.
,,	20	,, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವರ್ಗದಿಂದ ಎರತಕ್ಕವರು.
ಮೇಲೇಸ್ ಸರ್ವಿಸ್	,, 50	,, ಎರೊಪ್ಪರು.
,,	50	,, ಭಾರತೀಯರು.

ನೀರಾವರಿ ಯಂತ್ರ

ಯೋಜಕರು	,, 40	,, ಎರೊಪ್ಪರು.
,,	50	,, ಭಾರತೀಯರು.

ಮೊಲಿಟಿಕಲ್ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರ, ಸುಂಕದ ಅಧಿಕಾರ, ತಂತಿ ಮತ್ತು ಮೈರ್ಸಾ ಅಧಿಕಾರ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಸೇಕಡ 25 ವಾಲು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಆಗತಕ್ಕದ್ದು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಪಾಲು ಈಗಲೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿಲ್ಲ; ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗತಕ್ಕದ್ದು.

ಭಾರತೀಯ ಸರ್ಕಾರದ ಹುದ್ದೆದಾರರು ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಂದರೆ ಈ ಅಧಿಕಾರ ಸಮೂಹವೇ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗವನ್ನು ಆಡಳಿತದ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವುದುಂಟು. ಆಡಳಿತವನ್ನು ಅವರೇ ನಡೆಸತಕ್ಕವರಾದುದರಿಂದ ಆಡಳಿತವು ನೌಕರಾಪಾಹಿಯೆಂತಲೂ ಹೆಸರಾಗಿದೆ.

ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಶಾಸಕಾಂಗ

ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಅಥವಾ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಶಾಸಕಾಂಗವು ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಮತ್ತು ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟಿವ್ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯೆಂಬ ಎರಡು ಸಭೆಗಳ

ನ್ನುಳ್ಳದು. 1919ಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸಭೆಯಿದ್ದಿತು. ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಧಿಗೆ (Govt. of India Act) ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಸಭೆಗಳೂ ರೂಪಗೊಂಡವು.

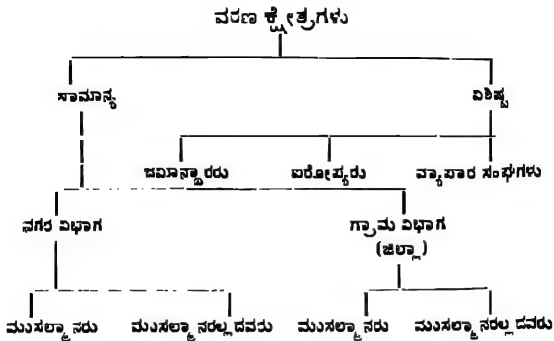
ದ್ವಿತೀಯ ಸಭೆಯೆನಿಸಿದ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಎಂಬ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 60 ಸದಸ್ಯರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ 34 ಪರಸ್ಪರ ಚೇದ ಸದಸ್ಯರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವರಣಪಡೆದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿರತಕ್ಕವರು; ಉಳಿದ 26 ಸದಸ್ಯರೂ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾದವರು, ಅವರಲ್ಲಿ 20 ಸದಸ್ಯರು ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೇ. ಈ ಸಭೆಗೆ ಸಭಾಪತಿ (President) ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾದಾತನು ಮೈಸೂರಾಯಿಯಿಂದ ನಿಯಮಿತನು; ವರಣಸ್ಥನಲ್ಲ. ಈ ಸಭೆಯು ಒಂದು ಸಲ ರಚಿತವಾದ ತರುವಾಯ 5 ವರ್ಷ ಕಾಲ ನಡೆಯಬಲ್ಲದು; ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಾದರೆ 3 ವರ್ಷ ಕಾಲ ಮಾತ್ರವೇ. ಈ ಸಭೆಯ ಸಭಿಕರು ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಅನರಬಲ್ (Hon'ble) ಎಂಬುದನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟಿವ್ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯ ಸದಸ್ಯರು ಎಂ.ಎಲ್.ಎ. (M. L. A.) ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ 144 ಸದಸ್ಯರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ 104 ಸದಸ್ಯರು ವರಣಸ್ಥರಾಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೆನಿಸಿದವರು; ಉಳಿದ 40 ಸದಸ್ಯರೂ ಮೈಸೂರಾಯಿಯಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾದವರು; ಅವರಲ್ಲಿ 26 ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೂ, 14 ಖಾಸಗಿ ಪೌರರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯ ಸಭಾಪತಿಯನ್ನು ಸದಸ್ಯರೇ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು; ವರಣವನ್ನು ಮೈಸೂರಾಯಿಯು ಅನುಮೋದಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ವೃತನಾದ ಸಭಾಪತಿಯು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ.

ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ನೆರೆಯುವುವು. ವೈಸ್ರಾಯಿಯು ಯಾವ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸದಸ್ಯನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯನ್ನೂ ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಭೆಗಳನ್ನು ಕರೆಸುವುದೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದೂ ಆತನಿಗೇ ಸೇರಿದ್ದು; ಯಾವ ಸಭೆಗಾದರೂ ಹಠರಟ ಅಥವಾ ಎರಡು ಸಭೆಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ

ನೆರೆಯಿಸಿ ಸೂಕ್ತತೋರಿದಂತೆ ಭಾಷಣಮಾಡಿ, ಆವರ ಮುಂದಿನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಆತನು ತೋರಿಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಸಭೆಯು ಜೀವಿತವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಆತನಿಗುಂಟು; ಅಭಿವೇಶನಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಸಭೆಯನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಪಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಆತನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಎರಡು ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಹುಭಾಗದವರು ವರಣಸಿದ್ದರಾಗಿಯೇ ಇರುವರು. ಆಖಿಲ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದವರಾದ ಶಾಸನ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ದೋಗ್ಯತೆಯೂ ಬೇಕು; ಆದುದರಿಂದ ವರಣಾಧಿಗಳಿಗೂ ವರಣದಾತರಿಗೂ ಲಕ್ಷ್ಯಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯ. ವರಣಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ದ್ವಿಟಿಪ್ ವಿಭಾಗವೆಲ್ಲವೂ ವರಣಕ್ಷೇತ್ರ; ಆ ಕ್ಷೇತ್ರವು ವರಣ ವಿಭಜನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಂಬುವು ಎರ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲದೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಂಬವೂ ಉಂಟು. ಜಮೀನ್ದಾರರು, ವರೋಪಯುಕ್ತರು, ಮತ್ತೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಂಘಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು; ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರತಕ್ಕವರು ಮಾತ್ರವೇ ವರಣದಲ್ಲಿ ಭಂದಾಧಿಕಾರವುಳ್ಳವರು. ಆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವರಣ ಹೊಂದಿ ಸದಸ್ಯರಾಗತಕ್ಕವರು ವಿಶಿಷ್ಟಕ್ಷೇತ್ರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು. ಇವರನ್ನು ಜಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ವರಣಸಿದ್ದ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸಾಮಾನ್ಯಜನರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ವರಣವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ವಾರ ರಲ್ಲರಿಗೂ ವರಣಾಧಿಕಾರ ಅಥವಾ ಭಂದಾಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಕರಲ್ಲದವರು, ಮತಿವಿಕಲರು, ಅಪರಾಧದ ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಗಾದವರು ಅಲ್ಲದೆ ಗೊತ್ತಾದ ಆಸ್ತಿಯಿಲ್ಲದವರೂ ಆ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹರನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಂಬವೂ ಕೂಡ ಕೋಮುಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಪುನಃ ವಿಭಜನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕೋಮುವಾರು ವಿಭಜನೆಯ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಒಲವಾದ ಆಕ್ಷೇಪವುಂಟು. ವರಣಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು :—

ಈ ವಿಭಜನೆಯ ನಿಯಮವು ಸರ್ವ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಸ್ತಿಯಿರತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯವೆನಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕರಿಗೆ ಛಂದಾಧಿಕಾರವೆಂಬುದಿರುವುದಿಲ್ಲ; ವರಣಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲ. ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನೂ ಇತರರನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನೇ ಕೋಮುವಾರು ವಿಭಾಗವೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು. ರಾಷ್ಟ್ರಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಹಿತವು ಬೇರೆ, ಅನ್ಯರ ಹಿತವು ಬೇರೆ ಯೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಭೇದವು ಈ ವಿಭಜನೆಯಿಂದ ದೃಢಪಡುವುದಲ್ಲದೆ ವರಣ ಕೋಲಾಹಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಮುಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ವರ್ತಿಸ ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಇಂಡಿಯ ಒಂಬ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ 15 ಪ್ರದೇಶ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಗಳುಂಟು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂಬತ್ತು ಪ್ರದೇಶಗಳೇ ಪ್ರಬಲ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದವುಗಳು. ಅವುಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಸದಸ್ಯರ ಸಂಖ್ಯಾ ನಿರ್ದೇಶವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ:—

ಪ್ರದೇಶ	ಅಸೆಂಬ್ಲಿಗೆ	ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಟೇಟಿಗೆ
ಮದರಾಸು	16	5
ಬೊಂಬಾಯಿ	15	5
ಬಂಗಾಳ	17	6
ಸಂಯುಕ್ತಪ್ರಾಂಶ (ಆಗ್ರಾ, ಅಯೋಧ್ಯಾ)	16	5
ಪಂಜಾಬ್	12	4
ಖಹಾರ್ ಮತ್ತು ಒರಿಸ್ಸ	12	3
ಮಧ್ಯಪ್ರಾಂಶ	8	2
ಆಸ್ಸಾಂ	4	1
ಒರಿಸ್ಸಾ	4	2
ದಿಲ್ಲಿ	1	..
	<hr/> 104 <hr/>	<hr/> 34 <hr/>

ದಿಲ್ಲಿಯೆಂಬುದು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಲ್ಲವಾದರೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ವೆನಿಸಿದ ಕ್ಷೇತ್ರ. ದಿಲ್ಲಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಯೋಗ್ಯತೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ಅಥವಾ ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟಿವ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳೆಂಬುವುಂಟು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗೂ, ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಎರಡು ಸಭೆಗಳಿಗೂ ವರಣಗಳು ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಭೆಯನ್ನಾಗಲಿ ದಿಲ್ಲಿಯ ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಸದಸ್ಯನಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಆಸೆಪಡುವ ವರಣಾರ್ಥಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಒಂದೇ ಅಂತಸ್ತನದು. ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಟೇಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸ್ತಿವಾಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪಡೆದಾತನೇ ಸದಸ್ಯನಾಗಲು ಯೋಗ್ಯನು; ಆಸ್ತಿವಾಸ್ತುಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವಾ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಯಾದರೂ ಇರಬೇಕು.

ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳಂತೆಯೇ ಪ್ರಶೋತ್ತರಭಾಗ, ಶಾಸನ

ರಚನಾಭಾಗ, ಆಯವ್ಯಯಭಾಗ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಾಶೋಚಕ ಭಾಗ
 ಗಳನ್ನು ಉಳ್ಳುವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಂತ್ರಾಶೋಚನೆ
 ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗ ಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಸನ ರಚನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವೇಳೆ
 ಕಾಲವಿಳಂಬವಾಗಬಾರದೆಂದು ತೋರುವುದು ;
 ಆಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ನಡೆಸಲು ಅರ್ಹರೆಂದು ತೋರಿದವರನ್ನು
 ಎರಡು ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆರಿಸಿ ಜಾಯಿಂಟ್ ಕಮಿಟಿಯೆಂಬುದನ್ನು ರಚಿಸಿ
 ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಕೈಪ್ರತೆಯಿಂದ ನಡೆಸುವರು.

ಈ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಮಿತಿಗಳೇ ವಿಧಿತ
 ವಾಗಿವೆ. (1) ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ
 ನಸಿದ್ಧಭಾಗ ತ್ವತ್ತಿಗೆಯ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿಯೂ, (2)
 ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಜಾಸಮೂಹದ ಯಾವ ಕೋಮಿನ
 ಮತಾಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗಾಗಲಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿಯೂ,
 (3) ಸ್ವಸ್ಥ ಬಲಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿಯೂ, (4)
 ಅನ್ಯರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಡನೆಯೂ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಡನೆಯೂ
 ವೈಸಾರಾಯಿಯು ನಡೆಸುವ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು
 ಗಳಾಗಿಯೂ, (5) ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕವೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ವಿಷಯ
 ಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿಯೂ, (6) ಪ್ರದೇಶಗಳ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು
 ಮಾಡಿದ ನಿರ್ಣಯ ಅಥವಾ ಸಂಬಂಧನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿಯೂ,
 (7) ವೈಸಾರಾಯಿಯು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅಧಿಕಾರಬಲದಿಂದ ರಚಿಸಿದ ಆರ್ಟಿನನ್ನು
 ಅಥವಾ ನಿಯಮಸಂಬಂಧನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕ
 ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆತ್ತಬೇಕಾದರೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ವೈಸಾರಾಯಿಯ ಅನುಮತಿ
 ಯನ್ನು ಪಡೆದೇತೀರಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಯಿದೆ.

ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಒಡ್ಜೆಟ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಥವಾ ಅಖಿಲ ಭಾರತದ ಆಯ
 ವ್ಯಯಗಳ ಆಂದಾಜನ್ನು ಆಸೆಂಬಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಫೈನಾನ್ಸ್
 ಆಯವ್ಯಯ ಮೆಂಟರ್, ಅಥವಾ ವೈಸ್ರಾಯಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆಯ
 ವ್ಯಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿಯಮಿತನಾದ ಸದಸ್ಯನು,
 ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿ ಚರ್ಚೆಗಿಡುತ್ತಾನೆ. ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಟೇಟಿನಲ್ಲಿ ಫೈನಾನ್ಸ್

ಯಲ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಎಂಬ ಆಯವ್ಯಯ ಶಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಎರಡು ದಿನಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅಥವಾ ಸ್ಥೂಲವಾದ ವಿಚಾರಗಳ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತವೆ. ಒಂದು ವಾರವು ಕಳೆದ ತರುವಾಯ ಆಡಳಿತದ ಪರವಾಗಿ ಫೈನಾನ್ಸ್ ಬಿಲ್ ಎಂಬ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಆ ಇಬ್ಬರು ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೇ ಮೊದಲಿಡುವರು. ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನೆತ್ತುವ ಅಥವಾ ಇರುವ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಅಥವಾ ವರ್ಧಿಸುವ ಸೂಚನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸಭಿಕರು ಚರ್ಚಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಬಲವಾದ ಮೇರಿಗಳು ವಿಧಾಯಕ ವಾಗುವೆ. ಈ ಕೆಳಗೆ ಕಾಣುವ ವೆಚ್ಚದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕು ಬೇಡವೆಂದು ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತವಾಗಿ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡುವುದು ಸಭಿಕರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಭಿಕರಿಗೆ ಭಂದಾಧಿಕಾರವಿರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಣೀತವಾಗಿದೆ ; .

(1) ಬಡ್ಡಿಯ ಹಣ, ಸಾಲದ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ನಡೆಸುವ ವೆಚ್ಚ.

(2) ವಿಧಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವೆಚ್ಚ.

(3) ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾದ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದವರ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಿವೃತ್ತಿಕಾಲಗಳ ವೇತನಗಳು.

(4) ಚೀಫ್ ಕಮಿಷನರ್ ಮತ್ತು ಜುಡೀಷಿಯಲ್ ಕಮಿಷನರು ಗಳೆಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳು.

(5) ಸಭಾಯುಕ್ತ ಮೈಸೂರಾಯಿಯಿಂದ ಚರ್ಚೆಗಳ ಸಂಬಂಧ ವಾದುದೆಂದೋ, ರಾಜಕೀಯವೆಂದೋ, ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೆಂದೋ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವೆಚ್ಚ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೋಶಾಧಿಕಾರವು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ವೂರ್ತಿಯಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಂಖ್ಯೆ ಬಡ್ಡಿಟ್ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದುದು; ಅದರಿಂದಲೇ ಅಖಿಲ ಭಾರತದ ಆಯವ್ಯಯಗಳ ರೀತಿಯು ನಮಗೆ

ನಿರ್ದರ್ಶನ ತಿಳಿಯುವುದು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಲ್ಲವೆಂದು ಎದಿ ನಿರ್ಣೀತವಾಗಿರುವ ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳಿಂದಲೇ

ಆಯವು ಹುಟ್ಟುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ 1925-26ನೇ ವರ್ಷದ ಲೆಕ್ಕ

ಪತ್ರಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಈ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಆಯವ್ಯಯದ ಎವರವು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದು :—

ಆದಾಯ		ವ್ಯಯ	
ಸುಂಕ	.. 41,34,65,000	ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದುದು	.. 5,22,05,000
ವರಮಾನದ ಶರಗೆ	.. 17,99,41,000	ರೈಲ್ವಾರಿ	.. 25,60,99,000
ಉಪ್ಪಿನಿಂದ	.. 6,82,40,000	ನೀರಾವರಿ	.. 13,75,000
ಅಫೀಂ	.. 3,78,92,000	ತಂತಿ ಟಪಾಲು	.. 76,99,000
ಇತರ	.. 2,34,80,000	ಬಡ್ಡಿ	.. 16,15,89,000
ರೈಲ್ವಾರಿ	.. 26,82,98,000	ಸರ್ಕಾರದ ವೆಚ್ಚ	.. 9,94,32,000
ನೀರಾವರಿ	.. 10,91,000	ಟಂಕಸಾಲೆ	.. 1,03,09,000
ಟಪಾಲು ತಂತಿ	.. 1,22,29,000	ಸೈನ್ಯ ಶಾಲೆಗಳು	.. 71,00,59,000
ಬಡ್ಡಿ	.. 1,15,70,000	ಇತರ	.. 5,20,56,000
ನಾಣ್ಯ, ಟಂಕಸಾಲೆ	.. 3,62,03,000	ಸಿವಿಲ್ ನಿರ್ಮಾಣ	.. 1,34,82,000
ಸೈನ್ಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ	.. 5,73,79,000		
ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾನೂನು	.. 9,22,94,000		
(ಇದು ಈಚೆಗೆ ಇಲ್ಲ)			
ಇತರ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ			
ಒಟ್ಟು 1,36,43,05,000		ಒಟ್ಟು 1,36,43,05,000	

ಒಟ್ಟು ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಯವ್ಯಯವು 130 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಭರತವರ್ಷದ ಒಟ್ಟು ಹುಟ್ಟುವಳಿಯನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಹುಟ್ಟುವಳಿಗಳನ್ನೂ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಹುಟ್ಟುವಳಿಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಬೇಕು.

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳು ವಿಶೇಷಗಳೆನಿಸಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗೇ ಪಾತ್ರವಾಗಿವೆ.

ಆಕ್ಷೇಪ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ವೆಚ್ಚವೆಂದು (Home Charges) ಪರಿಸೂಮಾರಾಗಿ 50 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ

ಗಳವರೆಗೂ ನಡೆಯುವ ಭಾಗವೂ. ಸೈನ್ಯ ಭಾಗಗಳ ವೋಷಣೆಗಾಗಿ

ಸುಮಾರು 55 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವೆಚ್ಚದ ಭಾಗವೂ ಆಕ್ಷೇಪ ಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಭಾಗಗಳ ವಿವರದೊಂದಿಗೆ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಋಣವೆಂಬುದರ ವಿವರವನ್ನೂ ಬೀರಡೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯ ತಕ್ಕದ್ದು.

ನರೇಂದ್ರ ಮಂಡಲಿ

ಮಾಂಟ್ರ್ ಡ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನರೇಂದ್ರ ಮಂಡಲಿಯೆಂಬುದೂ ರೂಪಗೊಂಡಿತು. 1921ರಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾದ ಈ ಮಂಡಲಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳು ಸಭೆ ಸೇರಿ ತಮಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಚರ್ಚೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಸಭೆಯು ಸೇರುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಸಭಾಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಭೆಯು ಶಾಸಕಾಂಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಿತವನ್ನೂ ಇಷ್ಟವನ್ನೂ ತೋರ್ಪಡಿಸತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಅಧಿಪತಿಗಳು ಸೇರಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಆಸೆಂಪ್ಲಿ, ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಎಂಬ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳೇ ಎನಾ ದೇಶೀಯ ಶಾಸಕರಾಜಿ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳಲ್ಲ. ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯು ವೈಸರಾಯಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಆತನೇ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ರಾಯಸ ಪರಿವಾರ (Secretariat)ದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ (Political) ಎಂಬ ಶಾಖೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಗೌರವ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯನ್ನೂ, ಕರಾರು ಸನ್ನದುಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೂ ವೈಸರಾಯಿಯೇ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ.

ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಆಡಳಿತದ ವಿವರವನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುವ ಮೊದಲು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಆಡಳಿತ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು.

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸರ್ಕಾರಗಳು

ದೇಶದ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ 3 ಪಾಲಾಗಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ 3 ಪಾಲನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ದೇಶೀಯ ಪ್ರದೇಶ ವಿಭಾಗ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಇರುವ ಮೇರೆಯು ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಇದೆ. ಮೇರೆಯು ಸಿಷ್ಯರ್ಷಿಯಾಗಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ತತ್ವವೂ ನೆಲೆಸಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿ ವಿಭಜನೆಯಾಗಿದೆ. ಮುಘಲ್ ಬಾದಷಾಹಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಭೆಗಳೆಂಬ ವಿಭಾಗಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನೋ ಪೂರ್ವಪದ್ಧತಿಯನ್ನೋ ಅನುಸರಿಸುತ್ತ; ಆ ವಿಭಾಗ ರಚನೆಯೇ ಮೇಲಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರಸುಧಾರಕರು ದೇಶವನ್ನು ಭಾಷಾನುಸಾರವಾಗಿ 21 ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗಗಳು ಸಂದರ್ಭೋಚಿತವಾಗಿ ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡವು; ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈಗಿನ ವಿಭಾಗಗಳು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿವೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶಗಳ ವಿಭಜನಾ ರೀತಿಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬೇಕು.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 15 ಪ್ರದೇಶಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ 10 ಪ್ರದೇಶಗಳು ಮೇಜರ್ ಅಥವಾ ಹಿರಿಯ ಹಿರಿಯ ಕಿರಿಯ ಪ್ರದೇಶಗಳೆಂದೆನಿಸಿವೆ; ಉಳಿದವು ಮೈಸರ್ ಅಥವಾ ಕಿರಿಯವು. ಪಂಜಾಬ್, ಆಗ್ರಾ ಮತ್ತು ಅಯೋಧ್ಯೆಗಳು ಸೇರಿರುವ ಸಂಯುಕ್ತಪ್ರಾಂತ, ಬಿಹಾರ ಮತ್ತು ಬರಿಸ್ಸ, ಬಂಗಾಳ, ಅಸ್ಸಾಂ, ಬೊಂಬಾಯಿ, ಮಧ್ಯಪ್ರಾಂತ, ಮದರಾಸು ಮತ್ತು ಬರ್ಮಾ ಎಂಬ ಒಂಬತ್ತು ವಿಭಾಗಗಳು ಮಾಂಟ್ಸೆಡ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿದವುಗಳು; ವಾಯವ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರದೇಶವೆನ್ನುವುದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿತು. ಈ ಹಿರಿಯ

ಪ್ರದೇಶವೊಂದೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಭೋಗಪತಿ ಅಥವಾ ಗವರ್ನರ್ ಎಂಬಾತನು ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಪತಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆಡ್ಮೀರ್-ಮೆರ್ನಾರ್, ಅಂದಮಾನ್, ನಿಕೊಬಾರ್ ದ್ವೀಪಗಳು, ಬಲೂಚಿಸ್ತಾನ, ಕೊಡಗು, ದಿಲ್ಲಿಗಳು ಕಿರಿಯ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಅಥವಾ ಮೈಸರ್ ಎಸಿಸಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶಗಳೆಂಬುವುಗಳೆಲ್ಲವೂ 10,96,171 ಚದರಮೈಲಿಗಳ ಸ್ತುಂಬಾಗಿ 267 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಾಗಿವೆ. ಹೀಯ ಪ್ರದೇಶಗಳೆಂಬವು ಮಾತ್ರವೇ 257 ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ.

ಹೀಯ ಪ್ರದೇಶಗಳೆನ್ನುತಕ್ಕವು ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಐಶ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಸರಿಸಮಾನ ವಾದವುಗಳಲ್ಲ. ಒರ್ಮಾ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 2 ಲಕ್ಷ ಚದರಮೈಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭೂಮಿಯುಂಟು, 41 ಜಿಲ್ಲೆಗಳುಂಟು, 143 ಲಕ್ಷ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯುಂಟು. ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾರತ ವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ 1,06,248 ಚದರಮೈಲಿಗಳೂ, 48 ಜಿಲ್ಲೆಗಳೂ ಇದ್ದು 484 ಲಕ್ಷ ಜನರು ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಸ್ಸಾಂ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 55,014 ಚದರ ಮೈಲಿಗಳೂ, 12 ಜಿಲ್ಲೆಗಳೂ, 88 ಲಕ್ಷ ಜನರೂ ಉಂಟು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ್ಗೆ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ 14 ಕೋಟಿ, ಮದರಾಸಿಗೆ 16 ಕೋಟಿ, ಬಂಗಾಳಕ್ಕೆ 10 ಕೋಟಿ, ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾರತಕ್ಕೆ 10 ಕೋಟಿ, ಅಸ್ಸಾಮಿಗೆ 3 ಕೋಟಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ಈ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಆಡಳಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಇವೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಆಡಳಿತದ ರೀತಿಯನ್ನು ಏಕರೀತಿಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿ, ಒಟ್ಟಿಗೇ ಅವುಗಳ ರೂಪವನ್ನು ಕಾಣ ಬಹುದು.

ಈ ಹತ್ತು ಹೀಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮದರಾಸ್, ಬಂಗಾಳ ಮತ್ತು ಬೊಂಬಾಯಿಗಳು ಹಳೆಯವು ಮತ್ತು ಏಕಾಲ ಭೋಗಪತಿಗಳು ವಾದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದೂ ಉಂಟು. ಆ ಮೂರು ಪ್ರದೇಶಗಳ ಭೋಗಪತಿಗಳಿಗೆ ಇತರ ಭೋಗಪತಿಗಳಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮರ್ಯಾದೆ

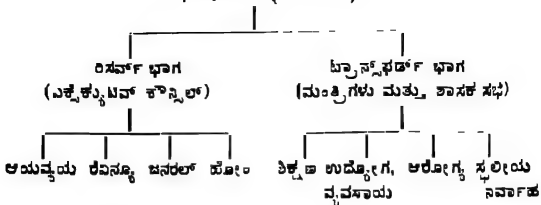
ಯುಂಟು. ಆಮೂರು ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ಗದವರನ್ನೇ ಆರಿಸಿ ನಿಯಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದ ಏಳು ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂದು ಹೆಸರಾದ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರನ್ನೇ ದವರನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಗವರ್ನರುಗಳೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಯಮಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೇ ಸೇರಿದ್ದು; ಆತನು ಅವರನ್ನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ 5 ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ನಿಯಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಗವರ್ನರುಗಳೆಲ್ಲರೂ ರಾಜಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ವೈಭವದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಗವರ್ನರುಗಳಿಗೂ ಬೇಸಿಗೆಗೊಂದು ಚಳಿಗಾಲಕ್ಕೊಂದು ವಾಸ ಸ್ಥಳವೇರ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಸಿಮ್ಲಾ, ನೈನಿಟಾಲ್, ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್, ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ, ನೀಲಗಿರಿ ಮುಂತಾದ ಸ್ಥಳಗಳು ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲದ ವಿಡಾರಗಳಾಗಿಯೇ ಹೆಸರು ಪಡೆದಿವೆ.

ಪ್ರತಿ ಭೋಗಪತಿಯೂ ಸಭಾಯುಕ್ತನಾಗಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆತನಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರ
ಕೌನ್ಸಿಲರುಗಳು ತಕ್ಕವರಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳುಂಟು; ಒಂದು
ಮಂತ್ರಿಗಳು ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಕೌನ್ಸಿಲರುಗಳೆಂದೂ, ಮತ್ತೊಂದು
ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳೆಂದೂ ಹೆಸರು.

ಕೌನ್ಸಿಲರುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಎರಡರಿಂದ ನಾಲ್ಕರವರೆಗೂ ಇರಬಹುದು. ಅವರನ್ನು ನಿಯಮಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು; ಅವರು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡುವುದು ರಿಷವ್ತ್ ಎಂಬ ಭಾಗ. ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ 2ರಿಂದ 4ರ ವರೆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರದೇಶದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲರಾದ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಗವರ್ನರೇ ಆರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ; ಮಂತ್ರಿಗಳೆನಿಸಿದವರು ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಿರುವವರೆಗೆ ಅಧಿಕಾರನಿರತರಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ತಗ್ಗಿದ ಕೂಡಲೆ ತಾವೇ ಅಧಿಕಾರ ನಿವೃತ್ತರಾಗಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಎಂಬ ಭಾಗ. ಗವರ್ನರುಗಳ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೌನ್ಸಿಲರುಗಳೂ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಸರ್ಕಾರವು ಎರಡು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಭಜನೆಯಾಗಿರುವುದು ಪ್ರದೇಶಗಳ
 ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಲಕ್ಷಣ. ಒಂದು
 ದ್ವಿಮುಖ ಸರ್ಕಾರ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಟ್ಟ ಕೌನ್ಸಿಲರುಗಳೆಂಬುವರು
 ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಿಂದಲೇ ನಿಯಮಿತ
 ರಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗದ
 ಯಾಜಮಾನ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸುವ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗೆ ಉತ್ತರ
 ವಾದಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಶಾಸಕಾಂಗದಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯು
 ತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ
 ಅಧಿಕಾರ ಮೂಲವು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಮತ್ತೊಂದು
 ಭಾಗದ ಅಧಿಕಾರ ಮೂಲವು ಪ್ರದೇಶದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ.
 ಇದೇ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ದ್ವಿಮುಖ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು. ಸರ್ಕಾರದ
 ವಿಭಾಗವೆಂದರೆ ಕೆಲವು ಶಾಖೆಗಳು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಶವಾಗಿಯೂ, ಮತ್ತೆ
 ಕೆಲವು ಶಾಖೆಗಳು ಕೌನ್ಸಿಲರುಗಳಿಗೆ ವಶವಾಗಿಯೂ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.
 ಮಾಂಟ್ಯೂಡ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆಂದು. ರಾಷ್ಟ್ರ
 ಭಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿಗೆ
 ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹ,
 ಶಿಕ್ಷಣ, ಉದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರ, ಸೈನ್ಯವು ರಕ್ಷಣೆ, ಆರೋಗ್ಯ,
 ಆಬ್ಬಾರಿಗಳೆಂಬ ಶಾಖೆಗಳು ಭಾರತೀಯರ ವಶದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯ
 ತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. ಈ ಶಾಖೆಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರದ
 ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಕಗಳಾದರೂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯ ರಾಶಿಗೆ
 ಸೇರಿದವುಗಳಲ್ಲ; ಒಂದುವೇಳೆ ಪ್ರಮಾದ ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಹೆಚ್ಚು ನಷ್ಟ
 ಎಲ್ಲವಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಶಾಖೆಗಳ ಯಾಜಮಾನ್ಯವನ್ನು ಶಾಸಕ
 ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರೆಸಿದವರಿಗೊಪ್ಪಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅತಿ
 ಮುಖ್ಯವಾದ ರಕ್ಷಣೆ, ರಿವೆನ್ಯೂ, ಆಯವ್ಯಯ ಮುಂತಾದ ಶಾಖೆಗಳು
 ಹಿಂದಿನಂತೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡವು, ಅಥವಾ
 ನಿರ್ವಹ ಆದವು. ಪ್ರದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ವಿಭಾಗವನ್ನು
 ಈ ರೀತಿ ತೋರಬಹುದು:—

ಭೋಗಪತಿ (ಗವರ್ನರ್)

ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜಧಾನಿಯೆನಿಸಿದ ನಗರದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಯಸ ಪರಿವಾರದವರೂ ಆಡಳಿತದ ಶಾಖೆಗಳ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿ ಶಾಖೆಗಳು ಗಳೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆಯವ್ಯಯ, ರೇವಿನ್ಯೂ, ಹೋಂ, ರಾಜಕೀಯ, ಜನರಲ್, ಬುಡಿಯಲ್, ಮರಾಮತ್ ಮುಂತಾದ ಶಾಖೆಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ; ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನಾದಾತನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬಾತನೇ ಶಾಖೆಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಶಾಖೆಗಳು ಅವಶ್ಯ ಹುಟ್ಟಿದಂತೆ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವಶ್ಯ ತೀರಿದ ಕೂಡಲೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಬುಡಿಯಲ್, ಪೊಲೀಸ್, ಜೈಲ್, ಸೆಲಗಂದಾಯ, ಸೀರಾವರಿ, ಮರಾಮತ್, ಸಮುದ್ರ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳದು, ಕಾಡುಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸ್ವಾರಂವು, ರೆಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್, ಆರೋಗ್ಯ, ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ, ಚಿಕ್ಕತನ, ವ್ಯವಸಾಯ, ಉದ್ಯೋಗ ಮುಂತಾದವು ಇರುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಪ್ರದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ ಅಧಿಕಾರಿ ಮಾತ್ರ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿಯು ಅಷ್ಟೇ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿಯು ತನಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಕೌನ್ಸಿಲರಿನಿಂದಲೋ ಮಂತ್ರಿಯಿಂದಲೋ, ಕಡೆಗೆ ಸಭೆಯುಕ್ತ ಭೋಗಪತಿಯಿಂದಲೋ ಅಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಸೈನ್ಯ ಭಾಗಗಳ ಅಥವಾ ಹೊರದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರದ ಪಾಡುಪತ್ಯವೇ ಪ್ರದೇಶಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಎಲ್ಲ ಭಾರವೆಂಬ ರಾಶಿಯ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸುಸಂಸ್ಥೆಯೂ ಮಾಡಬಹುದು, ವಿಷಯವನ್ನು ಸುಸಂಸ್ಥೆಯೂ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಆದರಂತೆ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಅಥವಾ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಮೈಸೂರಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದವರು "ಸೆಂಟ್ರಲ್ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವರು. ಈ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಬಹುದು. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡಕ್ಕೂ ಪ್ರವೇಶವಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 1919ನೇ ರಾಷ್ಟ್ರಪಂಚನೆಯ ವಿಧಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ; ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಾದರೆ ಬ್ರಿಟಿಷರೊಡನೆ ನಡೆದಿರುವ ಕರಾರುಗಳ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಜನರು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿವಾಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ನಗರಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ವಾಹ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಗೌಡ ಮತ್ತು ಶಾಸುಭೋಗರೆಂದು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಇತರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಟ್ಟೀಲ ಮತ್ತು ಕರಣಿಕ—ರೆಡ್ಡಿ ಮತ್ತು ಕರಣಂ—ಮೊದಲಿಯಾರ್ ಮತ್ತು ಕರಣಂ—ಲಂಬವಾದಾರ್, ಮಲ್ಲಸಾರ್ ಮುಂತಾಗಿ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಉಳ್ಳ ಗ್ರಾಮಮುಖ್ಯರಿರುತ್ತಾರೆ. ಹಲಕೆಲವು ಗ್ರಾಮಗಳು ಸೇರಿ ಮೊದಲು ಹೋಬಳಿ ಅಥವಾ ಫಿರ್ಕಾ ಎಂಬ ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ವರ್ಪಟ್ಟು ತರುವಾಯ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಥವಾ ತಹಸೀಲ್ ಎಂಬ ವಿಭಾಗವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳು ಸೇರಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿರುವಾತನಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಹೆಸರು. ದೊಡ್ಡದಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಜತೆಗೂಡಿಸಿ ಡಿವಿಷನ್ ಎಂಬ ವಿಭಾಗಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕಮಿಷನರ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು

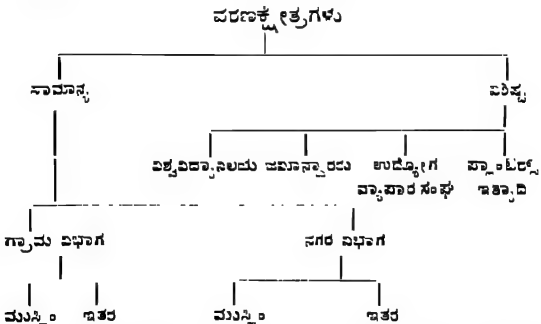
ನಿಯಮಿಸುವುದುಂಟು. ಕಲೆಕ್ಟರ್ ಕಮಿಷನರುಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟವರು ಗವರ್ನರ್ ಮತ್ತು ಆತನ ಸಭಿಕರು. ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವಶ್ಯ ಬಿದ್ದಂತೆ ಕ್ಷೇತ್ರವಿಭಾಗ ರಚನೆ ಯಿರುವುದು; ರೆವಿನ್ಯೂ ಶಾಖೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಶಾಖೆಗಳಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯದಾದುದ ರಿಂದ ರೆವಿನ್ಯೂ ವಿಭಾಗಗಳೇ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿವೆ. ಇತರ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತವೆಂದು ತೋರಿದರೆ ಅದೇ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಅನನುಕೂಲವೆಂದು ತೋರಿದರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೆವಿನ್ಯೂ ಸಬ್ ಡಿವಿಜನ್ ಎಂಬುದೂ ಪೋಲೀಸ್ ಸಬ್ ಡಿವಿಜನ್ ಎಂಬುದೂ ಒಂದೇ ವಿಭಾಗವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು; ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು.

ಪ್ರತಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟಿವ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಎಂಬ ಶಾಸಕ ಸಭೆ ಯುಂಟು. ಸಭಿಕರ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯು ಪ್ರದೇಶದ ಶಾಸಕ ಸಭೆ ಎಸ್ತಾಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್ ಆನ್ ಆರ್ಟಿಕಲ್ 80 ರ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಧಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಸೇಕಡ 70 ರಷ್ಟಿರಬೇಕು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣ ಬಹುದು :—

ಪ್ರದೇಶ	ಸಭಿಕರ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ		ಸಂಖ್ಯೆ ವರಾಂಶದ ಪ್ರಕಾರ		ನಿಯಮಿತರಾದವರು	
	ಸಂಖ್ಯೆ	ವರ	ಸಂಖ್ಯೆ	ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ	ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ಜನ	
ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ	.. 132		98	23	11	
ಬೊಂಬಾಯಿ	.. 114		86	16	12	
ಬಂಗಾಳ	.. 140		114	20	6	
ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತ	.. 123		100	16	7	
ಪಂಜಾಬ್	.. 94		71	14	7	
ಬಿಹಾರ್ ಮತ್ತು ಒರಿಸ್ಸ	103		75	18	9	
ಮಧ್ಯಪ್ರಾಂತ	.. 73		55	10	8	
ಅಸ್ಸಾಂ	.. 53		39	7	7	
ಬರ್ಮಾ	.. 103		80	14	9	

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಂದಾವರ್ತಿ
ವರಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ನೆಲಗಂದಾಯದಲ್ಲಿ
ವರಣಾಧಿಕಾರ ಕನಿಷ್ಠಾಂಶವೆಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದುದನ್ನೋ, ವರ
ಮಾನದ ತೆರಿಗೆಯ ರೂಪವಾಗಿ ಕನಿಷ್ಠಾಂಶವೆಂದು
ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದುದನ್ನೋ ಆಧವಾ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ತೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠವೆಂದು
ಗೊತ್ತಾದಷ್ಟನ್ನೋ ಕೊಡತಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಿವೃತ್ತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿ
ಗಳೂ ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಛಂದಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ.
ವರಣಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಾತನಿಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ
ಅರಬೇಕೆಂದು ಎಧತವಾಗಿದೆ.

ವರಣಕ್ಕೆ ತ್ರಿ ವಿಭಾಗಗಳ ತತ್ವವನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಕಂಡುಬಾಯಿತು.
ಅದೇ ತತ್ವವೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ನಡೆಯುವ ವರಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ತೋರಿಕೊಂಡಿದೆ. ವರಣಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಈ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳ
ಬಹುದು :

ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ವಿಟ್ಟುಳಿದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ವರಣಕ್ಷೇತ್ರ
ಗಳನ್ನು ಕೋಮುಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ರಚಿಸುವ ತತ್ವವು ಅಕ್ಷೇಪಕ್ಕೂ
ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೂ ಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಕೋಮಿನವರ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆಯೇ

ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತ ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಕೋಮಿನವರೂ ಮೋಕ್ಷಾಹವಡೆದು ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಗಳನ್ನು ಒಲವಂತಪಡಿಸು ಕೋಮುವಾದ ತತ್ವ ವರೆಂದೂ, ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಗುಂಪುಗಳು ಏರ್ಪಡುವವೆಂದೂ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯತೆಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಯಾಗುವದೆಂದೂ, ಸಭೆಯ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿ ಬಹುದೆಂದೂ ಕೆಲವರು ಅಕ್ಷೇಪಿಸುವರು. ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ಆ ತತ್ವದ ಅನುಸರಣೆಯಿಂದಲೇ ಕೋಮಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ರಕ್ಷಣೆಯೂ ಪ್ರಾತಿ ನಿಧ್ಯವೂ ದೊರಕುವುದಲ್ಲದೆ ಕೋಮಿನಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯತೆಯು ಬೇರೂರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯವು ಸುಲಭವಾಗುವದೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು.

ಕೋಮುಗಳನ್ನು ಸುಸರಿಸಿ ವಿಭಾಗಮಾಡಿರುವ ಆಂಶವಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಷೇಪಣೀಯವೆನಿಸಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಆಂಶವೂ ಸರಣವಿಧಾನದಲ್ಲುಂಟು. ಭಂದಾಧಿಕಾರವು ಬಹುಭಾಗದ ಜನರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ 2½ ಕೋಟಿಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಜನರಲ್ಲಿ 8 ಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಂದಾಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳೂ ವರ್ಷಕ್ಕೆರಡು ಬಾರಿ ನೆರೆಯಬೇಕು ; ಆದರೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ನಡೆಯಬೇಕು. ಅವುಗಳ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷೇಪ ವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು :—

1. ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರ ಭಾಗ.—ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸದಸ್ಯರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು ; ಆದರೆ ಅನ್ಯದೇಶಗಳೊಡನೆ ಸಡೆಯುವ ವ್ಯವಹಾರ ಸಂಬಂಧಗಳು, ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಡನೆ ಸಡೆಯುವ ಸಂಬಂಧಗಳು, ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆಗೊಳಗಾದ ವಿಷಯಗಳು ಸೀಮೆ.

2. ಸಮಾಲೋಚಕ ಭಾಗ.—ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಾಗದವರಿಗೆ ಸೂಚನೆಗಳಂತೆ ಕಳುಹಿಸ ಬಹುದು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಸಭೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅಡ್ವರ್ನ್

ಮಾಡಿ ಅಥವಾ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾದುದೂ ಅತುರವಾದುದೂ ಎನಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಚರ್ಚೆಗೆ ಇಡಬಹುದು.

3. ಶಾಸಕ ಭಾಗ.—ಶಾಸನ ರಚನೆಯೇ ಸಭೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅವಶ್ಯವೆನಿಸಿದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಮಸೂದೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ವರ್ಗದವರೇ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುವರು. ಟಾಸಗಿ ಸಭಿಕರಿಗೂ ಮಸೂದೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಅವಕಾಶವುಂಟು. ಮಸೂದೆಗಳು ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿದ ತರುವಾಯ ಭೋಗಪತಿಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಕೌನ್ಸಿಲುಗಳಾಗಿ ಅಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಒರತಕ್ಕವು.

4. ಆಯ ವ್ಯಯ ಭಾಗ.—ಪ್ರತಿ ವರ್ಷಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೂ (ಆಯ ವ್ಯಯದ ವರ್ಷವೆನ್ನುವುದು 31ನೆ ಮಾರ್ಚಿಯಿಂದ 31ನೆ ಮಾರ್ಚಿಯವರೆಗೆ) ಆಯ ವ್ಯಯದ ಕೌನ್ಸಿಲರ್ 'ಬಡ್ಜೆಟ್' ಎಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಡ್ಡಬೇಕು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸ್ಥೂಲ ರೀತಿಯ ವಿಚಾರವು ನಡೆಯುವುದು; ಎದ್ದ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಗಳಿಗೆ ಕೌನ್ಸಿಲರ್ ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನು ಹೇಳುವನು. ತರುವಾಯ ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಎಂಗಡಿಸಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಹಣದ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುವನು. ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಛಂದೋಬಲದಂತೆ ಸಿಷ್ಟುರ್ವೆಮಾಡಬೇಕು. ಸಭಿಕರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಛಂದಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತೋರಿ, ಕೊಡುವುದೋ ಬಿಡುವುದೋ ಸಿಷ್ಟುರ್ವೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ್ಯೂ ಯಾವ ಶಾಖೆಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನಾಗಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಹಣವನ್ನು ಬೇರೆ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವಂತೆಯೋ ಬಿಟ್ಟೀ ಬಿಡುವಂತೆಯೋ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಛಂದೋಬಲ ಸಿಷ್ಟುರ್ವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಇತರ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗಿರಬಹುದಾದ ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲವೂ ಇರುತ್ತದೆ; ಅಧಿಕಾರವು ಮಾತ್ರ

ಮಿತವಾಗಿದೆ. ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವರಣ ಸಿದ್ಧರಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದೂ, ಹಣದ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಇರುವುದೂ, ಅಧಿಕಾರ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರನ್ನು ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ವನ್ನು ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯದೆ ಇರುವುದೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರು ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಿಲ್ಲದೆಯೇ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಶಾಸಕ ಸಭೆಯವರು ಒಪ್ಪದೆ ತೊಡೆದು ಹಾಕಿದ ನೇಷ್ನವನ್ನು ಭೋಗಪತಿಯಾದಾತನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ, ತನ್ನಾಜ್ಞೆಯಿಂದ, ನಡೆಸಬಲ್ಲವನು; ಬಿದ್ದುಹೋದ ಮನುಷ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾನೂನುಗಳಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಬಲ್ಲವನು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ದೋಷಯುಕ್ತವೆಂದು ನಿರ್ಧರವಾಗಿದ್ದರೂ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರಬಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವೂ, ಶಾಸಕ ಸಭೆಗೆ ಇಷ್ಟವೆನಿಸಿದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮುಕ್ತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಅಡ್ಡಿಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಆತನಿಗಿರುವಂತೆ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿವೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಭಾಯುಕ್ತ ಘೋಗಪತಿಯ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ತಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ; ವೈಸ್‌ರಾಯ್ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಭಾರತೀಯ ಅನುಭವ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೂ ಒಳಗಾಗಿದ್ದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿಯಾಗಿರತಕ್ಕುದೇ ಆತನ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಒಲೆಗಳು. ವರಣಸಿದ್ಧರಾದ ಸಭಿಕರೇ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳು ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತವಾದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲ; ಶಿಕ್ಷಣ ವನ್ನೊದಗಿಸತಕ್ಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರದ ಅಂಶಗಳ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನೂ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಸೂಚನೆಗಳ ಮಹಿಮೆಯು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ದ್ವಿಮುಖ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರವರ್ಧಕ ಶಾಖೆಗಳೆಂಬವು ಪ್ರತಿಸಿಧಿ ಪ್ರಮುಖರಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯತಕ್ಕವೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ನಾನಾ ಮುಖವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಸುವದೆಂಬ ಭರವಸೆಯೂ ಉತ್ಸಾಹವೂ ತೋರಿತ್ತು.

ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಏನು ಕೆಲಸವನ್ನು ತೊಡಗಬಯಸಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಣದ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯಸ್ತರಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ರಿಸರ್ವ್‌ದ ಶಾಖೆಗಳ ವೆಚ್ಚವು ಮುಗಿದ ತರುವಾಯವೇ ಇವರ ಶಾಖೆಗಳಿಗೆ ಹಣ ವೊದಗಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿರುವುದರಿಂದ ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅಲ್ಲದೆ ಕೈಕೆಳಗಿನವರೆಂದೆನಿಸಿದ ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಧೀನರಾದವರೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗುವುದು ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಮುಷ್ಕರವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು; ಆಗ ಭೋಗಪತಿಯು ಶಾಸಕ ಸಭೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದನು.

ಗವರ್ನರುಗಳ ಅಧಿಕಾರವು ವಿಫಲವೆಂದು ತೋರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಸರ್ವಸ್ವತಂತ್ರರೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಶಾಸಕ ಭೋಗಪತಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಭೆಗಳ ಅಧಿಕಾರವು ಅವರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯೇನೋ ಅಲ್ಲ; ಆದರೂ ಗವರ್ನರುಗಳ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಉಚಿತವೂ ಬಲವೂ ಅದ ಎಲ್ಲೆಯು ವಿಧಿತವಾಗಿದೆ. ಗವರ್ನರುಗಳಂತೆಯೇ ಮೈಸೂರಾಯಿಯೂ ಕೂಡ ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಿಂದ ನಿಯಮಿತ ನಾದರೂ ಎಲ್ಲ ಗವರ್ನರುಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನಂತೆ ಮೈಸ್ರಾಯಿ ಇರುವನು. ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಎಷಯಗಳೆಂಬುವು ಗವರ್ನರುಗಳ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿರುವವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿಯೂ ಗೊತ್ತಾದ ಕೆಲವು ಎಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಗವರ್ನರುಗಳು ಮೈಸ್ರಾಯಿಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ಪಡೆಯದೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸಲಾರರು. ಮೈಸ್ರಾಯಿಯು ತನ್ನ ಶಾಸನ ನಿರ್ಮಾಣಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಾರಿಯಾಗತಕ್ಕ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬಲ್ಲನು. ಮತ್ತು ಗವರ್ನರುಗಳು ಹೊರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ತನ್ನ ನಿಶ್ಚಯದಂತೆಯೇ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧಪಡಿಸಬಲ್ಲನು.

ಪ್ರದೇಶಗಳ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನೆಲಗಂದಾಯ, ಆಬ್ಬಾರಿ, ಸ್ಪಾಂಪು, ಕಾಡು, ರೆಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಮುಂತಾದ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ

ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಎಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾದ ಶೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲದ
ವಿಧಾನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಸೇರಿರತಕ್ಕವೇ.
ಆಯುಷ್ಯಯು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೆಂದು
ಈ ಕೆಳಗೆ ಕಾಣಬಹುದು :—

ಬೊಂಬಾಯಿ	2,532	ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು
ಮದರಾಸು	2,122	"
ಬಂಗಾಳ	1,245	"
ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತ	1,528	"
ಪಂಜಾಬ್	1,579	"
ಬರ್ಮಾ	1,250	"
ಬಹಾರ್ ಮತ್ತು ಒರಿಸ್ಸಾ	778	"
ಮಧ್ಯಪ್ರಾಂತ	902	"
ಆಸ್ಸಾಂ	327	"

ಒಟ್ಟು .. 12,253 ಲಕ್ಷಗಳು (1927-28)

ಮೈಸೂರ್ ಪ್ರಾವಿನ್ಸ್ ಅಥವಾ ಕಿರಿಯ ಪ್ರದೇಶಗಳೆಂಬವು ಮುಖ್ಯ
ವಾಗಿ ವರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಭೀಷಾ ಕಮಿಷನರ್
ಕಿರಿಯ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಎಂಬುವವರೇ ಭೋಗಪತಿಗಳ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರು
ಮೈಸೂರಾಯಿಯ ಆಚ್ಛಾಧಾರಕರಾಗಿ ಕಾರ್ಯ
ವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಹಾಯಕ ಸಭೆಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ.
ವಾಯವ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನ ಪ್ರಾಂತವೆಂಬುದು 1931ರ ವರೆಗೂ ಕಿರಿಯ
ದಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಿತು; ಈಗ ಅದು ಹಿರಿಯ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿತು. ಕೊಡಗು
ಎಂಬ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯು ಆರಂಭವಾಗಿದೆ. ಉಳಿದ ಕಿರಿಯ
ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಭೆಯೇ
ಶಾಸನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ.

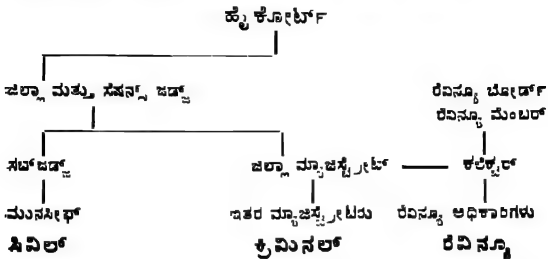
ಸಿಂಧು ಪ್ರಾಂತವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ಬರ್ಮಾ ಪ್ರದೇಶವು ಭರತವರ್ಷದ ಹೊರಗೇ ಇರತಕ್ಕುದೆಂದೂ ಸನ್ಮಾಹಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲಿವೆ.

ನ್ಯಾಯಾಂಗ

ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಅಂಗವಾಗಿ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳೇ ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳು ನ್ಯಾಯಾಂಗವೆನಿಸತಕ್ಕವು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳೆಂಬ ಕ್ರೇಷ್ಟ್ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳುಂಟು. ಬೊಂಬಾಯಿ, ಮದರಾಸು, ಕಲ್ಕತ್ತ, ಅಲಹಾಬಾದ್, ಲಖನೌ, ಲಾಹೋರ್, ರಂಗೂನ್, ಪಾಟ್ನ ನಗರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳು ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಜ್ಯೇಷ್ಠಗಳೆನಿಸಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ನಾದಾತನು ಫೀಫ್ ಜಸ್ಟಿಸ್ ಎಂಬಾತನು ; ಇತರರು ಹೈಕೋರ್ಟು ಜಡ್ಜಿಗಳು. ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಲ್ಲದೆ ಇಪ್ಪತ್ತರವರಿಗೂ ಇತರ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಿರಬಹುದು. ಸಿವಿಲ್ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಮೊಖದ್ದಮೆಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೇ ಅಧಿಕಾರಪಟ್ಟವಿರುವುದು. ರೆವಿನ್ಯೂ ಮೊಖದ್ದಮೆಗಳು ಮಾತ್ರ ರೆವಿನ್ಯೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವಿಚಾರಣೆಗೇ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ.

ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಮತ್ತು ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಗಳೆಂಬವರು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮದರಾಸ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಮತ್ತು ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಗಳು 25 ಮಂದಿ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಿಷನಲ್ ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಗಳೆಂಬವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಗಳೆಂದರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು. ಇವರ ತರುವಾಯ ಸಾಹಸ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಜಿಲ್ಲಾ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟು, ಸಬಾರ್ಡಿನೇಟ್ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟು ಮತ್ತು ಆನರರಿ (ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ) ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟುಗಳು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಸಿವಿಲ್ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ

ಜಿಲ್ಲಾ ಜಡ್ಡಿಗಳು, ಸಬಾರ್ಡಿನೇಟ್ ಜಡ್ಡಿಗಳು, ಮುನಿಸೀಫರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮದರಾಸು, ಬೊಂಬಾಯಿ, ಕಲ್ಕತ್ತಗಳಂತಹ ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಫಾರ್ಮ್‌ಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಇರುವ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಈ ನ್ಯಾಯಗಳ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು:—

ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ವಿಧಿಯು ಸರ್ವತ್ರ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ಪೀನಲ್ ಕೋಡ್ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಪ್ರೊಸೀಜರ್ ಎಂಬ ನ್ಯಾಯವಿಧಿ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಿವಿಲ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ; ಕೆಲವು ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮತಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದು ಅವರವರ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸುಪರಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ನ್ಯಾಯತೀರ್ಮಾನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳು ಅಕ್ಷೇಪಕ್ಕೊಳಗಾಗಿವೆ: ಒಳಿಯರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಏಕೀಕರಣ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ್ರೋಹವನ್ನು ಕುರಿತ ನಿಬಂಧನೆಗಳು. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಳಿಯ ಜಾತಿಯ ಆವಾಹಿತನಾದರೆ ತನ್ನ ಜಾತಿಯವರು ಕೆಲವರು ಜೂರಿ ಅಥವಾ ಪಂಚಾಯತರಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಬಹುದು.

ರಾಜಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆನಿಸಿದ ಗವರ್ನರಿಗೆ ಕನಿಕರ ತೋರುವ ಅಧಿಕಾರವುಂಟು. ದಂಡನೆಗೊಳಗಾದ ಅಪರಾಧಿಯು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಆತನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆತನಿಗೆ ಕನಿಕರ ತೋರುವುದು

ಉಚಿತವೆಂದು ಕಂಡಲ್ಲಿ ವಿಧಿತವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಲ್ಲನು.

ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಕೋರ್ಟುಗಳು ಯಾವುವೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳ ತೀರ್ಪಿನಿಂದ ಅತ್ಯಪ್ಪಿಪಟ್ಟವರು ತಮ್ಮ ವಿಚಾರವನ್ನು ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರೀವಿ ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲಿನ ಜುಡಿಷಿಯಲ್ ಕಮಿಟಿಯೆಂಬ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೇ ಕಡೆಯ ತೀರ್ಪು.

ಹೈಕೋರ್ಟುಗಳ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇತರ ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಮೇಲ್ಬಟ್ಟೆ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸಭಾಯುಕ್ತ ಭೋಗ ಅಧಿಕಾರ ಪತಿಯು ನಿಯಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಿಯಮಿತರಾದವರನ್ನು ದಂಡಿಸುವ ಅಥವಾ ಕೆಲಸದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೂ ಗವರ್ನರುಗಳಿಗೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ನಿಯಮವು ಇಲ್ಲಿ ರೂಪಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಇಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು

ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೂ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟಿಗೂ ಅಧೀನವಾದ ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 600 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿವೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಅಧಿಪತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಭಾರತೀಯರು. ಈ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ಸಮನಾಗಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ; ನೈಜಾಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ವಾರ್ಷಿಕೋತ್ಪತ್ತಿ 7 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿರುವುದು; ಇತರ ಯಾವ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಅಷ್ಟು ರಾಜಸ್ವ ಎಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ; ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಕೆಲವುಗಳಲ್ಲಿ ವರಮಾನವು ಸಾವಿರ ಗಟ್ಟಿಲೆಯಾಗಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜ ಅಥವಾ ನವಾಬ್ ಮುಂತಾದ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ಪಡೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳೂ

ಅಲ್ಲ; ಕೆಲವರಿಗೆ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಬಿರುದು ಮಾತ್ರ ಉಂಟು. ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ತುಂಬಿದ ಇತಿಹಾಸವುಂಟು. ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಪೂರ್ವ ರಾಜವಂಶೀಯರು; ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರೊಂದಿಗೆ ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನೂ ಕರಾರುಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಸುಕೊಂಡೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ಬಂದವರು.

ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವಾಗಿ ಕಾಣತಕ್ಕವು ಹೈದರಾಬಾದ್, ಮೈಸೂರು, ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ಜಮ್ಮು, ಬರೋಡ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಗಳು ತಿರುವಾಂಕೋಡು, ಸಿಕ್ಕಿಂ, ಭೂತಾನ ಮುಂತಾದವುಗಳು. ನೇಪಾಲದೇಶವು ಕೆಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಶ್ರಯವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಆಶ್ರಿತ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದುದಿಲ್ಲ; ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂದು ಗಣ್ಯವಾಗಿ ಮಿತ್ರವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಆಶ್ರಿತ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಇತರ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ನೂರಾರಿವೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಎಂಬ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಯಿದ್ದು ಕರಾರಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗಾಗಿ ಎಜಂಟ್ ಎಂಬ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಯಿರುತ್ತಾನೆ; ಉದಾ: ಬಲೂಚಿಸ್ಥಾನದ ಎಜೆಂಟ್, ರಾಜಪುತ್ರಸ್ಥಾನದ ಎಜೆಂಟ್, ಮಧ್ಯ ಇಂಡಿಯ ಎಜೆಂಟ್, ಪಶ್ಚಿಮ ಇಂಡಿಯ ಎಜೆಂಟ್, ಇತ್ಯಾದಿ. ಉಳಿದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ಯಾವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆಯೋ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಗವರ್ನರನ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿಗೆ ಭೂಷಣವ್ರಾಯವಾಗಿರುವ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೆಲ್ಲ ಮಾದರಿಯೆನಿಸಿದೆ. ಇತರ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಮೈಸೂರಿಗೂ ಎಷ್ಟೋ ಭೇದಗಳುಂಟು. ರಾಷ್ಟ್ರಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನೇ ನೋಡಲಿಚ್ಛಿಸುವ ನಾವು ಮೈಸೂರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ವಿವರವಾಗಿ ಕಾಣಲುಳ್ಳವರು. ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಹೇಗಿರುತ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಅವಿವರದಿಂದಲೇ ಭಾಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

29,483 ಚದರ ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ 85,57,302 ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ಎಸ್ತೀರ್ಣ ಸ್ಥೂಲ ವಸರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ದಾಗಿಯೂ, ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ದಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಮಲೆನಾಡು, ಬಯಲುನಾಡುಗಳೆಂಬ ವಿಭಾಗಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು, ಆಡಳಿತಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನವು 8 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಾಗಿಯೂ 60 ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಾಗಿಯೂ ವಿಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಆಳುವ ಪ್ರಭುಗಳಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರ ಒಪ್ಪಾಡುರವರ ರಾಜಧಾನಿ ಮೈಸೂರು; ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಬೆಂಗಳೂರು. ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರ ಆಡಳಿತವೆಂದೇ ರೂಢಿಯಾದ ಹೆಸರು.

ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ವಿಶೇಷವಾದುದು. 1799ರಲ್ಲಿ ಟಿಪ್ಪುಸುಲ್ತಾನನು ಮಡಿದಮೇಲೆ ಚರಿತ್ರೆ ಜಯರಾಜರವರ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಮೇಲೆ ಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಹಿಂದೆ ಆಳುತ್ತಿದ್ದ ಒಡೆಯರ ವಂಶವನ್ನೇ ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರು ಪಟ್ಟಭದ್ರರಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ 1831ರಲ್ಲಿ, ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಮಹಾರಾಜರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತಾನೇ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಹೊತ್ತರು. 1831ರಿಂದ 1881ರ ವರೆಗೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಆಳ್ವಿಕೆಯೇ 50 ವರ್ಷಕಾಲ ನಡೆಯಿತು. 1881ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವುಸು ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. 1894ರಲ್ಲಿ ಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರು ಕಾಲಾಧೀನರಾಗಲು ಅವರ ಪುತ್ರರಲ್ಲಿ ಜ್ಞೇಷ್ಠರೂ ಈಗಿನ ಪ್ರಭುಗಳೂ ಆದ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಲಭಿಸಿತು. 1902ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಕರಾಗಲು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರವೂ ಒದಗಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ 50 ವರ್ಷಕಾಲ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಆಳ್ವಿಕೆಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಡೆದ ಅಂಶವನ್ನು ಬ್ಲಾಪಕದಲ್ಲೆಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಇತರ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಮೈಸೂರಿಗೂ ಆ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಭೇದವುಂಟು.

ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರತಿ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನೂ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾ
 ರಾಜರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ
 ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.
 ಶ್ರೀಷ್ಠಾಧಿಕಾರ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರೇ ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರನ್ನೂ
 ನಿಯೋಗಿಸತಕ್ಕವರು, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸತಕ್ಕವರು
 ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಿಸತಕ್ಕವರು. ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರು ಕೊಡಿಸಿದಷ್ಟು
 ಅಧಿಕಾರವೇ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರಿಗಿರುವುದು ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರದ ಮೂಲವು
 ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾ
 ರಾಜರ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರೇ
 ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು. ಅವರೇ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಗಳು ; ಏಕೆಂದರೆ
 ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ನಿಯುಕ್ತರಾದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು
 ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಂತೆಯೇ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ.
 ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಆಪ್ತಜನರನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸತಕ್ಕವರಾಗಿರು
 ತ್ತಾರೆ. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಮೊಬದ್ದಮೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನಕರವನ್ನು ತೋರುವ ರಾಜ
 ಲಕ್ಷಣವು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿಯೇ ಶೋಭಿಸುತ್ತದೆ. ಶಾಸನ
 ರಚನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಅಧಿಕಾರ
 ವುಳ್ಳವರು. ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಕಾನೂನಾಗಲಿ
 ಸಬಂಧನೆಯಾಗಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದಲ್ಲದೆ, ಮಹಾರಾಜರೇ ಸ್ವಂತವಾಗಿ
 ಸಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬಲ್ಲವರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗ,
 ಶಾಸಕಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳು ಮೂರಕ್ಕೂ ಒಡೆಯರಿಸಿದ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾ
 ರಾಜರು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಮೂಲಸ್ಥಾನವಾಗಿಯೂ ಶಿಖರವಾಗಿಯೂ
 ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ; ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರೇ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಎಲ್ಲ ಗೌರವಕ್ಕೂ
 ಮೂಲಸ್ಥಾನ. ಬಿರುದುಗಳೂ ಸನ್ನದುಗಳೂ
 ಗೌರವಸ್ಥಾನ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರಿಂದಲೇ ದತ್ತವಾಗತಕ್ಕದ್ದು.
 ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರೇ ರಾಷ್ಟ್ರಮೂರ್ತಿ,
 ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೈಥವವನ್ನು ತೋರುತ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಾಯ್ತು

ರಾದವರು ; ಭವ್ಯವಾದ ಅರಮನೆಗಳಲ್ಲಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ರಂಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಡೆಯರಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರು ಪ್ರಜಾರಾಶಿಗೂ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ; ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇವಲ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೇ ಅವರು ಸ್ವಾಮಿಗಳು. ಒಂದುಕಡೆ ಸರ್ಕಾರವನ್ನೂ, ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೂ ಆಳುವ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ಪ್ರಿಟಿಷರೊಂದಿಗೆ ನಡೆದಿರುವ ಕರಾರಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. 1913ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕರಾರೇ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ; ಎರಡು ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈಚೆಗೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆದಿವೆ.

ಕರಾರಿನ ಅಂಶಗಳು ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದುವು. ಮೈಸೂರಿನ ಕರಾರನ್ನೇ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಡನೆ ಕರಾರು ಪ್ರಿಟಿಷರು ನಡೆಸಿರುವ ಕರಾರುಗಳ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೂಚಿಸತಕ್ಕ ಕರಾರೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಕರಾರಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಾವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಡಬಹುದು :—

1. ಪಟ್ಟಿ.—ಒಡೆಯರ ವಂಶಸ್ಥರು ಯಾರಾದರಾಗಲಿ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯರಾಗಿದ್ದು ಪಟ್ಟವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮೊದಲು ವೈಸರಾಯಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿಯೇ ಪಡೆಯಬೇಕು.

2. ಅನ್ಯರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಬಂಧ.—(1) ವೈಸರಾಯಿಯ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಇತರ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಡನೆಯಾಗಲಿ, ಇತರ ದೇಶವಿಡೇಶಗಳೊಡನೆಯಾಗಲಿ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ ; (2) ಭಾರತೀಯರಲ್ಲದವರನ್ನು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿಯೋಗಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ವೈಸರಾಯಿಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲೇ ಬೇಕು.

3. ಸೈನ್ಯ ಸಂಬಂಧ.—

(1) ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಟಿಷ್ ಸೈನ್ಯವೊಂದು ನಿಜರಸ್ಥವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಅವರ ಪಡೆವೀಡಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಭೂಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು

ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಂತೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಲ್ಲದೆ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ಸೈನ್ಯದ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 24 1/2 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎರಡು ಕಂತುಗಳಾಗಿ ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದು.

(2) ವೈಸ್‌ರಾಯಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದಂತೆ ಮಹಾರಾಜರು ತಾವೇ ಸ್ವಂತ ವಾದ ದಳವನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು; ಆ ದಳವು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ನೆರವಾಗತಕ್ಕದ್ದು.

(3) ದುರ್ಗಗಳೂ ಕೋಟಿಗಳೂ ಮುಂತಾದುವು ಹೊಸದಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ; ದಳಿಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಬೇಣೋದ್ಧಾರವು ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

(4) ಯುದ್ಧದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲೂ ಕೂಡದು, ಹೊರಗಿನಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಕೂಡದು.

4. ಆಖಿಲ ಭಾರತ ಸಂಬಂಧ.—(1) ಶುಲ್ಕ, ಅಫೀಂ, ನಾಣ್ಯ, ಟಿಪಾಲು, ತಂತಿ ಎಂಬ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವೂ ಆಡಳಿತವೂ ಎಲ್ಲವೂ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೇ ಸೇರಿರತಕ್ಕದ್ದು; (2) ಬ್ರಿಟಿಷರು ರೈಲ್ವಾರ್ಡಿಯನ್ನೂ ತಂತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಷ್ಟಪಟ್ಟ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗಬಹುದಾದ ಭೂಮಿಯನ್ನೂ ಆ ಭೂಮಿಯ ಒಡೆತನವನ್ನೂ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು.

5. ಬಿಳಿಯರ ಸಂಬಂಧ.—ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಬಿಳಿಯ ಜಾತಿಯ ಜನರ ಮೇಲೆ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ವೈಸರಾಯಿಯಿಂದ ಕಾಲಾಸು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರವು ದತ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಅಧಿಕಾರವಿರತಕ್ಕದ್ದು.

6. ಆಡಳಿತ ಸಂಬಂಧ.—(1) ಆಡಳಿತದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವೈಸ್‌ರಾಯಿಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಬಿಟ್ಟು ಬದಲಾವಣೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಡೆಸಲಾಗದು. (2) ಅಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳೂ ಕಂದಾಯ

ಸಿಷ್ಕರ್ಷೆಯೂ 1881ರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರು ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು; ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ನಡೆದರೆ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದ ತೀರ್ಪಿನಂತೆಯೇ ವೈಸರಾಯಿಯು ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.

7. ಶ್ರೀಷ್ಠಾಧಿಕಾರ ಸಂಬಂಧ.— ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ವೈಸರಾಯಿಗೆ ಯುಕ್ತವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದಾಗ ಎಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನಾದರೂ ಆತನು ನಡೆಸಬಹುದು.

ಕರಾರಿನ ವಿವರದಲ್ಲಿ ವೈಸರಾಯಿಯಿಂದಾಗಿ ಸಭಾಯುಕ್ತ ವೈಸರಾಯಿಯಿಂದೇ ಒಹುತರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ವೈಸರಾಯಿಯ ಸಿದ್ಧೋದ್ಯಮಾಗಿ ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಂಡು ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ನಡೆಸುತ್ತ ಉತ್ಸವ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಪರವಾದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಸ್ಥ ಪೋಷಣೆ, ಆಸ್ಪದೇಶ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರ, ನಾಣ್ಯದ ಶಿಸ್ತು, ಸುಂಕ, ಉಪ್ಪು,

ವಿಶ್ವಕ್ರಮ ಅಫೀಂ, ಯುದ್ಧ, ಟಿಪಾಲು, ತಂತಿ ಮುಂತಾದ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಲಿ ಅಧಿಕಾರವಾಗಲಿ

ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಷ್ಕುಷ್ಕವಾದ ಎಲ್ಲೆಗಳಿವೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ; ಕೆಲವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭೇದಗಳುಂಟು, ಉದಾ: ನೈಸಾಮರಿಗೆ ನಾಣ್ಯದ ಅಧಿಕಾರವುಂಟು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯವೆನಿಸಿದವು ಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವೆನಿಸಿದ ಅಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ನೆಲೆಸಿವೆ. 1881ರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿದಾಗ ದಿವಾನ್ ರಂಗಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತನಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿ ಸರ್ ಜೇಮ್ಸ್ ಗೋರ್ಡನ್ ಎಂಬ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿ ಆ ಪದ್ಧತಿಗಳು ನೆಲೆಸುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುವು:—

- (1) ಸಂಸ್ಥಾನದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಭಾಗವೆಷ್ಟೆಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು;
- (2) ರಾಜಭಾಗವು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯವು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಕ್ರಮವನ್ನೂ, ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರಗಳ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗತಕ್ಕದ್ದು;
- (3) ರೂಢಿಯಾದ ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳೂ ಅಧಿಕಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡ ಶಾಸಕಾಂಗದಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠರಗೊಮ್ಮಿಗಿಯಾದ ನೀತಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗತಕ್ಕದ್ದು;
- (4) ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳು ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು; ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರು ನ್ಯಾಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಬಹುದೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರವೇಶಾಧಿಕಾರವು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು;
- (5) ವಿಧಿಗನುಸಾರವಾದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು. ಶ್ರೀ ಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರು ಪಟ್ಟಾಭಿಷಿಕ್ತರಾದಾಗ ಪ್ರಕಟನೆಯನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ ಬೇರೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಲುಮಾಡಿದರು. ಏನಂದರೆ, ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿರುವ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನ ಸಭೆ, ಆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ದಿವಾನರೂ ಇತರ ಸಚಿವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಸಾಂಕುಶ ರಾಜತ್ವವೆನ್ನಬಹುದು; ಸಾಂಕುಶವೆಂದರೆ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ರೀತಿ ಸಾಂಕುಶ ಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಕುಶವಾದುದಲ್ಲ. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗೆ ಜನರು ಕೊಡಿಸಿದಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದು; ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ರಾಜನು ಕೊಡಿಸಿದಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದು. ಸಾಂಕುಶವೆಂಬ ಲಕ್ಷಣವು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ

ಕಾಣುವುದು. ಶ್ರೀಷ್ಠ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಿಟಿಷರು ವ್ಯವಹರಿಸಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಧಿಕಾರವು ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳಿಗೆ ಇರುವುದು.

ಕಾರ್ಯಾಗ

ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವು ಸಂಸ್ಥಾನದಷ್ಟೇ ವಿಸ್ತಾರವಾದುದು.

ಸಂಸ್ಥಾನದ ಹೊರಗಡೆ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು

ಶಾಖೆಗಳು

ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಅಧಿಕಾರವೂ ಕರ್ತವ್ಯವೂ

ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗುವುದು.

ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ರೆವಿನ್ಯೂ, ಸರ್ವೆ ಮತ್ತು ಸೆಟ್ಲೆಮೆಂಟ್, ಕಾಡು, ಆಬ್ಸಾರಿ, ಸ್ವಾಮ್ಯ, ರೆಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್, ಆರಮನೆ, ಲೆಕ್ಕ, ಜುಡೀಷಿಯಲ್, ಜೈಲು, ಪೊಲೀಸ್, ಎತ್ತವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಚಿಕಿತ್ಸಾ, ಆರೋಗ್ಯ, ವ್ಯವಸಾಯ, ಗಣಿಗಳು, ಭೂಶೋಧನೆ, ಉದ್ಯೋಗ ವ್ಯಾಪಾರ, ಭದ್ರಾವತಿ ಕಾರ್ಖಾನೆ, ಮರಾಮತ್ತು, ರೈಲ್ವಾರಿ, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ, ಸೈನ್ಯ ಮುಂತಾಗಿ ಕಾಣುವ ನಾನಾ ಕಾರ್ಯಶಾಖೆಗಳು ಸರ್ಕಾರದವರ ವರದಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ರಕ್ಷಣೆ, ಉತ್ಪತ್ತಿ, ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೆಂಬ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ರಾಶಿ ಕೃತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರದಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ ಮತ್ತು ಪೊಲೀಸಲ್, ಭೂಮಿಯ ಆಡಳಿತ, ರಕ್ಷಣೆ, ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ವೃಷ್ಟಿ, ರೆವಿನ್ಯೂ ಮತ್ತು ಆಯವ್ಯಯ, ಜನ ಗಣಿ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ ಸಾಧನೆ, ಜನ ಶಿಕ್ಷಣ, ಮುಂತಾದ ವಿಭಾಗಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಭಾಗವು ಕಾರ್ಯ ವಿಭಾಗ, ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗವಲ್ಲ.

ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಜಿಲ್ಲೆಗಳುಂಟು. ಆಕಾಶವಿಮಾನದಲ್ಲಿ

ಎರ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕಂಡುಬಂದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ

ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗ

ಪಟ್ಟಣಗಳೂ, ಗ್ರಾಮಗಳೂ, ಕಾಡುಗಳೂ ಕಾಣು

ತ್ತವೆ. ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಗಳೂ ಗ್ರಾಮಗಳೂ

ಉಂಟು. ಗ್ರಾಮಗಳು ಹೋಬಳಿ, ತಾಲ್ಲೂಕು, ಸಬ್ ಡಿವಿಷನ್ ಮತ್ತು

ಜಿಲ್ಲೆಯೆಂಬ ವಿಭಾಗಗಳಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ. ಜಿಲ್ಲೆಯೆಂಬುದು ಗ್ರಾಮ

ಸಮೂಹವೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಇವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿರುವ ಎಭಾಗಗಳ ಹೆಸರುಗಳು; ರೆವಿನ್ಯೂ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಹೆಸರುಗಳು. ಇತರ ಶಾಖೆಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕ್ಷೇತ್ರ ಎಭಾಗಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ.

ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಆಯುಗಾರರ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಕೊಂಡವರಾದ ಪಟೇಲ ಶಾಸ್ತ್ರೀ ಭೋಗರು ಅಧಿಕಾರಗಳು ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು. ಅವರು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊರುವವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ವಶವರ್ತಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳು ಸೇರಿದ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಮುಖ್ಯಸ್ಥಾನವಾದ ಚಿಕ್ಕ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅಮಲ್ದಾರ್, ಪೋಲೀಸ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್, ಸಬ್‌ರೆಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್, ಸ್ಯಾನಿಟರಿ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್, ಸಬ್‌ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಸರ್ಜನ್ ಮುಂತಾದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿರುತ್ತಾರೆ. ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಅನೇಕ ಸಹಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೊಡನೆ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆತನೇ ಜಿಲ್ಲಾ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟ್. ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಲ್ಲರೂ ತಂತಮ್ಮ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಧೀನರಾದಾಗ್ಯೂ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಪತಿಯೆನಿಸಿದ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ರೆವಿನ್ಯೂ ಮತ್ತು ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇರಿಯಲ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಕಾರ್ಯವು ಒಲು ಮುಖ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರವರ್ಗವುಂಟು. ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂಬುದರಂತೆಯೇ ಮೈಸೂರು ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂಬುದೂ ಯೋಗ್ಯರಾದವರನ್ನು ಅಧಿಕಾರ ಪದವಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ.

ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಾನವು ಇರುವುದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆಠಾರಾ ಕಚೇರಿಯೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲ ಶಾಖೆಗಳ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯಸ್ಥವಾದುದೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟದೂ ಆದುದು ರಾಯಸ್ ಪರಿವಾರ ಅಥವಾ

ಸೆಕ್ರೆಟೇರಿಯಟ್ ಎಂಬುದು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಿಂಬುವವರು ಅನೇಕ ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಉದಾ: ಆಯವ್ಯಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ನ್ಯಾಯಸಂಬಂಧ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಮರಾಮತ್ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಇತ್ಯಾದಿ. ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯನಾದಾತನು ಥೀಫ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಅಥವಾ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬಾತನು. ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವಾತನು ಆತನೇ. ಪ್ರಜೆಗಳು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಿನ್ನಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಆತನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆತನೇ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ದಂತೆ ಇದ್ದರೂ ಆತನು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ಕಾರವೆಂದರೆ ಯಾವುದು? ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಿಗೆ ಇತ್ಯರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರ. ಅದೇ ಮಂತ್ರಾಲೋಚಕ ಸಭೆಯೆಂದು ವಿಸರಾದ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಎಂಬುದು. ಸುಲಭರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನಾವು ಮಂತ್ರಿಪರ್ಗ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು.

1881ರಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಯೊಂದು ರೂಪವೆತ್ತಿತು.

ದಿವಾನ್ ಎಂಬ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಇತರ

ಮಂತ್ರಿ ಸಭೆ ಸಚಿವರೂ ಸೇರಿ ಮಂಡಲಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಸಚಿವರುಂದಿರುವ ಈ ಮಂತ್ರಿ ಸಭೆಗೆ

ದಿವಾನ್ ಎಂಬಾತನೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷ. ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಸಚಿವರು ಸಭಿಕರು (Members); ಅವರನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಸಭಿಕ, ದ್ವಿತೀಯ ಸಭಿಕ ಮುಂತಾಗಿ ಕರೆಯುವುದುಂಟು. ಈ ಸಚಿವ ಸಭಿಕರು ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಆನುಕೂಲ ತೋರಿದಂತೆ ತಂತಮ್ಮ ಪತ್ರಪೇಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ತನ್ನ ಪತ್ರಪೇಟಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಶಾಖೆಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಸಡಿಸುತ್ತ ಸಚಿವನಾದವನು ಅನೇಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಆರಂಭಿಸಿ ನಡೆಸಬಹುದಲ್ಲದೆ ಆ ಶಾಖೆಗಳ ಸಂಬಂಧವಾದ ಎಲ್ಲ ಏಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡತಕ್ಕವನು. ಸ್ವಂತ ಅಧಿಕಾರದಿಂದಲೇ ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಲಾಗದ ಏಷಯಗಳ ಪಟ್ಟಿಯುಂಟು; ಅಂತಹವುಗಳನ್ನು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೊಡ್ಡಿ ಸಭಾ ನಿರ್ಣಯವು ಹೇಗಾಗುವುದೋ ಅದರಂತೆ ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡಿ

ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವನು. ಸಭೆಯು ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಸೇರುತ್ತದೆ; ಸಚಿವರು ವಾದ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯು ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬೇಕಾದ ವಿವರವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಲೂ, ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪದ ವರದಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಸಭೆಯ ವರದಿಯು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಸಭೆಯ ಅಧಿಪ್ರಾಯ ಸೂಚಕವಾಗಿ ತಲಪಿದ ಕೂಡಲೆ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅವುಗಳನ್ನು ಪರಾಂಬರಿಸಿ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ದಯನಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ವಿಷಯದ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ನಿರ್ವಾಹವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರನ್ನು ಒಲವಂತಪಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವಲವು ಸಭೆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಭಿಕರಾದವರು ಸಮಾನರಸಿಸಿಲ್ಲ. ದಿವಾನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ

ಅಧಿಕಾರವುಂಟು. ಈ ಸಭೆಯನ್ನು ಸಂಯುಕ್ತ

ಹೋರಿಕೆ ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಅನೇಕಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿರು

ವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಸಚಿವ ಸಭಿಕರ ಪದವಿಯು ಇಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಪಡೆದವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು; ಅಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯರಾದವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು. ಸಚಿವ ಸಭಿಕರು ಅಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಾಗಿದ್ದು ಸಮಾನಸ್ಥಂಧರಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿ ಒಟ್ಟಾಗಿಯೇ ಪ್ರವೃತ್ತರೂ ನಿವೃತ್ತರೂ ಆಗುತ್ತಾರೆ; ಇಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ದೊಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಿತಗತಿಗಳೇ ಬೇರೆ, ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸ್ಥಿತಗತಿಗಳೇ ಬೇರೆ. ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿದ ರೀತಿಯೇ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಪ್ಪುವದೆನ್ನುವುದು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ಮಾತೇ ಆಲ್ಲ.

ಸಚಿವ ಸಭೆಯು ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಸಂಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ರೆವೆನ್ಯೂ ಸಂಬಂಧವಾದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಅಂಶವನ್ನು ನೆನಪಿಸಲ್ಲಿಡಬೇಕು.

ನ್ಯಾಯಾಂಗ

ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರೇ ನ್ಯಾಯಸ್ವರೂಪರೂ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಗಳೂ ಆದವರು. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವ ನ್ಯಾಯವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಮಹಾರಾಜರ ನ್ಯಾಯವೆಂದೇ ಹೆಸರು. ಇದರ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ, ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರಿಂದಲೇ ನಿಯುಕ್ತರಾಗಿ ಎಫೇಯರಾಗಿ ಆವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೇ ನ್ಯಾಯವಿಧಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವವರು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ನ್ಯಾಯ ರಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರಲ್ಲ; ನ್ಯಾಯ ಸಿಷ್ಟರ್ಷಿಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವರು.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿವಿಲ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮುನ್ಸೀಫ್, ಸಬ್-ಜಜ್, ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ಜಡ್ಜಿಗಳುಂಟು; ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ 3ನೇ, 2ನೇ, 1ನೇ, ವರ್ಗದ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟರು ಮತ್ತು ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಗಳುಂಟು. ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನವು ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಜಿಲ್ಲೆಗೂ ಮುಖ್ಯ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯಾದಾತನು ಜಿಲ್ಲಾ ಮತ್ತು ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಯೆಂಬಾತನು. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವೆಸೆಸಿದ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವೇ ಹೈ ಕೋರ್ಟ್ ಎಂಬುದು. ಹೈ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಫೀಫ್ ಜಸ್ಟಿಸ್ ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯಾಧ್ಯಕ್ಷ ನಲ್ಲದೆ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರುತ್ತಾರೆ. ಹೈ ಕೋರ್ಟಿನ ತೀರ್ಪಿಗೆ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟ ತೀರ್ಪೆಂಬುದು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲ. ಅಪರಾಧಿಯ ದಂಡನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾದವನು ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರ ಕನಿಕರವನ್ನು ಬೇಡಿದಾಗ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವ ಸಂಭವವುಂಟು.

ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಅಪರಾಧಗಳ ವಿಚಾರಣೆಗಾಗಿ ಬೆಂಚು ಕೋರ್ಟ್ ಗಳೆಂಬವು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲುಂಟು. ಬೆಂಚು ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವೇದಿಕೆಗೆ ರೂಢಿಗೊಂಡುದು. ಬೆಂಚು ಕೋರ್ಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಯುಕ್ತರಾಗಿ ಪೌರ ಮುಖ್ಯರಾದವರೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಪುಣ್ಯಲಾಭಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕವರು.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ನ್ಯಾಯಾಧ್ಯಕ್ಷನ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇರುವವರು. ನ್ಯಾಯಾಧ್ಯಕ್ಷನೇ ವರ್ಗಾವರ್ಗಗಳನ್ನೂ, ಸಂಪ್ರದಾಯ ವೇತನ ಸಂಭಾವನೆಗಳನ್ನೂ, ಅಧಿಕಾರದ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನೂ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಸಲಹೆಕೊಡತಕ್ಕವನು. ಆತನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಸಚಿವ ಸಭೆಯವರು ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನೂ ಅವರ ಪದವಿಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಣಯಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು. ಅದುದರಿಂದ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದವರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರೇ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನೂ ನಡೆಸುವ ಆಚಾರವು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು.

ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜಿಳಿಯರು ಆಪಾದಿತರಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಜಸ್ಟಿಸ್ ಆಫ್ ದಿ ಪೀಸ್ ಎಂಬ ಗೌರವ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಜಿಳಿಯರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಯಮಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಸಂಬಂಧವಾದ ವೇಷದ್ಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಳಿಯನಾದವನು ತಾನಾಗಿ ಒಪ್ಪಿದರೆ ಸಂಸ್ಥಾನದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಆತನ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಥಾನದ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ವಿಧಿಯು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿಂದಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯವಿಧಿಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನಿಕರು ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಾವೇ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೂ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಅನುಸರಿಸುವ ನ್ಯಾಯತತ್ವಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ತೋಡಗಲಾರರು. ಅದ್ದರಿಂದ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನ ಕ್ರಮವು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಶಾಸಕಾಂಗ

1881ರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನವು ಪ್ರಾಸ್ತಾವದಾಗ ಶ್ರೀ ಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರವರು ದಿವಾನ್ ರಂಗಾಚಾರ್ಯ ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ ವರ್ಯನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿದರು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದುಸಲ ಪ್ರಚಾ

ಮುಖ್ಯರನ್ನು ನೆರೆಯಿಸಿ ಆಡಳಿತದ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನೂ ಏಕರಗಳನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ
 ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು
 ಚಿಂತೆ ಕೊಳ್ಳಲು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸ
 ಬೇಕೆಂದು ರಂಗಾಚಾರ್ಯರು ಯೋಚಿಸಿ

ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. 1883ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಾದ
 ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯೇ ಇಡೀ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿಲ್ಲ
 ಮೊದಲಿನದು. 1907ರಲ್ಲಿ ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟಿವ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯ
 ವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯೆಂಬುದು ಮೊದಲು ರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆ
 ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಗಳೆಂಬ ಈ ಎರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಕಾಲಕ್ರಮ
 ದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡೆದವು. ಮಾಂಟ್ಯೂಡ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ
 ಆಚರಣೆಗೆ ಒಂದ ತರುವಾಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ತಲೆ
 ದೋರಿದವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಯಮಿತವಾದ ಉಪಸಭೆಗೆ ಡಾ|| ಬ್ರಜೇಂದ್ರ
 ನಾಥ ಸೀಲರೆಂಬ ವಿಖ್ಯಾತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ
 ಸಭೆಯ ವರದಿಗೆ ಸೀಲಾ ಕಮಿಟಿ ವರದಿಯೆಂದೇ ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಆ ವರದಿ
 ಯನ್ನನುಸರಿಸಿ 1923ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರು ಪ್ರಕಟನೆಮಾಡಿ ಈ
 ಎರಡು ಸಭೆಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುವ ಒದಲಾ
 ವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದ ಸಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿ
 ದರು. ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗೊಂದು ಸಿಬಂಧನೆಯೂ, ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ
 ಸಭೆಗೊಂದು ಸಿಬಂಧನೆಯೂ ಏರ್ಪಟ್ಟು ಅವುಗಳ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ
 ಕಲಾಪಗಳಿಗೆ ಆಧಾರಭೂತವಾಗಿವೆ.

ಈ ಎರಡು ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಸಲ್ಲುವ ಅಧಿಕಾರ ಗೌರವಗಳು
 ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ದತ್ತವಾದವುಗಳೆಂಬ
 ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಭೇದ ಅಂಶವನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗದು. ಸುಧಾರಣೆಗಳ
 ದೆಸೆಯಿಂದ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ
 ಯಾವ ಲೋಪವೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವು ಸಿಬಂಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.
 ಇದಕ್ಕೂ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಸ್ಥಿತಿಗೂ ಮೊದಲೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಕಾಣು
 ತ್ತದೆ. ಆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜನರು ಬಲಿಷ್ಠರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ಗೌರವಗಳನ್ನು

ರಾಜರಿಂದ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿಯೂ ಸಂಪ್ರದಾಯ ರೂಪವಾಗಿಯೂ ಸಿದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸಭಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಜನರಲ್ಲಿ ರೂಢಿಯಾಗಿ ಬಂದವುಗಳೇ ಅಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾಗಿ ಆರಂಭಿಸಿ ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಲಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯುಂಟು. ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗ ಸಂಯೋಜನೆಗಳ ಭೇದಾಭೇದಗಳನ್ನು ನಾನು ಕಾಣುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಭೇದಾಭೇದಗಳನ್ನೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆ

ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಎರಡುಸಲ ರಾಜ ಧಾನಿಯಾದ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ನೆರೆಯುವುದು. ಅಧಿವೇಶನ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರವರ ವರ್ಧಂತಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ಜೂನ್ ಜುಲೈ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ, ನಡೆಯುವ ಅಧಿವೇಶನಕ್ಕೆ ಬಡ್ಲೆಟ್ ಸೆಷನ್ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ನವರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಅಧಿವೇಶನವು ನಡೆಯುವುದು; ಆಗ ಸಂಸ್ಥಾನದ ದಿವಾಸರು ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ಅಡಳಿತದ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪ ವಾಗಿ ಸಭಿಕರಿಗೆ ತಿಳಿಯಹೇಳುವರು. ವರ್ಧಂತಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೆರೆದಾಗ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜು ಪಟ್ಟಿಯು ಸಭಿಕರ ಮುಂದಿಡ ಲಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗೆ ದಿವಾಸರೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು; ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆಸುವುದಕ್ಕೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಅವರೇ ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತರಾದವರು. ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳ ಅನುಕ್ರಮವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ವಾದವಿವಾದ ಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಭಾಪತಿಗಳಾಗಿ ಗೌರವವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ದಕ್ಷರಾದವರೂ ದಿವಾಸರೇ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು 270ರ ವರೆಗೂ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 250ರಷ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಸಭಿಕ ರೆಲ್ಲರೂ ಪೌರರೇ. ದಿವಾಸರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿಯೂ, ಇತರ ಸಚಿವರು ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇತರ ಸರ್ಕಾರೀ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ದಿವಾಸರು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದಂತೆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾದರೂ

ಅವರಿಗೆ ಭಂದಾಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆ ಯಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಒಂದುಬಾರಿ ವರಣಸಿದ್ಧವಾದ ಸಭೆಯು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ; ದಿವಾನರಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ತೋರಿ ದಾಗ ಒಂದು ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಸಬಹುದಾದ ಅಧಿಕಾರವು ಅವರಿಗಿರುತ್ತದೆ.

250 ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವರಣಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಒಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯಗಳಾದ ವರಣಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವರಣವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕವರು 200 (ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ 163, ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ 37). ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಎರಡು ಒಗೆಯವು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ವಕೀಲರ ಸಂಘ, ವಿದ್ಯಾಪ್ತಿ ವ್ಲಾಂಟರುಗಳು, ದೇಶೀಯ ವ್ಲಾಂಟರುಗಳು, ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಗಳ ಕಂಪೆನಿ, ವ್ಯಾಪಾರ ಸಂಘ, ಇನಾಂದಾರರ ಸಂಘಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೆ ತಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕವರು. ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ಗಳಲ್ಲದೆ ಗಿರಣಿ ಕಾಮಗಾರರು, ಗಣಿಗಳ ಕಾಮಗಾರರು, ಇತರ ಕೆಲಸ ಗಾರರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರ್ದೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ಅವರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಿಯಮಿಸುವರು. ಈ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 15. ಅವರಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಯುತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ವರಣಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವವರೆಂದು ನಿರ್ಣೀತರಾದ ಕಿರಿಯ ಕೋಮುಗಳೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿವೆ; ಅವುಗಳಿಗೆ 35 ಸ್ಥಾನಗಳುಂಟು. ಆ ಕೋಮುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಕೋಮುಗಳ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಾದವರೇ ವರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಬಹುದು; ಸಂಘವೂ ಸಮಾಜವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಕೋಮುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಿಯಮಿಸುವರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 200 ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ವರಣಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗಾಗಲಿ, ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಗಾಗಲಿ, ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹಕ ಮಂಡಲಿಗಳೆಗಾಗಲಿ ವರಣಗಳು ವರಣ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಡೆಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಂದಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರಲು ಮತವಿಹರಣ, ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದಂಡಿತರಾದವರೂ, ವಾಪಸ್ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆದವರೂ,

ಸರ್ಕಾರದ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದು ಅವುಗಳಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟರಾದವರೂ ಆಯೋಗ್ಯರೆನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾದ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಂದಾಧಿಕಾರವು ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ವರಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಅಥವಾ ನಗರ ನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಯ ವರಣದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗತಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ಭಂದಾಧಿಕಾರ ಯುತರೆಂದು ನಿರ್ಧರವಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾದ ಅಸ್ತಿವಾಸ್ತಿಗಳನ್ನುಳ್ಳವರೆಲ್ಲರೂ ಭಂದಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರೆನಿಸರು ತ್ತಾರೆ. ಅಸ್ತಿವಾಸ್ತಿಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯೊಂದು ಕಡೆಯುಂಟು; ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯುಂಟು. ಏಕೆಂದರೆ, ಏಶ್ವವಿದ್ಯಾಪೀಠಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರಾಗಿ ಬಿ.ಎ. ಎಂಬ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಅಸ್ತಿವಾಸ್ತಿಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಂದಾಧಿಕಾರವುಳ್ಳವರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಥಾನದ ನಿವಾಸಿಗಳನ್ನಿಸುವವರು ಯಾರು? ಆರು ತಿಂಗಳುಕಾಲ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸ್ಥೀಕಾರ (Domicile)ಕ್ಕೆ ಸಾಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಳೆದ ಆರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲದಿಂದ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಅಸ್ತಿವಂತರೋ ಏದ್ಯಾವಂತರೋ ಅದವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ವರಣದಲ್ಲಿ ಭಂದಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲವರು. ಭಂದಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಅವಶ್ಯವೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ವರಣಾರ್ಥಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು; ಭಂದಾಧಿಕಾರವಿದ್ದರೆ ವರಣಾರ್ಥಿಗಳೂ ಅಗಬಹುದು. ವರಣ ವಿಧಾನವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟು 25,000 ಜನರಾಶಿಗೊಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂತೆ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ.

1923ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ನಬಂಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ಅಧಿಕಾರ

ಭಾಗವು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿ

ಸಭೆಯ ಸ್ಥಾನ ಸಭೆಗೊಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಪದವಿಯು ಲಭ್ಯವಾಗಿ

ಅದೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಗವೆನಿಸಿದೆ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯು

ಶಾಸಕ ಸಭೆಯೇ ಅಲ್ಲ; ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಸಭೆ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

1. ಶಾಸಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಮಸೂದೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುವ ಮೊದಲು ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೊಳಗಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಅಂಥವುಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬಹುದು; ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನುಸರಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಅಸಾಧಾರಣ ಸಮಯವೆಂದು ತೋರಿದಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆಯೇ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸನ ರಚನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಅವಕಾಶವುಂಟು.

2. ಆಯವ್ಯಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗದೆ ಯಾವ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಯನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎತ್ತಲಾಗದೆಂದು ವಿಧಿಯಿದೆ. ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಯು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದನ್ನು ಒಟ್ಟುಪಡಬೇಕೆಂಬುದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಮುಂದಾಗಿಯೇ ತಿಳಿಯುವ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟೆಟ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ನಿಶ್ಚಯ (Resolutions) ಗಳನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸುವ ಸಂದರ್ಭವೊದಗುವುದು.

3. ಆಡಳಿತದ ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ ತೋರಿಕೆಗಳನ್ನೂ (Representations) ರೂಪಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಆಡಳಿತದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಎತ್ತಿ ಅವುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟವನ್ನು ತೋರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬಹುದು. ಪ್ರಶೋತ್ತರ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆಡಳಿತದ ನೀತಿ ನೀತಿಯ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಜಾಣತನವಿಂದ ಸೂಚಿಸಬಹುದು.

ಸಭಾಸದಿಕಳಾದ ವಿವಾಸಿಗಿ ಸಭೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಥೇಚ್ಛವಾದ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಸೂಕ್ತ ತೋರಿದಂತೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಬಹುದು; ಸಭೆಯ

ಕಾರ್ಯ ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಕಾಲನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದೂ ಆತನಿಗೆ ಸೇರಿದುದೇ.

ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆ

ಈ ಸಭೆಯೇ ನಿಜವಾದ ಶಾಸಕ ಸಭೆ. ಇದರ ರಚನಾಕ್ರಮವೂ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳೂ 1924ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ನಿಬಂಧನೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿವೆ. 1907ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಪಡೆದು ಈಗಿನ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ.

ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಂತೆಯೇ ಈ ಸಭೆಯೂ ಮೂರು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲ ವರಣಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗೆ ಭೇದ ಬರದು ಸಲ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಸಭೆ ನೆರೆಯುವುದು. ಇದಕ್ಕೂ ದಿವಾನರೇ ಸಭಾಪತಿಗಳಾಗಿ ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆಸುವ ಮತ್ತು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಸಭೆಯ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಎರಡೇಬಾರಿ ನೆರೆಯತಕ್ಕುದಲ್ಲ; ಅವಶ್ಯ ತೋರಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ದಿವಾನರು ಕರೆಸಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಿಲ್ಲದೆಯೇ ನೆರವೇರಿಸಬಹುದು; ನ್ಯಾಯ ವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ವಾಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಸಭೆಯಿಲ್ಲದೆ ಶಾಸನ ರೂಪವೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದವು ಸಭಾ ವಿಭಾಗದಿಂದಲೇ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು; ಸಭಕರ ಭಂಡಗಳನ್ನು ಎಣಿಕೆ ಮಾಡಿ ಸಬಲ ದುರ್ಬಲ ಪಕ್ಷಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಷ್ಟೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಾದರೆ ಪ್ರತಿ ಸಭಿಕನೂ ಛಂದಾಧಿಕಾರವುಳ್ಳವನು; ಏಷಯವು ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಲು ಛಂದ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗಲೇಬೇಕು, ಬಹುಪಕ್ಷದ ಸಂಖ್ಯಾ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗಲೇ ಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಗಳು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ; ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದು

ನಿಯಮವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲೀಷೇ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವೇ ಭಾಷೆ.

ಜನರ ಇಷ್ಟಾಸಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯು ಆಡಳಿತವು ಯಾವ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬಹುದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಇಂತಹ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದೇ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ಸ್ಥಾನ. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ತೋರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಶಾಸನ ರಚನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೂ ಅನುಭವವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದಾತನು ತನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟವರ ಅಭಿಮತ

ವನ್ನು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಣರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಅಭಿಮತ

ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆ

ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಾಲನೆಯಾಗುವುದು. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ

ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯನು ಯಥಾರ್ಥೋಗ್ಯವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತನಾಗಿಯೇ (Statesman) ಇರಬೇಕು. ಆತನಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ಇರಬೇಕು, ಪ್ರಜಾಭಿಮತದ ಪರಿಜ್ಞಾನವೂ ಇರಬೇಕು. ಚರ್ಚೆಗಳೂ ಸಮ್ಮರ್ಷೆಗಳೂ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು. ಸಭಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಷ್ಟೂ ವಿಚಾರ ವಿಮರ್ಶೆಗಳು ಎವರವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಆತಂಕವೇ. ಆದುದರಿಂದ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ 50 ಸದಸ್ಯರು ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಸಭೆಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಪಾಲಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಪೌರರೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ನಿಯಮವುಂಟು. ಪೌರರ

ರಚನೆ

ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂರರಲ್ಲೊಂದು ಪಾಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೆಂಬ ನಿಯಮವೂ

ಉಂಟು. 50 ಸದಸ್ಯರು ಈ ರೀತಿ ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೆ:—

(1) ವರಣಸಿದ್ಧರು :

8 ಜಿಲ್ಲೆಗೊಗೂ ಜಿಲ್ಲೆಗೊಬ್ಬರಂತೆ	8
2 ನಗರಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಂತೆ	2
ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಿಂದ	8
ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ವ್ಯಾಪಾರ ಸಂಘ, ಪ್ಲಾಂಟರ್ಸ್, ಕಾಮಗಾರಿ ವರ್ಗಗಳಿಂದ	4

(2) ನಿಯಮಿತರು :

ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರು	20
ಪೌರರು	8
			<hr/>
			28
			<hr/>
			50

ಒಟ್ಟು ..

50

ನಿಯಮಿತ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪೌರರನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹರಿಜನರು, ಉದ್ಯೋಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು, ಶಿಶುಸಾಲನೆ, ದುರ್ಬಲ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ವರ್ಗದವರನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಕ್ಕಂತೆ ನಿಯಮಿತಕ್ಕಾಗಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಯುಂಟು. ಈ ರಚನೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ವರಣಸಿದ್ಧರು ದುರ್ಬಲ ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಭಿವ್ರಾಯ ಭೇದವು ಪಕ್ಷವಿಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಪಕ್ಷ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪಕ್ಷಗಳೆಂದು ವಿಭಾಗವಾಗಬಹುದು. ಸಭಾಪತಿಗಳು ಸಭೆಯ ಅಭಿವ್ರಾಯ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಭಂದೋರ್ಣಿಯವರನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯ ಭಂದಗಳು ಯಾವ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯೋ ಅದರಂತೆಯೇ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗಬೇಕು. ಸಭಾಪತಿಗೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಂದಾಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ; ಅಸಾಧಾರಣ ಸಂದರ್ಭವಾಗಿ ಒರಡು ಪಕ್ಷಗಳೂ ಸಮಾನವಾದ ಭಂದೋರ್ಣಿಯವರನ್ನು ತೋರಿದಲ್ಲಿ ಸಿಶ್ಟೆಯ ಕಾರಕವಾದ ಭಂದಾಧಿಕಾರವು ಸಭಾಪತಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಸಭೆಯ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಇತರ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಇರುತ್ತವೆ.

ಕರ್ತವ್ಯ ಕ್ರಮ ಶಾಸನದ ರೂಪಸಿದ್ಧಿಯು ಮುಸೂದೆಯಾಗಿಯೇ ಮೊದಲು ತೋರಿಕೊಂಡು ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನೂ

ಏರಬೇಕು. ಪೌರಭಾಗದ ಸದಸ್ಯರು ಮುಸೂದೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಬಹುದು

ದಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಡಳಿತವನ್ನು ಹೊತ್ತವರು ಒದಗಿಸುವ ಕೆಲಸವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದು ಕಾಲವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ. ಚರ್ಚೆಮಾಡುವ ರೀತಿಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಗೊಳಿಸಲು ಸಭಾ ಸಿಯಮಗಳುಂಟು. ಮಸೂದೆಯೆಂಬುದು ಮೂರು ಹಂತಗಳನ್ನೇರಿದುದೇ ಆದರೆ ದಿವಾಸರು ಅದನ್ನು ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವರು. ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ ತರುವಾಯ ದಿವಾಸರು ಸ್ವಹಸ್ತದಿಂದ ಆ ಅಂಶವನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟು ಮಸೂದೆಯು ಶಾಸನವಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ಶಾಸನರೂಪದಿಂದ ಗೆಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುವರು. ಮೂರಾವರ್ತಿ ಪ್ರಕಟವಾದಮೇಲೆ ಸರ್ವರಿಗೂ ಅದು ವಿಧಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು.

ನ್ಯಾಯನಿಧಾಯಕ ಸಭೆಗೆ ನಡೆಯುವ ವರಣಗಳು ಸಂಕುಚಿತವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ.
ಮಹಾಯೋಗ್ಯತೆ ವರಣಸಿದ್ಧರಾದ 22 ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ 10 ಸಭಿಕರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಂದಲೂ ನಗರಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರಣಪ್ರಾಪ್ತಿಯುಳ್ಳವರು. ಆ ವರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ಇರಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ವರಣದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಯಿರಬೇಕೋ ಅದರ ಎರಡರಷ್ಟು ವರಣಕರ್ತರಿಗೂ ನಾಲ್ಕರಷ್ಟು ವರಣಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಸಿಯಮವಿದೆ. 10 ಸಭಿಕರ ವರಣಕಾರ್ಯವು ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನೆರವೇರುವುದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ವರಣವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸಿದ್ಧರಾಗುವ 8 ಸಭಿಕರು ಎರಡುಬಾರಿ ವರಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇರಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ನ್ಯಾಯನಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು :—

1. ಶಾಸಕ ಸಂಬಂಧ.—ವಿಧಿಗಳನ್ನೂ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೇ. ಮಸೂದೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳಿಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲಾಗಬೇಕು. ಯಾವ ಮಸೂದೆಯನ್ನಾಗಲಿ

ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುವ ಮೊದಲು ಅದಕ್ಕೆ ದಿನಾಸರ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಲಿಖಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿಯಮವಿದೆ. ಸಭೆಯ ಶಾಸನ ರಚನಾಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿಸಿದವನಿಗೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಅಥವಾ ವಿಷಯಗಳುಂಟು. ಅವು ಯಾವುವೆಂದರೆ:—

- (i) ಸಂಸ್ಥಾನದ ರಾಜವಂಶ;
- (ii) ಮಹಾರಾಜರವರು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರೊಡನೆ ಯಾಗಲಿ, ಇತರ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳೊಡನೆ ಯಾಗಲಿ, ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೊಡನೆ ಯಾಗಲಿ ನಡೆಸಬಹುದಾದ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳು;
- (iii) ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರೊಡನೆ ಕರಾರುಗಳಿಗೂ ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಗೂ ವಿಷಯಗಳಾಗಿರುವ ಅಥವಾ ಆಗಬಹುದಾದ ವಿಚಾರಗಳು;
- (iv) ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ರಚನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಂಬಂಧಗಳು;
- (v) ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಗೊಂಡು ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರಿಂದ ನಿರ್ಣೀತವಾದ ವಿಷಯಗಳು.

2. ಆಯವ್ಯಯ ಸಂಬಂಧ.—ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಚಿವರೊಬ್ಬರಿಗೆ ವಾರ್ಷಿಕ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜು ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಇಡಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರದಾದ್ಯಂತ ಭಾಗವಾಡುವಾಗಲಿ ಬೇರೆಯಾಗಲಿ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸುವ ಮೊದಲು ಸಚಿವರ ಛಂದೋಲವು ಲಭ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ನಿಸಿದವನಾದ ಭಾಗವೆಂಬುದೊಂದು, ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಧಿಕಾರವೆಂಬುದೊಂದು ಇನ್ನೊಂದು. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯವರು ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲೂ ಆಗದು, ಛಂದೋಲನಿರ್ಣಯಮಾಡಲೂ ಆಗದು:—

- (i) ಅರಮನೆಯ ವೆಚ್ಚ ;
- (ii) ಸೈನ್ಯದ ವೆಚ್ಚ ;
- (iii) ನವ್ಯತ್ತರಾದ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರ ಏಶ್ವಾಂತಿ ವೇತನದ ವೆಚ್ಚ ;
- (iv) ಕರಾರುಗಳಲ್ಲಿಯೋ ವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿಯೋ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾದ ವೆಚ್ಚ ;
ಒಬ್ಬಿಬರಿಗೆ ಕರಾರಿನಂತೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಮೊಗದಿ, ಸಾಲಪತ್ರಗಳ
ಮೇಲಿನ ಬಡ್ಡಿ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಸರ್ಕಾರದವರು ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯ ಬೆಂಬಲ ದೊರೆಯದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ತಮ್ಮ ಸಿಕ್ಕೆಯದಂತೆ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದೇ ಇದ್ದಾರೆ.

3. ಆಡಳಿತದ ವಿಮರ್ಶಾ ಸಂಬಂಧ.—ಯಾವ ಸಭಿಕನಾದರೂ ಸಮಾಚಾರ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಹುದು. ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಹುದಾದರೂ ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಡ್ಡೆಟ್ ಚರ್ಚೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ವೆಚ್ಚದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿಷಿದ್ಧವಲ್ಲದವುಗಳ ಚರ್ಚೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವ ಸೂಚನೆಯನ್ನು (Cut Motion—ಕತ್ತರಿ ಪ್ರಯೋಗ) ಮಾಡಲುಮಾಡಿ ಆಡಳಿತದ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಮುಖ್ಯವೂ ಆತುರವೂ ಎನಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನೆತ್ತಿ ಶಿಫಾರಸು ರೂಪದ ಸಿಕ್ಕೆಯವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು.

ಶಾಸಕಾಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಭೆ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕಸಭೆಗಳೆರಡೂ ಗಣ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರ ಮಾತ್ರವೇ ಶಾಸಕಾಂಗವೆನ್ನಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದುದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗೆ ಪ್ರಜಾರಾಶಿಯ ಇಪ್ಪಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ; ಶಾಸಕಾಧಿಕಾರವು ಆ ಸಭೆಗೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ತೋರಿಕೆಯ ಸಭೆಯೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯು ಶಾಸಕಾಂಗ

ವೇನಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಅಥವಾ ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನೊಂದಿಗೆ ಸರದೂಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಯ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಆರು ತಿಂಗಳ ಜೈತನ್ಯವಿರುವ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಬಲ್ಲವರು; ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಬಲರು. ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಗೆ ಶಾಸಕ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಭಾಗವು ಸಿಪಿಡ್ ವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ಭಾಗದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಾಯವ್ಯಯದ ಸ್ವಾಧೀನತೆ ಮೀರಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರನ್ನು ಅಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವಿಧಾಯಕ ಸಭೆಗೆ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲದಿರಲು ಕಾರಣವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಉದ್ದೇಶ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಒದಗಿದಾಗ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸಭೆಗಳಿಗೊಪ್ಪಿಸಬಹುದು ಉದ್ದೇಶವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆಡಳಿತದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾವರ್ಗದವರನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದಿತು. ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿಯಾದುದಾಗಿ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೂಡಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶ ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದಿತು. ಈ ಸಭೆಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ತತ್ವಗಳ ಪರಿಚಯವೂ ಅನುಭವವೂ ಒದಗಿ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ಒಡಗೂಡುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನವು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿದೆಸೆಯಿದ್ದರೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್

ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕದು. ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆಯ

ಆಯ

ವನ್ನು ಪ್ರದೇಶಗಳ ಆಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ

ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದು:—

ಆಯದ ಅಂದಾಜು (1926-27)

ನೆಲಗಂದಾಯ	..	1,25,03,000
ಕಾಡು	..	33,68,000
ಆಬ್ಬಾರಿ	..	62,50,000
ವರಮಾನ ತೆರಿಗೆ, ಇತ್ಯಾದಿ	..	17,50,000
ಸ್ವಾಂಶು	..	20,25,000
ರೇಷಿಮ್ನೇಷನ್	..	3,50,000
ಗಣಿಗಳಿಂದ	..	12,33,000
ಬಡ್ಡಿ	..	8,10,000
ಶಿಕ್ಷಣ	..	1,97,000
ವ್ಯವಸಾಯ	..	1,12,000
ರೈಲು	..	18,92,000
ನೀರಾವರಿ	..	25,41,000
		<hr/>
ಇತರಂಶಗಳೂ ಸೇರಿ ಒಟ್ಟು	..	3,41,70,000

ಎಲ್ಲ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರಸಂವತ್ಸರವು ಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆರಮನೆಯ ವೆಚ್ಚ ವೆಂಬುದು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ 50 ಲಕ್ಷಗಳಿಗೆ ಮಾರದಂತೆ ನಿಬಂಧನೆಯುಂಟು, ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವೆಯೆಲ್ಲವೂ ರಾಜಸ್ವವೆಂದು ಗಣ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಡ್ಡಿತು ಪದ್ಧತಿಯೇ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕವರಾದುದರಿಂದ ಕರಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಮಾತ್ರವೋ ಅಷ್ಟೇ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವವರು. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ವತ್ರ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವಗಳ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವು. ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ

ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಭೇದವನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗದು. ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತೀಯವೆನ್ನು ಬಹುದಾದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳು ನೆಲೆಯಾಗಿವೆ; ದೇಶೀಯವಾದ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ರೂಢಿಯಾಗಿವೆ. ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳು ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಪಡೆದ ರಾಜವಂಶಜರಾಗಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಾಯಿರಾದವರು.

ಭರತವರ್ಷ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಮುಂದೆ ಸಂಯುಕ್ತ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಧ ರಾಷ್ಟ್ರ (Federation)ವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವ ಸೂಚನೆಗಳು ವ್ಯಾಧ ರಾಷ್ಟ್ರ ಅನೇಕವಾಗಿ ಉಂಟು. ವ್ಯಾಧವಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನೆರೆಯುವ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೂ ಸೇರಬೇಕಾಗುವುದು. 600 ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ, ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು ಹೇಗಿರಬೇಕು, ಬ್ರಿಟಿಷರೊಡನೆ ನಡೆದಿರುವ ಕರಾರುಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು, ಮೊದಲಾದ ಅಂಶಗಳು ಇನ್ನೂ ವಿಚಾರಣೆ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ.

ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹ

ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಒಂದು ನೆರೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಜನರು ತಮ್ಮ ನೆರೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮೂಲ ಕಾರಣಗಳು ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಅನೇಕ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದುದು. ಗ್ರಾಮವಾಗಲಿ ಪಟ್ಟಣವಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ನಿವಾಸಿಗಳು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಳೀಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬಹುದು. ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಒಂದು ಬಾವಿಯನ್ನು ತೋಡಿಸುವುದೋ, ಒಂದು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯನ್ನು ತೆರೆಯುವುದೋ ಅವಶ್ಯವಾದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯೋ ಸಂಸ್ಥಾನದ ನ್ಯಾಯವಧಾಯಕ ಸಭೆಯೋ ನಿಷ್ಕರ್ಷಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಾದರೆ.

ಕಾಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದು ; ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಆ ಗ್ರಾಮದ ಅಥವಾ ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ತಿಳಿದಿರಲಾರವು. ಅಂತಹವರು ಎಧಿಯನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರು ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರೆ ಕೆಲಸವು ನಿರಾಸವಾಗಬಹುದಲ್ಲದೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಯೂ ಮುಗಿಯಬಹುದು. ಕಾಲವೂ ವೆಚ್ಚವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸವೂ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಸಂಭವವು ಕಡಿಮೆಯಾದುದರಿಂದ ಸ್ಥಳದವರೇ ಆ ಕೆಲಸಗಳ ರೀತಿನೀತಿಯನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ನಿರ್ವಹಿಸಿದರೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗದೆ ಶೀಘ್ರವಾಗಿಯೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಯೂ ಕೆಲಸವು ಈಡೇರುವುದು. ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯವು ಜನಬೇವನದ ಸರ್ವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅತಿವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹ ಭಾರವನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯರೇ ಹೊರುವುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಭಾರವು ಹಗುರವಾಗುವುದು. ಇಷ್ಟೂ ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವು ಒದಗುವುದು. ಜನರು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ತತ್ವಗಳನ್ನಾಚರಿಸಲು ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದು ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಗವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರೂ ದಕ್ಷರೂ ಆಗುವರು. ಈ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹವೆನ್ನುವುದು ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಾರಭೂತ ವಾದುದು.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಗಳೂ ಉಂಟು, ಪಟ್ಟಣಗಳೂ ಉಂಟು.

ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲಸ
ವಿಭಾಗಗಳು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಯ ಮೂಲಕ

ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ವೆನಿಸಿದ ಕುಗ್ರಾಮಗಳೂ ಉಂಟು, ಮನೆಗಳನ್ನೂ ನಿವಾಸಿಗಳನ್ನೂ ಯೋಗ್ಯ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಪಡೆದ ಗ್ರಾಮಗಳೂ ಉಂಟು. ಗ್ರಾಮಗಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಂದೇ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕೆನ್ನಿಸುವ ಅನುಕೂಲಗಳುಂಟು. ಉದಾ: ರಸ್ತೆ, ಕಾಲುವೆ, ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಶಾಲೆ, ಇತ್ಯಾದಿ. ನೆರೆಯನ್ನು ನಿಷ್ಕರ್ಷಮಾಡಿ ಗ್ರಾಮ

ಗಳನ್ನು ಗುಂಪುಗೂಡಿಸಿ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ಜಿಲ್ಲಾ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ವಿಭಾಗಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯಿರಬಹುದು; ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯಿರಬಹುದು. ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತ ಸಭೆ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಸಂಘ ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಯೆಂಬವು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು. ಪಟ್ಟಣವೋ ನಗರವೋ ಆದರೆ ಅದರ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆ. ಗ್ರಾಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಗರದಲ್ಲಿ ಜನಸಂದಣಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗುವ ಅನುಕೂಲಗಳೆಲ್ಲವೂ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯವೇ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಗ್ರಾಮವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಕೈಗಾರಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೇ ಪ್ರಧಾನವಾದ ನಗರ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಭೇದವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಗರಗಳು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಾಗಗಳೆನಿಸಿ ನಗರ ಸಭೆಗಳೆಂಬ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನೇ ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ.

ಗ್ರಾಮಾಂತರ ವಿಭಾಗ, ನಗರ ವಿಭಾಗಗಳೆಂಬವು ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗಗಳು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಆಡಳಿತವೂ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರದ ಎಲ್ಲ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಸಂಬಂಧವಾದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದುದು ನ್ಯಾಯ. ಆಡಳಿತವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಸುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಆಡಳಿತವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಸಲಾಗುವುದೇ? ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಹಿಸಲೇ ಬೇಕು; ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ವಿಷಯಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನಿವಾರ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದು ನಾವು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಗವನ್ನು ಕರೆಯಬಹುದೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದರೆ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಇರಬೇಕಾದುದೇ ಇಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಸಹಸ್ರಾರು ಭಿದ್ರಗಳಾಗಿ ಬಿಡುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಭಿವರ್ಧಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದು ಯಾವುದನ್ನು ಸಿಷ್ಕುರ್ಷೆ ಮಾಡಬಹುದೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ, ಅಂದರೆ ಯಾವ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳದವರೇ ಪಾಲಿಸಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಚ್ಛಿತ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಇತರ ಸ್ಥಳದವರಿಗೆ ಅನಾನುಕೂಲವೇರ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂತಹ

ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ವಹಿಸಬಹುದು. ಸ್ಥಳೀಯ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಜನೆಯೂ ಬೇಕು, ಎಷಯ ವಿಭಜನೆಯೂ ಬೇಕು.

ಒಲ್ಲ ಸಭ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹವು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದೆ. ಎತ್ತಾರವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹವು ಸಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಜನ ಸ್ವಾಮ್ಯವುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹವು ಅತಿಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದುದು. ಜನತೆಯ ಯೋಗ್ಯತೆಯೆಷ್ಟೆಂದು ಅವರ ಸ್ಥಳೀಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣುವುದು. ಸ್ಥಳೀಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಾಗಲಿ, ಫ್ರಾನ್ಸಾಗಲಿ, ಅಮೆರಿಕವಾಗಲಿ ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯ ಸಭೆಗಳೂ, ನಗರ ಶ್ರೇಣಿಗಳೂ, ವೂಗಗಳೂ ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತರೀತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅತಿದುರ್ಬಲಗಳಾಗಿಬಿಟ್ಟವು. ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹವೆಂಬುದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತವು ರೂಢಿಗೊಂಡು ಭದ್ರವಾದಮೇಲೆ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಕಾಲ ಬ್ರಿಟಿಷರೇ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಗರ ಸಭೆಗಳು ರೂಪಗೊಂಡವು. 1902ರಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗಳೂ ತಾಲ್ಲೂಕು ಸಭೆಗಳೂ ಆರಂಭವಾದುವು. ಆ ತರುವಾಯ ಗ್ರಾಮಾಭಿವರ್ಧಕ ಸಂಘಗಳೆಂಬವೂ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳೂ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ನಡೆದುಬಂದವು. 1923ರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡ ತರುವಾಯ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ತಕ್ಕ ವಿಧಿ ನಿಬಂಧನೆಗಳು ರೂಪಗೊಂಡವು. ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗಳಿಗೆ 1928ನೇ ಇಸವಿಯ ನಿಬಂಧನೆಯೂ, ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳಿಗೆ 1926ನೇ ವರ್ಷದ ನಿಬಂಧನೆಯೂ, ನಗರ ಸಭೆಗಳಿಗೆ 1906, 1921 ಮತ್ತು 1928ನೇ ವರ್ಷಗಳ ನಿಬಂಧನೆಗಳೂ ಆಧಾರಭೂತಗಳಾದ ವಿಧಿಗಳು.

ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳು

ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 16,672 ಗ್ರಾಮಗಳುಂಟು. 1926ನೇ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ ಅಥವಾ ನಿಬಂಧನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯಕ್ತಾಂತ ಗ್ರಾಮಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಎಶೇಷ ಭಾಗವು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದುವರೆಗೂ ಗ್ರಾಮಗಳ ನೈರ್ಮಲ್ಯ, ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಲು ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೇ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಕಾರ್ಯದ ಆಡಳಿತವನ್ನೂ ವಹಿಸುವುದು ಮೇಲೆನ್ನಿಸಿ ನಿಬಂಧನೆಯು ರಚನೆಯಾಯಿತು. 1927ರಿಂದ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಗ್ರಾಮಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಸಾಧಿಸಲು ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅವುಗಳ ಪ್ರಯೋಜಕತೆಗೆ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಬಂಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯವೆಂಬ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿವೆ. ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂಬವು ಸರ್ವಪ್ರಧಾನವಾದವುಗಳು; ದ್ವಿತೀಯ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಐಚ್ಛಿಕವಾದವುಗಳು. ದಾರಿ, ರಸ್ತೆ ಮುಂತಾದ ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು, ಕುಡಿಯುವ ನೀರನ್ನೊದಗಿಸುವುದು, ನೈರ್ಮಲ್ಯ, ಆರೋಗ್ಯ ಸಾಧನೆಗಳು ಆಧಾರಭೂತಗಳಾದುದರಿಂದ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗದವು. ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು, ಬಡಬಗ್ಗರ ಸಹಾಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ವ್ಯವಸಾಯ, ಸಹಕಾರ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಂತಾದವು ಐಚ್ಛಿಕ ವರ್ಗದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು. ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕಾಡಿನ ರಕ್ಷಣೆ, ಸಣ್ಣವಾದ ದೇವಾಲಯಗಳ ಮತ್ತು ಸತ್ರಗಳ ಪಾಲುಪತ್ತು, ಗ್ರಾಮ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗಳೂ ನಿಬಂಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿತವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳಿಂದಲೇ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ನಿರ್ವಹವಾಗತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು.

ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಯು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಉತ್ಸಾಹ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ದುರವಸ್ಥೆ ಹಣವೂ ಇರಬೇಕು. ಮನೆ ತೆರಿಗೆ, ಅಂಗಡಿ ತೆರಿಗೆ, ಬಂಡಿ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಬಹುದಾದ ಹಣವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆನಿಸಿದ ರಸ್ತೆ, ಬಾವಿ, ಚರಂಡಿ, ಬೆಳಕು, ವೈದ್ಯಗಳಿಗೇ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ದೊರಕುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೇರೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ಕರ್ತವ್ಯವು ನೆರವೇರುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಈ ಬಂದು ಅಂಶ ದಿಂದಲೇ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯು ನೆಲೆಸಿರುವುದೆಂದು ಸೂಚನೆಯಾಗುವುದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳ ದಾರಿದ್ರ್ಯವೂ ಜೈತನ್ಯ ಶೂನ್ಯತೆಯೂ ಭಯಾವಹವಾಗಿಯೇ ಇವೆ; ಅವುಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ವುನಃ ನಾವು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕಾಗುವುದು. ಏಕದಶ ಸೇಕಡ 89 ಪಾಲು ಜನಭಾಗವು ವಾಸಿಸುವ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಯಾವ ಭಾರತೀಯ ಪೌರಸೂ ಕಾರ್ಯೋದ್ವೈಕ್ತನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಾಣುವಾಗ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತನವು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಗ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಯ ರಚನೆ ವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುದಾಯಿತು. ಈಗ ಹೊರ ಟಿರುವ ಪಂಚಾಯತ ನಿಬಂಧನೆಯು ಅಪೂರ್ವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ವುನಃ ಚೇತನಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ ವುಳ್ಳದು. ಕುಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಯು ಅಷ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಾರದು; ಆದ್ದರಿಂದ ಕುಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ನೆರೆಯ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಾಮ ಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದೆ. ವಿಶ್ವಾಘಾತಿಯು ಗ್ರಾಮಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ 7ರಿಂದ 12ರ ವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಭಕರು ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗೆ ಸೇರಿರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸೂಕ್ತ ತೋರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೋ ಕೆಲವರನ್ನೋ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ವರಣಿಸಿದ್ದ ರಾಗುವಂತೆ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ಅಂತಹ ವರಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಕರಲ್ಲದವರು, ಮತವಿಕಲರು, ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಗಾದವರು, ಪಾಪರ್ ಆದವರು, ಸರ್ಕಾರದ ಹುದ್ದೆಗಳಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟರಾದವರು ಅಯೋಗ್ಯರೆನಿಸಿದವರು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವರಣ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಂದಾಧಿಕಾರವುಂಟು. ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ನೊಬ್ಬಾತನೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೊಬ್ಬಾತನೂ ವರಣಸಿದ್ಧರಾಗಿಯೋ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾಗಿಯೋ ಇದ್ದು ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಕರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆ

ಸಂಸ್ಥಾನದ ಎಂಟು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಎಂಟು ಸಭೆಗಳಿವೆ. ಜಿಲ್ಲಾಸಭೆಗೆ

ನಗರಗಳನ್ನೂ ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನೂ ವಿಟ್ಟುಳಿದ ಜಿಲ್ಲಾ

ರಚನೆ

ಕ್ಷೇತ್ರವೆಲ್ಲವೂ ಅಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಎರಡು ಮೂರು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವು

ಗಳಾಗಿಯೋ ಒಟ್ಟು ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳಾಗಿಯೋ ಇರುವ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಜಿಲ್ಲಾಸಭೆಗೇ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಜಿಲ್ಲಾಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ 25ರಿಂದ 30ರವರೆಗೂ ಸಭಿಕರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ 3 ಭಾಗದವರು ವರಣಸಿದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣ ಯಾವುದೋ ಅದೇ ಜಿಲ್ಲಾಸಭೆಗೂ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಧಿವೇಶನಸ್ಥಾನವಾಗಿರುವುದು; ಆದರೆ ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭ ತೋರಿದಂತೆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಭೆ ಸೇರಬಹುದು.

ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ, ಆರೋಗ್ಯ ಸಾಧನೆ, ಶಿಕ್ಷಣ, ವಾಹನ ಸೌಕರ್ಯ,

ವ್ಯವಸಾಯ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ವ್ಯಾಪಾರ, ಕ್ಷಾಮ

ಕರ್ತವ್ಯ

ಸಿವಾರಣಿ, ಒಡಬಗ್ಗರ ಸಹಾಯ ಮುಂತಾದ

ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೇ ಜಿಲ್ಲಾಸಭೆಯವರು ತಮ್ಮ

ಅಧ್ಯಕ್ಷ, ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಮೊದಲಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮೂಲಕ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಯತ್ನಶೀಲರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು; ಜಿಲ್ಲಾಸಭೆಗಳಿಗೂ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಾದ ರಸ್ತೆ, ದಾರಿ, ಚಿಕಿತ್ಸಾಲಯ, ಮುಂತಾದವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹಣ

ವೊಡಗುತ್ತದೆ. ಹಣವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಇತರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಪಾಲನೆಯು ಅಪರೂಪವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು.

ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ವರಣಗಳು 3 ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ವರಣದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯತಾಯೋಗ್ಯತೆಗಳ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಯ ವರಣದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಕೋಲಾರದ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಗಳ ಪ್ರದೇಶವು ಏಶೀಷವೆನಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಪಡೆದಿದೆ.

ನಗರ ಸಭೆಗಳು

ಪೂರ್ವಸಾಯ ಪ್ರಧಾನವೇ ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಗರಗಳು ಕಡಿಮೆ. ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜಾಸ್ಥಾನಗಳ ನಗರಗಳ ಎಳೆಗೆ ಗಿಯೋ, ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾಗಿಯೋ, ವ್ಯಾಪಾರ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿಯೋ ನಗರಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಈಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೂ ಅಸ್ಪದ ಕೊಡುವ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾರ್ಗಗಳು ಸಂಧಿಸುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನಗರಗಳು ಏದ್ದವಾಗುತ್ತವೆ. ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್ ಅದರ ಗ್ರಾಮಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳ್ಳುವುದುಂಟು; ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯೇ ಕಾರಣ. ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಜನರು ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವರಾದರೆ ಆ ಸ್ಥಳವು ನಗರವೆನ್ನಿಸುವುದು; 8,000ಕ್ಕೋ 10,000ಕ್ಕೋ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಪಟ್ಟಣವೆನ್ನಿಸುವುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಾದರೆ ಗ್ರಾಮವೆಂದೇ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪಟ್ಟಣ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬೇವಿಸುವುದರಿಂದ ಗಾಳಿ, ನೀರು, ಬೆಳಕು, ಚರಂಡಿ, ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿ ಎತ್ತಾರವಾದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು.

ನಗರಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದು ಬೆಂಗಳೂರು, ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ಸಂವಹನವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಗಳು ಏರಿತಾಗಿಸುವ ವ್ಯಾಧಿಗಳೂ ಕಷ್ಟಗಳೂ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವವು. ಪಾರ್ಶ್ವಾತ್ಯರಿಗೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಅನುಭವವುಂಟು. ಕೆಲವು ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಹಸುರಾದ

ಹುಲ್ಲನ್ನೇ ಕಾಣರು; ಒಂದಾನೊಂದು ಸಲ ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹಸುವೆಂದ ರೇನೆಂದು ಜಾಲಕರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಉತ್ತರಗಳು ಹೊರಟವು; ಆ ಜಾಲಕರು ಹಸುವನ್ನೇ ನೋಡಿದರಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಘೋರಗಳು ನಮ್ಮ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಘೋರವಾದ ಸಂಗತಿಗಳುಂಟು. ನಗರಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಾದ ನಾವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಂದ ಕಲಿಯತಕ್ಕ ಆಂಶಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿವೆ.

ಏನೂರು ಮಂದಿ ಐರೋಪ್ಯ ಗೃಹಸ್ಥರು ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿ ನೆಲೆಸಿದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆ

ಆಡಳಿತ ಗಾಗಿ ಹಿತ್ತಲ ಸಂಧುಗಳೂ (Conservancy lanes), ಗುಪ್ತಗಾಮಿಗಳಾದ

ಜಲರೇಖೆಗಳು (Underground drains), ಪರಿಷ್ಕಾರಗೊಳಿಸಿದ ರಸ್ತೆಗಳೂ, ನೀರಿನ ನಲ್ಲಿಗಳೂ, ತುತಿಯ ದೀಪಗಳೂ ಅಲ್ಲದೆ ಉದ್ಯಾನವನ, ಸಭಾಸೌಂದಿರ, ನಾಟಕಶಾಲೆ, ಖೇಲನ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು, ಟ್ರಾಮುಗಳು, ಮಕ್ಕಳ ಕ್ರೀಡಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು, ಹಾಲಿನ ಶಿಸ್ತು ಮುಂತಾದುವೂ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ನಿರ್ಮಾಹಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಪ್ರಮೇಣರು.

ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ 2 ನಗರಗಳೂ 104 ಪಟ್ಟಣಗಳೂ ಉಂಟು. ಕೆಲವು

ಜಿಲ್ಲೆ ಜಿಲ್ಲೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಭೆಗಳೆಂಬ

ಕರ್ತವ್ಯ ವುಂಟು; ಇನ್ನೂ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಕಾಲ ಮಾತ್ರ ಜನರು ಸೇರುವುದರಿಂದ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ನಗರ ಸಭೆ

ಗಳೆಂಬವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಈ ನಗರ ಸಭೆಗಳೆಲ್ಲವೂ 1926ನೇ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ ಆಧಾರವಾಹಿನಿಯ ಅನ್ವಯವಾಗಿ ರಚನೆಯಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯ ವಾಹಿನಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಪ್ರಥಮ ಶ್ರೇಣಿಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದೂ, ದ್ವಿತೀಯ ಶ್ರೇಣಿಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದೂ ನಗರ ಸಭೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯು ವಿಂಗಡವಾಗಿದೆ. ನಗರ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತತ್ತಿಯು ಸೂಚಕ, ಮನೆ ತೆರಿಗೆ, ನೀರಿನ ತೆರಿಗೆ, ವಾಹನ ತೆರಿಗೆ, ಉಪಜೀವನ (Profession) ತೆರಿಗೆ, ಅಂಗಡಿ ತೆರಿಗೆ ಗಳೆಂದೂ ಆಸ್ತಿಯೆಂದೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ

ಕಂಡ ದುರವಸ್ಥೆಯೇ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆಸಿರುವುದು. ಪ್ರಥಮ ಶ್ರೇಣಿಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೇ ನಗರ ಸಭೆಗಳವರು ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಸಲಾರದವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

1929 ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ನಗರ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ 1,554 ಸಭಕರಿದ್ದರು.

ಅವರಲ್ಲಿ 738 ವರಣಿಸಿದ್ದರು, 835 ನಿಯಮಿತ

ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳು ರಾದ ಪೌರರು, ಉಳಿದವರು ನಿಯಮಿತರಾದ

ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರು. ವರಣಿಸಿದ್ದರ ಮಾಲು ದೊಡ್ಡ

ವೆಸಿದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ 3; ಚಿಕ್ಕವೆಸಿದವುಗಳಲ್ಲಿ 1. ಪ್ರತಿಸಭ ಸಭೆಗೆ

ನಡೆಯುವಂತೆಯೇ ಯೋಗ್ಯತಾಯೋಗ್ಯತೆಗಳ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯುಂಟಾಗಿ

ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ನಗರ ಸಭೆಗಳ ವರಣಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಭೆಗಳೆಂಬವು ತ್ರೈತ್ಯಕರವಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆಯನ್ನು

ಮಾಡುವವು ವ್ಯಕ್ತಿ ನಂಬು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ:—

(1) ದಾರಿದ್ರ್ಯ.—ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೂ ಹಣ ಬೇಕು. ಹಣವು ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಬರುವದೇಕು. ತೆರಿಗೆಗಳ ಭಾರವು ಈಗಲೇ ದೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಾಗಲಿ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನೆತ್ತುವುದಾಗಲಿ ಅಚಿಂತ್ಯ. ಅದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಭೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಹಣದ ಮುಗ್ಗಟ್ಟು. ಅದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

(2) ಸರ್ಕಾರದ ಅತ್ಯಧಿಕಾರ.—ಪ್ರತಿಸ್ಥಳೀಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಿಯಮಿತರಾದ ಸಭಕರೂ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೂ ಉಂಟು. ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ದೋಗಸ್ಥರೇ ಅನೇಕ ಜೀವಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸ ತಕ್ಕವರು. ಸಭೆಗಳ ಅಧಿಕಾರವು ಅನೇಕ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಕುಚಿತ ವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಬಗಾಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರ ಪ್ರವೇಶವೂ ತೋರಿಕೆಗಳೂ ವುದರಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವುದು.

(3) ಜನರ ಔದಾಸೀನ್ಯ.—ಅನೇಕ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಮೆಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು

ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನೇ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲವೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವೂ ತಕ್ಕಷ್ಟು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

(4) ಕೋಮುಗಳ ಜಗಳ.—ವರಣಗಳಲ್ಲಿ, ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಪ್ರವರ್ತಿಸದೆ ಕೋಮುಗಳಂತೆ ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳನ್ನು ಎಂಗಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಕ್ತಿವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಿಷ್ಕಾರಣವಾದ ವಿಳಂಬಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ವ್ಯರ್ಥವಾದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ಸನ್ಮಾಹಗಳೂ ನಡೆದು ಜನರ ಜೈತಸ್ಸನ್ನು ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ವೆಚ್ಚವಾಗುವುದು. ಸರ್ವರಿಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವೆನಿಸಿದ ಅನೇಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೋಮುಗನ ಕಿತ್ತಾಟವಾಗಬಹುದೆಂಬ ಶಂಕೆಯಿಂದ ಅರಂಭಿಸದೆಯೇ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಪ್ರಬಲ ವಿಘ್ನಕಾರಕವಾದ ಈ ಸಂಕುಚಿತ ಬುದ್ಧಿಯು ಮಾಯವಾದ ಮೂರತು ನಗರ ಸಭೆಗಳಾಗಲಿ ಗ್ರಾಮ ಸಭೆಗಳಾಗಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗಳಾಗಲಿ ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೃತಕೃತ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರವು.

ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪ ಸುಧಾರಣೆ

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಲಮೆಂಟು ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಿಂದ ಮೊದಲಿಗಿನವು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರದ, ಪ್ರದೇಶಗಳ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ವಿವರವನ್ನು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಪರಿಮಾ 1919ರಲ್ಲಿ ವಿರೂಪಕ್ಷ ಏಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ದ್ವಿಭಿನ್ನರ ಆಡಳಿತದ ಬಗೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಮರ್ಶೆಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿವೆ. ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಅಕ್ಷೇಪಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಿವೆ:

1. ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಸಚಿವ ಸೊಬ್ಬಾತನಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧೀನವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಆಡಳಿತವು ನಡೆಯುವುದು; ಇದರಿಂದ ಅಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದ ಮೇಲ್ಮೈಯು

ಸಾಧಿತವಾಗುವುದೇ ಎನಾ ಭರತವರ್ಷದ ಮೇಲ್ಮೆಯು ಸಾಧಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

2. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂಬ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಸೇರಿದ ಅಧಿಕಾರಸ್ವರೇ ಪ್ರಬಲರಾಗಿರುವರು. ಬಹು ಕಾಲ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಆ ಅಧಿಕಾರಗಳೇ ಬದಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಈಗ ಬಂದು ಭಾಗವು ಸಂದಿದ್ದರೂ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರು ಬಹುವಾಗಿ ವಿದೇಶೀಯರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

3. ಭಾರತೀಯ ಜನತೆಯ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಆಡಳಿತವು ನಡೆಯುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಚಕಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ:—

- (i) ಕಾರ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಸಕಾಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವೂ ಅಧಿಕಾರವೂ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲದಿರುವುದು;
- (ii) ಗ್ರಾಮಸಮುದಾಯ ದೇವನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೇ ಮೊದಲೊಂದು ಪೂರ್ವದಿಂದಲೂ ನಡೆಯಬಂದಿದ್ದ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಕ್ಷೀಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುದು;
- (iii) ಪ್ರದೇಶಗಳ ವಿಭಾಗಗಳು ಯಾವ ತತ್ವವೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಡೆದಿರುವುದು;
- (iv) ರಾಷ್ಟ್ರ ವ್ಯಯವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ: ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವೂ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲದ ಸೈನ್ಯ ಶಾಖೆಗಳ ವಿಪರೀತ ವೆಚ್ಚ;
- (v) ಶಿಕ್ಷಣ, ನೈರ್ಮಲ್ಯ, ಸಮಕಾರ, ಮಧ್ಯ ಸಿಷೇಧ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿವರ್ಧಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯದಿರುವುದು;
- (vi) ವ್ಯವಸಾಯದ ಕ್ಷಯ, ಬಡತನದ ವೃದ್ಧಿ, ಕ್ಷಾಮ, ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ವ್ಯಾಧಿ, ಮುಂತಾದ ಮೂಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತೋರುತ್ತಿರುವ ದೈನಂದಿನಿಕ ದಾಖಲೆ;
- (vii) ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರೇರಿತವಾದ ಅಂದೋಲನಗಳನ್ನು ಸಮ್ಮರವಾದ ಬೀತಿಯಿಂದ ಅಡಗಿಸುತ್ತಿರುವುದು ;

ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಆಕ್ಷೇಪಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತರಾದ ಭಾರತೀಯರು 50 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಒಡ್ಡುತ್ತಲಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ನೀತಿ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು 1917ರಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತಾವು ಆಳುತ್ತಿರುವ ಉದ್ದೇಶವು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸ್ವಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೊದಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದೇ ಆಗಿರುವುದೆಂದು ವಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿ, 1919ರಲ್ಲಿ ಮಾಂಟ್ಚಾರ್ಡ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಏಧರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದರು. ಆ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆಯೋ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ತರುವಾಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ಸತ್ವಯವೂ ಆ ಏಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇದ್ದಿತು. ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ 1927ರಲ್ಲಿ ಸೈಮನ್ ಕಮಿಷನ್ ಎಂಬ ವಿಚಾರಕ ಮಂಡಲಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಅವರ ವರದಿಯನ್ನು ಪಡೆದಮೇಲೆ ಮೂರು ಚಕ್ರಗೋಷ್ಠಿಗಳೆಂಬವು ನಡೆವವು. ಈ ಗೋಷ್ಠಿಗಳ ಸಮಾಲೋಚನೆಯು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು, ಮುಂದೆ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯಾದ ಸ್ವರೂಪವು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಹೇಗಿರತಕ್ಕುದೆಂಬುದನ್ನು ಮೈಟಿ ಪೇಪರ್ (ಶ್ರೇತಪತ್ರ) ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ವಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಇದರ ಅತ್ಯರ್ಥ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.

ಇದುವರೆಗೂ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವ ಸೂಚನೆಗಳಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಭರತವರ್ಷವು ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅನುರಿಕದಲ್ಲಿ ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳು ನಿರ್ಭಾಗವಾಗಿರುವಂತೆ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಒಗ್ಗಿನ ಸೆವೆಟ್ರಲ್ ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರದೇಶಗಳೂ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೂ ಸಮಾನವೆನಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರುವ ಸಂಭವವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ನಡೆಯಬಹುದಾದುದನ್ನು ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು.

III. ಪೌರಸಿರ್ವಾಹ

			ಪುಟ
1. ಪೌರ ಲಕ್ಷಣಗಳು	243
2. ಪೌರ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು	265
3. ಪೌರ ಸರ್ವಾಹದ ಆತಂಕಗಳು	296

1. ಪೌರ ಲಕ್ಷಣಗಳು

ಹೊಸಕಾಲ, ಪ್ರಾಚೀನಧರ್ಮ, ದ್ವಾತ್ರಿಂಶದ್ಧಾನಗಳು, ಸಪ್ತ ಸಂತಾನಗಳು, ಪಂಚ-
ಪತ್ಯಗಳು, ನಾನಾಮುಖ ಸೇವೆ, ಜನಸೇವೆ, ಪ್ರಾಚೀನಪದ್ಧತಿ, ಅಧಿಕಾರಪತ್ರಗಳ ಅಭಾವ,
ಪೌರನೇ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತ, ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ, ನಡತೆ, ಪೌರಶಬ್ದ, ಪೌರಲಕ್ಷಣ, ಸ್ವತ್ತಲ್ಲ, ಮೂಲ-
ಕೃಷ್ಣಗಳು, ಪೌರಗುಣ, ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಧೈರ್ಯ ಸ್ಪರ್ಧಾರ್ಥಗಳು, ದೌರ್ಬಲ್ಯ, ಪೌರ ಶಿಕ್ಷೆ,
ಪೌರಸನ್ಮಾನ, ನಿಶ್ಚುಹತೆ, ಭಾರತೀಯ ಗುಣ.

ಪ್ರತಿಷ್ಠರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ-
ಭಕ್ತಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೂ, ಅದರೊಡನೆ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ
ಹೊಸಕಾಲ ಮತ್ತು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವಗಳನ್ನನುಸರಿಸುತ್ತ
ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯ ಸುಧಾರಣೆಯೂ ಸಂಭವಿಸಿದವು.

ಸಮಸ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಏಕೈಕತೆಯು ನೆರವೇರಿ, ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವದ ಆಚರಣೆಯು
ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಿಕೊಂಡು ಕ್ರಮವಾಗಿ
ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಲಿರುವುದು. ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರ-
ಪದ್ಧತಿಗಳು ಭಾರತೀಯ ಗಣರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪಗೊಂಡಿದ್ದಿರ-
ಬಹುದಾದರೂ ಸಾವಿರಾರುಪರ್ವಕಾಲ ಆ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಅಜರಣೀಯಲ್ಲಿ
ಲ್ಲದೆಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವವು ಭಾರತೀಯ-
ರಿಗೆ ಮೂಸದಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು
ರಾಷ್ಟ್ರವು ಏಕೀಕರಣಗೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಜನ ಅಥವಾ 'ಪ್ರಕೃತಿ'ಯು ರಾಷ್ಟ್ರ-
ಭಕ್ತಿ ಪೂರಿತವಾಗಿರಬೇಕಾದುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು
ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಪಾಲಿಸಲು ತಕ್ಕ ಗುಣಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕಾದುದು
ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಜನರೇ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಸ್ವಾಮ್ಯವುಳ್ಳವರು; ಸರ್ಕಾರ
ವನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಂದಬಲದಿಂದ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಬಲ್ಲವರು; ಆದ್ದರಿಂದ
ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉನ್ನತಿ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿಯೂ
ಜನರ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು ವಿಫಲವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿ-
ಕಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಜನರು ಪಡೆಯದೆಯೇ
ಇದ್ದರೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ರಾಷ್ಟ್ರವೆನ್ನುವುದರಿಂದ ಘೋರವಾದ ಅನರ್ಥಗಳೇ

ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಅತಿಕ್ಷಿಪ್ರವಾದ ಅಜ್ಞರೂ ಅದ ಚನರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿಸಿದ್ಧದ ಆಚರಣೆಯಿಂದ ಅನರ್ಥಪರಂಪರೆಯೇ ಮೂಡುವುದು.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಗಳೂ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ನಗರ ಸಭೆಗಳೂ ತಂತಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾಚೀನ ಧರ್ಮ ಸಾಧಿಸುತ್ತಲೂ, ಸರ್ಕಾರವೆಂಬುದು ಶಾಂತಿಕ್ಷೇಮಗಳನ್ನೇ ಪ್ರಧಾನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅನುಕೂಲವೊದಗಿದಾಗ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾಗ ಜನರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಏಂತಹ ಘರ್ಷಣೆಯೂ ತೋರಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ; ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯಿಂದಲೇ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ಸರ್ವಸ್ವವೂ ನಿರ್ವಹವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವರ್ಧಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಬಹು ಭಾಗವನ್ನು ಜನರು ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಬಗೆಯ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಗೂ ಶಾಂತಿಸ್ಥಿತಿಗೂ ಆಧಾರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು ಶಾಂತಿಪ್ರೇಮ, ಔದಾರ್ಯ, ಕೃತಜ್ಞತೆ ಮತ್ತು ಪರೋಪಕಾರ ವಿಶ್ವಾಸಗಳೆಂಬ ಗುಣಗಳನ್ನು ಮನೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಕರ್ತವ್ಯಪರನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಆ ಜಾತಿಯ ಆಚಾರ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಜಾತಿಗೌರವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಏಶ್ವಾಸ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಪಡೆದಂತನೇ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥನಿಸಿ ಆ ಕಾಲದ ಪೌರನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ಪೌರನು ಪ್ರಭುಭಕ್ತನಾಗಿರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು; ಪ್ರಭುಭಕ್ತಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ ಪೌರರಾದವರು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತಾಳಿ, ದೇಶಕ್ಕೂ ಜನಕ್ಕೂ ಉಪಯುಕ್ತಗಳಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಶಕ್ತಿಯುಸಾರವಾಗಿ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳೆಂದೂ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಗಳೆಂದೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಹೆಸರು; ಏಕೆಂದರೆ, ಅಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆಯಿಂದ ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪುಣ್ಯವೂ ಲಭಿಸಿ ಪರಲೋಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವುದೆಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿದ್ದಿತು.

ಜಾಪಿಯನ್ನು ತೋಡಿಸಿಯೋ, ಕರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಯೋ, ಅರವಟ್ಟಿಗೆ
 ಗಳನ್ನು ಇಡಿಸಿಯೋ, ಸಾಲುಮರಗಳನ್ನು
 ದ್ವಾತ್ರೀಶದ್ವಾನಗಳು ನೆಡಿಸಿಯೋ, ಸತ್ತಿಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿಯೋ ಅಥವಾ
 ವಿಹಾರ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಯೋ ಪೌರ
 ನಾದಾತನು ಧರ್ಮಾತ್ಮ ಅಥವಾ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇಂತಹ
 ಜನಪಿತ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ದಶ ದಾನ
 ಗಳು, ಷೋಡಶ ದಾನಗಳು ಮತ್ತು ದ್ವಾತ್ರೀಶದ್ವಾನಗಳೆಂಬುದಾಗಿ
 ಆ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳು ರೂಢಿಗೊಂಡು ಪ್ರಬಲ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ರೂಪವನ್ನು
 ಪಡೆದಿದ್ದವು. ೪೨ ದಾನಗಳೆಂಬವುಗಳ ವಿವರವನ್ನು ನಾವು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ
 ಆ ದಾನಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪೌರಕರ್ತವ್ಯಗಳಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತವೆ.
 ಬಡವರಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವುದು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡು
 ವುದು, ಉಪಜೀವನ (livelihood) ವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದು, ಸರಿಯಲ್ಲಿ
 ಸಿಕ್ಕಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು, ತಬ್ಬಲಿಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸು
 ವುದು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಲೆರೆದು ಸಾಕುವುದು, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸಹಾಯಕ
 ರಾಗುವುದು, ಬಡಬಗ್ಗರ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದು, ಅನಾಥರಿಗೆ
 ವಸ್ತ್ರದಾನ ಮಾಡುವುದು, ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಔಷಧವನ್ನು ಕೊಡುವುದು,
 ಬಡಬಗ್ಗರ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಒಗೆಸಿಕೊಡುವುದು, ತಲೆಗೆ ತೈಲವನ್ನು ಕೊಡಿಸು
 ವುದು, ಬಡಬಗ್ಗರ ಮದುವೆ ಮುಂದೆಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಡುವುದು,
 ಸತ್ಯಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು, ಪಶುಗಳ ಆರೈಕೆ, ಹೋರಿಯನ್ನು
 ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ಮುಂತಾದವು ಧರತವರ್ಷದ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ
 ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವು. ೪೨ ದಾನ
 ಸಪ್ತಸಂತಾನಗಳು ಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಗೋದಾನ, ಛೂದಾನ,
 ಸುವರ್ಣದಾನಗಳೆಂಬವೂ ಜಲಾಶಯ ದೇವಮಂದಿರ
 ನಿರ್ಮಾಣಗಳೂ ಏಣಿಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವು
 ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿತೆಂಬುದನ್ನು ಸಪ್ತಸಂತಾನಗಳೆಂಬ ಸಂಪ್ರದಾಯ
 ದಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ತಟಾಕ, ಛನನಿಕ್ಷೇಪ, ಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ಥಾಪನೆ,
 ದೇವಾಲಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ವನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಸದ್ಗ್ರಂಥ ರಚನೆಗಳು ಪುತ್ರಸಂತಾ
 ನಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದವುಗಳೆಂದು ಗಣ್ಯವಾದವು.

ದಾನಧರ್ಮ ಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದು ಭಾರತೀಯ ಜನಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ವೆನಿಸಿ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಿತೆಂಬುದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಚುರಿತವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲದೆ ದೇಶಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಣ್ಣುಡಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯ ವಿವರವನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಉಂಟು. ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ ಈ ಪದ್ಯವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು :

ಕರೆಯಂ ಕಟ್ಟಿಸು, ಬಾವಿಯಂ ಸವಿಸು, ದೇವಾಗಾರಮಂ ಮಾಡು, ಸ

ಜ್ಞರೋಳ್ವಿಲ್ಲಿ ದನಾಥರಂ ಬಡಿಸು, ಮಿತ್ರಗಿಂಬುಕೆಯು, ನಂಬಿದ |

ಗೌರವೆಟ್ಟಾಗಿದು, ಶಿಷ್ಯರಂ ಪೂರೆಯನುತಿಂತಲ್ಲವಂ ಪಿಂಡೆ ತಾ

ಮರೆದಳ್ಳಾಲೆರವಂದು ತೊಟ್ಟು ಕಿವಿಯೋಳ್ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರಾಮಾತ್ಮನಾ :

ಜನಶಿಕ್ಷಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಭಾಗವನ್ನಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗವನ್ನೂ ಕಾಣಬೇಕು. ದಾನವೆಂಬುದು ಕೊಡತಕ್ಕವನಿಗೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವನಿಗೂ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪವಿತ್ರವಾದುದರಿಂದ ಉಪಕೃತನಾದವನ ಕೃತಜ್ಞತೆಯು ಪವಿತ್ರವಾದ

ಪಂಚಪಿತ್ಯಗಳು ವಾದ ರೂಪವನ್ನೇ ತಾಳಿತ್ತು. ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಪಂಚಪಿತ್ಯಗಳೆಂಬ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ, ವಿವಾಹಿತನಾಗಿ ಗೃಹಸ್ಥನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ, ಅನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನೆರವಾದಾತನನ್ನು ಸ್ವಂತ ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಗೌರವ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಇದಲ್ಲದೆ ದಾನಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾದವನು ಪಾತಕಿಯೆಂದೇ ಎನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದಾನಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಗೌರವಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ದಾನಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ "ಈ ಧರ್ಮವಂ ಪವಿತ್ರಾಶಿಸದವರ್ಗೆ ಗಂಗೆಯ ತಟದಲ್ಲಿ ಪಾಪರ ಕವಿಲೆಯಂ ದಾನಮಾಡಿದ ಫಲವಕ್ಕುಂ | ಕಿಡಿಸಿದವರ್ಗೆ ವಾರಣಾಸಿಯೋಳ್ ಸಾಸಿರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಂ ಸಾಸಿರ ಕವಿಲೆಯಂ ಕೊಂಡ ಪಾತಕವಕ್ಕುಂ |", "ಸ್ವದತ್ತಾಂ ಪರದತ್ತಾಂ ವಾಯೋ ಹರೇತ್"

చమంధరాం । షష్ఠివర్షసమస్రాణి మిష్యాయాం జాయతే
క్రిమిః॥” ఎంబ వాక్యములు కడియల్లి అతి
స్థితిపాలనే సామాన్య. దానధర్మ కార్యములను జనరు
జేగే వాలిసుత్తిద్దరంబుదన్ను ఇదరింద నావు
అరితుకేళిబడుదు. సర్వజనర స్తుత్తెసినది సంస్థేగళు సర్వ
జనరిందలూ పాలనయోగిరబీకాగిత్తు. సర్వజనస్వామ్యుక్త అథవా
అనుభవోగక్త కంటకనాదవను నీడనందో పాతకియందో
ఎసెనుత్తిద్దను.

నరజీవిగళిగళి పరుపక్తిగళిగళి జలసహాయ, బడబగ్గర
లుద్ధార, తిక్ష్ణ వ్యవస్థ, ఆర్యోగ్య సాధన
నానాముఖసేవ ముంతాద రాష్ట్రకర్తవ్యములు జనరాతి
యిందలీ సాధితవారి జనరిందలీ రక్షితవాగు
త్తిద్దవు. ఏహార, మందిర, దేవాలయగళింబవు కేవల దేవ
తార్జనగే మాత్రవే లుద్దిష్టవారిరల్లి. బాలకర తిక్ష్ణుక్త అదే
సాన, అనాధరిగే అదే ఆశ్రయ, రోగిజనరిగే అదే భృషబ్య
సాన, జల్లాన సాధనగే అదే క్షీర, న్యాయ తీర్మానముక్త అదే
పరిత్రస్థు, కలంబేవుక్త అదే తపస్స, శుక్ల వనిశోదగళిగే
అదే సేవ.

* లుదాకరణగే క్షోడియ మతద వివరము కాణబడుదు : “ దక్షిణ కేవల
స్థానముం, తివలింగపుణ్యకరస్థానముం, నేమి కల్పకర్మచర్యుని
మొన జనాను మొన నేమి తస్థానముం. సంగయగ్గజుస్థాన మార్థమర్థవేద
స్థానముం, శామారహాసేయియ బాకాయనరహాను బాకనాదియ కరణ
హానముం, న్యాయవేదీయమూసానముం, దక్షిణ కర్మచర్యుస్థాన
స్థానముం, లకలసిద్ధాంతపాతకలయి యోగరహస్థానముం, అష్టాదశ
పుణ్యధర్మ బాస్థానముం, నానావివిధవిధానముం, విజ్ఞానాభావము
గ్గంఘనిధిరథగళియ కమాదకవాంతికనకరన్న తాళనగ్గళిక్త పుణ్య క దంధిద్ది
యంబురముం, నానాదేవభక్తి కరణానానాధర్మ దాన స్థానముం, నానా
దోగిజనరొగే భృషబ్య స్థానముం, సకలభూతాభ్యుత్తదాన స్థానముం మోగి క్షోడియ
మతమిర్థుడు.”

ದಾನಧರ್ಮ ಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದು ಭಾರತೀಯ ಜನಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರವೆನಿಸಿ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಿತೆಂಬುದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಚುರಿತವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲದೆ ದೇಶಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಣ್ಯಾಡಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯ ಎವರವನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಉಂಟು. ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ ಈ ಪದ್ಯವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು :

ಕರಿಯಂ ಕಟ್ಟಿಸು, ಬಾವಿಯಂ ಸವಿಸು, ದೇವಾಗಾರಮಂ ಮಾಡು, ಸೆ

ಜ್ಜಿರೆಯೋಕ್ಕಿಲ್ಲಿದನಾಥಂ ಬಿಡಿಸು, ಮಿತ್ರಗಿಂಬುಕೆಯು, ನಂಬಿದ |

ಗೌರವಟ್ಟಾಗಿರು, ಶಿಷ್ಯರಂ ಪೂರೆಯನುಶ್ರುತಲ್ಪವಂ ಪಿಂಡೆ ತಾ

ಮೆರೆದಳ್ಳಾಲೆರೆವಂದು ತೊಟ್ಟು ಕಿವಿಯೋಳ್ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರಾಮಾತ್ಮನಾ ||

ಜನಶಿಕ್ಷಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಭಾಗವನ್ನಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗವನ್ನೂ ಕಾಣಬೇಕು. ದಾನವೆಂಬುದು ಕೊಡತಕ್ಕವನಿಗೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವನಿಗೂ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪವಿತ್ರವಾದುದು.

ದರಿಂದ ಉಪಕೃತನಾದವನ ಕೃತಜ್ಞತೆಯು ಪವಿತ್ರ

ಪಂಚಪಿತ್ಯಗಳು ವಾದ ರೂಪವನ್ನೇ ತಾಳುತ್ತ. ಕೃತಜ್ಞತೆಯ

ಆಂತಸ್ತನ್ನು ಪೆಂಚೆ ಪಿತ್ಯಗಳೆಂಬ ಸಂಪ್ರದಾಯ

ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ, ವಿವಾಹಿತನಾಗಿ ಗೃಹಸ್ಥ

ನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ, ಅನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಭಯವನ್ನು ಕಳೆದು

ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನೆರವಾದಾತನನ್ನು ಸ್ವಂತ ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಗೌರವ

ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಇದಲ್ಲದೆ ದಾನಧರ್ಮಕಾರ್ಯ

ಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಯಾದವನು ಪಾತಕಿಯೆಂದೇ ಎನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದಾನಕಾರ್ಯ

ಗಳನ್ನು ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಗೌರವಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ

ದಾನಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ "ಈ ಧರ್ಮವಂ ಪರಿಪಾಲಿಸಿದವರ್ಗೆ ಗಂಗೆಯ ತಟ

ದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರ ಕವಿಲೆಯಂ ದಾನಮಾಡಿದ ಫಲವಕ್ಕುಂ | ಕಿಡಿಸಿದವರ್ಗೆ

ವಾರಣಾಸಿಯೋಳ್ ಸಾಸಿರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಂ ಸಾಸಿರ ಕವಿಲೆಯಂ ಕೊಂಡ

ನಾಶಕವಕ್ಕುಂ ||", "ಸ್ವದತ್ತಾಂ ಪರದತ್ತಾಂ ವಾಯೋ ಹರೇತ್"

ವಸುಂಧರಾಂ ! ಪಪ್ಪಿರ್ವರ್ಷಸಹಸ್ರಾಣಿ ಮಿಷ್ಠಾಪಾಯಾಂ ಜಾಯತೇ
 ಕ್ರಿಮಿಃ॥” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿ
 ಸ್ಥಿತಿಪಾಲನೆ ಸಾಮಾನ್ಯ. ದಾನಧರ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಜನರು
 ಹೇಗೆ ವಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂಬುದನ್ನು ಇದರಿಂದ ನಾವು
 ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸರ್ವಜನರ ಸ್ವತ್ತಿನಿಂದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸರ್ವ
 ಜನರಿಂದಲೂ ವಾಲನೆಯಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸರ್ವಜನಸ್ವಾಮ್ಯಕ್ಕೆ ಅಥವಾ
 ಅನುಭೋಗಕ್ಕೆ ಕಂಟಕನಾದವನು ನೀಚನೆಂದೋ ಪಾತಕಿಯೆಂದೋ
 ಎನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ನರಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಪಶುಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೂ ಜಲಸಹಾಯ, ಬಡಬಗ್ಗರ
 ಉದ್ಧಾರ, ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಆರೋಗ್ಯ ಸಾಧನೆ
 ನಾನಾಮುಖಸೇವೆ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಜನರಾಶಿ
 ಯಿಂದಲೇ ಸಾಧಿತವಾಗಿ ಜನರಿಂದಲೇ ರಕ್ಷಿತವಾಗು
 ತಿದ್ದವು. ವಿಹಾರ, ಮಂದಿರ, ದೇವಾಲಯಗಳೆಂಬವು ಕೇವಲ ದೇವ
 ತಾರ್ಚನೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಾಲಕರ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅದೇ
 ಸ್ಥಾನ, ಅನಾಥರಿಗೆ ಅದೇ ಆಶ್ರಯ, ರೋಗಿಜನರಿಗೆ ಅದೇ ಭೈಷಜ್ಯ
 ಸ್ಥಾನ, ಜ್ಞಾನಸಾಧನೆಗೆ ಅದೇ ಕ್ಷೇತ್ರ, ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಅದೇ
 ಪುತ್ರಸ್ಥಲ, ಕಲಾ ನೈಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಅದೇ ತರಮನೆ, ಉತ್ಸವವಿನೋದಗಳಿಗೆ
 ಅದೇ ಸೆಲೆ.”

* ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕೋಡಿಯ ಮತದ ವಿವರವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು : “ದಕ್ಷಿಣ ಕೇದಾರ
 ಸ್ಥಾನಮುಂ, ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜಾರ್ಥಕಸ್ಯ ಸರಸಕೇದಾರಸ್ಥಾನಮುಂ, ನೈಋತ್ಯಚರ್ಯಶಿವ
 ಮುಂ ನಿಜನಾನುಷ್ಠಾನನಿಸ್ತಿತಸ್ಥಾನಮುಂ, ಸಾಂಗಮಗ್ನಜುಸ್ತಾಮಾರ್ಗವರ್ತಮೇದ
 ಸ್ತಾಧ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಮುಂ, ಕೌಮಾರಪಾಣಿನೀಯಶಾಕಟಾಯನಶಬ್ದಾನುಶಾಸನಾದಿಬ್ಯಾಕರಣ
 ಬ್ಯಾಖ್ಯಾನಸ್ಥಾನಮುಂ, ನ್ಯಾಯವೈಶೇಷಿಕಮೀಮಾಂಸಾಸಾಂಖ್ಯಬೌದ್ಧಾದಿಷಡ್ವರ್ತನಬ್ಯಾಖ್ಯಾನ
 ಸ್ಥಾನಮುಂ, ಲಕುಲಸಿದ್ಧಾಂತಪಾತಂಜಲಾದಿಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರಬ್ಯಾಖ್ಯಾನಸ್ಥಾನಮುಂ, ಅಷ್ಟಾದಶ
 ಪುರಾಣಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಸಕಲಶಾಖಾನಾಟಕನಾಟಕಾದಿವಿವಿಧವಿದ್ಯಾಸ್ಥಾನಮುಂ, ದೀನಾನಾಥಾದಿಪಂ
 ಗ್ಗಂಧಬಧಿರಕಥಕಗಾಯಕವಾದಕವಾಂತಿಕನರ್ತಕವೈತಾಳಿಕನಗ್ನಭಗ್ನಕ್ಷಪಣಕ್ಕೆ ಕದಂಡಿತ್ತಿದಂಡಿ
 ಹಂಸಪರಮಹಂಸಾದಿನಾನಾದೇಶಭಿಕ್ಷುಕಜನಾನಿವಾರ್ಯಾನ್ನದಾನಸ್ಥಾನಮುಂ, ನಾನಾನಾಥ
 ರೋಗಿಜನರೋಗಭೈಷಜ್ಯಸ್ಥಾನಮುಂ, ಸಕಲಭೂತಾಭಯಪ್ರದಾನಸ್ಥಾನಮುಂಮಾಗಿ ಕೋಡಿಯ
 ಮತಮಿರ್ಪುದು.”

ಅದುದರಿಂದಲೇ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರಿಗೂ ದೇವಾಲಯವೆಂಬುದು ಸರ್ವೋಪಯುಕ್ತವೂ ಸರ್ವಪವಿತ್ರವೂ ಆಗಿತ್ತು; ಜನಸೇವೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹೆಮ್ಮೆಯಿತ್ತು. ದೇವಾಲಯವಿಲ್ಲದ ಗ್ರಾಮವು ಗ್ರಾಮವೇ ಅಲ್ಲ; ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ದಾನಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಿದ ದಾನವನ್ನು ಚ್ಯುತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಭಕ್ತಿಬದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ದೇವಾಲಯ ನಿರ್ಮಾಣದ ಮೂಲಕ ನಡೆದ ಜನಹಿತಸಾಧನೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಪರೋಪಕಾರವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಾತ್ಮನಾದ ಗೃಹಸ್ಥನು ದೊಂಬರಾಟವನ್ನೋ ಗೊಂಬೆಗಳಾಟವನ್ನೋ ಆಡಿಸಿದಾಗ ಅಥವಾ ಪುರಾಣ ಹರಿಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಸಿದಾಗ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಪರೋಪಕಾರ ಅಥವಾ ಜನಹಿತಸಾಧನೆಯೇ ಪುಣ್ಯವೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವರ್ಷಗಳಿಂದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಬಂದಿರುವ ತತ್ವ. ಆ ತತ್ವದ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತದೋಷ ಕಾಣಬಹುದೇ ಎನಾ ಲೋಪದೋಷವು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಬಾವಿ, ಕೆರೆ, ಸರಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅದ್ಭುತವೆನಿಸಿದ ಸತ್ರದೇವಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಿರ್ಮಾಣವೂ ಪೂರ್ವಿಕರಿಗೆ ದಾನಧರ್ಮಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಸಕ್ತಿ ನಿಷ್ಠೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವ ದೇವಾಲಯದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಾವು ಕಂಡಾಗ್ಲೂ ನಮಗೆ ಸೋಬೆಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಅಂಶಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ಹೊಬ್ಬೇಲುಗಳು, ಕಾಫಿ ಕ್ಲಬ್ಬುಗಳು, ನಾಟಕ ಮಂದಿರಗಳು, ಸಭಾಗೃಹಗಳು ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ರೂಪಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ನೆರವೇರುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಒಡಗೂಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆಡಳಿತವು ದುಷ್ಟಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಷ್ಟಪಾಲನಗಳೆಂಬ ಶಾಂತಿಕ್ಷೇಮ ರಕ್ಷಣೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿದ್ದಾಗ ಜನಹಿತಸಾಧನೆಯು ನಾನಾ ಮುಖವಾಗಿ ಜನರಿಂದಲೇ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೂಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಎಂತಹ ಪ್ರಭುವಾದರೂ ಕೆಡಿಸಲು ಅಂಜುತ್ತ
 ಲಿದ್ದ ಕಾರಣದಿಂದ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ
 ಪ್ರಾಚೀನ ಪದ್ಧತಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಪ್ರವೇಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ
 ಜನರಿಗೂ ಘರ್ಷಣೆಯು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಸ್ಪದ
 ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅವಶ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದು
 ಭಾವಿಸಿದ್ದರೇ ಏನಾ ಐಚ್ಛಿಕವೆಂದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ದೇವಾಲಯ
 ನಿರ್ಮಾಣಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಯೇತೀರಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದಲ್ಲ; ಧನಿಕರಾದವರು
 (ಕೆಲವೇಳೆ ಆ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದವರೂ) ದೇವಮಂದಿರದ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ
 ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯರಾದವರು ಆ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸು
 ತ್ತಲಿದ್ದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತ್ಯನುಸಾರ ಧರ್ಮನಿರತರಾಗು
 ತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠವೆಂದು ಎಣಿಕೆಯಾದುದು, ಅಂದರೆ ಎಂತಹವ
 ನಾದರೂ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು—ಹಸಿದವನಿಗೆ ಆತನವನ್ನು ನೀಡುವುದು,
 ಅನಾಥರಿಗೆ ದಾನಮಾಡುವುದು. ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ
 ನಾಟಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಭಿಕ್ಷುಕ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.
 ಯಾಚಕರಾಗಿ ಬಂದವರನ್ನು ದೇವರೇ ಬಂದಂತೆ ಗೌರವಿಸುವ ಆದರ್ಶ
 ದಲ್ಲಿಯೂ, ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಯೆತ್ತುವುದು ಪವಿತ್ರವೆನಿಸುವುದ
 ರಲ್ಲಿಯೂ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ತಿರುಪಗಾರರು ವಹಿಸುವ
 ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಕಾಣ
 ಬಹುದು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡುವುದು ಅಪರಾಧವೆನಿಸಿತು;
 ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. ತಿರುಪಗಾರರನ್ನು ಹೊಡೆಯುವುದಾಗಲಿ
 ಬಡಿಯುವುದಾಗಲಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಚಿಂತ್ಯವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸಿತು.

ಭಾರತೀಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯು ರೂಢಮೂಲವಾಗಿ
 ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಸರ್ವತ್ರ ನೆಲೆಸಿತು. ಅಧಿಕಾರ
 ಅಧಿಕಾರ ಪತ್ರಗಳ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಬಲಗೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆ
 ಅಭಾವ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಸೂಚಿತವಾದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಯಾರೂ
 ಅಡ್ಡಿಮಾಡಲಿಲ್ಲ; ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುವ ಯೋಚನೆಯೇ
 ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಜನರ ಅಧಿಕಾರ ಭಾಗವು ತೊಂದರೆಗೇ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವಾದ

ಕಾರಣದಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ರಾಶಿಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯವೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯಿತು ; ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಾಶಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿ ಹೆಣಗಾಡಿ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಅಡ್ಡಿತೋರಿದ ಕಾರಣದಿಂದ ಪುನಃ ಅಡ್ಡಿತೋರಿ ಲೋಪವಾಗದಂತೆ ಅವರು ಅಧಿಕಾರ ಭಾಗವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ತತ್ಪಕ್ಷರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಪ್ರಜ್ಞೆಗಿಂತಲೂ ಕರ್ತವ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಉತ್ತಮವಾದುದೆಂದು ನಿರ್ಣಯವಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಭಾರತೀಯರು ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಕರ್ತವ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವವು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರರಾದಸರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಡೆಯಲೇ ಬೇಕು. ಕೇವಲ ಶಾಂತಿ ಕ್ಷೇಮ ರಕ್ಷಣೆಗಳಿಂದಲೇ ಕೃತಕೃತ್ಯ ರೆನಿಸದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನಹಿತ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಅನೇಕಾನೇಕವಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಕಾಲ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಬೇರೆ. ಪೌರನ ಸ್ಥಾನವೇ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುವುದು.

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ರಕ್ಷಣೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾತ್ರವನ್ನೇ ಪಾಲಿಸುತ್ತ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ; ಜನಜೀವನ ಪೌರನಃ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತ ರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ದೇಶೋದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಬಹುದಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೈಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಪೌರರು ಅನುಭವಿಸುವ ಉಪಕಾರವಾಗಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿ ಸೌಕರ್ಯಾನುಕೂಲ್ಯಗಳಾಗಲಿ ಅವು ಸ್ಥಳೀಯ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಂದಲೋ ಜನಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದಲೋ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾಗವನ್ನೂ ಪಡೆದವರಾದ ಪೌರರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯು ಹೆಚ್ಚಲೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗು ಮಾಡಬಲ್ಲ ಪೌರರಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಹಕ್ಕುಗಳೂ ಉಂಟು, ಜಾಧ್ಯತೆಗಳೂ ಉಂಟು ; ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರವೂ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಉಂಟು. ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು

ಅವಲಂಬಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪೌರರು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಯುತರಾಗಿ.. ತಕ್ಕ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರವೆನ್ನುವುದು ಪೌರರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದಾಗ ಪೌರರು ವಿವೇಚನೆ ಯುಳ್ಳವರಾದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಬಲವಾಗಿಯೂ, ಪೌರರು ವಿವೇಕಹೀನರಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. 'ಯಥಾ ರಾಜಾ ತಥಾ ಪ್ರಜಾಃ' ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ 'ಯಥಾ ಪೌರಾಸ್ತಥಾ ರಾಷ್ಟ್ರಂ' ಅಥವಾ 'ಪೌರರಂತೆ ಸರ್ಕಾರ'ವೆಂಬುದು ಈಚಿನ ಕಾಲದ ಸೂತ್ರ.

'ಜನರ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ದೊರಕುವ ಸರ್ಕಾರ' ಮತ್ತು 'ಜನರ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕ ಆನೋನ್ಯತೆ ವಿಧಿಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥ ಇದೇ. ಜನ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ಎಂಬಿರಡು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಪಡಿಸತಕ್ಕವುಗಳು. ಎರಡೂ ಪರಸ್ಪರಾವಲಂಬಿಗಳಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಗಗಳು. ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ರಥದಂತೆ ಆದರೆ ರಥದ ಎರಡು ಚಕ್ರಗಳಂತೆ ಇರತಕ್ಕವು ಜನ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ; ಎರಡೂ ಅನೋನ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಗತಿಯುಂಟು, ಅನೋನ್ಯತೆ ಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಳ್ಳವೇ ಗತಿ. ಜನಸ್ವಾಮ್ಯವುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದರಂತೂ ಅಜ್ಞರಾಗಿಯೋ, ವಿವೇಕ ರಹಿತರಾಗಿಯೋ, ಯಾದವೀಕಲಹ ನಿರತ ರಾಗಿಯೋ, ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಗಾಗಿಯೋ ಜನರಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ನಿರ್ಮಿತ ವಾದ ಸರ್ಕಾರವು ಅವರ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಧಿಯೇ ಸ್ವಾಮಿಯೆನಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಆ ವಿಧಿಯನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸುವವರು ವಿವೇಕ ಪೂರ್ಣರಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ.

ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಾಧಾರಣವಾದ ವಿಚಾರ ದಿಂದಲೇ ಇದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ನಡತೆ ಪೌರನ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ದತ್ತಾಪಹಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಅಥವಾ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೆಡಿಸಿದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಿಂದ

ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿಯೆನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ ತತ್ವವೇ ಬೇರೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು. ಪೌರನಿಗೆ ನಗರದ ಯಾವ ಬೀದಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವುಂಟು; ಆದರೆ ಬೀದಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ತೋಟದಲ್ಲಿಯೋ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿಯೋ ಓಡಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೌರನು ಹೊರಡಬೇಕು; ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಪಾದಚಾರಿಗಳಿಗೆ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಗ ವೇರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಪಾದಚಾರಿಯಾದಾತನು ಆ ಭಾಗವನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸ ಬೇಕು. ಬೀದಿಯೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೇರಿದ ಸ್ವತ್ತು; ಆದ್ದರಿಂದ ತಾನೊಬ್ಬನು ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥೂಲವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸಭೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲಾರನು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮುಳ್ಳುಗಳೋ ಗಾಜಿನ ಚೂರುಗಳೋ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯನಾದಾತನು ಅವು ಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಎತ್ತಿ ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ ಅಥವಾ ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಹಾಗೆ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಉಗುಳುವುದಾಗಲಿ ಕಸ ಹಾಕುವುದಾಗಲಿ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲಿ ಕಾಣತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಅಲ್ಲ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಜನ ಸ್ವತ್ತುಗಳಾದ ಉಪವನಗಳಾಗಲಿ, ನೀರಿನ ನಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ, ಕಡೆಗೆ ರೈಲು ಬಂಡಿಯಾಗಲಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವುಳ್ಳ ಪೌರನು ಮಾಡಬಾರದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಎಣಿಸಬಹುದು. ಎವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಪೌರರೇ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮವೇನು? ಉಪವನವಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂವಾಗಲಿ ಹಣ್ಣಾಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸದಾ ಗಲೀಜು, ರೈಲುಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೊಲಸು.

ಪೌರ ಎಂಬ ಶಬ್ದವೇ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಪೌರ ಎನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜಾ ಪೌರಶಬ್ದ ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಪೌರ ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಭೇದವುಂಟು. ಆಳ್ವಿಕೆಗೊಳಗಾದವರು ಪ್ರಜಾ ಎನಿಸುವವರು. ಪೌರರು ಆಳ್ವಿಕೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದರೂ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾದವರು. ಪೌರ ಎಂಬ ಶಬ್ದವಾಗಲಿ ಸಿಟಿಸನ್ ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಬ್ದವಾಗಲಿ ಪಟ್ಟಣವೆಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಬ್ದದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು.

ಪೊಲಿಸ್ ಎಂಬುದು (Polis) ಗ್ರೀಕ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಸಿವಿಟಾಸ್ (Civitas) ಎಂಬುದು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಗರ ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳವು. ಆ ಎರಡು ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೇ ಪಾಲಿಟಿಕ್ಸ್ (Politics) ಮತ್ತು ಸಿವಿಕ್ಸ್ (Civics) ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ ಮತ್ತು ಪೌರನೀತಿಗಳೆಂಬ ಮಾತುಗಳು ಹುಟ್ಟಿದವು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರವು ರೂಪವೆತ್ತಿದ್ದುದು ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೇ; ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಸಭ್ಯತೆಯು ಮೊದಲಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಭ್ಯತೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ನಾಗರಿಕತೆಯೆಂದೇ (Civilisation) ರೂಢಿಯಾಯಿತು. ಪೌರ ಎಂದರೆ ಪುರನಿವಾಸಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಸಭ್ಯತೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಪಡೆದವನು. ಸಭ್ಯತೆಯೆಂದರೆ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಅರ್ಥವೇ ಉಂಟು. ಸಭಾಯೋಗ್ಯನಾಗಿರುವುದು ಸಭ್ಯತೆ; 'ಸಭಾ' ಎಂದರೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವುದು; ಅಂದರೆ ನೆರೆಹೊರೆಯವರಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಪೌರರಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಂದ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸತಕ್ಕವನು ಪೌರನು. ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿ, ಇತರರ ಸುಖದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿ, ಸಮುದಾಯದ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲನಾದವನು ಪೌರನು.

ಇತರರ ಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಇರಲು ಬಯಸುವವನು ಪೌರನೆಂದೆನಿಸಲಾರನು. ಯೋಗಿಗಳೂ ತಪಸ್ವಿಗಳೂ ಆರಣ್ಯ

ಗಳಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಇತರರ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕವರಾದರೆ ಅವರು ಪೌರರೆನಿಸಲಾರರು.

ರಾಬಿನ್‌ಸನ್ ಕ್ರಿಸೋ ಅಂತಹವರು ಪೌರರೇ ಅಲ್ಲ. ಸಮಾಜದ ಅಂಗವಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗತಕ್ಕವನೇ ಪೌರ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನು. ದೇಶದ ನಿವಾಸಿಯಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪೌರನೆನಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಮಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದಿರುವಾತನು ದೇಶದ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ತನ್ನದೆಂದು ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಾನು? ಸಮಾಜದ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಭಾಗಿಯಾದಾತನು ರಾಷ್ಟ್ರನಿವಾಸಿಯಾಗಿರಲೇಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶೀಯರಾದವರೇ ಒಂದು ದೇಶದ ಪೌರರೆನಿಸತಕ್ಕವರು. ಹೊಸದಾಗಿ ಒಂದು ನೆಲೆಸುವವರಾದರೆ ಒಂದು

ಕಾಲಾವಧಿಯು ನಿರ್ಣೀತವಾಗಿದ್ದು ಆ ಅವಧಿಯು ಕಳೆದ ಕೂಡಲೆ ದೇಶೀಯರಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕೃತ (Domiciled)ರಾಗಿ ಪೌರರೆಂದು ಗಣ್ಯರಾಗಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉನ್ನತಿ ಅವನತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಲು ದೇಶೀಯ ನಾಗದಿದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೋ ಸಂಚಾರಕ್ಕೋ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವವರೂ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವವರೂ ಪೌರರಾಗಲಾರರು. ಅಂತಹವರು ದೇಶದ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅವರಿಗೆ ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿರಬಹುದಾದಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಅನ್ಯದೇಶದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪೌರಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಅರ್ಥವುಂಟು; ಅದೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಪೌರನೆಂಬಾತನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾದವನು; ಮತ್ತು ತನ್ನ ದೇಶದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ದೇಶದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪಾಲುದಾರನಾದವನು. ಕೊಂಡು ಮಾರುವ ಗುಲಾಮರು ಪೌರರೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೊಳಗಾದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಪೌರರೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಿಲ್ಲದವರು ಪೌರಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರೇ ಅಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪೂರ್ಣವಾದ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಪಡೆದವರು ಅಮೆರಿಕದ ಅಥವಾ ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ನಿವಾಸಿಗಳಂತಹವರು. ಯಾವದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ಜನಸ್ವಾಮ್ಯತ್ವದ ಆಧಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆ ದೇಶದ ಜನರನ್ನು ಪೌರರೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಕರೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ದೇಶದ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಪೌರರೆನಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಪೌರರಾಗಿಯೂ ಇತರರು ಆ ಪದವಿಯಿಲ್ಲದೆಯೂ ಸ್ವತಃ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪೌರಶಬ್ದವು ಪುರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟದಾದರೂ ದೇಶದ ಸಮಸ್ತ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಾಗಲಿ ಪಟ್ಟಣಿಗರಾಗಲಿ, ಸ್ತ್ರೀಯರಾಗಲಿ ಪುರುಷರಾಗಲಿ ಪೌರತ್ವದ ಅನುಭೋಗದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರೇ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹಜವಾಗಿರಬೇಕಾದುದು ಪೌರಪದವಿ. ಆ ಪದವಿಯನ್ನು ಮಾರುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರ ಸ್ವತ್ತುಗಳಂತೆ ಪೌರಪದವಿಯು ಇರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಪೌರತನದ

ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿ ಪದವೀಧರನಾಗಬೇಕಾದುದೂ ಇಲ್ಲ. ದೇಶೀಯರಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹಜವಾಗಿ ಲಭಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಆ ಪದವಿ. ಆದುದರಿಂದ ದೇಶೀಯನಾದಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ವಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಪೌರನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಪೌರಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳ ಬಂಧನದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರಲಾರರೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪೌರರು ಆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರರು.

ಪೌರತನವು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸ್ವತ್ತಾದರೂ ಕೊಂಡು ಮಾರುವ ಸ್ವತ್ತಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಪೌರನಾದವನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವುಂಟು, ಕರ್ತವ್ಯವುಂಟು. ಆ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳ ನಿರ್ವಾಹವೇ ಪೌರಧರ್ಮವೆಂಬುದು. ಸ್ವತ್ತಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಕೊಂಡು ಮಾರುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಸ್ವತ್ತು ಎಂತಹ ಸ್ವತ್ತು? ರಾಷ್ಟ್ರ ಸೌಭಾಗ್ಯವೆಂಬುದೇ ಆ ಸ್ವತ್ತು. ಆ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಪೌರರಿಗುಂಟು. ಆ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಕಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಪೌರನಾದವನು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಾಗ್ಯೂ ಸಕಲ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಿತಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಬೇಕು. ಸಕಲ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೇಲ್ಮೈಯಲ್ಲಿ ನಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಸ್ವಂತಲಾಭದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗೆ ನಷ್ಟ ಪಡಿಸಿದರೆ ಆಗ ಪೌರನು ಜೋರನೆನಿಸುವನು. ಅದುದರಿಂದ ಪೌರತನದ ಸ್ವತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ಸ್ವತ್ತಲ್ಲ. ಪೌರತನದ ಸ್ವತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರ ಸೌಭಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಾದುದರಿಂದ ಅದೇ ಒಂದು ಭಾಗ್ಯ; ಇತರ ಸುಖ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಪೌರಪದವಿಯ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ತಾವು ಅನುಭವಿಸಿ ಸ್ಥಿತಿಯೊಳಪವಿಲ್ಲದೆ ಮುಂದಿನವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಅವಿಭಕ್ತಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳು ಮನೆಯವು, ಯಾವ ಒಬ್ಬನಿಗೂ ಸೇರಿದುದಲ್ಲ; ಅದರಂತೆಯೇ ಪೌರತನದ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದು. ಪೌರಪದವಿಯುಳ್ಳಾತನು ಆ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಕಾಲವಿರುವ ಸ್ವತ್ತೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು.

ಪೌರಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿರುವ ಮೂರು ತತ್ವಗಳುಂಟು. ಆ ತತ್ವಗಳು ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ಮಹಾಕ್ರಾಂತಿಯ ಕಾಲ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ದಿಂದ ಅತಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಪೌರಪದವಿಯೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಮಾನವ ಜಾತಿಗೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪಶು ಪಕ್ಷಿ ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ಸಹಜವಾದುದು, ಪ್ರಿಯವಾದುದು. ಆದರೆ ಸಮಾಜ ಜೀವಿಯಾದವನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದರೆ ಸತ್ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ; ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಕ್ಕಲ್ಲ. ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಪೌರನಾದವನು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವೆನೆಂದು ಹೊರಟರೆ ಆಗ ಅದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಉನ್ಮಾದವೆನಿಸುವುದು. ಪೌರರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಅತಿ ಸಹಜ; ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೋನ್ನತಿಕಾರಕವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಸ್ವತಂತ್ರ ವರ್ತನೆಗೆ ಪರಮ ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿದ್ದೇ ಇರಬೇಕು. ಎರಡನೆಯ ತತ್ವ ಸರ್ವಸಮತ್ವವೆಂಬುದು. ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಸಮಾನರಾದವರು. ಯಾರೂ ಹೆಚ್ಚಲ್ಲ, ಯಾರೂ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಇತರರೂ ಪೌರರು ಎಂಬುದನ್ನು ಸದಾ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಎಂತಹ ಪೌರನಾದರೂ ಪೌರನೇ. ತಾನೆಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರಿಯೋ ಇತರರೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾವ ಪೌರನೂ ಮರೆಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಈ ಸಮತ್ವದ ಆಚರಣೆಗೆ ಆಧಾರವಾದುದು ನ್ಯಾಯ. ನ್ಯಾಯವೆಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದ ಸಮಾನತ್ವವೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪೌರನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ತತ್ವಕ್ಕೆಷ್ಟು ಬಲವುಂಟೋ ಸಮಾನತ್ವವೆಂಬ ತತ್ವಕ್ಕೂ ಅಷ್ಟೇ ಬಲವುಂಟು. ಭ್ರಾತೃಭಾವವೆಂಬುದು ಮೂರನೆಯದು. ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಸೋದರರು; ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಸಮಾನ ಸುಖದುಃಖಗಳಾಗಿ, ಸಮಾನ ಪ್ರಯತ್ನವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಅದರ ತಿರುಳು. ನ್ಯಾಯತತ್ವದಿಂದ ಸಮತ್ವ ತತ್ವವು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರತತ್ವದಿಂದ ಸೋದರಭಾವವೆಂಬ ತತ್ವವು ತೋರಿಕೊಂಡಿತು.

ಇಂತಹ ಪೌರತನದ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯನಾದ ಪೌರನಿಗಿರತಕ್ಕ ಗುಣಗಳು ಯಾವುವು? ಅಥವಾ ಪೌರನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದ

ಗುಣಗಳು ಯಾವುವು? ದೇಶೀಯರಲ್ಲದವರು ಪೌರರಾಗಲಾರರೆಂದು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ಮೊದಲಿನ ಗುಣವು ಸೂಚಿತ ಪೌರಗುಣ, ದೇಶಭಕ್ತಿ ವಾಯಿತು. ಪೌರನಿಗೆ ಮೊದಲು ಇರತಕ್ಕ ಗುಣ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಿತಚಿಂತನೆಯಾದೀತೇ? ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶ ಭಕ್ತಿಯು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಆದರೆ ಕೇವಲ ದೇಶಭಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ವಿಚಾರ ರಹಿತವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅನರ್ಥವೇ ಸಂಭವಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶಭಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿರಬೇಕು. ಆ ಪರಿ ಶೀಲನೆಗೆ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಚನಾ ಶಕ್ತಿಗಳು ಪೌರರಲ್ಲಿ ಸಹಜ ಗುಣಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೂ ವಿವೇಕವೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಕ್ತಿಯು ಮೌಢ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗ ಬಹುದು. ಅಂಥ ಭಕ್ತಿಯು ಸತ್ಪರಿಣಾಮಕಾರಕವಾದುದಲ್ಲ.

ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಮೋಕ್ಷಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದ ಆರ್ಯರು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಬ್ರಹ್ಮ, ದೈವ, ಪಿತೃ, ಮನುಷ್ಯ, ಭೂತಗಳೆಂಬ ಪಂಚ ಯಜ್ಞಗಳನ್ನೂ ಮುಷಿಗಳಿಗೆ, ಪಿತೃಗಳಿಗೆ, ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಮೂರು ಋಣಗಳನ್ನೂ ವಿಧಿಸಿದರು. ಪಂಚ ಯಜ್ಞಗಳೆಂಬವು ಪಂಚ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು. ಮಾನವನು ಐದು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಐದು ರಂಗ ಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆತ್ಮ, ಕುಟುಂಬ, ನೆರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರ, ಮಾನವರಾಶಿ ಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮೊದಲು ದೇಹ, ಮನಸ್ಸು, ಮುಂತಾದ ಸ್ವಂತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು; ತರುವಾಯ ಕುಟುಂಬ ರಕ್ಷಣೆ ಅಥವಾ ಗೃಹಧರ್ಮಪಾಲನೆಯು ಕರ್ತವ್ಯರಂಗವೆನಿಸು ವುದು. ಆ ತರುವಾಯ ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅಥವಾ ಕುಲ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮವೆಂಬ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಸಮಾಜ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಅಥವಾ ದೇಶವೆಂಬುದು ಮೂರನೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕಿಂತಲೂ

ವಿಸ್ತಾರವಾದುದು ; ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿಸ್ತಾರವಾದುದು ಕಡೆಯದಾದ ಮಾನವರಾಶಿ ಅಥವಾ ಲೋಕ. ಎಣಿಕೆಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕಿರಿದಾದುದರಿಂದ ಮೊದಲು ಮಾಡಬಹುದಾದರೂ ಧರ್ಮವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಹಿರಿದಾದುದಕ್ಕೇ ಸಲ್ಲುವುದು. ಧರ್ಮಿಷ್ಠನಾದವನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಲೋಕ, ದೇಶ, ಗ್ರಾಮ, ಗೃಹ, ಆತ್ಮಗಳನ್ನು ಚಿಂತಿಸಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ತೋರಿದಾಗ ಚಿಕ್ಕದನ್ನು ದೊಡ್ಡದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಉಭಯ ಸಂಕಟ ಅಥವಾ ಧರ್ಮ ಸಂಕಟಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಹಿರಿದಾದ ಭಾಗವನ್ನೇ ಆರಿಸಬೇಕು. ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶ್ಲೋಕವೊಂದು ನಾಣ್ಯಾಡಿಯಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ:—

ತೃಜೇದೇಕಂ ಕುಲಸ್ಯಾರ್ಥೇ ಗ್ರಾಮಸ್ಯಾರ್ಥೇ ಕುಲಂ ತೃಜೇತ್ |

ಗ್ರಾಮಂ ಜನಪದಸ್ಯಾರ್ಥೇ ಸ್ವಾತ್ಮಾರ್ಥೇ ಪೃಥಿವೀಂ ತೃಜೇತ್ ||

ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕುಲಭಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಗ್ರಾಮಭಕ್ತಿಯು ದೊಡ್ಡದು, ಗ್ರಾಮಭಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಜನಪದಭಕ್ತಿಯು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೇಶದ ಪ್ರಯೋಜನವು ದೊಡ್ಡದು ಎಂಬ ಪರಿಜ್ಞಾನವು ಪೌರರಿಗಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಂಕುಚಿತ ಬುದ್ಧಿಯೇ ತೋರಿ ಮೌಢ್ಯವೂ ಮೂರ್ಖತನವೂ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುವು.

ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲಸಿದ ಬೇಕಾದ ಗುಣ. ಪೌರರಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯಿರಬೇಕು, ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೂಲೋದ್ದೇಶವೇ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಪೂರ್ಣ ವಿಕಾಸ ಅಥವಾ ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಗಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರವು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರವು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪಡೆದು, ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶವು ಸಾಧಿತವಾಗುವುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಪೌರಸಮೂಹದವರಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರತಕ್ಕ ಗುಣ. ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಭಕ್ತಿಯು ಸಮಾನವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುವುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು ವಿಶಾಲವಾದುದು, ಸಂಕುಚಿತವಾದುದಲ್ಲ. ರಾಜತ್ವವಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಭಕ್ತಿಯೆನ್ನುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯ ರೂಪ ಮಾತ್ರವೇ. ರಾಜನು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೂರ್ತಿಯಾದುದರಿಂದ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಡುವುದು ಸಹಜವಾದ ಧರ್ಮ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ದೊರೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷರೊಬ್ಬ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವಂತೆಯೇ ರಾಜತ್ವವಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಭಕ್ತಿಯು ಪೌರರಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಗುಣವೇ. ಭಾರತೀಯರು ಸಮ್ರಾಟರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುತರಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಸಹಜವೇ. ಆದರೆ ರಾಜಭಕ್ತಿಯು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯ ಅಂತವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗದು. ಆಲಿವರ್ ಕ್ರಾಂವೆಲ್ ಅಥವಾ ಜಾರ್ಜ್ ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ಎಂಬುವವರು ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತರೆನಿಸಿದ ಪೌರರು; ಅವರ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವರು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿಯೇ ರಾಜದ್ರೋಹಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಗೃಹಭಕ್ತಿ, ಜಾತಿಭಕ್ತಿ, ಗ್ರಾಮಭಕ್ತಿ, ರಾಜಭಕ್ತಿಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯ ಭಾಗಗಳು ಮಾತ್ರವೆಂಬ ಪರಿಚ್ಛಾನವು ಪೌರರಿಗಿದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು. ತನ್ನ ಮನೆ ಮುಂದೆ ದೀಪವನ್ನೋ ನಲ್ಲಿಯನ್ನೋ ಇಡಿಸುವ ಪೌರ ಸಭಾಸದಸ್ಯನು ಗೃಹಭಕ್ತಿಯುತನೇನೋ ಹೌದು, ಆದರೆ ನಗರಭಕ್ತನು ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಸಂದೇಹ. ರಾಜಭಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಭರತ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಂತೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ವೃದ್ಧಿಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹೊಯಿಸಳರ ಕಾಲದ ಗರುಡರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಯು ಕಾಲಾಧೀನನಾದ ಕೂಡಲೆ ತಾವೂ ಸಿಡಿತಲೆಗೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತಿ ತೋರುವುದು; ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವೂ ತೋರುವುದು. ಎಷ್ಟು ವರ್ಧನ ರಾಜನ ಗರುಡನಾಗಿದ್ದ ಕುವರ ಲಕ್ಷ್ಮನು ತೊಟ್ಟ ಪಣದಂತೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನರ್ಪಿಸದೆ ಬೇವಂತನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ವೀರನು ಇರುತ್ತಿದ್ದನು? ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಜಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ

ವ್ಯಕ್ತಿ ಭಕ್ತಿಯು ಮುಖ್ಯವಾದುದಲ್ಲ; ರಾಜತ್ವವೆಂಬ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ತಾರತಮ್ಯ ಜ್ಞಾನವು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪೌರರಿಗಿದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿಯು ಹತನಾದ ಕೂಡಲೆ ಸೈನಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಖಿನ್ನತೆಯಿಂದ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಬಿಟ್ಟೋಡುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಕುಚಿತವಾದ ಭಕ್ತಿಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸಂಕುಚಿತವಾದ ಭಕ್ತಿ ಭೇದಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿಶಾಲವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದರೆಯೇ ಸುಲಕ್ಷಣ.

ಪೌರರಾದವರು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದಿರ ತಕ್ಕುದಲ್ಲದೆ ಧೈರ್ಯಸ್ಥೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳನ್ನೂ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯಾದಿಗಳು ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಧೀರನಾದ ದೇಶಭಕ್ತನೆಂದರೆ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಯೋಧನ ಸ್ಮರಣೆಯೇ ನಮಗೆ ಆಗುವುದು. ಅದರಿಂದ ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸ ಗುಣಗಳು ಪ್ರಕಾಶವಾಗುತ್ತವೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಯುದ್ಧ ವಿಲ್ಲದ ಕಾಲಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿರ ಬೇಕಾದ ಗುಣಗಳು. ಪ್ರಬಲವಾದ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ವ್ಯಾಧಿಯಿಂದ ನರಳುವ ರೋಗಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಡುವ ವೈದ್ಯನಿಗೂ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೊರಡುವ ಜೋರಗ್ರಾಹಕಾಧಿಕಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳೆಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಅವರ ಕೆಲಸವೇ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರಗತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತನಾದಾತನಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಡುವುದೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪೇನಾ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ಕಾಗದಕ್ಕೆ ರುಜುಹಾಕುವುದೇ ಅತಿ ಸಾಹಸವೆನಿಸುವಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳೇ ಎಷ್ಟೋ ಒದಗುತ್ತವೆ. ಶಾಂತಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಪೌರರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯಗಳು ಇದ್ದೇತೀರಬೇಕು. ಅಜ್ಞಾನ, ರೋಗ, ಕ್ಷಾಮ, ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ನೀಚತನ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಬಲ ಮೈರಿಗಳನ್ನು ಇದಿರಿಸುವುದೇ ನಿರಂತರವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಯತ್ನ. ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯಸ್ಥೈರ್ಯಾದಿ ಸುಗುಣಗಳು ಪೌರರಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೇಲುತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಏಕದೇಹದಂತೆ ಇರತಕ್ಕ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಆಗಲೇ ಕಂಡೆವು. ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಸೈನ್ಯವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಸಾವಿರ ಭಟರು ಅಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿಯೇ ರೋಗಗ್ರಸ್ತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಸೈನ್ಯವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವು ಕೊಳೆತಿದ್ದರೆ ಹಣ್ಣೆಲ್ಲವೂ ಕೆಟ್ಟಹಾಗೆಯೇ; ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ದೌರ್ಬಲ್ಯವಿದ್ದರೆ ಒಟ್ಟು ದೇಹಕ್ಕೇ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ತೋರುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪೌರರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅಜ್ಞರಾಗಿಯೇ, ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಾಗಿಯೇ, ಹೇಡಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯು ತೋರಬಹುದು. ದೇಹಬಲದಲ್ಲಿಯೇ ಬುದ್ಧಿಬಲದಲ್ಲಿಯೇ ಏಕತನಾಗಿ ಒಬ್ಬನಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಆ ಒಬ್ಬನ ಪಾಲನಷ್ಟು ದೌರ್ಬಲ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸೋಕುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಶಬ್ದೋಪದೇವಿಗಣಗಳಿಸಿದ್ದ ಕಠ, ಮಾಳವ, ಯೌಧೇಯ ಮೊದಲಾದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರೀಕರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಾರ್ಟ ಎಂಬ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕುರುಪಿಗಳೋ ದುರ್ಬಲರೋ ಆದ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಬದುಕುವುದಕ್ಕೇ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ವಧೆಮಾಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುರುಪಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಭಾಗ್ಯಹೀನರನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಹತ್ಯೆಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡುವುದು ಯುಕ್ತವೇ ಎಂಬುದು ವಿಚಾರಾರ್ಹವಾದುದು. ಆದರೆ ದುರ್ಬಲರೋ, ಅಜ್ಞಾನಿಗಳೋ, ಹೇಡಿಗಳೋ ಆದ ಪೌರರಿದ್ದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಉಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. *ಯಾರ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕದಿಯದಿದ್ದರೂ ಕಳ್ಳನೆನಿಸುವ ಸಂಭವವು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ತನ್ನಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನಡೆಯಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸದೆ ತಟಸ್ಥನಾದವನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸೇರತಕ್ಕ ವಸ್ತುವನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸದೆ ಇರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಜೋರನೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಪೌರರಾದವರು ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯುತರಾಗಿ ಶ್ರಮೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕು.

* ಇಷ್ಠಾನ್ ಥೋಗಾನ್ ಹಿ ವೋ ದೇವಾ ದಾಸ್ಯಂತೇ ಯಜ್ಞಭಾವಿತಾಃ |

ತೈರ್ಧತ್ತಾನಪ್ರದಾಯೈರ್ಧ್ಯೋ ಯೋ ಭುಂಕ್ತುಃ ಸ್ತೇನ ಏವ ಸಃ ||

ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪೌರರು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪೌರ ಶಿಸ್ತಿ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವದ ಅನುಷ್ಠಾನವಿಲ್ಲದೆ ಪೂರ್ಣವಾದ ಪೌರ ಗೌರವವು ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪೌರನೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೌರ ಶಿಸ್ತಿಯೆಂಬುದುಂಟು. ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಶಿಸ್ತ್ವಾಚಾರವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಐರೋಪ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಬಂದ ಭಾರತೀಯರು ಪುನಃ ಪುನಃ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಪೌರರ ಶಿಸ್ತ್ವಾಚಾರಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ ಶ್ಲಾಘಿಸುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಟಿಕೆಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೊಬ್ಬರು ನಿಲ್ಲುವ ಪರಿಯೇನು, ಅಂಚೆಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪೇರಿಸುವ ಬಗೆಯೇನು, ಬೀದಿಗಳು ಜೊಕ್ಕುಟವಾಗಿದ್ದು ಕಾಗದವನ್ನು ಹರಿದಾತನು ಆ ಜೊರುಗಳನ್ನು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಾಡದೆ ತನ್ನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇನು—ಎಷ್ಟೋ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರರಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತ್ವಾಚಾರಗಳ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಇವಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರರಿಗೆ ಛಂದಾಧಿಕಾರವೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಾದರೆ ಈ ಶಿಸ್ತ್ವಾಚಾರಗಳು ಇನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ. ಪೌರರಾದವರು ಎಂತಹ ವಿನಯವನ್ನೂ ಶಿಸ್ತ್ವಾಚಾರಗಳನ್ನೂ ಬದ್ಧರಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಜ್ಞರಾದವರು ಪ್ರಚಾರಪಡಿಸಬೇಕು. ಪೌರಶಿಸ್ತಿ (Civic Discipline) ಎಂಬುದೂ ಪೌರರಿಗಿರತಕ್ಕ ಸುಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದು.

ಪೌರಧರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತವರನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪವಿದ್ದಾಗಲೂ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಪೌರಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪರೋಪಕಾರವು ನಾನಾ ವಿಧವಾಗಿ ನೆರವೇರುತ್ತದೆಯಾದುದರಿಂದ ಅಂತಹ ಧರ್ಮಾತ್ಮರಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ತೋರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಭರತವರ್ಷದ ಜನ ಬೇವನದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಧರ್ಮಾತ್ಮರನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಅವರು

ಕಾಲಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ತರುವಾಯ ಅವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದರು. ರಾಜವುರುಷರು ಅಂತಹವರಿಗೆ ಸನ್ಮಾನಗಳನ್ನೂ ಬಿರುದುಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ರಾಜವುರುಷರು ಧರ್ಮಾತ್ಮರಿಗೆ ಬಿರುದುಗಳನ್ನೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮರ्याದಿಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜತ್ವವು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಗಣರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪಗಳೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ತರುವಾಯ ಈ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಬೇರೆ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು. ನಗರದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದು (Granting the Freedom of Cities), ನಗರ ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಅಂತಹವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಡುವುದು, ಚೌಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಭಾಗೃಹಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂತಹವರ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು, ರಾಷ್ಟ್ರಗೌರವಾರ್ಹ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಗೌರವ ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವುದು ಮೊದಲಾಗಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಣರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಜನರು ತಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದುಂಟು.

ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯಬಂಧದಲ್ಲಿಯೂ

ರಾಜವುರುಷರಿಂದ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಸನ್ಮಾನಗಳು

ನಿತ್ಯಹತ ಅನೇಕವಾಗಿ ಉಂಟು. ಭಾರತೀಯರಿಗಾಗಿಯೇ

ವಿಶೇಷವಾದ ಸನ್ಮಾನಗಳೂ ಬಿರುದುಗಳೂ

ಉಂಟು. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳೂ ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ಮರ्याದಿಮಾಡುವ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮರ್ಯಾದಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಂತವನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಮರ್ಯಾದೆಯ ಅಥವಾ ಬಿರುದಿನ ಆಸೆಯಿಂದಲೇ ಕೆಲವರು ಧರ್ಮಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಬಹುದು. ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದವರು ಕೆಲವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ಲಭಿಸಿದಾಗ್ಲೂ ಬೇಡವೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ಗೋಖಲೆಯವರಿಗೆ ಲಾರ್ಡ್ ಹಾರ್ಡಿಂಜ್‌ರವರು ಕೈಟುಡ್ (Knighthood) ಎಂಬ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಗೋಖಲೆಯವರು ಬೇಡವೆಂದು ತಮ್ಮ ನಿಷ್ಠಾಮಕರ್ಮದ ಗುಣವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಆದರ್ಶವನ್ನು ತೋರಿದರು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಗ್ಲಾಡ್‌ಸ್ಟನ್ ಎಂಬಾತನಿಗೆ ಲಾರ್ಡ್ ಪದವಿಯನ್ನು

ಕೊಡಿಸುವ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬಂದಾಗ ಆತನೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದನು. ಅಮೆರಿಕದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿರುದುಗಳೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಒಣಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸ ತಕ್ಕವೆಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಮರ್ಯಾದೆಯ ಆಸೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ

ಆಲ್ಲದೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಧರ್ಮ

ಭಾರತೀಯ ಗುಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ದುಷ್ಟವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಧರ್ಮಾಪ್ತನಾದಾತನು ಕೇವಲ ಪುಣ್ಯಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ

ಅಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ನಿಸ್ಸೃಹನಾದ ಧರ್ಮಾತ್ಮನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಹಿಂಸೆಯೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ಪೂರ್ವಿಕರು ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸದೆ ಮರೆಮಾಚಿದರು. ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಕೈಲಾಸ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ವಾಸ್ತುಕಲಾವಿದನು ಯಾರೋ ಇಂದಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನೋ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೋ ಇಡಿಸಬೇಕೆಂದು ತೋರಿದರೆ ಪೂರ್ವಿಕರು ಭಕ್ತರಂತೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ದ್ವಾರದ ಬಳಿ ಇಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೂರ್ವಿಕರು ಫೋಟೋ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡರೆ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯ ಬಳಿ ದೀನರಂತೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ ಈಗಿನ ಕಾಲದವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಫೋಟೋವಿಗೆ ಸ್ವಹಸ್ತಾಕ್ಷರದಿಂದ ಅಲಂಕಾರಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ಶುದ್ಧ ಭಾರತೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಯಾವುದೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

2. ಪೌರ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು

ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು, ಪರಸ್ಪರಾವಲಂಬಿಗಳು, ಅಧಿಕಾರಪತ್ರಗಳು, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಜಮೀನರ ಕೋಶ, ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ, ಕರ್ತವ್ಯಗಳು, ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಅಧಿಕಾರ ಭೇದಗಳು, ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರಗಳ ಅಭಾವ, ಭಾರತೀಯ ಪೌರತಾ, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪೌರತಾ, ಭಾರತೀಯ ಪೌರರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು, ಬಲವಂತ, ಐಚ್ಛಿಕ, ಮಿತಿಗಳು, ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು, ದೈಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಂಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಮತಧರ್ಮದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ನಿರೋಧ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರ, ಭಾರತೀಯ ಸ್ಥಿತಿ.

ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಆಪ್ತ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ ದೇಶದ ಪೌರರು ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ನಿರ್ವಹಿಸತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ವಿಚಾರ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜತ್ವವೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಪೌರರು ವಿಶೇಷವನ್ನಬಹುದಾದ ಭಾಗವನ್ನು ಪಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಪೌರಸಮೂಹಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಗವು ಸಂದು ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನೂ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದಲೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೂ ವಾಲಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನೂ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೆಂದು ಕಾಣುವುದಾದರೂ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅವು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿರ ಪರಸ್ಪರಾವಲಂಬಿಗಳು ತಕ್ಕವು. ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅಧಿಕಾರ ಭಾಗವುಂಟು; ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಕರ್ತವ್ಯ ಭಾಗವುಂಟು. ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕವು. ಕರ್ತವ್ಯ ಎಲ್ಲದ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದ ಕರ್ತವ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಹೂಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಬಹುದು; ಬಿಡುವ ಹೂಗಳನ್ನು ನಾನೇ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರವು ನನಗುಂಟು. ನೆರೆಯವರು ಆ ಹೂಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತರೆ ನನಗೆ ಕೋಪಬರುವುದು. ಏತಕ್ಕೆ? ನನ್ನ ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಹೂಗಳಿಗೆ

ನೆರೆಯವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ, ನನಗೇ ಇರುವುದಾದುದರಿಂದ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೆರೆಯಾತನು ಹೂತೋಟವನ್ನು ತನ್ನ ಹಿತ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಲೇಶವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ನೆರೆಯಾತನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ನನ್ನ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಇತರರು ಅಪಹರಿಸ ಬಾರದೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರವಾದರೆ ಇತರರ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ನಾನು ಅಪಹರಿಸದೆ ಇರತಕ್ಕುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಸಭೆಯು ನೆರೆದು ಚರ್ಚೆ ಗಳಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಭಿಕನಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರ ನನಗುಂಟು; ನಾನಿದ್ದು ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಇತರರು ನನ್ನ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಇತರರ ಕರ್ತವ್ಯ ಅಥವಾ ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರ. ಆದರೆ ಇತರರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನನ್ನ ಕಿವಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ, ಇತರರ ಅಧಿಕಾರ. ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಿಂಕಿಯೋ ಕಳ್ಳರೋ ಬಿದ್ದಾಗ ನೆರೆಯವರು ನನಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಲ್ಲಿ ನಾನು ನೆರೆಯವರ ಮನೆಗೆ ಬಿಂಕಿಯೋ ಕಳ್ಳರೋ ಬಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕು. ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳು ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇರತಕ್ಕವು. ಒಂದೇ ಅಂಶವು ಕೆಲವೇಳೆ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕೆಲವೇಳೆ ಅಧಿಕಾರವಾಗಿಯೂ ಕಾಣಬಹುದು. ದೇಶದ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸೊಂಟಕಟ್ಟಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವುದು ಕರ್ತವ್ಯವೂ ಹೌದು, ಅಧಿಕಾರವೂ ಹೌದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ವರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಂದವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಕರ್ತವ್ಯವೋ ಅಧಿಕಾರವೋ? ಎರಡೂ ಹೌದು. ಅದಕ್ಕೇ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಂದಗಳನ್ನು ಕೊಡದೆ ತಟಸ್ಥರಾಗಿದ್ದ ಪೌರರು ಕರ್ತವ್ಯ ಪರಾಜ್ಞುಖರಾದರೆಂದು ಆಪಾದಿತರಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆಗೂ ಗುರಿಯಾಗು ತ್ತಾರೆ. ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯದಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವರು ಭಾರತೀಯರು ನೆಲೆಸಿರುವರು; ಅವರು ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಲಾರದೆ ಭಂದವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಇದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಸರ್ಕಾರದವರು “ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಭಂದಗಳನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾದೀರಿ” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಕೊಟ್ಟರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ಅಧಿಕಾರವೂ ಒಂದೇ ವಿಷಯಕ್ಕಿರುವ ಎರಡು ಮುಖಗಳು.

ಕರ್ತವ್ಯದಿಂದ ಅಧಿಕಾರ ಹುಟ್ಟುವುದೋ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯ ಹುಟ್ಟುವುದೋ? ಎರಡೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಕರ್ತವ್ಯವಾಲನೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಾದುದು. ಅಧಿಕಾರಗಳು ಕರ್ತವ್ಯಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಯೇ ಉತ್ತಮಸ್ಥಿತಿ. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಿಂತಲೂ ಕರ್ತವ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಉತ್ತಮವಾಗಿರತಕ್ಕ ಅಂಶವು ಹಿಂದೆಯೇ ಸೂಚಿತವಾಯಿತು. ತತ್ಪಕ್ಷರಾದ ಆರ್ಯರು ಉತ್ತಮವಾದುದನ್ನೇ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದರು.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳ ವಿವರವು ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರರಚನೆಯ ಆಧಾರಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಲಿಖಿತ ಅಧಿಕಾರ ಪತ್ರಗಳು ವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪದ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಕಾಲ ಪೌರರಿಗೆ ಆ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಸಲ್ಲಲಿಲ್ಲ; ಆದಕಾರಣದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಸುಧಾರಣೆಗಳು ನಡೆದಾಗ ಪೌರಮುಖ್ಯರು ಪೌರಾಧಿಕಾರ ವಿವರಗಳನ್ನು ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿ ಮೂಲವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ತರುವಾಯ ಯಾರಿಗಾಗಲಿ ಪೌರರ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಿಮಾಡಲು ಆಸ್ಪದವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಧಿಯೇ ಸ್ವಾಮಿಯಾದಾಗ ವಿಧಿ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರರು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ವಿಧಿಬಲದಿಂದ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿ ಮೊದಲು ತೋರಿಕೊಂಡದ್ದು ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ ಮಹಾಕ್ರಾಂತಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ; ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪ್ರಕಟನೆ (Declaration of Independence) ಯೆಂಬುದನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದಾಗ "ನಾವು ಈ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧವಾದವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರಾದವರು. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿಂದಲೇ ಮಾನವರಿಗೆ ಜನ್ಮಿಸಿದ್ಧವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಕೆಲವು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕು, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ನೆಮ್ಮದಿಗಳು ಸೇರಿರತಕ್ಕವು. ಇವುಗಳ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಶಾಸನಮಾಡುವ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಶಾಸನ ಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಜನರ ಸಮ್ಮತಿಯಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು

ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ವರೂಪವು ಈ ಪರಮ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದರೆ ಆ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಅಥವಾ ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವು ಜನರಿಗಿರುತ್ತದೆ.” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾರಿದರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿರುವ ತತ್ವಗಳೇ ಅಡಿಗಲ್ಲುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ವಿವರಗಳನ್ನು ಅಮೆರಿಕ, ಜರ್ಮನಿ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎಸ್ತಾರವಾಗಿ ಕಾಣ ಬಹುದಾಗಿದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದು ಇರುವುದು ಏತಕ್ಕೆ? ಜನರು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ತೆರುತ್ತ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇರುವುದು ಏತಕ್ಕೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಕಂಡೆವು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಲಕ್ಷ್ಯವಾವುದೆಂದರೆ ಪ್ರತಿ ಪೌರನ ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿ, ಪೂರ್ಣವಿಕಾಸ. ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯೆಂದರೇನು? ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ತನ್ನ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಚೈತನ್ಯಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಅನುಕೂಲವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕು. ಆರೋಗ್ಯವಂತ ನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ, ಪ್ರಾಜ್ಞನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ, ನೆಮ್ಮದಿ ಕೂಡಿ ಬಾಳುವುದರಲ್ಲಿ ಪೌರನಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಸಹಾಯವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಪೌರನಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಾಕ್ಸಾಸ್ವತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳು ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಪೌರನಾದವನು ರಾಷ್ಟ್ರದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲವನಾಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ಉದ್ಯೋಗ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಿಂದಲೇ ಪಡೆಯತಕ್ಕವನಾಗಿರಬೇಕು. ತೆರಿಗೆ ಸುಂಕಗಳು ಹಗುರವಾಗಿರಬೇಕು; ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಂತಿ ಕ್ಷೇಮಗಳು ರೂಢಿಯಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರಬೇಕು; ಜನತೆಯ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳವರೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಲೂ

ಗೌರವದಿಂದಲೂ ಬದುಕುತ್ತಿರಬೇಕು. ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ರಾಶಿಗಳು ಪ್ರವರ್ಧಮಾನಗಳಾಗಿರಬೇಕು; ಕಲಾಸಕ್ತಿ ಪರಿಣತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರರು ಹಿಗ್ಗುವಂತೆ, ಮಾತೃ ಭೂಮಿಯನ್ನು ನೆನೆಸಿದಾಗ ಹೆಮ್ಮೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಇರಬೇಕು.

ಇಂತಹ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜರ್ಮನ್ ಜನರು ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಜರ್ಮನರ ಕೋಶ ವಿವರವನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುವನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು :

- (1) ದೇಹದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ; ಪೌರನ ದೇಹವು ಪವಿತ್ರವೆಂದೆನಿಸತಕ್ಕುದು. ಬಂಧನೆಗಾಗಲಿ ಹಿಂಸೆಗಾಗಲಿ ಒಳಗಾಗತಕ್ಕುದಿಲ್ಲ.
- (2) ಸಂಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ; ಇಷ್ಟಬಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ. ಪೌರನಾದವನು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಸಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಬಲ್ಲವನು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಯಾವ ಎಡೆಯಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಾಸಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವುಳ್ಳವನು.
- (3) ಹೊರಗಿನ ಸಂಚಾರ, ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪೌರನಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ರಕ್ಷಣೆ. ಸ್ವರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಪೌರನಿಗೆ ತನ್ನ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕುದು. ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ದೇಶೀಯರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಗೌರವವು ಸಲ್ಲುವಂತೆಯೂ ಅಪಾಯ ಸಂಭವಿಸದಂತೆಯೂ ನೆರವೇರಿಸತಕ್ಕುದು.
- (4) ಪೌರರ ಮನೆಗಳು ಪವಿತ್ರವಾಗಿರತಕ್ಕುದು.
- (5) ಪೌರರಿಗೆ ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಪಡೆದು ಅನುಭವಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ವಿರತಕ್ಕುದು.

- (6) ಮತಧರ್ಮದ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಪೌರನಿಗೆ ನಿರ್ಬಂಧವಾಗಲಿ ಬಲವಂತದ ಆತಂಕವಾಗಲಿ ಇರಕೂಡದು. ತನ್ನ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೆ ತೋರಿದಂತೆ ದೇವರನ್ನು ಆರ್ಚಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ವಿರಬೇಕು.
- (7) ಕಾಗದವಾಗಲಿ ತಂತಿಯಾಗಲಿ ಟೆಲಿಫೋನಾಗಲಿ ಪೌರರ ಸ್ವಂತ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳು ಪವಿತ್ರವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು.
- (8) ಬಾಯಿಮಾತಿ ನಿಂದಲಾಗಲಿ, ಬರೆವಣಿಗೆಯಿಂದಲಾಗಲಿ ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕದ್ದು.
- (9) ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನೌಕರನೋ ಹುದ್ದೆದಾರನೋ ಆಗಲು ಪೌರನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವುಂಟು. ಎಂತಹ ಅಧಿಕಾರ ಪದವಿಯನ್ನಾದರೂ ಪೌರರು ಪಡೆಯಬಹುದಾಗಿರಬೇಕು.
- (10) ವಿಧಿಯೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರಾಗಿರಬೇಕು.
- (11) ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಎಲ್ಲ ಪೌರರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.
- (12) ಸಂಘಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಪೌರರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.
- (13) ಕರಾರುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವು ಪೌರರಿಗಿರತಕ್ಕದ್ದು.
- (14) ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಪೌರರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.
- (15) ಪೌರರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವಿವಾಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರತಕ್ಕದ್ದು.
- (16) ಪೌರರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಛಂದಾಧಿಕಾರವಿರತಕ್ಕದ್ದು.
- (17) ಪೌರರೆಲ್ಲರಿಗೂ 18ನೆ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅಧಿಕಾರವಿರತಕ್ಕದ್ದು.

(18) ಪ್ರತಿ ಪೌರನಿಗೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಷ್ಟು ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗದ ಅಧಿಕಾರವಿರತಕ್ಕುದು. ಪೌರನ ಜೈತನ್ಯ ವಿಶೇಷದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮೇಲಾಗಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ಸಾಧಿತವಾಗುವಂತೆ ಆ ಉದ್ಯೋಗವು ಇರಬೇಕು.

ಕಡೆಯ ಅಂಶದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ನಿರುದ್ಯೋಗಕಾಲದ ವಿಮೆ, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ವೇತನ ಮುಂತಾದವು ತೋರಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಈ ಹದಿನೆಂಟು ಅಧಿಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಮಗೆ ಜೋಡ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ವಿವಾಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಇಷ್ಟದೇವತಾ ಆನ್ಯೋನ್ಯತೆ ಚರ್ಚನೆಯ ಅಧಿಕಾರ, ಮುಂತಾದವು ನಮಗೆ ವಿಚಿತ್ರವೆಂದೇ ತೋರುತ್ತವೆ. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಕಾಲದಿಂದ ಶಾಂತಿ ಸಹನಗಳನ್ನು ರೂಢಮೂಲವಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮತಸಹಿಷ್ಣುತೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆದ ಘೋರ ಕೃತ್ಯಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಉತ್ತಮವಾದ ವಿವಾಹವಿಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಭಾರತೀಯರು ವಿವಾಹ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇತರರು ಆತಂಕವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನೇ ಮೂರ್ಛಾವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸದೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಕೋಶವು ಸರ್ಕಾರವೂ ಪೌರರೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಯತ್ನವು ಇಬ್ಬರಿಂದಲೂ ನಡೆದುದೇ ಆದರೆ ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯ ಸಾಧನೆಯು ಸುಲಭವಾಗುವುದು. ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದೆ ವಿರೋಧವೇ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಿದ್ಧಿ ಯಾವುದೂ ಲಭ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ; ಇಂತಹ ವಿರೋಧ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಬೇರೆ, ಪೌರರ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿರೋಧವೇ ಮೂಡುವುದು. ಒಂದು ದೇಶದವರು ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶದವರನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ತಮ್ಮ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ಅನ್ಯದೇಶೀಯರನ್ನು ಅಧೀನರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವಿದೆಯೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಸ್ವಾಮ್ಯತತ್ವದ ಅಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ದೇಶಕ್ಕೂ ಆ ದೇಶೀಯರೇ ಸ್ವಾಮಿಗಳು, ಅಥವಾ ಒಡೆಯರು.

ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಒಡೆಯರಾದ ಪೌರರಿಗೆ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಧಿಕಾರವೂ ಒಂದೊಂದು ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೊಳಗೊಂಡೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲದೆ ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರರು ಪಾಲಿಸತಕ್ಕ ಇತರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳುಂಟು. ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿಧಿಗಳಿಗೂ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿಗೂ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಚಮೂಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಜರ್ಮನಿಯ ವಿಧಿ. ಇನ್ನೂ ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರನಾದವನು ಗೌರವ ಕಾರ್ಯವು ಒದಗಿದಾಗ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರನು. ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ ನಗರ ಸಭೆಗೆ ಸದಸ್ಯನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಗರಸ್ಥರು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕರೆದಾಗ ತನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಧಾರಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಅಧಿಕಾರವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ? ಅಧಿಕಾರ ಲಕ್ಷಣಗಳೇನು? ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯೇನು? ಅಧಿಕಾರ ನಿರ್ವಾಹದ ಲಕ್ಷ್ಯವೇನು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನವೇನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ ತರುವಾಯ ಅಧಿಕಾರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಭೇದಗಳನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು.

ಪೌರಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮೊದಲಿನ ಎಲ್ಲ ಅಥವಾ ಮಿತಿಯಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಲಕ್ಷಣ ಭಂಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಾದರೆ ಪೌರಾಧಿಕಾರವೆನಿಸಲಾರದು. ಪೌರಾಧಿಕಾರವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಸಾಧಕವಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕೇ ಎನಾ

ಬಾಧಕವಾಗಿರತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳೆಂಬವು ಎಲ್ಲ ಪೌರರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದೇ ಏನಾ ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರತಕ್ಕುವಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣ ಗರಿಗೆ ಇದ್ದಷ್ಟೇ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ; ಗಂಡಸರಿಗಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರಗಳಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಯೇ ಆ ಅಧಿಕಾರಗಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವು ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳೆನಿಸತಕ್ಕುವೇ ಅಲ್ಲ. ಪೌರಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದ ರೊಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯ ಸಮ್ಮತವೇ ಅಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯವಿರೋಧ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ನೆರವೇರಿಸು ವುದರಲ್ಲಿ ಹಾನಿಯೇ ಸಂಭವಿಸಬಹುದು. ರೋಮಕರು ಬ್ರಿಟನ್ನನ್ನು ಜಯಿಸಿದ ತರುವಾಯ ಅಲ್ಲಿಯ ದೇಶೀಯರನ್ನು ನಿರಾಯುಧರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಸೈನ್ಯ ಪ್ರವೇಶದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೇ ಕೊಡದಾದರು ; ಯೆಹೂದೀ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಗೆದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅರಬ್ಬೀಜನರು ಯೆಹೂದ್ಯರಿಗೂ ಈಸಾಯಿಗಳಿಗೂ ಸೈನ್ಯ ಪ್ರವೇಶದ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ ಅದೇ ನೆಪದಿಂದ ಅವರಿಂದ ಸೆಸಿಯಾ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿದರು. ಎರಡು ಸಂದರ್ಭ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನ್ಯಾಯವೂ ಅನರ್ಥವೂ ಸಂಭವಿಸಿದವು. ರೋಮಕರ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಗುಲಾಮರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೂ ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಪುರೋಹಿತವರ್ಗದವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಬಲವಾದ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಅಧಿಕಾರಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣವಿರತಕ್ಕುದು ಅವಶ್ಯ. ಏನಂದರೆ ಅವಶ್ಯತೋರಿತವಾಗಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪೌರನು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಇರಬೇಕು ; ಅದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರ ಭಾಗಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕ್ರೋಡೀಕೃತವಾಗಿ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೂಲಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಿಖಿತವಾಗಿರಬೇಕು. ಪೌರರ ಅಧಿಕಾರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು. ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುವ ಅಥವಾ ವಿರೋಧಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಯಾರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಅಸಡ್ಡಿಮಾಡಲಾಗದಂತೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರವಿವರವು ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿರತಕ್ಕುದು.

ಈ ಲಕ್ಷಣತ್ರಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ವೆನಿಸುವ ಅರ್ಹತೆಯು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರ ಅಧಿಕಾರ ಭೇದಗಳು ಮೂಲವನ್ನೋ ಅಧಿಕಾರ ಭೇದವನ್ನೋ ಕುರಿತು ವಿಚಾರಮಾಡುವಾಗ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಜನ್ಮದಿಂದ ಅಥವಾ ಸಹಜವಾದವುಗಳು ಎನ್ನುವುದುಂಟು. ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಭೇದಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೂಲವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳು, ನ್ಯಾಯವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ (ರಾಷ್ಟ್ರಸಂಬಂಧ) ಅಧಿಕಾರಗಳು ಎಂದು ಮೂರಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹುಟ್ಟಿದವನಿಗೆ ಉಸಿರಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲವೇ, ಅಥವಾ ಹಸಿವಾದರೆ ತಿನ್ನುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಚರ್ಚೆಮಾಡುವುದು ಕುಹಕವಾದುದು. ಅಂತಹವು ಇಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೀಯವೇ ಅಲ್ಲ. ವಿಧಿಯ ಭಾಗವಾಗಬಹುದಾದ ಅಧಿಕಾರಭಾಗವನ್ನೇ ವಿಚಾರಮಾಡುವಾಗ ಮೂರು ಭೇದಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಂಟು :

1. ಮೂಲಾಧಿಕಾರಗಳು (Fundamental Rights).—ಇತರ ಅಧಿಕಾರಗಳ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಇವು ಮೂಲವಾದುದರಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ಮೂಲಾಧಿಕಾರಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು: (a) ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿರಲು ತಕ್ಕ ದೈಹಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು, (b) ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ಯೋಗ್ಯನಾಗಿರಲು ತಕ್ಕ ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು, (c) ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ಜೀವನವನ್ನು ಸಡಿಸಲು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯಲು ಆರ್ಥಿಕರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಬಹುದಾದಷ್ಟು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.

ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಒದಗಿಸತಕ್ಕವು ಬಲವಂತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಳೆಂಬವು.

2. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಗಳು (Civil Rights). ಇವುಗಳನ್ನೂ ಅನೇಕವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಮುಖ್ಯವಾದವು: (a) ಉಪಜೀವನಪ್ರಾಪ್ತಿ,

- (b) ಸಂಚಾರದ ಅಧಿಕಾರ, (c) ಸ್ವತ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರ, (d) ಕ್ಷೇಮಪ್ರಾಪ್ತಿ, (e) ನ್ಯಾಯಪ್ರಾಪ್ತಿ, (f) ಮತಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, (g) ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, (h) ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, (i) ವಿರೋಧ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ.

೩. ರಾಷ್ಟ್ರಸಂಬಂಧವಾದವು ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರಗಳು (Political Rights).—ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು: (a) ಭಂದಾಧಿಕಾರ, (b) ವರಣಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಅಧಿಕಾರ, (c) ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅಧಿಕಾರ.

ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಾದರೂ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಾದರೂ ವಿಧಿಗಳು ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿರಬೇಕು. ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರಗಳ ತಕ್ಕವು. ಮೈಸೂರಿನ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವಿಧಿಗಳು ಸಮಸ್ತ ದೇಶಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಮ್ಯಾಗ್ನಾ ಕಾರ್ಟಾ (Magna Carta) ಅಥವಾ ಬಿಲ್ ಆಫ್ ರೈಟ್ಸ್ (Bill of Rights) ಎಂಬಂತಹ ಅಥವಾ ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರಗಳು ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವಿಧಿರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದೇ ಇಲ್ಲ; ಇರುವ ವಿಧಿಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿವೆ. ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿಲ್ಲದೆ ಸೂಚಿತ ಮಾತ್ರವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಆದುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥಾಪನೆಯಲ್ಲಿ ದೌರ್ಬಲ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವುದು.

ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಧಿಯು ಒಹುತರ ಏಕರೂಪವಾಗಿಯೇ ಇರುವ ದೆಸೆಯಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಪೌರತಾ ಎರಡು ಭಾಗಗಳ ಜನರನ್ನೂ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೂ ಒಳಭೇದಗಳುಂಟು; ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದಗಳುಂಟು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಒಂದರಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಮತ್ತೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವುದೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸ.

ಬಹುದು; ಸಂಸ್ಥಾನದ ಜನರು ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳ ಪ್ರಜೆಗಳು; ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿರುವವರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಜೆಗಳು. ಆದಾಗ್ಗೂ ವೈಸ್ರಾಯಿಯ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಎರಡು ಭಾಗಗಳೂ ಒಳಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಎರಡು ಭಾಗಗಳ ಜನರೂ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕವರು. ಇಡೀ ಭರತವರ್ಷವು ಏಕದೇಶವಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಜನರು ಮೊದಲು ಭಾರತೀಯರೆನಿಸಿ ತರುವಾಯ ಕರ್ನಾಟಕರು, ಆಂಧ್ರರು, ಮರಾಠರು, ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವಿಭಾಗಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಭರತವರ್ಷದ ಯಾವ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರೆಂಬುವವರು ಪೌರ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣವಾದ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಪಡೆದವರಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡತಕ್ಕದ್ದು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗದೆ ಪೌರರೆನಿಸಲಾರದಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪ್ರಜೆಯೆಂಬುದು ಒಪ್ಪಿದಂತೆ ಪೌರ ಶಬ್ದವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪೌರತನ (Citizenship of the British Empire) ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗ ನಾಮಾಜ್ಞ ಪೌರತಾ ವುಂಟು. ಆದರೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳುಂಟು; ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ವಿಧಿಸೂತ್ರಗಳು ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಏಕವಿಧಿಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪೌರಪದವಿಯೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರವಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಜಾರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದರೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪೌರರೆಂಬುದಾಗಿ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದವರು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಲೋನಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆ ಸಿರುವ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟತರವಾಗಿ ಅನೇಕ ಆತಂಕಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಕಾಲೋನಿಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಭಾರತೀಯರು ಅವರ್ಣರಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಪೌರಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅಯೋಗ್ಯರೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದಾಗ ಭಾರತೀಯರು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದವರಾದರೆ ಸ್ವೀಕೃತ ಪೌರರಾಗು

ವುದರಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರಮುಖ್ಯರಾಗಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಗೆ ಸದಸ್ಯರೂ ಆದರು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಬಹುದಾದ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಅಲ್ಪವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದಾದುದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪೌರಪದವಿಯು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣ ರಹಿತನಾದುದರಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪೌರಪದವಿಯೆಂಬುದನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿಧೇಯವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರ ಯುಂದಲೇ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿದಂತಾಗು ಕರ್ತವ್ಯಗಳು—ಬಲವಂತ ವುದು. ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿರಬೇಕಾದುದಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯರು ವಿಭಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಬೇರೆ ಕರ್ತವ್ಯಗಳುಂಟು. ಯಾವುವೆಂದರೆ:—

- (1) ಕ್ರಿಮಿಸಶಾಸ್ತ್ರ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕರೆದಾಗ ಪಂಚಾಯತನಾಗಿ (Jurymen) ಇದ್ದು ನೆರವಾಗತಕ್ಕದ್ದು.
- (2) ಯಾವುದಾದರೂ ಅಪರಾಧವು ನಡೆದಾಗ ಅದರ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ತನಗೆ ತಿಳಿದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರು ಕೇಳಿದಾಗ ನಿರ್ವಂಚನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಸುವುದು.
- (3) ವಿಭಿಗ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನೆರೆದ ಸಭೆಗಳನ್ನೂ ಗುಂಪುಗಳನ್ನೂ ಜಡರಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಮಟ್ಟಿಗೂ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು.
- (4) ಗುಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳ ಪಡೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸ ಬೇಕೆಂದು ತೋರಿ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಯು ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿ ಯಾಗತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಪೊಲೀಸ್ ಅಥವಾ ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳ ದಳದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸ ತಕ್ಕದ್ದು.

ಇವುಗಳ ಜತೆಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ದಂಡವಿಧಿ (Penal Code) ಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಾರದವುಗಳೆಂಬ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಬೇಕು. ವಿಧೇಯನಾದ ಪ್ರಜೆಯು ಈ ವಿಧಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಾಲಿಸಬೇಕು ; ಪಾಲಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವಿಧೇಯನೆನಿಸಿ ಆಪಾದಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಬಲವಂತದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಬಲವಂತದಲ್ಲದೆ ಐಚ್ಛಿಕ ವೆನ್ನಬಹುದಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೂ ಪೌರರಿಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕ್ಷೇಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಳಿಗಾಗಿ ಪೌರರು ಶ್ರಮೆಪಡಬೇಕು ; ನಾನಾ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರಮೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬಹುದು. ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲನ್ನು ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಸಹಕಾರಮೂಲಕ ವಾಗಿಯೂ, ಹೆಚ್ಚು ಪಾಲನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರಿಸತಕ್ಕವರು. ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಕಾರ ಭಾಗವನ್ನು ವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದಲಾದರೂ ಪೌರರು ಆ ಭಾಗವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಪೌರರು ಸರ್ಕಾರದವರೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸತಕ್ಕವರು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಕಂಟಕರ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದುತರಲು ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ತಿಳಿದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಯೇ ಸಾರುವುದು. ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಯು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪೌರರು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಪೊಲೀಸ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯವಾಗುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ತಾವೇ ಮುಂದಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಡುವರು. ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕಂಟಕರನ್ನು ಪೌರರೇ ಅತಿ ಸಾಹಸದಿಂದ ಹಿಡಿದಿರುವರು. ಇಂತಹ ಐಚ್ಛಿಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದಾಗಲೂ ಪೌರರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರವನ್ನೇ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದಲೂ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲದೆಯೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತ ಪೌರರಾದವರು ಅನೇಕ

-ಐಚ್ಛಿಕ

ವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲವರು. ಪೌರರು ತಮಗೆ ತೋರಿದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯ

ಗಳಿಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದು ; ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಹಿತವಾಗಿರುವುದೊಂದೇ ಅವಶ್ಯವಾದ ಲಕ್ಷಣ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕ್ಷೇಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅಹಿತವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪೌರರು ಕೈಕೊಂಡ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಬಲವಂತದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕೊನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು, ಶ್ರಮಬೇವಿಗಳ ಮಕ್ಕಳ ಆಟಪಾಟಗಳಿಗೆ ವರ್ಷಾಟು ಮಾಡುವುದು, ವಾಚನಾಲಯಗಳನ್ನೂ ಪುಸ್ತಕಭಂಡಾರಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು, ಮದ್ಯಪಾನ ನಿರೋಧಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು, ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೊದಗಿಸುವ ವಿನೋದಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸುವುದು, ಆರೋಗ್ಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು, ಭಜನ ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಮುಂತಾದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಲ್ಲವೂ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಪೌರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೇ. ಇಂತಹ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅನೇಕಾನೇಕ ಸಂಘಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಶಕ್ತ್ಯನುಸಾರ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಪ್ರತಿ ಪೌರನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಕೈಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ಸಹಾಯಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳ ವಿವರವನ್ನೇ ವಿಮರ್ಶಮಾಡಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ದೋಷಾರೋಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಸಹಾಯವನ್ನೊದಗಿಸುವುದುಂಟು. ರಾಷ್ಟ್ರನೀತಿ ವಿಚಾರಕವಾದ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಸ್ವರೂಪ ಯಾವುದೋ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವು ಸಹಜವಾಗಿರುತ್ತದೆ ; ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯವಿವರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿಶೋಧವೇ ತೋರಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅಂತಹ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತದ ಗುರಿಯನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವಾದ

ವುಗಳೇ. ಸರ್ಕಾರದವರ ನೀತಿಯನ್ನು ಖಂಡಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವೇ ಆಗತಕ್ಕುದಾದುದರಿಂದ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ಸರ್ಕಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಂತಹ ವಿಮರ್ಶೆ ಖಂಡನೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರರ ಸಾಧನೆಗೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ತೋರುವುದೇ ಕಷ್ಟ;

ಪೌರರು ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದಾದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ

ಮಿತಿಗಳು

ನಿಜವಾಗಿ ಮೇರೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ

ಆಹಿತವಲ್ಲದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪೌರರು ಕೈ

ಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಹಿತವನ್ನೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸಾವಿರಾರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಕೈಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಕಾರ್ಯರಂಗದಲ್ಲಿ ಪೌರರಿಗೆ ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇರಬಾರದು. ಅಂದರೆ ಪೌರರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಉನ್ಮಾದವಲ್ಲ. ಪೌರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿಯೂ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಎರಡೇ ಎಲ್ಲೆಗಳು. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಆಹಿತವಾಗದಂತಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಪೌರನಾದಾತನು ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಸೆಪಟ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತರ ಪೌರರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತ ಇತರರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಎರಡು ಎಲ್ಲೆಗಳೂ ಬಲು ಮುಖ್ಯವಾದವು ಮತ್ತು ಪ್ರಬಲವಾದವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ವಿಚಾರದಿಂದಲೇ ಎರಡನೆಯ ಎಲ್ಲೆಯು ಎಂತಹ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾಗಿರುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇನ್ನು ಪೌರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಲಕ್ಷಣಗಳೆನಿಸಿದ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಭಾಗ

ದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪೌರ

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಪವಿತ್ರಸ್ಥಾನವನ್ನೇ ಪಡೆದಿದೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪೌರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸತಕ್ಕ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ವಿವರವು ವಿಧಿಕೋಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪತ್ರಸ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ; ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿರುವುದು. ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿಯೂ

ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗವು ಆಡಗಿಯೇ ಇರುವ ಅಂಶವನ್ನು ಕಾಣಲು ವಿಮರ್ಶೆಯು ಅವಶ್ಯ. ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಕರ್ತವ್ಯ ಭಾಗವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಧಿಕಾರ ಭಾಗದಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಪಿತವು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿತವಾದೀತೆಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬಹುದು. ಅಧಿಕಾರಗಳ ಸದುಪಯೋಗ ದುರುಪಯೋಗಗಳೂ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತವೆ. ದೈಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಂಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಮತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ನಿರೋಧ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬವುಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು.

1. ದೈಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ಪೌರನಾದವನ ದೇಹವು ಪರಮ ಪವಿತ್ರವಾದುದು. ಪೌರನೊಬ್ಬನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಆಸ್ಯರು ಯಾರಾದರೂ ಘಾಸಿಪಡಿಸಿದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದಂಡನೀಯವಾದ ಅಕೃತ್ಯವು ನಡೆಯಿತೆಂದೂ, ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅತಿವಾದ ಕಾರ್ಯವು ನಡೆಯಿತೆಂದೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಆದರ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳತಕ್ಕುದು ವಿಧಿ. ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಅಪರಾಧವಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಸಮುಖದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಪರಾಧವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಪೌರರನ್ನು ಕಳ್ಳರಿಂದಲೂ, ದರೋಡೆಗಾರರಿಂದಲೂ, ಹಂತಕರಿಂದಲೂ, ಉನ್ಮತ್ತರಿಂದಲೂ ರಕ್ಷಿಸತಕ್ಕುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪೌರರ ದೈಹಿಕ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರವೇ ನಿರಪರಾಧಿಗಳಾಗಿಯೂ ವಿಧೇಯರಾಗಿಯೂ ಇರುವವರನ್ನು ಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ದಂಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಆಸ್ಪದವಿರಬಾರದು. ಆಸ್ಪದವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕುರಿಗಳ ಹಿಂಡನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ತೊಡಗಿದ ತೋಳದ ಕಥೆಯಂತೆ ಆಗುವುದು. ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾವ ಪೌರನನ್ನೂ ಹಿಡಿಯಲಾಗದು. ವಾರಂಟಿಲ್ಲದೆ ಅರೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಲಾಗದೆಂಬ ನಿಯಮಕ್ಕಿದೇ ಸಮಾಧಾನ. ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಸಾಮಾನ್ಯನಾದ ಪೌರನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕಾದಾಗ ವಾರಂಟಿಂಬುದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು; ಪೌರನಾದಾತನ ಗೃಹವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವಾಗಲೂ ಗೃಹಸ್ಥನ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವು ಆತನಿಗಿಲ್ಲ; ಇವು ನಮ್ಮ ದೇಶ

ದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ನಿಯಮಗಳು. ಅಪರಾಧವು ನಡೆದ ಅಥವಾ ನಡೆಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮನೆಯನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಲೂ ಬಹುದು, ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಲೂ ಬಹುದು ; ಆದರೆ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಟ್ಟ 24 ಗಂಟೆಗಳೊಳಗಾಗಿ ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಆಪಾದಿತನನ್ನು ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕು. 24 ಗಂಟೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಲು ಪೊಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ವಿಧಿಬಲವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಸಾಧಾರಣ ಸ್ಥಿತಿಯು ತೋರಿದಾಗ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಶಾಂತಿ ಕ್ಷೇಮಗಳಿಗೆ ಆತಂಕ ತೋರಬಹುದಾದಾಗ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಗಳು ವಿಶೇಷವಾದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಪೌರ ರಕ್ಷಣೆಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಶಂಕೆಯ ಆಧಾರಬಲದಿಂದಲೇ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರು ಪೌರರಾದವರನ್ನು ವಾರಂಟಿಲ್ಲದೆ ದಸ್ತಗಿರಿಮಾಡುವುದೂ, ತಮಗೆ ತೋರಿದಷ್ಟುಕಾಲ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವುದೂ ಉಂಟು. ಯುದ್ಧದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಇಂತಹ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ ತೊಡಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಇಂತಹ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದು ಆ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದ್ದು ಪ್ರಬಲವಾದ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಕಾರಣಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯವೆನಿಸುವುದು.

ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಬಿಯಸ್ ಕಾರ್ಪಸ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು ವಿಧಿಭಾಗವುಂಟು. ಅದರಿಂದ ಪೌರರ ದೈಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವಿಧಿಗಳಾಗಲಿ ಕಾನೂನುಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ ; ಆದರೆ ಇತರ ಕಾನೂನು ನಿಬಂಧನೆಗಳ ವಿವರದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿವೆ. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ.

ಅಧಿಕಾರದ ಎರಡನೆಯ ಎಲ್ಲೆಯು ದೈಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ತಾನು ಸ್ವತಂತ್ರನೆಂದು ಪೌರನೊಬ್ಬನು ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ತೊಡರಗಾಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮುಗ್ಗುರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ತಕ್ಷಣವೇ ಆತನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಿದಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ; ತನ್ನ

ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ತಾನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಇತರರು ತನಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ತಾನೆಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವನೋ ಅಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಇತರರಲ್ಲಿ ಗೌರವಿಸುತ್ತ, ತನ್ನಂತೆಯೇ ಇತರರೂ ಎಂದು ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ತನ್ನ ಕೋಪ ತಾಪಗಳನ್ನು ತಡೆಯಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಕಾಯಕತೆ ಶಮದಮಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

2. ಸಂಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ಪೌರನಾದವನು ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಆತಂಕವೂ ಇಲ್ಲದೆ ತನ್ನಿಷ್ಟಾನುಸಾರವಾಗಿ ಚಲಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವುಳ್ಳವನಾಗಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ, ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ, ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಸಂಚರಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಪೌರನಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಆತನ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಅಡ್ಡಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರಬಾರದು. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೌರನಿಗಿಷ್ಟಬಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರತಕ್ಕದ್ದು. ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ಸ್ವರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಪೌರನನ್ನು ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸುವುದು ಅಪರಾಧವೆಂದೇ ಗಣ್ಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರವಿರುವುದೇ ಜನರಿಗೆ ಈ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರುವ ಸರ್ಕಾರವಾವುದೂ ಪೌರ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಅನಾನುಕೂಲವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಅಧಿಕಾರವು ಸಮಸ್ತ ಪೌರರಿಗೂ ಸಹಜವಾಗಿರಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ಪೌರನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪೌರನ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನಾಗಲಿ ಆತಂಕವನ್ನಾಗಲಿ ಒಡ್ಡಬಾರದು. ತನಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಅಧಿಕಾರವು ಇತರ ಪೌರರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು.

3. ಮತಧರ್ಮದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅಮೂಲ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವರು. ದೇವರನ್ನು ತನಗೆ ತೋರಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತ ತನಗೆ

ಒಪ್ಪಿದ ಮತಧರ್ಮವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಪೌರನಿಗೂ ಸರ್ವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರತಕ್ಕದ್ದೆಂಬುದು ಈ ಅಧಿಕಾರದ ಅರ್ಥ. ಅನೇಕ ಕಾಲ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಯನ್ನೇ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವ ಹಿಂದೂ ಜನರಿಗೆ ಈ ಅಧಿಕಾರವು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿಯೇ ತೋರಬಹುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಲೂ ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮತಾಚರಣೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ತಾಳ್ಮೆಯು ತೋರಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಮತಸ್ಥರು ಇತರರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವ ಆಚಾರವನ್ನೇ ಬೆಳೆಸದೆ, ಬೇಕಾದವರು ಬೇಕಾದ ಮತವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬಹುದೆಂಬ ಉದಾರತತ್ವ ವನ್ನು ಸರಿಸುತ್ತ ಇತರ ಮತಸ್ಥರಿಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವ ಚಿಂತನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡ ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತರ ಮತಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಮತವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮವೆಂದು ನಂಬಿ ತಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿಯೇ ಇತರರನ್ನೂ ಸೇರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕವರು. ಈ ಮತಬೋಧೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ದುರುದ್ದೇಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸದುದ್ದೇಶ ದಿಂದಲೇ, ತಮ್ಮ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ಸನ್ಮಾರ್ಗ ಕೈಳೆದು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವ ಪರೋಪಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ, ಕೃಷ್ಣ ಮತಸ್ಥರೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ತಮ್ಮ ಮತಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಅನ್ಯಮತಸ್ಥರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಂಶದಲ್ಲಿಯೇ ತೊಂದರೆಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಕೆಲವು ಸರ್ಕಾರಗಳು ಇಷ್ಟವಾದ ಮತಧರ್ಮವೊಂದನ್ನಾ ರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮತಧರ್ಮವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅನ್ಯ ಮತಸ್ಥರನ್ನು ಅನೇಕ ಅನಾನುಕೂಲತೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದ್ದುದುಂಟು. ಈಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಮತಧರ್ಮದ ಪಕ್ಷಪಾತದ ಸುಳಿವೇ ಇರಬಾರ ದೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ತತ್ವ. ಸರ್ಕಾರವು ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಎಲ್ಲ ಪೌರರಿಗೂ ಸೇರಿದ್ದಾದುದರಿಂದ ಒಂದು ಭಾಗದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಕೂಲ ವಾಗಿರತಕ್ಕ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಥಿತಿಯು ನ್ಯಾಯವೇ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಪೌರ ರಾದವರು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರ ಮತವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಬೇರೆ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾದ ಸರ್ಕಾರವು ಒಂದು ಮತಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಪಾತ ತೋರುವುದಾಗಲಿ, ಪೌರರು ತಮ್ಮಿಷ್ಟಾನುಸಾರವಾಗಿ ಮತಾಂತರ ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆತಂಕವನ್ನೊಡ್ಡುವುದಾಗಲಿ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರವು ಯಾವ ಒಂದು ಮತವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಮತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮತವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶವನ್ನೇ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸದಾ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮತಸ್ಥರು ಕಲಹಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಾಗ ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರವೇಶಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರವರ್ತನೆಯು ಔದಾಸೀನ್ಯವಾಗಿರಬಾರದು; ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ತಾಳ್ಮೆ ಮತ್ತು ಸಮದೃಷ್ಟಿ ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯರಕ್ಷಣೆಯಾಗಿರಬೇಕು.

ಪೌರನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಮತವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಿರತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯ. ಆದರೆ ಯಾವ ಪೌರನಾದರೂ ಇತರರಿಗೆ ಅದೇ ವಿಧವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾದುದು ಕರ್ತವ್ಯ. ಇತರರು ತಮ್ಮಿಷ್ಟಬಂದ ಮತವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಾನು ತನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದು ಆತಂಕವನ್ನೊಡ್ಡಬಾರದು. ನಾಸ್ತಿಕರೆಂದರೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ತಾಳ್ಮೆಯು ಮಾಯವಾಗುವುದು. ಆದರೂ ನಾಸ್ತಿಕರು ಕ್ರೈಷ್ಠ ಪೌರರಾಗಿರಬಹುದು. ಬ್ರಾಡ್ಲಾ (Bradlaugh) ಮತ್ತು ಇಂಗರ್ಸಾಲ್ (Ingersoll) ಎಂಬುವವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಾಸ್ತಿಕರು; ಆದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇಶಗಳ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪೌರರು. ಇತರರಲ್ಲಿ ಸಹನೆಯನ್ನು ತೋರದಿದ್ದಾಗ ಪೌರನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಭಾರವಾದುದು ಆನ್ಯರಲ್ಲಿ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ. ಈ ಅಮೋಘ ತತ್ವವನ್ನು 2,000 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಧರ್ಮಾಶೋಕ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ಸಾರಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿಗೇ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ತೋರಿಕೊಟ್ಟನು.

ಇತರರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕೆನ್ನುವವರು ಇತರರಿಗೂ ಅದೇ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಕ್ರೈಸ್ತರೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ಇತರರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮತಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ; ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಆತಂಕ ತೋರಬಾರದೆನ್ನುವುದಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಸಮಾಜದವರೋ ಆರ್ಯಸಮಾಜದವರೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟು ಕೈಸ್ತರನ್ನೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಮತಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಾವೂ ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನು ತೋರಬಾರದು. ಇಂತಹ ಮತಸ್ವೀಕಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ತೊಂದರೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತಾಚಾರಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವುಳ್ಳವುಗಳಾದರೆ ತೊಂದರೆಯು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಸೀದಿಗಳೆದುರಿಗೆ ವಾಲಗವನ್ನೊಡುವ ಒಂದು ಅಂತವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಮಸೀದಿಗಳು ಪವಿತ್ರಸ್ಥಳಗಳಾದುದರಿಂದಲೂ, ಅಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ತದೇಕಮನಸ್ಕರಾಗಿ ದೇವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅವುಗಳೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಬಾಜಾಬಜಂತ್ರಿಗಳು ಸಡೆಯತಕ್ಕುದಲ್ಲವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವರು. ಹಿಂದೂಗಳಾದರೆ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವಗಳನ್ನೂ ಮೆರೆವಣಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಮಂಗಳಗಾನವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಸುವುದು ಅಯುಕ್ತವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡತಕ್ಕವರು. ಒಬ್ಬರ ಹಿತವು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಅಹಿತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವ ಇಂತಹ ಉಭಯಸಂಕಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡುವುದೇ ಅಸಾಧ್ಯ. ಹೇಗೆ ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡಿದಾಗ್ಯೂ ಯಾರಿಗಾದರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಿದ್ದೇ ಇರುವುದು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ “ಮತ್ತೊಂದು ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸತಕ್ಕವರಿಗೆ ಅಹಿತವಾಗಿ ತೋರುವ ನಿಯಮವನ್ನು ಒಂದು ಧರ್ಮದವರು ಅವಲಂಬಿಸಬಹುದೇ?” ಎಂದು ಚರ್ಚೆಮಾಡಬಹುದು. ಆ ಚರ್ಚೆಯಿಂದ ದೃಷ್ಟಿವೈಶಾಲ್ಯವೊದಗಬಹುದು; ತೀರ್ಮಾನವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹವು ದೊಡ್ಡದೆಂಬುದು ಅನುಷ್ಠಿತವಾದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ತೊಂದರೆಯೆಲ್ಲವೂ ಮಾಯವಾಗುವುದು. ಇತರರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಮೊದಲು ಸಲ್ಲಿಸುವ ಔದಾರ್ಯವು ಸಹಜಗುಣವಾದಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯು ತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮಸೀದಿಗಳ ಮುಂದೆ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸಬಾರದೆಂದು ಹಿಂದೂಜನರು ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೇ ತೋರಿದಲ್ಲಿ

ಮುಸಲ್ಮಾನರೇ ಕರೆದು ಬಾರಿಸಿಕೊಂಡುಹೋಗಿರೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಹಿಂದೂಗಳು ಬಾರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂಗಳು ಉತ್ಸವವನ್ನು ನಡೆಸಿದಾಗ ಮಂಗಲವಾದ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೆಹೋದರೆ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಲೋಪವೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಅಂಶವನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಹಿಂದೂಜನರ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಮೊದಲೇ ಸನ್ಮಾನಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತೋರಿದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನೀದಿಗಳ ಮುಂದೆ ವಾದ್ಯಧ್ವನಿಗಳಾದರೂ ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನೇ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯು ಅಧಿಕಾರದೃಷ್ಟಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನದೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮತಸಂಬಂಧವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಈ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳಿರತಕ್ಕುವಲ್ಲ; ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರತಕ್ಕವು. ಪೌರನಾದವನು ತನ್ನ ಅಭಿಮತ ನಿಶ್ಚಯಗಳಂತೆ ವರ್ತಿಸಲು ಅಧಿಕಾರ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ಪೌರರೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮತ ನಿಶ್ಚಯಗಳಂತೆ ವರ್ತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರಬೇಕು. ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಅಥವಾ ಆಚರಣೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವೊಂದೇ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸತಕ್ಕ ಅಂಶ. ಪತಿಯು ಮೃತಪಟ್ಟ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಹಧರ್ಮಿನಿಯು ಸಾವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಪತಿಯನ್ನಗಲಿರಬಾರದೆಂಬ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಧರ್ಮದ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಗಮನದ ಪದ್ಧತಿಯು ಹುಟ್ಟಿತು. ಸಹಗಮನಮಾಡಿದ ಮಹಿಳೆಯರ ಹೆಸರುಗಳು ಇಂದಿಗೂ ನಿತ್ಯಸ್ಮರಣೀಯವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಸಹಗಮನವು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆವೇ ಆದುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಹಿತವಾದುದು. ಎಷ್ಟು ಉದ್ಧಾಮವಾದ ವೀರತ್ವವಿದ್ದರೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರವು ಸ್ವೀರಿಸಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಸಹಗಮನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು; ಆ ಪದ್ಧತಿಯು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪೌರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಇರತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ರಷ್ಯಾ ದೇಶದಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟರಾದ ಕೆಲವರು ಡುಖೋಬೋರರು ವಸ್ತ್ರಹೀನರಾಗಿರತಕ್ಕುದೇ ಸಹಜವೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರು ಕೆನಡ ಡುಮಿನಿಯನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದರು.

ಆ ಡುಮಿನಿಯನ್ನಿನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡದಾದರು. ನಗ್ನರಾಗಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಟರೆ ಅದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಇತರ ಪೌರರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ತೋರುವುದೆಂಬುದು ಆ ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಗುಂಪಿನವರನ್ನು ದಂಡಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ನಗ್ನರಾಗಿಯೇ ಇರುವುದುಂಟು; ಆದರೆ ಅವರ ನಗ್ನತೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಗುರುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮರ್ಯಾದೆಮಾಡುವರು. ಡುಖೋಬೋವರು ಇತರರ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ತಾವೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕರಾಗಿರುವವರಾದರೆ, ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಹಾನಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗುವಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಮತಧರ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಇತರರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯವೊಂದು, ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಲೋಪ ತೋರದೆ ಇರುವುದೊಂದು, ಅಂತು ಎರಡು ಎಲ್ಲೆಗಳು. ಎರಡೂ ಪುಬಲವಾದವುಗಳು.

4. ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ವಾಕ್ಯೆಂದರೆ ಬಾಯಿಮಾತು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ; ಬರಹವೂ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದು. ಸಂಜ್ಞೆಗಳನ್ನೂ ವಾಕ್ಯಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬಹುದು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೇ ವಾಕ್ಯೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು. ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂದರೆ ಪೌರನಾದವನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವಾಗ ಏನನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ, ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ, ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಲು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು. ಈ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೂ ಅಡ್ಡಿಗಳು ಎರಡೇ— ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತ, ಅನ್ಯರ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಗೌರವ. ಎರಡು ಬಗೆಯ ಅಡ್ಡಿಗಳೂ ವಿಧಿರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ವಾಕ್ಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿದಾಗ ರಾಷ್ಟ್ರದ್ರೋಹವೆಂಬ ಅಪರಾಧವು ತೋರಿ

ಕೊಂಡು ದಂಡಾರ್ಹವೆನಿಸುವುದು. ಅಶ್ಲೀಲವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಬರೆದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಹಿತವಾದುದರಿಂದ ದಂಡಾರ್ಹವಾಗುವುದು. ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನು ಬೈದಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಮಾನಸಷ್ಟದ ಆಪಾದನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವ ಸಂಭವವುಂಟು.

ಇತರರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾದ ಗೌರವವೇ ಎಂತಹ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಚರ್ಚೆಯ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವುಳ್ಳವರು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಇತರರು ಕೇಳಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರತಿ ಸಭಿಕನೂ ಇತರರ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಗಮನವನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಮಾತನಾಡುವುದು, ಒಬ್ಬನೇ ಪುನಃ ಪುನಃ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು, ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯವೂ ಅವಕಾಶವೂ ದೊರೆತಾಗ ಅಸಂಬದ್ಧವಾಗಿಯೋ ಅತಿದೀರ್ಘವಾಗಿಯೋ ಭಾಷಣಮಾಡುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಸಭೆಯ ಕೆಲಸವೇ ಕೆಡುವುದು. ಸಭಾಪತಿಯಾದವನು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯಂತೆಯೋ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಯಂತೆಯೋ ಇದ್ದು ಸಭಾಕಾರ್ಯವು ಸಾಂಗವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ತಕ್ಕ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಒಲವಂತಪಡಿಸುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವಶ್ಯ ತೋರಿದಾಗ ತಾನೇ ಆಚಾರನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವನು. ಸಭಾಪತಿಯ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಆಸಡ್ಡಿ ಮಾಡುವುದು ಸಭಾಸಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧ ನಡೆದಂತೆಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಭಾಪತಿಯೇ ದಂಡಧರನು. ಆ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಆಚಾರವಿರತಕ್ಕುದು ಅವಶ್ಯ. ಹೊರಗಡೆ ಹೇಳಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ್ರೋಹವೆಂದೋ ದಂಡಾರ್ಹವೆಂದೋ ನಿಶ್ಚಯವಾಗತಕ್ಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳ ಸದಸ್ಯರು ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಅವರಿಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿರ್ವಂಚನೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುವುದು ಆ ಸಭಿಕರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಆ ಅಧಿಕಾರವಿರತಕ್ಕುದು ನ್ಯಾಯ. ಆದರೆ ಆ ಸಭಿಕರು ಅಲ್ಲಿಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೂ ಬದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಭಾಷಣಮಾಡಬೇಕು.

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಶಿಸತಕ್ಕದ್ದು ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಮೂಹ. ಭಾಷಣಗಳಿಗೆ ವೇದಿಕೆ ಹೇಗೋ ಲೇಖನಕ್ಕೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ಹಾಗೆ. ಮುದ್ರಣ ಯಂತ್ರಗಳ ಉಪಯೋಗವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿರುವ ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ, ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ, ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದು ಆ ಮೂಲಕವೇ. ಭಾಷಣವಾದರೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿರುವುದು ; ಲೇಖನವಾದರೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳೇ ಜನತೆಯ ಮುಖ. ಜನತೆಯ ಇಷ್ಟವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಸರ್ಕಾರವು ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ್ಗೆ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಆತಂಕವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವೆನಿಸಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ದೂಷಣ, ಅಶ್ಲೀಲ ಪ್ರಯೋಗ ಮುಂತಾದವು ದಂಡವಿಧಿಗೇ ವಿರುದ್ಧವಾದುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ದಂಡ ವಿಧಿಯೇ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಎಲ್ಲೆಗಳಾಗಿರತಕ್ಕುದು. ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನೊಡ್ಡುವುದು ನ್ಯಾಯ ಸಮ್ಮತವಾದುದೇ ಅಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ನಡೆವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳು ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದಷ್ಟೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಬಲವಾಗಿದೆ. ಆಮೆರಿಕದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ ರೂಸ್‌ವೆಲ್ಟ್ ಎಂಬಾತನು ರಾಷ್ಟ್ರೋದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಬಲ ಸನ್ನಾಹವನ್ನು ತೋಡಗಿದಾಗ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕಾ ಸಂಪಾದಕರನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಕರೆಯಿಸಿ “ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಕೈಗೂಡಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರಬಹುದಾದ ದೋಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಕೊಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇದರಿಂದ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವು ಹೇಗೆ ನಡೆದೀತೆಂದೂ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಹೇಗೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು.

ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ವಿಪತ್ತು ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರು ವಾಕ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಆತಂಕವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬಹುದು. ಯುದ್ಧವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಮಾಚಾರವಾಹಿನಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ

ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಮಗೆ ಉಚಿತವೆಂದು ತೋರಿದಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಕಟವಾಗುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟು ವಾಕ್ಯಾತ್ಮಕವನ್ನೂ ತಡೆಯುವರು. ಅಂತಹ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರಿಗೆ ಆಪದ್ರಕ್ಷಣೆಯ ವಿಧಿ (Defence of the Realm)ಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಧಿಕಾರಬಲವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳೇ ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಅಪರೂಪವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು; ಸಾಮಾನ್ಯ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ತೋರತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

೬. ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ಪೌರರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಇತರರ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪೌರಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಹತ್ತು ಜನರು ಜತೆಗೂಡಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವು ಶೀಘ್ರವಾಗಿಯೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರುತ್ತದೆ. ಪೌರರಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹತ್ತಾರು ಜನರು ಸೇರಿ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ, ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಯೂ, ಶೀಘ್ರವಾಗಿಯೂ ಈಡೇರುವುದು. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಸರಬರಾಯಿ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕಲೆತು ಕೃತಪ್ರಯತ್ನರಾದರೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಾಗುವುದು. ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳೇ ಅಲ್ಲದೆ ಉತ್ಸವ ವಿನೋದಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಆಟಪಾಟಗಳಿಗಾಗಲಿ, ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಲಿ, ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾಗಲಿ, ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಲಿ, ಕಲಾನುಭೋಗಕ್ಕಾಗಲಿ ಸಂಘಗಳು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಎಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಾದರೂ ಸಂಘದ ಬಲಿಯೇ ಬಲಿ. ವೇದಾಂತ ಪ್ರವರ್ತಕ ಸಭೆಗಳಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ಗಿರಣಿಗಳ ಕೆಲಸಗಾರರ ಸಂಘದವರೆಗೆ ಪ್ರತಿ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಗೂ ಸಂಘವೇ ಏರ್ಪಾಡಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಉದ್ದೇಶ ತೋರಿ

ದೊಡನೆಯೇ ಹೊಸ ಸಂಘವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸಂಘಗಳು ಹುಟ್ಟುವುದೂ ಮಾಯವಾಗುವುದೂ ರಾಷ್ಟ್ರದೀವನದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಗಟ್ಟಿಯಂತೆ. ಹಿತಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಂಘವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಎಲ್ಲ ಪೌರರಿಗೂ ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.

ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿರತಕ್ಕವು ಹಿಂದೆ ಸೂಚಿತವಾದಂತೆ ಎರಡೇ. ಕಳ್ಳರು ಒಂದು ಸಂಘವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಅದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯೇ ಆಗುವುದು. ಅದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಹಿತವಲ್ಲದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡುವ ಸಭೆಗಳಿಗೂ, ಸಮಾಜಗಳಿಗೂ, ಸಂಘಗಳಿಗೂ ಸಾಧಾರಣವಾದ ದಂಡವಿಧಿಯ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಸಾಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೬. ನಿರೋಧ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ

ನಿರೋಧ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದೂ ಪೌರರಿಗೆ ಸಹಜಸಿದ್ಧವಾದ ಅಧಿಕಾರವೇ ಆದರೂ ಇತರ ಅಧಿಕಾರಗಳಂತೆ ಅಲ್ಲ. ನಿರೋಧಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಗೊಳಿಸುವುದು ಬಲು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗತಕ್ಕದ್ದೇ ಅಲ್ಲ.

ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 13ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಅಧಿಕಾರವು ಸೂಚಿತವಾಯಿತು. ಜಾನ್ ಎಂಬ ದುಷ್ಟರಾಜನ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟ ಪ್ರಜಾಮುಖ್ಯರು ದಂಗೆಯೆದ್ದು ರಾಜನೊಡನೆ ಹೇಣಗಾಡಿ ಕಡೆಗೆ ಬಲವಂತದಿಂದ ಮ್ಯಾಗ್ನಾ ಕಾರ್ಟ (Magna Carta) ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸನ್ನದನ್ನು ಪಡೆದರು. ಆಳ್ವಿಕೆಯು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿರೋಧಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾಯಿತು. ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ದುಷ್ಟವಾದ ಆಳ್ವಿಕೆಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಲು ಜನರಿರುವ ಅಧಿಕಾರವು ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಜನರೇ ಎದ್ದು ನಿರೋಧಿಸುವವರಾದರೆ ಅವರನ್ನು ತಡೆಯಬಲ್ಲವರಾರು? ಜನರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಿರೋಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವುದು ಕೆನ್ನೊಟ್ ರಾಜನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಸಾರಿದಂತೆಯೇ.

ಜನರಾಶಿಗಿರುವ ಈ ಅಧಿಕಾರದ ಅಂಶವು ಪೌರನಿಗೂ ಇರುವುದು. ನ್ಯಾಯತತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವ ವಿಧಿಯೋ ಕಟ್ಟಳೆಯೋ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಪೌರನಿಗೆ ಆ ವಿಧಿಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಳೆಯನ್ನೂ ಅಡ್ಡಿಮಾಡುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವುಂಟು. ನ್ಯಾಯಪಕ್ಷ ಸಾತಿಯಾದ ಪೌರನಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಿರುದ್ಧವಾದ ನಿಯಮನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ನಿರೋಧಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹಿರೇ ಚಾರ್ಲಸ್ ದೊರೆಯು ಪಿಪ್ ಮನಿ ಅಥವಾ ಹಡಗಿನ ಹಣವೆಂಬ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದಾಗ ಅದು ನ್ಯಾಯವಿರುದ್ಧವಾದುದೆಂದು ಹ್ಯಾಂಪ್ಡನ್ ಎಂಬ ಪೌರ ಮುಖ್ಯನು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಮುಷ್ಕರಹಿಡಿದು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಛನುಭವಿಸಿದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಲಿವರ್ ಕ್ರಾಂವೆಲ್, ಜಾರ್ಜ್ ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ಮುಂತಾದವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೀರರಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯರಾದರು.

ಆದರೆ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾದುದೋ ನ್ಯಾಯವಿರುದ್ಧವಾದುದೋ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಲು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪೌರನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದುದೇ ಅಲ್ಲ. ಎಂತಹ ಪ್ರಾಜ್ಞರಾದರೂ ಜಾರಬಹುದು. ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯೆಂಬ ಅತಿಗಹನವಾದ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಪ್ಪುಮಾಡಿದಾಗಲೂ ನಿರೋಧವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಾತನೂ ಆತನನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದವರೂ ಘೋರವಾದ ಅಸರ್ಥಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುವರು. ನಿರೋಧಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಖರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹು ಸುಲಭ, ವೀರರೆನಿಸುವುದು ಬಲು ಕಷ್ಟ.

ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆಗಳ ನಿರೋಧ ಪ್ರಯತ್ನವು ಅನೇಕ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಾಳಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿರೋಧವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು ಪೌರನು ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ನಡೆಸುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯಾಯವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವಾದ ತರುವಾಯ ವಿಧಿಬದ್ಧನಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತ ಮಾಡಬಹುದಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪುನಃ ಪುನಃ ಮಾಡಿ ಆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ವ್ಯರ್ಥವೆನಿಸಿದ ಅನಂತರವೇ ನಿರೋಧವನ್ನು ಎಸಗಬೇಕು. ನಿರೋಧ ಪ್ರಯತ್ನವು ಕಟ್ಟಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಸರಣೀಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದು; ಕಟ್ಟಕಡೆಯವರೆಗೂ ಆಲೋಚ್ಯವಾದುದೇ ಅಲ್ಲ.

ಈ ಆರು ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳೂ ಮೂಲಾಧಿಕಾರಗಳು. ಇವುಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪೌರಜೀವನವೇ ಅಸಾಧ್ಯ. ಪಶುಗಳಂತೆಯೇ ಗುಲಾಮರಂತೆಯೇ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುವುದಾದರೆ ಈ ಮೂಲಾಧಿಕಾರಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯಬಹುದು. ಜೈತನ್ಯಯುಕ್ತವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಈ ಆರು ಅಧಿಕಾರಗಳೂ ಆಧಾರಭೂತವಾದವು. ಇವುಗಳ ಸುಸ್ಥಿತಿಗಾಗಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರವಿರತಕ್ಕುದು. ಪೌರಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿಭಾರವಾದ ಈ ಅಧಿಕಾರಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬ ಶಬ್ದವೇ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸೆರೆಮನೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು.

ಇತರ ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳು ಎಂತಹವಾದರೂ ಈ ಆರು ಅಧಿಕಾರಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೇ ಎನಾ ಎರುದ್ದ ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರ ವಾಗಿದರೂಡದು. ಛಂದಾಧಿಕಾರವೇ ಮೊದಲಾದ ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದಾಗ ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವು. ಅಧಿಕಾರ ಲಾಭವಾದಷ್ಟೂ ಕರ್ತವ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರವು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರರು ಹೆಚ್ಚಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಬೇಕಾಗುವುದು. ಛಂದಾಧಿಕಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ; ಆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು ತರುವಾಯ ತಾತ್ಕಾರ ತೋರುವುದರಿಂದ ಅಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ಪ್ರಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಛಂದಾಧಿಕಾರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದು ವರಣೇಜ್ಞಿಯ ಅಧಿಕಾರ. ವರಣಾರ್ಥಿಯಾದವನು ಇತರರಿಗಿಂತ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನು. ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಅಧಿಕಾರವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಗಳಿಗೂ ಇರುವ ಒಂದು ಲಕ್ಷ್ಯವು ರಾಜಕೀಯವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸದಾ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕುದು. ಏನೆಂದರೆ ಅಧಿಕಾರ ಲಾಭವೇ ಲಕ್ಷ್ಯವಲ್ಲ; ಲಕ್ಷ್ಯವು ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿ. ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪೌರಾಧಿಕಾರಗಳು ಸಾಧಕಸಾಮಗ್ರಿ ಮಾತ್ರ. ರಾಜಕೀಯಾಧಿಕಾರಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದಾಗ ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗುವುದು; ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರವನ್ನೇ ಹೊರಬೇಕಾಗು

ವುದು. ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು; ಆದರೆ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ತಟಸ್ಥರಾಗಿಯೋ ಅವಿವೇಕಿಗಳಾಗಿಯೋ ಇರುವುದು ಸುಲಭ. ಅದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರಲಾಭವಾದಾಗ ಪೌರ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ನಡೆಯುವುದು. ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹವೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಾದುದು. ಅಧಿಕಾರಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ಕರ್ತವ್ಯ ಪರಾಯಣತೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆಯೇ ಸುಸ್ಥಿತಿಯೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು.

ಭರತವರ್ಷವು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರ; ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಸ್ಥಿತಿ ಶಾಸ್ತ್ರದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳೆಂದು ಕರೆಯತಕ್ಕದ್ದೇ ಏನಾ ಪೌರರೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ

ಪೌರರಾಗುವ ಗತಿಯುಂಟು; ಆ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡಲು ಮೊದಲಾಗಿದೆ. ಸದ್ಯಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರಿಗೆ ಅಮಿತವಾದ ಅಧಿಕಾರಬಲವೇ ಇದೆ. ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಸದೆ ವಾರಂಟಿಲ್ಲದೆ ದಸ್ತಗಿರಿಮಾಡುವುದು, ವಿಚಾರಣೆಗೊಯ್ಯದೆ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟಿರುವುದು, ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವುದು, ಸಂಘಗಳನ್ನೂ ಸಭೆಗಳನ್ನೂ ಭಂಗಪಡಿಸುವುದು, ವೃತ್ತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನೊಡ್ಡುವುದು, ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಪೌರಾಧಿಕಾರವು ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧೀನವಾಗಿದೆ. ಶಾಸನಾಧಿಕಾರವು ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರ ಸ್ವಾಧೀನವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ನ್ಯಾಯಾಂಗವೂ ಅವರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನವೂ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರ ಇಷ್ಟವನ್ನನುಸರಿಸಿಯೇ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆಗೊಳಗಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಭಾಗವು ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತ ಮಾತ್ರವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಅಧೀನರಾದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ನಿರ್ಣಯದಂತೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು. ಅಧಿಕಾರ ಭಾಗವು ಲುಪ್ತವೋ ಸಂದಿಗ್ಧವೋ ಆಗಿರುವಾಗ ಪೌರರ ಕರ್ತವ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರವೂ ಕಿರಿದಾದುದು. ಅವರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಭಗ್ನ ಅಥವಾ ಭಿನ್ನವಾದ ರಾಶಿ ಮಾತ್ರವಾದುದು; ಪೂರ್ಣವಾದುದಲ್ಲ.

3. ಪೌರನಿರ್ವಾಹದ ಆತಂಕಗಳು

ಕರ್ತವ್ಯವಿಸ್ತಾರ, ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಮೋಹ, ಅವಶ್ಯರಂಪರೆ, ಮುಖ್ಯ ಆತಂಕಗಳು, ಅಜ್ಞತೆ, ಅಲಕ್ಷ್ಯ, ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿ, ಆತೆ, ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ನೀತಿಯ ಆದರ್ಶ, ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ, ಭಾರತೀಯ ದೃಷ್ಟಿ.

ಭಾರತವರ್ಷದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಮ್ಮ ಪರಮೋದ್ದೇಶವನ್ನು 1917ರಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯವಿಸ್ತಾರ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದರು.

ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರನ್ನೇ ಕಾಲಕ್ರಮವಾಗಿ ಸ್ವರಾಷ್ಟ್ರಭಾರ ನಿರ್ವಾಹಕರಾಗುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸುವುದು ತಮ್ಮ ಅಂತಿಮ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಂದು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸಿದರು. ಆ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಆಡಳಿತದ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಸಭೆಗಳೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವದ ಆಚರಣೆಯೂ ಮೂಡಿಕೊಂಡವು. ಸದ್ಭಿಕ್ಷುತಿಯನ್ನು 20-30 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜಾಸಮೂಹದ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಅಂಶವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುವುದು. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣಾಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಪ್ರವೇಶವೊದಗಿದೆ. ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗವು ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಈ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ಅವಶ್ಯ.

ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಅಥವಾ ಅಮೆರಿಕದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವೂ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯವೂ ಸಂಪ್ರದಾಯರೂಪದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಮೋಹ ಗೊಂಡು ಭದ್ರವಾಗಿವೆ. ಅಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವದ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ವಿಪತ್ತುಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡವು. ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಪಡೆದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿಪತ್ತುಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪೌರರು

ಎಷ್ಟು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದರೂ ಸಾಲದೆನ್ನಿ ಸುತ್ತದೆ. ಆ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬರು ಈ ಪರಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ:—

“ವೆಲ್ಸ್, ಬರ್ನಾರ್ಡ್ ಸಾ ಮುಂತಾದವರು ಜನಸ್ವಾಮ್ಯದ ಆಚರಣೆಗೇ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಜನರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಎಂದೂ ಆಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ; ಆಳಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವರೂ ಅಲ್ಲ. ಆಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯೂ ಅಲ್ಲ.

“ವರಣಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಮಾಡುವ ಜನಸ್ಥೋಮದಲ್ಲಿ ಸೇಕಡ 99 ಮಂದಿಗೆ ನೌಕಾಶಸ್ತ್ರ ಸನ್ಯಾಸನ, ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಪರಿಷ್ಕರಣ, ಆಯವ್ಯಯ ಶೋಧನೆ ಮುಂತಾದ ಮಹದ್ಗಹನವಾದ ಪ್ರಸ್ತಾವಗಳಲ್ಲಿ ಏನುತಾನೇ ತಿಳಿದಿದ್ದೀತು! ಆದರೂ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆಯಲಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಪಕ್ಷದವರು ಯಾರಾದರೂ ಅವರ ಭಂದಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಸಾಧ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಲಂಚವನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಅವರ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನೂ, ಅವರ ಮನೋಭಾವಗಳನ್ನೂ, ಅವರ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿ ಸುತ್ತಲಿರಬೇಕು; ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದಾಗಲಿ ದುರಾಶೆಯಿಂದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲ; ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಆದರ್ಶ ಧೈಯಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಆಸ್ಪದ ಮಾತ್ರವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಬಂಧವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ವ್ಯತ್ಯಾಸಪ್ರೀತಿಗಳಾದರೋ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಚಿ, ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಕೃತಗೊಳಿಸಿ, ಕೋಪತಾಪಗಳನ್ನು ಉದ್ರೇಕಪಡಿಸುತ್ತ ಜನರಿಗೆ ಮಂಕುಬೂದಿಯನ್ನೇರಚುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೇನೆಂದರೆ ಈ ಜನಸಮೂಹದಿಂದ ವರಣಸಿದ್ಧರಾದವರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆ ಜನರು ಸ್ಪಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನೂ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನೂ ರಚಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು.

“ಜನಸ್ವಾಮ್ಯವೆಂಬುದು ಒಂದು ಬಿಸಿಲ್ಲದುದು. ಜನರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಆಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆಂಬ ಒಂದು ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಜನರನ್ನು ಮೂಗುದಾರ ಹಾಕಿ ಎಳೆಯುವವರು ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರು ಮತ್ತು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಮಹತ್ಕರವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡುವ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರು. ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮೇಧಾವಿಗಳ ನೇತೃತ್ವವನ್ನು ಅಡ್ಡಿಮಾಡುವುದೊಂದೇ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯದ ಆಚರಣೆಯ ಮುಖ್ಯ ಮಹಿಮೆ. ಜನಸ್ವಾಮ್ಯಯುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದವನು ಕೌಶಲಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವುದು ಮಕ್ಕಳ ಕ್ರೀಡಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು

ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಮೊದಲಿಟ್ಟ ಹಾಗೆ. ತನ್ನ ಕೆಲಸವು ಪೂರೈಸುವವರೆಗೂ ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಪದೇ ಪದೇ ಅವರಿಗೆ ಮಿತಾಯಿಯನ್ನೂ ಗೊಂಬೆಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅಡುಗೂಲಿ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಮಧ್ಯೇ ಮಧ್ಯೇ ಎದ್ದು ಅವರೊಡನೆ ಕೂಸುಮರಿಯಾಟವನ್ನು ಆಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪಾರವಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಂಟೇ !”

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ಅಥವಾ ಜನಾಧಿಪತ್ಯ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವು ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನೇ ನಡೆಸುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ; ಬೇರೆ ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ಸೂತನವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರತತ್ವಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿ, ಸೋಜಿಗವೆನಿಸುವ ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಜನಾಧಿಪತ್ಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವಗಳು ಎಲ್ಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಲಾರವು. ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಆ ತತ್ವಗಳು ಯುಕ್ತವೋ ಅಯುಕ್ತವೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವೂ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿಲ್ಲ; ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಭಾರತೀಯರು ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒದಗಬಹುದಾದ ಆಪತ್ತುಗಳನ್ನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವಗಳನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಅನುಭವ ಲಬ್ಧವಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಪೌರರು ಸಾಮಾನ್ಯನಾದಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನ ತಕ್ಕದ್ದು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ವಹಿಸಿದಲ್ಲಿ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ಆತಂಕವಿಪತ್ತುಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ರೋಗವು ತಗಲಿದ ಮೇಲೆ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ರೋಗ ಬಾರದಂತೆಯೇ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ತಾಳುವುದು ಮೇಲು.

ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವವು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾಗಿ ಕಂಡರು. ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಜನತೆಯ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾದ ಪೋಟಾಪೋಟಿಯು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ವರ್ಗ

ಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವೈಷಮ್ಯವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಸ್ವಯೂಛ ಕಲಹಗಳು ರೇಗುತ್ತವೆ. ಧನಿಕರಾದವರು ಗೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ, ಬಡವರಾದವರು ಸೋಲುತ್ತಾರೆ. ಧನಿಕರಿಗೇ ಜಯಪ್ರಾಪ್ತಿಯೂ

ಆಪತ್ತರೂಪರೆ ಅಧಿಕಾರಲಾಭವೂ ಆಗುವುದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ ತತ್ವಕ್ಕೂ ಒಪ್ಪತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ಪದೇ ಪದೇ ವರಣ

ಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಜನರು ಸದಾ ಉದ್ವಿಗ್ನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತ ಶಾಂತತೆಯೆಂಬುದನ್ನೇ ಪಡೆಯದೆ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ವರಣಕಾಲದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ದುರ್ನೀತಿಯು ಅತಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಟು ಜಾಡ್ಯದಂತೆ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ. ಛಂದಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಛಂದಗಳ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುವುದು. ನೀತಿಭಂಗವಾಗ ಬಾರದೆಂದು ಎಷ್ಟು ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರೂ ನೀತಿಯು ನೆಲೆಸುವುದಿಲ್ಲ; ನಿಯಮಗಳೆಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿರಬಹುದೋ ದುರ್ನೀತಿಯ ಕೌಶಲವೂ ಅಷ್ಟೇ ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಯಮವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯೇ ವರಣಕಾರ್ಯನಿರತ ರಾದವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವುದು. ನೀತಿನಾಶವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಲ್ಲದೆ ಆಡಳಿತವು ಸ್ಥಿರಪಡುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳ ಕಿತ್ತಾಟವಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯಾಂಗವು ಪದೇ ಪದೇ ಓಡಲಾಗುತ್ತಲಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗವೇ ಅಧಿಕಾರಪ್ರಬಲವೆಂದಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ವಾಸ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗ ಪ್ರಮುಖರೇ ಶಾಸಕಾಂಗವನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆಸತಕ್ಕವರು. ಜನಾಧಿಪತ್ಯವು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಜನರ ಆಧಿಪತ್ಯವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಜನರು ಆಡಳಿತವೆಲ್ಲವೂ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಮೂಢರಾಗುವರು. ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆಗಳು ಅಸಂಖ್ಯಾಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಘೋರಾರಣ್ಯದಂತೆ ಬೆಳೆಯುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರವು ಅಸ್ಥಿರವಾಗಿದ್ದು ಅಭೈರ್ಯಪಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದುರ್ನೀತಿಯು ಅಚಿಂತ್ಯವಾದ ಅವತಾರಗಳನ್ನೇ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರಲಾಭಾ

ಲಾಭಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮೋಸಕೃತ್ಯಗಳು ವರ್ಣನಾತೀತ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲದೆ ಬಹುಪಕ್ಷದವರ ಮೂರ್ಖತೆಯನ್ನು ವುದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಸಂಖ್ಯಾದುರ್ಬಲರಾದವರು ದುರ್ಗತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಮುಷ್ಕರ ಸಂಧಾನಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಅಂತಹವರಿಗೆ ಆಸ್ಪದವೇ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನಸಂತರೂ ವಿವೇಚನ ಶಾಲೆಗಳೂ ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೇ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಡ್ಡಿಯು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಬಹುಪಕ್ಷದವರ ಅತ್ಯಾಚಾರವೂ ಉಂಟು, ಅಲ್ಪಪಕ್ಷದವರ ಅತ್ಯಾಚಾರವೂ ಉಂಟು. ಇಬ್ಬರ ಕಿತ್ತಾಟದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಶಕ್ತಿ ತೇಜಸ್ಸುಗಳು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿಬಿಡುವುವು.

ಒಬ್ಬ ನಲ್ಲಿ ಜಯಲಾಭವಾಗುವುದು ಕೆಲವರಿಗೆ. ಧನಬಲವೋ ಅಧಿಕಾರ ಒಲವೋ ಉಳ್ಳ ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಜಯಸಿದ್ಧಿಯಾದಾಗ ಬಹು ಜನರಿಗೆ ದುರ್ಗತಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತಿ. ಲಕ್ಷಾಧೀಶನಾಗಿ ಒಬ್ಬನು ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಮಂದಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೂಪದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಹಾಗೆಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಧಿಕಾರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನೂ ಆನೇಕರು ಕೀಳನ್ನೂ ಪಡೆಯುವರು. ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಂತತೆಯಾಗಲಿ ಗಾಂಭೀರ್ಯವಾಗಲಿ ತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ; ಸದಾ ಗಡಿಬಡಿಯೇ. ಜನರು ಧೀರತೆಯನ್ನೂ ಮನೋಬಲವನ್ನೂ ಬಲಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೂ ಸ್ವಾರ್ಥತೆಯನ್ನೂ ಆತ್ಮಾಶೆಯನ್ನೂ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಸದಾ ಕ್ಲುಬ್ಧವೂ ಅಲ್ಲಕಲ್ಲೋಲವೂ ಆಗಿ ಮೊಳಗುತ್ತಲಿರುವ ಸಮುದ್ರದಂತೆಯೇ ದೇಶವಿರತಕ್ಕುದು. ಶಾಂತಿ, ನಿದಾನ, ವಿರಾಮಗಳು ಮಾಯವಾಗಿ ಆತುರ, ಆರ್ಭಟ, ಕೋಲಾಹಲಗಳೇ ಬೇವನದ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸತಕ್ಕವು.

ಇವುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಅಲ್ಲಿಯ ಪೌರಸಮೂಹಗಳಿಗೆ ಕೆಲವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಮುಖ್ಯ ಆತಂಕಗಳು ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಸ್ವರೂಪದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪೌರರಿಗೆ ವಿಪತ್ಯಾರಕಗಳಾದ ಅಂಶಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು:—

1. ಅಜ್ಞತೆ.—ಅಜ್ಞಾನಾದ ಪೌರನು ಛಂದಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದೂ ಆಳಲೆಕಾಯಿ ಪಂಡಿತನು ಔಷಧವನ್ನು ಕೊಡುವುದೂ ಒಂದೇ. ರೋಗವು ಗುಣವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ರೋಗಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಭವ ಹೇಗೋ ಹಾಗೇ ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಪೌರನು ತನ್ನ ಛಂದವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾದ ತೊಂದರೆಗಳು ಹುಟ್ಟಬಹುದು. ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವುಳ್ಳ ರಾಷ್ಟ್ರದ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಿವೇಚನಾಪರರಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ವಾಶ್ವಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಪೌರರಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದುವುದೂ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗುವುದೂ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸಾಲದು. ಏಕೆಂದರೆ ವೃತ್ತಪತ್ರಲೇಖನಗಳೂ ಭಾಷಣಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪಕ್ಷಪಾತದಿಂದಲೇ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಪೌರನಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವುಂಟು; ಆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲು ಪೌರನು ವಿಷಯವನ್ನು ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಪೂರ್ವಾಪರಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ವಿವೇಕವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ ತರುವಾಯ ಇತ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದರೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಕಾಲ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಪಕ್ಷವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಆ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಚರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಯಕರನ್ನು ವರಿಸಿಕೊಂಡ ತರುವಾಯವೂ ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಅನುಸರಿಸಬಾರದು; ಅನುಸರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಧೇಯತೆಯನ್ನೂ ತೋರಬೇಕು, ಎಚ್ಚರವನ್ನೂ ತೋರಬೇಕು.

ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಂತವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಸದಾ ಪ್ರಯತ್ನನಿರತರಾಗಿರಬೇಕು. ಜ್ಞಾನವಂತರಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಛಂದ ದಾನದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಿತವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ವಿವೇಕಶಾಲಿಗಳಾಗಿ ಛಂದಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕು.

2. ಅಲಕ್ಷ್ಯ.—ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾದವರೂ, ಸ್ವತಂತ್ರಬುದ್ಧಿಬಲದಿಂದಲೇ ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡಲು ದಕ್ಷರಾದವರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸದೆಯೇ ತಟಸ್ಥರಾಗಿರುವುದುಂಟು. ಹಾಗೆ ದೂರಸ್ಥರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅವರಿಂದ ಒದಗಬಹುದಾದ ಪ್ರಯೋಜನವು ದೊರೆಯದಂತೆ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯಭ್ರಷ್ಟರಾದವರು ರಾಷ್ಟ್ರಸಮುಖದಲ್ಲಿ ದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದೇ ಎನಿಸತಕ್ಕವರು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರಾದುದರಿಂದ ತಮ್ಮಿಂದ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ. ಸಂಖ್ಯಾದುರ್ಬಲರಾಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರಾಜ್ಞರಾದವರು ಪ್ರಯತ್ನಶಾಲಿಗಳಾಗಿ ಇತರರನ್ನು ತಮ್ಮ ದಾರಿಗಳೆಯಲು ಸನ್ನಾಹ ಪಡಬೇಕು.

3. ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿ.—ಪೌರನಾದವನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಮರೆತು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಭಾಗದ ಹಿತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಮರಿಸಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಭಾಗದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ತಕ್ಷಣವೇ ಅವರನ್ನು ಪಕ್ಷಪಾತವುಳ್ಳವರೆಂದು ನಿಂದಿಸುವುದುಂಟು. ಪೌರಕರ್ತವ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳೆಂಬ ನಂದಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅವಕಾಶವುಂಟು. ಸ್ವಕುಲಾಭಿಮಾನದಿಂದಲೋ ಸ್ವಜಾತಿಯಭಿಮಾನದಿಂದಲೋ ಪೌರನು ಪೌರಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಮುಖದಲ್ಲಿ ದ್ರೋಹವೇ ನಡೆದಂತಾಗುವುದು. ಪೌರ ಕರ್ತವ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಕಿರಿದಾದುದನ್ನು ಹಿರಿದಾದುದಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಸದಾ ಆವಲಂಬಿಸಬೇಕು. ಗ್ರಾಮಭಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಜಾತಿಭಕ್ತಿಗಿಂತಲೂ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು ದೊಡ್ಡದು. ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಗೆ ಆತಂಕವಾಗಿ ತೋರುವ ಜಾತಿ ವಿಶ್ವಾಸವಾಗಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರಭಕ್ತಿ ಯಾಗಲಿ ಅಯುಕ್ತವಾದುದು.

4. ಅಶೀ.—ಗ್ರಾಮವಾಗಲಿ, ನಗರವಾಗಲಿ, ಜಿಲ್ಲೆಯಾಗಲಿ, ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದಾದ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಲಿ ಪೌರನಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಆಶೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಸಲ

ಆಶೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನೆಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಸುವುದು. ಧನದಾಶೆಯೋ, ಅಧಿಕಾರದಾಶೆಯೋ, ಗೌರವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳ ಆಶೆಯೋ ಯಾವುದಾದರೂ ಸರಿಯೇ, ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತನು ಮನಸ್ಸುಕೊಟ್ಟರೆ ದುರ್ಬಲನಾಗಿ ದುರ್ನೀತಿಗಿಡೆಗೊಡುವನು. ಶಾಸನ ಸಭೆಗೆ ಸದಸ್ಯನಾದವನ ಬಳಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರೋ ಕಾರಭಾರಿಗಳೋ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವಂತೆ ಹಣದಾಶೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಅಥವಾ ಪದವಿ ಪಡೆದಾತನು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವ ಸೇವೆಯನ್ನು ತೋರಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಕೂಡಲೆ ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವಕನಿಗೆ ಇಂತಹ ಆಶೆಗಳು ಪದೇ ಪದೇ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತನು ನಿಸ್ಪೃಹನಾಗಿರಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳ ಆಶೆಯನ್ನು ಬಿಳಿಸಿದಾಗಲೂ ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವೆಯೆಂಬುದು ಸ್ವಸೇವೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ಖ್ಯಾತಿಯು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ನಿಸ್ಪೃಹತೆಯ ಕಷ್ಟವೂ ಹೆಚ್ಚುವುದು.

ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವದ ಆಚರಣೆಯು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದರೂ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಈ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ತೋರಿಕೊಂಡೇ ಇವೆ. ದುರ್ನೀತಿಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಬಲಗೊಂಡ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೆಂಬುದು ಉನ್ಮಾದವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು; ಪೌರರು ರಾಷ್ಟ್ರಭೂಷಣರಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಕಂಟಕರಾಗಿ ಕಳಂಕ ಸ್ವರೂಪರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಬಲವಾದ ಅನರ್ಥಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಕೂಲವೊದಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ ನಿವಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪೌರಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಡಗಿಸುವುದು ಅಕ್ಷಮ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟೂ ದುರ್ನೀತಿಗೆ ಅವಕಾಶವು ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಅಡಗಿಸಲು ವಿಧಿಗೆ ಬಲವಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಅಡಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬುದೊಂದೇ. ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬುದು ಜನರಿಂದಲೇ ರೂಪಗೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಜಾತಿಯ ಆಚಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥನು ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟ

ನೆನಿಸುತ್ತಾನೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಯಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟ ನೆನಿಸುವ ವಿಪತ್ತನ್ನು ತೋರುವ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬುದು ಪ್ರಬಲವಾಗಿರಬೇಕು. ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯದ ಅಂತಸ್ತು ಬಲೈಗಳು ಹೇಗಿರುತ್ತವೆಯೋ ಪೌರರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಶೀಲಬಲವುಳ್ಳವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಜಾತಿಕಟ್ಟಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಜನದಕಟ್ಟಿಂಬುದು ರೂಪಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೂಲಕ ತಾಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬುದು ರೂಪಗೊಳ್ಳುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನಾನಾವಿಧವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು; ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬೇರೊಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯು ಖಂಡಿಸುವುದು; ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವರು. ಹೀಗೆ ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳು ಸರಿಸುಮಾರಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುವು. ಸಮಸ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುವ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದು, ಸಮಸ್ತ ಜನರೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಪೂರ್ವಾಪರಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ, ಏಕಕಂಠದಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಅದನ್ನು ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಸರವೇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಆದ್ದರಿಂದ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವು ಹೀಗೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಯಾಗುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ತೋರತಕ್ಕುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯದ ಸಿದ್ಧಿಯು ಬಲುಕಷ್ಟ. ಆದರೆ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ನೀತಿಯ ಕಟ್ಟಿರುವುದು ಹೇಗೆ?

ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ನೀತಿಯ ಅಂತಸ್ತು. ಆ ನೀತಿಯ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ನೀತಿಯ ಆದರ್ಶ ತಕ್ಕವರು ಆದರ್ಶಭೂತರಾದ ಪೌರರು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ ಮಹಾವಿರುಷರ ಜನ್ಮಧಾರಣೆಯು ನಡೆದಿದ್ದು ಅವರ ಜೀವನವೃತ್ತಾಂತ ವಿವರಗಳು ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಸ್ಮರಣೀಯವಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ

ದುರ್ನೀತಿಯು ತೋರಿಕೊಂಡರೂ ದುರ್ನೀತಿಯೆಂದು ಭಾಸವಾಗಿ ದುರ್ಬಲವಾಗುವುದು. ಭರತವರ್ಷದ ಇಂದಿನ ಬಲವೆಲ್ಲವೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಿಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಉದಾತ್ತವಾದ ಆದರ್ಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದೆ. ಈಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ ಫಿರೂಸ್ ಪಾ ಮಹತಾ, ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಗೋಖಲೆ, ಎಟ್ಟಲಭಾಯಿ ಪಟೇಲ್ ಮುಂತಾದ ಆದರ್ಶ ಪೌರರು ಬದುಕಿದ್ದು. ಮೇಲ್ವಜ್ಜೆಯನ್ನು ತೋರಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತೋರಿಕೊಟ್ಟ ನೀತಿಯನ್ನೇ ಆವಲಂಬಿಸಲು ಭಾರತೀಯ ಪೌರರು ಕೃತಪ್ರಯತ್ನರಾಗಿ ಎರಡು ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಪುಷ್ಟಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಎರಡು ಗುಣಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ:—

(1) ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಅರ್ಥಾತ್ ದೇಶೀಯರಾದವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಜವಾದ ಪ್ರೇಮ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು.

(2) ತ್ಯಾಗ, ಅರ್ಥಾತ್ ತನ್ನ ಕಾಲ, ಜೈತನ್ಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾರ್ಥಲಾಭ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನೂ ದೇಶದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ತ್ಯಜಿಸುವುದು. ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸುವುದು.

ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದಷ್ಟೂ ಪುಣ್ಯಲಾಭವಾಗುವುದು, ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸವೂ ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಜನಸೇವೆಯೇ ದೇವರ ಸೇವೆಯೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಭಾರತೀಯರು ಆಚರಿಸಬೇಕು. ಪುಣ್ಯಪಾಪಗಳು ದೇಶಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ಗೋಖಲೆಯವರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಮಂತ್ರವೆಂಬುದರ ಅರ್ಥವೇ ಇದು. ನೌರೋಜಿ, ರಾನಡೆ, ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರ ಜೀವನವು ಈ ತತ್ವಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನಸ್ವರೂಪಗಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶವು ಉತ್ತುಂಗವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆತ್ಮಗೌರವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ನೀಚತನವಾಗಲಿ ಅಯೋಗ್ಯತೆಯಾಗಲಿ ಅಕರ್ತವ್ಯವೆನಿಸುವುದು. ಆ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚವಾದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ದೇಶಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ತ್ಯಾಗಸಿದ್ಧತೆಯಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ ಜನರಿದ್ದ ದೇಶವು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅವೂರ್ವವಾದ ಆದರ್ಶಸಿದ್ಧಿಯುಂಟು. ಭಾರತೀಯ ದೇಶಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದಾಗಲಿ
 ಭಾರತೀಯ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂತಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ
 ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ ದೇಶಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾದಾತನು* ತನ್ನ ದೇಶ
 ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಭಾರ
 ತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಪರಿಸ್ತುತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಯೇ ಇದೆ:—

“ನನ್ನ ದೈಯವು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭ್ರಾತೃಭಾವಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲ. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಚೈತನ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಾಲವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಯಸಿದ್ದಾಗಿದ್ದ ಭರತವರ್ಷದ ಮೋಕ್ಷ ಮಾತ್ರವೇ ನನ್ನ ಗುರಿಯಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರ ವಿಮೋಚನೆಯ ಮೂಲಕ ಇಡೀ ಮಾನವ ವರ್ಗದ ಸಹೋದರಭಾವಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವು ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ. ನನ್ನ ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ನಿಷೇಧಕವಾದುದಲ್ಲ. ಅದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಇತರರ ಹೈನ್ಯತೆಯ ಮೇಲೇರಿ ಶೋಭಿಸತಕ್ಕ ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾನೊಲ್ಲೆ. ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಾಗಲಿ ಯಾವ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಯಾಗಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಮಾನವವರ್ಗದ ಮೇಲೆಗೆ ಎಲ್ಲಷ್ಟು ವಿರೋಧವನ್ನು ತೋರುವುದಾದರೂ ಆ ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ಶೂನ್ಯ ಸಮಾನ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ದೇಶಭಕ್ತಿಗೆ ಆಧಾರ ಘಟವಾದ ನನ್ನ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜೀವರಾಶಿಗಳ ಹಿತಚಿಂತನೆಯುಂಟು. ಮಾನವರೆಂದು ಹೆಸರಾದ ಜೀವಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಏಕೀಭಾವವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ದೇಶಿಕೊಂಡುಹೋಗುವ ಕ್ರಿಮಿಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮಸ್ತ ಜೀವಿಗಳೊಂದಿಗೂ ಏಕೀ ಭಾವವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ನಾನು ತವಕವುಳ್ಳವನಾಗಿರುವೆನು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬನೇ. ಆದ ಭಗವಂತನಿಂದ ಸೃಷ್ಟರಾದವರು ; ಜೀವವೆಂಬುದು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದ್ದಾಗಿದ್ದು ಒಂದೇ.”

ಧರ್ಮಬದ್ಧರಾದ ಭಾರತೀಯರು ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲವರಾದ ಕಾರಣದಿಂದ
 ಭಾರತೀಯ ದೃಷ್ಟಿ ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ಆತ್ಮಗೌರವವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿ
 ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವರು. ಕೋಮಲವೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ
 ಆದ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ನಿಧಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಡೆದಿರುವ

* ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿ.

ಈ ವಿವರವು ಹಿಂದೂ ಜನರ ನಿತ್ಯಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಂತೆಯೇ ಇದೆ :

ಸರ್ವೇ ಚ ಸುಖಿನಸ್ತಂತು ಸರ್ವೇ ಸಂತು ನಿರಾಮಯಾಃ |

ಸರ್ವೇ ಭದ್ರಾಣಿ ಪಶ್ಯಂತು ಮಾ ಕಶ್ಚಿದ್ಧುಃಖ ಭಾಗ್ಯವೇತ್ ||

ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಧರ್ಮದ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳೂ ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿಳಿಯತಕ್ಕವು. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ದುರ್ನೀತಿಗೆ ಎಡೆಕೊಡದಿರುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಉದಾತ್ತವಾದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರು ಇತರ ದೇಶದವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಾಗಲೂ ಬಹುದು. ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವನ್ನೇ ಅತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ ಭಾರತೀಯ ಜನರು ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನೂ ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಕಾಠಿನ್ಯವನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆತ್ಮ, ಗೃಹ, ಸ್ಥಳ, ದೇಶ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತೆಂಬ ಪಂಚಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಪಂಚಯಜ್ಞಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ “ತೃಜೇತ್ಕುಲಾರ್ಥೇ ಪುರುಷಂ ಗ್ರಾಮ ಸ್ವಾರ್ಥೇ ಕುಲಂ ತೃಜೇತ್ | ಗ್ರಾಮಂ ಜನಪದಸ್ವಾರ್ಥೇ ಆತ್ಮಾರ್ಥೇ ಪೃಥಿವೀಂ ತೃಜೇತ್ ||” ಎಂಬ ಆರೋಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರ ಮುಂದಿರುವ ಕರ್ತವ್ಯವು ಅಮೋಘವಾದುದು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ವಿಷಮವಾದವು, ಭಾರತೀಯರ ಸರ್ವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಬಯಸತಕ್ಕವು.

IV. ಕಚೇರಿ ಇತಿಹಾಸ

ಈಚಿನ ಇತಿಹಾಸ

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಘರ್ಷಣೆ, ರಾಜಾ ರಾಮನೋದನರಾಯ. ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜ, ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ, ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ, ದೇಶಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು, ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿ, ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮ, ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಣಾಮ, ನಷ್ಟಚೈತನ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಅಖಿಲ ಭಾರತದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್, ಬಾಲ ಗಂಗಾಧರ ತಿಲಕ್, ಪಕ್ಷವಿಪಕ್ಷಗಳು, ಸೂರತ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್, ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗ್, ಗೋಖಲೆ, ಹೊರಗಿನ ಭಾರತೀಯರು, ಫೋರ ಯುದ್ಧಕಾಲ, ಆನಿಬೆಸೆಂಟ್, ಗಾಂಧೀಜಿ, ಸುಧಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ, ರೌಲತ್ ಮಸೂದೆಗಳು, ಪಂಜಾಬಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ವಿಚಾರಣೆ, ಖಿಲಾಫತ್ತಿನ ಸಮಸ್ಯೆ, ನಾಗಪುರದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್, ಅಸಹಕಾರ, ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ, ಯುವರಾಜರ ಸುಚಾರ, ಅಹಮದಾಬಾದ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್, ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ನಿರ್ಬಂಧ, ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷ, ಕೋಮು ಕಲಹ, ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದ ಸಾಧನೆ, ನೆಹರು ವರದಿ, ಇತ್ತೀಚಿನ ಸಂಗತಿಗಳು, ಸ್ವರಾಜ್ ಧ್ಯೇಯ.

ಇಂದಿನ ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲು ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆ ಪರಿಚಯವು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ದೇಶವನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ತಲೆದೋರಿದ ಹಲಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಕಂಡೆವು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಐಕ್ಯತಾ ಸಿದ್ಧಿಗಿಂತಲೂ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ಫಲಿತಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಘರ್ಷಣೆಯೆಂಬುದು ಪ್ರಾಯಶಃ ಮಹತ್ತರವಾದುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಭ್ಯತೆಗಳಿಗೂ ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಭ್ಯತೆಗಳಿಗೂ ಪರಸ್ಪರವಾದ ಸಂಧಿ ಸಂಘರ್ಷಣೆಗಳು ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಒದಗಿವೆ. ಇವುಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯು ಉಜ್ವಲವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಗಳೂ ಆಂದೋಲನಗಳೂ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ನಾವು ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ತೊಡಕುಗಳನ್ನೂ ಕಾಣುವ ವೊದಲು ಇವುಗಳ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿಯಾದರೂ ತಿಳಿಯ ತಕ್ಕದ್ದು.

ಬಂಗಾಳ ಪ್ರಾಂತವು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸ್ವಾಧೀನವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಲ
ಕೆಲವರು ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಕನ್ ವಿಶಾಲ
ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಘರ್ಷಣೆ ವಾದುದೂ ಅತಿ ಫಲವತ್ತಾದುದೂ ಆದ ಕ್ಲೇತ್ರ
ವನ್ನು ಆಳುವ ಕರ್ತವ್ಯಭಾರವು ಒದಗಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ
ಕೆಲವರಿಗೆ ದೇಶೀಯರ ನಡೆ ನುಡಿಗಳನ್ನೂ ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ
ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ತೋರಿತು.
ವಾರನ್ ಹೇಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್ ಎಂಬಾತನು ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ
ಎಷ್ಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ (Asiatic Society) ಯೆಂಬ ಸಂಘವು ಆ ಉದ್ದೇಶ
ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಫರಂಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸಂಸ್ಕೃತ
ಭಾರತೀ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಔತ್ಸುಕ್ಯದಿಂದ ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದರು ; ಆದರೆ ಬಹು
ಭಾಗದವರು ತಟಸ್ಥರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ತಮ್ಮ ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳೇ
ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುವೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಇದ್ದರು. ಹಿಂದೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಸನಾತನ
ಧರ್ಮನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವರು ಫರಂಗಿ ಜನರು ರಾಜ್ಯಲಾಭಪಡೆದ ವಿಷಯ
ದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತಿಭರಾಗಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ಮತಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥ
ಗಳನ್ನೂ ಫರಂಗಿಯವರು ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ತಳ್ಳಂಕ
ಗೊಂಡರು. ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್
ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತು ಕಂಪನಿಯ ನೌಕರರಾದರು. ಮುಸಲ್ಮಾನ
ಮೌಲ್ವಿಗಳಿಗೂ ಈ ಮುಗ್ಧತೆಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆ
ಯನ್ನು ಕಲಿತ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಮತಾಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಲೋಪ
ತೋರುವುದೆಂದು ಶಂಕೆಪಟ್ಟರು. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಫರಂಗಿಯವರಲ್ಲಿ
ಮತಪ್ರಚಾರಕರಾದವರೂ ಇತರರೂ ಹಿಂದೂ ಮತವು ಮೌಢ್ಯವೇ
ತುಂಬಿದ ಗುಹಾಂತರ ಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತ, ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸಭ್ಯತೆ
ಯನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುವುದು ತಮ್ಮ ಸುಯೋಗವೂ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ಆದುದೆಂದು
ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಮುಂದಾಳುಗಳಾ
ದವರು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದರು ; ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಪಡೆದು
ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತ ಕೆಲವರು ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಸಮಾಜ
ನೀತಿಯನ್ನೂ ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪದ್ಧತಿಗಳೇ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದ ಕೆಲವರು ತರುಣರು ಗೋಮಾಂಸ ನಿಷೇಧವು ದುಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿದು ಒಂದಾನೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶ್ರೋತ್ರಿಯರೂ ಆಚಾರನಿಷ್ಠರೂ ಆಗಿದ್ದವರ ಮನೆಗಳ ಮುಂದೆ ಗೋಮಾಂಸವನ್ನು ತಂದು ಚಲ್ಲುವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ವರ್ಗಗಳ ಜನರು ಈ ರೀತಿ ತಳಮಳಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಭ್ರಾಂತಿಯೂ ಇತಿಕರ್ತವ್ಯ ಮೌಢ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚಿದವು. ಅಧಿಕಾರಬಲವುಳ್ಳ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉಪಾಸಕರ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು.

ರಾಜಾರಾಮಮೋಹನ ರಾಯನ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಅಂದೋಲನಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವವು.

ರಾಜಾರಾಮ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೊಂಡ ಮೋಹನ ರಾಯ ಮುದ್ರಣ ಸೌಕರ್ಯದಿಂದ ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತ ವಾದವಿವಾದಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು.

ರಾಮಮೋಹನನು 1774ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೋತ್ರಿಯರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾದನು. ಪಾಟ್ನ ನಗರದಲ್ಲಿ ಫಾರಸೀ ಅರಬ್ಬೀ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನೂ ವಾರಣಾಸಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನೂ ಹದಿನೈದನೆಯ ವರ್ಷದೊಳಗಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿದನು. ಬೌದ್ಧಮತದ ತತ್ವಗಳನ್ನೂ ಆಚಾರ ಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅದೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಿಬ್ಬತ್ತಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಸಾಹಸವನ್ನು ತೋರಿದನು. ಅನತಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಈತನಿಗೂ ಈತನ ತಂದೆಗೂ ವಾಗ್ವಾದಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯು ಮೂಢನೆಂದು ವಾದಿಸಿ ಆಚಾರನಿಷ್ಠರೊಡನೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ವಿರೋಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ರಾಮಮೋಹನನಿಗೂ ಆತನ ತಂದೆಗೂ ಜಗಳವೇ ನಡೆಯಿತು. ಹುಟ್ಟಿದ ಮನೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ರಾಮಮೋಹನನು ಕಂಪನಿಯ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಕಂಪನಿಯ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದಲೂ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿಲ್ಲ ರಾಮಮೋಹನನು ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು

ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಅತ್ಯುನ್ನತ ತತ್ವಗಳನ್ನೂ ಕಗೊಂಡ ಉಪನಿಷದ್ಗ್ರಂಥಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದು ವಿಸ್ತೃತನೇ ಆದನು. ಅವುಗಳನ್ನು ಓದಿದ ತರುವಾಯ ಹಿಂದೂ ಮತದಲ್ಲಿ ಆಮೋಘವಾದ ತತ್ವರಾಶಿಯು ಅಡಗಿರುವುದೆಂದೂ, ಆ ತತ್ವಗಳು ಮಾಲಿನ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೌಢ್ಯವು ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿರುವುದೆಂದೂ ನಿರ್ಧರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹಿಂದೂ ಜನರ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ದೋಹದಗೊಳಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಸುಧಾರಣೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ಸರ್ವ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ನಡೆಸಲು ಉತ್ಸುಕನಾದ ರಾಮಮೋಹನನು ಪೂರ್ವ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜ ಸಂಪ್ರದಾಯನಿಷ್ಠರಾದವರ ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ, 1814ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನೌಕರಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ವಾದವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಕಲಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸಿದನು. ಭಾರತೀಯರು ಇಂಗ್ಲೀಷು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯತಕ್ಕುದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆತನೇ ಹಿಂದೂ ಕಾಲೇಜ್ ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯೇ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡು ಈಗ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿ ಕಾಲೇಜಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ತಾನೂ ತನ್ನೊಡನೆ ಸೇರಿದ ಗೆಳೆಯರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅವಿಶ್ರಾಂತರಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಮೌಢ್ಯ ಖಂಡನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಧರ್ಮಶುದ್ಧಿಗೂ ಯತ್ನ ಶೀಲರಾದರು. ಸಹಗಮನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಲು ಆತನೇ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡೆಸಿದನು; ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ ವೈಧವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಖಂಡಿಸಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ವಿಶೇಷ ವಾದ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಮೌಢ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲದೆ ಇತರ ಮತಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಬಂದ ಮೌಢ್ಯವನ್ನೂ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಖಂಡಿಸುತ್ತಲಿದ್ದ ರಾಮಮೋಹನನು 1828ರಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡಗೂಡಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. 1830ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಮಂದಿರವು ರೂಪವೆತ್ತಿತು. ಅದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಘಲ್ ಬಾದಷಹನ ಪರವಾಗಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವಾದವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು

ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದನು. 1832ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಧೀನನಾದನು.

ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಚಾತಿಭೇದವೆಂಬುದು ಇರಲಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರನೇಶವಿತ್ತು. ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯೂ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹವೂ ನಿಷಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಮಾಡುವುದು ಅಜ್ಞಾನವೆಂದೂ ಅಯುಕ್ತವೆಂದೂ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ, ನಿರಾಕಾರ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನೇ ಆರಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜದವರು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ರಾಮಮೋಹನನ ತರುವಾಯ ಮಹರ್ಷಿಯೆಂದೆನಿಸಿದ ದೇವೇಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರರಿಂಬಾತನಿಗೂ ಕೇಶವಚಂದ್ರಸೇನನೆಂಬಾತನಿಗೂ ಭೇದವು ತೋರಿಕೊಂಡು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶಾಖೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡವು. ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ಆನೇಕರು ಈ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರು. ಬಂಗಾಳದ ಹೊರಗಡೆ ಕೇಶವಚಂದ್ರಸೇನನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ವೇದ ಸಮಾಜವೆಂಬುದೂ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನಾ ಸಮಾಜವೆಂಬುದೂ ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ್ಗೂ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯದಾದವು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಲೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಸಮಾಜ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಅನುಕರಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ಕಾರಣದಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜವು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಧ್ಯೆ 1875ರಲ್ಲಿ ಕೇಶವಚಂದ್ರಸೇನನೇ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರನ್ನು ಕಂಡ ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಅಭಿಮತಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವಂತಾಯಿತು.

ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ಒಂದಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಆಚಾರಸಂಪನ್ನರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಯುಗಪ್ರವರ್ತಕ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ ನೆನ್ನಬಹುದಾದ ಈ ಮಹಾಪುರುಷನು ಜನಿಸಿ ಗದಾಧರನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದನು.

ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಈತನಲ್ಲಿ ದೈವಭಕ್ತಿಯೊಂದೇ ಸರ್ವಸ್ವವಾಗಿತ್ತು; ದೇವರನ್ನು ಕಾಣುವ ಈತನ ಅಭೀಷ್ಟವು ಇತರರಿಗೆ ಹುಚ್ಚಿನಂತೆಯೇ ತೋರಿತು. ಈ ಮಹಾತ್ಮನ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ನಿರತನಾದ ಈತನು ತೋತಾಪುರಿಯೆಂಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಗುರುವಾಗಿ

ಪಡೆದು ಯೋಗಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದುದಲ್ಲದೆ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಮತಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಿಸಿ ಧರ್ಮ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದನು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯೇ ಈತನಿಗೆ ಒರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ಕಾಳಿಕಾ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಈತನು ಸಂತಾಗ ಯೋಗಿಗಳೂ ಭಕ್ತರೂ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಈತನನ್ನು ಕಾಣುವುದಕ್ಕೂ ಈತನ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಈತನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಚ್ಚ ರಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈತನನ್ನು ಕಂಡವೆಲ್ಲರೂ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ದೈವತ್ವವನ್ನು ಮಾನವನು ಪಡೆಯುವ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡರು. ಹೊಸದಾಗಿ ಮತಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಈತನು ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಮತದ ಘನತೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿರರ್ಥನಗೊಳಿಸಿ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಕವಿದಿದ್ದ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದನು. ಈತನ ಉಪದೇಶದ ಪ್ರಭಾವವು ಈತನ ಜೀವಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂಗಾಳದ ಹೊರಗಡೆ ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. 1886ರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಈತನ ಐಹಿಕ ಲೀಲೆಯು ಕೊನೆಗೊಂಡಮೇಲೆ ಶಿಷ್ಯವರ್ಗದವರಿಂದ ಈತನ ಉಪದೇಶವು ಪ್ರಚಾರವಾಗಬೇಕಾಯಿತು.

ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಬೇರೆೊಂದು ಸುಧಾರಣಾ ಪ್ರಯತ್ನವು ಪಂಚನದ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಲಗೊಂಡಿತು. ಮಹರ್ಷಿ ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ ಯೆನಿಸಿದ ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಯು 1824ರಲ್ಲಿ ಕಾಠ್ಯವಾಡದಲ್ಲಿ ಮೋರ್ವಿಯೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸದಾಚಾರ ಸಂಪನ್ನರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮೂಲ ಶಂಕರನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಬೆಳೆದಾತನು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಈತನಿಗೂ ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ತೋರಿತು ; ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳನ್ನು ಸೇರುತ್ತ ವಿವಾಹವನ್ನೊಲ್ಲನೆಂದು ಮುಷ್ಕರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟನು. ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನರ್ಮದಾ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡಿ, ಕಡೆಗೆ ಮಧುರಾನಗರದಲ್ಲಿ ವೇದವಿಶಾರದನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ ವಿರಜಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಯೆಂಬ ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ವೇದಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ವಿರಜಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಯು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ

ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದವನಾಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ನಿಷ್ಕೂರನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾತನು. ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಗುರುವು ಶುದ್ಧ ವೈದಿಕಮತವನ್ನು ಧ್ವಾರಮಾಡುವ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು (ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ) ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಆ ತರುವಾಯ ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಯು ಕಾಶಿ, ಪ್ರಯಾಗ ಮುಂತಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಡನೆ ವಾದ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದನು. ಈತನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ವಾದಿಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಅಪ್ರತಿಭರಾದರು. ಮೂಢಾಚಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಈತನು ಖಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿವರವು ಅಮೆರಿಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶ್ರುತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಒಂದಾನೊಂದು ಸಮಾಜದವರು ಈತನನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತ ಈತನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಸಮಾಜವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮಚ್ಛಾನ ಸಮಾಜವೆಂಬ ಆ ಸಂಘದ ತತ್ತ್ವಗಳು ದಯಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. 1875ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ದಯಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಆರ್ಯ ಸಮಾಜವೆಂಬುದು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಯಿತು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದಾಗ್ಯೂ ಆರ್ಯ ಸಮಾಜವು ಬಲಗೊಂಡುದು ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ. 1877ರಲ್ಲಿ ಲಾಹೋರಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವು ರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಲಾಲಾ ಅಜಪತ ರಾಯ್ ಮತ್ತು ಲಾಲಾ ಮುನ್ಶೀರಾಮ್ (ಸ್ವಾಮಿ ಶ್ರದ್ಧಾನಂದ) ಎಂಬವರೇ ಮೊದಲೊಂದು ಅನೇಕರು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಮಾಜದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಂದರಿಸುವವರಾದರು. 1883ರಲ್ಲಿ ದಯಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯು ಕಾಲಾಧೀನರಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಆರ್ಯ ಸಮಾಜವು ವಾಯವ್ಯ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಲಗೊಂಡಿತ್ತು.

ಶುದ್ಧ ವೈದಿಕ ಮತವನ್ನೇ ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಲು ಬಯಸಿದ ದಯಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯ ಉಪದೇಶದಲ್ಲಿ ವರ್ಣ ವಿಭೇದಗಳು ಗುಣಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿರತಕ್ಕುದೆಂದೂ ವೇದಗಳೇ ಪರಮ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರತಕ್ಕುದೆಂದೂ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಅಂಶಗಳು. ವೇದಗಳಿಗೆ ಸಾಯಣಾಚಾರ್ಯರ ಭಾಷ್ಯವೇ ಲಭ್ಯವಾಗಿರುವುದು ; ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಭಾಷ್ಯವನ್ನೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವರು. ದಯಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳಾದರೋ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ

ಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ವೇದಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದೆಲ್ಲವೂ ಖಂಡನೀಯವೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷಿಸಿ, ಹಿಂದೂಗಳು ಮೈದಿಕ ಮತದ ಶುದ್ಧ ರೂಪವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸ ತಕ್ಕುದೆಂದು ಉಪದೇಶಮಾಡಿದರು. ಮೂರ್ತಿವೂಜೆಯನ್ನು ಇವರು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ; ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ ಮೈಥವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆಯನ್ನೂ ಯಜ್ಞ ಹೋಮಗಳನ್ನೂ ವಿಧಿಸಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಆರ್ಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದ ಭೇದವನ್ನು ಗಮನಿಸತಕ್ಕುದು. ಆರ್ಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪರಕೀಯ ಅಥವಾ ವಿದೇಶೀಯ ಎನ್ನಬಹುದಾದ ಲಕ್ಷಣದ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ; ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಅನುಕರಣ ವೆಂದು ತೋರಬಹುದಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳುಂಟು. ಹಿಂದೂ ಮತಕ್ಕೆ ಆಧಾರ ಭೂತವಾದ ವೇದಗಳೇ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದೂ, ಹಿಂದೂಗಳೆಲ್ಲರೂ ಪರಮೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯನ್ನು ಪಡೆದವರಾದುದರಿಂದ ಇತರ ರನ್ನು ಕಂಡು ಬಿನ್ನರಾಗಲು ಕಾರಣವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಆರ್ಯ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯದಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧಿಸಿತು. ದಯಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದಿದರೆ ಆತನು ಎಂತಹ ಧೈರ್ಯಮೇರುವಾಗಿದ್ದನೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುವುದು. ಸ್ವಾವಲಂಬನವನ್ನು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದ ಆತನಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರು ಬೆನ್ನುಮೂಳೆಯು ಸೆಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಜನರು ತಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವಂತೆ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ದೇಶ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ದಾರ್ಢ್ಯವನ್ನೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಎರೆದುದು ಆರ್ಯ ಸಮಾಜವೇ.

ಅತ್ತ ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ತರುವಾಯ ಅವರ ಶಿಷ್ಯ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರಾದ ಶ್ರೀ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾಸಂದ ನಂದರು 1893ರಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸಿದರು. 1862ರಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ ನರೇಂದ್ರನಾಥ ದತ್ತನೆಂದು ಕಲಕತ್ತೆಯ ಎದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮಂಡಲಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡನಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾತನು ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಪುಟ್ಟಶಿಷ್ಯನಾದನು. ಗುರುಗಳ ನಿರ್ದೋಷದ ತರುವಾಯ ಪರಮಹಂಸರ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಎರೆಯುವ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿ, ಭಾರತ

ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು 1893ನೆ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ಪಿಕಾಗೋ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಕಲಧರ್ಮ ಸಮ್ಮೇಳನವಾದಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟು ಹಿಂದೂ ಮತದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಕೀರ್ತಿವಂತನಾದನು. ಈತನ ಭಾಷಣಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆದವಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ವತವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತೀಯರು ಚಕಿತರಾದರು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಚಾತಕಪಕ್ಷಿಗಳಂತೆ ಆತನನ್ನೆದುರುನೋಡಿದರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ ಅನೇಕರು ಆತನ ಉಚ್ಛಲ ಭಾಷಣಗಳ ಜಂಝಾಮಾರುತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ತರಗಿಲೆಗಳಂತೆಯೇ ಆದರು. ಆತನ ವಾಣಿಯು ಸಿಂಹಗರ್ಜನೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಪೂರ್ವಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕುರಿಗಳ ಮಂದೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಕುರಿಯಂತೆಯೇ ಇದ್ದ ಸಿಂಹಕಿಶೋರಕ್ಕೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ತೋರಿದಂತೆಯೇ ನೆರವೇರಿತು. ವಿವೇಕಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯೂ ಭಾಷಣಗಳೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಯಾವುದೂ ಕೊಡದಾಯಿತು. ವಿವೇಕಾನಂದರಲ್ಲಿ ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿಮತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತೇಜಸ್ಸನ್ನೂ ಆತನೇ ಮೊದಲು ಮೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದಾತನು.

ಈ ಆಂದೋಲನಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪರಿಚಯವುಂಟಾಗಿ ಅದರ ಪ್ರಭಾವವು ಅಲ್ಲಿಲ್ಲೆ ತೋರಲು ಮೊದಲಾಯಿತು. ಎಷ್ಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಕಾರ್ಯವು ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತ ಜರ್ಮನಿ, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೆಂಡು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷಾ ವ್ಯಾಸಂಗವು ಬೇರೂರಿತು. ಆ ದೇಶಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವೇದಾಂತ ತತ್ವಗಳ ಮಹಿಮೆಯು ತೋರಿಕೊಂಡಿತು. ಗೆಥೆ, ಪ್ಲೇರ್, ಕಾರ್ಲೈಲ್, ರಸ್ಕಿನ್, ಎಮರ್ಸನ್ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಲೇಖಕರು ವೇದಾಂತ ತತ್ವಗಳನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಬರೆದರು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಕೆಲವರು

ಭಾರತೀಯ ಭಂಡಾರವನ್ನು ಶೋಧಿಸಲು ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವರಾದರು. 1875ರಲ್ಲಿಯೇ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬ್ಲಾವಟ್ಸ್ಕಿ ಎಂಬ ಸಾಧ್ವೀ ಮಣಿಯೂ ಅಲ್ಬಾಟೆಂಬ ಗೃಹಸ್ಥನೂ ಸೇರಿ **ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಮಾಜ** ವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದರು. 1882ರಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಾಜದ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನವು ಮದರಾಸಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಯಿತು. 1893ರಲ್ಲಿ **ಅನಿಬೆಸೆಂಟ್** ಎಂಬ ಐರಿಷ್ ಮಹಿಳೆಯು ಭಾರತಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಭರತ ವರ್ಷವನ್ನೇ ಸ್ವದೇಶವಾಗಿ ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿದಳು. ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯೆಲಾ ಹಿಂದೂ ಕಾಲೇಜಿಂಬ ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಈಕೆಯು ಹಿಂದೂ ಮತಸಂಬಂಧವಾದ ತತ್ವಗಳ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿದಳು. **ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಮಾಜ**ಕ್ಕೆ ನಾನಾದೇಶಸ್ಥರು ಸೇರಿದ್ದರು; ಫರಂಗಿಯವರಾಗಿದ್ದವರು ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮತತತ್ವಗಳೇ ಅನೋಘವೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಭಾರತೀಯರ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿದವು. ಏವೇಕಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯ ನೋಪ್ಪಿಕೊಂಡ **ಸಿಸ್ಟರ್ ನಿವೇದಿತಾ** ಎಂಬ ಸಾಧ್ವೀಮಣಿಯ ಜೀವಿತ ದಿಂದಲೂ ಇಂತಹ ಪರಿಣಾಮವೇ ತೋರಿತು.

ಧರ್ಮವೆಂಬುದು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕವಾದುದು; ಇತರ ಜನರಲ್ಲಾದರೆ ಮತವೆಂಬುದು ಜೀವಿತದ ಒಂದು ಭಾಗ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಉಸಿರಾಡುವುದು ಕೂಡ ಧರ್ಮಾನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕುದು; ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೂ ಚೈತನ್ಯಕ್ಕೂ ಧರ್ಮವೇ ಮೂಲ, ಅಸ್ತಿಭಾರ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ಚಾಗೃತಿಯು ಇಸ್ಲಾಮೀ ಧರ್ಮದ ಘರ್ಷಣೆಯಿಂದಲೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಮಾಜಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದೂ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಚೈತನ್ಯಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದುದು **ಆರ್ಯ ಸಮಾಜ** ಮತ್ತು **ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ನಿವೇಕಾ ನಂದರುಗಳ ಸಂದೇಶ**. ಸಂನ್ಯಾಸಿ ವರ್ಗದಿಂದಲೇ ಧರ್ಮೋದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯವು ಕೈಗೊಂಡುವುದು ಭಾರತೀಯ ಲಕ್ಷಣ.

ಮುದ್ರಣ ಸೌಕರ್ಯದಿಂದ ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯವು ಕ್ಷಿಪ್ರತೆ
ಯಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರ ಮಾತ್ರವೇ
ದೇಶಭಾಷಾ ಅಲ್ಲದೆ ಮುದ್ರಣ ಸಹಾಯದಿಂದ ದೇಶಭಾಷೆಗಳ
ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಪುಷ್ಟಿಪಡೆಯಿತು. ರಾಜಾ ರಾಮ
ಮೋಹನರಾಯನೇ ಬಂಗಾಳಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥ
ರಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಂಗಾಳಿ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನುಂಟು
ಮಾಡಿದನು. ಆತನ ತರುವಾಯ ತೋರುದತ್, ಮಧುಸೂದನ ದತ್,
ರಮೇಶಚಂದ್ರ ದತ್ ಮುಂತಾದವರು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ
ಗ್ರಂಥ ರಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ್ಗೂ ದೇಶಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಕಿಂಚಂದ್ರ,
ಗಿರೀಶಚಂದ್ರ ಘೋಷ, ದ್ವಿಜೇಂದ್ರ ಲಾಲ ರಾಯ, ರಬೀಂದ್ರನಾಥ
ತಾಕೂರ್ ಮುಂತಾದವರು ಸಮಷ್ಟಿತನ್ಯವನ್ನು ತೋರಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು
ರಚಿಸಿದರು. ಬಂಗಾಳ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತೆಯೇ ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ನಡೆದು ಸಾಹಿತ್ಯರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕಲಾರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾವಲಂಬನವು ಗುರಿ
ಯಾಯಿತು. ದೇಶಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಿದವು. ಸಿಪಾಹಿ
ದಂಗೆಯೆಂಬುದು ರೇಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಬಂಗಾಳ ಪ್ರಾಂತದ ಜನರಿಗೂ
ಆಗ್ರಾ ಅಯೋಧ್ಯಾ ಪ್ರಾಂತಗಳ ಜನರಿಗೂ ಇದ್ದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಭೇದವನ್ನು
ಪ್ರಿವೈಲ್ಯನ್ಸೆಂಬ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಕಂಡು ಗುರುತುಮಾಡಿಟ್ಟನು.
ಇಂಗ್ಲೀಷರ ರಾಜ್ಯಭಾರವು ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ಯಾ
ಪರಿಶ್ರಮವುಳ್ಳವರಾದ ಬಂಗಾಳದ ಜನರು ಇಂಗ್ಲೀಷರನ್ನು ಗುರುಸ್ಥಾನ
ದಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಾವು ಐರೋಪ್ಯದೇಶಗಳ ಜನರಂತೆಯೇ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವಗಳನ್ನಾ
ಚರಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು; ಅಯೋಧ್ಯಾ ಆಗ್ರಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ
ಜನರು ಸ್ವದೇಶದಿಂದ ಫರಂಗಿಯವರನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವುದೇ ಸರಿಯೆಂದು
ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಸಿಪಾಹಿ ದಂಗೆಯು ರೇಗಿ ಅಡಗಿದ ತರುವಾಯ ಇಂಗ್ಲೀಷರ
ರಾಜ್ಯಭಾರವು ಸುರೂಢವಾದುದಲ್ಲದೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೂ ವಿಸ್ತಾರ
ವಾಯಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಆಚಾರವಿಶೇಷವೇ
ಪರಮೋತ್ತಮವೆಂದು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೋರಿತು. ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣಗಳಾದ ಕಲ್ಕತ್ತೆ, ಬೊಂಬಾಯಿ

ಮತ್ತು ಮದರಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಶ್ವಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದವರು ರಾಷ್ಟ್ರ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಮನಕೊಟ್ಟು, ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಕೊಂಡರು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲನಾದಾತನು 'ವೃದ್ಧ ಪಿತಾಮಹ' ನೆನಿಸಿದ ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿ.

ದಾದಾಭಾಯಿಯು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು 1825ರಲ್ಲಿ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಈತನು ತಾಯಿಯ ದಾದಾಭಾಯಿ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನೌರೋಜಿ ಎಲ್ಫಿನ್‌ಸ್ಟನ್ ಸಾಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ

ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗಿ ತಾನು ಓದಿದ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅಧ್ಯಾಪಕನಾದನು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆಯು ಕೆಲವರಿಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಪಾರ್ಸೀಕುಲಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯವಂತರು ಅದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವನ್ನು ತೋರಿದ ಕಾರಣದಿಂದ ದಾದಾಭಾಯಿ ತನ್ನ ಯೌವನವನ್ನು ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದನು. 1844ರಿಂದ 1856ರ ವರೆಗೆ ದಾದಾಭಾಯಿಯು ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಜನರ ಮೇಲ್ಮೈಗಾಗಿ ನಡೆಸಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿದ್ದವು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಯಾಮ ಸಾಧನೆ, ಸ್ತ್ರೀ ಶಿಕ್ಷಣ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಉತ್ತೇಜನ, ಜ್ಞಾನಪ್ರಸಾರ, ವಿಧವಾ ವಿವಾಹ ಮುಂತಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು, 1856ರಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕನ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವರ್ತಕತನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಆ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ ವಿಶ್ವಾಸಪಾತ್ರನಾದನು.

ಆದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಪಾರ್ಸೀಯುವಕನು ತೇಜಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಆತನಿಗೆ ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂಬ ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಪ್ರವೇಶವೇ ದೊರಕದಾಯಿತು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಡಿದು ದಾದಾಭಾಯಿ

ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತೀಯರ ಪರವಾಗಿ ವಾದಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಜನರಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಭಾರತೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಆ ಕಾಲದಿಂದ ದಾದಾಭಾಯಿಯು ಅವಿರತವಾಗಿ ಭರತವರ್ಷದ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಏವರಿಸುತ್ತ ಭಾರತೀಯರ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. 1869ರಲ್ಲಿ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಆತನು ಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಆತನನ್ನು ಅತ್ಯಾದರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಎರಡು ವರ್ಷಕಾಲ ಬರೋಡ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದಿವಾನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದು ಆತನು ವಾಯು ಬೊಂಬಾಯಿ ನಗರ ನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಘನತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ, 1885ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಎಂಬ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಭೆಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾದನು. ಆದರೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಜನರಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯವು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಪರವಾಗಿ ವಾದಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಈತನು ಸಾಹಸಪಟ್ಟು ಫಿನ್ಯಾಂಚಿಯೆಂಬೆಡೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದನು. 1892ರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ನಿವಾಸಿಗಳನ್ನೇ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ವರಣಪ್ರಾಪ್ತಿ ಹೊಂದಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯನೇ ಆದನು. ಈತನು ಮೂರು ಬಾರಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪದವಿಗೆ ವೃತನಾಗಿ, ವೃದ್ಧ ಪಿತಾಮಹನೆನಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದ ಉದ್ಯಮಗಳಿಗೆ ಋಷಿಸ್ಥಾನದಲ್ಲರತಕ್ಕವನೆನಿಸಿದ್ದನು. ಈತನಿಗಿಂತಲೂ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯರಾಗಿ ದೇಶದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಆಸಪಟ್ಟ ಇತರರೂ ಇದ್ದರು.

ಸೂಯೆಸ್ ಕಾಲುವೆಯು ಸಾಧಿತವಾದಮೇಲೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯು ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ದೃಢವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಜರುಗಿತು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸಂಪರ್ಕ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಏಕರಾಷ್ಟ್ರಸಿದ್ಧಿಯಾದುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಪೃಥ್ವಿಯ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತರಾಷ್ಟ್ರವು ಹೆಚ್ಚು

ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭಾಗವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಯಿತು. ಒಳಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಕ್ಷೇಮಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆಯು ನೆರವೇರಿತು. ಮುಘಲ್ ಬಾದಷಾಹಿಯನ್ನು ಧ್ವಂಸಗೊಳಿಸಿದ ಮರಾಠೆಯವರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ರಚಿಸಿ ಕೊಳ್ಳದಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಯುದ್ಧಗಳೂ ಕದನಗಳೂ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಹೋದುದಲ್ಲದೆ ಅಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನೇ ಪಡೆದಿದ್ದ ಕಳ್ಳತನ ದರೋಡೆಗಳು ಅಡಗಿದವು. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯುವ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವ್ಯೂಹಬದ್ಧವಾಗಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಸರ್ಕಾರವು ರೂಪಗೊಂಡು ವಿಪುಲವಾದ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿತು. ಹೊರದೇಶದ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಗರಗಳೂ ಬಂದರುಗಳೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಂಡುದಲ್ಲದೆ ಅಂಜೆ, ತಂತಿ, ರಸ್ತೆ, ರೈಲ್ವಾರಿ ಮುಂತಾದ ವಾಹಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ವೃದ್ಧಿಪಡೆದವು. ಕಾಡುಗಳು ನೆಲಸಮವಾಗಿ ಸಾಗುವಳಿಯ ಭೂಮಿಯು ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡಿತು; ರಫ್ತಾಗಿ ಧಾನ್ಯದ ಕೃಷಿಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಹೊರಗಿನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಅತಿಶಯವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾದುದಲ್ಲದೆ ಆದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೂತನವಾದ ಉದ್ಯೋಗಗಳೂ ತೋರಿಕೊಂಡವು. ಉತ್ಪಾದನೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಮೊದಮೊದಲು ಕೈಸ್ತಮತ ಪ್ರಚಾರಕರಿಂದಲೂ ತರುವಾಯ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದಲೂ ನಡೆದು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪರಿಚಯವು ಲಭಿಸಿತು.

ಇತರ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಸೌಭಾಗ್ಯಪ್ರದಗಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಾಂತಿಸ್ಥಾಪನೆ

ಯೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯರು ನಿರಾಯುಧರಾದರು.

ಅರ್ಥಿಕ ಪರಿಣಾಮ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರವು

ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಬ್ರಿಟಿಷರ.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತ ಸ್ವಾವಲಂಬನ ಗುಣವನ್ನು ನೀಗಿದರು. ಧೈರ್ಯ ಪೌರುಷ ಗುಣಗಳು ಅಸ್ತಮಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವೂ ಬಡತನವೂ ಹೆಚ್ಚಿದವು. ಪೂರ್ವಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದುಬಂದಿದ್ದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮಾಯವಾದವು; ನೂತನವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ವರ್ತಕರ ಬಂಡವಾಳವೇ ಮೂಲವಾಯಿತು; ಹಿಂದಿನ ವಾಹಕ

ವ್ಯಾಪಾರಗಳು ನಷ್ಟವಾದವು. ಬಹು ಜನರು ತಮ್ಮ ಉಪಜೀವನಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಲು ಯತ್ನಿಸಿ ಭೂವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಭಾರವಾದರು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತವು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಡದಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯದ ಒಂದು ಪಾಲನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಂಪೆನಿಯವರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆದಾಯ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷಣವೇ ರೂಪಾಂತರವನ್ನು ತಾಳಿ ಸ್ಥಿರವಾಯಿತು. ಆಡಳಿತದ ವೆಚ್ಚವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಏರುತ್ತಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳ ಭಾರವು ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಹೊರದೇಶ ವ್ಯಾಪಾರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಧಾರಣೆವಾಸಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಏರಿದವು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ನಷ್ಟವಾದುದಲ್ಲದೆ ಬಡತನವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಕ್ಷಾಮದಾಮರಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಹಿಂದೆಂದೂ ಅನುಭವಿಸದಿದ್ದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಜನರು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಕ್ಷಾಮಗಳು ಪದೇ ಪದೇ ತೋರಿಕೊಂಡುದಲ್ಲದೆ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗಗಳೂ ಪ್ರಬಲಗೊಳ್ಳಲು ಭಾರತೀಯ ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಮರಣಗಳು ಭಯಂಕರವಾದವು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಜನರಿಗೆ ಉಲ್ಲಾಸವನ್ನೂ ಉಂಟು ಮಾಡಿದ್ದ ಕುಶಲಕಲೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳೂ ಪೋಷಣೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಷ್ಟವಾಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಈ ಸಂಗತಿಗಳ ಪರಿಣಾಮವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ತೋರಿತು. ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಜಾತಿಧರ್ಮದ ಬಂಧವು ಸಡಲಿತು ; ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಮತ್ತು ಜಾತಿ ಕುಲಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಲನೆಯು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟತರವಾಗಿ ತೋರಿ ಸಮಾಜದ ಬಿಗಿಯೇ ತವ್ವುವಂತೆ ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಹೊಸದಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಂದಾಯದ ಶಿಸ್ತು ನಿಬಂಧನೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸಮುದಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಆಚಾರವು ಶಿಥಿಲವಾಯಿತು ; ಆರ್ಥಿಕಜೀವನದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಗಳಿದ್ದ ಸ್ವಾವಲಂಬನ ಪೂರ್ಣತೆಯು ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಹಗೀರ್ದಾರರಾಗಿಯೋ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿಯೋ ಇದ್ದು ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನೂ

ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂರಕ್ಷಣೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವರ್ಗವು ಇಲ್ಲದಂತಾದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಗಳ ಜೀವನ ಸೌಭಾಗ್ಯವು ಅದೃಶ್ಯವಾಯಿತು. ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುವ ಭಾರತೀಯ ಜನರಿಗೆ ಉಶ್ವಾಸ :ಜೈತನ್ಯಗಳು ಮಾಯವಾದವು. ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ :ಸಾಗರಿಕತೆಗಳು ಹೀನವಾದವೆಂಬ ವಾದವು ಬೇರೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆದ ಭಾರತೀಯರು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುತ್ತ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಿಂಕರ್ತವ್ಯತಾ ಮೌಢ್ಯವು ಬೇರೂರಿತು.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಂತೆಯೇ ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡವು. ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಪುರಸ್ಕಾರವು ದೊರೆಯದಿದ್ದುದೊಂದು; ಎಂತೆಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾದಾಗ್ಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವರ್ಗದ ಅಧಿಕಾರವಾಗಲಿ ಹುದ್ದೆಯಾಗಲಿ ಅವರಿಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರ ಹೆಮ್ಮೆಯು ಅವರಿಗೆ ಸಹಿಸದಾಯಿತು. ಕೆಲವೇಳೆ ಬಿಳಿಯರು ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು ನ್ಯಾಯನೀತಿಯನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಭಂಗಪಡಿಸಿ ಔದ್ಧತ್ಯವನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದುದು ವಿಷಮಯವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡ ಅಕ್ಷರಸ್ಥ ವರ್ಗದವರಲ್ಲಿ ಆಂದೋಲನಗಳು ಮೊದಲಾದವು. ರಾಜಕೀಯರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತತ್ವವನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತ ಜನರ ಅಭೀಷ್ಟವನ್ನು ತಿಳಿದು ಸರ್ಕಾರವು ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಮೇಲಾಗುವುದೆಂದು ಈ ವರ್ಗದವರು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದರು. ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿಯೂ ಅಯೋಧ್ಯಾ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ಫುರ್ತಿಗಳ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರು. ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರಮಾಡುವುದೇ ಇವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿಯು ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾಗಿದ್ದನು.

ಲಾರ್ಡ್ ಲಿಟ್ಟನ್ ಎಂಬ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದ. ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳು ಈ ಆಂದೋಲನವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಿದವು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಯಾವಹವಾದ ಕ್ಷಾಮವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೇಗಿ ಅನೇಕ ಜನರನ್ನು ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಒಡ್ಡಿತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯು. ಅತಿಶಯವಾಗಿ ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸಿ ಒಂದು ಆಫ್ಫಾನ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಅಟ್ಟಹಾಸದ ದರ್ಬಾರನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ಜನರ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗಮನವನ್ನು ಆಡಳಿತದವರು ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಖಿನ್ನರಾದ ಶಿಕ್ಷಿತ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ವಿಷಮಯವಾದ ಸಂದರ್ಭವು ಮತ್ತೊಂದು ಒದಗಿತು. ಲಿಟ್ಟನ್ ತರುವಾಯ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯಾದ **ಲಾರ್ಡ್ ರಿಪನ್** ಎಂಬಾತನು ಲಿಬರಲ್ ಪಕ್ಷದವನಾಗಿದ್ದು ಭಾರತೀಯರ ಸುಖದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿ, ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಏರ್ಪಾಟನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆತನು ಕ್ರಿಮಿಸುಲ್ ವಿಧಾನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಿಜಿಯರು ಆಪಾದಿತರಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯರಂತೆಯೇ ಅವರೂ ವಿಚಾರಣೆಗೂ ಶಿಕ್ಷೆಗೂ ಒಳಗಾಗತಕ್ಕುದೆಂಬ ಒಂದು ವಿಧಿ (Ilbert Bill) ಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಯೋಚನೆಮಾಡಿದಾಗ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಿಜಿಯ ಗುಂಪಿನವರು ಗುಲ್ಲೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ಆ ವಿಧಿರಚನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಭಾರತೀಯ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳವರಾದರೂ ಜಿಜಿಯರನ್ನು ದಂಡಿಸಲು ಅಯೋಗ್ಯರೆಂದೇ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಈ ಸಂಭವದಿಂದ ಶಿಕ್ಷಿತಭಾರತೀಯರ ಖಿನ್ನತೆಯು ಇಮ್ಮಡಿಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಅನುಕಂಪವನ್ನು ತೋರಿ ಜಿಜಿಯವರಲ್ಲಿಯೇ ಲಿಬರಲ್ ಪಕ್ಷದವರಾಗಿದ್ದವರು ಮುಂದಿನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. **ಹ್ಯೂಮ್, ಫಾಸೆಟ್, ವೆಡ್ ಬರ್ನ್** ಮುಂತಾದವರು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಕೃತಜ್ಞತೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದರು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅವರ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ವಾರ್ಷಿಕ ಸಮ್ಮೇಳನವೊಂದನ್ನು ನಡೆಸಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತೋರಿದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆಡಳಿತದವರ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ನಿವೇದನಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು 1884ರಲ್ಲಿ

ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸನ್ನಾಹಪಟ್ಟರು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 1885ರಲ್ಲಿ ಬೊಂಬಾಯಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ 72 ಸಭಿಕರು ನೆರೆದು ಇಂಡಿಯನ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಎಂಬ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಭೆಯನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಆರಂಭಮಾಡಿದರು. ಉಮೇಶಚಂದ್ರ ಬಾನರ್ಜಿ ಯೆಂಬಾತನು ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಭಾಷಣವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿದನು. 1886ರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ದಾದಾಭಾಯಿ ನಾರೋಜಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ 500 ಸಭಿಕರಿಂದ ಕೂಡಿ ನಡೆಯಿತು. ಮೂರನೆಯ ಅಧಿವೇಶನವು ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಬದರುದ್ದೀನ್ ತಯ್ಯಜಿಯೆಂಬಾತನ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಭೋಗಪತಿ ಯಾಗಿದ್ದ ಲಾರ್ಡ್ ಕಾನಿಮಾರ ಎಂಬಾತನ ಸತ್ಕಾರವನ್ನೂ ಪಡೆಯಿತು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಇಲಾಹಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನೆರೆಯುವ ವೇಳೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಪರರಾಗುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆಂದು ಯಥಾರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಎಂಬುದು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಯೇ ಆಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಮಾರ್ಗಶಿರ ಪುಷ್ಯ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸಭೆ ಸೇರಿ, ವರ್ಷದ ಆಡಳಿತದ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಜನತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಡೆಸಿ ತಮಗೆ ಅವಶ್ಯವೆಂದು ತೋರಿದ ತಿದ್ದುಪಾಟುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಕೇಳು ತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ರೀತಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಗಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಯುಧ ವಿಧಿಯ ಬದಲಾವಣೆ, ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಸ್ತಾರ, ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರದ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ, ಇಂಡಿಯಾ ಸಭೆಯು ತಿದ್ದುಪಡಿ, ಕಂದಾಯದ ಶಿಸ್ತಿನ ಸುಧಾರಣೆ, ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಉದ್ಯೋಗಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಮುಂತಾದವುಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದವು. ಆ ಕಾಲದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸುರೇಂದ್ರನಾಥ ಬಾನರ್ಜಿ, ಸರ್ ಫಿರೂಸ್ ಷಾ ಮಹತಾ, ಅನಂದಾಚಾರ್ಯ, ಸಯಾನಿ, ವಾಚಾ, ಶಂಕರನ್ ನಾಯರ್ ಮುಂತಾದವರು ಅಗ್ರಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದರು.

1890ನೆ ಇಸವಿಯು ಕಳೆದ ತರುವಾಯ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಮುಖ ಬಾಲಗಂಗಾಧರ ತಿಲಕನೆಂಬಾತನು ರಾಷ್ಟ್ರರಂಗ ಬಾಲಗಂಗಾಧರ ತಿಲಕ ದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸುಧಾರಣೆಯ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ನವಜೈತನ್ಯವು ತೋರಿ ಕೊಂಡಿತು. ತಿಲಕ, ಆಗರ್ಕರ್, ಆಪಟೆ ಮುಂತಾದವರು ಇತರರಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಚಿಪಲೂಣ್ಕರ್ ಎಂಬಾತನು 'ನಿಬಂಧಮಾಲಾ' ಎಂಬ ಪ್ರಕಟನೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ದೇಶಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಮರ್ಥಿಸಿದ್ದನು; ಆತನ ಅನುಯಾಯಿಯಾಗಿಯೇ ತಿಲಕನು ಸ್ವಧರ್ಮನಿಷ್ಠನಾಗಿ ಕೆಲಕಾಲ ಅಧ್ಯಾಪಕನಾಗಿದ್ದು ತರುವಾಯ 'ಕೇಸರಿ' ಮತ್ತು 'ಮರಾಟಾ' ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಂಪಾದಕನಾದನು. ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾನಡೆಯವರ ಗುಂಪಿಗೂ ಈತನ ಗುಂಪಿಗೂ ವಿರೋಧವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ರೇಗಿತು. ತಿಲಕನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತನಾಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಆಚಾರನಿಷ್ಠನಾಗಿದ್ದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಇತರ ಭಾರತೀಯರು ವೇಷ ಭೂಷಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಂತೆಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ದೂರ ಬಂಧುಗಳಂತೆಯೇ ಇದ್ದರು. ಇದಲ್ಲದೆ ತಿಲಕನು ಆ ವೇಳೆಗೆ ಕಾರಾಗೃಹವಾಸವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದನು. ಆತನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಜೊಂಬಾಯಿ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ಲೇಗ್ ಜಾಡ್ಯವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಹರಡಿತು; ಕ್ಷಿಪ್ರತೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಅಡಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದರು. ನಿವಾರಣಾ ವಿಧಾನವು ಜನರಿಗೆ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಲ ಕೆಲವರು ಉದ್ರಿಕ್ತರಾಗಿ ಹಿಂದು ಮುಂದು ಆಲೋಚನೆಮಾಡದೆ ರೋಷಾ ವೇಶದಿಂದ ಹತ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ರ್ಯಾಂಡ್ ಎಂಬ ಕಮಿಷನರೂ ಆತನ ಸಹಾಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಅಯರ್ಸ್ ಎಂಬಾತನೂ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ದುರ್ಮರಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದರು. ಇವುಗಳನ್ನಡಗಿಸಲು ಬದ್ಧರಾದ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಷ್ಕೂರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ತಿಲಕನು

ಆವಾದಿತನಾಗಿ ಪುನಃ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. 1897ರಲ್ಲಿ ಬೊಂಬಾಯಿ ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆಯು ನಡೆದು 18 ತಿಂಗಳ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ತಿಲಕನು ಯರವಾಡಾ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧನಕ್ಕೊಳಗಾದನು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾಯಕರಾಗಿದ್ದ ಫಿರೋಸ್ ಸಾ ಮಹೆತಾ, ಗೋಖಲೆ, ಬಾನರ್ಜಿ ಮುಂತಾದವರು ಈ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳು ಕಂಡು ಹಾಡಾಕಾರಪಟ್ಟರು. ವಿಧಿವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನಡೆಯತಕ್ಕುದಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಭಾರವು ಅವರದಾಗಿತ್ತು. ಹತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಖಂಡಿಸಿದರು. ತಿಲಕನ ಮತ್ತು ಆತನ ಅನ್ಯಯಾಯಿಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪದಾದರು. ಹೀಗಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ **ಲಾರ್ಡ್ ಕರ್ಸನ್**ನೊಬಾತನು ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯಾಗಿ ಅತಿವಕ್ಷತ್ರೆಯನ್ನು ತೋರಿ ಕೆಲವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಪಿಷ್ಠನೆನಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅಹಿತವೆಂದು ತೋರಿದ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹದ ವರಣವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ಆತನು ನಡೆಸಿದ ತಿದ್ದುಪಾಟುಗಳು ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅಯುಕ್ತವೆಂದು ತೋರಿದವು. ತರುವಾಯ ಆಡಳಿತದ ಸೌಲಭ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಬಂಗಾಳ ಪ್ರಾಂತ ವೆಂಬುದನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ ರಚಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಆತನು ಕೈಕೊಂಡಾಗ ಎಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರೂ ತಮಗೆ ಅದು ಅನಿಷ್ಟವೆಂದು ಕಂಠೋಕ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಕರ್ಸನ್ ಇವರನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಅಲಕ್ಷ್ಯವು ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಬಂಗಾಳ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಆತುರತೆಯು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ತಿಲಕನಂತೆಯೇ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ **ಅಶ್ವಿನಿಕುಮಾರ ದತ್ತ**, ಅರವಿಂದ ಘೋಷ ಮುಂತಾದವರು ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಉಜ್ವಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದರು. ಉದ್ದಿಕ್ತರಾಗಿ ಮತಿವೈಕಲ್ಯವನ್ನೇ ಪಡೆದ ಕೆಲವರು ಹತ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಒಟ್ಟು ಭಾರತೀಯರ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಅಸಡ್ಡೆ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕಾಗಿ. ತಿಲಕ, ಅರವಿಂದ ಘೋಷ, 'ಲಾಲಾ ಲಜಪತ ರಾಯ' ಮುಂತಾದವರು.

ಸ್ವದೇಶೀ ಎಂಬ ಆಂದೋಲನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಪರದೇಶೀ ಸಾಮಾನನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿ ಸ್ವದೇಶೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದೂ, ದೇಶೀಯವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೊದಗಿಸುವ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವುದೂ ಇವರು ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನಾಗಿ ಎಣಿಸಿದರು. ಇವರ ಸ್ವದೇಶೀ ಎನ್ನುವುದು ರಾಜಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಬೆಳೆದದ್ದು; ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರದೇಶೀ ಬಹುಷ್ಕಾರವನ್ನುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಮಹತಾ, ಬಸರ್ಜಿ, ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರು ಸಿದ್ಧಾಂತಸ್ಥರಾಗಿ ಈ ಅಸಾಧ್ಯತೆಯ ಅಂತವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಹೇಳಿದರು; ವೀರಪಕ್ಷದವರ ಆಗ್ರಹವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಯತ್ನಿಸಿದರು. ಸರ್ಕಾರದವರ ವಿರೋಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅನುಚಿತವೆಂದು ಮಹತಾ, ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರು ತಾವು ನಿರ್ದಾತನಸ್ಥ (Moderates) ರೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು, ಇತರರನ್ನು ಅತ್ಯಾತುರರೆಂದು ಕರೆದರು.

ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಲಿಬರಲ್ ಪಕ್ಷದ ಪ್ರಿಟೆಷರು ಸಿದ್ಧಾಂತಸ್ಥರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದರು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾದ ಅಧಿಕಾರವು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಲಭಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಾದವನ್ನು ಲಿಬರಲ್ ಪಕ್ಷದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ವಿಧಿಬದ್ಧರಾಗಿಯೇ ಭಾರತೀಯರು ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾದ ಪ್ರಿಟೆಷ್ ಜನರು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸುವರೆಂದು ನಂಬಿ, ಅದೇ ನಂಬಿಗೆಯನ್ನೇ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಪ್ರಿಟೆಷ್ ಜನರಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಭಾರತೀಯರು ಅಧಿಕಾರಯೋಗ್ಯರಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರಾಯಶಃವಾಗಿ ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾರತೀಯರು ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಯೋಗ್ಯರಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅಧಿಕಾರಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕವರೆಂದು ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಕರ್ಸನ್ ತರುವಾಯ ಫೋರ್ಗಾಧಿಪತಿಯಾದ ಲಾರ್ಡ್ ಮಿಂಟೋ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾದ ಲಾರ್ಡ್ ಮಾಲ್ಟಿ ಎಂಬಬ್ಬರೂ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ಯೋಚನೆಯನ್ನು

ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಧಾನಸ್ಥ ಪಕ್ಷದವರು ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನೂ ಪಡೆಯುವ ಸಂಧಾನವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲವೆಂಬ ವಾದವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ.

ವೀರಪಕ್ಷದವರು ಆಗ್ರಹವನ್ನೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸೂರತ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ತಿಲಕನೇ ಆ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಳಾಗಿತ್ತು

ಸ್ವರಾಜ್ಯವು ಜನ್ಮಿಸಿದ್ದ ಹಕ್ಕೆಂದೂ ಯೋಗ್ಯತಾ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳ ವಿಚಾರವು ಅನವಶ್ಯವೆಂದೂ ಸೂಚಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಈ ಪಕ್ಷದವರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. 1905ರ ವೇಳೆಗೆ ಪರದೇಶೀ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಹಿಷ್ಕಾರ, ಸ್ವದೇಶೀ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ಶಿಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಇವರು ಕರ್ತವ್ಯನಿರತರಾಗಿದ್ದರು. 1906ರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳ ವಿರೋಧವು ಒಡಕಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸದಂತೆ ಸಂಧಾನ ನಡೆದು ವೃದ್ಧ ಪಿತಾಮಹ ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿಯೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾದನು; ಆದರೆ ಆತನು ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲೆಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ತೋರದೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಾಧನೆಯೆಂದು ಕಂಠೋಕ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಬಿಟ್ಟನು. ವೀರಪಕ್ಷದವರು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಬೆಂಬಲವೂ ದೊರಕಿತು. ಹೀಗಾದುದು ಅತಿಯಾಯಿತೆಂದು ನಿಧಾನಸ್ಥರು ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾದರು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಭೆಯು ಸೂರತ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ನೆರೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ರಸವಿಹಾರಿ ಘೋಷನೆಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಕೀಲನನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ನಿಧಾನಸ್ಥ ಪಕ್ಷದವರೇ ಏರ್ಪಡಿಸಿದರು. ಹಿಂದಿನ ಹೆಚ್ಚು ಹಾಕಿಯಾರಿಂಬ ಶಂಕೆಯು ವೀರಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಬಲವಾಗಿ ತೋರಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮೊದಲಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳಿಗೂ ವೈಷಮ್ಯವೇರಿತು. ವೀರಪಕ್ಷದವರ ಪರವಾಗಿ ತಿಲಕನು ಮುಂದಾಳಾಗಿ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ, ಆ ಭರವಸೆಯು ಬಾರದಿರಲು ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ವರಣವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿ.

ಕೊಂಡು ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿದನು. ಆಗಲೇ ಗಲಾಟೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಸಭೆಯು ಭಂಗವಾಯಿತು. ಆ ವರ್ಷದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಸರ್ಕಾರದವರು ವೀರಪಕ್ಷದವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭ ವೊದಗಿತು. ಹತ್ಯಾಚಾರವನ್ನೇ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಉನ್ನತ್ತರ ಪಿತೂರಿಗಳು ವಂಗ ವಿಭಜನೆಯಾದ ತರುವಾಯ ಪ್ರಬಲವಾದವು ; ಭೋಗಾಧಿಪತಿಗೇ ಕ್ಷೇಮ ವರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಪಿತೂರಿಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಕರರೀತಿಯಿಂದ ಅಡಗಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ವೀರಪಕ್ಷದವರು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ವೀರಪಕ್ಷದವರ ಮುಖಂಡರಾಗಿದ್ದ ತಿಲಕ, ಲಾಲಾಜಿ, ಅರವಿಂದ ಘೋಷ ಮುಂತಾದವರನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರದ್ರೋಹದ ಆಪರಾಧಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡಿ ವಿಚಾರಣೆಮಾಡಿಸಿದರು. ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ ಆ ಮುಖಂಡರಿಗೆ ವಿಧಿತವಾಯಿತು. 1908ರಿಂದ ವೀರಪಕ್ಷದವರು ದುರ್ಬಲರಾದರು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹಟವೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ನಡೆಸದೆ ಪರದೇಶಿ ಸರಕಿನ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಸ್ಪರ್ಧೇಶಿಗಳಿಗೆ ಮೊದಲಿಟ್ಟಿದ್ದರು ; ಅವು ದೀರ್ಘ ವಿಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರಲೂ ಇಲ್ಲ, ಯೋಚಿಸದಂತೆ ಸಾಧ್ಯ ವಾದುದೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇಶಭಕ್ತಿಯು ಮಾತ್ರ ಉಜ್ವಲವಾಗಿತ್ತು. ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಅವರು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದು ಕಾರಾಗೃಹವಾಸವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಇವರು ದಂಡನೆಗೊಳಗಾದ ವೇಳೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರ ಸನ್ನಾಹವು ಫಲಿಸಿ ಮಿಂಟೋ ಮಾರ್ಲೆ ಸುಧಾರಣೆಗಳೆಂಬವು 1909ರಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾದವು.

ಮುಸಲ್ಮಾನ ಜನರಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಾಗದವರು ಅತಿಕ್ಷಿತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವರು. ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗ್ ಹಿಂದೂ ಜನರೊಡನೆ ಸೇರಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವಿತ್ತಾರವೇ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ತೋರಿತು. ಸರ್ ಸಯ್ಯಿದ್ ಅಹಮ್ಮದ್ ಎಂಬ ಅವರ ಮುಖಂಡನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೇ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಆಲಿಘಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದನು ;

ಅದೇ ಈಗ ಅಲಿಘಡದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಪೀಠವಾಗಿದೆ. ಮಿಂಟೋ ಮಾಲೆ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ತೋರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ತಾವು ಬಲಹೀನರೆಂದೂ ತಮ್ಮ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದೂ ಚಿಂತಿಸಿ, 1906ರಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗ್‌ನ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡರು. 1913ರ ವರೆಗೆ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿಯೇ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ತರುವಾಯ ಲಭಿಸಿದ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೋಬಲೆ ಯನ್ನು ತೋರಬೇಕೆಂದು ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರು ಬಯಸಿದರು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ, ದೇಶಹಿತಸಾಧಕವಾದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಿಂದ ವಾದಮಾಡಿ ಆಡಳಿತದ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನು ವಿಚಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಕಾಲವೊದಗಿತೆಂದು ಗೋಖಲೆ ಭಾರತ ಸೇವಾ ಸಂಘವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಸದ್ಗುಣಿಗಳೂ ಸೇರಿ ವ್ರತಬದ್ಧರಾಗಿ ಬಡತನದಿಂದಲೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ಆಡಳಿತದ ಅಂಶಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರೊಡನೆ ಸರಿದೂಗುವಂತೆ ವಾದಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದೂ, ಸಮಯವೊದಗಿದಂತೆ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದೂ ಆತನು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ತಾನೇ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾದನು. ಇದೇ ಹೆಸರು ವಾಸಿಯಾದ ಸರ್ವೆಂಟ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ಸೊಸೈಟಿಯೆಂಬುದು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದ ಈತನು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದವರನ್ನೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಪದ್ಧತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಿಂದ ಪಾಲಿಸಿ, ಅವಕಾಶವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟರಿ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಹಿಂದೆ ಬೀಳತಕ್ಕವರಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗೊಳಿಸಿದನು. ಲಾರ್ಡ್ ಮಿಂಟೋ ತರುವಾಯ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯಾದ

ಲಾರ್ಡ್ ಹಾರ್ಡಿಂಜ್ ಮೊದಲಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಗೋಖಲೆಯವರ ಗುಣ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿ ಗೌರವಿಸಿದರು.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಸ್ವದೇಶದ ಹೊರಗಿದ್ದ ಭಾರತೀಯರ ಸುಖದುಃಖಗಳ ವಿಚಾರವು ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕ ಹೊರಗಿನ ದಲ್ಲಿ ಕರಾರಿನಂತೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಭಾರತೀಯರು ಕರಾರು ಕಾಲ ಕಳೆಯುವುದೇ ಪ್ರಯಾಸವಾಗಿತ್ತು; ಆ ಕಾಲ ಕಳೆದ ತರುವಾಯ ಚಿಲ್ಲರೆ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು

ತೆರೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಯಸಿದವರಿಗೂ ನೆಲೆಮಾಡುವ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಉದ್ಭವವಾಗೂ ನಾನಾ ಅಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಡ್ಡಿದರು. ಬೆದೋದಿಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮೊಡನೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಸರ್ವನಾಶವಾಗುವುದೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಚಿಂತಿಸಿ ಭಾರತೀಯರು ಭಾಗ್ಯವಂತರಾಗದಿರುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಲು ಅನೇಕಾನೇಕ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನೂ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನೂ ವಿಧಿಸಿದರು. ವರ್ಣಭೇದದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡು, ಸುಶಿಕ್ಷಿತನಾಗಿ ಯೋಗ್ಯ ನಾಗಿದ್ದರೂ ಭಾರತೀಯನು ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಅವಮಾನಕ್ಕೂ ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಪಾತ್ರನಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವೇ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು; ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ದೇಶಕದಾಯಿತು; ಪೌರ ಪದವಿಯೇ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ತಲೆ ತೆರಿಗೆಯೂ ನಿರ್ಮಿತ ವಾಯಿತು. ವಕೀಲರೇ ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ 1893ರಲ್ಲಿ ಹೊರಬಿದ್ದ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿ, ಭಾರತೀಯರ ಪರವಾಗಿ ವಾದ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಅವೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂಘಬಲವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಯೂನಿಯನ್ ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಸೋಜಿಗವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೃತ ಕೃತ್ಯರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ದುರ್ಬಲರೂ ಆಸಹಾಯರೂ ಆದ ಭಾರತೀಯರಿ ಗಾಗಿ ನಡೆದ ಆತನ ಕಾರ್ಯವಿವರವನ್ನು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು. 1908ರ ತರುವಾಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಖಲೆ ಮುಂತಾದವರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಕಂಡು ಆತನ ಸಾಹಸದ

ರೀತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಭೆಯ ಹೊರಗಡೆಯೂ ಗೋಖಲೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ, ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಸಹಾಯನಾಗಿ ತಾನೇ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಂದು ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು. ಅತ್ತ ಗಾಂಧೀಜಿ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹವನ್ನು ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತ 1914ರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ಸ್ಟೀಫ್ ಎಂಬಾತನೊಡನೆ ಕರಾರನ್ನು ನಡೆಸಿ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದಲ್ಲಿ ಆತನು ನಡೆಸಿದ ಶಾಂತಯುದ್ಧದ ವಿವರವು ಜಗತ್ತಿಗೇ ಹೊಸದಾಯಿತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ವಿಚಿತ್ರ ಮತ್ತು ಅದ್ಭುತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡರು. ಗೋಖಲೆಯ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಡೆಂಚರ್ ಎಂಬ ಕೂಲಿಜನರ ಕರಾರಿನ ಅನ್ಯಾಯವು ನಿಲ್ಲುವಂತಾಯಿತು.

ಪ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ವಿರೋಧವು ಪ್ರೆಟಿಷರಿಂದಲೇ ತೋರಿತು. ಕೆನಡಾ ಡುಮಿನಿಯನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಸಿಕ್ಖರು ಗುರುದಿತ್ ಸಿಂಗಿಂಬಾತನ ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜವಾನೀ ಹಡಗನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು (ಕೊಮಗಟ ಮಾರು) ಹೊರಟು ಕೊಲಂಬಿಯ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸವಾಸಿಸಿದಾಗ ಬಂದರು ಪ್ರವೇಶವೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿಬಂದು ದಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಯಾದರು. ಇಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಉದ್ರೇಕಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಂಡರಾಗಿದ್ದ ಗೋಖಲೆ, ಸುರೇಂದ್ರನಾಥ ಬಾನರ್ಜಿ, ಸರ್ ಸತ್ಯೇಂದ್ರ ಪ್ರಸನ್ನ ಸಿಂಹ ಮುಂತಾದವರು ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿ, ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯೊದಗುವುದೆಂದು ನಂಬಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುವಾಗಲೇ 1914ರಲ್ಲಿ ತಿಲಕನು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಮಾಂಡಲಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಗಾಂಧೀಜಿ ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸುವವರಾದರು. ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಂಡಿಗೂ ಜರ್ಮನಿಗೂ ಘೋರಯುದ್ಧವು ಮೊದಲಾಯಿತು. 1915ರಲ್ಲಿ ಗೋಖಲೆ ಕಾಲಾಧೀನನಾದನು. ಆತನ ಸಾಹಸದಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸಸ್ ಕಮಿಷನ್ (ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಕಮಿಷನ್) ಎಂಬುದು ನಿರ್ಮಿತವಾಗಿ

ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಿಲಕರಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಒಂದು ವರ್ಷ ಮೌನವನ್ನು ತಾಳಿದಂತೆಯೇ ಇದ್ದು ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ವೃದ್ಧ ಪಿತಾಮಹ ದಾದಾಭಾಯಿಯು 1917ರಲ್ಲಿ ತೀರಿಹೋದನು.

ಎಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಘೋರಯುದ್ಧದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಟ್ಟಿತು.. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಕಷ್ಟಕಾಲವೊದಗಿತು. ಆ ಸಮಯ ಘೋರಯುದ್ಧ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷದವರೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶಗಳು ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ನಾಗರಿಕತೆಯ ರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿಯೂ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜನಸತ್ವಾವ್ಯವೂ ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವಂತೆ ನೆರವೇರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಆಗಿಯೇ ಎಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಭಾರತೀಯರು ಆತುರರಾದರು. ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆರವಾದುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜನರು ಭಾರತೀಯರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಭಾರತೀಯರಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕರು ಮುಂದಾದರು. ಜನಭಾಗದವರೂ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಧನಸಹಾಯವನ್ನೊದಗಿಸಿದರು. ಒಟ್ಟು 200 ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಭಾರತವರ್ಷವು ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಒದಗಿಸಿತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೇ ಸ್ವತಃ ಹೊರಟು ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಹಣವನ್ನೂ ಒದಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು. 1916ರಲ್ಲಿ ಲಖನೌ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನೆರೆದಾಗ ತಿಲಕ ಪಕ್ಷದವರು ಭಾಗಿಗಳಾದರು. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದ ತರುವಾಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ಹೇಗಾದೀತೋ ಅದನ್ನು ಮೊದಲೇ ವಾಗ್ಧಾನರೂಪದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. 1916ರಲ್ಲಿ ಅದೇ ಲಖನೌ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗ್ ಸಭೆಯವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಧೈಯಗಳನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಏಕೀಭವಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ನಿದಾನಸ್ಥ ಪಕ್ಷದವರು ಆ ವರ್ಷದಿಂದ ತಾವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಲಿಬರಲ್ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ತಾಳಿ ಬೇರೆ ಸಭೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಳಾಗಿದ್ದ ಅನಿಬೆಸೆಂಟೆಂಬಾಕೆಯು ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅನಿಬೆಸೆಂಟೆ ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಹೋಂ ರೂಲ್ ಲೀಗಿಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ತಿಲಕರ ಪೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಈಕೆಯು ಬರೀ ಒಣ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯವು ಕೈಗೊಂಡತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷ್ಯವಾದುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟು, "ಕಾಮಸ್ಪೆಲ್ಟ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯ ಬಿಲ್" ಎಂಬ ಮನೂದೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದಳು. ಈಕೆಯ ಆಂದೋಲನವು ಮದರಾಸ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರು ಆಂದೋಲನವು ಮಿತಿಯಾರಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಕೆಲಕಾಲ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಟ್ಟರು. ಬಿಡುಗಡೆಯಾದಮೇಲೆ ಆಕೆಗೇ 1917ನೇ ವರ್ಷದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪದವಿಯು ಸಂದಿತು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರು ಭಾರತೀಯ ಆಡಳಿತ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಮನಕೊಟ್ಟರು; ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದ ಮಾಂಟೆಗ್ಯೂ ಎಂಬಾತನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾವೇ ನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಗುರಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ 1917ನೇ ಆಗಸ್ಟ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಈ ಪ್ರಕಟನೆಯಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟು ಯುದ್ಧ ಮುಗಿಯುವುದನ್ನೇ ಎದುರನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾಂಟೆಗ್ಯೂ ತಾನೇ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಭಾರತೀಯರ ನಾಯಕರಲ್ಲಿ ತಿಲಕ-ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಜನರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದಂತೆ ಮತ್ತಾರೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಗಾಂಧೀಜಿ ತಿಲಕನ ಜೀವನವು ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನಾನಾ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಆತನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದುದರಿಂದ ಜನರು ಆತನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಮೊದಲು ಬಂದಾಗ

ಗೋಖಲೆ ಆತನು ಅಸಾಧಾರಣ ಪುರುಷನೆಂದೂ ಜೇಡಿಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ: ಜೈತನ್ಯವನ್ನೂ ವೀರ್ಯದ ಉಸಿರನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡತಕ್ಕಾತನೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು ; ಪ್ರಹ್ಲಾದ, ಧ್ರುವ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರರ ರಾಶಿಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಸೇರಿದವರೆಂದು ಇತರರು ವರ್ಣಿಸಿದರು. ಕಠಿನವಾದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅತಿಸರಳವೂ ಸುಲಭವೂ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಸುಳೆಯಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಆಹಮ್ಯದಾ ಬಾದ್ ಗಿರಣಿಯ ಮಾಲೀಕರಿಗೂ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳಿಗೂ ನ್ಯಾಯಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಚಂಪಾರಣ್ಯದ ಬಡಜನರ ದುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತಾ ನಿವಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರೈಲುಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಅನುಕೂಲದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾಂಟೆಗ್ಯೂ ಬಂದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯಾಭಿಲಾಷೆಯು ಸರ್ವತ್ರ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿಶದಪಡಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆಯು ಇವರದೇ ಆಗಿ ಮಾನ್ಸ್ಟರ್ ಪೆಟಿಷನ್ ಅಥವಾ ಸಮಸ್ತ ಜನರ ಅರ್ಜಿಯೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಮಾಂಟೆಗ್ಯೂ ಮತ್ತು ಭೋಗಾಧಿಪತಿ ಜೆಲ್ಮ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಇಬ್ಬರೂ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ ತರುವಾಯ ಮಾಂಟೆಗ್ಯೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಯುದ್ಧವು ನಿಲ್ಲುವ ಸೂಚನೆಯೂ ಸಮಾಪವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಿದಾಸಸ್ಥಪಕ್ಷದವರು ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯತಕ್ಕುದೆಂದು ವಿಚಾರಮಾಡಿ, 19 ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರು ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರೂ ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗಿನವರೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಹೇಗಿರತಕ್ಕುದೆಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ತೋರಿಕೆಯೊಂದ ಸುಧಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ರಲ್ಲಿ ರೂಪಗೊಳಿಸಿದರು. ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಡಳಿತದವರು ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಶಾಸನವು ರಚಿತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಕಾಮನ್ಸ್ ಮತ್ತು ಲಾರ್ಡ್ಸ್ ಸಭೆಗಳೆರಡರಿಂದಲೂ ಆರಿಸಿದ ಸದಸ್ಯರುಳ್ಳ ಜಾಯಿಂಟ್ ಕಮಿಟಿಯೊಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆ ಸಭೆಯ ಆಲೋಚನಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ

ಇಷ್ಟಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಲು ಅನೇಕ ಮುಖಂಡರು ಹೊರಟರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪರವಾಗಿ ತಿಲಕನೂ ಹೊರಟನು.

ಇದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಿಷಮಯವಾದ ಸಂಗತಿಗಳು ಕೆಲವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದವು. ಯುದ್ಧವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ರೌಲತ್ ಮಸೂದೆಗಳು ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಧಿಕಾರಬಲವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ವಾರಂಟಿಲ್ಲದೆ ದಸ್ತಗಿರಿಯನ್ನೂ, ವಿಚಾರಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸೆರೆಯ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನೂ ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅತ್ತು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯ ಸನ್ನಾಹಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಇಲ್ಲಿಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಪಕ್ಷದವರು ಪ್ರಬಲರಾಗುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಅದರ ಪರಿಚ್ಛೇದವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಉಚಿತ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಒಂದು ಉಪಸಭೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. ಅದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ರೌಲತ್ ಸಭೆ. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದ ಮೇಲೂ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಧಿಕಾರಬಲವಿರತಕ್ಕುದು ಆಯುಕ್ತವೆಂದೆನಿಸಿತ್ತು. ಈ ರೌಲತ್ ಸಭೆಯ ವರದಿಯು 1919ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು; ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಧಿಕಾರವೇ ಮುಂದೆಯೂ ಇರತಕ್ಕುದೆಂಬ ಸೂಚನೆಯು ಅದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಸರ್ಕಾರದ ಪಕ್ಷದವರು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಆಗಿನ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಏಕಕಂಠವಾಗಿ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯರ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡದೆ ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರು ಮಸೂದೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಖ್ಯಾಬಲದಿಂದ ಮುಂದರಿಸಿದರು. 1919ನೆ ಇಸವಿಯ ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರು ಸಭೆಗೊಡಿ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಮಸೂದೆಯು ವಿಧಿರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು. ಇದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ಮಾರ್ಚ್ 23ನೆ ದಿನ ಅವರು ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ವ್ರತವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರು. ಅನ್ಯಾಯವಾದ ವಿಧಿಯನ್ನು ಭಂಗಪಡಿಸ ತಕ್ಕದ್ದು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಎಪ್ರಿಲ್ 6ನೆ ದಿನ ಇದರ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ ಹರತಲನ್ನು ಆಚರಿಸತಕ್ಕುದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ಸೂಚಿಸಿದರು ; ಅದರಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹರತಲ ನಡೆಯಿತು. ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ವಿಶೇಷವಾಗಿಯೇ ನಡೆದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದರು. ಬೊಂಬಾಯಿಯಿಂದ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಹೊರಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದಿಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ಪಂಜಾಬಿನ ಭೋಗಪತಿಯೂ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಕಾಲಿಡಲಾಗದೆಂದು ನಿಷೇಧಾಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರು. ಆಕ್ರಮವಾದ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಾಂತರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿ ಅದರ ತಿಕ್ಕೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದೇ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ರೈಲು ಹತ್ತಿದರು. ದಿಲ್ಲಿಯ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಲೆ ಮೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ವುನಃ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿಸಿದರು. ಈ ಸಂಗತಿಯ ಪ್ರಭಾವವು ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಯಾವ ಸಂಗತಿಗೂ ಇಲ್ಲವೆನಿಸುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಕಾಡ್ಗಿಚ್ಚಿನಂತೆ ಹರಡಿತು. ಬೇಗಬೇಗನೆ ಸಂಗತಿಗಳು ಘಟಿಸಿದವು.

ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಜನರು ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹಿಂಸೆಗೊಳಗಾಗಿ ದ್ದರು. ಭೋಗಪತಿಯಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ಮೈಕೇಲ್ ಪಂಜಾಬಿನ ಆತ್ಮಾಚಾರ ಒಡ್ವೆಯರ್ ಎಂಬಾತನು ತನ್ನ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಸೈನಿಕರೂ ಯುದ್ಧದ ಹಣವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬದಗು ವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಲು ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಆ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾರಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರನ್ನು ಹಿಂಸೆಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಆಂದೋಲನವು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ರೌಲತ್ ಕಾನೂನು ಪ್ರಾರಂಭ ವಾದಾಗ ಲಾಹೋರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇತರ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನರು ಸಭೆ ಸೇರಿ ಅದನ್ನು ಖಂಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ತಡೆದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರ ಹಾಹಾಕಾರಕ್ಕೂ ದುಃಖಕ್ಕೂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ ದಾಯಿತು. ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದವರು ಜನರ ಮುಖಂಡರನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕ್ಷೇಮವೆಂದು ಚಿಂತಿಸಿ, ಸತ್ಯವಾಲ, ಕಿಚಲೂ ಎಂಬ ನಾಯಕರನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ

ಮಾಡಿದರು. ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವೇ ತಪ್ಪಿತು. ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಉನ್ನತರಂತೆ ವರ್ತಿಸಲು ಮೊದಲಿಟ್ಟು, ಕಚೇರಿಗಳಿಗೆ ಬಿಂಕಿಯಿಡುವುದಕ್ಕೂ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ದೋಚುವುದಕ್ಕೂ ತೊಡಗಿ, ಸುದ್ದಿಯ ತಂತಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದರು. ಒಂದರಹಿಂದೊಂದು ಅಕೃತ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು ಭೋಗಪತಿಯು ಕ್ರೂರನಾಗಿ ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ಪ್ರಾಂತ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಜನರಲ್ ಡಯರ್, ಕರ್ನಲ್ ಬಾಸ್ಪರ್ತ್ ಸ್ಮಿತ್, ಜಾನ್ಸನ್ ಮುಂತಾದ ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧಕಾಲದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಹೂಡಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು. ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿತ್ಯಪ್ರರಾದವರಮೇಲೆ ಶಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗವಾದುದಲ್ಲದೆ ನಿರಪರಾಧಿಗಳಾದ ಜನರು ವರ್ಣನಾತೀತವಾದ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅಮೃತಸರದಲ್ಲಿ ಡಯರ್ ಬಂದು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ಕೂಡಲೆ 13ನೇ ಎಪ್ರಿಲ್ ದಿನ ಜನರು ಜಲಿಯಾನ್ ವಾಲಾಬಾಗೆಂಬೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಭೆ ಸೇರಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸೈನ್ಯಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಬಾಲವೃದ್ಧರು ನೆರೆದಿದ್ದರು; ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾಯುಧರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ದಳಪತಿಯು ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಜನರ ಮೇಲೆ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಿದನು. ನೂರಾರು ಜನ ಸತ್ತು ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಗಾಯಪಟ್ಟು ಸರಳಿದರು. ಇದೇ ಜಲಿಯಾನ್ವಾಲಾಬಾಗಿನ ಕೊಲೆಯೆಂಬುದು. ಆ ತರುವಾಯ ಡಯರ್ ಮುಂತಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಾಲಕರನ್ನು ಬಾರುಕೋಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆಸುವುದು, ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಅವಮಾನಪಡಿಸುವುದು, ದರ್ಪವನ್ನು ತೋರುವುದು ಮುಂತಾದ ಕೃತ್ಯಗಳಿಂದ ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು. ಅಮೃತಸರದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದಾನೊಂದು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಸ್ ಷೆರ್ವುಡ್ಡೆಂಬ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಅಪಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದ್ದರೆಂದು ರೋಷಗೊಂಡು ಡಯರ್ ಆ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕ್ರಿಮಿಗಳಂತೆ ದೇಹಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಈ ದೇಕುವ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡು ಸಂಕಟಪಡುವಷ್ಟು ಮತ್ತಾವುದರಿಂದಲೂ ಸಂಕಟಪಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಪಂಚಾಬಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರವು ನಡೆದಾಗ ವಿವರವು ಹೊರಗಡೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾದ ವಿವರವು ಹೊರಬಿತ್ತು; ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳ ವಿಚಾರಣೆಯಾಗತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದರು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಉಪಸಭೆಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಲಾರ್ಡ್ ಹಂಟರ್‌ರೇಂಬಾತನನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷ ನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದರು. ಪಂಚಾಬಿನ ಸಿಂಹನೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ ಲಾಲಾಜೀಯವರು ಸುಮಾರು ಇದೇ ವೇಳೆಗೆ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು; ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಪಂಚಾಬಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರ ವಿಚಾರಣೆಗಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಧಿವೇಶನವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಲಾಲಾಜೀಯವರನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಹಂಟರ್ ಸಭೆಯ ವಿಚಾರಣೆಯು ಸರ್ವ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರಲಾರದೆಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರೇ ಒಂದು ವಿಚಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದರು. ವಿಚಾರಣೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತ ಹಾಹಾಕಾರವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗದಂತೆ ಇದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತುರದಿಂದ ಒಂದು ಶಾಸನವನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡರು. 1919ರಲ್ಲಿ ಅಮೃತಸರದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಭೆಯು ನೆರೆದಾಗ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೇ ಮುಂದಾಗಿ ಅಸಹಕಾರವೆಂಬ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ, ಆ ನೀತಿಯ ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗವನ್ನು ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದರು.

ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನವು ತೋರಿತು. ತುರ್ಕಿಯ ಖಿಲಾಫತಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರೇ ಅವರಿಗೆ ಖಿಲಾಫಾ ಅಥವಾ ಮತ ಗುರುವಾಗಿದ್ದುದು. ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮುಸಲ್ಮಾನನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ವಿರೋಧಪಕ್ಷವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಸೇರಿದನು. ಆಗ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೆ ಧರ್ಮಸಂಕಟವೊದಗಿತು. ಬ್ರಿಟಿಷರನ್ನು ಬಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲ, ಮುಸಲ್ಮಾನನನ್ನು ಬಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹ ವಿಷಮಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬ್ರಿಟಿಷರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ಯುದ್ಧಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ತುರ್ಕಿಯ ಭಂಗವಾಗದಂತೆ ಭದ್ರಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು

ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಬೇಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಿನ್ನಹವನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರು ತುರ್ಕಿಯ ಭಂಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ವಚನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಯುದ್ಧವು ಮುಗಿದು ತುರ್ಕಿಯು ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದಾಗ ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದವರು ತಮಗೆ ತುರ್ಕಿಯ ಭಾಗಗಳು ಸಲ್ಲ ತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ವಾದಿಸಿ, ಸೆವರ್ಸ್ ಕರಾರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ತುರ್ಕಿಯ ಅಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಕಿರಿದಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು; ಇದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನವರು ಒಪ್ಪಿದರು. ಇದೇ ಖಿಲಾಫತ್ ಭಂಗವೆಂಬುದು. ಈ ಭಂಗವು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ಭಾರತೀಯ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಸಂಕಟಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಖಿಲಾಫತ್ ಕಮಿಟಿಯೆಂಬ ಸಭೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತುರ್ಕಿಯ ಗೌರವವು ಪುನಃ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾಗುವಂತೆ ಸನ್ನಾಹಪಡಲು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಸೋದರರ ತೊಂದರೆಯು ನಮ್ಮ ತೊಂದರೆಯೇ ಎಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು. ಈ ಆಂದೋಲನಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ರೌಲತ್ ಕಾನೂನು, ಪಂಜಾಬಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಖಿಲಾಫತ್ ಭಂಗವೆಂಬವು ಸರಿಸುಮಾರು ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಘಟಿಸಿದವು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತೋರಿದ ಅಸಹಕಾರ ನೀತಿಯನ್ನು ಬಹು ಜನರು ಒಪ್ಪುವಹಾಗೆ ನಡೆಯಿತು.

1920ನೇ ಇಸವಿಯು ಅನೇಕ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಣಾರ್ಹವಾದುದು.

ಲೋಕಮಾನ್ಯನೆನಿಸಿದ್ದ ತಿಲಕನು ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾಗಪುರದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಾಲಾಧೀನನಾದನು; ಆತನ ಮರಣದಿಂದ.

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದುಃಖವುಂಟಾಯಿತು. ಆ ದುಃಖವು ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿಸುವಂತೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೇ ನಿಧಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಸಹಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ನಡೆಸಲು ತಿಲಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ನಿಧಿಯೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯನ್ನು ಶೇಖರಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದೂ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಸದಸ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಕೂಡಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅದೇ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಹೋದದೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಮಾಡುತ್ತ ನಿಧಿಯನ್ನೂ ಸದಸ್ಯರನ್ನೂ ನಿಯಮಿತ ಅವಧಿಯೊಳಗಾಗಿ ಕೂಡಿಸಿಯೂ ಕೂಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. 1920ರಲ್ಲಿ ನಾಗಪುರ:

ದಲ್ಲಿ ನೆರೆದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಭೆಯೂ ಸ್ಮರಣಾರ್ಹವಾದುದು. ಆ ವರ್ಷ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಉದ್ಯಮದ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಸ್ಪಷ್ಟಪಟ್ಟಿತು; ಅಂದಿನವರೆಗೂ ಆಡಳಿತದ ಮಾಲಿಗಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರೊಡನೆ ವಿಧಿಬದ್ಧವಾಗಿಯೇ ವಾದಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಲಕ್ಷ್ಯವು, ಸಾಧ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯ ತಕ್ಕುದೆಂದೂ ಪ್ರಯತ್ನವು ಶಾಂತತೆಯಿಂದಲೂ ನ್ಯಾಯದಿಂದಲೂ ಕೂಡಿರ ತಕ್ಕುದೆಂದೂ ವಿವರವಾಯಿತು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶವು ಭಾಷಾನುಸಾರವಾದ ಪ್ರಾಂತ ವಿಭಜನೆಗೊಳಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮ, ಪಟ್ಟಣ, ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗಳಿದ್ದು ಬೆಟ್ಟಗೂಡಿ ಪ್ರಾಂತಿಕ ಸಭೆ ಯಿರುವ ಅಂಶವೂ, ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಚಾತ್ರ ಸೇರಿದಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಸಮ್ಮೇಳನ ವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಕರ್ತವ್ಯವು ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಂತ್ರಾಲೋಚಕ ಸಭೆಯಾದ A. I. C. C. ಎಂಬುದೂ, ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಾಹಕ ಸಭೆಯೂ ಏರ್ಪಟ್ಟವು. ಈ ಅಂಶಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿ 1920ನೆ ವರ್ಷವನ್ನು ದೊಡ್ಡದೆನಿಸುವ ಸಂಗತಿಯುಂಟು. ಎನಂದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಮುಂದಾದುದು. 1920ನೆ ವರುಷದಿಂದ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಜೀವನವೇ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಇತಿಹಾಸವಾಗಿ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ಅಸಹಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ
 ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಜೈತನ್ಯವರ್ಧಕವಾದ ಅಂಶ
 ಅಸಹಕಾರ ಗಳನ್ನೂ ಸಿರೋಧಕಾಂಶಗಳನ್ನೂ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ
 ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ಹಡಗನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು
 ಹಡಗಿನಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಹೇಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲರಾಗುವರೋ ಹಾಗೆಯೇ
 ರಾಷ್ಟ್ರೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತರೂ ಕರ್ತವ್ಯನಿರತರಾಗತಕ್ಕುದೆಂದು ವಿವರಿಸಿ
 ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಾಧನೆಯು ನೆರವೇರೀತೆಂದು
 ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ದತ್ತವಾದ ಜಿರುದು ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಬೇಡ
 ವೆನ್ನುವುದು, ಸಭೆಗಳಿಗೆ ನಿಯಮಿತರಾದ ಪೌರವರ್ಗದವರು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನ
 ಗಳಿಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡುವುದು, ಸರ್ಕಾರದವರು ನಡೆಸಿದ ಸಭೆಗಳಿಗೆ

ಹೋಗದೆ ಇರುವುದು, ಸರ್ಕಾರೀ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕಳುಹಿಸದಿರುವುದು, ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳನ್ನೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವುದು, ಎದೇಶೀ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವುದು ಮೊದಲು ತೋರಿದ ನಿರೋಧ ಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು. ಚೈತನ್ಯವರ್ಧಕವಾಗಿ ಖದ್ದರಾ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೇ ಉಡುವ ವ್ರತವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತ ಆರಳೆಯ ಸೂಲನ್ನು ಕೈರಾಜಿಯಿಂದ ತೆಗೆಯುವುದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತಾ ಮದ್ಯಸೇವನೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು, ಹಿಂದೂ ಮುಸ್ಲಿಂ ಪಾರ್ಸಿ ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲರ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದವು. ಈ ವಿವರವನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಸೇರದೆ ಇದ್ದವರೂ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಸರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಜಗದ್ವಿಖ್ಯಾತರಾದ ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರರು ತಮ್ಮ ನೈಟ್‌ಹಡ್ ಪದವಿಯ ಸೂಚಕವಾದ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ವೈಸ್ರಾಯಿಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಸಿಕ್ಖ್ ಜನರು ತಮ್ಮ ಕುಲಸ್ಥರ ಉದ್ಧಾರ ಸಾಧನೆಗಾಗಿಯೇ ಶಿರೋಮಣಿ ಗುರುದ್ವಾರ ಪ್ರಬಂಧಕ ಕಮಿಟಿಯೆಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ವ್ರತವನ್ನೇ ಆಚರಿಸಲು ಮೊದಲಿಟ್ಟರು.

ಆತ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಧಿರೂಪಗೊಂಡಿದ್ದ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು **ಡ್ಯೂಕ್ ಆಫ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ** ಕನ್ನಾಟೆಂಬ ರಾಜಬಂಧುವನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೆರೆವಣಿಗೆಯುತ್ಸವಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೆ ವರಣ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಆರಂಭವಾದವು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಪಕ್ಷದವರು ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಬಹು ಅತ್ಯಪ್ತಿಕರವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟು ಅವುಗಳಿಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಕಿ ಯಾರೂ ವರಣಭಾಗಿಗಳಾಗಬಾರದೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾಡರೇಟ್ ಅಥವಾ ಲಿಬರಲ್ ಪಕ್ಷದವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೇ ಪಟ್ಟು ವರಣಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ನಿಂತರು. ಸುಧಾರಣೆವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಸದಸ್ಯರ ಸಂಖ್ಯಾ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು. ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳೂ ನೆರೆದವು. ಆದರೂ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಪ್ತಿಯೇ

ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು; ಅವರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ರಾಜಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಪಟ್ಟು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲಿಯವರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಯುವರಾಜರ ಸಂಚಾರವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದರು. ಈ ಏರ್ಪಾಟು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಿಗೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೂ ಪರೋಕ್ಷ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲವನ್ನು ಕೊಡುವಂತಾಯಿತು.

ಲಿಬರಲ್ ಮುಂತಾದ ಪಕ್ಷಗಳವರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಅಸಹಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ಗಾಂಧೀಜಿ ಯುವರಾಜರ ಸಂಚಾರ ಯವರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ 1921 ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಪಕ್ಷವು ಬಲವಾಯಿತು. ಪಂಡಿತ

ನೋತೀಲಾಲ ನೆಹರು, ಚಿತ್ತರಂಜನದಾಸ, ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್, ಮಹಮ್ಮದ್ ಆಲಿ, ಆಬುಲ್ ಕಲಂ ಆಸಾದ್ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಪ್ರಮುಖರು ಅವರ ನಾಯಕತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಯುವರಾಜರ ಸಂಚಾರೋತ್ಸವದಿಂದ ಜನರನ್ನು ಮೋಹಗೊಳಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟು ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಲು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಆಂದೋಲನವು ದಿನೇ ದಿನೇ ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದ ಲಾರ್ಡ್ ರೆಡಿಂಗ್ (Reading) ಎಂಬಾತನು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೊಡನೆ ಗೋಪ್ಯವಾದ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸಿದನು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೂ ಅದರಿಂದ ಬದಲಾಗಲಿಲ್ಲ; ಯುವರಾಜರ ಸಂಚಾರ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹರತಲ ವನ್ನಾಚರಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಸಹಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ, ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸದೆ ಇರುವ ಅಂಶವನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಸತಕ್ಕುದೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನವೇ ನಡೆಯಿತು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಮಯವನ್ನು ಕಾದಿದ್ದು ಮೃಹಮ್ಮದ್ ಆಲಿಯನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿಮಾಡಿದಂಥನೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿಸಿ, ತರುವಾಯ ನೋತೀಲಾಲ ನೆಹರು, ದಾಸ, ಆಸಾದ್ ಮುಂತಾದವರನ್ನೂ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಡಿಸಿದರು. 17ನೆ ನವಂಬರ್ ದಿನ ಯುವರಾಜರು ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹಡಗಿನಿಂದ ಇಳಿದಾಗ

ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲವು ಅತಿಯಾಗಿ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಕೃತ್ಯಗಳು ನಡೆದವು ;
 ಶಾಂತರೀತಿಯ ಪ್ರವರ್ತನೆಯು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರ
 ಅಹಮದಾಬಾದ್ ಲಿಲ್ಲ. ಈ ಅಕೃತ್ಯಗಳು ನಡೆದ ಸಂಭವವನ್ನು
 ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಕಂಡು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಮನನೊಂದು 5 ದಿವಸ
 ಗಳ ಉಪವಾಸವನ್ನು ತಾಳಿದರು ; ಜನರು ಕೋಪ
 ಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಎಚ್ಚರಗೆಡುವುದು ಸತ್ಯಾಗ್ರಹವೇ ಅಲ್ಲವೆಂದು ವುನಃವುನಃ
 ಹೇಳಿದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಆ ವರ್ಷ ಅಹಮದಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ನೆರೆಯಿತು ;
 ನಡೆದ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವನ್ನೇ
 ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

ಅಸಹಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ
 ವಾಲಿಸಲು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿತ್ತು. ಕೆಲವು
 ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಮುಷ್ಕರಮಾಡಿದರು.
 ನಿರ್ಬಂಧ ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮದ್ಯಪಾನ ನಿರೋಧವು
 ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ನಡೆದು ಶೇಂದಿಯ ಹರಾಜಿಗೆ ಕೂಗು
 ವವರೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಗಾಂಧೀಜಿ
 ಯವರ ಭಕ್ತರಾಗಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅಸಹಕಾರ
 ವನ್ನು ಮೊದಲುಮಾಡಿದರು. ಗುಜರಾಥ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರ ನಾಡುಗಳ
 ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಈ ವಿಧವಾದ ಆಂದೋಲನವು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಇತರ ವಿಧ
 ಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಂಥವನ್ನು ಹಿಡಿದು 25,000 ಮಂದಿ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು
 ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು 1922ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು
 ನೋಡಿಕೊಂಡು ಗುಜರಾಥಿನ ಬರ್ಡೋಲಿ ಎಂಬ ತಾಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಕರ
 ನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅದರಂತೆ
 ಮೈಸ್ರಾಯಿಗೆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಒಂದು ವೀರಪತ್ರವನ್ನು
 ಬರೆದರು. ಅದನ್ನು ಬರೆದ ಹಲಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಚೌರಿಚೌರ ಎಂಬೆಡೆ
 ಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳು ರೇಗಿದವು ; ಅವುಗಳಿಂದ ವ್ಯಸ್ತರಾಗಿ ಗಾಂಧೀಜಿ
 ಯವರು ತಮ್ಮ ವೀರಪತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ ನಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು
 ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಅದೇ ಸುಸಮಯವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು

ಅವರನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿಮಾಡಿ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿಸಿದರು; ಬ್ರಾಂ ಫೀಲ್ಡ್ ಎಂಬ ಸೆಷನ್ಸ್ ಜಡ್ಜಿಯ ಎದುರಿಗೆ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯಿತು. ಆರು ವರ್ಷ ಕಾಲದ ಕಾರಾಗೃಹವಾಸವು ವಿಧಿತವಾಯಿತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಎಚ್ಚರತಪ್ಪಿ ನಡೆಯದಿದ್ದುದು ಒಂದು ಸೋಜಿಗವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೇ ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದರು.

ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ನಿರ್ಬಂಧಿತರಾದಾಗ ಕರನಿಷೇಧವು ನಡೆಯತಕ್ಕುದರ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷ ಒಂದು ಉಪಸಭೆಯು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆ ಉಪಸಭೆಯು ವರದಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು; ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾಸವಾದ ಸಿದ್ಧತೆಯು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಮುಖಂಡರಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಗದವರು ಸೆರೆಮನೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಪಂಡಿತ ನೆಹರು ಮತ್ತು ಚಿತ್ತರಂಜನ ದಾಸರಿಬ್ಬರೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಒದಲಾಗಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ಅಸಹಕಾರವನ್ನು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದವರು ತೋರತಕ್ಕುದೆಂದು ವಾದಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಹುಟ್ಟಿದುದೇ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷವೆಂಬುದು. 1923-24ರಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದವರೆಂದೂ ಪೂರ್ವ ಪಕ್ಷದವರೆಂದೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳು ಏರ್ಪಟ್ಟವು.

1924ನೆ ಇಸವಿಯ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರಿಗೆ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯು ತೋರಿ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯು ಕೋಮು ಕಲಹ ನಡೆಯಬೇಕಾಯಿತು. ಚಿಕಿತ್ಸೆಯು ನಡೆದ ತರುವಾಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಖಿಲಾಫತ್ ಅಂದೋಲನವು ತಣ್ಣಗೇ ಆಗಿತ್ತು. ಖಿಲಾಫತ್ ಸಭೆಯು ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದಾಗ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗೆಂಬುದು 1923ರಲ್ಲಿ ಪುನಃ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೊರಗೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಸೆವರ್ಸ್ ಕರಾರಿನಂತೆ ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದವರು ಅನಿರೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಯತ್ನ ಶೀಲರಾದಾಗ ತುರ್ಕಿಯಲ್ಲಿ

ರಾಷ್ಟ್ರರೂಪವೇ ಬದಲಾಯಿತು. ತುರ್ಕಿಯವರೇ ಖಿಲಾಫತ್ತನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಅಂಗೋರ ಎಂಬೆಡೆಯಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಗ್ರೀಕರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಅವರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಈ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಖಿಲಾಫತ್ ಆಂದೋಲನವೇ ಅನವಶ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಾದ ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗಿಂಬುದು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಪಂಜಾಬ್, ಬಂಗಾಳ, ಅಯೋಧ್ಯಾ ಮುಂತಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳಿಗೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ವಿರೋಧ ತೋರಿಕೊಂಡು ದಿನೇ ದಿನೇ ಏಷ್ಯಮಸ್ತಿತಿಯೊದಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಗುಣಪಡೆದು ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಕೋಮು ವಾರು ಕಲಹಗಳನ್ನು ಸಹಿಸದೆ ತಾವೇ ಅದಕ್ಕಾಗಿ 21 ದಿವಸಗಳ ಘೋರೋಪವಾಸ ವ್ರತವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರು. ಉಪವಾಸವು ನಡೆಯಿತು. ಕೆಲಕಾಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದವು. ಆದರೆ 1920ರಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು.

ಗಾಂಧೀಜಿ ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ತರುವಾಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಮಂತ್ರಾಲೋಚಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದವರ ವಾದವು ಬಲವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಬಹುಪಕ್ಷದವರು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಅಭಿಮತಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವೇ ಆಗಿದ್ದ ಬಹುಮತ ನಿಷ್ಪಕ್ಷೇಯನ್ನೊಪ್ಪದೆ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ನಿರಾತಂಕವಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ತಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಬೆಳಗಾವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ವಾರ್ಷಿಕ ಸಮ್ಮೇಳನವು ನಡೆದಾಗ ಈ ನಿಶ್ಚಯದಂತೆಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತಾವು ಅನಹಕಾರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯವರ್ಧಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಾದ ಖದ್ದರ್, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ, ಐಕ್ಯತೆ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತಾ ನಿವಾರಣೆ, ಮದ್ಯಪಾನ ನಿರೋಧಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗುವುದಾಗಿ ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಖದ್ದರ್ ಪ್ರಚಾರವು ದೇಶದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಮೂಲವೆಂದು ತೋರಿಬಂದ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಸಂಘ (A. I. S. A.) ವೊಂದು ಸ್ಥಾಪಿತ ವಾಯಿತು.

1924ರಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದವರು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಿಗೂ ವರಣಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ನಿಂತರು. ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದವರ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವರಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಜಯವು ಸಾಧನೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿಯೂ ಮಧ್ಯಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಲಶಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ ತಕ್ಕವರು ಹುಟ್ಟುವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಭೋಗಪತಿಯು ನಿರಂಕುಶಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತೋರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ದಿಲ್ಲೆಯ ಅಸಂಖ್ಯಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತ ಮೋತಿಲಾಲ ನೆಹರು, ವಿಟ್ಟಲಭಾಯಿ ಪಟೇಲ್ ಮುಂತಾದ ನಾಯಕರಿಂದೊಡಗೂಡಿ ವ್ಯೂಹದಂತೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತ ಸರ್ಕಾರದವರ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿದರು. ಕೆಲವು ಶಾಸನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದೇ ಸರ್ಕಾರ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ವಿಟ್ಟಲಭಾಯಿ ಪಟೇಲರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಆಗಿ ದರ್ಪದಿಂದ ಸಭಾಕ್ರಮವನ್ನು ಚರಗಿಸಿದರು. 1925ರಲ್ಲಿ ದೇಶಬಂಧುವೆಂದು ಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದ ಚಿತ್ತರಂಜನ ದಾಸರು ಅಕಾಲ ಮರಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದರು. ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇದರಿಂದ ದುರ್ಬಲ್ಯವೇ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೂ ಪಂಡಿತ ಮೋತಿಲಾಲರು ಧೀರರಾಗಿ ಆ ಪಕ್ಷದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಹಿಂದೂ ಮುಸ್ಲಿಂ ವಿರೋಧಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆರ್ಯ ಸಮಾಜದ ಮುಖಂಡರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರದ್ಧಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಖೂನಿಯಾದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಖದ್ದರ್ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಕೈಯಿಂದ ಸೂಲುವ ಮತ್ತು ನೈಯುಗ್ಯ ಉದ್ಯೋಗ ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮುಂದರಿಸುತ್ತಲಿದ್ದರು.

ಕೇಂದ್ರ ಶಾಸಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡರಾಗಿಯೇ ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷದವರು 1926ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಮಿತ್ತ ನೆಹರು ವರದಿ ವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಷಯವನ್ನೆತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದ ಲಾರ್ಡ್ ಬರ್ಕೆನ್ ಹೆಡ್ಲೆಂಬಾತನು ಏಕಕಂಠವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದೆ ನಾನಾಕಂಠಗಳಿಂದ ನಾನಾವಿಧವಾಗಿಯೂ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಾಗಿಯೂ

ತೋರುವ ಭಾರತೀಯರ ವಾದದಲ್ಲಿ ಬಲವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು. 1919ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಧಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಮೂಡಿದ ಸುಧಾರಣೆಯ ಸಾಫಲ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಮುಂದಿನ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಭೆಯೊಂದನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಾತತಕ್ಕುದೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅದರಂತೆಯೇ 1927ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಸೈಮನ್ ಕಮಿಷನ್ನೆಂಬುದನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದರು. ಆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯನೊಬ್ಬನೂ ಸದಸ್ಯನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷದವರಿಗೂ ಆಗ್ರಹ ತೋರಿತು. ಲಾರ್ಡ್ ಬರ್ಕೆನ್‌ಹೆಡ್‌ಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ಸರ್ವಪಕ್ಷಗಳೂ ನೆರೆದು ಒಂದು ಉಪಸಭೆಯು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಪಂಡಿತ ನೋತಿಲಾಲರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯವು ನಡೆದು ನೆಹರು ವರದಿಯೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಮುಂದಿನ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ರಾಷ್ಟ್ರ ರಚನೆಯು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಅದರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿತ್ತು. ಆ ವರದಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಗೌರವವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟರು. ಸೈಮನ್ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಸಹಿಸದಾದರು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ 1927ರಲ್ಲಿ ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ನೆರೆದಾಗ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸತಕ್ಕುದೆಂಬ ವಾದವು ಮೊದಲಾಯಿತು.

1928ರಲ್ಲಿ ಸೈಮನ್ ಸಮಿತಿಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಬಹಿಷ್ಕಾರವು ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಸಂಗತಿಗಳು ಮೊದಲೊಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮುಂತಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೂ ವಿರೋಧವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ರೇಗಿತು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪುನಃ ಅಸಹಕಾರವನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಸತಕ್ಕುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರನ್ನು ನಾಯಕರಾಗಿರತಕ್ಕುದೆಂದು ಬೇಡಿದರು. ಅತ್ತ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಕನ್‌ವೆಂಷನ್ ಪಕ್ಷದ ಬಲವು ಕುಗ್ಗಿ ಲೇಬರ್ ಪಕ್ಷದವರೇ ಮಂತ್ರಿಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಸೈಮನ್ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಮುಖರೂ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಮುಖರೂ ಸೇರಿದ ಚಕ್ರಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆಯು ನಡೆಯತಕ್ಕುದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಗಾಂಧೀಜಿ

ಯವರು ಅಂತಹ ಸಮ್ಮೇಳನಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವಂತಗಳು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಮತವನ್ನು ಲಾರ್ಡ್ ಇರ್ವಿನ್‌ನ ಬಳಿ ಭೋಗಾಧಿಪತಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಗಡುವು ದಾಟಿತು. ಆಗ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಉಪ್ಪಿನ ಕರವನ್ನು ಭಂಗಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ 1930ನೆ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ದಾಂಡಿಯ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳು ಇತ್ತೀಚಿನವಾದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಲಕ್ಷಾಧಿ ಜನರು ಸೆರೆಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುದನ್ನೂ ಗಾಂಧೀ ಇರ್ವಿನ್ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನೂ ಚಕ್ರಗೋಷ್ಠಿಗಳ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನೂ ಬೇರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅತಿಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯೂ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿಯೂ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಅಥವಾ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕಂಡು ದಾಯಿತು. ಈ ವಿವರದಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪುವಾಗಿರುವ ಭಾಗವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವರು ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು.

ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೆಂದರೇನೆಂಬುದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ಮೊದಮೊದಲು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್

ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಛೇಯ ಪಕ್ಷದವರು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವಗಳ ಆಚರಣೆಯೇ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ನಂಬಿ ಕೆಲಕಾಲದ ತರುವಾಯ

ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭಾಗವನ್ನು ಆಶಿಸಿದರು ; ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವೂ ಭಾಗವೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ತಿಳಿವು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವೂ ತೋರಿಕೊಂಡಿತು. ಗೋಖಲೆಯವರು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರವೇ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ತೋರಿಕೊಂಡ ತರುವಾಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶೇಷವಾದ ಭೇದವು ತೋರಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬದಲಾದರೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಲ್ಲ. ದೇಶೀಯರ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿ, ಭಾರತೀಯರ ಮೈತಿಷ್ಠ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಸ್ವರಾಜ್ಯವೆಂದೆನಿಸಿತು. ಭರತವರ್ಷದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸುಸ್ಥಿತಿ ಅಥವಾ ಪೂರ್ಣವಿಕಾಸವು ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಧ್ಯೇಯದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ. ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಹೃದಯವಾಗಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯುಕ್ತವಾಗಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ಭಾರತವರ್ಷವು ನಡೆಸುವ ಆತ್ಮವಿಕಾಸ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅದರ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಪ್ಲವಗಳನ್ನೂ ಅನರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಬಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪೂರಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಉಚಿತವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗವನ್ನು ವಹಿಸಿ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಥಾಯೋಗ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ ಪದವಿಯನ್ನೂ ಪಡೆಯುವುದು ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಕನಸಿನ ಭಾಗ.

ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಈ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿದ ತರುವಾಯವೇ ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ತೊಡಕುಗಳನ್ನೂ ಕಾಣುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಥೂಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಾಗುವುದು.

V. ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು

	ಪುಟ
1. ಪೀಡಿಕೆ	357
2. ಆಯುರಾರೋಗ್ಯಗಳು	363
3. ಶಿಕ್ಷಣ ವಿನೋದಗಳು	378
4. ದಾರಿದ್ರ್ಯ ನಿರುದ್ಯೋಗಗಳು	394
5. ಇತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು	414
6. ಉಪಸಂಹಾರ	471

1. ನೀರಿಕೆ

ತರುಣರ ಭಾಗ್ಯ; ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮಹತ್ವದ್ದು, ಅಸೇಕ, ದೇಶೋವಿಶಾಲ, ಅನ್ಯೋನ್ಯ; ಆತ್ಮಾವಲಂಬನೆ; ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳ ಮೇರೆ; ಭಾರತೀಯ ವಿಧಾನ, ಮರ್ವಿದಗ್ಧತೆ.

ಈಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷವು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೂ ಇತರರಿಗೂ ಘೋರವಾದ ತರುಣರ ಸುಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಂಶವೂ ಭಾರಿ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ತ್ವರಿತವಾದ ಪರಿಹಾರವನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಜನ್ಮಭೂಮಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ವಿಷಮಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ದೇಶವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವ ಸುಯೋಗವು ಭಾರತೀಯ ತರುಣರಿಗೆ ಲಭಿಸಿದೆ. ಇಂದಿನ ತರುಣರೇ ನಾಳೆಯ ಪೌರರಾಗತಕ್ಕವರು, ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತರಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸತಕ್ಕವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಮೊಟ್ಟಮೊದಲೇ ಭರತವರ್ಷದ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನೂ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಖ್ಯಾಬಲವನ್ನೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇಟಲಿ, ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳ ಮುಂದಿರುವ ತೊಡಕುಗಳಿಗೂ ಭಾರತೀಯ ತೊಡಕುಗಳಿಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರವುಂಟು. ಭಾರ

ತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಲು ಕಿರಿದಾದುದೆಂಬುದು ಕೂಡ ಮಹಾವಿಶಾಲವಾದ ದೇಶಕ್ಕೂ ಮಾನವರಾಶಿಯ ಆರನೆಯ ಒಂದು ಪಾಲಿಗೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಹಿರಿದೆಂದೇ ಎನ್ನಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ದೇಶದ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳೂ ದೇಶೀಯರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಸಂಪತ್ತುಗಳೂ ಹಾಗೆಯೇ ಸದಾ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕವು. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯರು ಅನುಭವಿಸುವ ಕಷ್ಟಗಳು ನಿವಾರಣೆಯಾಗತಕ್ಕದ್ದು ಆ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೂ ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೂ ಅನುಸಾರವಾಗಿಯೇ. ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯಾ

ಪೂರಣವು ಭಾರತೀಯ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದ್ದು.

ತೊಡಕುಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿವೆ; ಪ್ರತಿಯೊಂದರ ಪರಿಚಯಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಪರಿಚ್ಛೇದವೇ ಬೇಕು.
—ಅನೇಕ ಮೊದಲು ಅವುಗಳನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕ, ಸ್ಥಳೀಯ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯಗಳೆಂದು ನಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹಲಕೆಲವು ತೊಂದರೆಗಳು ಹಲಕೆಲವರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಬಹುದು; ಆದರೆ ಬಹು ಭಾಗವು ರಾಷ್ಟ್ರದಷ್ಟೇ ವಿಶಾಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಲಕೆಲವರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ಪೌರರೇ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಎಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ಆಡಳಿತದವರು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ತೊಂದರೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವೆಂದೂ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಬಲವಾದ ಒಂದು ವ್ಯಾಧಿಯ ನಾನಾ ಲಕ್ಷಣಗಳೆಂದೂ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಅವು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು, ಸಕಲ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು; ಆದ್ದರಿಂದ ನಿವಾರಣೆಯೇ

—ದೇಶೀವಿಶಾಲ ಪಾಯವೂ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ರಾಷ್ಟ್ರದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಂಗವನ್ನಲ್ಲದೆ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿದ ವ್ಯಾಧಿಯು ತೋರಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ದೇಹವೆಲ್ಲವೂ ಏಕವಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾದ ಸರ್ಕಾರವೇ ನಿವಾರಣಾಭಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಭಾಗವನ್ನು ತಾಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ತೊಂದರೆ ತೊಡಕುಗಳು ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೂರಿ ಬಲಗೊಂಡು ಗಹನವೂ

—ಅಸ್ಥೋಸ್ಥ ಗರ್ಭಿರವೂ ಆಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಉದ್ಧಾರಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಕರಣಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಿರತರಾಗಬೇಕು. ಪೌರ

ಸಮೂಹದ ಸಹಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗಲಾರರು ; ಸರ್ಕಾರದವರ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದೆ ಪೌರರೂ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಲಾರರು. ಸರ್ಕಾರದ ಬಲಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ನಡೆಯುವ ಸುಧಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಕ್ಷಾಗಳಿ ಅಸಹಾಯರಾದ ಪೌರರಿಂದ ನಡೆಯುವ ಸಂಸ್ಕಾರೋದ್ಯಮ ಕ್ಷಾಗಳಿ ಬಲವಿರುವುದಿಲ್ಲ ; ಧ್ರುವಫಲವು ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂಡಿಯ ನ್ನೇಳೆಯುವ ಎತ್ತುಗಳು ಒಂದೊಂದು ಒಂದೊಂದು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಂಡಿಯು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಮುಂದೂ ಹೋಗಬಹುದು. ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಪೌರರೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಕೃತಪ್ರಯತ್ನರಾದರೂ ನಿವಾರಣೆಯು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯು ತೋರುವುದು.

ಪ್ರತಿ ಕರ್ತವ್ಯದ ಭಾರವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದಲೇ ಅನುಕೂಲಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾವಲಂಬನೆ ಪೌರಸಮೂಹದವರು ದೌರ್ಬಲ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಆಡಳಿತದವರ ಕರ್ತವ್ಯಭಾರವು ವಿಸರೀತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಬಂಡಿಗೆ ಮುಂಭಾರವೇರಿಂದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಭಾರತೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸತಕ್ಕುದೇ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ತಂತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ, ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯವರು ತಂತಮ್ಮ ಜಾತಿ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಕಾರ್ಯವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವ ಆಚಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಾವಲಂಬನೆಯೇ ಮೂಲತತ್ವವಾಗಿದ್ದಿತು ; ಮೂಲತತ್ವವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕುದು. “ಉದ್ಯೋಗಿನಂ ಪುರುಷಸಿಂಹಮುಪೈತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ದೈವೇನ ದೇಯಮಿತಿ ಕಾವುರುಷಾ ವದಂತಿ” ಎಂಬುದು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಆರೋಕ್ಷೀ. ವೈಕ್ತಿ, ಕುಟುಂಬ, ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾವಲಂಬನವೇ ಭದ್ರಗೊಂಡಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಜನರಲ್ಲಿಯೇ ಧೈರ್ಯ ದಕ್ಷತೆಗಳು ಭದ್ರಗುಣಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರೋನ್ನತಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಸಾಧಕವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು.

ಪೂರಣವು ಭಾರತೀಯ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದ್ದು.

ತೊಡಕುಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿವೆ; ಪ್ರತಿಯೊಂದರ ಪರಿಚಯಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಪರಿಜ್ಞಾನವೇ ಬೇಕು. —ಅನೇಕ ಮೊದಲು ಅವುಗಳನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕ, ಸ್ಥಳೀಯ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯಗಳೆಂದು ನಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹಲಕೆಲವು ತೊಂದರೆಗಳು ಹಲಕೆಲವರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಬಹುದು; ಆದರೆ ಬಹು ಭಾಗವು ರಾಷ್ಟ್ರದಷ್ಟೇ ವಿಶಾಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಲಕೆಲವರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ಪೌರರೇ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಎಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ಆಡಳಿತದವರು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ತೊಂದರೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವೆಂದೂ ಯಾವುದೋ ಪ್ರಬಲವಾದ ಒಂದು ವ್ಯಾಧಿಯು ನಾನಾ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದೂ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಅವು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು, ಸಕಲ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು; ಆದ್ದರಿಂದ ನಿವಾರಣೆಯೇ

—ದೇಶೀವಿಶಾಲ ವಾಯವ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ರಾಷ್ಟ್ರದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಂಗವನ್ನಲ್ಲದೆ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿದ ವ್ಯಾಧಿಯು ತೋರಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ದೇಹವೆಲ್ಲವೂ ಏಕವಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾದ ಸರ್ಕಾರವೇ ನಿವಾರಣಾಭಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಭಾಗವನ್ನು ತಾಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ತೊಂದರೆ ತೊಡಕುಗಳು ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೂರಿ ಬಲಗೊಂಡು ಗಹನವೂ —ಅಸ್ಥೋನ್ಯ ಗಭೀರವೂ ಆಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಉದ್ಧಾರಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಕರಣತುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಿರತರಾಗಬೇಕು. ಪೌರ

ಸಮೂಹದ ಸಹಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗಲಾರರು ; ಸರ್ಕಾರದವರ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದೆ ಪೌರರೂ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಲಾರರು. ಸರ್ಕಾರದ ಬಲಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ನಡೆಯುವ ಸುಧಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಕ್ಷಾಗಳಿ ಅಸಹಾಯರಾದ ಪೌರರಿಂದ ನಡೆಯುವ ಸಂಸ್ಕಾರೋದ್ಯಮ ಕ್ಷಾಗಳಿ ಬಲವಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಧ್ರುವಫಲವು ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂಡಿಯ ನ್ನೇಳೆಯುವ ಎತ್ತುಗಳು ಒಂದೊಂದು ಒಂದೊಂದು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಂಡಿಯು ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಮುಂದೂ ಹೋಗಬಹುದು. ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಪೌರರೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಕೃತಪ್ರಯತ್ನರಾದರೂ ನಿವಾರಣೆಯು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯು ತೋರುವುದು.

ಪ್ರತಿ ಕರ್ತವ್ಯದ ಭಾರವನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದಲೇ ಅನುಕೂಲಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾವಲಂಬನೆ ಪೌರಸಮೂಹದವರು ದೌರ್ಬಲ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಆಡಳಿತದವರ ಕರ್ತವ್ಯಭಾರವು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಬಂಡಿಗೆ ಮುಂಭಾರವೇರಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಭಾರತೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಪೌರರು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸತಕ್ಕುದೇ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ತಂತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ, ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯವರು ತಂತಮ್ಮ ಜಾತಿ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಕಾರ್ಯವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವ ಆಚಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಾವಲಂಬನೆಯೇ ಮೂಲತತ್ವವಾಗಿದ್ದಿತು ; ಮೂಲತತ್ವವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕುದು. “ಉದ್ಯೋಗಿನಂ ಪುರುಷಸಿಂಹಮುಪೈತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀರ್ದೈವೇನ ದೇಯಮಿತಿ ಕಾಪುರುಷಾ ವದಂತಿ” ಎಂಬುದು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಆರೋಕ್ಷೀ. ವೈಕ್ತಿ, ಕುಟುಂಬ, ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾವಲಂಬನವೇ ಭದ್ರಗೊಂಡಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಜನರಲ್ಲಿಯೇ ಧೈರ್ಯ ದಕ್ಷತೆಗಳು ಭದ್ರಗುಣಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರೋನ್ನತಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಸಾಧಕವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು.

ಭಾರತೀಯ ನೀತಿಯ ಒಂದು ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯ ತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಾಧಿತವಾದ ಮೇಲ್ಮೈಯು ಜಾತಿ ಮೇರೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಂದ ಸಾಧಿತವಾದ ಮೇಲ್ಮೈ ಗಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆಯಾದುದು. ವಿಧಿ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಅತಿಕ್ರಮಿಸದಂತೆ ಪಾಲಿಸಲು ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯ ಭಾಗವನ್ನು ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸಿ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿಗಳನ್ನೂ ಪೋಷಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಜಾತ್ಯಾಚಾರಗಳಾಗಿ ನೆಲೆಸಿದವಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಪಾಲನೆಯು ಸುಲಭವಾಗಿ ನೆರವೇರುವುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಸಮ್ಮದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕಾನೂನು ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದಂತೆ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಅತಿಕ್ರಮಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬೀಡಿ ಸೇದುವುದು ಕೆಟ್ಟದ್ದೆಂದು ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿ ಅದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುವ ನಿಬಂಧನೆಯು ರಚಿತವಾದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಬೀಡಿ ಸೇದುವುದೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಬೀಡಿಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಏರುತ್ತದೆ. ನಿಬಂಧನೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ವಿಧ ವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆಗ ಉಪನಿಬಂಧನೆಗಳೂ ಇತರ ನಿಬಂಧನೆಗಳೂ ರಚಿತವಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಬೀಡಿ ನಿಬಂಧನೆಯೆಂಬುದು ಎಸ್ತಾರವಾದ ಗ್ರಂಥವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಶ್ರಮಸಾಧ್ಯವೋ ದುಸ್ಸಾಧ್ಯವೋ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ನಿಷೇಧವು ಜಾತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸೆರೆಮನೆ ಮುಂತಾದ ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟತೆಯೆಂಬುದು ಘೋರವಾದುದು; ಪ್ರಾಣವನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರು, ಜಾತಿಗೌರವವನ್ನು ನೀಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಸುಧಾರಣೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಫಲ ಸಿದ್ಧಿಯು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ, ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿಯೂ, ಸ್ಥಿರವಾಗಿಯೂ ಒಡಗೂಡುವುದು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದ ಶಾಸನವನ್ನು ಮೊದಲಿಸಲ್ಲಿಯೇ ಬಯಸತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಜನರ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಆಡಳಿತದವರು ಮುಂದಾಗಿ ಶಾಸನವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರೆ ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೇಡೇ ಸಂಭವಿಸಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತ ಪಾಲಿಸುತ್ತ ಲಿರುವುದು ಅವಶ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ, ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ವಿಧಿರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಲವಂತದಿಂದ ಅದನ್ನು ಆಚರಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಜನರಿಗೆ ಉತ್ತಮವೆಂದು ತೋರಿಬಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ವಿಧಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು ಸಹಸ್ರ ಪಾಲು ಮೇಲು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಪೌರನಾಗತತ್ವವನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು

- (1) ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ದೇಶೀವಿಶಾಲವಾದವು,
- (2) ನಿವಾರಣೆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಭಾರತೀಯವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು,
- (3) ಪೌರರು ಆತ್ಮಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿಯೇ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು

ಎಂಬ ಮೂರಂಶಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಆತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ದೀರ್ಘಕಾಲದ ವ್ಯಾಸಂಗವೂ ಚರ್ಚೆಯೂ ಅವಶ್ಯ. ದುರ್ವಿಧಗತ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಪರಿಜ್ಞಾನವು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಸ್ಥೂಲರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ವಿಷಯ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಬಲವತ್ತರವಾದ ವಿಷತ್ತು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದುವರೆಗೆ ಅನೇಕರು ಭಾರತೀಯರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅನೇಕಾನೇಕ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಹೇರಳ. ತೊಡಕಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಇರುವಂತೆ ಮೊದಲೇ ನಾವು ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಅಭಿಮತಗಳೆಂಬುವನ್ನು ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಅಥವಾ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು.

ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗತಿಗಳು ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು, ಯಾರಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿಯೂ ವಿವರವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದು, ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಬೇಕು. ಕೂಲಂಕಷ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಆತುರತೆಯಿಂದಲೋ ಆಗ್ರಹದಿಂದಲೋ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡುವುದು ಹಾನಿಕಾರಕವಾದುದು. ಅರ್ಧಂಬರ್ಧವಾಗಿ ವಿಷಯಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆದು, ಭರ್ತ್ಯಹರಿಯು ವಿವರಿಸಿದ 'ಜ್ಞಾನಲವದುರ್ವಿದಗ್ಧ'ರಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯರಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅಜ್ಞರಾಗಿರುವುದೇ ಮೇಲು.

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಭಾರತೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯೂ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿಯೂ ಕಾಣುವೆವು. ಇಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ವಿವರದಿಂದ ದಿಗ್ವರ್ತನ ಮಾತ್ರ ಉಂಟಾದೀತೇ ಎನಾ ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಶ್ರಮವೆಂಬುದು ಲಭಿಸಲಾರದು. ಅಂತಹ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಬಹುದಾದಷ್ಟು ತಿಳಿವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದನ್ನಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕು, ತರುವಾಯ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನೂ ಸಮಾಲೋಚನೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೊದಲು ಆರೋಗ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ನೆಮ್ಮದಿಗಳ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅನಂತರ ಇತರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಾಣುವೆವು.

2. ಆಯುರಾರೋಗ್ಯಗಳು

ಜನವೇ ಪರಮಭಾಗ್ಯ, ನೈರ್ಮಲ್ಯಸಿದ್ಧಿ, ಮೃತ್ಯುಭೀಮಿ—ನಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯ, ಜೀವಶ್ರವಣಗಳು, ಆಚಾರಶಿಷ್ಟಿ: ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ, ನಗರಗಳಲ್ಲಿ; ನಗರನಿರ್ವಾಹ, ಜಿಲ್ಲಾ ನಿರ್ವಾಹ, ಸ್ಥಳ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ—ಸಂತಾನಶುದ್ಧಿ, ವಿವಾಹನೀತಿ—ಪೌರಕರ್ತವ್ಯ, ಪ್ರಬಲ ವಿಘ್ನಗಳು—ಆಯುರ್ವೇದ.

ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಆಧಾರಭೂತವಾದುದು ಜನ ಸಮುದಾಯ. ಜನರು ಆರೋಗ್ಯದೃಢಕಾಯ ಜನವೇ ಪರಮಭಾಗ್ಯ ರಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಲಿರುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಮಯೂರಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಗೋಲಕೊಂಡದ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ವಜ್ರಖನಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಜನತೆಯ ಆರೋಗ್ಯಸಿದ್ಧಿಯು ಐಶ್ವರ್ಯಪ್ರದವಾದುದು. ಜನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ದೀರ್ಘಾಯುಷವಾಗಿಯೂ ದೃಢಾಂಗಿಯಾಗಿಯೂ ಇರತಕ್ಕದ್ದು.

ಆರೋಗ್ಯ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಅನೇಕಾನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ. ರೋಗಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ ಆರೋಗ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನೈರ್ಮಲ್ಯಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬುದು ಮೂಲವಾದುದರಿಂದ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯು ಪ್ರಧಾನವಾದ ವಿಷಯ. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿ, ವಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ವಾಸಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಆಭಾಸ ಹವ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷನಾಗಿರಬೇಕು; ಅಂದರೆ ವಾಸಸ್ಥಳವು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿದ್ದು ಗ್ರಾಮವೋ ಪಟ್ಟಣವೋ ನಿರ್ಮಲವಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕು.

ಉಷ್ಣದೇಶವಾದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇತರ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ಸಿದ್ಧಿ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತ ಬೆವರುವುದು ಹೆಚ್ಚು; ಆದ್ದರಿಂದ ನಿತ್ಯ ಸ್ನಾನವಲ್ಲದೆ ನಿತ್ಯವೂ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆಯುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು. ದೇಹವೋ ವಸ್ತ್ರವೋ ಕಶ್ಮಲ ಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೆ ರೋಗರುಜನಗಳಿಗೆ ಔತಣವನ್ನೊದಗಿಸಿ ಕರೆದ

ಹಾಗೆಯೇ. ಸ್ನಾನಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲ್ಯಗಳು ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಒದಗುವಂತಿರಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಗಾಳಿ, ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ನೀರು, ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬೆಳಕು ಸಮೃದ್ಧಿಯಾಗಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕೆಟ್ಟಗಾಳಿಯಾಗಲಿ ಕತ್ತಲೆಯಾಗಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಆಡಗಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಮನೆಯ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕವು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿರಬೇಕು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಲಸು ಇರಬಾರದು. ಎಲ್ಲ ಬೀದಿಗಳೂ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷವಾಗಿರುವುದೆಂದರೆ ಒಟ್ಟು ಊರೇ ನಿರ್ಮಲವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ರೀತಿ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗೃಹ ನಿರ್ಮಾಣ ನಗರನಿರ್ಮಾಣಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿರುವುವು; ಆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ವಿಧಾನಗಳು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಈ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವು ನೆರವಾಗಬೇಕು. ಗ್ರಾಮನಿರ್ವಾಹ, ನಗರನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರೀಕೃತವಾಗಿ ನಗರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಲ್ಲದೆ ನಗರಭಾಗಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಬಲವಂತಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಶಾಸ್ತ್ರಾನ್ವಿತವಾದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧವಾದ ಆಚಾರಗಳಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುವು. ಆಚಾರ ಶುದ್ಧಿಯು ಜನರಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದರೂ ಏನು? ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಜನರು ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆಡೆಗೊಡುವಂತೆ ಬೇವಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದರೂ ಒಡತನದಿಂದ ಶುದ್ಧವಾದ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸದೆ ಇರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಆತಂಕಗಳು ಇರಬಹುದು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನ ದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳೇ ಘೋರವಾದವುಗಳು. ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲು ಜನಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ, ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲು ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಆರೋಗ್ಯಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಬಹು ಮುಖವಾದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯಬೇಕು.

ಭಾರತೀಯ ಜನತೆಯ ಆರೋಗ್ಯಸ್ಥಿತಿಯು ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ
 ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಘೋರವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯು
 ಮೃತ್ಯುಭೂಮಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಿತಿಯು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ
 ಭಯಾವಹವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ
 ಐದರಲ್ಲೊಂದು ಮಗುವು ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಮೃತ್ಯು
 ಮುಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟು ಸಾವುಗಳಲ್ಲಿ ಐದನೆಯ ಅಂಶವು ಮಕ್ಕಳ ಸಾವೇ
 ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಸಾಯುವುದಕ್ಕಾದರೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಗತಿ
 ಯೇನು? ಮಕ್ಕಳೇ ಸತ್ತರೆ ಹೇಗೆ? ಸಹಜವಾಗಿ ಸಾಯಬೇಕಾದವರು
 ಮುಂದುಕರು, ಆಯುಷ್ಯತೀರಿದವರು. ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ಸತ್ತರೆ ವಿಷಮ
 ಸ್ಥಿತಿಯೇ ನೆಲೆಸಿರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾವಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಭರತ
 ವರ್ಷವು ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದು. ಭಾರತೀಯ ಶಿಶು ಮರಣ
 ಪ್ರಮಾಣವು ಸಂಯುಕ್ತರಾಜ್ಯ, ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್ ಮತ್ತು ಜಪಾನುಗಳ
 ಎರಡರಷ್ಟು, ನಾರ್ವೆ ಸ್ವೀಡನ್ನುಗಳ ಮೂರರಷ್ಟು, ಹಾಲೆಂಡು ಅಮೆರಿಕಗಳ
 ಐದರಷ್ಟು, ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡ್ ಒಂಬತ್ತರಷ್ಟು. ಶಿಶುಮರಣಗಳು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ
 ವಿಶೇಷ. ಬೊಂಬಾಯಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ 2 ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಗುವು
 ವರ್ಷದೊಳಗಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಾವಿರಕ್ಕೊಂದು
 ಮರಣಗಳೆಂದು ಗಣನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 32, ಹಾಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ
 50, ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ 58, ನಾರ್ವೆ ಸ್ವೀಡನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ 102, ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ
 185, ಐರ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 123, ಸ್ವಾಟ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 145, ಇಂಗ್ಲೆಂಡು ವೇಲ್ಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ
 172, ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಾದರೆ 260. ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ 1,000ಕ್ಕೆ 60 ಮಾತ್ರ
 ಸಾವುಗಳು; ಬೊಂಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ 1,000ಕ್ಕೆ 556 ಸಾವುಗಳು! ಶಿಶು
 ಮರಣಗಳಷ್ಟೇ ಘೋರವಾದುದು ಹೆತ್ತ ತಾಯಂದಿರ ಸಾವುಗಳು.
 ಚನ್ನಾಗಿ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬದುಕಬೇಕಾದವರ ಗತಿ ಹೀಗೆ. ಒಟ್ಟು ಲೆಕ್ಕವನ್ನು
 ಅಂದರೆ ಆಬಾಲವೃದ್ಧರ ಮರಣ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಪ್ರಮಾಣವೆಷ್ಟೆಂದು
 ನೋಡಿದಾಗ ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 1,000ಕ್ಕೆ 9, ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ
 1,000ಕ್ಕೆ 14 ಆಗಿರುವಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಸಾವಿರಕ್ಕೆ 38
 ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ದುಸ್ಥಿತಿಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರ ಸರಾಸರಿ ಆಯುಷ್ಯವೇಷ್ವೆಂದು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಾರತೀಯರೇ ಅಲ್ಪಾಯುಗಳಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಹುಟ್ಟಿದವರು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕಬಹುದೆಂದು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಇಟಲಿಯಲ್ಲಿ 46, ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ 45, ಸ್ವಿಟ್ಜರ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 49, ಬೆಲ್ಜಿಯಮ್‌ನಲ್ಲಿ 45, ಸ್ವಾಟ್ಜೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 50, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 51, ಫಿನ್‌ಲ್ಯಾಂಡಿನಲ್ಲಿ 45, ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ 54, ನಾರ್ವೆಯಲ್ಲಿ 54, ಸ್ವೀಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ 54, ಆಸ್ಟ್ರಿಯಾದಲ್ಲಿ 40, ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ 47 ಆಗಿರುವಲ್ಲಿ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ 22. ಸರಾಸರಿ 22 ವರ್ಷವಾದ ಮೇಲೆ ಆ ವಯಸ್ಸನ್ನು ದಾಟಿ ಜೀವಂತರಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರೇಲ್ಲರೂ ದೀರ್ಘಾಯುಗಳೆನಿಸುವರು. ಏಕೆಂದರೆ ಸರಾಸರಿ 22 ಆಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಅರ್ಧಪಾಲು ಆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಸಾಯುತ್ತಿರುವರು. ಹುಟ್ಟಿದವರು 22 ವರ್ಷ ಜೀವಂತರಾಗಿದ್ದರೆ, ಅದೇ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಭಾವಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಪ್ಲೇಗ್, ಕಾಲರಾ, ಇನ್‌ಫ್ಲೂಯೆಂಜಾ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಬಲ ವ್ಯಾಧಿಗಳು ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕವಾಗಿ ರೇಗಿದಾಗ ಭಾರತೀಯರು ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆಯಾಗಿ ಸಾಯುವರು, ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಕ್ಷಾಮಗಳು ತಲೆದೋರಿದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಸಾವುಗಳು ಸಿದ್ಧ. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧಗಳಿಂದ ಆಗುವ ಮರಣಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮಡಾಮರಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಮರಣಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸಾವಿಗಿಂತಲೂ ಬದುಕೇ ಘೋರವಾಗಿರುವ ವಿಷಮಸ್ಥಿತಿಯೂ ಉಂಟು. ಇತರ ದೇಶಗಳ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಜೈತನ್ಯ ಹೀನರಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ. ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಜನರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ ದೊರಕದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ; ಸಿಕ್ಕುವ ಆಹಾರವು ಪುಷ್ಟಿಕಾರಕವೇ ಅಲ್ಲ. ನಿರಾಹಾರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅಪಾಹಾರವೇ ಅನೇಕರ ಗತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು.

ಸಾಮಾನ್ಯ ರೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅತಿದುರ್ಬಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಎಂತಹ ಅಲ್ಪ ರೋಗವಾದರೂ ಜಯಭೇರಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇತರರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸುಳಿಯಲು ಭಯಪಡುವ ರೋಗ ರುಜನಗಳು ಭಾರತೀಯರ ಬಳಿ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಸುಳಿಯುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಸಗೊಂಡು ಅವರ ಜೀವವನ್ನು ಹೀರಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ನಿವಾರಣೆ ಯಾಗಬಹುದಾದ ರೋಗಗಳಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಸತ್ತೇಬಿಡುವರು ; ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಯದಿದ್ದರೂ ಸಾಯಲಾರದ ಹೆಣಗಳಂತೆಯೇ ಇರುವರು. ಸಾವಿಗಿಂತಲೂ ಒದುಕು ಕಷ್ಟತರವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕೋಟ್ಯಾಧಿ ಜನರು ಮಲೇರಿಯಾ ಮುಂತಾದ ರೋಗ ಪೀಡಿತರಾಗಿ ಜೀವಶ್ರವ ಗಳಂತೆಯೇ ಇರುವರು.

ಅಖಿಲ ಭಾರತವರ್ಷದ ವೈದ್ಯರು ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ದುಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದರು :—

“ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುಣವಾಗಬಹುದಾದ ರೋಗಗಳಿಂದ ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ ಸರಿ ಸುಮಾರಾಗಿ 50—60 ಲಕ್ಷ ಮಂದಿ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ; ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಸುಮಾರಾಗಿ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 15—22 ದಿನಗಳು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತವೆ. ಅಪಾಹಾರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಧಿಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಜನರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಸುಮಾರಾಗಿ ಸೇಕಡ 20 ಪಾಲು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹುಟ್ಟಿದ ನೂರು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ 50 ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಸಂಪಾದನೆಯ ಮಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ ; ಉಳಿದ 50 ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲೆಯೇ ಮೃತ್ಯುಮುಖ ವಾಗುತ್ತವೆ. ಸುಲಭವಾಗಿ 80—90 ಪಾಲನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ ಉಳಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಗುಣ ವಾಗಬಹುದಾದ ವ್ಯಾಧಿಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ನೂರಾರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುವುದೆಂದು ಅತ್ಯುಕ್ತಿ ದೋಷ ಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೇಳಬಹುದು. ನಷ್ಟ ಮಾತ್ರವೇ ಶೋಚನೀಯವಾದುದಲ್ಲ ; ಅದರ ಜತೆಗೆ ನಿವಾರ್ಯವಾಗಬಹುದಾದರೂ ಜನರು ಅನುಭವಿಸುವ ದುಃಖ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು.”

ಭಯಾನಕವಾದ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ಈಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಭಯಾವಹವಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ನಾನಾಕಾರಣ ಆಚಾರಿಷ್ಟಿ ಗಳುಂಟು. ನೈರ್ಮಲ್ಯದ ಶೂನ್ಯತೆಯೊಂದೇ ಈ ದುರವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಆಡಳಿತಮಾಡಿದವರು ತಮ್ಮ ಅವಶ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ

ಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ನಿರಂತರ ಪ್ರಯತ್ನ ಶೀಲರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೇ ಗ್ರಾಮನೈರ್ಮಲ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾಲಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಗರಗಳೆಂಬುವು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡವು; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಜನಸಾಂದ್ರತೆಯು ಹೆಚ್ಚಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಅನಾರೋಗ್ಯಸಂಭವವೂ ಹೆಚ್ಚು. ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದ ಭಾರತೀಯರು ದೇಹ, ಆಹಾರ, ವಸ್ತ್ರ, ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿನಿರ್ಮಲರೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಮೆಗಾಸ್ಥೀನೀಸನಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ವಿದೇಶೀ ಪರ್ಯಟಕರು ಭಾರತೀಯರ ಆಚಾರ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿತ್ಯಾಚಾರ ಶುದ್ಧಿಯಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಮನೆಯ ಹೊರಗೇ ಬಹುಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದು ರೋಗಗಳು ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯದಂತೆ ದಾರ್ಢ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಎಂಜಲೆನ್ನುವುದು, ಸಂಪರ್ಕ ನಿಷೇಧವೆನ್ನುವುದು, ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳೆನ್ನುವುವು, ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆಯುವುದು, ಬೇವಿನ ಕಡ್ಡಿಯಿಂದಲೋ ಮಾವಿನೆಲೆಯಿಂದಲೋ ಹಲ್ಲನ್ನು ಉಜ್ಜುವುದು, ವಾರ ಕೊಮ್ಮೆ ತೈಲಸ್ನಾನಮಾಡುವುದು, ಮನೆ ಮುಂದೆ ತುಲಸೀಗಿಡವನ್ನು ನೆಡುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರೂಪಗೊಂಡ ಅಂಶವು ತಿಳಿಯುವುದು. ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ವಿಧಾನಗಳೂ ಅಭ್ಯಾಸಗಳೂ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ತೋರತಕ್ಕವುಗಳಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಟಾಚಾರ ಸಂಪತ್ತು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಉಂಟು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆವಾದವುಗಳು ಮೊದಮೊದಲು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದಾದರೂ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ತಿಳಿದ ತರುವಾಯ ದೇಶಕಾಲ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ರೂಪಗೊಂಡ ಆಚಾರಗಳೆಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾಗುವುದು. ಅವುಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಹೊಸ ರೀತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಸೂಕ್ತವೇ ಅಲ್ಲ. ಪೂರ್ವಾಚಾರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾದುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು, ನೂತನವಾದ ಆಚರಣೆಯು ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯೇ ಸುಲಭವೂ ಸಹಜವೂ ಆದುದು.

ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಮಾಲೋಚಿಸುವಾಗ ಹಲಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೇನು ಸಮಾಧಾನಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವೆಂದು ಕಾಣಬೇಕು. ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ—ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜನರು ತಮ್ಮ ದೇಹಪೋಷಣೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸುವರೆ? ಅವರು ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಶುಭ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವರೆ? ಆರೋಗ್ಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅವರು ಬಲ್ಲರೆ? ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ, ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ, ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೊಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಿದೆಯೇ?

ಮನೆಗಳನ್ನು ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿ ಗಾಳಿ ಬೆಳಕು ತುಂಬುವಂತೆ ಕಟ್ಟಿದೆಯೇ? ಮನೆಗಳ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ತುಲಸಿ, ಬೇವು, ಯೂಕಲಿಪ್ಟಸ್ ಮುಂತಾದ ಆರೋಗ್ಯದಾಯಕ ವೃಕ್ಷಗಳಿವೆಯೇ?

ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ? ಬಿದ್ದ ಕತ್ತಲವು ಬೇಗನೆ ಸಾಗಿದೋಗುವ ಏರ್ಪಾಟಿದೆಯೇ? ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಚರಂಡಿಗಳು, ತೊಟ್ಟಿಗಳು ಇವೆಯೇ? ಚರಂಡಿಯ ನೀರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ? ತಿಪ್ಪೆಗುಂಡಿಗಳಲ್ಲಿವೆ? ಇಟ್ಟಿಗೆ ಗೂಡುಗಳೂ ಸುಣ್ಣದ ಗೂಡುಗಳೂ ಎಲ್ಲಿವೆ? ಚಾವಡಿಯು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿದೆಯೇ? ದೇವಸ್ಥಾನದ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿದೆಯೇ?

ನೀರಿನ ವಸತಿ ಹೇಗಿದೆ? ಪ್ರತಿ ಮನೆಗೂ ಬಾವಿ ಇದೆಯೇ? ಸೀನೀರಿನ ಬಾವಿಗಳೆಷ್ಟಿವೆ? ನಲ್ಲಿಗಳಿವೆಯೇ? ಹೊರಗಿರುವ ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ನೀರು ಸೇದಬಹುದೇ? ಬಾವಿಗಳ ಅಥವಾ ನಲ್ಲಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ರೊಚ್ಚಿಲ್ಲವೇ?

ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಜಾತ್ರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೇ? ಜಾತ್ರೆಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಗೇನು ಏರ್ಪಾಟು ನಡೆಯುವುದು?

ಗ್ರಾಮದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಹೇಗಿದೆ? ಬೇವಿನ ಮರಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆಯೇ? ಗ್ರಾಮದ ದನಕರುಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ? ಪ್ರತಿ ಮನೆಗೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಹಾಲನ್ನು ಕರೆಯುವಷ್ಟು ಹಸುಗಳಿವೆಯೇ? ಹಾಲು, ಮೊಸರು, ಬೆಣ್ಣೆ, ತುಪ್ಪಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೋಸವೇನೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಗರಡಿಮನೆಗಳಿವೆಯೇ? ಹುಡುಗರಿಗೂ ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಆಟಗಳನ್ನಾಡಲು ಮೈದಾನಗಳಿವೆಯೇ? ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಓಡಾಡಿ ಆಟವಾಡಲು ಸ್ಥಳವಿದೆಯೇ? ಮಕ್ಕಳಿಗೇ ವಿಶೇಷವೆನಿಸುವ ಏರ್ಪಾಟೇ ನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯನಾದಾತನಿದ್ದಾನೆಯೇ? ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿದೆಯೇ? ಸೂಲಗಿತ್ತಿ ಇದ್ದಾಳೆಯೇ? ಪಶುಚಿಕಿತ್ಸೆಯು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ? ಸ್ಮಶಾನಗಳಿವೆ?

ಜನರಲ್ಲಿ ದುರಭ್ಯಾಸಗಳು ಇವೆಯೇ? ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ? ಸಾರಾಯನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದುಂಟೇ? ಮದ್ಯಪಾನ ನಿರೋಧ ಪ್ರಯತ್ನವೇನಾದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೇ? ಬಡಬಗ್ಗರೂ ಅನಾಥರೂ ಇರುವರೇ? ಇವರಿಗೆ ಸ್ಥಳವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?

ಪಟ್ಟಣಗರ ಆರೋಗ್ಯವಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಎಚ್ಚರವಿದ್ದರೂ ಸಾಲದು. ಏಕೆಂದರೆ ಜನಸಾಂದ್ರತೆಯು ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು. ರೋಗರುಜನಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಹರಡಿ.

ಕೊಳ್ಳಲು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಜನರ ಅಭ್ಯಾಸಗಳೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣವೊಂದರ ನಗರ ನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿದ್ದು ದೇಶಭಕ್ತಾಗ್ರಗಣ್ಯರಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆ ಯಾದಾತನು* ಭಾರತೀಯ ಜನರ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನೂ ಆಚಾರಗಳನ್ನೂ ಕುರಿತು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದನು:—

“ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಪಟ್ಟಣವಾಸವೇನೆಂಬುದರ ಪರಿಜ್ಞಾನವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಕಕ್ಕಸುಗಳೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಸಂದಣಿಯ ಮಧ್ಯೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ತಮ್ಮ ದನಕರುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆಂದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಕುತ್ತಾರೆ. ಕವಾಡಿಗರು ಮುಂತಾದವರು ತಮ್ಮ ದನಕರುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಪಟ್ಟಣದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ನೈರ್ಮಲ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನರು ಲೆಕ್ಕಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿಯಾಗಲಿ ತಮ್ಮ ನೆರೆಯವರ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿಯಾಗಲಿ ಆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಅವರಿಗೆ.

* ಸರದಾರ್ ವಲ್ಲಭಾಯ ಪಟೇಲರು.

ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕಸವನ್ನು ನೆರೆಮನೆಯ ಹಿತ್ತಲಿಗೆಸೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಾಮಾನ್ಯ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಓಡಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂಬ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಸವನ್ನೇ ಕೊಳಕು ನೀರನ್ನೇ ಎರಚಿಬಿಡುವರು. ಎಲ್ಲಂದರಲ್ಲಿ ಉಗುಳುವುದರಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಂದರಲ್ಲಿ ಮಲಮೂತ್ರ ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನರು ನಿಸ್ಸೀಮರು. ಗ್ರಾಮಗಳಂತೂ ವರ್ಜನಾತೀತ. ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಲೇ ಕಾಣುವುದು ತಿಪ್ಪೆ ಗುಂಡಿಗಳು ; ಅಲ್ಲಿಯ ಕೊಳಗಳೋ ದುರ್ಗಂಧ ಕೊಸಗಳು.

ಈ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನೀರಿಕ್ಷಿಸುವುದು-ಮುಖ್ಯಾಂಶ.

ನಗರನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗಳ ಕಾರ್ಯರಾಶಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಾಯಿತು. ನಿರ್ಮಲವಾದ ಗಾಳಿ, ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ನೀರು, ನಗರನಿರ್ವಾಹ ಯಥೇಚ್ಛವಾದ ಬೆಳಕು—ಈ ಮೂರೂ ಪಟ್ಟಣದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಟಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಮಾಡಿದಹಾಗಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳ ಕ್ರೀಡಾಕ್ಲೇತ್ರಗಳು, ಶುದ್ಧವಾದ ಹಾಲಿನ ಸರಬರಾಯಿ, ಆಹಾರ ದಿನಸುಗಳ ಶುದ್ಧಿ, ಜೀದಿಗಳ ನೈರ್ಮಲ್ಯಗಳೂ ಆರೋಗ್ಯಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದವುಗಳು. 1927ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿ ತುಮುಕೂರು ಬೆಂಗಳೂರುಗಳಲ್ಲಿ ನಗರ ನಿರ್ವಾಹಕ ಸಭೆಗಳ ಬಿನ್ನವತ್ತಳೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು :

“ನಿಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಹಾಲು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಅಗ್ಗವಾಗಿಯೂ ದೊರಕುವುದೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲರಾ? ನಿಮ್ಮ ನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾದಕಪದಾರ್ಥ ಸೇವನೆಯು ನಿಷಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೇ? ಆರೋಗ್ಯಸಿದ್ಧಿಗೂ ನೈರ್ಮಲ್ಯಸಿದ್ಧಿಗೂ ಏನು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನ ನೀವು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ?

“ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಲ್ಲವೇ? ಇರುವುದಾದರೆ ಅವರು ಆರೋಗ್ಯವಂತರಾಗಿರು ವಂತೆಯೂ ಚಿಕ್ಕಪಟ್ಟಣವಾಗಿರುವಂತೆಯೂ ಏನು ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ? ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೀವು ಭಾಗಿಗಳಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿರುವಿರಾ? ಬಡವರು ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ನೀವೆಂದಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿರುವಿರಾ? ನಿಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದ ಜಾಡಮಾಲಿಗಳು ಹೇಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವರೋ ನೀವು ಯೋಚಿಸಿರುವಿರಾ? ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಮುದುಕರಿಗೆ, ಅಶಕ್ತರಿಗೆ ಅಗ್ಗವಾಗಿ.

ಹಾಲೊದಗುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿರುವಿರಾ? ನಿಮ್ಮೂರಿನ ವೇಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರುವ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಶುದ್ಧವಾಗಿವೆಯೆಂಬ ಧೈರ್ಯ ನಿಮಗಿದೆಯೇ? ಬಡವರಿಗೂ ಧನಿಕರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅನುಕೂಲವೊದಗುತ್ತದೆಯೇ? ನಿಮಗೆ ನಿತ್ಯವೂ ಸೊಪ್ಪು ಕಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಧಾನ್ಯವನ್ನೂ ದೊರಕಿಸುವ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಜೀವಿಗಳ ಸ್ಮರಣೆಯು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ? ನಿಮ್ಮ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಾರಾಯಂಗಡಿಗಳಾಗಲಿ ಜೂಜಿನ ಕಟ್ಟಿಗಳಾಗಲಿ ಇವೆಯೇ? ಇರುವುದಾದರೆ ಜನರು ಅವುಗಳಿಂದ ಕೆಡದಂತೆ ನೀವೇನು ನೆರವೇರಿಸಿರುವಿರಿ? ಭಾರವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಹಾಲನ್ನು ಕರೆಯುವ ದನಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ನಿಮ್ಮ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿದೆ? ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕವಾಗಿ ಕೇಳಬಲ್ಲೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನು ನೀವು ಕೊಡಬಲ್ಲಿರಾದರೆ ನೀವು ಧನ್ಯರೆಂದು ಹೇಳುವೆನು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”

ಕೆಲಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಮಹಾತ್ಮಾಜೀಯವರು ರೈಲುಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿದ ಕೂಡಲೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಸವನ್ನೆತ್ತಿಹಾಕುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿ ಇತರರನ್ನೂ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಪೌರರು ಸ್ಮರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೈರ್ಮಲ್ಯರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ ಸ್ವಯಂಸೇವಕ ನೋಬ್ಬನನ್ನು ಸಂಬೋಧಿಸಿ “ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನೋಡಲು ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರಬಹುದು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾರು ಗೊತ್ತೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆ ತರುಣನು “ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ”ವೆನ್ನುಲು ಮಹಾತ್ಮಾಜೀಯವರು “ನೋಣಗಳು, ಸೊಳ್ಳೆಗಳು! ನಿನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಜೋಪಾನ ಕಡಿಮೆಯಾದಾಗ ಅವು ಬರುತ್ತವೆ, ನೋಡಿಕೋ” ಎಂದರು. ಇವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಬರಮತಿ ಆಶ್ರಮದ ಆರೋಗ್ಯಪಾಲನೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು ವಾಗಿಯೇ ಇವೆ.

ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಗರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲದೆ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆರೋಗ್ಯಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಒಟ್ಟು ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನೀರಾವರಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ದುಷ್ಟಮೃಗಗಳ

ಹಾವಳಿಯನ್ನೂ, ಅಂಟುರೋಗಗಳ ನಿವಾರಣೆಯನ್ನೂ, ಜಾತ್ರೆ ಉರುಸು-
ಮುಂತಾದ ಜನರು ಗುಂವು ಸೇರುವ ಸಂದರ್ಭ
ಜಿಲ್ಲಾ ನಿರ್ವಾಹಕ ಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು
ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗೋ ಎರಡು ಮೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ
ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೋ ಸೇರಿದ್ದು. ಕ್ವಾಮಗಳೋ
ಪ್ರವಾಹಗಳೋ ತೋರಿಕೊಂಡಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪೌರರೂ
ಕರ್ತವ್ಯಪರರಾಗಬೇಕಾಗುವುದು.

ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಜನತೆಯ ಆರೋಗ್ಯಭಾಗ್ಯವು ಸಾಧಿತ
ವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ
ಸ್ಥಳಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ ಭಾರವು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅತಿಯಾವಾಗಿಯೇ
ಇರುವುದಾದರೂ ಕರ್ತವ್ಯವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಂಟು.
ನೈರ್ಮಲ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬುದು ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಗಾಳಿ, ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷವಾದ ನೀರು.
ಮತ್ತು ಯಥೇಷ್ಟವಾದ ಬೆಳಕುಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಜೀವನದ ನೀತಿ.
ಯಲ್ಲಿ ನೈರ್ಮಲ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯಭಂಗವು ಸುಲಭವಾಗಿ
ಸಂಭವಿಸುವುದು. ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು, ಭಂಗಿಸೊಪ್ಪು, ಅಫೀಂ, ಮದ್ಯಗಳು
ರೋಗಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಡೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ರೋಗಹೇತು
ವಾದ ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೇವನೆಗಿಂತಲೂ ದುರಾಚಾರಗಳಿಂದ, ಅಥವಾ
ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ದುಡುಕಿನಿಂದ ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಸೂತನವಾದ ಆಚಾರಗಳಿಂದ.
ಅಥವಾ ಆಚಾರಭೇದಗಳಿಂದ, ಅಸಾಯವು ಹೆಚ್ಚು. ಕೆಲವು ರೋಗಗಳು
ಅಂಟುರೋಗಗಳೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ಅಂಶ; ಅಂತಹ ರೋಗಗಳಿಗೆ
ಸಿಕ್ಕಿದವರು ಇತರರಿಂದ ದೂರವಾಗಿರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಎಚ್ಚರಿಕೆಯು ಒಂದಾನೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ.

ವಂಶಪರಂಪರೆಯಾಗಿಯೇ ಸುಲಕ್ಷಣಗಳೂ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳೂ
ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗತಕ್ಕ ಅಂಶವನ್ನು ಈಚೀಚೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರ
ಸಂತಾನಬುದ್ಧಿ ಕಾರರು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.
ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಸಂತಾನ
ಶಾಸ್ತ್ರವೆಂಬ ಒಂದು ಹೊಸ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿದ್ದಾರೆ; ವಿವಾಹ

ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ಸುವಿಚಾರಯುತರಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿ ವಂಶವು ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನ್ನುವುದೇ ಆ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಉದ್ದೇಶ. ವಂಶಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನಡೆದುಬರುವ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೋ ರೋಗಗಳನ್ನೋ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ನಾಶಹೇತುವಾದುದು. ಪ್ರಬಲವಾದ ರೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೋಗಗಳು ವಂಶಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನೆಲೆಸಬಲ್ಲವು; ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತಹ ರೋಗಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿರತಕ್ಕವರು ಅವಿವಾಹಿತರಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕುದು ವಿಹಿತವಾದುದೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಕೆಲವು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಭಾಗ್ಯಹೀನರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಇರಿಸುವ ಯೋಚನೆಯೂ ನಡೆದಿದೆ. ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧವಾದ ರೋಗಗಳು ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡು ಜನತೆಯನ್ನೇ ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಯೋಚನೆಯು ಬೆಳೆಯುತ್ತಲಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಂತೂ ತಬ್ಬಲಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಅತಿಯಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ವಿವಾಹ ಸಂಬಂಧಗಳ ಶುದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿಯು ಬಲವಾಗಿ ನಾಟುತ್ತಲಿದೆ. ಮೈವಾಹಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಡ್ಡಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಲಿವೆ.

ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ವಿವಾಹ ಧರ್ಮದ ವಿಧಿಗಳ ಸಮರ್ಪಕತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಗ್ಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಪರಂಪರಾ ವಿವಾಹ ನೀತಿ ಗತವಾಗಿ ಬರುವ ರೋಗಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಕ್ಕಳು ರೋಗರಹಿತರಾಗಿರಬೇಕಾದುದು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ವಂಶಶುದ್ಧಿಯು ರಕ್ಷಿತವಾಗತಕ್ಕ ಅಂಶವೂ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಆರೋಗಿಯಾಗಿರತಕ್ಕಾತನು ತನಗೆ ಅಂತಹ ಶುದ್ಧ ಜನ್ಮವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದರೂ ಸಾಲದು. ದುರ್ನೀತಿಯು ಪಾಪಕರ; ದುರ್ನೀತಿಗೆ ಫಲವಾಗಿ ಒದಗುವ ನರಕಯಾತನೆಯು ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಸಂಯಮನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸದೆ ದುರ್ಬಲವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನು ತಾನು ಕೆಡುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಂಶಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ

ದೋಷವನ್ನು ತಂದಿಡುವಂತಹ ನೀಚನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ ಋಷಿಗಳೂ ಧರ್ಮಜ್ಞರೂ ವಿಧಿಸಿದ ಕಟ್ಟಳೆಗಳು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಭಾರತೀಯರು ಆ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೇಲ್ಮೈಗಾಗಿ ಪೌರನು ವಿವಾಹಿತನಾಗಿ ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯ; ಆದರೆ ವಿವಾಹವೂ ಗಾರ್ಹಸ್ಥ್ಯವೂ 'ಪ್ರಜಾಯೈ ಗೃಹಮೇಧಿನಾಂ' ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು, ಭೋಗಕ್ಕಲ್ಲ. ಭೋಗಾಭಿಲಾಷೆಯಿಂದ ವಂಶಶುದ್ಧಿಗೆ ಹಾನಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡತಕ್ಕಾತನು ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿಗಿಂತಲೂ ನೀಚನಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಶಿಶುಹತ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ದುರ್ನೀತಿಯೇ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಡತನವೂ ಪೌರಕರ್ತವ್ಯ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೇತುವೇ ಆಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಪೌರವರ್ಗದವರು ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸತಕ್ಕ ದುರಾಚಾರಗಳನ್ನೂ ದುರ್ನೀತಿಯನ್ನೂ ಮೂಲೋತ್ಪಾಟನೆ ಮಾಡತಕ್ಕವರಾಗಬೇಕು. ಈ ಕರ್ತವ್ಯವು ಪೌರರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಸೈರ್ಮಲ್ಯ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯಸಾಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹವಾಗಲು ಆಜ್ಞಾನ, ಅಸಡ್ಡೆ, ಪ್ರಬಲ ವಿಘ್ನಗಳು ಬಡತನ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಧಿಕಾರಗಳು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಡಚನೆಗಳೆಂದು ಕಂಡೆವು. ಆಜ್ಞಾನ ಅಸಡ್ಡೆಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯು ನಡೆಯತಕ್ಕುದು ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಚಾರದಿಂದ ಮತ್ತು ನೀತಿ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ. ಬಡತನವೆಂಬುದು ಪ್ರಬಲವಾದ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ. ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿಗಳ, ನಗರನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗಳ ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗಳ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಒಟ್ಟು ದೇಶದ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಬಡತನವು ತಗ್ಗುತ್ತ ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗಳು ತಮ್ಮ

ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದು. ಕಾರ್ಯಾಂಗದವರ ಅತ್ಯಧಿಕಾರವೆಂಬುದೂ ಪೌರರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲ ತಗ್ಗಲೇ ಬೇಕಾಗುವುದು.

ಬಡತನವೇ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ತೋರುವ ಅಡ್ಡಿ. ಆ ಅಡ್ಡಿಯು ಮಾಯವಾದ ಮೇಲೂ ಉದ್ಧಾರ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಆಯುರ್ವೇದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೇ ಆಗಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಭೆಗಳೇ ಆಗಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಯುರ್ವೇದವು ಇದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಾಂತ. ಆಯುರ್ವೇದದಿಂದ ದೇಶಕ್ಕಾಗಬಹುದಾದ ಪ್ರಯೋಜನವು ಅಗಣ್ಯ; ಏಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ವೆಚ್ಚವು ಸ್ವಲ್ಪ. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಯೋಗ್ಯನಾದ ಆಯುರ್ವೇದ ಪಂಡಿತ ನೊಬ್ಬಾತನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸುವ ವಿಧಾನವು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೊಂದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ ದೂರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಔಷಧಿಗಳನ್ನೇ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ವಿಧಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದುದು. ಆಯುರ್ವೇದ ಪಂಡಿತರ ಧರ್ಮವು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು; ಅವರು ರೋಗಿಗೆ ಔಷಧೋಪಚಾರ ನಡೆದ ತರುವಾಯ ರೋಗಿಯು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸಾವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತಾತನಾದರೆ ಮೊದಲೇ ತನ್ನ ರುಸುಮನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವನು. ಕವಿರಾಜರೂ ವೈದ್ಯರೂ ಹಕೀಮರೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದಷ್ಟು ಇತರರು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಯುರ್ವೇದ ವಿದ್ಯೆಯು ಸುಷ್ಮವಸ್ಥಿತವಾಗಿಲ್ಲವಾದಕಾರಣ ಅಯೋಗ್ಯತೆಯು ತೋರಿಕೊಂಡು ಮೋಸವು ನಡೆಯಲು ಆಸ್ಪದವುಂಟು. ಇದನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಗೊಳಿಸುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಆದರೆ ಈ ಕರ್ತವ್ಯವು ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಒಟ್ಟು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದುದಾದುದರಿಂದ ಒಟ್ಟಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಾದರೂ ಪೌರಸಮೂಹದ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಶೋಧನಾಗಾರಗಳೂ ಉಪವನಗಳೂ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗತಕ್ಕದ್ದು ವಿಹಿತ. ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪೌರರಿಂದ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರ. ಹಿಮವ

ತ್ವರ್ವತದ್ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕನರು ಶಾಸ್ತ್ರ ಶೋಧನಾಗಾರವನ್ನು
ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಭಾರತೀಯ ಪೌರರು ತಟಸ್ಥರಾಗಿರುವುದು
ಗೌರವವೇ ಅಲ್ಲ.

3. ಶಿಕ್ಷಣ ವಿನೋದಗಳು

ಆಧಾರಭೂತ, ಪ್ರಾಚೀನ ಸಂಪ್ರದಾಯ, ನವ್ಯ ವಿಧಾನ, ಪ್ರಕೃತಸ್ಥಿತಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ, ಪ್ರತಿಪೌರನ ಕರ್ತವ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಕಾಲಕ್ಷೇಪಗಳು, ಶಿಕ್ಷಕರ ನೀತಿ, ನೀತಿಯ ಗುರಿ, ವಿರಾಮ-ವಿನೋದ, ವಿನೋದ ಶುದ್ಧಿ; ಪ್ರಾಚೀನ ರೀತಿ: ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ, ನಗರಗಳಲ್ಲಿ; ಕಲಾಸಕ್ತಿ, ನೂತನ ವಿನೋದಗಳು; ನಗರ ನಿರ್ವಾಹದ ಅಂಶ, ಪೌರಕರ್ತವ್ಯ.

ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸೌಭಾಗ್ಯಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವೆಂಬುದು ಪ್ರಬಲತಮವಾದ ವಿಪತ್ತು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಆಧಾರಭೂತ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾಗಿರುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಪ್ರತಿ ಪೌರನು ಸುಶಿಕ್ಷಿತನಾಗಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೂ ಸೌಶೀಲ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕಾದುದು ಪೌರನ ಸ್ವಂತ ಏಳಿಗೆಗೂ ಅವಶ್ಯಕ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಏಳಿಗೆಗೂ ಅವಶ್ಯಕ. ಮೃಗಪ್ರಾಯರಂತೆ ಇರುವ ಜನರಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂಬುದೇ ಬೇರೂರಲಾರದು; ಜನರು ಅಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ಸರ್ಯನಾಯವೆಂಬುದು ಬಲಗೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಧ್ವಂಸವಾಗುವುದು. ಶಿಕ್ಷಣಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಪೌರರು ಸುಶೀಲರಾಗಿಯೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾಗಿಯೂ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸೌಭಾಗ್ಯಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೊರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಆಪತ್ತುಗಳನ್ನು ದಾಟುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜನಶಿಕ್ಷಣವು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆನಿಸಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರ ವಾರ್ಷಿಕ ವರದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೆಂದು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ; ನೈತಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿವರವೆಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣಪ್ರಚಾರ ವಿಸ್ತರಣಗಳ ವಿವರವೆಂದೇ ಅರ್ಥ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ ನೈತಿಕ ಜೀವನ; ನೈತಿಕ ಜೀವನವೇ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅಸ್ತಿಭಾರವಾದುದು.

ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಪ್ರತಿಪೌರನ ಕರ್ತವ್ಯವೂ ಹೌದು, ಅಧಿಕಾರವೂ ಹೌದು. ಪ್ರತಿಪೌರನೂ ಸುಶಿಕ್ಷಿತನಾಗುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸು.

ವುದು ಸಮಾಜದ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಜನರು ಅಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಅಸಡ್ಡೆಯೇ ಕಾರಣವೆನಿಸುವುದು.

ಸಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಿಹೀನನಾದವನು ಪಶು ಪ್ರಾಚೀನ ಸಂಪ್ರದಾಯ ವೆಂದೇ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಲೆಕ್ಕವಾಗಿದೆ;

ಸಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಚಾತಿ ಪದ್ಧತಿ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಎಣಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಲೂ ವಿದ್ಯಾಸಿಲಯಗಳಿಗೆ ದಾನಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಇರುವುದು ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಜನಶಿಕ್ಷಣವು ಜನರಿಂದಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಪಾಠಶಾಲೆಯು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಂದಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಮಠಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ಯಾಪೀಠಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೌಢ ಶಿಕ್ಷಣವು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ಋಷಿ ಋಣ ಗುರು ಋಣಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ಫಲಿತಾಂಶವಾಗಿ, ಸಾಧಿತವಾದ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯು ಲೋಪವಿಲ್ಲದಂತೆ ರಕ್ಷಿತವಾದುದಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನವಿಸ್ತರಣ ಕಾರ್ಯವೂ ನಡೆದು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು, ಪಟ್ಟಣಿಗರು, ಬಡವರು, ಶ್ರೀಮಂತರು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ರಾಜಪುರುಷರು ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಉಚಿತವಾಗಿಯೂ ಉದಾರವಾಗಿಯೂ ವಿಹಾರ, ದೇವಾಲಯ ಮತ್ತು ಮಠಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅಗ್ರಹಾರ ಬ್ರಹ್ಮವುರಿಗಳಿಗೂ ದತ್ತಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಅಧ್ಯಾಪಕವರ್ಗದವರ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತವೋವನ ಋಷ್ಯಾಶ್ರಮಗಳಿಂದ ದೇವಾಲಯ ಮಠಗಳವರೆಗೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರವು ಸಂಭವಿಸಿತ್ತು. ವಿದ್ಯಾದಾನವು ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನಿಸಿತ್ತು; ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾರುವುದು ಪಾಪಕರವೆನಿಸಿತ್ತು. ವಿದ್ಯೆಗೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೂ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವಿತ್ತು. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಸಾಧನ ಪ್ರಚಾರಗಳಿಗಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಅವೋಘವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಪಾಠಶಾಲೆ

ಗಳೂ ವಿದ್ಯಾಪೀಠಗಳೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಕ್ಷಯಿಸಿದವು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರಚಾರ ಮತ್ತು ಜನಶಿಕ್ಷಣಗಳು ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆಂದು ಸ್ವೀಕೃತವಾದಮೇಲೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ನೀತಿ ವಿಭಾಗಗಳೇ ನೆಲೆಗೊಂಡವು. ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಶಿಕ್ಷಣವು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ,

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಏಕರೀತಿಯಾದ ಪರೀಕ್ಷಾ ನವ್ಯ ವಿಧಾನ ಕ್ರಮವೂ ಮುಖ್ಯಲಕ್ಷಣಗಳಾದವು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಖೆಯೆಂಬುದು ಏರ್ಪಟ್ಟು ಶಿಕ್ಷಣ

ಮಂತ್ರಿಯೊಬ್ಬಾತನ ಕಯ್ಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆಯು ನಿಲ್ಲುವಂತಾಯಿತು. ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಈ ಕರ್ತವ್ಯವು ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರಾದವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಇತರ ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸಿರಕ್ಷರರಾಗಿರುವ ಜನಭಾಗವು ಘೋರ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ ಇರುವುದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನಿರ್ವಾಹವನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯ ನಿರ್ವಾಹಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವ ನೀತಿಯು ತೋರಿಕೊಂಡು ಪ್ರಕೃತ್ಯಶಿಕ್ಷಣ ದೃಢಪಡುತ್ತಲಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಗಳು ಗ್ರಾಮಗಳ, ನಗರಗಳ ಮತ್ತು

ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ ಸಭೆಗಳಿಂದಲೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗುವುದರಿಂದ ಪೌರಕರ್ತವ್ಯಭಾರವು ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಶಿಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಪೌರಸಭೆಗಳಿಂದಲೇ ನಿರ್ವಾಹವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಲೋಪಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ನಿಂದಿಸಲು ಆಸ್ಪದವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆರೆಯಬೇಕು; ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ನಿಯುಕ್ತರಾಗಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸವು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಬಡತನವೇ ಎದುರಾಗುವುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರತಿ ಮಗುವಿಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಗಳು ಒದಗುವಂತೆ

ಪರಿಣಮಿಸತಕ್ಕುದು ಗುರಿ. ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಆ ಗುರಿಯು ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಯತ್ನರಂಗಕ್ಕೆ ಅತಿದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯಜನಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪೌರರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೂರು ಉದ್ದೇಶಗಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಲಕ್ಷ್ಯ ಯೋಜನೂ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬದುಕನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕು, ಸೌಶೀಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಸಂಸ್ಕೃತನಾಗಿ ಬಾಳುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪೌರನಾಗಿ ಅರ್ಹತೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಲು ನೆರವಾಗಿ ಬೇಕು—ಈ ಮೂರು ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲದೆ ಇತರ ಉದ್ದೇಶಗಳೂ ಹೇರಳವಾಗಿಯೇ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಇರಬೇಕಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರೇ ಮುಖ್ಯ. ಪೌರರಾದವರು ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತವ್ಯ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕಾದುದು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ತತ್ವದ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದುದು.

ಶಾಸಕಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಪೌರರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ರೋಗಿಗೆ ತಪ್ಪಾದ ಔಷಧವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮೂಡುವ ಅನರ್ಥಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಅನರ್ಥವು ದೋಷಯುಕ್ತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ. ರೋಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಿಸಬಲ್ಲರಾದರೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲವರು ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ; ಹಾಗೆಯೇ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ನೀತಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಎಂತಹ ಮಾರ್ಗವು ಉತ್ತಮವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರರು. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಧರಗೊಳಿಸಲು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳವರಿಗೇ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನುಸಾರ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಚಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ ಪದೇ ಪದೇ ಖಂಡನೆಗೆ ಗುರಿ

ಯಾಗುವೆ; ದೇಶದ ಅವನತಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯೇ ಮೂಲಕಾರಣವೆಂದು ಅನೇಕರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವರು. ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಆಯೋಗ್ಯತೆಯು ತೋರಿದೆಯೆಂದು ಅನೇಕರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ, ಪ್ರೌಢ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಉಪಜೀವನ ಶಿಕ್ಷಣ, ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಂತಾದ ನಾನಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ವಾದವಿವಾದಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದೇ. ಇವುಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಪಕ್ಷಮಾಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ಎಲ್ಲ ಪೌರರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೂ ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲೇಬೇಕೇ? ಅಕ್ಷರಸ್ಥರೆಂದರೆ ಸುಶಿಕ್ಷಿತರೆಂಬ ಅರ್ಥವು ಆಗುವುದೇ? ಸಂಸ್ಕೃತ, ಫಾರಸೀ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಸಂಗವು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು? ಗ್ರಾಮಗಳ ಶಾಲೆಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು? ಒಂದು ಶಾಲೆಗೆ ವಾರ್ಷಿಕವಾದ ವೆಚ್ಚವೆಷ್ಟು? ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಚಿತವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ವೆಚ್ಚವೆಷ್ಟು? ಬಲವಂತದ ಪ್ರಥಮಾಭ್ಯಾಸವು ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಹಣವೆಷ್ಟು ಬೇಕಾದೀತು? ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪೌರರಾದವರು ಕುತೂಹಲಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಪೌರಾಧಿಕಾರವು ಶಾಸನಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದುದರಿಂದ ಪೌರರು ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕರ್ತವ್ಯದಿಂದ ಸಾಧಿತವಾಗುವ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಸದಾ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪೌರನೂ ತಾನೇ ಸುಶಿಕ್ಷಿತನಾಗಿರಬೇಕು.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಮಾನವರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು

ಪ್ರತಿ ಪೌರನ ಕರ್ತವ್ಯ ತನ್ನ ದೇಶಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯನಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕಾದುದು ಪ್ರತಿ ಮಾನವನ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಕುಮಾರರೂ ಯುವಕರೂ ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳೇ ಎಲ್ಲ ಕರ್ತವ್ಯಭಾಗವನ್ನೂ ನೆರವೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇಷ್ಟವಿರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಉದ್ದೇಶವಿರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಹಿರಿಯರಾದವರು ಕಿರಿಯರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳು,

ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ತೋರತಕ್ಕವರು. ಶಾಲೆಯಿಂದಲೋ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದಲೋ ಪಾರಾದ ಕೂಡಲೆ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಲೂ ಇತರರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಎರೆಯುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನೀತಿಯೆಂಬುದು ಹೇಳಿಕೊಡದೆ ಬರುವುದು ಹೆಚ್ಚು; ಉಪದೇಶದಿಂದಲೇ ಸರ್ವತ್ರ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಕೂತುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಪದ್ಧತಿಸನಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದೆಂಬುದು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗತಕ್ಕದು; ನಡೆಯುವ ಅಥವಾ ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳು ಹಿರಿಯರ ಅನುಕರಣದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗತಕ್ಕವು. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ವಯಸ್ಕರಾದವರು ಮರೆತರೆ ಕರ್ತವ್ಯ ಭ್ರಷ್ಟತೆಯು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ “ನಾನು ಬೇಡವೆಂದರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲಿಯುವ ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾರೆ” ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಇರಬೇಕು. ಇಷ್ಟಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಶಾಲೆಯಿಂದಲೋ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದಲೋ ಪಾರಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಪೌರನ ಶಿಕ್ಷಣವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಪಾರಾದ ಮೇಲೂ ಪೌರನು ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರದೆ ಇತರ ಹವ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧಾಳುವಾಗಿರಬೇಕು. ಲೋಕವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ದೇಶವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ನೆರೆಹೂರೆಯವರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಪರನಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಾನೊಂದು ಬೆಳಕಿನಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಿಯಾಗಿಯೋ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿಯೋ ಯಾರಾದರಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆತನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಭೂಷಣಪ್ರಾಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆತನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ನೆರವೇರುತ್ತಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲ. ಸಮಾಜ ಬೇವಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಶಿಕ್ಷಾರ್ಥಿಗಳು. ಶಿಕ್ಷಣವೆಂಬುದು ಪ್ರತಿ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೋ ಉದ್ದೇಶರಹಿತವಾಗಿಯೋ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೋ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿಯೋ, ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಪೌರನು ಯೋಗ್ಯನೆನಿಸಲು ತಾನು ಇತರರಿಗೆ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯನಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಗೌರವವನ್ನು

ತರುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರತಕ್ಕದ್ದು. ದೇಶದ ಆದರ್ಶ ಧೈಯಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೋರಬೇಕು; ಹಿಂದಿನ ಆದರ್ಶ ಧೈಯಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವುದಾದರೆ ಅಥವಾ ಹೊಸ ಆದರ್ಶ ಧೈಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸತಕ್ಕವನಾದರೆ ತಾನೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೌರನ ಜೀವನವು ಹಿರಿದಾದುದು, ಪ್ರಭಾವಯುಕ್ತವಾದುದು.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಡೆದುಬಂದಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗುವುದು ಶಿಕ್ಷಣ ಪೂರ್ಣವಾದ ಪುಣ್ಯಕೆಲಸವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಪುಣ್ಯಲಾಭದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ನೆರವಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಧನಿಕನಾದವನು ದೇವಾಲಯ, ಮಠ, ಪರಿಷತ್ತು, ಮಸೀದಿ, ಮದರಸಾ ಮುಂತಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಧನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಬಡವನಾದವನು ತನ್ನ ಚೈತನ್ಯಕ್ಕೊಡಗೂಡಿದಂತೆ ಏನಾದರೂ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಧರ್ಮಾತ್ಮನಾದ ಧನಿಕನೊಬ್ಬನು ಭವ್ಯವಾದ ದೇವಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಪುಣ್ಯಾರ್ಜನೆ ಮಾಡಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಡುಬಡವನೊಬ್ಬನನ್ನು ತಾನೇ ದೇಹಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಸುತ್ತಲೂ ಮಾವಿನ ಸಸಿಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟ ಕಥೆಯು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮದುವೆ ಮುಂಜಿಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು ಕರೆಸುವುದು, ಆ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಪಂಡಿತರೂ ಪರಸ್ಪರ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಇಂದಿಗೂ ಭಾರತೀಯಸನಿಸಿದಾತನು ಸರಸ್ವತಿಯ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಕಾತರನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಅನ್ನದಾನ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುವ ಗೃಹಸ್ಥನು ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸದ್ಯಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಬಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಅನುಕೂಲವನ್ನೊದಗಿಸಿಕೊಡುವ ಭಾತ್ರಾಲಯಗಳು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೇ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಅನ್ನವಸ್ತ್ರಾದಿ ದಾನಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಯೇ ಪೌರರು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡ

ಬಹುದು. ಮನೆಗೊಂದು ಹಿಡಿ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಬಡವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪೋಷಣೆಯು ನಡೆಯುವ ಏರ್ಪಾಟು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ದಟ್ಟ ದರಿದ್ರನಿಗಾದರೂ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವುಂಟು. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದಾದ ಸಹಾಯವು ದಾನವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಭಕ್ತಿಯ ಕಾಣಿಕೆಯೆನಿಸುವುದು. ಆ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದುದು. ಉತ್ತಮವಾದ ಆ ಲಕ್ಷ್ಯವು ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗದಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಅವೋಘವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಎಂದಿಗೂ ನಷ್ಟವಾಗದಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕು.

ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಗೃಹಸ್ಥನು ವಿದ್ಯಾಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದೈವಭಕ್ತಿಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪಗಲು ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆಂದು ಮೊದಮೊದಲು ತೋರಬಹುದಾದರೂ ಪುರಾಣ ಹರಿಕಥೆ ಮುಂತಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪಗಲನ್ನು ನಡೆಸುವ ಗೃಹಸ್ಥನು ಆ ವಿಧವಾಗಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡುವನು. ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹರಿಕಥೆಯು ನಡೆದರೆ ಕೇರಿಯವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಕೇಳಿ ಉಪಕೃತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ನೀತಿಗಳ ಬೋಧನೆಗೆ ಇವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಾಧಕವಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತ ಪುರಾಣಗಳ ಶ್ರವಣವು ವೈದ್ಯವಲ್ಲ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಭಕ್ತಿ ಕುತೂಹಲಗಳು ಎಂದಿಗೂ ನಷ್ಟವಾಗತಕ್ಕುವೂ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂತಹ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪಗಲನ್ನು ನಡೆಸುವವರು ನೀತಿಯ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಿ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಪುಣ್ಯಭಾಜನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಯಾಗಿರುವ ಸಮ್ಮಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಪಗಲಿಂದ ಎಷ್ಟು ಮೇಲೈಯಾಗಿರುವುದೋ ಅಗಣ್ಯ. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಉಪನ್ಯಾಸ ಅಥವಾ ಲೆಕ್ಚರ್ ಎಂಬುದು ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೋಲುವುದು. ಜನಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಾಚನ ಮಂದಿರಗಳು, ವಸ್ತುಕ ಭಂಡಾರಗಳು, ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಂದಿರಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯೋಜನವುಂಟು. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ

ಮಾಡಿದಾತನು ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ ; ಇತರರ ಕೃತಜ್ಞತೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿ ಧನ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವಾತನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ತಕ್ಕವನು. ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಸಾರ

ಶಿಕ್ಷಕರ ನೀತಿ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವ್ರತಬದ್ಧರಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವವರು ದೇಶೋದ್ಧಾರಕ

ರೆಂದು ಗಣ್ಯರಾಗತಕ್ಕವರು. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಗುರುವು ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು ; ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ನೀಗಿ ಬಡತನದಿಂದಲೇ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಸಂಪ್ರದಾಯ ವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸದೆ ವಿದ್ಯಾದಾನಮಾಡಲು ಕಂಕಣ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವರು ದೇಶಕ್ಕೇ ಭೂಷಣಪ್ರಾಯರಾದವರು. ಅಂತಹವರು ಗುಂಪುಗೂಡಿ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ನಡೆಸುತ್ತಿರಬಹುದು ; ಅಥವಾ ವಿರಾಮಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಆಟವಾಡುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ ವಿದ್ಯಾದಾನಮಾಡಬಹುದು. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ತೀರ ಬಡವರಾದವರ ಕೇರಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಾಯಂಕಾಲದ ವಿರಾಮಕಾಲವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬಹುದು. ಭಾಗ್ಯವಂತರು ತಮ್ಮ ವಿರಾಮ ಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಇತರರನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಪುಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು ; ತಮಗೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೂ ಇತರರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸುವವರು ಅಂತಹವರಿಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮರು. ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸದಾ ಇತರರ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವವರು ಸಮಾಜಕ್ಕೇ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆನಿಸತಕ್ಕವರು.

ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಪರಿಹಾರ ; ಆದರೆ

ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಒಂದು ಭಾರಿ ಸಮಸ್ಯೆ. ಶಿಕ್ಷಣ

ನೀತಿಯ ಗುರಿ ವಿಸ್ತಾರಕ್ಕೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾಗುವಂತೆ

ಸರ್ಕಾರದ ವೈಪರೀತ್ಯವೂ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾಗಿ

ಬಹುದು. ಇವೆರಡಲ್ಲದೆ ವಿವತ್ತುಗಳು ಬೇರೆ ಉಂಟು. ಶಿಕ್ಷಣನೀತಿಯೂ

ಲಕ್ಷ್ಯವೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಘೋರವಾದ ವಿಪತ್ತೇ ಸಂಭವಿಸಬಹುದು. ಜ್ಞಾನಲವದುರ್ವಿದಗ್ಧರೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದರೆ ಅನರ್ಥಪರಂಪರೆಗೆ ಮೂಲವಾಗುವುದು. ಶಿಕ್ಷಣಲಾಭವೆನ್ನುವುದನ್ನು ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಿದ್ಧಿಸಾರ್ಥಕಗಳನ್ನು ನೀತಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣತಕ್ಕದ್ದು. ದೇಶೀಯರ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಫಲವು ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಚಾರವೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು. ಸದ್ಯಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಅಲ್ಪವೆನಿಸಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕಾನೇಕ ತೊಡಕುಗಳಿವೆ.

ಶಿಕ್ಷಣವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟುದು ವಿನೋದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆಂಬುದು. ಅದನ್ನು ವಿರಾಮ ವಿಸಯೋಗವೆಂದೂ ಕರೆಯುವರಾಢ, ವಿನೋದ ಬಹುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ ವಿರಾಮವೂ ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ಆ ವಿರಾಮಕಾಲವು ಸೋಮಾರಿತನಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿರ ಬಾರದು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ವಿರಾಮಕಾಲವನ್ನು ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಿನೋದ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ವಿನೋದಪಡುವುದರಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಾಸ ತೋರುವುದಲ್ಲದೆ ಶ್ರಮ ಪಟ್ಟವನಿಗೆ ಶ್ರಮಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾದ ಮನಸ್ಸು ಚೈತನ್ಯ ಗೊಳ್ಳುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಗಂಡಸರಾಗಲಿ ಹೆಂಗಸರಾಗಲಿ, ಒಡವರಾಗಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಲಿ ವಿರಾಮಕಾಲವನ್ನು ಮನೋಲ್ಲಾಸಕಾರಕವಾದ ವಿನೋದಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದು, ನೀಗಿದ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಪುನಃ ಪಡೆಯಬೇಕು.

ಒಳ್ಳೆಯ ವಿನೋದವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಮಾತ್ರದವನು ಪಶುಪ್ರಾಯನಾಗಿಯೋ ಹೆಡ್ಡನಾಗಿಯೋ ಪರಿಣ ವಿನೋದ ಶುದ್ಧಿ ಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ನೀಚವಾದ ವಿನೋದಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ನೀತಿಯು ಕೆಟ್ಟು ಅಪರಾಧಗಳು ಹೆಚ್ಚುವುವು. ವಿನೋದಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಶ್ಯ; ವಿನೋದಗಳು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯವಾಗಿರತಕ್ಕದೂ ಅವಶ್ಯ. ವಿನೋದದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು

ತೋರುವುದರಿಂದಲೇ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯವು ತೋರುವುದು, ಕಲೆಯು ಜನಿಸಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಎನೋದವೆಂಬುದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉಲ್ಲಾಸವನ್ನೂ ಹರ್ಷವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಇರಬೇಕು, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ದ್ಯೂತವೆಂಬುದು ಎನೋದವೇ; ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು ಎನೋದಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಉತ್ತಮವಾದ ಎನೋದವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಎನೋದಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಎರೆಯುವ ಸಂಧಾನದಲ್ಲಿ ಕಾತರತೆಯಿಂದ ತೊಡಗಬೇಕು.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದ ಎನೋದಗಳೆಲ್ಲವೂ ಧರ್ಮ, ನೀತಿ ಮತ್ತು ದೈವಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇದ್ದವು. ಗ್ರಾಮ ಪಾಚೀನ ರೀತಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ -ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂತಾದ ಉತ್ಸವ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥ ರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಮನೆಯವರಂತೆ ಒಟ್ಟುಸೇರಿ ಎನೋದಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೌರಾಣಿಕ, ಹರಿಕಥೆಯ ದಾಸ, ಲಾವಣಿಗಾರ, ಸಂಗೀತಗಾರ, ಮುಂತಾದವರನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಸಮುದಾಯವಾಗಿಯೋ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನೆನಿಸಿದ್ದ ಗೃಹಸ್ಥನೋ ಕರೆಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೂ ಉಲ್ಲಾಸ ತೋರುವಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಜನರನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿ ಅದರಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಹೊರುತ್ತಿದ್ದ ದೊಂಬರು, ಬೊಂಬೆಯಾಟದವರು ಮತ್ತು ಬಸವನನ್ನೋ ಕರಡಿಗಳನ್ನೋ ಕವಿಗಳನ್ನೋ ಹಾವುಗಳನ್ನೋ ಆಡಿಸುತ್ತಲಿದ್ದವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಯುಗಾದಿ, ನವರಾತ್ರಿ, ದೀಪಾವಳಿ, ಸಂಕ್ರಾಂತಿ ಮುಂತಾದ ಹಬ್ಬಗಳು ಬಂದಾಗ ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಒಟ್ಟು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೇ ಹಬ್ಬವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಹೊರಗಡೆ ನೆರೆದು ತಮ್ಮ ಎನೋದಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬರುವ ಉತ್ಸವಾದಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲ

ದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸತಕ್ಕವರು. ರಥೋತ್ಸವಗಳೂ ಜಾತ್ರೆಗಳೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟು; ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಂದು ದಿನದ ನಡಿಗೆಯ ದೂರದಲ್ಲಿ ಜಾತ್ರೆಯ ಸ್ಥಲವಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಜಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ವಿನೋದ ಕೂಟಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಜಾತ್ರೆಗಳಿಗೆ ಹಣಗಾರರೂ ದಟ್ಟದರಿದ್ರರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಬಹುದೆಂಬುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಭೇದವುಂಟು. ಜಾತ್ರೆಯಿಂದಾಗಲಿ ರಥೋತ್ಸವವೆಂದಾಗಲಿ ಜನರು ಗುಂಪು ಸೇರುವುದು ನಿಶ್ಚಯವಾದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಆಟಗಾರರು ಬರುವರು. ಇಲ್ಲಿ ದೊಂಬರಾಟ, ಅಲ್ಲಿ ಹಾವಿನಾಟ, ಅಲ್ಲಿ ಕರಡಿಯ ಆಟ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಗೊಂಬೆಗಳ ನೃತ್ಯ ಮುಂತಾಗಿ ಪ್ರಧಾನೋತ್ಸವದ ಜೊತೆಗೆ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಆಟಗಳೂ ವಿನೋದಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇಷ್ಟು ಗುಂಪು ಸೇರಿದಾಗ್ಯೂ ಎಲ್ಲವೂ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ನೆರವೇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ವಿನೋದ ಪಡುವುದಲ್ಲದೆ ದೇವರ ಸೇವೆಮಾಡಿದನೆಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಅಷ್ಟುಮಾತ್ರ ಉತ್ತಮನಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ವಿನೋದವಾದಾಗ್ಯೂ ದೈವಭಕ್ತಿಯ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಆಧುನಿಕ ವಿನೋದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಾತ್ರೆಗಳ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಟ್ಟಣಗಳು ಹುಟ್ಟಿದವು. ಪ್ರಕೃತಿಯು ಸೌಂದರ್ಯ —ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ವನ್ನು ತೋರಿದ ಎಡೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಸ್ಥಳವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ನದಿಗಳ ಗತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಅಥವಾ ಪರ್ವತ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತ ನಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಯಾತ್ರೆಗಳ ಈ ತತ್ವವು ಗೋಚರವಾಗುವುದು. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಪಟ್ಟಣವೆಂದರೆ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ರಾಜನಾದಾತನು ಇದ್ದ ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿಯೋ, ವರ್ತಕ ಜನರು ತುಂಬಿದ್ದ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥಳವಾಗಿಯೋ, ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳವಾಗಿಯೋ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಂತಹ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ

ವಿನೋದಗಳೂ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ವಿನೋದಗಳಂತೆಯೇ ಇದ್ದವು. ಪೌರುಷದ್ವೈತಕವಾದ ಆಟಗಳೂ ಇದ್ದವು; ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೈವಭಕ್ತಿಯು ಸಹಜಗುಣವಾಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿತ್ತು. ಪಟ್ಟಣಿಗರಾದ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮದ್ದಾನೆಗಳ, ಟಗರುಗಳ, ಹುಂಜಗಳ ಕಾಳಗಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ ಮಲ್ಲಯುದ್ಧಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಲ್ಲರು ಅಥವಾ ಜಟ್ಟಿಗಳು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯೊಡನೆ ನಿರಾಯುಧರಾಗಿ ಕಾಳಗವಾಡುವುದು ಗಟ್ಟಿಗನ ಕಾಳಗವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು; ಆ ಕಾಳಗಕ್ಕೇ ಉಚ್ಚ ಸ್ಥಾನವು ದೊರೆತುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದನಕರುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ. ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಆಯುಧವಿಲ್ಲದೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದ ವೀರನನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಇಂದಿಗೂ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾರೆ.* ಗರುಡಿ ಮನೆಯು ದೇವಾಲಯದಂತೆಯೇ ಇತ್ತು. ಬೇಟೆಯಾಡುವ ಹಬ್ಬವು ಹೇಮಂತಋತು ಶಿಶಿರಋತುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಪೈರಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಾವಳಿಮಾಡಬಹುದಾಗಿದ್ದ ದುಷ್ಟ ಮೃಗಗಳ ನಿವಾರಣೆಯ ಅಗತ್ಯ.

ಆಟಪಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ತೋರಿಕೊಂಡ ದೈವಭಕ್ತಿಯೇ ಭಾರತೀಯ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳಿಗೂ ಸಹಜವಾದ ಮತ್ತು ಕಲಾಸಕ್ತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪ ಚಿತ್ರಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಕೃತಿಗಳು ಏಹಾರ, ದೇವಾಲಯ, ಪ್ರತಿಮೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣತಕ್ಕವು; ಏಕೆಂದರೆ ಕಲಾಭ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದವು. ಹಾಗೆಯೇ ಗಾನಕಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಕ್ತಿಪೂರಿತವಾದ ಗೀತೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಅದೇ ಗುಣವನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅಭಿನಯ, ನಾಟ್ಯ, ನೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಹೀಗಿದ್ದುದರಿಂದ ವಿನೋದಗಳ ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾನವನ ನೀತಿಯು ಮೇಲಾಗಲು ಆಸ್ಪದ

* ಮೊಹರಂ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಜಟ್ಟಿಗಳು ಹುಲಿವೇಷಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಡುವ ಸಂಗತಿಗೆ ಮೂಲವನ್ನು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಹುಲಿಯಂತೆ ಅಡುವುದೇ ಮಲ್ಲವಿದ್ಯಾ ಪರಿಣತರ ಪ್ರೌಢ ಪ್ರದರ್ಶನ.

ಏದ್ದಿತ್ತೇ ಏನಾ ಕೀಳಾಗಲು ಆಸ್ಪದವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಾತ್ರೆಗೆಂದು ಹೊರಟು
ಜಂಟಾ, ಎಲ್ಲೋರ, ಕಾಂಚೀ ರಥೋತ್ಸವ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು
ಮನೋದಾಬಫಲ್ಯವನ್ನು ನೀಗುತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಗೃಹಸ್ಥನನ್ನು
ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಆಯಾಸ ಪರಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಬೈಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುವ
ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೃಹಸ್ಥನೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಜನಜೀವನದ ವಿನೋದ ಭಾಗದಲ್ಲಾಗಲಿ ಕಲಾ ಪರಿಣತಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ
ಭಾರತೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ದೊಡ್ಡದು, ಕಿರಿದಲ್ಲ.
ನೂತನ ವಿನೋದಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಭಾರತೀಯ ಕಲೆಯು ಅಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ
ಈಡಾಗಿ ನೂತನವಾದ ವಿನೋದಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ
ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ನೂತನ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ
ಕಾಣುತ್ತವೆ; ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ವಕಾಲದ ವಿನೋದಗಳು
ಆಗಾಗ್ಗೆ ತೋರುತ್ತವೆ. ಸರ್ಕಸ್, ನಾಟಕ ಮಂದಿರ, ಸಿನೆಮಾ ಮಂದಿರ,
ಸಂಗೀತ ಕಚೇರಿ, ಸರ್ತನ ಶಾಲೆ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿ
ಕೊಂಡ ತರುವಾಯ ಪೂರ್ವಕಾಲದ ದೊಂಬರು, ಆಟಗಾರರು, ಗೊಂಬೆ
ಯಾಟದವರು ಮೊದಲಾದವರು ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನೂ ಕೌಶಲವನ್ನೂ
ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ನೂತನವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡು ಪ್ರಬಲ
ಗೊಂಡಿರುವ ವಿನೋದಗಳಲ್ಲಿ ದೈವಭಕ್ತಿಯು ಸದಾ ನೆಲೆಸಿರುವುದಿಲ್ಲ;
ನೀತಿಪ್ರಧಾನವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.
ಇದಲ್ಲದೆ ಪ್ರವೇಶಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಹಣಕೊಟ್ಟು, ವರ್ಗಗಳಂತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ
ಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಭಾಗ್ಯವಂತರಿಗೂ ಬಡವರಿಗೂ ಹಿಂದೆ
ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಏಕೀಯಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದಂತಾಗುವುದು.
ಪೂರ್ವಸಂಪ್ರದಾಯದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿನೋದವನ್ನೆಲ್ಲರೂ ಅನುಭವಿಸ
ಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಬಡವನಿಗೂ ಹಣವಂತನಿಗೂ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿರಲಿಲ್ಲ.
ಅಲ್ಲದೆ ಹಣಕೊಡುವುದು ವಿನೋದವು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ, ಮೊದಲಲ್ಲಿಯೇ
ಅಲ್ಲ. ದುಡ್ಡಿದ್ದವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಇಲ್ಲದವರು ಕೊಡಲೇಬೇಕೆಂಬ
ಬಲವಂತವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಡುವುದು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿ ಕರ್ತವ್ಯ
ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಹೆಚ್ಚುವಂತಿತ್ತು.

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖವಾದ ಸರ್ಕಾರವು ಎನೋದಗಳ
ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಕಾರಣ ಹುಟ್ಟಿ
ನಗನಿರ್ವಾಹದ ಅಂಶ ಕೊಂಡಿತು. ಎನೋದಗಳೆಲ್ಲದಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ
ಜನರಿಗೆ ಎನೋದಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು
ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಗರ ಸಭೆಯವರು ತಮ್ಮ ನಗರದ
ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಎನೋದಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು; ಉದ್ಯಾನ
ವೊಂದನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ವಾರಕ್ಕೊಂದು ದಿನವಾದರೂ ವಾಲಗದವರನ್ನು ಗೊತ್ತು
ಮಾಡುವುದು ಸಾಧಾರಣ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಎನೋದಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ
ಅಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ
ಅಥವಾ ನರ್ತನಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀತಿಹಾಸಿಯು ತೋರದಂತೆ ಸರ್ಕಾರ
ದವರು ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಇರಬೇಕು. ಪರೀಕ್ಷಾಧಿಕಾರಿಯಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ
ಎಲ್ಲವೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅಂತಹ
ಅಧಿಕಾರಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೇಡು ಸಂಭವಿಸಲು ಯಾವ ಆಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ
ಹೋಗುವುದೆಂದು ವಾದಿಸಬಹುದು.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಪೌರನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯವೇನು? ಪ್ರತಿ
ಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ವಿರಾಮವೂ ಎನೋದವೂ ಬೇಕೇ
ಪೌರ ಕರ್ತವ್ಯ ಬೇಕು; ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎನೋದವನ್ನು
ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವುಂಟು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬರ
ಎನೋದವು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಬಾರದು.
ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥನಾದಾತನ ಎನೋದದಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಬೇಕು,
ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿರಬೇಕು. ಭಾಗ್ಯವಂತನಾದ ಪೌರನು ತನ್ನ
ಎನೋದಗಳಲ್ಲಿ ಬಡವರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ನೆರೆಯವರಿಗೆ ಉಪಕಾರ
ವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಭಾಗ್ಯವಂತರಾಗಲಿ ಭಾಗ್ಯಹೀನರಾಗಲಿ ಪೌರ
ರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಎನೋದಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಮೇಲ್ಮೈ
ಯನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಭಜನೆಯ ಮಂದಿರಗಳನ್ನೋ ಆಟಪಾಟ
ಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನೋ ಕಲಾಭ್ಯಾಸಿಗಳ ಸಮಾಜಗಳನ್ನೋ ಸೇರಿ
ಶಕ್ತಿಯುಸಾರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಡತಕ್ಕ ಪೌರನು ತಾನೂ ಸುಖಪಟ್ಟು

ದೇಶಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಎಸಗುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೂ ಉತ್ತಮನಾದ ಪೌರನಾದರೆ ಬಡಬಗ್ಗಿಗೆ, ಅನಾಥರಿಗೆ ಅಥವಾ ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ನರಳುವವರಿಗೆ ವಿನೋದದ ನೆಪದಿಂದ ಜ್ಞಾನದಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಕಲೆಯು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದು ಯಾವ ದೇಶದವರೂ ಹೇಳಲಾರರು; ವಿನೋದಗೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಾಧುವೆಂದು ಯಾವ ಪೌರನೂ ಹೇಳಲಾರನು. ಪೌರನು ಯಂತ್ರದಂತೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಪೌರನ ಲಕ್ಷ್ಯ ತನ್ನ ಜೈತನ್ಯ ಸರ್ವಸ್ವದ ವಿಕಾಸ; ವಿನೋದಗಳನ್ನು ಅಸಡ್ಡೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಆಯಾಸ ಕಳೆಯುವ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ಆಗುವುದಲ್ಲದೆ ಮಾನವತ್ವವೇ ನಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಖಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದಿರುವವರಿಗೆ ಜೀವನದ ಸಂತೋಷವೇ ಅಲಭ್ಯ. ಅಂತಹವರಲ್ಲಿ ಇತರರು ಮರುಕಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಂಗೀತವೇ ವೃಥಾವೆಂದು ಒರಟುತನ ಮಾಡತಕ್ಕವನನ್ನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೃಗಪ್ರಾಯನೆಂದೇ ಕರೆಯುವರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜನರು ಸೇರಿ ಸಮುದಾಯವಾಗಿ ಹಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯದೆ ಇರುವವನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಅಸಭ್ಯನೆಂದು ಭಾವಿಸುವರು. ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂತಹ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಾಣಬಹುದು. ಸಂಗೀತವಾಗುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗೃಹಕೃತ್ಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವ ಸಭಿಕರನ್ನು ಇತರರು, ಪರಿಚಿತರಾಗಲಿ ಅಪರಿಚಿತರಾಗಲಿ, ಶಪಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಭಾರತೀಯ ಪೌರನು ಯೋಗ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿನೋದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅಸಡ್ಡೆಗೀಡಾದ ಭಾರತೀಯ ಕಲೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಹಳೆಯದನ್ನೂ ಹೊಸದನ್ನೂ ಚಿಂತಿಸಿ ಎರಡಕ್ಕೂ ಹೊಂದಿಕೆಯು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕು.

4. ದಾರಿದ್ರ್ಯ ನಿರುದ್ಧೋಗಗಳು

ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮಹತ್ವ; ದಾರಿದ್ರ್ಯ ವಿವರ; ನಿರುದ್ಧೋಗ; ಉದ್ಧೋಗ ವಿಭೇದ; ಭಾರತೀಯ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಸ್ಥಿತಿ; ಭೂಭಾರ, ವೃತ್ತಿನಷ್ಟ, ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ, ಸುಶಿಕ್ಷಿತರ ವೈಫೋಟ, ವ್ಯಾಪಾರದ ರೂಪಾಂತರ, ಐಶ್ವರ್ಯ ನಷ್ಟ, 'ಹೊನ್ನುಹೊಳೆ' ಕರಭಾರ, ಋಣಭಾರ; ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ರಕ್ಷಣೆ; ಕೃಷಿಕರ್ಮದ ತೊಡಕುಗಳು, ಬಡತನದ ಪರಿಣಾಮ; ಸಾಮಾನ್ಯ ಪೌರನ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಭಾರತೀಯ ದಾರಿದ್ರ್ಯವೇ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಕೇಂದ್ರ; ಸ್ಥೂಲವಾದ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾದ ಸ್ಥಿತಿ. ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮಹತ್ವ ಗಳಲ್ಲಿ ಅದೇ ಬಹು ವಿಪತ್ಕಾರಕವಾದುದು, ವಿಸ್ತಾರವಾದುದು, ಶತಮುಖವಾಗಿ ಕಾಣತಕ್ಕದ್ದು. ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ದಿನೇ ದಿನೇ ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತಲಿದೆ. ಸಮಸ್ತ ಭಾರತೀಯರನ್ನೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಸರ್ವಸ್ಥಿತವಾಗಿ, ಯಾವ ಉದ್ಧಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಎದುರಿಗೆ ಘೋರರೂಪಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಜನತೆಯ ಆರೋಗ್ಯದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯಾಗಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಾಫಲ್ಯವು ಕೈಗೊಡದಿರಲು ದಾರಿದ್ರ್ಯವೇ ಮೂಲಕಾರಣ. ಭಾರತೀಯ ಜನರಿಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಧನುವರ್ವಾಯು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದಂತಿದೆ.

ಈ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ವಿವರವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಬಹುದು. ನಿವಾಸಿಗಳ ವಾರ್ಷಿಕ ಕಾದಾಯದ ಸರಾಸರಿಯು ದಾರಿದ್ರ್ಯ ವಿವರ ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ರೂ. 90, ಇಟಲಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. 345, ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ ರೂ. 450, ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರೂ. 570, ಕೆನಡಾದಲ್ಲಿ ರೂ. 600, ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ರೂ. 750, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯದಲ್ಲಿ ರೂ. 810, ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ರೂ. 1,080 ಆಗಿರುವಾಗ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರೂ. 44 ಮಾತ್ರ. ಸರಾಸರಿಯು ರೂ. 44 ಆದರೆ ಜನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪಾಲರು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆಯ ವರಮಾನದಿಂದಲೇ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು; ಏಕೆಂದರೆ ಧನಿಕರಾದವರು

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರೇ. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ 10 ಕೋಟಿ ಜನರಿಗೆ, ಅಥವಾ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಲಕ್ಷಗಳಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ, ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರವಿಲ್ಲ; ಅನೇಕರು ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೊತ್ತಿನ ಊಟವನ್ನು ಮಾಡಿ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಊಟಮಾಡುವುದನ್ನೇ ಅರಿಯದೆ ಇರುವರು. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರು ಆಹಾರವಲ್ಲದ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ತಿನ್ನಲು ತೊಡಗಿ ಅತಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ರೋಗರುಜನಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುವರು. ನಿರಾಹಾರ, ಅಪಾಹಾರಗಳಿಂದಲೇ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರೋಗವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಆತ್ಮನುಕೂಲವಾಗಿರುವುದು. ಈಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಗ್ರಂಥವೊಂದರಲ್ಲಿ “ಗತಿಗೆಟ್ಟವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಇಂಗ್ಲಂಡಿನಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 10 ಇರಬಹುದು. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗತಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣವುಳ್ಳದು. ಭಾರತೀಯ ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 90ಪಾಲು ಸದಾ ಹಸಿವಿನ ಸಂಕಟವನ್ನು ಎದುರಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಇರುವರೆಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅತೃಪ್ತಿ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಸೂಚನೆಯುಂಟು. ಅದನ್ನೇ ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಜೀವನದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಸಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಕಷ್ಟದ ನಾಲ್ಕರಷ್ಟು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಈಗ ಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ; ಕಷ್ಟವು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ವರಮಾನವೂ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ವರಮಾನವು ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರವೂ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಜನರು ದರಿದ್ರರು, ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರವೂ ದರಿದ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರ.

ಈ ನಿರಾಹಾರಸಿಂಹಿಗೂ ಅಲ್ಪ ವರಮಾನಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾದರೂ ಏನು? ಕ್ಷಾಮದಾಮರಗಳ ಹಾವಳಿಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಧೋಗ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದು ಜನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಪಾಲು ನಷ್ಟವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಪಡೆದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಈಗ ಜನತೆಯ ಭಾರವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ಭುಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಹಾರವನ್ನು ಈಗ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರು ಭುಂಜಿಸಿ ತೃಪ್ತರಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜನಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿಯೆಷ್ಟು ಎಂದು ಇತರ ದೇಶವಿದೇಶಗಳೊಡನೆ

ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ವೃದ್ಧಿಯು ಭಾರತದೇಶಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಅತಿವೃದ್ಧಿಯೆಂದೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿಯು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆಯೇ? ಬಡತನ, ನಿತ್ಯೋಪವಾಸಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣವು ಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲ; ದೇಶದಿಂದ ಒದಗುವ ಸಾಮಗ್ರಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ದೋಷವೇ ಮೂಲಕಾರಣ. ಸರ್ವತ್ರ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಕಾಣುವ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಲೇ ಆ ಕಾರಣವನ್ನು ಭೇದಿಸಬಹುದು. ಕೋಟ್ಯಂತರ ಜನರು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಾದ ಹಣವನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ ಸಂಪತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದು ಒದಗುವುದು; ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಆಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಜನರಿಗೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಕಾರಣದಿಂದ ದ್ರವ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜೀವನೋದ್ಯೋಗಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲತರವಾದ ದೋಷವಿರಬೇಕು. ಅದು ಏನು?

ಜೀವನೋದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸ್ಥೂಲರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಿರಾಯತ್ ಸಂಬಂಧವಾದವುಗಳೆಂದೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳವು ಉದ್ಯೋಗ ವಿಘ್ನದ ಗಳೆಂದೂ ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಕೆಲವು ದೈವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಜಿರಾಯತ್ ಗುಂಪಿನ ವೃತ್ತಿಗಳೇ ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಗುಂಪಿನ ವೃತ್ತಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಇಂಗ್ಲಂಡ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವುಳ್ಳದು. ಕೈಗಾರಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇಂಗ್ಲಂಡಿನ ಬದುಕೇ ಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಮಾಡಿ ಬೆಳೆಸಿದರೂ ಒಟ್ಟು ಬೆಳೆಸು ಜನರಾಶಿಯ $\frac{1}{3}$ ಪಾಲಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಾರ್ಷಿಕವಾದ ಆಹಾರಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು. ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಷ್ಟನ್ನೇ ಸಂಬಿಕೊಂಡು ಇರುವವರಾದರೆ ಆ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ $2\frac{1}{2}$ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ತವೂ ವೆಚ್ಚವಾಗಿಬಿಡುವುದು; ಆದ್ದರಿಂದ

ಉಳಿದ 9 ತಿಂಗಳ ಆಹಾರಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನವರು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಕೃಷಿಪ್ರಧಾನವಾದುದು; ಏಕೆಂದರೆ ಜನರಾಶಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ ಸಮೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವಷ್ಟು ವಿಸ್ತಾರವುಳ್ಳ ಭೂಮಿಯು ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅತಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿರುವುವು. ಕೃಷಿಭಾಗವೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಭಾಗವೂ ಸಮತೂಕವಾಗಿದ್ದು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವ ದೇಶಗಳು ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಹೊಂದಿಕೆಯಿದೆ; ಆ ಹೊಂದಿಕೆಯಿಂದ ಆ ದೇಶವು ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಬಲ್ಲದು. ಫ್ರಾನ್ಸಿನಂತಹ ದೇಶಗಳು ಅಪರೂಪ. ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಭೂಸಂಪತ್ತು ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಬೇರೆ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯು ಅಪಾರವಾಗಿದ್ದು ಸಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅನುಪಯುಕ್ತವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಬೆಲ್ಜಿಯಂ ಮತ್ತು ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ ದೇಶಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅಜಗಜಾಂತರವೇ ಕಾಣುವುದು. ಯೂರೋಪ್ ಖಂಡದ ಪಶ್ಚಿಮ ಭಾಗದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಭೂಮಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿಯೇ ಮೀರಿಸಿತು. ದೇಶವು ಭರಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಜನವೃದ್ಧಿಯಾದಾಗ ಆ ದೇಶಗಳ ಜನರು ಸ್ವದೇಶಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೇಶಾಂತರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ದೂರಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದರು. ದೇಶಾಂತರ ಗಮನವೆಂಬುದು ಅತಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಹಜವಾದ ಪರಿಹಾರ. ಭಾರತೀಯರಿಗಾದರೆ ದೇಶಾಂತರ ಗಮನವು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಆಹಾರ, ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಜೀವನೋದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ವ್ಯಾಪಾರ, ವಹನ ಮತ್ತು ಸೇವಾರೂಪವಾದ ವೃತ್ತಿಗಳೇ ಮುಖ್ಯರಾಶಿಗಳು. ಕೃಷಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿದ್ದು ಒಂದರ ಲೋಪ ದುರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜೀವನೋದ್ಯೋಗಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದು ಈ ಪರಿ:—

ಕೃಷಿಯಿಂದ ಜೀವಿಸುವವರು	ಶೇಕಡ	..	70-9	(ಅದರಲ್ಲಿ 45% ಕಷ್ಟ
ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ	,,	..	1-0	ಮಾಡುವವರು,
ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಂದ	,,	..	6-0	ಉಳಿದ 55 ಭಾಗ
ವಾಹಕವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ	,,	..	2-0	ದವರು ಆಶ್ರಿತರು.)
ಸರ್ಕಾರೀ				
ಹುದ್ದೆಗಳಿಂದ	,,	..	2-0	

ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ತೇಲುವುದೇನು? ಒಟ್ಟು ಜನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 40 ಭಾಗದವರು ಬೇರೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಭೂಮಿಯ ಭಾರತೀಯ ಮೇಲೆಯೇ ಭಾರವನ್ನು ಹಾಕಿರುವ ಸಂಗತಿ. ಇವರ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಭಾರವನ್ನು ಭೂಮಿಯು ನಿಭಾವಾಗಿ ಸಹಿಸಲಾರದು. ಜನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ 40% ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು 12

ಕೋಟಿ ಜನರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ಬದುಕನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಏಳು ಲಕ್ಷ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಜನಭಾಗವು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 89 ಪಾಲು. ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು 100 ಆದರೆ 72 ಜನರು ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದಲೇ ಬದುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿರುವರು. ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ 40 ಜನರ ಬದುಕು ಕಳೆಯಬಹುದು; ಉಳಿದ 32 ಜನರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವುದು ವಿಪರೀತವಾದ ಸ್ಥಿತಿ. 40 ಪಾಲನ್ನು ಹೊರಬಲ್ಲ ಭೂಮಿಗೆ 72 ಪಾಲು ಭಾರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಭಾರವು ವಿಘಟಕವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅರ್ಥ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು. ಈ ವಿಪರೀತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ

ಕೋಟ್ಯಂತರ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದು. ಹಿಂದಿದ್ದ ಕಸಬುಗಳೂ

ವೃತ್ತಿಗಳೂ ನಷ್ಟವಾಗಲು ಅವುಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಜನರು ಗತಂತರವಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರವಾದರು. ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಭೂಮಿತಾಯಿಯು ಈಗ ಅದೇ ಅನ್ನವನ್ನೇ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತ ಕೈತುತ್ತು ಹಾಕ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಭಾರವಾಗಿರುವ ಜನಭಾಗದವರು ಬೇರೆ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾದುದು ಸಹಜ. ಆದರೆ ವೃತ್ತಿ ನಷ್ಟ ಬೇರೆ ವೃತ್ತಿಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಕುಶಲಕಲೆಗಳೂ ಮಾಯವಾದುದಲ್ಲದೆ ದೇಶದ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ವೈಪರೀತ್ಯವೊಂದು ಸಂಘಟಿಸಿತು. ಬಟ್ಟೆಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ವಸ್ತ್ರ ಸಮೃದ್ಧಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೂ ವಸ್ತ್ರರಾಶಿಯು ಸಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಜನರು ವಸ್ತ್ರ ಸಂಬಂಧವಾದ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಟ್ಟೆಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಾದ ಬಳಿಕ ನೂಲುವವರು, ನೆಯ್ಯುವವರು, ಬಣ್ಣಗಾರರು, ಮುದ್ರಣಗಾರರು, ಬಡಗಿಗಳು ಮುಂತಾದವರು ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರು. ರೈಲ್ವಾರಿಗಳೂ ಜಹಜುಗಳೂ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡಹಾಗೆಲ್ಲ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಹನವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಂಡಿಕಾರರು, ಅಂಬಿಗರು ಮುಂತಾದವರು ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಯುದ್ಧಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿಂತುಹೋಗಲು ಯೋಧರಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ವೃತ್ತಿನಾಶವಾಯಿತು; ಪುನಃ ಅವರಿಗೆ ಯೋಧವೃತ್ತಿಯು ದೊರೆಯದೆಯೇ ನಡೆಯಿತು. , ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈಚೆಗೆ ನಡೆದ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವದ ವೃತ್ತಿಗಳು ನಷ್ಟವಾದಂತೆಲ್ಲ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಭಾರವು ಹೆಚ್ಚು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಲೋಹಕರ್ಮಿಗಳು, ಕಲಾಕುಶಲಿಗಳು ಮುಂತಾದವರು ಹಳೆಯ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊಸ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಲಾರದೆಹೋದರು. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭೂಭಾರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ ವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯ ವಿಸ್ತಾರ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯ ಅಪರಾಧಗಳ (Economic Crime) ವೃದ್ಧಿಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡವು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊಸವೆನಿಸಿದ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ತೋರಿ ಕೊಂಡವು. ಸೆಣಬು ಹತ್ತಿಗಳ ಗಿರಣಿಗಳು, ಕಾಫಿ ಟೀಗಳ ಸಾಗುವಳಿ ವ್ಯಾಪಾರಗಳು, ಗಣಿಗಳು ಮುಂತಾಗಿ ಹೊಸದಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡ

ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳವು ದೇಶದಲ್ಲ, ಹೊರಗಿನದು. ಆದ್ದರಿಂದ.

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಲಾಭವು ಪರಕೀಯರಿಗೆ ಸಲ್ಲು
ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳ ತ್ತದೆ; ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪರದವು ಪರಕೀಯರಿಗೆ
ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತವೆ. ಗಣಿಗಳು, ತೋಟಗಳು,

ಜಹಜು ಮತ್ತು ರೈಲು ವಾಹಕಗಳು, ಆಮದು ರಫ್ತು ವ್ಯಾಪಾರಗಳು, ಸೆಣಬು ಹತ್ತಿಗಳ ಗಿರಣಿಗಳು, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು, ವಿಮೆಯ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ —ಹಲಕೆಲವು ಹತ್ತಿ ಗಿರಣಿಗಳನ್ನು ಜಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿದೇಶೀಯರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿಯೇ ಇವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ವಿನಿಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳವೆಷ್ಟೆಂದು ಗಣನೆಮಾಡಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಶೇಕಡ 10 ಲಾಭವೆಂದರೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ದ್ರವ್ಯರಾಶಿಯು ದೇಶೀಯರಿಗೇ ಸೇರಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರಾಸರಿಯ ಲೆಕ್ಕದಂತೆ ಎರಡು ಕೋಟಿ ಜನರ ಬದುಕು ಅದರಿಂದಲೇ ನಡೆಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಲಭ್ಯವಾಗಬೇಕಾದುದು ಅಲಭ್ಯವಾಗಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಕೆಲವರು ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ನ್ಯಾಯವಿರುದ್ಧವಾದ ನಷ್ಟವೆಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಜೀವನವನ್ನು ಹೊರುವ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಖ್ಯೆಯು 20 ಲಕ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಅವರೂ ಕೂಡ ಕೂಲಿಗಾರರಾಗಿಯೋ ಗುಮಾಸ್ತೆಗಳಾಗಿಯೋ ಇರತಕ್ಕವರೇ ವಿನಾ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇರತಕ್ಕವರಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಗಿರಣಿಗಳ ಕಾಮಗಾರರಾಗಲಿ, ಗಣಿಗಳ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳಾಗಲಿ, ತೋಟಗಳ ಕೆಲಸಗಾರರಾಗಲಿ ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಾಸವೆಂಬುದು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ದುರ್ಲಭ; ನಿತ್ಯ ಸಂಕಟವಾಗಿ ಜೀವನವು ಬಲು ಭಾರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಮುಂಬಯಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳ ಕೇರಿಗಳಷ್ಟು ಘೋರವಾದುದು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ತಥ್ಯವೆಂದು ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿದೆ.

ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ವರ್ಗಗಳ ಜನರು ಅವಲಂಬಿಸುವ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಸವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ನ್ಯಾಯವಾದಿಗಳು,

ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು, ವೈದ್ಯರು ಮುಂತಾದವರು ದೇಶದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೊಸಬ
ರೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಹೊಸವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ ಕೂಡ
ಸುಶಿಕ್ಷಿತರ ಪೈಪೋಟಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರಿ, ಯಂತ್ರಯೋಜನ, ವೈದ್ಯ,
ಶಿಕ್ಷಣ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು
ಆಶ್ರಯಿಸಿದವರು ಹಿಂದಿನ ಬದುಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದವರೇ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ
ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೂಕುನುಗ್ಗಲು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇದೆ.
ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ನೌಕರಿಯನ್ನೂ ನೂರಾರು
ಜನ ಆಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸುಶಿಕ್ಷಿತವರ್ಗದ ಉದ್ಯೋಗ ರಾಹಿತ್ಯವು
ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ವಿಷಮವಾಗಿ ಬೇರಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ
ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಎರಡು ಶತಮಾನಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರದ ಹಿಂದೆ ಸಮಸ್ತ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನೇ
ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವ ಐಶ್ವರ್ಯರಾಶಿಯು ನಮ್ಮ
ವ್ಯಾಪಾರದ ರೂಪಾಂತರ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಿತು. ಮುಘಲ ಬಾದಶಾಹಿಯು
ದುರ್ಬಲವಾದಂದಿನಿಂದ ಆ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು
ವಿದೇಶೀಯರು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಲೂಟಿಮಾಡಲು ತೊಡಗಿ ಅವಿರತರಾಗಿ ವರ್ಷೇ
ವರ್ಷೇ ತಮ್ಮ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸತೊಡಗಿದರು. ವಿಕೃಪೀರಿಯ ರಾಣಿಯು
ಭಾರತ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯೆಯೆಂದೆನಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ದೇಶದ ನಿಧಿನಿಕ್ಷೇಪಗಳು ನಷ್ಟ
ವಾಗಿದ್ದುವಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡು ಭದ್ರವಾದ ಮೈಪರೀತ್ಯ
ದಿಂದ ದೇಶದ ಉದ್ಯೋಗಗಳೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ನಷ್ಟವಾದವು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್
ನಲ್ಲಿ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯೆಂಬುದು ನಡೆಯಿತು; ಅದರ ಪರಿಣಾಮ
ವಾಗಿ ಭಾರತದೇಶದಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಸ್ತುಗಳು ಅಥವಾ ಸಿದ್ಧ ಸರಕು
ಹೊರಗೆ ಸಾಗುವುದು ನಿಂತುಹೋಗಿ ಸಾಧಕ ಸಾಮಗ್ರಿಯೇ ಸಾಗಿ
ಹೋಗಲು ಮೊದಲಾಯಿತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತದೇಶವು ಸಾಧಕ
ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನೊದಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧ ಸರಕನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವ ಬೀಡಾಗಿ
ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಸಿದ್ಧ ಸರಕನ್ನು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿ ಜಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಗಳ
ರಾಶಿಗಳನ್ನು ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತವರ್ಷವು ತನ್ನ
ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನೇ ಸಾಗಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಿದ್ಧ ಸರಕನ್ನು ತರಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿತು. ಈ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೈಸೂರಿತ್ಯವು 1840ನೆ ಇಸವಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತು. ಆ ತರುವಾಯವೇ ಪರಕೀಯರ ಬಂಡವಾಳವು ಭಾರತೀಯ ಉದ್ಯೋಗ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು; ಆಗಿನ ಸರ್ಕಾರವೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತ ಬೆಂಬಲವನ್ನೊದಗಿಸಿತು. ರೈಲ್ವಾರಿಗಳು, ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳು, ಜಹಜುಗಳು, ಗಣಿಗಳು, ತೋಟಗಳು, ಗಿರಣಿಗಳು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದ ವಿದೇಶೀ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದಲೇ ಪ್ರಬಲವಾದವು.

ನಾದರ್ ಷಹ ಮುಂತಾಗಿ ವಾಯವ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಬಂದು ಲುಂತನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದವರ ಸಾಹಸದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಿ ಧನ ಸಮೃದ್ಧವಾಯಿತೆಂದು ಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪಲಾಸಿ ಕದನದ ಕಾಲದಿಂದ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು

ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಸಾಗಿಕೊಡದ ಧನವೆಷ್ಟೆಂಬ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ನಡೆಸಬಹುದು. 1757 ರಿಂದ 1790 ರವರೆಗೆ ನಡೆದ 33 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತದಿಂದ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಸಾಗಿಕೊಡದ ಹಣವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿದ ಪಂಡಿತರು ಆ ರಾಶಿಯು ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ £ 500 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ 500 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟೆಂದೂ, ಉತ್ತಮ ಪಕ್ಷ £ 1,000 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ 1,000 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. 1790 ರಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ 1840 ರವರೆಗೆ ಗತಿಸಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈಸ್ಟ್‌ಇಂಡಿಯ ಕಂಪೆನಿಯವರು ಇಲ್ಲಿಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮೊಬಲಗು ವರ್ಷಕ್ಕೆ £ 2-3 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ 2½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟಿತ್ತು. 1840ರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಗೃಹಸ್ಥನು 1790ರಿಂದ 1840ರ ವರೆಗೆ, ಅಂದರೆ 48 ವರ್ಷ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದೇಶಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ದ್ರವ್ಯರೂಪವಾಗಿಯೇ £ 8,400 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ 84,00,00,00,000 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಮೃದ್ಧವಾಯಿತೆಂದು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬಾತನು 1810ರಿಂದ 1840ರ ವರೆಗೆ 30 ವರ್ಷಗಳ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ

£ 72,39,94,791 ಅಥವಾ 7,23,99,47,910 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಯಿತೆಂದು ನಿಷ್ಕರ್ಷೆಮಾಡಿದನು. ಕಂಪೆನಿಯವರು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ವೆಚ್ಚದ ನೀತಿಯು 1858ರಲ್ಲಿ ಕಂಪೆನಿಯು ರದ್ದಾದ ತರುವಾಯವೂ ಅನುಸರಣೀಯವಾಯಿತು. ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಯೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಯು ಅಂದಿನಿಂದ ಭಾರತರಾಷ್ಟ್ರದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಾರತ ರಾಜಸ್ವದ ಭಾಗವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚವಾದ ರಾಶಿಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿದರೆ 1834ರಿಂದ 1900ರವರೆಗೆ ಒಟ್ಟು £ 1,842 ಮಿಲಿಯನ್ನು ಅಥವಾ 1,842 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ. ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಕ್ರಮ ವಾಗಿ ಭರತವರ್ಷದ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚವಾಗುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನೇಕರು ಖಂಡಿಸಿ

‘ಹೊನ್ನು ಹೊಳೆ’

ದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಭಾರತದಿಂದ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಹರಿಯುವ ಹೊನ್ನಿನ ಹೊಳೆಯೆಂದು

ಕರೆಯುವುದು. ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ನಡೆಯುವ ಈ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆ ವೆಚ್ಚ (Home Charges) ವೆಂಬ ಹೆಸರುಂಟು; ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ವೆಚ್ಚ (English Charges) ವೆಂಬುದು ಸಹಜವಾದ ಹೆಸರು. ಆ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿಯ ಹಣ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ವೇತನಗಳು, ಸೈನ್ಯದ ವೆಚ್ಚ, ಸಾಮಗ್ರಿಯ ಕೊಳ್ಳಾಟ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳು ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ವೆಚ್ಚದ ಮೊಬಲಗನ್ನು ವರ್ಷಕ್ಕೆ £ 35 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ 50 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹುಟ್ಟು ವಳಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಈ ಹಣವು ಸಾಗಿಹೋಗುವಾಗ ವಿನಿಮಯ ದಲ್ಲಿ ಇತರ ನಷ್ಟಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ನಾಣ್ಯದ ಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು ನಾಣ್ಯದ ವಿನಿಮಯಗಳು ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯ ದರ್ಶಿಯ ಅನುಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ವರ್ತಿಸುವ ಮೈಸೂರಾಯ್ ಸರ್ಕಾರದವರ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿವೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹಣಕ್ಕೂ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಹಣಕ್ಕೂ ವಿನಿಮಯವಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ನಷ್ಟಗಳು ಸಂಭವಿಸಿವೆ.

ಇದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತವನ್ನು ಆಳುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರು
 ವಿಶೇಷವೆನಿಸಿದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಡೆಸಿಯೇ ದೇಶದ
 ಕರಭಾರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಆಡಳಿತದ
 ವೆಚ್ಚವು ದೇಶದ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮಾರಿದುದಾಗಿ
 ಭಾರವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಅವಲಂಬಿಸುವ ಆಯವ್ಯಯ ನೀತಿ
 ಯನ್ನು ಅನೇಕರು ಖಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಕೆಲವರು ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲು
 ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶವು ಭರಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಆಡಳಿತದ
 ವೆಚ್ಚವು ನಡೆಯುವ ಸಂಗತಿ ಮಾತ್ರ ದೃಢವಾಗಿದೆ. ಫಲಿತಾಂಶವಾಗಿ
 ಒಂದು ಕಡೆ ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳ ಭಾರವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿದೆ; ಮತ್ತೊಂದು
 ಕಡೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಋಣವು ಏರುತ್ತಲಿದೆ. 1871ರಲ್ಲಿ ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳ
 ಭಾರಮಾನವು ಸರಾಸರಿ ರೂ. 1-13-9 ಆಗಿದ್ದುದು 1922ರ
 ವೇಳೆಗೆ ರೂ. 6-1-8 ಆಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳು
 ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಜನರ ವರಮಾನವೂ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೆ ನ್ಯಾಯವಿರುತ್ತಿತ್ತು.
 ವರಮಾನವು ಏರಿಯೇ ಇಲ್ಲ, ಇಳಿದಿದ್ದರೆ ಇಳಿದಿರಬಹುದು; ಕಂದಾಯ
 ತೆರಿಗೆಗಳ ಭಾರವು ಮಾತ್ರ ಏರುತ್ತಲಿದೆ. ಕಂದಾಯದ ಭಾರವು ವ್ಯವಸಾಯ
 ಗಾರರಿಗೆ ಅತಿಯಾಗಿಯೇ ತೋರಿಬಂದು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರು ಸಾಲಸೋಲ
 ಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟು ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರು 670 ಕೋಟಿ
 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವರೆಂದು ಲೆಕ್ಕವಾಗಿದೆ.
 ಕಂದಾಯ ತೆರಿಗೆಗಳ ರೀತಿಯು ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವೆಚ್ಚ
 ವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿ
 ಋಣಭಾರ ಗಾಗಿಯೂ ಸಾಲಗಳನ್ನೆತ್ತಿದರು. ಭಾರತ
 ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಋಣದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಬೇರೆಡೆ
 ಯಲ್ಲಿ ಕಾಣತಕ್ಕದ್ದು. ಅದರಲ್ಲಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ, ಸವರನ್ನು ಸಾಲ
 ಗಳೆಂದು ಎರಡು ಭಾಗಗಳುಂಟು. ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವೆನ್ನುವುದು ಈ
 ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಎತ್ತಿದ ಸಾಲ; ಸವರನ್ನು ಸಾಲವೆನ್ನುವುದು ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್
 ನಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿದ ಸಾಲ. ಎರಡೂ ಸೇರಿ ಋಣವು 1,200 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ
 ಗಳಷ್ಟು. ಸವರನ್ನು ಸಾಲವೆಂಬುದು ಸುಮಾರು 600 ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು.

ಈ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ವಿವರದಿಂದ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಅರಿವು ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯು ಮೊದಲಾದಂದಿನಿಂದ ದೂರಸ್ಥವಾಗಿರುವ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೂ ಭಾರತವರ್ಷಕ್ಕೂ ನಿಕಟವಾದ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ಕೋಲಾಹಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತವರ್ಷವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಹೊರವ್ಯಾಪಾರದ ಪ್ರಮಾಣವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿರತು ; ಆದರೆ ವ್ಯಾಪಾರದ ರೀತಿಯು ಬದಲಾಯಿತು. ನಡೆದ ಘಟನಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಬಂಡವಾಳವು ನಷ್ಟವಾಯಿತು, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮಾಯವಾದವು, ಸಾಲ ಸೋಲಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದವು. ದಾರಿದ್ರ್ಯಗ್ರಸ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚ ದಿಂದಲೇ ನಡೆಯುವ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಭರಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಸರ್ ವಿಲಿಯಂ ಹಂಟರ್, ವಿಲಿಯಂ ಡಿಗ್ಬಿ ಮುಂತಾದ ಆಂಗ್ಲೀಯರೂ ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿ, ರಮೇಶಚಂದ್ರ ದತ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮುಂತಾದ ಭಾರತೀಯರೂ ಪ್ರಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ದೇಶದ ಬಡತನವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಮೇಲ್ಮೈಯ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯತಕ್ಕದೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಆ ಕಾಲದಿಂದ ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಮುಖರೂ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಬಡತನದ ನಿವಾರಣೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಮುಖ್ಯರಿಗೂ ಅಧಿಕಾರಿ ಮುಖ್ಯರಿಗೂ ವಿರೋಧಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ಔದ್ಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಉದ್ಧಾರವಾಗತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವೆಂದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. 1920ರಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಜಾನಾಯಕರ ಬಲವಂತಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಕೆಲವು ಭಾರತೀಯ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನೂ ಬೆಂಬಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ನಿವಾರಣೆಯನ್ನುವುದು ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪ್ರಾಯವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿರುವಾಗ್ಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಲ್ಲಿ ಸರಾಸರಿ

4 ಎಕರೆಗಳೇ ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೆಂಬುದು

ಕೃಷಿಕರ್ಮದ ರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ತೋರದೆ ಇರಬಹುದು. ಒಂದು

ತೊಡಕುಗಳು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಜೀವನ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಕನಿಷ್ಠ

ಪಕ್ಷವಾಗಿ ತರಿ ಜಮೀನಾದರೆ 6 ಎಕರೆಗಳು,

ಖುಷ್ಕಿ ಜಮೀನಾದರೆ 40 ಎಕರೆಗಳು ಬೇಕು. 4 ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ

ಕೊಂಡು ಏನು ಬದುಕನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು? ಸರಾಸರಿಯೇ 4 ಎಕರೆಗಳಾದರೆ ಬಹು ಮಂದಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯ ಪ್ರಮಾಣದ ಭೂಮಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಭೂಮಿ ಸಾಲದು, ವರಮಾನ ಕಡಿಮೆ, ಪೋಷಣೆಯಾಗಬೇಕಾದವರು ಹೆಚ್ಚು ಆಗಿರುವಾಗ ರೈತನು ಸಾಲಮಾಡದೆ ಏನುಮಾಡಿಯಾನು? ಇದರ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಆರಂಭಗಾರರ ಬೇವನವು ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟಮಯವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಏಳು ಲಕ್ಷ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಶತಚ್ಛಿದ್ರಗಳಾದ ಭೂವೃತ್ತಿಗಳು, ರೋಗಪೀಡಿತ ಪಶುಗಳು, ಭಾರವನ್ನೊತ್ತುವ ಕಂದಾಯ, ವಿಶೇಷ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ನುಂಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಪಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಅನೇಕಾನೇಕರಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ದರ್ಶನವನ್ನೂ ಹಿಂಸೆಯನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಚಿಕ್ಕ ಪುಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಹೊರಲಾರದಷ್ಟು ಸಾಲಸೋಲಗಳು, ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ರೋಗರುಜನಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ರೈತನನ್ನು ಸುತ್ತಿಮುತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ವ್ಯವಸಾಯ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕಾರಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಆರಿಸಿಟ್ಟ ಬೀಜವನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಲಿ, ಉತ್ತಮವೆನಿಸಿದ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಾಗಲಿ, ವಿಶೇಷವಾದ ಬೆಲೆಕೊಟ್ಟು ಹೊಸ ನೇಗಿಲು ಗಾಣಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಲಿ ರೈತಾಪಿ ಜನರಿಗೆ ಗಾಳಿಗೋಪುರಗಳಂತೆಯೇ.

ವ್ಯವಸಾಯ ವೃತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಅತಿಶಯವಾದ ಹೊರೆಯೇರಿರುವುದು ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯ ಒಂದು ಚಿಹ್ನೆ ಮಾತ್ರ. ನಿತ್ಯ ಬಡತನದ ಪರಿಣಾಮ ಕ್ಷುಧಾರ್ತತೆ ಮತ್ತು ರುಗ್ಗುಕಾಯಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ತೋರುವುದು ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದಲೇ. ಸೈರ್ಮಲ್ಯಸಿದ್ಧಿಯಾಗಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಲಿ ನೆರವೇರದಿರುವುದು ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ದೆಸೆಯಿಂದಲೇ. ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಪರಿಣಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಯಾವಹವಾದುದು ಇವೊಂದೂ ಅಲ್ಲ; ಮತ್ತೆ ಯಾವುದೆಂದರೆ ನೀತಿಬಾಹ್ಯ. ದಿನೇ ದಿನೇ 'ಜನರ ಮನೋಬಲವು ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಾವೇ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾರದೆ ಚೈತನ್ಯಹೀನರಾಗುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ.

ದೇಹಶ್ರಮ ಹೆಚ್ಚಿರಬಹುದು, ಆರೋಗ್ಯಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು ; ಅವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ತೋರುವುದು ಜನರು ಅಧೀರರಾಗಿ ಸದಾ ಖಿನ್ನತೆಯನ್ನೂ ನಿರಾಶೆಯನ್ನೂ ತೋರುತ್ತ ಬೇವಶ್ರವಗಳಂತೆ ಆಗಿರುವ ಸಂಗತಿ.* ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದಲೇ ಅವಿಭಕ್ತಕುಟುಂಬದ ಕಟ್ಟುಗಳು ಸಡಲಿದವು. ಹಿಂದಿನಂತೆ ಬಂಧುಬಳಗದವರಲ್ಲಾಗಲಿ ಇಷ್ಟಮಿತ್ತರಲ್ಲಾಗಲಿ ಸಂಬಂಧ ಗೌರವಗಳು ನಡೆಯದೆ ಬೇವನದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಉಲ್ಲಾಸ ಸಂತೋಷಗಳು ಮಾಯವಾದವು. ಭಾರತೀಯ ಕಲೆಗಳೂ ವಿನೋದಗಳೂ ಕೃಶವಾಗಿ ಕಲಾಂತರಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಗೌರವಗಳು ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಘೋರವಾಗಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಪಡೆದ ಬಡತನದಿಂದ ಇನ್ನೂ ವಿಷಮವಾದ ಪರಿಣಾಮವು ಒದಗಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಭಾರತೀಯರು ತಾಳ್ಮೆಯುಳ್ಳವರಾದುದರಿಂದಲೂ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಾನಧರ್ಮ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟುಗಳೂ ಉಪ್ಪವಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿವಾರಣೆಯು ನಡೆಯಿತು. ಇದೇ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆಸುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ವಿಪತ್ಪರಂಪರೆಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಾವೋ ಭಾವಿಸಲು ಭಯಾವಹವಾಗಿರುವುದು.

ಇಂತಹ ವಿಷಮಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯನಾದ ಪೌರನು ಮಾಡ ತಕ್ಕುದೇನು? ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತವಾದ ಸಾಮಾನ್ಯಪೌರನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಜನಸಮುದಾಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಸರ್ವಸ್ವವೇ ತನ್ನ ಸರ್ವಶಕ್ತಿ ಚೈತನ್ಯಗಳನ್ನೂ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಇಂದ್ರಜಾಲಕನು ಮಾಯಾ ಮಂತ್ರ ಮಾಡಿದಂತೆ ಈ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಯಾವ ಒಬ್ಬನೂ ಶಕ್ತನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವೊಬ್ಬನೂ ತಟಸ್ಥನಾಗಿರತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತ್ರಿಕರಣಶುದ್ಧಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕು.

* ನಿರುದ್ಧೋಗವೇತನವೆಂಬುದನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಕ್ಷೇಪಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ನಾವು ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ವಾರವಾರವೂ ವೇತನಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಜನರಿಗೆ ಸೋಮಾರಿತನವು ಹೆಚ್ಚಿ ಆತ್ಮಾವಲಂಬನ ಗುಣವು ತಗ್ಗುವುದು. ಆತ್ಮಾವಲಂಬನ ಅಥವಾ ಚೈತನ್ಯವು ನಷ್ಟವಾಗತಕ್ಕುದನ್ನು ನೀತಿನಷ್ಟಕಾರಕವಾದುದೆಂದೂ ಘೋರವೆಂದೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಪಾಞ್ಚರವಾದ.

ದೇಶದ ಜನಸೋಮವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬವಿದ್ದಂತೆ ಇರತಕ್ಕುದು; ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಕ್ಷುಧಾರ್ತರಲ್ಲಿಯೂ ಅಜ್ಞರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅನುಕಂಪಪಡಬೇಕು. ಸುಶಿಕ್ಷಿತನೆಂದೆನಿಸಿದ ಪೌರನು ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯದಿರುವುದು ಅಕ್ಷಮ್ಯವಾದುದು; ಅಸಡ್ಡೆಯನ್ನು ತೋರಿದಲ್ಲಿ ಪಾಪಿಯೆಂದೇ ಎನಿಸುವನು. ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಈ ವಿಷಮಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆವಲಂಬಿಸಬೇಕಾದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ಆವಲಂಬಿಸತಕ್ಕ ಅಂಶಗಳು ನಾಲ್ಕು:—

1. ವ್ಯರ್ಥವಾದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡದಿರುವುದು.—ಯೋಗ್ಯತೆ ಮೀರಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡುವುದು ದುಷ್ಟವಾದುದೆಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅರಿತಿರುವರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಶಿಕ್ಷಿತರೂ ಅಶಿಕ್ಷಿತರೂ ಭರಿಸಲಾರದಷ್ಟು ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಕಾಲಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳು ಜೀವನದ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿವೆ; ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೀತಿ ದ್ವಯಗಳ ದ್ವಂದ್ವವು ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ತೋರಿಕೊಂಡ ತರುವಾಯ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಭಾರತೀಯರು ಎರಡು ರೀತಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯರ್ಥವಾದ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಸರ್ವನಾಶವನ್ನು ಪಡೆದ ಮನೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ತೋರುವ ಆಸೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಪೌರರು ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮೀರಿದ ಅಂತಸ್ತಿನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆಯಬೇಕು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಮಗತಿ ಹಿತಕರವೆನಿಸುವ ಸುಖ ವಿನೋದಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಬಂಧು ಬಳಗದಲ್ಲಿ ಗೌರವಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಅಂತಹ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವೆಚ್ಚವು ಸಮರ್ಪಕ; ಎರಡು ಬಗೆಗಳ ಮರ್ಯಾದೆಯಾಗಲಿ ವೆಚ್ಚವಾಗಲಿ ಸಹಜವೂ ಅಲ್ಲ, ಗೌರವಪ್ರದವೂ ಅಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಲಗ, ಜ್ಯಾಂಡ್ ಎರಡನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದೇಕೆ? ಎರಡೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಧ್ವನಿಮಾಡುವುದು ಕರ್ತೋರವಾಗಿರುವುದೇ ಎನಾ ಹಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳಲ್ಲಿ ಧೋತ್ರವನ್ನು ಡಬ್ಬಹುದು ಅಥವಾ ಷರಾಯಿ

ಧರಿಸಬಹುದು. ಎರಡೂ ಏತಕ್ಕೆ? ಈ ರೀತಿ ದ್ವಯದಲ್ಲಿ ಲಾಭವಿಲ್ಲ, ಗೌರವವಿಲ್ಲ, ಸೊಗಸೂ ಇಲ್ಲ.

ಯೋಗ್ಯತೆ ಮಾರಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಹೆಸರನ್ನೇ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. 500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳಗಾರನಾದ ಐರೋಪ್ಯನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಮೋಟಾರ್ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲು ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ 500 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ತರುವ ಭಾರತೀಯ ಗೃಹಸ್ಥನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ಚನರನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ದೊಡ್ಡ ಮೋಟಾರ್ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾರತೀಯನಿಗೂ ದುಂದು ವೆಚ್ಚ ಗೊಳಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾವುದಾದರೂ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ತನಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ದೇಶಕ್ಕೂ ಹಿತವಾಗುವುದು. ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹಣವು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಗೆ ಬಲವು ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಸ್ವಾರ್ಥ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಣವನ್ನುಳಿಸಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಡುವ ಗೃಹಸ್ಥನಿಂದ ಉದ್ದೇಶ ರಹಿತವಾಗಿಯೇ ದೇಶದ ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

2. ಸ್ವದೇಶೀ ವ್ರತವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದು.—ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಯೆಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ನ್ಯಾಯದ ಅಂಶ ಮಾತ್ರ. ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುವನ್ನೋ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೋ ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸ್ವದೇಶೀ ಧರ್ಮ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಾವು ಆರಿಸಿ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆ ಕೊಳ್ಳಾಟದಲ್ಲಿ ದೇಶವನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಉಚಿತವಲ್ಲ. ವಿದೇಶೀ ವಸ್ತುಗಳು ಅಗ್ಗವಾಗಿಯೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದಾದರೂ ಸ್ವದೇಶೀ ವ್ರತವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದಾಗ ಪ್ರಿಯವಾದರೂ ಸ್ವದೇಶೀ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೇ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಾಜ್ಞನಾದ ಪೌರನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ

ಇತರರಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಕರ್ತವ್ಯದ ಭಾರವುಂಟು. ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಾತನು ತನ್ನ ದೇಶದವನು ತಾನೆಂದು ತೋರುತ್ತಾನೆ; * ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತಚಿಂತೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಅಪರೂಪವೆನಿಸತಕ್ಕ ಗುಣವಲ್ಲ; ಸರ್ವಸಾಧಾರಣವಾಗಿರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ. ಐರೋಪ್ಯರಲ್ಲರೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತೋರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನವನು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನವನ ಅಂಗಡಿಯನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಲ್ಲದೆ ಫರಾನ್ಸಿ ಅಥವಾ ಜಪಾನೀ ವಸ್ತುವಿಗಿಂತ ಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಹೀನವಾಗಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪದಾರ್ಥವನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ (Economic Nationalism)ಯೆಂಬ ಒಂದು ನೀತಿಯು ತೋರಿಕೊಂಡಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರವೂ ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆ ಜನರಾಶಿಗಳವರು ಅನ್ಯದೇಶಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನೇ ತೊಡೆದು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಸನ್ನದ್ಧರಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಸ್ವದೇಶೀ ವ್ರತಕ್ಕೂ ಭೇದವುಂಟು. ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಸಂಪರ್ಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಮೂರ್ಖತೆಯಿಂದ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವ ಅಂಶವಿಲ್ಲ. ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವಾಗ ತನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗದಿರುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಪರದೇಶದಿಂದ ಪಡೆಯುವುದು ದುಷ್ಟವೆಂದೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೋಟಾರು ಬಂಡಿಗಳು, ಗಡಿಯಾರಗಳು, ಯಂತ್ರಗಳು, ವಸ್ತುಗಳು ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗದಿರುವಾಗ ಭಾರತೀಯರು ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆ ವಸ್ತುವನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಆ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು ಸ್ವದೇಶೀ ಧರ್ಮ. ಬೆಂಕಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಡನ್ನಿನಿಂದಲೋ ಜಪಾನಿನಿಂದಲೋ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು; ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಆ ವಸ್ತುವು ಸಿದ್ಧವಾದಾಗ ನಾವು ಸ್ವದೇಶೀ ವಸ್ತುವನ್ನೇ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜೋಡುಗಳು, ಬಿಸ್ಕತ್, ಚಾಕೊಲೆಟ್ ಮುಂತಾದ ಆಹಾರವಸ್ತುಗಳು, ವಸ್ತುಗಳು,

ಅಲಂಕಾರ ಸಾಮಗ್ರಿ ಮುಂತಾದ ಪರದೇಶೀ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಯುಕ್ತವಾದುದಲ್ಲ. “ಮಾಂಚಿಸ್ಪರ್ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ನಾವು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಗಿರಾಕಿ ತಪ್ಪಿ ನಮ್ಮಿಂದ ಹಿಂಸೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ, ಸ್ವದೇಶೀ ವ್ರತ ಧಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡು “ನಿಮ್ಮ ಗಡಿಯಾರ ಪರದೇಶಿಯಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಅಪಹಾಸ್ಯಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಎರಡೂ ದುಷ್ಟವಾದಗಳೇ; ಕುತ್ತಿತ ವಾದವೇ ವಿನಾ ಸಾಧು ವಾದವಲ್ಲ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಮೋಹಾಂಧತೆ ಗಿಂತಲೂ ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಗೆ ಬಾಹಿರನಾದವನನ್ನು ದ್ರೋಹಿಯೆಂದೋ ಭ್ರಷ್ಟನೆಂದೋ ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ಆಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಗೌರವವುಂಟು.

ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತ ಒಂದಾನೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯಗಳು ಚಿರಸ್ಮರಣೀಯ ವಾಗಿವೆ:—

“ಸಮಾಪಸ್ಕನ ಹಿತವನ್ನು ಅಸಡ್ಡೆಮಾಡಿ ದೂರಸ್ಥನ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಾನು ಮಾಡ ಕೊಡದು. ಇದರಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷವಿಲ್ಲ, ಅಸೂಯೆಯಿಲ್ಲ, ದಂಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ತರದ ಸಂಕುಚಿತ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ವಸ್ತುವನ್ನು ಪೃಥ್ವಿಯ ಯಾವ ಭಾಗದಿಂದಲಾದರೂ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನನಗೆ ಹಿತವಲ್ಲದೆ, ಅಥವಾ ಜನ್ಮತಃ ನನಗೆ ಸಮಾಪಸ್ಕರಾದವರಿಗೆ ಹಿತವಲ್ಲದೆ, ವಸ್ತುವು ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿದ್ದರೂ ನಾನು ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನಾನು ಪೃಥ್ವಿಯ ಯಾವ ಮೂಲೆಯಿಂದಲಾದರೂ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಶಸ್ತ್ರ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಗುಂಡುಸೂಜಿಗಳನ್ನೂ ಸೀಸದಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನೂ ಆಫ್ರಿಕಾದಿಂದ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ, ಗಡಿಯಾರಗಳನ್ನು ಸ್ವಿಟ್ಜರ್ಲೆಂಡಿನಿಂದ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ದಿವ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಿಂದಲಾಗಲಿ, ಜಪಾನಿನಿಂದಲಾಗಲಿ, ಮತ್ತಾವ ದೇಶದಿಂದಲಾಗಲಿ ಬರುವ ಹತ್ತಿ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂಟುಲಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡ ನಾನು ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಒಡನಾಡಿಗಳಾಗಿರುವ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರಿಗೆ ಅಹಿತವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಪತ್ತನ್ನೇ ತಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ದಟ್ಟದ್ರವ್ಯರಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರು ನೂತು ನೆಯ್ದ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು

ಕೊಳ್ಳಲೊಲ್ಲೆನೆನ್ನುತ್ತ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿರಬಹುದಾದ ವಿದೇಶೀ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಪಾಪಕೃತ್ಯವೆಂದೇ ನನ್ನ ಮತ.”

ಇಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿದವರೇ ಮುಂದೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಸ್ವದೇಶೀ ನೀತಿಯ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ:—

“ಪರದೇಶೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪರದೇಶಿಯಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಯುಕ್ತವಲ್ಲದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ದೇಶದ ಹಣವನ್ನೂ ಕಾಲವನ್ನೂ ವ್ಯರ್ಥಗೊಳಿಸುವುದು ಅಕ್ಷಮ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ದಂಡನೀಯವಾದ ಮೂರ್ಖತೆ; ಅದು ಸ್ವದೇಶೀ ತತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು.”

3. ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ದಾನಮಾಡುವುದು.—ಪ್ರತಿ ಪೌರನೂ ತನ್ನ ಶಕ್ತ್ಯನುಸಾರವಾಗಿ ದಾನಮಾಡಬೇಕು. ದಾನವೆನ್ನುವುದು ಸತ್ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಪಾತ್ರವರಿತ ಅಥವಾ ವಿವೇಚನಾಯುಕ್ತವಾದ ದಾನವು ನಡೆಯಬೇಕು. ದಾನದಲ್ಲಿ ವಿವೇಚನೆಯಂತೆ ಮನಶ್ಶುದ್ಧಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ದಾನಮಾಡುವಾತನು ತಾನು ದಾನಿಯೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕೇಡನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದು; ದಾನಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ಅರ್ಥಿಗೆ ನೋವೂ ಉಂಟಾಗುವವು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವಾಗಲಿ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಧರ್ಮವಾಗಲಿ ವಿವರಿಸುವಂತೆ ದಾನವನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಣೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸತಕ್ಕದ್ದೇ ಎನಾ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವಿಸಬಾರದು. ದಾನದಿಂದ ಗುಣ ಶುದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು; ದುರ್ಗುಣ ವೃದ್ಧಿಗೆ ಆಸ್ಪದಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ದಾನವಲ್ಲ. ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುವ ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೋ, ಧರ್ಮಕೆಲಸವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಹಣ ಕಳುಹಿಸಿ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿಯೋ, ಕೊಟ್ಟ ದಾನವೆಲ್ಲವೂ ಸ್ವದೇಶಮಾತೆಯು ಒಡ್ಡಿದ ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಿದ ಕಾಣಿಕೆಯಂತೆಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ದ್ವಾತ್ರಿಂಶದ್ಧಾನಗಳ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನುಳ್ಳ ಹಿಂದೂಗಳೂ, ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತನೆ ಭಾಗವನ್ನು ದಾನಕ್ಕೆ ಮೀಸಲಾಗಿಡುವ ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ, ದಾನ ಗುಣವನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವ ಈಸಾಯಿ ಜನರೂ, ಇತರರೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ

ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನಡೆದುಬಂದಿರುವ ದಾನಧರ್ಮ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

4. ದೇಶದ ಸದೃಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಕ್ಷಾಮವಿದ್ದಂತೆಯೇ ಬಹು ಜನರಿಗೆ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅಂಟುರೋಗ ಪ್ರಬಲಿಸಿಯೇ ಕ್ಷಾಮ ತೋರಿಯೋ ಪ್ರವಾಹ ಬಂದೋ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರಿಗೆ ವಿಪತ್ಕಾರಕವಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಅಂತಹ ಅನಾಹುತಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ನಿವಾರಣೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪೌರನೂ ತನ್ನ ಜೈತನ್ಯಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಆ ಕಷ್ಟವನ್ನು ತಾನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕೈಲಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸತಕ್ಕುದು ಸಹಜವಾದ ಧರ್ಮ. ದೇಶವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಆದಕಾರಣ ಇತ್ತ ಮಲೆಯಾಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಹ ಬಂದು ಮನೆಮಾರುಗಳು ಕೊಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಹೋದಾಗಲೂ, ಬಿಹಾರಿನಲ್ಲಿ ಭೂಕಂಪದ ಅನಾಹುತವು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗಲೂ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ವಿಪತ್ತಿನಂತೆಯೇ ಭಾಷಿಸಿ ಸರವಾಗಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅನಾಹುತಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ಅಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ತೋರಿ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮುಳುಗಿರುವಾತನು ಮಾನವ ವರ್ಗಕ್ಕೇ ಸೇರಿದವನಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಪ್ರಜಾವರ್ಗದವರೂ ಏಕೀಭವಿಸಿ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹವು ಎಂದಿಗಾದರೂ ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಯತ್ನವೇ ಮುಂದಾಗಿರಬೇಕು.

ಈ ನಾಲ್ಕುಂಶಗಳು ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯ; ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಸರ್ವಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಸರಣೀಯವಾದವು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಘೋರವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಪ್ರಬಲಿಸಿರುವ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಇವುಗಳಿಂದ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಿಹಾರ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೇ ಅವಶ್ಯ. ಆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪೌರನೂ ಭಾಗಿಯಾಗಬೇಕು. ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನರಿತು ಉದ್ಧಾರೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪೌರನೂ ತೊಡಗಲು ಆತುರನಾಗಿರಬೇಕು. ಸಮಸ್ತ ದೇಶವನ್ನೂ ಗ್ರಾಸಗೊಂಡು ಮಹಾಭೂತದಂತಿರುವ ಭಾರತೀಯ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

5- ಇತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು

ಪುರಾತನ, ನೂತನ; ಶಿಶುಹತ್ಯೆ; ಸಹಗಮನ; ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ; ಬಾಲ್ಯ ವೈಧವ್ಯ; ವೈಧವ್ಯ ಗೌರವ, ವಿಚಾರ ಭ್ರಾಂತಿ, ಸ್ವತ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರ, ದಾಂಪತ್ಯ ವಿಚ್ಛೇದ, ಸಹಜ ಮಾರ್ಗ; ಪರದಾ, ಶಿಕ್ಷಣ ಚಿಕಿತ್ಸೆ; ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವೈವಿಧ್ಯದ ದೋಷಗಳು; ಅನಾಗರಿಕ ಕುಲಗಳು, ಸಂಸ್ಕಾರ ಸಿದ್ಧಿಯ ನೀತಿ; ಹರಿಜನರ ಉದ್ಧಾರ; ಜಾತಿಭೇದಗಳು, ವರ್ಣಸಮಸ್ಯಾ ಪೂರಣ, ಜೀವಿಕಶಾಂತಿ, ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆ, ಸಮತೆ, ಸ್ಥಿರತೆ, ಜಾತಿ-ವರ್ಗ, ಜಾತಿ-ಗೌರವ, ಜಾತಿ-ಶಿಷ್ಟಿ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾರ್ಗ, ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾಧಾನ, ಶ್ರೇಷ್ಠತಾ ನಿರ್ಣಯ, ಚಿರಾಯುಷ್ಯ ಸಾಧಕ, ಭಿನ್ನತಾವೃದ್ಧಿ, ಸಾರಾಂಶ, ಅವಿಚಾರ, ದುಷ್ಟ ಆಕ್ಷೇಪ, ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳು, ದೋಷ ನಿರ್ಣಯ, ಮುಖ್ಯ ದೋಷಗಳು, ಪೌರಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾನಿ, ನರಕ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಅಪಾಯ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ದೃಷ್ಟಿ; ವಿಚಾರವು ಅವಶ್ಯ: ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ, ದುರ್ಬಲ ಆಕ್ಷೇಪಗಳು, ಕಾಂತಿ ಲೋಪ; ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿ; ಅಪರಾಧ; ಭಾರತೀಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ: ನಗರ ನರಕ, ನಿವಾರಣೋಪಾಯಗಳು; ಮದ್ಯಪಾನ; ಕೋಮು ಕಲಹ; ದೇಶಾಂತರ ನಿವಾಸಿ ಭಾರತೀಯರು; ಭಾರತದ ಗೌರವ.

ಭಾರತೀಯ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವ ಇತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅನೇಕಾನೇಕವಾಗಿ ಉಂಟು. ಅವುಗಳನ್ನು ಪುರಾತನ-ನೂತನ ಸಾಧಾರಣ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ದೋಷಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದುಂಟು; ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇರುವ ತೊಡಕುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಮಾಜಿಕವೆನ್ನಬಹುದು. ಗತಿಸಿ ಹೋಗಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ತೋರಿಕೊಂಡು ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಬಲಗೊಂಡಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರಗಳು ಕೆಲವುಂಟು; ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನೂತನವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಂಡ ವಿಚಾರಗಳು ಬೇರೆ ಕೆಲವುಂಟು. ಶಿಶುಹತ್ಯೆ, ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ, ಬಾಲ್ಯ ವೈಧವ್ಯ, ಪರದಾ, ಮೂಢಾಚಾರಗಳು, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಪುರಾತನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಂದೂ, ತಿರುಪ, ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೇವನೆ, ನಗರ ನರಕಗಳು, ಕೋಮುಗಳ ಕಿತ್ತಾಟ, ಗ್ರಾಮಗಳ ಕ್ಷೀಣತೆ, ದೇಶಾಂತರವಾಸಿಗಳಾದ ಭಾರತೀಯರು ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನೂತನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಂದೂ ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಭಾರತೀಯರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ

ಬೇರೆ ತೊಡಕುಗಳಿದ್ದರೂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಇಷ್ಟನ್ನು ಸ್ಥೂಲರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು.

ಅರುವತ್ತು ಎಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶಿಶುಹತ್ಯವು ಕೆಲವು ಕುಲಸ್ಥರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಒಳಕೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಉತ್ತಮ ಶಿಶುಹತ್ಯ ವೆನಿಸಿದ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ವಿವಾಹಾನುಕೂಲ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ವಧಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಘೋರ ಪದ್ಧತಿಯು ಮಾಯವಾಗಿದೆ. ಶಿಶುಹತ್ಯಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೇನೋ ಉಂಟು. ಅದಕ್ಕೆ ಬಡತನವೊಂದು ಕಾರಣ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣ ಮೈಜಾತ್ಯ ಅಥವಾ ನೀತಿಭ್ರಷ್ಟತೆ. ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಜಾಗೃತಿಯೂ ಇತರ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಮೈಯೂ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಶಿಶುಹತ್ಯವೂ ತಗ್ಗುವುದು. ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಶಿಶುಹತ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಾಗದು; ಶಿಶುಹತ್ಯವೆಂಬುದು ರಾಷ್ಟ್ರಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಹಾಪರಾಧವಾಗಿ ಗಣ್ಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದು.

ಸತಿ ಅಥವಾ ಸಹಗಮನವೆಂಬುದು ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ. ನೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಘೋರ ಸಹಗಮನ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ದ್ರಾಕ್ಷಿ ಭಾರತೀಯ ಜನಜೀವನವನ್ನು ವಿಚಾರ ಸಹಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳಾತನು ಸಹಗಮನದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಬಾಲ್ಯ ವೈಧವ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಉಂಟು. ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ ವೈಧವ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಯೋಗವು ಇಡೀ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ ವಿಚಾರವು ಪುನಃ ಪುನಃ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ಅನೇಕರು ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಆತುರರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಘೋರ ಪದ್ಧತಿಯು ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರುವ ಅಂಶವನ್ನೂ, ಕಾಲ

ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯು ತಲೆದೋರುತ್ತಿರುವ ಅಂಶವನ್ನೂ ನಾವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಶೈಶವದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ವೈಧವ್ಯಪ್ರಾಪ್ತಿ ಯಾಗುವುದು ಯಾವ ಧರ್ಮಕ್ಕೂ ಅನುಸಾರವಾದುದಲ್ಲ. ಶುಷ್ಕಾಚಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಧರ್ಮ ತತ್ವಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯು ಜನರಿಗೆ ಉಂಟಾದಂತೆಲ್ಲ ಈ ದೋಷವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಮಾಯವಾಗುವಂತಹುದು.

ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ವೈಧವ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಚಾರವಲ್ಲದೆ ವಿಧವೆ ಯರಿಗೆ ಮುಂಡನಾದಿಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಿ ಅವರ ಜೀವನ ಬಾಲ್ಯ ವೈಧವ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಾಸ ಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಂತೆ ನಿರ್ಬಂಧ ಪಡಿಸುವ ಆಚಾರವೂ ದುಷ್ಟವೆನ್ನಿಸಿದೆ. ಈ ಆಚಾರವು ಉತ್ತಮ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅವಲಂಬ್ಯವಾಗಿದೆ; ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಥಿಲವಾದಂತೆ ತೋರಿದರೂ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಬಲವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. 'ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕಳೆಕೊಂಡ ಗೃಹಸ್ಥನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿರಬಹುದು, ಪತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಾಕೆಯು ಜೀವಾವಧಿ ಪರತಂತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು' ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವಿಲ್ಲ. ನೀತಿಯ ಕಟ್ಟು ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷ ರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವೇ ವಿನಾ ಸ್ತ್ರೀ ಜನ್ಮವೇ ಹೀನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಾನಾಬಗೆಯಾದ ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು ತಂದಿಡುವುದು ನಿರ್ಮಾನುಷ್ಠ ರೀತಿ. ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ ಪದ್ಧತಿಯು ನಿಸಿದ್ಧವಾದಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯ ವೈಧವ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಜನತೆಯ ಜಾಗೃತಿಯೂ ವಿವೇಚನೆಯೂ ರೂಢಿಯಾಗಿ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಿದ ಶಾಸನದಿಂದ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹಗಳು ನಿಸಿದ್ಧವಾಗಬಹುದು. ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಮುಂದಾಗಿರ ತಕ್ಕದಾದರೆ ಸುಧಾರಣೆಯು ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ದೃಢವಾಗಿಯೂ ನೆರವೇರುವುದು. ಆದರೆ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ ನಿರೋಧಕ ಶಾಸನದಿಂದ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹಗಳು ನಿಲ್ಲಬಹುದೇ ವಿನಾ ವಿಧವೆಯರ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲು ತೋರ ಲಾರದು. ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿಧವೆಯರ ಪುನರ್ವಿವಾಹದ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ತೋರು ವುದು. ಹಿಂದೂ ಜನರ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ಯಾ ವಿತಂతుಗಳ ಪುನರ್ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ; ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಆ ಅವಕಾಶವು

ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕನ್ಯಾವಿಂತುಗಳ ಪುನರ್ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕೆಲವರು ಪೂರ್ವಾಚಾರ ಮುಗ್ಧರು ವಿನಾ ಇತರರಾರೂ ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನು ಒಡ್ಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಏವಾಹ ಬಂಧನ ತ್ಯಾಗದ ವಿಚಾರವು ಮಾತ್ರ ಸುಲಭವಾದುದಲ್ಲ.

ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಅತ್ಯುಚ್ಚವಾದ ಆದರ್ಶಗಳೂ ಧೈರ್ಯಗಳೂ ಉಂಟು. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಭ್ರಷ್ಟರಾದರೆ ವೈಧವ್ಯ ಗೌರವ ಸರ್ವನಾಶವಾಯಿತೆಂದೇ ಹಿಂದೂ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಭಾವಿಸಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಪವಿತ್ರತೆಗಾಗಿ ಇತರ ಅನ್ಯಾಯ

ಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿದರು. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಪವಿತ್ರರಾಗಿರುವ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿಯೇ ಹಿಂದೂ ಜನರಲ್ಲಿ ವೈಧವ್ಯಕ್ಕೆ ಅಲಂಕಾರ ನಿಷೇಧವೂ ವೇಶ್ಯಾ ವೃತ್ತಿಗೆ ಜಾತಿಗೌರವವೂ ಸಂದಿತು. ಹಿಂದೂ ಜನರಲ್ಲಿ ವಿಧವೆಯರು ಅನುಭವಿಸಿದ ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸುವ ಕಠಿನ ಕಷ್ಟಗಳ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇತರ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶುಚಿತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಥಾರ್ಥವುಂಟು. ವಿಧವೆಯರಿಗೆ ಅಲಂಕಾರ ನಷ್ಟವಾದಾಗಲೇ ವಿಶೇಷವಾದ ಗೌರವ ಲಾಭವೂ ಉಂಟು. ಸಾಧಾರಣ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಮಡಿಹೆಂಗಸರೆಂದು ಕರೆಯುವ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಅವರ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಬೇವಾವಧಿ ಕಠಿನ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಅಲಂಕಾರವಾಗಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥವಾಗಲಿ ಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಹಿಂದೂ ವಿಧವೆಯರನ್ನು ಸಂಸಾರಗಳಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಧರ್ಮ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಸಂನ್ಯಾಸಿನಿಯರೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಅವರು ತೋರುವ ಶಿಷ್ಟಿಯು ಇತರರಿಗೆ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯವಾದುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಜನರು ತೋರುವ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಗೃಹನವಾದ ಕಾರಣವುಂಟು. ಹಿಂದೂ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶುಚಿತ್ವದಿಂದಲೇ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವು ನಷ್ಟವಾಗದೆ ಚಿರಸ್ಥಾಯಿ ಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ತಥ್ಯವಾದುದು.

ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ವಿವೇಕಾನಂದರನ್ನು ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬರು ಸಮೀಪಿಸಿ “ಸ್ವಾಮಿಜಿ! ಹಿಂದೂ ಜನರ ಧರ್ಮ ವಿಚಾರ ಭ್ರಾಂತಿ ದಲ್ಲಿ ವಿಧವೆಯರ ಜಾಳು ಎಷ್ಟು ಅಸಹ್ಯವಾಗಿದೆ! ತಾವು ಮುಂದಾಗಿ ವಿಧವೆಯರಿಗೆ ಪುನರ್ವಿವಾಹ ಗಳು ನಡೆಯುವಂತೆ ಕಂಕಣಬದ್ಧರಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ವಿನಯದಿಂದಲೂ

ಆತುರದಿಂದಲೂ ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ “ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಕೇಳುವುದು? ನಾನೇನು ವಿಧವೆಯೇ?” ಎಂದು ಅವರು ಗದರಿಸಿಕೊಂಡರಂತೆ! ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ “ಅನೇಕರು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ವಿಧವೆಯ ಪುನರ್ವಿವಾಹವು ಮಾತ್ರ ನೆರವೇರಿದರೆ ಸಮಾಜ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಕೈಗೊಂಡು ವುದು, ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪುನರ್ವಿವಾಹ ಸಭೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸ ಬೇಕು ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದ ಮರುಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪುಣ್ಯ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ವಿಧವೆಯರು ನೀರವವಾಗಿ ದುಃಖಪಟ್ಟು ಸುರಿಸುವ ಕಣ್ಣೀರಿ ನಿಂದ ನೆಲವು ತೊಯ್ದುಹೋದರೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಆವಿವಾಹಿತೆಯರ ನಿಟ್ಟುಸುರುಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಆಕಾಶವೇ ಬತ್ತಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಇವರು ವಿಚಾರಿಸದೆ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ಆರಂಭಶೂರರಾಗುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ವಿಚಾರಪರರಾಗಿ ಕಾಣುವಲ್ಲಿ ವಿಧವೆಯರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಲೌಕಿಕವಾದ ಗೌರವವು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಸಂಪ್ರದಾಯ ನಿಷ್ಠರಾದವರು ಕನ್ಯಾ ವಿತಂತುಗಳ ಪುನರ್ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದಾಗ್ಲೂ ಎಲ್ಲ ವಿಧವೆಯರ ಪುನರ್ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಒಡಂಬಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಧವೆಯರಲ್ಲಿಯೇ ಅನೇಕರು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಗೃಹಿಣಿಯರಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲವಾದರೂ ಬಾಳಿದ ವಿಧವೆಯರೆಲ್ಲರೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ವಿವಾಹ ಸಿದ್ಧರಲ್ಲ.

ದುಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣವೇನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ವತ್ತಿನ

ಅಧಿಕಾರ ಲೋಪವೆಂದು ಭಾಸವಾಗುವುದು.

ಸ್ವತ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರ ಹಿಂದೂ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ

ಆ ಅಧಿಕಾರವು ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಆ ಅಧಿಕಾರವು ಪುನಃ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾದರೆ ವಿಧವೆಯರಾದವರು ಬಂಧು ಬಳಗದವರ ಆಶ್ರಯವನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಪಡಬಾರದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಪಡುವ ನಿರ್ಬಂಧವು ತಪ್ಪುವುದು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ತ ಜನ ರಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಬಡತನವು ಆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿ ಸಿರುವ ಅಂಶವನ್ನೂ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಸ್ವತ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರವು ಪುನಃ ಲಭಿಸಿದರೆ ಸದಾ ಪರತಂತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ದುರವಸ್ಥೆಯು ತೊಲಗೀತು.

ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಇತರ ಅನರ್ಥಗಳು ತೋರಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಸ್ಪದವೊದಗಲೂ ಬಹುದು. ಅಲ್ಪವಿಚಾರದಿಂದ ಸುಧಾರಣೆಯ ಮಾರ್ಗವು ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇತರ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಡಹೆಂಡರಿಗೆ ಮನಸ್ತಾಪಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ರೇಗಿದಾಗ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಅಗಲುವ ಅವಕಾಶ ದಾಂಪತ್ಯ ವಿಚ್ಛೇದ ವುಂಟು. ಹಾಗೆ ಬಂಧನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದವರು ವುನಃ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಸದಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಕಟ್ಟುವುದೂ ಉಂಟು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ಬಂಧನವು ಜೀವಾವಧಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಆ ಬಂಧನವು ಮಧ್ಯೆ ಸಡಿಲವಾಗುವುದು ಅಲ್ಪ ವಿಷಯವೂ ಅಲ್ಲ, ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಜನರ ವಿವಾಹ ಕರ್ಮವೇ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು; ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ಅಲ್ಪ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ದಾಂಪತ್ಯದ ಅನೋನ್ಯತೆಗೆ ಭಂಗ ತೋರುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿರುತ್ತವೆ. ವಿಚಾರಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಬಡತನ ಮತ್ತು ಅಸಹನಗಳು ಪ್ರಬಲತರವಾದ ಕಾರಣಗಳಾಗಿ ತೇಲುತ್ತದೆ. ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ಆಸೆಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದವು ರೇಗಿ ಅನೋನ್ಯತೆಗೆ ಲೋಪವುಂಟಾಗಿರುವುದು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾ ವಿಭಾಗ ದಲ್ಲಲ್ಲ, ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾಕರಲ್ಲಿ. ಬಾಲಕರಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಬಾಲಕಿಯರಿಗೆ ವೂರ್ವಾಚಾರನಿಷ್ಠೆಯನ್ನೂ ಸಮಾಜವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗಲೇ ಈ ಭೇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ರೋಗವು ಪ್ರಬಲಿಸಿದಾಗ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ವಿಹಿತ; ಆದರೆ ರೋಗಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದುದನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವುದು ಇನ್ನೂ ಮೇಲು. ದೋಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದುದನ್ನು ಮೂಲೋತ್ಪಾಟನೆ ಮಾಡುವುದೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಾದ ಉಪಾಯ. ಔಷಧವು ರುಚಿಕರವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅದನ್ನೇ ನಂಬಿದಾಗ ಹಿಂದೆ ತೋರದಿದ್ದ ಅನರ್ಥಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇರ್ಪಡುವುದುಂಟು. ವಿವಾಹ ಬಂಧನವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವ ಸೌಲಭ್ಯವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲುಂಟು; ಆ ಸೌಲಭ್ಯದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನೀತಿಭಂಗವೇ ಮೂಡುವ ಸಂಭವಕ್ಕೆ ನಿರ್ದಶನಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಹಿಂದೂ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸಾವಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಎಷ್ಟು ಹೆಮ್ಮೆಗೊಂಡರೂ ಒಪ್ಪುವಂತಿದೆ. ಹಿಂದೂ ಮಹಿಳೆ ಸಹಜ ಮಾರ್ಗ ಯರನ್ನು ದೇವಿಯರೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಹಿಂದೂ ಯುವಕನು ಸಹಜವಾದುದನ್ನೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶುಚಿತ್ವವೇ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಅಮರತ್ವಕ್ಕೆ ಪೋಷಕವಾದುದು. ಆದರೆ ಸೀತಾ ಸಾವಿತ್ರಿ ಮೊದಲಾದವರು ತೋರಿದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವಲ್ಲಿ ಪುರುಷರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಮರೆತರು. ಇದರಿಂದಲೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದುರಾಚಾರಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡವು. ಬಾಲಕಬಾಲಕಿಯರ ಶಿಕ್ಷಣವು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಸ್ವತ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರವು ಲಭಿಸಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಶಾರದಾ ಕಾನೂನಿನಂತಹ ಶಾಸನವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಡಕತದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ಆಸ್ಪದವು ಒದಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸುಧಾರಣೆಯು ಸಹಜವೂ ಭದ್ರವೂ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಬಲವಂತದಿಂದ ನಡೆಯುವ ಸುಧಾರಣೆಯು ಬೇರೂರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಬಂಧವು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೋರಿ ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ನೀತಿ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ತೋರುವುದು. ಹಿಂದೂ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಬಂಧದ ಅಥವಾ ಆತುರದ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವೂ ಇಲ್ಲ, ಒಪ್ಪಿಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ; ನಿರ್ದಾಸವಾಗಿಯೂ ದೃಢವಾಗಿಯೂ ನಡೆಯ ತಕ್ಕ ಸುಧಾರಣೆಯೇ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದುದು.

ಉತ್ತರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಪರದಾ ಎಂಬ ಪದ್ಧತಿಯು ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿಯೂ ಸರ್ವಸಾಧಾರಣ; ದಕ್ಷಿಣ ಪರದಾ ದಲ್ಲಿ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಸಲ್ಮಾನರಲ್ಲಿಯೇ ಇದು ವಿಶೇಷ ವಾಗಿದ್ದು ಅತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದಾಗ ವಯಸ್ಕರಾದ ಸೋದರ ಸೋದರಿಯರೇ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. , ಪರದಾ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಗೌರವವಿಲ್ಲವೆಂದು

ಭಾವಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕೊರಾನ್ ಪರೀಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ “ಸ್ವರ್ಗ ಬೇಕಾದರೆ ತಾಯಿಯ ಅಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕು” ಎಂಬ ಘನವಾದ ವಾಕ್ಯವುಂಟು. ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ವಿಚಾರ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಕಂಡಾಗ ದಾಸ್ಯಕ್ಕೂ ಜನಾನಾ ಪದ್ಧತಿಗೂ ಕಾರಣಗಳು ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಕಾರಣ ಎಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ಆಚಾರಗಳು ಯಾವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣಗಳು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜವಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೂ ವಾಸವೆಂಬುದಿದ್ದರೂ ಪರದಾ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಹಿಂದೂ ಜನರೂ ಅನುಕರಿಸಿದರು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪರದಾ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದೇ ಒಪ್ಪುವರು ; ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಲವಂತದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಪರದಾ ಪದ್ಧತಿಯು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಸ್ತ್ರೀ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಮಾರ್ಗ. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಶಿಕ್ಷಿತರಾದಂತೆಲ್ಲ ಪರದಾ ಪದ್ಧತಿಯ ದೋಷಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತವೆ.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಘರ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘ ವಿಚಾರವೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವೈಖರಿಯ ದೂರಾಲೋಚನೆಯೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ‘ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳು ಪರದಾ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ, ಮೈಥವ್ಯದ ಅಸಹ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲ, ಬಂಧನ ತ್ಯಾಗವು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭ!’ ಎನ್ನುತ್ತ ಮುಗ್ಧರಾಗಬಾರದು. ಅವರಲ್ಲಿ ತೋರಿರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಯುಕ್ತವಾಗಿ ತಿಳಿಯದೆ ಬೆರಗಾಗಬಾರದು. ಅವಿವಾಹಿತರಾಗಿಯೇ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯುವ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯು ಅವರಲ್ಲುಂಟು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ವಧಾವರರ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮವು ಸುಂದರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಅವರಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೆನ್ನುತ್ತ ನಾವು ಅವರಲ್ಲಿ ಸುಂದರ ರೂಪವಿಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಿದವರ ದುರವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ರೂಪ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹುಟ್ಟತಕ್ಕವರು ಯಾವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಾದರೂ ಅವು ಸಂಖ್ಯಾಕ

ರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು; ಏಕೆಂದರೆ ಸೌಂದರ್ಯವೆಂಬುದೂ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಕವಾದುದು. ಆಕರ್ಷಣೆಯೇ ವಿವಾಹ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಸಾಧಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲಂಕಾರ ಮೋಹ ವೈಖರಿಗಳು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ರೇಗುವುವು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ಫ್ಯಾಷನ್ ಅಥವಾ ಅಲಂಕಾರ ರೀತಿಯು ಪದೇ ಪದೇ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೂ ಕೃತ್ರಿಮವಾದ ಶೃಂಗಾರ ಚೇಷ್ಟೆಗಳಿಗೂ ಮಿತಿಯೇ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳಿಂದ ಅನರ್ಥಗಳೆಷ್ಟೋ ಆಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತ್ಯಾಗ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದಂದಿನಿಂದ ನೀತಿಭ್ರಂಶವು ರೇಗುತ್ತಲಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ದೋಷಗಳೆಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಮೋಹಭ್ರಾಂತಿಗಳಿಗೆಗೊಳಗಾಗಿ ಒಂದು ಸಮಾಜದವರು ಬೇರೆ ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಾಜದ ಅನುಕರಣಕ್ಕೆ ತೊಡಗುವುದು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಲ್ಲ. ಗುಣಾವಗುಣಗಳೆರಡನ್ನೂ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿದ ತರುವಾಯ ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ಯಾವ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಯಾವುದು ವಿಹಿತವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು.

ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಅನೇಕಾನೇಕ ಮೂಢಾಚಾರಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಜಾತಿಗೌರವವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಅನಾಗರಿಕ ಕುಲಗಳು ಇರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷ್ಯಾಂತರ ಜನರು ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆ ಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಕಳೆದ ಒಂದೆರಡು ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೈಸ್ತ ಮತದ ವಾದಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ತಮ್ಮ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಉದ್ಧಾರ ಪ್ರಯತ್ನವು ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು.

ಪ್ರತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ತೋರುವ ವರ್ಗದ ಜನರೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಸಿದ್ಧಿಯ ಮತ್ತೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕಾಡುಜನರಂತೆಯೇ ಇರುವ ವರ್ಗದವರುತ್ತಾರೆ. ಸಹವಾಸ ಸಂಪರ್ಕಬಲದಿಂದ ಇವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಮೈಯು ನೆಲೆಸತಕ್ಕದ್ದು. ಕಲ್ಲನ್ನೋ ಮರವನ್ನೋ

ದೇವರೆಂದು ಪೂಜಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ರಕ್ತಬಲಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಭಾರತೀಯ ಜನರನ್ನು 18ನೆ ಶತಮಾನದವರೆಗೂ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಉತ್ತರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ದಿಂದಲೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜ ವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ನಾನಾಬಗೆಯ ವರ್ಣಭೇದಗಳುಳ್ಳ ಜನರಾತಿಗಳಿರುವುದಲ್ಲದೆ ವಿಧವಿಧವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಅಂತಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ತೋರುವ ವರ್ಗ ಗಳುಂಟು. ರಕ್ತಬಲಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಭಾರತೀಯ ಜನರು ಭಾರತೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಉದ್ಧೃತರಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಗೃಹಸ್ಥರ ಆದರ್ಶದಿಂದ, ಮತ್ತು ಸಾಧುಸಂತರ ಉಪದೇಶದಿಂದ. ಈ ವಿಧಾನವು ನಿದಾನವಾದರೂ ದೃಢವಾದುದು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮತ್ತು ಈಸಾಯಿ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡುವ ಆಚಾರವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಸಿವಾಯವಾದ ಮತ್ತು ನಿದಾನವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗುಂಪುಗುಂಪೇ ಹಿಂದೂ ಮತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಚಾತಿಗೌರವವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು. ವ್ರಾತ್ಯಸ್ತೋಮಾದಿ ಆಚರಣೆಗಳು ಅತಿ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಹೋದಾಗ್ಯೂ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದ ಸಹಜಗುಣದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಇತರರು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. “ಇತರ ಮತಸ್ಥರು ಆತುರಪಟ್ಟು ಅನ್ಯ ಮತಸ್ಥ ರನ್ನು ತಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕ ವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಅಂತಹ ಆಚಾರವು ಹಿಂದೂ ಮತದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಹೊಸ ಜನರು ಒಂದು ಚಾತಿಯಾಗಿ ಏರ್ಪಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಧರ್ಮದಂತೆಯೇ ಈಸಾಯಿ ಧರ್ಮದಂತೆಯೇ ಧರ್ಮದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸದೆ ಇರುವ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಜೈತನ್ಯ ನಷ್ಟ ವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಕೂಡದು. ಎಂದಿನವರೆಗೂ ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತ ಉಪದೇಶಮಾಡುತ್ತ ಜನರನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುತ್ತಲಿರುವರೋ ಅಂದಿನವರೆಗೂ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ನಷ್ಟಜೀತನವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಸರ್ ಆಲ್ಫ್ರೆಡ್ ಲಯಲ್ ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಆಂಗ್ಲೀಯ ಪಂಡಿತನೊಬ್ಬಾತನು ವಿವರಿಸಿದನು. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಈಸಾಯಿ.

ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಒಬ್ಬರಿಬ್ಬರು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ಆ ಗುಂಪಿನ ಇತರರಿಗೆ ಸಷ್ಟವೇ ಏನಾ ಮೇಲೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಆ ಜನರಾದರೋ ತುತ್ತತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ್ಲೂ ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎಣಿಕೆಯಾಗ ತಕ್ಕವರು; ಅವರ ಉದ್ಧಾರವು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮೋಪದೇಶಕರಿಂದ ನಡೆ ದಾಗಲೇ ಅವರಿಗೆ ಹಿತವೆನ್ನಿಸುವುದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಹಜ ರೀತಿಯ ಉದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯವು ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮ ಪ್ರಚಾರಕರಿಂದಲೇ ನೆರವೇರಬೇಕಾ ದುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಲಿಸ್ಯವು ಹೋಗಿ ಜೈತನ್ಯವು ಬಲಪಡಬೇಕು. ಉದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯವು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.

ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲತಮವಾದ ದೋಷವೆನಿಸಿರುವುದು ಹರಿಜನರ ಸ್ಥಿತಿ. ಸಮಾಜ ಬಾಹಿರರಾಗಿ ಸಮಾಜ ಹರಿಜನರ ಉದ್ಧಾರ ಗೌರವವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದುದಲ್ಲದೆ ಆ ಜನರಿಗೆ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಸಂಕಟಗಳುಂಟು. ಅವರ ಸ್ಪರ್ಶವಾಗ ಬಾರದೆಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವರ ಸಾಮಾನ್ಯವೂ ದುಷ್ಟವೆಂದು ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ರೂಢಿಯಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿ. ಪೂ. 600ರಷ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ತಮಜಾತರೆನ್ನಿಸಿದವರು ಇವರನ್ನು ದೂರ ವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ನೋಡುವುದು ಕೂಡ ಸಾಪಕರವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ದೇಶದ ಉತ್ತರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅತಿ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ದ್ರವಿಡ ಏಳಾಳುಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಘೋರವಾಗಿಲ್ಲ. ಕೇರಳ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರು ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವ ದಕ್ಕೂ ಬಾಧ್ಯರಲ್ಲ; ಎಲ್ಲರಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುವ ಆಚರಣೆಯು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬಲವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ.

‘ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜಾತಿಯವನು ಬೆಕ್ಕನ್ನೋ ನಾಯಿಯನ್ನೋ ಮುಟ್ಟ ಬಹುದು, ಹರಿಜನನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುಟ್ಟಬಾರದು’ ಎಂಬ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಪಶುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೀಳೆನಿಸಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅದೇ ಹರಿಜನನು ಕೈಸ್ತ ಮತವನ್ನು ಸೇರಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ನೀಚತ್ವವು ತೊಲಗಿಹೋಗುವುದೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ತಥ್ಯವಾದರೆ ಹಿಂದೂ

ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಯಾವ ತೆರದ ಗೌರವವೂ ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಮತವನ್ನೋ ಈಸಾಯಿ ಮತವನ್ನೋ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಜನರು ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಚಾರ ನಿಷ್ಠರಾದವರು ಮುಸಲ್ಮಾನರನ್ನೂ ಈಸಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಮೈಜ್ಞರೆಂದೇ ಭಾವಿಸುವರು; ಆದರೆ ಹಿಂದೂಗಳ ರಾಶಿಯಲ್ಲೇ ಸೇರತಕ್ಕ ಮತ್ತು 6 ಕೋಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಸಂಖ್ಯಾಬಲವುಳ್ಳ ಹರಿಜನರ ಸಮುದಾಯದಿಂದ ಒದಗಬಹುದಾದ ಚೈತನ್ಯ ಲಾಭವು ನಷ್ಟವಾದುದಲ್ಲದೆ ನೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಮಾಸುಷವಾದ ಪ್ರವರ್ತನೆಯು ರೂಢಿಯಾದುದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಘೋರವಾದ ಕಳಂಕ.

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಗೊಂಡು ಭದ್ರವಾದ ಈ ಕಳಂಕದ ಪೂರ್ವೋತ್ತರವನ್ನು ವಿಚಾರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಣಬೇಕೇ ಎನಾ ಆತುರತೆಯಿಂದ ದುಡುಕುವುದು ಯೋಗ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಹರಿಜನರ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಗಣಿಸದೆ ಭಾರತೀಯ ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನೇ ದೂಷಿಸುವುದುಂಟು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮುಗ್ಧರಾದ ಗ್ರಂಥಕಾರರು ಕೆಲವರು ಅಲ್ಪ ವಿಚಾರದಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ಭಾರತೀಯತ್ವವೆಂಬುದೇ ನಿಂದ್ಯವೆಂಬ ಅತ್ಯುಕ್ತಿ ದೋಷಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸನ್ನೊಡ್ಡುವರು. ಹರಿಜನರ ದುರವಸ್ಥೆಯು ಸಹನಾತೀತವಾಗಿದ್ದರೂ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೋಷವೇ ಮೂಡುವುದು. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹರಿಜನರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ತೋರಿದ ದುರ್ನೀತಿಯು ಎಷ್ಟೋ ಮೇಲೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ದೇಶವನ್ನು ಆಗಂತುಕರಾಗಿ ಒಂದು ಕೂದವರು ಗೆದ್ದು ಅಲ್ಲಿಯ ಪೂರ್ವನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಗೆಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಡೆದುದೇನು? ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಯಕಾಲಿಗಳಾದವರು ಸೋತವರನ್ನು ಪಥಗೇ ಗುರಿಮಾಡಿಸಿದರು; ಇಲ್ಲವೆ ಕಾಯಿಪಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾರುವಂತೆ ಪರಾಜಿತರನ್ನು ಗುಲಾಮರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮಾರುತ್ತ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಜನರು ಅಷ್ಟು ನಿರ್ಮಾಸುಷ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ ಉದ್ಯಮಿಸಲಿಲ್ಲ; ತಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ

ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಅವರನ್ನು ದೂರವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೂ ಇಟ್ಟರು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣವಾವುದೆಂದರೆ ವರ್ಣಭೇದ. ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅಮೆರಿಕಾದೇಶದಷ್ಟು ಮುಂದರಿದ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯರಿಗೂ ನೀಗ್ರೋ ಜನರಿಗೂ ವೈಷಮ್ಯವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಘೋರ ರೂಪವನ್ನೇ ತಾಳುತ್ತದೆ. ನೀಗ್ರೋ ವರ್ಣದವನನ್ನು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಿಳಿಯರು ದೂರವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೂ ಇಟ್ಟಿರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಪ ವ್ಯಾಜಗಳಿಗಾಗಿ ಮೈಸುಲಿದು ಮರಕ್ಕೋ ಕಂಬಕ್ಕೋ ಕಟ್ಟಿ ಸುಟ್ಟುಬಿಡುವರು; ಅದನ್ನು ಒಂದು ಪರಸೆಯಾಗಿ ನಡೆಸುವರು. ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣದವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಹೊಟೆಲುಗಳಿಗಾಗಲಿ, ರೈಲುಬಂಡಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ಸೇರಗೊಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ವರ್ಣಭೇದವೆಂಬುದು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿಯೂ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಐರೋಪ್ಯ ರಂತಹ ನಾಗರಿಕ ಜನರನ್ನು ಇಂತಹ ಘೋರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಉದ್ರೇಕಿಸುವಷ್ಟು ಬಲವುಳ್ಳದು; ಅದೇ ವರ್ಣಭೇದವೇ ಹರಿಜನರ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ, ಅದರ್ಶನೀಯತೆ ಮುಂತಾದ ದುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣ.

ಆರ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ವತ್ರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ತರುವಾಯ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದ ಹರಿಜನರಿಗೂ ಇತರರಿಗೂ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತ ಹಗೆತನವು ಹೋಗಿ ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯ ಅನೋನ್ಯತೆಯೂ ಇತರ ರೀತಿಯ ಹೊಂದಿಕೆಯೂ ವೃದ್ಧಿಯಾದವು. ಹರಿಜನರ ವೃತ್ತಿಗೆ ಇತರರು ಆಸಿಸಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರೂ ಒಂದಾಗಿ ವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದರು. ಉತ್ಸವ ಹಬ್ಬಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ರೂಢಿಯಾದವು; ಧಾನ್ಯರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವೂ ಸಲ್ಲುವಂತಾಯಿತು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಾವಿಯಿರುವಾಗ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹರಿಜನರು ಬರಲು ಇತರರೆಲ್ಲರ ಅಡ್ಡಿಯೇನೋ ಉಂಟು; ಆದರೆ ನೀರು ಬೇಕೆಂದು ಬಂದಾಗ ನೀರನ್ನು ಸೇದಿ ಎರೆಯುವುದು ಇತರರ ಕರ್ತವ್ಯವೆನಿಸಿತ್ತು. ಗೋಮಾಂಸ ಮೊದಲಾದ ಅಭಿಕ್ಷ್ಯಭಕ್ಷಣ, ಮದ್ಯಪಾನ ಮುಂತಾದ ಅಪೇಯ ಪಾನಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಹರಿಜನರು ಪ್ರತ್ಯೇಕರೆಂಬ ಭಾವನೆಯೇ ಸರ್ವತ್ರ ನೆಲೆಸುವಂತಾಯಿತು. ಹರಿಜನರ ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ

ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮಜ್ಞರು ಎಂದೂ ಉದ್ಯಮಿಸಲೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಮಿಥ್ಯಾಲಾಪ. ಸಾಧುಸಂತರನ್ನೇಕರು ಹರಿಜನರಿಗೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರು ; ಹರಿಜನರಲ್ಲಿಯೇ ಯತಿಗಳು ಅವತರಿಸಿದರು. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೇ ದುಷ್ಟವೆನ್ನುವುದು ವಿಚಾರ ಹೀನತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಎನಾ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ವೈರವು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾದುದಲ್ಲದೆ ಉದ್ಧಾರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ನಡೆದುವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರ ದುರ್ದಶೆಯು ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನೇ ಪಡೆಯದೆ ಇರತಕ್ಕುದೆಂಬ ಅರ್ಥವಾಗಲಿ ಉದ್ದೇಶವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ದೌರ್ಬಲ್ಯವು ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾಲದಿಂದ ಹರಿಜನರ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೀನತೆಯು ಹೆಚ್ಚಿತು. “ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವೆಂಬ ಕ್ಷೀರೋದಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಾಲಾಹಲವು ಮಿಶ್ರವಾಗಿದೆ ; ಆ ವಿಷವನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ, ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಶುದ್ಧಮಾಡುವ ಕರ್ತವ್ಯ ನಮ್ಮದು” ಎಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. “ಹರಿಜನರನ್ನು ಅಂತ್ಯಜರೆಂದು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಕರ್ಮಫಲವಾಗಿ ಮಾನವಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಅಂತ್ಯಜರಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದ್ದಾರೆ” ಎಂಬುದಾಗಿ ರಬೀಂದ್ರನಾಥರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹರಿಜನರ ವಿಷಮಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಕಗೊಳ್ಳದವರಿಲ್ಲ ; ಎಲ್ಲರೂ ಹರಿಜನೋದ್ಧಾರವು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಉದ್ಧಾರ ವಿಧಾನವು ಹೇಗೆಂಬ ನಿರ್ಣಯವು ವಿಚಾರಪೂರಿತವಾಗಿರಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಬಲವಂತದಿಂದ ನಡೆಯುವ ಉದ್ಧಾರ ಕರ್ತವ್ಯವು ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಅಮಂಗಳಕರವಾಗುವುದು ; ಗುಲಾಮರನ್ನು ಕಾನೂನು ಬಲದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸಿದಾಗ ಹಿಂದಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಘೋರವಾದ ದುರವಸ್ಥೆಯೇ ಏಕುಂತ್ರಾದ ಗುಲಾಮರಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಆತುರದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಥವಾ ಬಲವದ್ಬಂಧದಿಂದ ಕೂಡಿದ ವಿಧಾನವು ಸತ್ಪರಿಣಾಮಕಾರಕವಾಗಲಾರದು ; ಇರುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡಬಹುದು.

ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ. ಬೇರಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ವರ್ಣ ಸಂಘರ್ಷಣ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ನಾನಾವರ್ಣಗಳ ಜನ-ಸಮೂಹಗಳು ಸಂಧಿಸಿ ಏಕದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯಿಂದ ಶಾಂತಿಪ್ರಧಾನವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಜಾತ್ಯಾಚಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಪರಮ ಸಾಧಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿರಲಕ್ಷಣವಾಯಿತು. ಭಾರತ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಿರುವ ಅನೇಕಾನೇಕ ಮಾನವರಾಶಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದು ಜಾತ್ಯಾಚಾರ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ. ಆದರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಎಂತಹ ಜಾತಿ ವಿಭಾಗವಾಗಿದ್ದರೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಗವೆನಿಸಿ, ಸಹಜ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಆಚಾರಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಅನುಗುಣವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಬೇರೆಬೇರೆಯಾದ ಜಾತಿಗಳು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಸಿದಾಗ ವೈಷಮ್ಯವೇ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಮೈರವು ಪರಂ-ಪರೆಯಾಗಿ ನಡೆಯಿತು; ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವೈಷಮ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಸೌಹಾರ್ದವು ನೆಲೆಸಿತು. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ರೂಢಿಗೊಂಡು ಹೇಯವಾದ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದ ಗುಲಾಮತನ ಅಥವಾ ದಾಸ್ಯವನ್ನು ವುದು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪರಾಂಬರಿಸಿದಾಗ ಜಾತ್ಯಾಚಾರವೆಂಬುದು ಸಮಾಜದ ಏಕೈಕತೆಗೆ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾದುದೇ ಹೊರತು ಸಮಾಜ ವಿಭೇದಕ್ಕೆ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾದುದಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು.

ಜಾತ್ಯಾಚಾರವುಳ್ಳ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಗೂ ಒಂದು ಕಸಬು ಅಥವಾ ಜೀವಿಕವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಇತರ ಜಾತಿಗಳವರು ಜೀವಿಕಶಾಂತಿ ಆ ಕಸಬನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದಂತೆ ಆಯಿತು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವೃತ್ತಿಭೇದ ಅಥವಾ ಜೀವಿಕ ಭೇದವೇ ಜಾತಿ ವಿಭೇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು; ಆದುದರಿಂದ ಒಂದೇ ವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಮೋಟಾಪೋಟಿಯು ಒಂದೇ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತಾಯಿತು. ಒಂದು ಜಾತಿಯವರು ಅನ್ಯಜಾತಿಯವರ ವೃತ್ತಿಗೆ ಆಸೆಪಟ್ಟು ಅವರೊಡನೆ ಜೀವಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸು

ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಬೇವಿಕಕ್ಕಾಗಿ ಪೈಪೋಟಿಯೆಂಬುದು ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ; ಪೈಪೋಟಿಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಹುಟ್ಟುತಕ್ಕ ವೈಮನಸ್ಯಗಳೂ ಮನಸ್ತಾಪಗಳೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಾತಿಗೂ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಬೇವಿಕವೊಂದು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಕ್ಷೇತ್ರವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬೇವಿಕಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಳೆಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡು ಅನೋನ್ಯತೆಯೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯವೂ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿಯುಳ್ಳ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಬಲಗೊಂಡವು. ಈ ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನಗಳು ದೃಢವಾದವು; ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ಕಾರಣದಿಂದ ಪ್ರತಿ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿಯೂ ಚಾತುರ್ಯವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡೆಯಿತು. ಭಾರತೀಯ ಕುಶಲಕಲೆಗಳ ಮತ್ತು ಲಲಿತಕಲೆಗಳ ನೈವುಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾದುದು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಲದಿಂದಲೇ.

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಗೂ ಸ್ಥಾನ ಗೌರವವು ದೃಢವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳೂ ಅನೋನ್ಯತೆಯಿಂದ ಬೇವಿಸಿದಹಾಗೆಲ್ಲ

ಅನೋನ್ಯತೆ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಾನವು ಸಂದಿತು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು

ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬೇಡದವರಾಗುವುದೆಂಬುದು ಅಪರೂಪವೇ ಆಯಿತು. ಪ್ರತಿ ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೂ ತನ್ನ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಮರ್ಯಾದೆಯು ಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರಾದಕಾರಣದಿಂದ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೇರಿ ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯವು ಉತ್ತಮವಾದ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನ್ಯಾಯ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಲು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತ ಸಭೆಯು ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಿತು. ಸ್ವಜಾತಿಯವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವ ಕಟ್ಟಳೆಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಳನ್ನು ಈಗಲೂ ಕಾಣಬಹುದು. ನಿರ್ಗತಿಕನಾಗಿಯೋ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿಯೋ ಇದ್ದರೆ ಸ್ವಜಾತಿಯವರು ಸಹಾಯವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕಾದುದು ಕರ್ತವ್ಯವೆನಿಸಿತ್ತು. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವನ್ನು ಪಡೆದ ವರ್ತಕನು ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆವರೆಗೂ ಆ ವಿಷಮ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕುಲಸಥರಿಗೆ ಔತಣವನ್ನು

ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಔತಣಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ಗೌರವ ಸಷ್ಟಿ-
ಬಂದವರು ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.
ಸಾಲ ಸೋಲಗಳು, ಕರಾರುಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ತಕರಾರೇ ಹುಟ್ಟು-
ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನೋನ್ಯ ಸಹಾಯದ ರೀತಿಗಳು.
ಅನೇಕವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಂಡುವಲ್ಲದೆ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮತ್ವವು ಭದ್ರವಾಗಿ.
ಬೇರೂರಿತು. ಧನಿಕನಾಗಲಿ ಬಡವನಾಗಲಿ ಒಂದು ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವ
ನಾದರೆ ಗೌರವದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರೇ. ಭಾರಿ ಹುದ್ದೆದಾರನ ಮನೆ.
ಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬವೋ ಉತ್ಸವವೋ ನಡೆದಾಗ ಭಿಕ್ಷುಕನಾದರೂ ಆತನ
ಪಕ್ಕದಲ್ಲೆಯೇ ಸಹಪಜ್ಜಿಯಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂಡಬಹುದು. ಸಮತ್ವ
ತತ್ವದ ಆಚರಣೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೂ ದರಿದ್ರರಿಗೂ ಅಂತರದಲ್ಲಿ
ಬೆಳೆಯಬಹುದಾದ ಎರೋಧಗಳಾಗಲಿ ವೈಷಮ್ಯಗಳಾಗಲಿ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಸಮತೆ

ಧನಿಕನ ಧನವು ಜಾತಿಯವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ
ಹಿತವೆನಿಸಿದ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎನ್ನೋಗ
ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು.
ಜಾತ್ಯಾಚಾರವೇ ಇಲ್ಲದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದರಿದ್ರರಾದವರ ಅಥವಾ ನಿರ್ಗತಿಕರ.
ಸ್ಥಿತಿಯೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ಗವೆಂಬುದು
ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಲು ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪದವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ;
ಅದಕ್ಕೆ ಜಾತ್ಯಾಚಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಕಾರಣ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ
ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶ್ವರರು ಒಂದುಕಡೆ, ದಟ್ಟದರಿದ್ರರನ್ನೊಂದುಕಡೆ ಉಂಟು;
ಧನವಂತರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅಲ್ಪರೋ ಧನಹೀನರು ಅಷ್ಟು ಅನಲ್ಪರು;
ಅವರೆಷ್ಟು ಬೀಗಿದವರೋ ಇವರು ಅಷ್ಟು ತಗ್ಗಿದವರು. ಸೌಹಾರ್ದ
ಬೆಳೆಯಲು ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲ; ಸದಾ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪೋಟಾಪೋಟೆಯೇ. ಈ
ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಧನವಂತನೊಬ್ಬನು ಸುಖಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾವಿರಮಂದಿ.

ಸ್ಥಿರತೆ

ದುಃಖಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಗೇಯುವುದು ಸಾವಿರ
ಮಂದಿ, ಉಂಡು ಸುಖಿಸುವುದು ಒಬ್ಬನು.
ಧನವಂತರಿಗೇ ನಿಜವಾದ ಅಧಿಕಾರ, ಬಡವರಿಗೆ.
ಹೆಸರಿನ ಅಧಿಕಾರ. ಒಬ್ಬರನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಮೋಸಗೊಳಿಸುವ.

ದುರ್ನೀತಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಹೆಚ್ಚು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆ ಅಥವಾ ಭದ್ರತೆಯಿಲ್ಲ; ಇಂದು ಲಕ್ಷಾಧೀಶ, ನಾಳೆ ಭಿಕ್ಷಾಧೀಶ. ತುಷ್ಟಿ ಸಮಾಧಾನಗಳಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲರೂ ಅನಿಶ್ಚಾಂತರಾಗಿ ಸಾಹಸಪಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.

ಭಾರತೀಯ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಣವಿಶೇಷಗಳು ಇತರ
ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ
ಜಾತಿ-ವರ್ಗ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗಗಳುಂಟು, ಜಾತಿಗಳಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನ್ನ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ತೋರಿ ಸ್ವಂತ ಸಾಹಸದಿಂದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡೆಯಬೇಕು; ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಇತರರ ಸಹಾಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿರೋಧವೇ ಎದುರಾಗುವುದು. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡೆದ ತರುವಾಯ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಿನ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವನು; ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯುಂಟು. ಈ ಸಂತತ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಯು ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ನಷ್ಟವು ಬಹುಮಂದಿಗೆ ಆಗತಕ್ಕದ್ದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಅದಲ್ಲದೆ ಒಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆದಾತನು ಆ ವರ್ಗವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಬೇರೊಂದು ವರ್ಗವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಆತನಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೀಳಾದ ವರ್ಗಗಳು ಕೀಳಾಗಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಬೇಕು. ಆದೇ ಒಂದು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆದಾಗ ಜಾತಿಯನ್ನು ಬಿಡಲಾರದ ಕಾರಣದಿಂದ ಆತನ ಮೇಲ್ಮೈಯ ಮಹಿಮೆಯು ಆ ಜಾತಿಯವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಬಹುದು. ಉದ್ಯಮ ಮಹತ್ವವುಳ್ಳವರು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಹಾಗೆಲ್ಲ ಜಾತಿಗೆ ಮೇಲು ಒದಗುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯೆಂಬುದು ಸಹಜಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು; ವರ್ಗವೆಂಬುದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಪಡೆಯಲಾರದು.

ಜಾತಿಯೆಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಐರೋಪ್ಯರು ಮೊದಮೊದಲು ಭಾರತೀಯ ಜನಸಮುದಾಯವನ್ನು ನೋಡಿ
ಜಾತಿ-ಗೌರವ ಜಾತಿ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಯಾವುದೋ ಶಬ್ದವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೆಂದು
ಃಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರು. ದೇಶಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ

ಗೌರವ, ಮಾನ, ಪದವಿಯೆಂಬ ಅರ್ಥವುಂಟು. ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟ ಅಥವಾ ಜಾತಿಹೀನ ಎಂದಾಗ ನೀತೀನನೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯೆಂದರೆ ಗೌರವವೆಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಸಹಜವಾದುದು. ಅಪರಿಚಿತನಾದವನು ತನ್ನ ಜಾತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಹಾಗಾಗುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲ—ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ದೊರಕುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಟಿಗಳು. ರಾಜಾಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಬಲದಿಂದ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲಾಗದ ನಯ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಜಾತಿಯೆಂಬುದು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬಲ್ಲದು. ಉಚಿತವಾದ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಜಾತಿಯು ಒದಗಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಆಚಾರನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಡಸದ್ದಿವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲೂ ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡತಕ್ಕವನು ಕೂಡ ಜಾತಿ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಅತಿಕ್ರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಾತಿ-ಶಿಷ್ಟಿ

ಜಾತಿಭ್ರಷ್ಟನಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಘೋರವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ; ಮರಣದಂಡನೆ ಕೂಡ ಅದರಷ್ಟು ಕಠಿಣವಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ನಯನೀತಿಗಳನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡವರು. ಜಾತ್ಯಾಚಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಳ್ಳ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ನಷ್ಟವು ಸುಲಭವಲ್ಲ; ನೀತಿ ರಕ್ಷಣೆಯು ಸಹಜವಾಗಿ, ಸುಲಭವಾಗಿ, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಕೈಗೊಡುವುದು. ನೈತಿಕ ಜೀವನವೇ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭದ್ರಗೊಳ್ಳುವುದು.

ಜಾತಿಯೆಂದರೂ ಮಾನಮರ್ಯಾದೆಗಳೆಂದರೂ ಒಂದೇ. ಪ್ರತಿ

ಜಾತಿಗೂ ಆಚಾರ ಮರ್ಯಾದೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ

ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾರ್ಗ

ಆದರ್ಶವುಂಟು, ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾದ ನಿಯಮಗಳುಂಟು. ಆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಿಡಲು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಾತಿಯ ಮರ್ಯಾದೆ ಅಥವಾ ಅಂತಸ್ತು ಎಂಬುದು ನಷ್ಟವಾಗುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲ; ಕೀಳಾಗಲು ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಲು ಮಾರ್ಗವುಂಟು. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮಾತ್ರ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ತನ್ನ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ತನ್ನ

ಜಾತಿಯವರಿಗೂ ಹಂಚಿಕೊಡುತ್ತಲಿರಬೇಕು. ಆರ್ಥಿಕವಾದ ಪೈಪೋಟಿ ಯಿಲ್ಲದೆ ನೀತಿಯೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯೂ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮೊದಲು ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮತತ್ವಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ನೈತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನೂ ಆಚಾರ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಗೂ ಆಸ್ಪದವುಂಟು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ; ಒಟ್ಟು ಜಾತಿಯೇ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಆಸ್ಪದವುಂಟು. ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆದ ಜಾತಿಗಳ ವೃತ್ತಾಂತಗಳು ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜವು ಜೈತನ್ಯ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೂಕ್ಷ ಜನರಾಗಲಿ ವ್ರಾತೃರಾಗಲಿ ಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಜಾತಿಗೌರವವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಂಗವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಆರ್ಥಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವು. ಬೇರೆ ಜಾತಿಯ ಜೀವಿಕದ ಗೋಜಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾಧಾನ ಯಾರೂ ಹೋಗದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ವೈಷಮ್ಯ ತೋರಲು ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಕಸಬು

ಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಮಾನವೆಂದೇ ಎನಿಸಿದ್ದವು. 'ಅವರವರ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ದೊಡ್ಡವರು' ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೇ ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಹೀನಗಳೆಂಬವು ತರುವಾಯ ತೋರಿಕೊಂಡ ಅಂಶವೇ ಏನಾ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಧನಬಲವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ವೈಷಮ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡದೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನೂ ಭದ್ರಗೊಳಿಸುವುದೇ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಪಾತಾಳ ವಿಭಾಗ (Under-World) ಎಂಬ ನರಕ ವರ್ಗವು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಯಜಮಾನರೊಂದು ಕಡೆ,

ಗುಲಾಮರಿನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದರು; ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗಸುಖಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸುವಂತೆ ತೋರುವ ಧನಾಧ್ಯರೊಂದು ಕಡೆ, ನರಕಹಿಂಸೆಯನ್ನು ನುಭವಿಸುವ ಬಡಪಾಯಿಗಳಿನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿ ಇರುವರು. ಇಂತಹ ಸ್ವರ್ಗ ನರಕ ವಿಭಾಗಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದಿರಲು ಚಾತ್ಯಾಚಾರವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಕಾರಣ.

ಚಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕನಿಷ್ಠಗಳೆಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟು. ಮೊದಲು

ವರ್ಣಭೇದವನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಆರ್ಯ ಮತ್ತು

ಶ್ರೇಷ್ಠತಾ ನಿರ್ಣಯ ಅನಾರ್ಯರ ಗುಂಪುಗಳು ದ್ವಿಜ ಮತ್ತು ಶೂದ್ರರೆಂದಾಗಿತ್ತು; ತರುವಾಯ ಭಾರತಭೂಮಿಯ

ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವರ್ಗೀಕರಣವು ನಡೆಯಿತು. ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯೆಂಬುದು ಕಠಿಣಶಿಷ್ಟಿಯುತರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಸಂದಿತು. ಈ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಬುದ್ಧಿಬಲಕ್ಕೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಗಂಟುಬಿದ್ದದ್ದು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬುದ್ಧಿಯ ವ್ಯವಸಾಯವು ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ನಡೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು. ಧನಬಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾದುದು ಬುದ್ಧಿಬಲ; ಬುದ್ಧಿಬಲವು ಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಯುಕ್ತವಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸಮಸ್ತವೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರಾದ ಬುದ್ಧಿಬಲವುಳ್ಳವರಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಉಳಿದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕರು ಪಶುಪ್ರಾಯರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಬುದ್ಧಿಬಲಕ್ಕೆ ವೈರಾಗ್ಯವು ಲಕ್ಷಣವಾದುದು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿಯೇ. ಉತ್ತಮ ಸಾಧನವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಗೆ ಸಂದುದರಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಜನವುಂಟು. ಆಚಾರಶುದ್ಧಿಯನ್ನೂ ಸಿಷ್ಠೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿರಬೇಕಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇತರರಿಗೆ ಆದರ್ಶಭೂತನಾದವನು. ನೀತಿ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸದಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಅನುಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಇತರ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ತೋರುವ ಮಾರ್ಗ. ಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ನಿಷಿದ್ಧ; ಆಚಾರಗಳು ಹೇರಳ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಕಟ್ಟುಗಳು ಹೆಚ್ಚು. ಅಷ್ಟು ನಿಯಮಗಳಿಂದ ಬದ್ಧನಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವ. ಗ್ರೀಕ ತತ್ವಜ್ಞರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ

ಪ್ಲೇಟೋ ಎಂಬಾತನು ರಾಷ್ಟ್ರವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ತತ್ವಜ್ಞ ಪ್ರಧಾನವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದನು. ಆ ನಿರ್ಣಯವು ರೂಪಗೊಂಡುದು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ.

ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ನಡೆದಿರುವ ಸತ್ಪರಿಣಾಮಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೇರಳವಾಗಿವೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಪರಿಚರಯುಷ್ಯ ಸಾಧಕ ಶೀಲಸುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಅನುಚಿತ. ಆದರೆ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಚರಾಯುಷ್ಯಕ್ಕೂ ಭಾರತೀಯ ರಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಾಧನ ಕೌಶಲಗಳಿಗೂ ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಮೂಲಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ಅನ್ಯರು ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದಂತೆ ಬೇರಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅನ್ಯರನ್ನಿಸಿದವರು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಾಂತರಾಗಿ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಕಲೆತು ಒಂದು ಜಾತಿಯಾಗಿ ಏರ್ಪಟ್ಟರು. ಈ ಗತಿಯನ್ನು ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾಲದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಬಹುದು. ಐರೋಪ್ಯರಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಜಾತಿಯವರಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ವರ್ಣಭೇದಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಮತಾಚಾರ ಭೇದಗಳಿಗೂ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಉಪಜಾತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿವೆ. ಭಾರತ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅತಿ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯವೆಂಬ ನಾಲ್ಕೇ ವಿಭಾಗಗಳು ಇರಬಹುದಾಗಿದ್ದರೂ

ಭಿನ್ನತಾ ವೃದ್ಧಿ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜಾತಿಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದವು. ಸ್ಥೂಲ, ವರ್ಣ, ಭಾಷೆ, ಆಚಾರ, ವೃತ್ತಿ, ಮತ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದಗಳು ತೋರಿದಹಾಗೆಲ್ಲ ಜಾತಿಭೇದಗಳು ಗೌರವವನ್ನು ಪಡೆದವು. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿಯಾರೋ ಪೂರ್ವಿಕರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ವರ್ಣ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆನ್ನುತ್ತ ದೂಷಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದು ಕೇವಲ ಮೂರ್ಖತೆಯೆಂದೇ ತೀರ್ಮಾನವಾಗುವುದು. ಋಷಿಗಳೂ ತತ್ವಜ್ಞರೂ ಸಮಾಜ ಶುದ್ಧಿ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟವರು; ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತರಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿತು. ಜಾತಿ

ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೆಂಬುದು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ದೀರ್ಘಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗನುಗುಣವಾಗಿ ಬೆಳೆದು, ಕ್ರಮವಾಗಿ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಬೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯತ್ವದ ಲಕ್ಷಣವೇ ಜಾತಿಧರ್ಮವೆಂದು ಒಂದು ವೇಳೆ ಭಾವಿಸಿದರೂ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ವರ್ಣ, ಮತ, ಆಚಾರ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನರಾದ ಮಾನವರಾಶಿಗಳವರು ಪರಸ್ಪರ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ

ಸಾರಾಂಶ ಬದುಕನ್ನು ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಇತರ

ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜನಸಮುದಾಯವು ಏಕರೀತಿಯಾಗಿರಬಹುದು ; ಭಾರತ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನುಳ್ಳವರಾದುದರಿಂದ ನಾನಾರೀತಿಯಾಗಿರತಕ್ಕವರು. ವೃತ್ತಿಯು ಜಾತಿಮೂಲವಾದ ತರುವಾಯ ವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಪೈಪೋಟಿಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವು ಕಿರಿದಾಯಿತು. ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಧರ್ಮವು ನೆಲೆಗೊಂಡ ಕಾರಣದಿಂದ ದುರ್ಬಲರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಹಾಯಗಳು ದೊರಕುವಂತೆ ಪರಿಣಮಿಸಿತು ; ಬಲಿಷ್ಠರು ಬಲಹೀನರನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲವಾಯಿತು. ಸೌಶೀಲ್ಯ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವು ಸಂದ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾದ ನೈತಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ಒಡಗೂಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಪಾರಲೌಕಿಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವು ದೊರೆತ ಕಾರಣದಿಂದ ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಆಸುರಿಕವಾಗದೆ ದೈವೀ ಎನ್ನು ಸುವಂತೆ ನಡೆಯಿತು. ಜಾತಿಯ ಅಂತಸ್ತು ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕೀಳಾಗಲು ಯಾರಿಗೂ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲ. ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹುಟ್ಟಿದವರು ತಾವು ಮೇಲನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಕೊಂಡಂತೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಜಾತಿಯವರನ್ನೂ ಮೇಲ್ಮೆಗೊಯ್ಯುವ ನಿರ್ಬಂಧ ವುಂಟು. ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಲಿ ಶಕ್ತಿವಂತರಾಗಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅಡ್ಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಲವಾಗಿ ಉಂಟು. ಭಾರತೀಯರು ಇದು ವರೆಗೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತೋರಿರುವ ಸೌಶೀಲ್ಯಕ್ಕೂ ಕೌಶಲಕ್ಕೂ ಅವಳ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ; ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯ

ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಜನಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸೌಹಾರ್ದಗಳು ಭದ್ರವಾದವು, ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆಂಬುದು ಕಾಲಾತೀತವೆನಿಸಿ ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಯಿತು.

“ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ತಪ್ಪೇ? ಕೀಳು ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಗೌರವಾಧಿಕಾರಗಳು ಅಲಭ್ಯವಾಗಿರುವುದು

ಅವಿಚಾರ ದುಷ್ಟ ನ್ಯಾಯವೇ?” ಎಂದು ಐರೋಪ್ಯನಾದವನು ಕೇಳು

ಅಕ್ಷೇಪ ವುದು ಆತನಿಗೆ ಸಹಜ. ಐರೋಪ್ಯರಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಅಥವಾ ಪೈಪೋಟಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವೂ ಇಲ್ಲ;

ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಸಹಜ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ತೋರಿ ಸಮಾಜದ ಶ್ರೇಷ್ಠವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಬಗೆಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ವಿಚ್ಛಿತ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನೂರಾರು ವರ್ಷಕಾಲ ನಡೆದುಬಂದಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆನಿಸಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ಆತನು ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಧನವಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೋ, ಕೀರ್ತಿವಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೋ, ಬಲವಂತರಾಗುವುದಕ್ಕೋ ತಮ್ಮ ಜೈತನ್ಯ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಒಡ್ಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ವಿಫಲರಾಗಿ ಮಾರ್ಮಾಹತರಾದವರು ಬಹುಮಂದಿ, ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗಿ ರಂಜಿಸುವವರು ಹಲಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ. ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರ ಜೀವನವು ಎಷ್ಟು ದಿವ್ಯವಾಗಿ ರಂಜಿಸುವುದೋ ಅಷ್ಟು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ನಿರ್ಗತಿಕರ ಜೀವನವು ನಾರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಲಕ್ಷಾಧೀಶನ ಮೈಭವಕ್ಕೂ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಲಕ್ಷ ಜನರ ಸಂಕಟಮಯವಾದ ಬಾಳು ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರ ಭೋಗ ಮೈಭವಗಳಿಗಾಗಿ ಬಹುಮಂದಿ ನಿತ್ಯನರಕದಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ನ್ಯಾಯವುಂಟೆಂದು ಪ್ರತಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಬಹುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇನೋ ಉಂಟು; ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭದ್ರತೆಯಾಗಲಿ, ಶಾಂತತೆಯಾಗಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮಸ್ವರೂಪವು ಸದಾ ಅತೃಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥ ವೃದ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ನಿರಾತಂಕವಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳುಳ್ಳ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜೀವನವು ಜುಗುಪ್ಸಾಪೂರಿತವಾಗಿ ಮತಿವೈಕಲ್ಯ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರತಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು

ಕೇಳುವುದಕ್ಕೇ ತೊಡಗಿದರೆ ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕವಾಗಿ ಕೇಳಬಹುದು. ಬಡವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಆತಂಕಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಸಹಾಯ ಶೂನ್ಯನಾಗಿರಬೇಕೇ? ರೂಪ ಲೋಪವಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಸದಾ ದುಃಖಿಯಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕೇ? ಕಪ್ಪುಜನರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಒಂದು ದೋಷವೆನಿಸಿ ಸಮಾಜ ಬಾಹಿರರೆನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವುಂಟೇ?

ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಾಗ ಇತರ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳಿಲ್ಲವೆಂದಾಗಲಿ, ದುರ್ಲಕ್ಷ್ಯಗಳು ಇತರ ಸಮಾಜಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚತಕ್ಕದ್ದೆಂದಾಗಲಿ ಅಭಿಮತವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ.

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೋ ದುರಾಚಾರಗಳನ್ನೋ ಎತ್ತಿ ಯಾಡುವುದು ಒಂದು, ಭಾರತೀಯರು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅನುಕರಣ ಮಾಡತೊಡಗುವುದು ಮತ್ತೊಂದು. ಈಗ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ದೋಷಗಳುಂಟು. ಬೇಟೆಗಾರರು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದು ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಿದಾಗ ಉಷ್ಣಪಕ್ಷಿಯು ಪಾತಾಳವನ್ನು ಕಾಣುವಂತೆ ತಲೆಯನ್ನು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಸಿಬಿಡುವುದಂತೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜವು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತಲೆಯನ್ನು ಮರೆಸಿಕೊಂಡು ಇರುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡು ಪ್ರಬಲಿಸಿದವು. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಾಗ *ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮವೆಂಬ ಮೂಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನೀತಿತತ್ವಗಳನ್ನು ಸುವಿಚಾರ ಪೂರಿತವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಣಬೇಕು; ದುರ್ಲಕ್ಷ್ಯಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಹೇತುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ವಕ್ರ ಅಥವಾ ಕುಟಿಲವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳು ಯಾವುವು? ಇದಕ್ಕೆ ನಾನಾ ಉತ್ತರಗಳುಂಟು. ಅಲ್ಪ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಗೊಳಿಸುವ ತೀರ್ಮಾನ

* ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮವೆಂಬುದೇ ಭಾರತೀಯ ನಾಗರಿಕತೆಗೆ ರೂಢಿಯಾದ ಹೆಸರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ಅದನ್ನೇ.

ಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ಭಾರತೀಯರ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಗಳೇ ಮೂಲವೆಂದು ಅಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. ದೋಷ ನಿರ್ಣಯ ಜಾತಿಯೆಂಬುದು ಘೋರವಾದ ರಾಕ್ಷಸಾಕೃತಿಯೆಂದು ದೂರುವುದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತೋರುವ ಚಾಪಲ್ಯ. ದೋಷಗಳು ಯಾವುವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶೇಷವಾದ ವಿಚಾರವು ಅವಶ್ಯ. ದೋಷಗಳು ಇಂತಹ ವೆಂದು ಸಿಕ್ಕುವುದಾದ ಬಳಿಕ ಅವುಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಮೂಲವೆಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ವಿಚಾರ್ಯವಾದುದು. ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಸಂಚಾರ ಸಾಧಕಗಳು, ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಜೀವಿಕಗಳ ನಷ್ಟ, ದಿನೇದಿನೇ ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಬಡತನ, ಸೂತನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ಹೊಸ ಸರ್ಕಾರ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳು ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿವೆ.

ಸದ್ಯಃ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತರವಾದ ದೋಷಗಳು ಮೂರುಂಟೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು:

ಮುಖ್ಯ ದೋಷಗಳು (1) ಅನೇಕಾನೇಕ ಭಿನ್ನತೆಗಳು ತೋರಿಬಂದು ಜಾತಿಗಳು ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆಯಾಗಿರುವುದು, (2) ಸಮಾಜ ಮರ्याದೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ, ನೀಚ ಎಂಬ ವಿಭೇದದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ, (3) ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಗಾಗಿ ಸಮಾಜವು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಾಹಸದೌರ್ಬಲ್ಯ. ಒಂದೇ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಕೋಮುಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವುದು, ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕು ವಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ವಿಭಾಗಗಳಿರುವುದು ಸಾಧುವಲ್ಲ; ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ವಿಭಾಗಗಳು ಮಾಯವಾಗಿ ಚಾತುರ್ವರ್ಣ್ಯ ಮಾತ್ರವೇ ನೆಲೆಸುವಂತೆ ನೆರವೇರಿತಕ್ಕೂದು ಅವಶ್ಯ. ಹಾಗೆ ನೆರವೇರಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ವರ್ಣದೊಳಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿಭೇದಗಳು ಮಿತಿಮಾರಬಾರದು. ಎಂತಹ ಕಾಯಕವಾದರೂ ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಅಂತಸ್ತಿನ ಗೌರವವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. “ಅವರವರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅವರು ದೊಡ್ಡವರು” ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ರೂಢಿಯಾದಾಗ ಯಾವ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೀನಾಯವೆಂದೆಣಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಎಲ್ಲ

ವೃತ್ತಿಗಳೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯಲೇಬೇಕಾಗಿರುವಲ್ಲಿ 'ಇದು ಮೇಲು, ಇದು ಕೀಳು' ಎನ್ನುವುದು ದುಷ್ಟವಾದುದು. ಅದುಷ್ಟವಾದ ಭಾವನೆಯೇ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ತಿರಸ್ಕಾರವು ತೋರಲು ಒಂದು ಕಾರಣ. ಸಮಾನವಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ಸಂದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಸೌಹಾರ್ದ ಬೆಳೆದು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಸೇರಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸುಲಭವಾಗುವುದು. ಕಡೆಯದಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಉರ್ಜಿತವಾಗಿ ದೃಢವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಮಾತ್ರ ಯುದ್ಧ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿ ಇತರರು ಅಶಿಕ್ಷಿತರಾಗಿ ಭೀರುಗಳಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಸಮಾಜದ ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಪೋಷಕವಾದುದಲ್ಲ. ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳವರೂ ಸೇರಿ ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅಂಶವು ವಾಸ್ತವವಾಗಿದ್ದಿತೆಂದು ಇತಿಹಾಸದಿಂದಲೇ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು ; ಆದರೆ ಅವಧ್ಯರೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಗುಂಪುಗಳವರಿಗೆ ದೇಶರಕ್ಷಣೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವು ಐಚ್ಛಿಕ ಮಾತ್ರವಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಒಟ್ಟು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸಂಸ್ಕಾರಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡತಕ್ಕವರು ದೇಶರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳ ಮೇಲೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಹೊರಿಸಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆ ಬಗೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಒದಗಿಸಬೇಕು.

ಪೌರಧರ್ಮದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಡೆಸುವಾಗ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ದೋಷಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪೌರಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾನಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಜಾತಿಧರ್ಮವನ್ನೇ ಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ನಂಬಿದವರಿಗೆ ಸ್ವಜಾತಿ ಪಕ್ಷಪಾತವು ಸಹಜವಾಗಿ ಅತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯು ಸಂಕುಚಿತವಾಗುವುದು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೋ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೋ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳವರೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಒಟ್ಟುಕೂಡಿ ಸನ್ನದ್ಧರಾಗಲು ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯು ಬಲು ಹಾನಿಕರವಾದುದು. ಐಕಮತ್ಯದಿಂದ ನಡೆಯುವ ಸನ್ನಾಹಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಯಾದವೀ ಕಲಹಗಳೇ ರೇಗುವುವು. ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಲೂ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದಲೂ ಬಾಳುವುದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಎರಡನೆಯ ದೋಷ. ನರಜನ್ಮ ವನ್ನೆತ್ತಿದವನು ಮಾನವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ನೆಮ್ಮದಿ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವು ಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡಬೇಕೇ ಎನಾ ಎರೋಧವನ್ನು ತೋರಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆದುರಿಗೆ ಘೋರಭೂತದಂತಿರಬಾರದು. ಇವೆರಡೂ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೊಳಗಾಗತಕ್ಕ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಆದರೆ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಆ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇರಬೇಕಾದುದೇ ಇಲ್ಲ. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳು ದೊಡ್ಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನೂ ರೂಢಿಯನ್ನೂ ಪಡೆದ ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ದುರ್ಲಕ್ಷಣಗಳು ಒಲಪಟ್ಟವೇ ಎನಾ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಅನಿವಾರ್ಯ ವಾಗಿಯೇ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕುವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದವುಗಳಲ್ಲ. ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡು ವೃದ್ಧಿಯಾದ ಆ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಹಿಡಿದು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ದೋಷಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ದೋಷಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ನಿವಾರಣೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕೇ ಎನಾ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬೇರು ಸಹಿತ ಕಿತ್ತುಹಾಕುವ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ವನ್ನೆತ್ತಬಾರದು. ಆ ಪದ್ಧತಿಯ ಸರ್ವನಾಶವು ಅವಶ್ಯವಲ್ಲ; ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾತ್ರ ಅವಶ್ಯ. ಆದುದರಿಂದ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮೂಲೋತ್ಪಾಟನ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮಾತು ಉನ್ಮಾದ ಮಾತ್ರ. ಮೂಲೋತ್ಪಾಟನವು ಹಿತವೂ ಅಲ್ಲ, ಸಾಧ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಉಪಾಯವು ಸಿದ್ಧವಾದರೂ ಹಿತವಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸತಕ್ಕುದೇ ಅಲ್ಲ. ಮೂಲೋತ್ಪಾಟನ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂಬುದು ಆರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಹಾನಿಕರವಾಗು ವುದು. ಜಾತಿನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಸಾಹಸದಿಂದ ಪ್ರವೃತ್ತರಾದವರು ಕಡೆಗೆ ತಾವೇ ಒಂದು ಹೊಸ ಜಾತಿಯವರಾಗಬೇಕಾ ಯಿತು. ಅನೇಕಸಲ ಜಾತಿ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಎರೋಧಿಸಲು ತೊಡಗಿದವರು ಹಿಂದಿನ ನಿಯಮ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬೇರಾವ ನೀತಿ ನಿಯಮ ಗಳನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಮಾಜ ಭ್ರಷ್ಟರಾಗಿಯೇ ಬಾಳನ್ನು ಕಳೆಯ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಕುಲವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಮಾಜವು ಎಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಗಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ನರಕ ಸಿದ್ಧಿಯ ಸಂಭವ ವಾಶ್ವಾತ್ಯ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಆ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗಗಳುಂಟು, ಜಾತಿಗಳಿಲ್ಲ. ವರ್ಗ ವಿಭೇದಗಳು ನೆಮ್ಮದಿಯ ಅಂತಸ್ತನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುವುದರಿಂದ ಸಮಾಜವು ಒಂದು ಗೋಪುರದಂತೆ ಇರುವುದು. ತಿಖಿರದಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವರು ಧನಾಧ್ಯರೂ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರು ಹೊರಲಾರದಷ್ಟು ಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಿತ್ಯ ದರಿದ್ರರೂ ಆಗಿರುವರು. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಸ್ವರ್ಗ, ಕೆಳಗೆ ನರಕವಿದ್ದಂತೆ ಏರ್ಪಟ್ಟು ಜನತೆಯ ಬಹುಭಾಗವು ನರಕವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುವುದು. ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಳ್ಳ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯವು ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಳ್ಳ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವು ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒಳಗಾದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದಂತಹ ನರಕವು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು.

ಸಮಾಜ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಇಷ್ಟಪಡುವವರು ಸಮಸ್ತ ದೇಶವನ್ನೂ ಸಮಸ್ತ ಸಮಾಜವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸನ್ನಾಹಯುತರಾಗತಕ್ಕದ್ದೇ ಏನಾ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅಥವಾ ಒಂದು ವಿಭಾಗದ ಮೇಲನ್ನೇ ಮುಖ್ಯವೆಂದೆಣಿಸಿ ಸಂಸ್ಕಾರೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಚಿಂತಿಸ ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಅಂಗವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ದೇಹಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಬೇಕು; ದೇಹವೆಂಬುದು ಒಂದಂಗಳಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಕಿರಿಯದಾದುದು ಹಿರಿಯದಾದುದಕ್ಕೆ ವಶವಾಗಬೇಕು. ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ “ನನ್ನ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗೆ ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟು ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾಗಿದೆ; ನನ್ನ ಸಾಹಸ ಪ್ರತಾಪಗಳನ್ನು ಊರಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಬಗೆಯುವುದು ದೋಷ ಯುಕ್ತವಾದುದು. *ಹಿಂದೆ ನಾವು ಕಂಡಂತೆ ಜಾತಿ ಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಅನುಕೂಲಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ದೊರಕುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಹಿತಚಿಂತಕ

ನಾದವನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಹಿತಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದುದು. ಒಬ್ಬಾತನ ಮೇಲು ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಕೀಳಾಗಿಯೂ, ಒಂದು ಪಂಗಡದ ಉನ್ನತಿಯು ಬೇರೊಂದು ಪಂಗಡದ ಅವನತಿಯಾಗಿಯೂ ಪರಿಣಮಿಸುವುದಾದರೆ ನ್ಯಾಯವೇ ನೆಲೆಸುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಐರೋಪ್ಯನು ಮೊದಮೊದಲು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣುವುದು ಸಹಜ; ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಭವವುಂಟಾದಮೇಲೆ ಆ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಂದ ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಲಭಿಸುವ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಭದ್ರತೆಯನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ನಿರ್ಬಂಧಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ತೋರಿದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಸಾಧಕಗಳಾದ ಅನುಕೂಲಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಉಂಟು. ನೀಚವೆಂದೋ ಅವಮಾನಕರವೆಂದೋ ಗಣ್ಯವಾಗತಕ್ಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಗೌರವವೂ ಸಮಾಜ ಗೌರವವೂ ಲಭ್ಯ; ಇತರ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕಾರಕನು ಭಾರತೀಯನಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆಯಾಗಿರತಕ್ಕ ತನ್ನ ಒಡನಾಡಿಗಳಿಗೂ ಸಹಜಾತರಿಗೂ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಸಹಜವೂ ಭದ್ರವೂ ಆಗಿರತಕ್ಕವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದವನು ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತವನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಹೇಗಿರುವನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತೀಯನಾದವನು ಅಖಿಲ ಸಮಾಜದ ಹಿತವನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಇರಬೇಕು. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದಾದ ದೋಷಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜಹಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು; ವೈಯಕ್ತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲ್ಲ.

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಬಂಧವು ಬದಲಾಗ ವಿಚಾರವು ಅವಶ್ಯ ತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅತಿಗಹನವಾದುದು. ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಯುಕ್ತ, ಎಂತಹ ವಿಧಾನವು ಉಚಿತ, ಮುಂತಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಚಿಂತನೆಯೇ ಇನ್ನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಆತುರದಿಂದ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ

ಇನ್ನೂ ಘೋರವಾದ ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಗೇ ಆಸ್ಪದವು ದೊರೆಯಬಹುದು. ಉರಿಯುವ ಮನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾಡ್ಗಿಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗುವ ಉದ್ಯಮದಂತೆ ನೆರವೇರಬಾರದು.

ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವೆನಿಸಿದ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸು ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ವಾಗಲೂ ಇದೇ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುವುದಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಜೀವನವು ನಡೆಯುವಂತೆ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಅನಾಥರೂ ತಬ್ಬಲಿಗಳೂ ಆದ ಮಕ್ಕಳು ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗದೆ ಬಂಧು ಬಳಗದವರ ಪೋಷಣೆ ಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ; ವಿಧವೆಯರಾಗಿ ಮನೆತಪ್ಪಿದವರಿಗೆ ಆಶ್ರಯವು ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ ಧರ್ಮವು ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಮುಪ್ಪಿನ ವೇತನ (Old Age Pensions), ಬಡಬಗ್ಗರ ಸಹಾಯ ಮಂದಿರ (Poor Houses) ಮುಂತಾಗಿ ವಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಮುಖ ವಾಗಿ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬವು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಒಟ್ಟುಕೂಡಿ ಜೀವಿಸುವಾಗ ವೆಚ್ಚವು ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಲು ಆಸ್ಪದ ವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಪಾದನೆಗಳನ್ನೇ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರೂ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಕೂಡಿ ಜೀವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲರ ಬದುಕು ನಡೆಯುವುದು; ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಾರದು. ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮನಾಗಿ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸು ವುದರಲ್ಲಿ ಸಮತ್ವ ತತ್ವವು ಬೇರೂರಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡು ವುದಲ್ಲದೆ ಅನಿರ್ಯಾಸತೆಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವುದು. ತ್ಯಾಗ, ವಿಧೇಯತೆ, ಶಿಷ್ಟಾಚಾರ, ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ, ಸ್ವಾರ್ಥ ದಮನಗಳು ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಉರ್ಜಿತವಾಗುತ್ತವೆ.

ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯ ವಿಷಯ ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ದುಷ್ಟ ಸಲ್ಲಾಪಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಪ್ರಸ್ತಾಪ

ದಲ್ಲಿಯೂ ದೋಷಯುಕ್ತವಾದ ವಾದಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿವೆ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೋಷಗಳಿಗೆ ಅವಿಭಕ್ತ ದುರ್ಬಲ ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ಕುಟುಂಬವೇ ಮೂಲವೆಂದು ಹೇಳುವರೋ ಆ ದೋಷಗಳಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣಗಳು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಸೋಮಾರಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದೊರೆಯುವುದೆಂದೂ, ಕೆಲ ಸಮಾಜಲು ಉತ್ತೇಜನವಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ. ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಾವುವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸಂಪಾದನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಭಾರವಾಗಿರುವ ಶತ ಸೋಮಾರಿಗಳು ಅನೇಕ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಅಂತಹವರನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಪರಮಾಪ್ತರಾದ ಪತ್ನೀಪುತ್ರರೇ ಹಿಂಜರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಮೌನ ವಾಗಿಯೇ ತೋರಬಹುದಾದ ಆ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಸೋಮಾರಿತನವನ್ನೇ ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಪುರುಷನು ಮತ್ತಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಾನು! ಸ್ವಭಾವ ಸೋಮಾರಿಗಳು ಇತರರಿಗೆ ಭಾರವಾಗಿರುವುದು ಎಲ್ಲ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯ; ಏಕೆಂದರೆ, ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವವು ಒಂದೇ. ಧನಸಂಚಯವಾಗಲು ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವು ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗುವುದೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪವೂ ಉಂಟು; ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ಬಲವಿಲ್ಲ. ಅನೇಕರು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಯಜಮಾನನ ಕೈಯಲ್ಲಿಡುವಾಗ ಎಲ್ಲರ ಸಂಪಾದನೆಯೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿ ರಾಶಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಆರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಗಿಸಿ ಮಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಶೇಖರಮಾಡಿ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವು ಪ್ರತಿಬಂಧಕ ವೆಂಬ ಮಾತು ವಾಸ್ತವವಾದುದಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರು ವ್ಯಾಸಾರೋ ದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಸವನ್ನು ತೋರುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕುಟುಂಬ ಜೀವನ ದಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತೂ ದುಷ್ಟವಾದುದು. ಏಕೆಂದರೆ ತಮ್ಮನಾದವನು ಪತ್ನೀಪುತ್ರರನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ದೂರಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಹಸಪಡುವುದಕ್ಕೂ ಅನು ಕೂಲವುಂಟು. ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಾಹಸಪಡಲು ಅವಕಾಶ ಕಡಿಮೆಯೇ ಏನಾ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲ

ದೊಡ್ಡ ಘನಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ತಾಪಗಳೂ ಅಸೂಯೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಸಮಾಧಾನವೇ ತೋರುವುದೆಂಬ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣವು ಬಡತನವೋ ಒಟ್ಟಿನ ಜೀವನವೋ? ಅಸೂಯೆಗಳಿಗೂ ಮನಸ್ತಾಪಗಳಿಗೂ ಮೂಲವಾದ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಗುಣವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬದ ಅನಿವಾರ್ಯ ಪರಿಣಾಮ; ಹಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನೂ ಭಂಗಪಡಿಸುವ ಪರಿಣಾಮವು ತೋರಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಮನಸ್ತಾಪಗಳಿಗೂ ಕಲಹಗಳಿಗೂ ಕುಟುಂಬ ಜೀವನವು ಮೂಲವಲ್ಲ; ಮೂಲವಾಗಿರತಕ್ಕವು ದಿನೇ ದಿನೇ ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಬಡತನ, ನಿರುದ್ಯೋಗ, ಅನಾರೋಗ್ಯಗಳು. ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪರಿಣಾಮ ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ವಿಚಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂಡಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವ ದುಃಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಅವನತಿಯೇ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣವೆಂದು ಸ್ಫುಟವಾಗುವುದು. ಈ ದುಷ್ಟ ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸುವ ಮತ್ತೊಂದು ಆಕ್ಷೇಪವೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೇಳಬರುವುದು. ನೂತನ ವಧೂವರರಿಗೆ, ಅಂದರೆ ಸತೀಪತಿಗಳಾಗಿ ಗಾರ್ಹಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ, ದೊಡ್ಡಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಕಡಿಮೆಯಂತೆ. ಅನುಭವವಾಗಲಿ, ವಿಶೇಷವಾದ ಪರಿಜ್ಞಾನವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಹೊಸ ದಂಪತಿಗಳು ಹಿರಿಯರ ಮಧ್ಯೆ ಇರತಕ್ಕುದು ಮೇಲೋ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಇರತಕ್ಕುದು ಮೇಲೋ?

ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ಗುಣದೋಷಗಳನ್ನು ಸುವಿಚಾರಪೂರಿತವಾದ

ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ, ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ
ಕಾಣ್ಯ ಲೋಪ ನೆಲೆಯಾಗಿರುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕುಟುಂಬದ ಗುಣದೋಷ
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ, ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಮನ

ಗಾಣಬೇಕೇ ಎನಾ ಅಲ್ಪವಿಚಾರದಿಂದ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ಇತಿ ನಿರ್ದೇಶವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬವೇ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದುದೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆಗ

ಮೇಲಿನ ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ನಿಜವಾಗಿ ಆಕ್ಷೇಪಗಳೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ತೋರುವ ಆಕ್ಷೇಪವು ಬೇರೆ. ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಭಾರತೀಯನು ಸಹಜವಾಗಿ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಸದೆ ಇರುವುದು ಹಿತವಾಗಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಅದೇ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಕಾಠಿಣ್ಯವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಆಸೇಕ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲನಾಗಿರುವನು. ಮನಸ್ಸಿನ ಕಾಠಿಣ್ಯವೂ ಸಹಜ ಗುಣವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸತಕ್ಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕಾರಕರು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ನಿರುದ್ಯೋಗಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಗಳು ಒಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಪ್ರಕೃತ ಕಾಲಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಘಟನಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದೂ ಒಂದು. ಆದರೆ ಮನೆಗಳು ಛಿದ್ರ ಛಿದ್ರಗಳಾಗುವ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವದಿಂದಲೂ ನಡೆದುಬಂದಿರುವ ಸತ್ಸಂಪ್ರದಾಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿ ಹೇಗೆ, ದುಷ್ಟಪರಿಣಾಮಗಳು ಮೂಡದಂತೆ ನೆರವೇರಿಸುವ ಪರಿ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ವಿಚಾರ ವಿಮರ್ಶೆಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನಡೆಸಬೇಕು.

ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಭಿಕ್ಷುಕರು ಬೇರಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ; ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶವು ತಿರುಪಗಾರರ ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿ ದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯೇ ಇದಕ್ಕೂ ಮೂಲವೆಂದು ಅವಿಚಾರ ದುಷ್ಟವಾದ

ಆಕ್ಷೇಪವು ಆತುರಗಾರರ ಬಾಯಿಂದ ಕೇಳುವುದುಂಟು. ಭಿಕ್ಷುಕರು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಇಷ್ಟರಾದವರೆಂದೂ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಪವಿತ್ರರಾದವರೆಂದೂ ದೈವಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಹಿಂದೂಗಳೂ ನಂಬುತ್ತಾರೆ, ಮುಸಲ್ಮಾನರೂ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗೆಯ ವಿಶ್ವಾಸದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಅತಿಯಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ದಾನಧರ್ಮ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೌಢ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚಿ ವ್ಯರ್ಥವಾದ ದಾನವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ದಿನೇ ದಿನೇ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕತನದ ಹಾವಳಿಯೂ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿದೆ.

ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿರುವ ದೇಶವೊಂದು ವೇಳೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಆ ದೇಶದ ಜನರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೆಮ್ಮೆಪಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ದೇಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಂಡಿನಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರು ದಂಡಾರ್ಹರೆಂಬ ವಿಧಿಯಿದೆ; ಆದರೆ ಆ ವಿಧಿಬಲದಿಂದ ಭಿಕ್ಷುಟನೆಯು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗತಿಕರಾದವರು ಅನೇಕಾನೇಕ ಕೃತ್ರಿಮೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಂದಿನವರೆಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿರುವುದೋ, ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ದಾನಬುದ್ಧಿಯಿರುವುದೋ ಅಂದಿನವರೆಗೂ ಭಿಕ್ಷೆಯೆಂಬುದು ಇದ್ದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ನಿಷೇಧಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಕಳ್ಳತನ ಮೊದಲಾದ ಅಪರಾಧಗಳು ಹೆಚ್ಚುವ ಪರಿಣಾಮವೇ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವುದು.

ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯು ಗೌರವಾರ್ಹವಾದುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ; ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳವರಂತೂ ಇತರ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಭಿಕ್ಷುಟನೆಯೇ ಪರಮೋತ್ತಮವೆಂದು ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಇತರ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೇಯವೆಂದೆಣಿಸಿ ಉಂಥವೃತ್ತಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದು ತೋರುವ ಈ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಜಾತಿಗೌರವವೆಂಬುದು ಮೂಲ; ಅದನ್ನು ಇಂಗ್ಲಂಡಿನ ದರಿದ್ರ ಶ್ರೀಮಂತರ ಪದ್ಧತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಅಲ್ಲಿಯ ಶ್ರೀಮಂತಕುಲಸ್ಥನು ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ದೊರಕಬಹುದಾದ ಚಾಕರಿಯನ್ನು ಅವಮಾನಕರವೆಂದೆಣಿಸಿ ದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಯಾಳಾಗಿ ದುಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ನಿಜವಾಗಿ ಹೋಲಿಕೆಯಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದು ದರ್ಪದ ಚಿಂತೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದು ಜಾತಿಶಿಷ್ಟಿಯ ಚಿಂತೆ. ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ನಡೆದಿರುವ ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಜಾತಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು; ಅಂತಹವರಿಗೆ ಷೇರೆ ಬೇವನ್ನೋಪಾಯಗಳು ಲಭಿಸದೆ ಹೋದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ

ಅನೇಕರು ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಸರಿಸಿದರು ; ಕೆಲವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ದರೋಡೆಗಳನ್ನೂ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದರು. ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಭಾರತೀಯ ಭಿಕ್ಷುಕತನದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇತರ ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಪಗಾರರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ, ಭಿಕ್ಷುಟನೆಯೇ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವೆಂದುಕೊಂಡು ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತೀಯ ಭಿಕ್ಷುಕರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಗುಣವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಿಕ್ಷುಧಿಕಾರಿಗಳಾದವರು ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಏಕನಾದ, ತಂಬೂರಿ, ಶಂಖ, ಜಾಗಟಿ, ಬುಡುಬುಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದೋ ಮೃಗಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಆಡಿಸಿಕೊಂಡೋ ಬರುವ ಜನರು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾನವನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಯೋ ವಿನೋದವನ್ನು ತೋರಿಯೋ ಯಾಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಭಿಕ್ಷುಕರೂ ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತೀಯರ ಪುರಾತನ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುವಾದವನು ಭಿಕ್ಷು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಲಹರಣಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವು ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲ. ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಭಿಕ್ಷುಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯುವುದು ಇದರಿಂದಲೇ. ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬಂದರೂ ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ದಾಟದೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ದಾಟುವ ಭಿಕ್ಷುಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಭಿಕ್ಷು ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಬಯ್ಯು ಜರೆದಾಡುವ ಕೌತುಕವನ್ನೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಮುಂಬಯಿ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರವಪಡೆದು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ನಾರಾಯಣ ಛಾಂದಾವಾರಕರ್ ಎಂಬ ಗೃಹಸ್ಥರು ಒಂದು ದಿನ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಗುಂಪಿನವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡು “ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷು ಯೆತ್ತಿ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆದುಕೊಂಡು ಭೂಭಾರವಾಗಿರುವುದೇತಕ್ಕು? ಯಾವುದಾದರೂ ಕಸಬನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಏಕೆ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಜೀವಿಸಬಾರದು ನೀವು?” ಎಂದು ನಂದಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು “ನಾವು ಭಿಕ್ಷು ಬೇಡುವುದು ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ

ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿರುವ ದೇಶವೊಂದು ವೇಳೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಆ ದೇಶದ ಜನರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೆಮ್ಮೆಪಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ದೇಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಂಡಿನಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರು ದಂಡಾರ್ಹರೆಂಬ ವಿಧಿಯಿದೆ; ಆದರೆ ಆ ವಿಧಿಬಲದಿಂದ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗತಿಕರಾದವರು ಅನೇಕಾನೇಕ ಕೃತ್ರಿಮೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಂದಿನವರಿಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಿರುವುದೋ, ಎಂದಿನವರಿಗೆ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ದಾನಬುದ್ಧಿಯಿರುವುದೋ ಅಂದಿನವರೆಗೂ ಭಿಕ್ಷೆಯೆಂಬುದು ಇದ್ದೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ನಿಷೇಧಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಕಳ್ಳತನ ಮೊದಲಾದ ಅಪರಾಧಗಳು ಹೆಚ್ಚುವ ಪರಿಣಾಮವೇ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವುದು.

ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯು ಗೌರವಾರ್ಹವಾದುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ; ಕೆಲವು ಜಾತಿಗಳವರಂತೂ ಇತರ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯೇ ಪರಮೋತ್ತಮವೆಂದು ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಇತರ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೇಯವೆಂದೆಣಿಸಿ ಉಂಭವೃತ್ತಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದು ತೋರುವ ಈ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಜಾತಿಗೌರವವೆಂಬುದು ಮೂಲ; ಅದನ್ನು ಇಂಗ್ಲಂಡಿನ ದರಿದ್ರ ಶ್ರೀಮಂತರ ಪದ್ಧತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಅಲ್ಲಿಯ ಶ್ರೀಮಂತಕುಲಸ್ಥನು ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಸ್ವದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ದೊರಕಬಹುದಾದ ಚಾಕರಿಯನ್ನು ಅವಮಾನಕರವೆಂದೆಣಿಸಿ ದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಯಾಳಾಗಿ ದುಡಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ನಿಜವಾಗಿ ಹೋಲಿಕೆಯಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದು ದರ್ಪದ ಚಿಂತೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಬಾಧಿಸುವುದು ಜಾತಿಶಿಷ್ಟಿಯ ಚಿಂತೆ. ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ನಡೆದಿರುವ ಕಾಲಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನೇಕ ಜಾತಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು; ಅಂತಹವರಿಗೆ ಮೇರೆ ಬೇರನ್ನೋಪಾಯಗಳು ಲಭಿಸದೆ ಹೋದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ

ಅನೇಕರು ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿದರು ; ಕೆಲವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ದರೋಡೆಗಳನ್ನೂ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿದರು. ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಭಾರತೀಯ ಭಿಕ್ಷು ಕತನದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇತರ ಉದ್ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ತಿರುಪಗಾರರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ, ಭಿಕ್ಷು ಟನೆಯೇ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವೆಂದುಕೊಂಡು ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಭಾರತೀಯ ಭಿಕ್ಷುಕರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಗುಣವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಿಕ್ಷುಧಿಕಾರಿಗಳಾದವರು ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಏಕನಾದ, ತಂಬೂರಿ, ಶಂಖ, ಜಾಗಟೆ, ಬುಡುಬುಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದೋ ಮೃಗ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಅಡಿಸಿಕೊಂಡೋ ಬರುವ ಜನರು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾನವನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಯೋ ವಿನೋದವನ್ನು ತೋರಿಯೋ ಯಾಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಭಿಕ್ಷುಕರೂ ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಬೇಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತೀಯರ ಪುರಾತನ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುವಾದವನು ಭಿಕ್ಷು ಬೇವಿಯಾಗಿ ಕಾಲಹರಣಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವು ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲ. ಸಾಧು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಭಿಕ್ಷುಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯುವುದು ಇದರಿಂದಲೇ. ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬಂದರೂ ಹೊಸ್ತಿಲನ್ನು ದಾಟದೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ದಾಟುವ ಭಿಕ್ಷುಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಭಿಕ್ಷು ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಬಯ್ಯು ಜರೆದಾಡುವ ಕೌತುಕವನ್ನೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಮುಂಬಯಿ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಗೌರವಪಡೆದು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ನಾರಾಯಣ ಛಾಂದಾವಾರಕರ್ ಎಂಬ ಗೃಹಸ್ಥರು ಒಂದು ದಿನ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಗುಂಪಿನವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡು "ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷು ಯೆತ್ತಿ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆದುಕೊಂಡು ಭೂಭಾರವಾಗಿರುವುದೇತಕ್ಕು? ಯಾವುದಾದರೂ ಕಸಬನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಏಕೆ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಜೀವಿಸಬಾರದು ನೀವು?" ಎಂದು ನಂದಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು "ನಾವು ಭಿಕ್ಷು ಬೇಡುವುದು ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ

ಗೋಸ್ಕರವಲ್ಲ. ಗೃಹಸ್ಥರಾದವರಿಗೆ ದಾನಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವನ್ನೊದಗಿಸಿ ಅವರಲ್ಲಿ ದಾನಪದ್ಧತಿಯು ಉರ್ಜಿತವಾಗಲೆಂಬ ಘನವಾದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಾವು ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಆಶಿಸತಕ್ಕವರು! ಆಸೆಯಿಂದ ನಾವು ಬರುವವರಲ್ಲ. ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಉಪದೇಶಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ. ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇ ನಾವು ಭಿಕ್ಷೆಯೆತ್ತುವುದು” ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟರು. ಸರ್ ನಾರಾಯಣ ಛಾಂದಾವಾರಕರರು ಅಪ್ರತಿಭರಾಗಿಹೋದರು ; ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಈ ನಿರ್ದರ್ಶನದಿಂದ ಭಾರತೀಯ ದಾನಧರ್ಮ ಪದ್ಧತಿಯ ಗೊಡತತ್ವವೊಂದು ಗೋಚರವಾಗುವುದು.

ನಿರ್ಗತಿಕರಿಗೋ ಅಂಗಹೀನರಿಗೋ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ದಾನಮಾಡುವಾಗ ನಡೆಯಬಹುದಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯು ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ದಾನಮಾಡಿದಾಗ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಅನಾಥಾಲಯಕ್ಕೋ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೋ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆನೆಂಬ ಉದಾರ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಗೃಹಸ್ಥನಾದವನು ಒಂದು ಚೆಕ್ಕು ಬರೆದು ರವಾನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಔದಾರ್ಯವಿದ್ದರೂ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ರೀತಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವ ಶ್ರೀಮಂತರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅನಾಥರನ್ನೂ ಬಡಬಗ್ಗರನ್ನೂ ಕಂಡಾಗ ಅಸಹ್ಯಗೊಳ್ಳುವರು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ದಾನ ಮಾಡತಕ್ಕವನಿಗೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವು ತೋರುವುದು, ಅಸಹ್ಯ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ದಾನವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗಬಾರದು, ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲಿ ದರ್ಪವು ನೆಲೆಸಲಾಗದು. ದಾನ ಪದ್ಧತಿಯು ಉದ್ಧಾರಕವಾಗಬೇಕಾದರೆ ದಾನಿಯಲ್ಲಿ ದೈನ್ಯವೂ ಯಾಚಕನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಗೌರವವೂ ಬೇರೂರಬೇಕು. ದಾನಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ‘ಬಿಸಾಡು’ ವುದರಿಂದ ಯಾಚಕನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೋವೂ ದಾನಿಯಲ್ಲಿ ದರ್ಪವೂ ಬೇರೂರುವುವು. ಭಾರತೀಯ ದಾನಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ದಾನಿಗೂ ಯಾಚಕನಿಗೂ ಶಿಕ್ಷೆಯುಂಟು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಭಾರತೀಯನಾದವನು ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಚಕರನ್ನು ಬಯ್ಯುವುದೇ ಆಗಲಿ ಬಡಿಯುವುದೇ ಆಗಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸಹನಾತೀತವಾಗಿ ತೋರುವುದು.

ಯಾಚಕವೃತ್ತಿಯು ಏತಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆನಿಸಿರುವದೆಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಅಸಂಖ್ಯಾಕರಾದ ಯಾಚಕರು ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವುದಾಗಲಿ, ಯಾಚಕರಾದವರು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸುತ್ತ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಾಗಲಿ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವೂ ಅಲ್ಲ, ಪೂರ್ವಪದ್ಧತಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ವಿಷಯವನ್ನು ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ತೊಡಗಿದಾಗ ಯಾಚಕರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಬೇರೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾಚಿಸುವ ಅಂಶವೂ, ಯಾಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವೂ ವಿಶದವಾಗುವುವು. ನಿರುದ್ಯೋಗ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಒಂದು ಶಾಖೆ ಮಾತ್ರವಾದುದು ಇದೂ ಎಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುವೃತ್ತಿಗೂ ಚೌರ್ಯಾದಿ ಅಪರಾಧಗಳಿಗೂ, ಇರುವಷ್ಟು ಸಂಬಂಧವು ಸಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧ ಪ್ರಾಯಶಃ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅನೇಕ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಕಳ್ಳತನ ದರೋಡೆಗಳಿಗೆ ತೊಡಗುವುದು ಸಹಜಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಹಸದ ಅಪರಾಧಗಳಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳೇ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರೇರಕಗಳು; ಮನೋವಿಕಾರಗಳೂ ಕಾರಣಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರಣಗಳಷ್ಟು ಪ್ರಬಲವಾದವುಗಳಲ್ಲ. ಬಡತನವು ತಗ್ಗಿದಂತೆಲ್ಲ ಅಪರಾಧಗಳು ತಗ್ಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಕಾಮಕ್ರೋಧಾದಿ ವರ್ಗಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಲು ಶಿಕ್ಷಣವೊಂದೇ ಸದುಪಾಯ. ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ ಏನೂ ದಂಡಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆಂಬುದು ಯೋಗ್ಯವಾದ ತತ್ವ. ಅಪರಾಧಗಳಿಗೆ ಪ್ರೇರಕಗಳಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮೂಲೋತ್ಪಾಟನಗೊಳಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ ಕರ್ತವ್ಯ; ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿಯ ಉದ್ಧಾರವೂ ನೀತಿ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳು.

ದಂಡವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತೀಯ ಪದ್ಧತಿಯೊಂದು ಉತ್ತಮವೆನಿಸಿರುವುದು. ದಂಡನೆಯ ಉದ್ದೇಶವು ಶಿಕ್ಷೆಯೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ತರುವಾಯ ಬೇರೆಬೇರೆ ಜನರಿಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ದಂಡನೆಯು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಯ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಅವಮಾನ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೆಲವರನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳಿಂದಲೇ ಅವಮಾನಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಗೌರವವು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಅವಮಾನದ ನೋವೂ

ಹೆಚ್ಚುವುದು. ಅವಮಾನದಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಜನರೂ ಉಂಟು, ಅವಮಾನವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದ ಜನರೂ ಉಂಟು. ಈ ಭೇದಾಭೇದಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ಮನುಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ ಮುಂತಾದ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ದಂಡನೆಗಳು ವಿಧಿತವಾಗಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಜಾತಿಗಳವರಿಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ದಂಡನೆಗಳು ಗೊತ್ತಾಗಿರುವ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಮೊದಮೊದಲು ಅನ್ಯಾಯವೇ ತೋರಿದಾಗ್ಲೂ ವಿಚಾರದೃಷ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ನ್ಯಾಯದ ನೆಲೆಯು ಕಾಣುವುದು. ಐರೋಪ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಉಚ್ಚಕುಲಸ್ಥರನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಮರಣಶಿಕ್ಷೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲದೆಯೇ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಆದರೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಮುಖ್ಯಾಂಶವೇನೆಂದರೆ, ದಂಡನೆಯು ಮುಯ್ಯಿಗಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಎಂಬುದು.

ಭಿಕ್ಷಾವೃತ್ತಿ ವಿಚಾರದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ದೋಷವನ್ನು ಭಾರತೀಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಬಹುದು. ಭಾರತೀಯರ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಔದಾರ್ಯ, ಮಾರ್ದವ, ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗುಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮೋಸ, ಹೀನಯುಕ್ತಿ, ನೈಚ್ಯಾನುಸಂಧಾನಪಟುತ್ವ ಮುಂತಾದ ಪೌರುಷಹೀನವಾದ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆರೋಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಾರತೀಯನಾದವನು ಕಾಠಿನ್ಯವಿಲ್ಲದವನು; ಕಾಠಿನ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ದುರ್ಬಲನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮೋಸ, ಹೇಡಿತನ ಮುಂತಾದ ನೀಚತನದ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ವಕ್ರತೆಗೆ ಅರ್ಥ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಪೌರುಷವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು. ಆತ್ಮಗೌರವವು ದೃಢವಾದ ಹಾಗೆ ಹೇಡಿತನವು ಮಾಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ನೀಚ ಗುಣಗಳು ಏತಕ್ಕೆ ವೃದ್ಧಿಯಾದವು ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ವಿದಾರ್ಥಿಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು. ಬೇರೆಬೇರೆ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಐರೋಪ್ಯನ ನಡತೆಯನ್ನೂ

ಭಾರತೀಯನ ನಡತೆಯನ್ನೂ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಹೋಲಿಸಿ ಗುಣಾವ ಗುಣಗಳ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು.

ಇದುವರೆಗೂ ವಿಚಾರಮಾಡಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು ; ಏಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪುರಾತನ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಬೇರೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಉಂಟು ; ಅವುಗಳನ್ನು ನೂತನ ಅಥವಾ ಆಧುನಿಕವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಗರ ನರಕಗಳು, ಕೂಲಿನಾಲಿಯ ಸಂಕಟಗಳು, ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೇವನೆ, ಕೋಮುವಾರು ಕಲಹಗಳು, ದೇಶಾಂತರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಗೌರವಾಭಾವಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಎಣಿಸಬಹುದು.

ಮುಂಬಯಿ, ಅಹಮದಾಬಾದ್, ಕಲ್ಕತ್ತಾ, ಕಾನ್ಪುರ, ಮದರಾಸು ಮುಂತಾದ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಲಂಡನ್, ನಗರ ನರಕ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಮುಂತಾದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ನರಕ ಭಾಗಗಳೆಂಬವು ದುವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ.

ಉದ್ಯೋಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾಗಿ ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನೂ ಧನಿಕರಾದವರೇ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ ; ಆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಯಾಜಮಾನ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಗಿರಣಿಗಳು, ಮಳಿಗೆಗಳು, ಕೋರಿಗಳು ಮುಂತಾದವು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಚಾಕರಿಗೆ ಸೇರಿ ದಿನಗೂಲಿಯನ್ನೋ ವಾರಕ್ಕೂಲಿಯನ್ನೋ ನಂಬಿಕೊಂಡು ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಚಾಕರರಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಕೂಲಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಲಾಭವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಸಂಧಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೂಲಿಗಾರರು ಅಜ್ಜರು ಮಾತ್ರರಲ್ಲದೆ ದಟ್ಟದರಿದ್ರರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ ; ಆದ್ದರಿಂದ ನ್ಯಾಯವಾದ ಕೂಲಿಯನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ಸಾಧನೆಯೊಂದನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಉಳ್ಳವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮೋಸಕ್ಕೂ ಹಿಂಸೆಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿ ನರಳುವ ಕೂಲಿಗಾರರೊಂದು ಕಡೆ, ದರ್ಪಿಷ್ಠರಾದ

ಧನಿಕರೊಂದು ಕಡೆ. ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳವರಿಗೂ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕಠೋರವಾದ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಒದಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ನ್ಯಾಯವಾದ ಕೂಲಿಯನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ದಿನಗೂಲಿಯನ್ನೇ ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಬಲವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಲಾಭ ವೇನೋ ಹೆಚ್ಚುವುದು; ಆದರೆ ಲಾಭ ಹೆಚ್ಚಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಕೂಲಿಯು ಹೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ. ಆಹಾರಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಧಾರಣೆವಾಸಿಗಳು ಏರಿದಂತೆ ಕೂಲಿಯು ದರವೂ ಏರದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗಾರರ ಪಾಡು ಕಷ್ಟಮಯವಾಗುವುದು.

ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಜೈತನ್ಯವನ್ನುಳ್ಳ ಕೂಲಿಗಾರರು ಸಂಘವನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಮುಷ್ಕರವನ್ನೇ ಹಿಡಿಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಗಿರಣಿ ಕಾಮಗಾರ ಸಂಘಗಳಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಉದ್ಯೋಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳುಂಟೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಹಜವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ಜಗಳಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾದಾಗ ಮುಷ್ಕರಗಳೂ, ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೆ ಆತ್ಯಪ್ಪಿ ತೋರಿದಾಗ ಕವಾಟ ಬಂಧನಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯ. ವ್ಯಾಪಾರವು ಇಳಿದುಹೋದಾಗ ಲಾಭಕರವಾಗಿ ಸರಕನ್ನು ಮಾರಲಾರದೆ ಕಡಮೆ ಲಾಭಕ್ಕೋ ಲಾಭವಿಲ್ಲದೆಯೋ ಮಾರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಸರಕು ಅತಿಯಾಗಿದ್ದು ವ್ಯಾಪಾರವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ವಸ್ತುವಿಗೆ ಇರಬಹುದಾದ ಆದರ(Demand)ದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಮೀರಿದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸರಕು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಕೆಲಸವನ್ನು ತಾವೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ; ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಅಂದರೆ ಜೀವನವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಘಟಿಸುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಪಾರವು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಘಟಿಸುವುದೋ ಎನ್ನೋ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಕೂಲಿಗಾರರ ಬದುಕು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ; ಈವತ್ತಿನ ಸ್ಥಿತಿ ನಾಳೆ ಇರುವುದು ಸಂದೇಹ. ಇದಲ್ಲದೆ ಆಧುನಿಕ ರೀತಿಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ

ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಉಲ್ಲಾಸವಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಒಂದೇ ಒಗೆಯಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬೇಸರಿಕೆಯೇ ಬಲವಾಗುವುದು; ತಾನೂ ಜೀವಿಲ್ಲದ ಯಂತ್ರದಂತೆ ಪರಿಣಮಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಹರ್ಷವೆಂಬುದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಜೀವನವೇ ಘೋರ ಸರಕ ಯಾತನೆಯಾಗಿ ತೋರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕೂಲಿಗಾರರು ನಿರ್ಗತಿಕ ರಾದಾಗ್ಗೂ ತಾವಾಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಭಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಹೊರಟುಬಿಡುವರು. ಯಜಮಾನ ಚಾಕರರ ನಿರಂತರ ಕಲಹಗಳಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷ ವಿಪಕ್ಷಗಳು ಸಮಾನಬಲವುಳ್ಳವಾಗಿರಲಾರವು; ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯನಿಷ್ಕರ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಚಾಕರಿಯೆಂಬುದು ದುರ್ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಅಂಶ ವಾಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಚಾಕರರ ಬಾಳು ಅತಿಹೀನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಡಿಗೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು; ಆದ್ದರಿಂದ ಕೂಲಿಗಾರರು ಸಂತತ ವಾಗಿ ಕಿಷ್ಕಿಂಧಾವಾಸಿಗಳಾಗಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕೋಣೆ ಯಲ್ಲಿ 3-4 ಸಂಸಾರಗಳು ಮೂಲೆಗೊಂದರಂತೆ ವಾಸಮಾಡುವುದನ್ನು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಕೂಲಿಗಾರರು ವಾಸಮಾಡುವ ನಗರಭಾಗಗಳು ಜನಸ್ತೋಮದಿಂದ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ಕತ್ತಲಪೂರಿತವಾಗಿ ರೋಗರುಜನಗಳಿಗೆ ತವರ್ಮನೆಗಳಾಗಿ ಸರಕ ಕೂಪಗಳಂತೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಆಹಾರವಿಲ್ಲ, ಆರೋಗ್ಯವಿಲ್ಲ, ಆಟವಾಟಗಳಿಲ್ಲ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹರ್ಷವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮಾನವರು ಜೀವಿಸುತ್ತ ಇತರ ಮಾನವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳಂತೆ ಕಾಣುವ ಮಾನವ ಮೃಗಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳ ಸಾಧಾರಣ ಅನುಭವ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ಮಹಾನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತರು ವಾಸಿಸುವ ಭಾಗಗಳು ಇಂದ್ರಲೋಕವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸು ವಂತಿರುವುದೂ, ಬಡವರು ವಾಸಿಸುವ ಭಾಗಗಳು ರೌರವಾದಿ ಸರಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವಂತಿರುವುದೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಲಕ್ಷಣ. ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾಕರಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗವಾಸವೂ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕರಿಗೆ ಸರಕವಾಸವೂ ಅನಿವಾರ್ಯವೆನ್ನಿ ಸುವಂತೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಕೈಗೊಂಡುತ್ತದೆ.

ಲೇಬರ್ ಯೂನಿಯನ್ಸ್ ಅಥವಾ ಕೂಲಿಗಾರರ ಕೂಟಗಳು ಶಿಸ್ತಿ ನಿಂದ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಿವಾರಣಾಪಾಯಗಳು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ಎರಡೇ ಮಾರ್ಗಗಳು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಏಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಲೆಜಿಸ್ಲೇಷನ್ (Factory Legislation) ಅಥವಾ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅಧಿಕಾರಬಲದಿಂದ ಚಾಕರರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಲು ಉದ್ಯಮಿಸಬಹುದು. ಇಷ್ಟೇ ಹೊತ್ತು ಕೆಲಸ ತೆಗೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದೋ, ಚಾಕರರಿಗೆ ಅಪಾಯವನ್ನೂ ಅನಾರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ನಿಷಿದ್ಧವೆಂದೋ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳವರು ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿ ಪಡಿಸಬಹುದು; ನಗರನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಗಳವರು ವಾಸಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಿ, ಏನೋದಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಬೇವನದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವು ತೋರುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಆಡಳಿತದವರಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪೌರರು ನಗರದ ನರಕ ಭಾಗಗಳ ನಿವಾಸಿಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ನಾನಾ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಕೂಲಿಜನರ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನೂ, ನಿರುತ್ಸಾಹವನ್ನೂ, ನಿರುದ್ಯೋಗವನ್ನೂ, ಅನಾರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ನಿವಾರಿಸಲು ಎಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರೂ ಅದು ಧರ್ಮಕಾರ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದು. ನಗರನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಪುಣ್ಯಾರ್ಜನೆಯು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಅವರ ಕೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಜನೆ ಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದೂ, ರಾತ್ರಿಯ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದೂ, ಆಪನ್ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ವಿಮೆ ಮುಂತಾದ ಏರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವುದೂ ಧರ್ಮಿಷ್ಠರಾದ ಪೌರಜನರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ನರಕ ಕೂಪಗಳು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರತಕ್ಕವೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗಾರರೂ ಚಾಕರರೂ ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಇರುವರೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಈ ಬಗೆಯಾದ ಕಷ್ಟಗಳೂ ಆಪತ್ತುಗಳೂ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ನೀಲಿ, ಕಾಫಿ, ಟೀ, ರಬ್ಬರ್, ಸಿಂಕೋನ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಕೂಲಿಗಾರರು ನೇರಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ

ಮಾಡುತ್ತಾರೆ; ಗಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಬಿಹಾರ ಪ್ರಾಂತದ ನೀಲಯ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ, ಅಸ್ಸಾಂ ಪ್ರಾಂತದ ಟೀ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ, ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾ ಅಥವಾ ಫೀಜೀ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಕರಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಬದುಕಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವರ ವೃತ್ತಾಂತಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಚ್ಚಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ನರಹತ್ಯವು ರಾಷ್ಟ್ರಸಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪರಾಧವಾಗಿಯೂ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಘೋರಪಾತಕವಾಗಿಯೂ ಗಣ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ರೋಗಾಕರ್ಷಕವಾದ ಎಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಚ್ಚಾನಪೀನರಾಗಿ ಘೋರ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವಂತೆ ಜನರನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧಪಡಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಏನೆಂದು ಕರೆಯಬೇಕು! ಒಂದೇ ತಡವೆ ಕೊಂಡು ಬಿಡದೆ ನಿದಾನವಾಗಿ ಜೀವವನ್ನು ಅರೆಯುವ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಎಂತಹ ಪಾತಕವೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸಬೇಕು!

ಆಧುನಿಕ ಜೀವನದ ಲಕ್ಷಣವೆನಿಸುವ ಈ ನರಕ ಕೂಪಗಳನ್ನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಇರತಕ್ಕುದು ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೇವನೆ.

ಮದ್ಯಸೇವನ ಕಠೋರ ದುಃಖವನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಅನುಭವಿಸುವ ಕೂಲಿಗಾರನು ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲವಾದರೂ ಮರೆಯಬಹುದೆಂದು ಮದ್ಯವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾನೆ; ಮದ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ವೆಚ್ಚಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಕಡುಬಡವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮದ್ಯಪಾನ ದಾರಿದ್ರ್ಯಗಳು ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಹೇತು ಪರಿಣಾಮಗಳು. ಮದ್ಯಪಾಯಿಯಾದವನು ಅರೋಗ್ಯವನ್ನು ನೀಗಿ ರೋಗಗ್ರಸ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ; ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವರಲ್ಲಿ ಅಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿ ಭ್ರಷ್ಟನಾಗುತ್ತಾನೆ; ನೆರೆಹೊರೆಯವರೊಡನೆ ಜಗಳಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ದುಷ್ಟನೆನಿಸಿ, ಸಾಲದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಪರಾಧ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಘೋರಪಾತಕಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ವಿಷವೆಂಬುದು ಒಂದು ತಡವೆಗೇ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವುದು; ಮದ್ಯವು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಮೃಗಪ್ರಾಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಆತನ ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರಿಗೆ ನರಕವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವುದು.

ಭೋಗಲಾಂಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮನಗೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಧನವನ್ನು ವಿಧವಿಧವಾದ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸಗಳಿಗಾಗಿ ಸುರಿದು ಪಾಸಮತ್ತನಾಗಿ ಸರ್ವನಾಶವನ್ನು ತಿಳಿದು ತಿಳಿದು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಕಂಪವನ್ನು ತೋರದೆ ಇರಬಹುದು; ತತ್ರಾಪಿ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಕೋರಿ ಅಂತಹವರನ್ನೂ ಉದ್ಧಾರಗೊಳಿಸುವುದು ಧರ್ಮಿಷ್ಠರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ವರ್ಗದವರದು ಸ್ವಕೃತಾಪರಾಧವೆನ್ನಬಹುದು; ಆದರೆ ಆಡಳಿತದ ನೀತಿಯಿಂದಲೇ ಆಕೃಷ್ಟರಾಗಿ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಮಧ್ಯಪಾಯಿಗಳಾಗುವ ಬಡಪಾಯಿಗಳೆಂದು ಅನ್ಯಕೃತಾಪರಾಧ. ಇತರರ ಮೇಲ್ಮೈಗಾಗಿ ಅವರು ಮಧ್ಯಪಾಯಿಗಳಾಗಿರಬೇಕಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯದಲ್ಲಿ ಆಹ್ವಾರಿ ಎಂಬುದು ಭಾರಿ ಅಂಶ; ಹೆಂಡ, ಸಾರಾಯಿ, ಗಾಂಜಾ, ಅಫೀಂ ಮುಂತಾದ ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮಾರುವ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ನಿಂತು ಹೋದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಆದಾಯವು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು. ಪ್ರಬಲವಾದ ಈ ಕಾರಣದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಮಧ್ಯಪಾನನಿಷೇಧವೆಂಬುದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ದುಸ್ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ.

ಮಧ್ಯಪಾನ ನಿಷೇಧದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಧಾರಭೂತವಾದ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವಾಗಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಾ ಧರ್ಮವಾಗಲಿ ಮಧ್ಯಪಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಬೆಂಬಲಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ; ಮಧ್ಯಪಾನಮಾಡಿದವನು ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಭ್ರಷ್ಟನೆಂದೆನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಜಾತಿಗೂ ಮಧ್ಯಪಾನವು ಗುಣವೆನ್ನಿಸಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿಯೂ ಮಧ್ಯಪಾನವು ನಿಂದ್ಯವಾಗಿಯೇ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಧ್ಯಪಾನ ನಿಷೇಧವು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೈಗೊಡತಕ್ಕದ್ದು; ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದಾದ ತೊಂದರೆಗಳು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ತೊಂದರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯ ಸಂಬಂಧದ್ದು; ನೆಲಗಂದಾಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಎರಡನೆಯದಾಗಿದೆ ಮಧ್ಯಪಾನದಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಆದಾಯ. ಸರ್ಕಾರದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವುದು ಒಂದು ಕಡೆ, ಇತರ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದನ್ನೊಂದು ಕಡೆ—ಎರಡೇ ಸಹಜವಾದ ಮಾರ್ಗಗಳು. ಮಧ್ಯ

ಪಾಸವು ನಿಂತರೆ ಜನರ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ನಿಂತುಹೋದೀತೆಂಬ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅತಿ ಶೋಚನೀಯವಾದುದು.

ಇತರ ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳ ಅಂದರೆ ಅಫೀಂ, ಗಾಂಜಾ, ಭಂಗಿ, ತಂಬಾಕು ಮುಂತಾದವುಗಳ ಸೇವನೆಯು ಪಾಸದಷ್ಟು ಘೋರವೂ ಅಲ್ಲ, ವ್ಯಾಪ್ತವೂ ಅಲ್ಲ. ಕೆಲಸಗಾರ್ತಿಯರು ತಮ್ಮ ಕೂಸುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಫೀಂ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆರಳುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿರುತ್ತಾರೆ; ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಬಡತಾಯಂದಿರನ್ನು ನಿಂದಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು ಅವರ ದೌಷ್ಟ್ಯವಲ್ಲ, ಅವರ ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಗೋಳು. ಅಫೀಂ ವ್ಯಾಪಾರವು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಗ್ಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪರಿಷತ್ತು (League of Nations) ರೂಪಗೊಂಡ ತರುವಾಯ ನಿಂದ್ಯವಾದ ಈ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ. ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರತಕ್ಕ ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದರೂ ಅಫೀಂ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಹಿಂದಿನಂತೆ ನಡೆಸುವಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಜಾತಿ ವೈಷಮ್ಯವೆಂಬುದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಕೋಮು ಕಲಹ ಮಾಡಲಾರೆವು. ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ವೈಷಮ್ಯ ವಿರೋಧಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಒಲಗೊಂಡಿರುವುವು; ವರಣಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಕೋಮುವಾರಾಗಿ ವಿಭಾಗಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ವೈಷಮ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

ವಿಷಮಸ್ಥಿತಿಯು ಹಿಂದೂಗಳಿಗೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರಿಗೂ ಇರುವುದಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಿಗೂ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ಉಂಟು. ಜಳಿಯರಿಗೂ ಇತರರಿಗೂ ಇರುವ ವರ್ಣಭೇದವನ್ನೂ ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕು.

ಕಳೆದ ಎಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ಬಿಳಿಯರು ತಾವೂ ಭಾರತೀಯರೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ವರ್ಗಗಳಿರುವುದನ್ನು ಆಗಲೇ ಕಂಡುದಾಯಿತು; ಮೂರು ವರ್ಗಗಳು ಪರಸ್ಪರ

ವಾಗಿ ವೈಷಮ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿರುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಮೂರು ವರ್ಗಗಳೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠಕುಲದವರೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತ ಅನೇಕಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರತಕ್ಕವು. ಕೈಸ್ತಮತಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ವರ್ಣಭೇದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಭೇದಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಬಿಳಿಯರಿಗೂ ದೇಶೀಯರಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಅಸಮಾಧಾನ ತೋರಿದೆ. ಈ ಅಸಮಾಧಾನವು ತೊಲಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಳಿಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಇರತಕ್ಕ ವಿಶಿಷ್ಟಾಧಿಕಾರಗಳು ಮಾಯವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರೊಂದಿಗೂ ಸಮಾನವಾದ ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗತಕ್ಕದ್ದೊಂದೇ ಮಾರ್ಗ; ಬಿಳಿಯರ ದರ್ಪವೂ ಇತರರ ಅಸಮಾಧಾನವೂ ಆಗ ಮಾಯವಾಗುವವು. ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನಸ್ತಂಧರೆಂಬ ಭಾವನೆಯು ಉದಿದಂದೇ ವೈಷಮ್ಯವು ಮಾಯವಾಗುವುದು.

ಹಿಂದೂ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸೌಹಾರ್ದ ಸಾಧನೆಯು ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಪ್ರಬಲತಮವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ಅನ್ಯೋನ್ಯ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಅನುಮಾನ ಎರೋಧಗಳೇ ಬಲಗೊಂಡಿವೆ. ಹಿಂದೆಯೇ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿರೋಧವು ತೋರಿಕೊಂಡು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೊಡೆದಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ. ಗೋವಧೆ, ಮತಾಂತರ ಸ್ವೀಕಾರ, ಮಸೀದಿಗಳ ಮುಂದೆ ಮೇಳ ಮುಂತಾದವು ಈ ವೈಷಮ್ಯಕ್ಕೆ ಚಿಹ್ನೆಗಳು; ನಿಮಿತ್ತಗಳು. ಸ್ವೀಕಾರಕ್ಕಿಂತ ತ್ಯಾಗವು ದೊಡ್ಡದೆಂಬ ತತ್ವವು ಬೇರೂರಿ, ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ಕಲಹಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕರ್ತವ್ಯತತ್ವರರಾಗುವುದು ಮೇಲೆಂದು ಜನರು ತಿಳಿದು ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠೆಯು ದೃಢವಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾದ ಅನುಮಾನ ಎರೋಧಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಸ್ಪರ ಗೌರವ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ವೃದ್ಧಿಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸತಕ್ಕ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಹಾಯವು ಅಸ್ತಿಭಾರ; ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ವರೆಗೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾದ ಮೈತ್ರಿಯೇ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ಹಿಂದೂಗಳಾಗಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರಾಗಲಿ ತಾವು ಸಂಖ್ಯಾ ದುರ್ಬಲರೆಂಬ ಕಾರಣವನ್ನು ಒಡ್ಡಿ ಇತರ ಜಾತಿಗಳ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನಗಳನ್ನೊಡ್ಡುವುದು ಸರ್ವಥಾ

ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ತಾವು ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡವೆಂದೋ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರೆಂದೋ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಗತಿಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಲು ಯಾವ ಜಾತಿಯವರಿಗೂ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ದಖನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಿಗೆ ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವ ಮೈಷಮ್ಯ ವಿಚಾರವೂ ಇದರಂತೆಯೇ. ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಗೂ ವಿಶಿಷ್ಟವೆನಿಸಿ ರೂಢಮೂಲವಾಗಿದ್ದ ವೃತ್ತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅಲ್ಲಕಲ್ಲೋಲವಾಗುತ್ತಿರುವ ಘಟನೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ವಿಚಾರವು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಆಸೆಪಟ್ಟು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ; ಹುದ್ದೆಗಳ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯು ದುಷ್ಟವಾದುದು. ಜಾತಿಭೇದಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ವರಣಕ್ಕೀತ್ರೆ ವಿಭಜನೆಯು ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೂ ಹೌದು, ಹೇತುವೂ ಹೌದು.

ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೀಳನ್ನಂಟುಮಾಡುವ ತನ್ನ ಮೇಲು ನ್ಯಾಯವಿರುದ್ಧವೆಂಬ ಅಂತವನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಕಂಡೆವು. ಅನ್ಯರಿಗೆ ಲೋಪಕಾರಕವಾದ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಥಿತಿಗೆ ಲೋಪಕಾರಕವಾದ ತನ್ನ ಮೇಲ್ಮೈಯೆಂಬುದು ಅಪರಾಧವೆಂದೇ ಗಣ್ಯವಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೋ ಮತ್ತೊಂದು ಜಾತಿಗೋ ನಷ್ಟಕಾರಕವಾಗಿ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಯಾವ ಜಾತಿಗೂ ನ್ಯಾಯವಾದ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರಸಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಜಾತಿಗಾದರೂ ಲಭಿಸುವ ಗೌರವವು ಆ ಜಾತಿಯ ಸೇವೆ ಅಥವಾ ಉಪಯುಕ್ತತೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿಯೇ ಹಿಂದುಳಿದವರಾಗಿಯೇ ಇರುವ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಯಾವ ಜಾತಿಗಾಗಲಿ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೇ ವಿಫಲ್ಯಕರವಾದುದರಿಂದ ಅಂತಹವರ ಉದ್ಧಾರಪ್ರಯತ್ನವು ರಾಷ್ಟ್ರಸಮುಖವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು; ಆದರೆ ಆ ಪ್ರಯತ್ನವು ಇತರ ಜಾತಿಗಳ ನ್ಯಾಯವಾದ ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ವಿಘ್ನ ತೋರದಂತೆ ನೆರವೇರಬೇಕು. ಪ್ರಕೃತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಕೃತ ಸ್ಥಿತಿಯೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು; ಏಕೆಂದರೆ ಮೊನ್ನೆ ಉತ್ತಮರೆಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತವಕ

ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲಜಾತಿಗಳು ಈಗ ನೀಚವೆಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತವಕಪಡುವ ವಿಚಿತ್ರ ಸ್ಥಿತಿಯು ತೋರುವುದು.

ಯಾವ ಜಾತಿಯಾಗಲಿ ಇತರ ಜಾತಿಗಳ ಸಹವಾಸ ಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲದೆ ತಾನೇತಾನಾಗಿ ಬಾಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ; ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯೂ ಇತರ ಜಾತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಇತರ ಜಾತಿಗಳಿಂದ ಗೌರವ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕು. ಇತರರಿಂದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವವನು ತಾನೇ ಮುಂದಾಗಿ ಇತರರಿಗೆ ಉಪಕಾರಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾನೆ; ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಜಾತಿಯು ಇತರ ಜಾತಿಗಳಿಂದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಇತರ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ತಾನು ಅನುಕೂಲವಾಗಿರಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಜಾತಿಯೂ ಹೀಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯತೆಯು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಗೊಳ್ಳುವುದು; ಸಮಾಜವು ಭದ್ರವಾಗುವುದು. ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಯಾವ ಜಾತಿಯಾದರೂ ವಿಶೇಷವೆನಿಸತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆ ಅಧಿಕಾರವು ಚಿರಕಾಲ ನಡೆದುಬರಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿರಬೇಕು. ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮೀರಿದ ಅಧಿಕಾರವು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಲಿ ಜಾತಿಗಾಗಲಿ ನಡೆಯಲಾರದು. ಇತರ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಲೋಪವೋ ಅನ್ಯಾಯವೋ ಸಂಭವಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಜಾತಿಯು ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದುದೇ ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲದೆ ಅಪಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಕರ್ತವ್ಯವಿಲ್ಲದ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ; ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಯೋಜಕತ್ವಕ್ಕೆ ಮೀರಿದ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಸೆಪಡುವ ಜಾತಿಯು ದುಷ್ಪನೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ, ಸಮಾಜಭಕ್ತಿ, ಜಾತಿಭಕ್ತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ತಾರತಮ್ಯಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಲಿ ಜಾತಿಗಳಾಗಲಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗೌರವವನ್ನು ಅತಿಕ್ರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜ ಗೌರವ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷುದ್ರತೆಯನ್ನು ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ತನಗೆ ಸಲ್ಲಲಾಗದ ಪದವಿಗಾಗಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಲಿ ಆಗ ಯಾವ ಜಾತಿಯೂ

ಆಸೆಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಜಾತಿಗಿಂತ ರಾಷ್ಟ್ರವು ದೊಡ್ಡದೆಂಬ ಅಂಶವು ಎಲ್ಲರ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬೇರೂರಿದರೆ ಅಲ್ಪಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಜಾತಿ ವೈಷಮ್ಯಗಳು ರೇಗುವ ಸಂಭವವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ, ಅತ್ಯಧಿಕ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯುಳ್ಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ, ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದರಿಂದ ಕೋಮುವಾರು ಕಿತ್ತಾಟ ವೆನ್ನುವುದು ಕಠಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದೆ.

ಸ್ವದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ದೇಶಾಂತರವಾಸಿಗಳಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರು ಸುಮಾರು 25 ಲಕ್ಷಗಳಷ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ದೇಶಾಂತರ ನಿವಾಸಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಗದವರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯ ಭಾರತೀಯರು ಬಂಧದಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆ ಯಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಅದರ ಹೊರಗಡೆ, ಅಂದರೆ ಅನ್ಯದೇಶ

ಗಳಲ್ಲಿ, ನೆಲೆಯಾಗಿರುವವರು ಹಲಕೆಲವು ಸಾವಿರ ಜನರು ಮಾತ್ರ. ಪರದೇಶ ಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರ ಲೆಕ್ಕವು ಸರಿಯಾಗಿ ಲಭ್ಯವಲ್ಲ. ಈ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ವರ್ತಕರು, ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ; ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಮನೆಮಾರುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಶುದ್ಧದೇಶದಿಂದ ನೆಲೆಯಾ ದವರು ಮಾತ್ರವೇ ಸೇರತಕ್ಕವರು.

ಲಕ್ಷಾಂತರ ಭಾರತೀಯರು ಸ್ವದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ಯದೇಶಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ದೂರವಾದುದು. ಹತ್ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗುಲಾಮ ವ್ಯಾಪಾರವು ನಿಂತ ಸಂಗತಿಯು ಭಾರತೀಯರ ದೇಶಾಂತರನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಗುಲಾಮಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ನಿಷಿದ್ಧವಾದಾಗ ಕಾಲೋನಿಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಪರಂಗಿ ಜನರಿಗೆ ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳು ದೊರೆಯುವುದು ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಭಾರತವರ್ಷವನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಲಿಗಳ ದೇಶವೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯಲು ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಆಗಿನ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಅವರು ಕೇಳಿದರು. ಈ ದೇಶೀಯರನ್ನು ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ತಂಡಗಳಾಗಿ

ಒಯ್ಯಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನರಾದವರು ತಮ್ಮ ನಿಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಕಳುಹಿಸಿ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳನ್ನು ಕರಾರುಗಳಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಭಾರತೀಯರು ಫೀಜೀ, ಮಾರಿಷಸ್, ನೆಟಾಲ್, ಜಮೈಕಾ, ಟ್ರಿನಿಡಾಡ್, ಗ್ವಿಯಾನಾ ಮುಂತಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ 'ಇಂಡೆಂಚರ್' ಎಂದು ಹೆಸರಾದ ಕರಾರು ಕ್ರಮದಂತೆ ಹೊರಟರು; ಸಿಂಹಳಕ್ಕೂ ಮಲಯ ಪರ್ಯಾಯದ್ವೀಪಕ್ಕೂ ಹೊರಟವರು ಬೇರೆ ಬಗೆಯಾದ ಕ್ರಮಕ್ಕೊಪ್ಪಿ ಹೊರಟರು. ಮೊದಲು ಹೊರಟವರು ನಿರಕ್ಷರ ರಾಗಿಯೂ ಕೇವಲ ಕಾಯಕಷ್ಟಪಡತಕ್ಕವರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಆ ತರುವಾಯ ಹೊರಟವರು ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗತಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲೆನಿಸಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಮೊದಲು ಹೊರಟ ಅಜ್ಞರ ರಾಶಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಕಾಲೊನಿಗಳಿಗೆ ಹೊರಟ ತರುವಾಯ ಅವರು ಅನುಭವಿಸಿದ ಕಷ್ಟಗಳ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಪ್ರತಿ ಭಾರತೀಯನೂ ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. 'ಇಂಡೆಂಚರ್' ಎಂಬ ಕರಾರಿನ ಕ್ರಮವು ಅತಿ ದುಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದು 1917ರಲ್ಲಿ ನಿಷಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳ ದೇಶಾಂತರ ಗಮನವು ತಗ್ಗಿಹೋಯಿತು. ಈಗ ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯರು ಒಹುವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ತೇಟಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಗೌರವವು ಸಲ್ಲುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಪೌರರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದರೂ ಪೌರರಿಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕ ಸ್ಥಾನವು ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಬಹುದು.

“ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ, ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡ್ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ನಿವಾಸಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅಂತಸ್ತನ್ನು, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲವನ್ನು, ತಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಲವಂತದಿಂದಲಾದರೂ ಏಷ್ಯಾಖಂಡದವರನ್ನು ದೂರದೂರವಾಗಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಏಕಕಂಠದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸು

ತಾರೆ. ಏಷ್ಯಾಖಂಡದವರನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸೇರಿಸಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತಾದಗುವುದೆಂದು ಬಿಳಿಯನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಪಡೆಯುವ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏಷ್ಯಾಖಂಡದವನು ಐರೋಪ್ಯನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ನೆಂಬುದನ್ನು ಅವನೊಬ್ಬಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಯಾವ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸರಿಸಮಾನವಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಬಿಳಿಯನು ಏಷ್ಯಾಖಂಡದವನೊಡನೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲಾರದೆ ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ; 'ಉತ್ತಮ' ನಾದ ಸಭ್ಯತೆಯನ್ನು 'ಕೀಳಾದ' ಸಭ್ಯತೆಯ ದಸೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಬಲಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು."

ಇದೇ ವರ್ಣವೈಷಮ್ಯವೆಂಬುದು. ಇದರಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿದ್ದಾಗ್ಗೂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೌರರಿಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರ ಗೌರವಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯ ಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸ್ವದೇಶದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾವೇ ವಹಿಸಿರುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ನಿವಾಸಿಗಳು ತಂತಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರ ನಿವಾಸಿಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ಜಾತಿಯವರಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಾವೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು 1921ನೆ ಇಸವಿಯಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಮಂತ್ರಿವರ್ಗದವರಾಗಲಿ ಭಾರತೀಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲಿ ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳ ಅಥವಾ ಕಾಲೊನಿಗಳ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಬಂಧಪಡಿಸಲಾರದವರು. ವರ್ಣಭೇದ ಒಂದು ಕಡೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಪೈಪೋಟಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಘೋರ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಾಳುತ್ತಲಿವೆ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮ ಗೊಳಿಸಲು ಹಲಕೆಲವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿದ್ದಾಗ್ಗೂ ಆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೆಲೆಸಬಹುದೆಂಬ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು.

ದೇಶಾಂತರವಾಸಿಗಳಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರು ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಜನ್ಮಭೂಮಿಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ನಿತ್ಯದೂಷವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಭಾರತೀಯರ ಕಷ್ಟಗಳು

ಅವರಿಗಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ದೇಶಾಂತರವಾಸಿ ಭಾರತೀಯರ ಸ್ಥಾನಗೌರವಗಳು ಚಿಂತನೀಯವಾದ ಅಂಶಗಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಗೌರವವೇ ಭಾರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲುತ್ತಿರುವ ಗೌರವದ ಸೂಚಕ. ಭಾರತವರ್ಷದಿಂದ ಬಂದವರೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಘನವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರನಿವಾಸಿಗಳೆಂಬ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮಾತೃಭೂಮಿಗೆ ಗೌರವ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇತರರಿಂದ ನಡೆಯುವ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಆತ್ಮಗೌರವದ ವಿಷಯ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಹೊರಗಿನ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾಕರಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಉತ್ತಮವಾದುದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲಭ್ಯವಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಹೊರಗೆ ಲಭಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ದೊರಕದೆ ಇರುವುದು ಭಾರತೀಯರಾದವರಿಗೆ ಮಾನದಾಯಕವಾದುದಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯವಾದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೀಯವಾದುದಲ್ಲ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದೇಶಗಳ ಕೀರ್ತಿ ಗೌರವಗಳಿಗೆ ಆಧಾರಭೂತವಾದುದು ಅವುಗಳ ಬಲಾಬಲಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಮಾನವ ಭಾರತದ ಗೌರವ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಆಯಾ ದೇಶದಿಂದ ನಡೆದಿರತಕ್ಕ ಮೇಲ್ಮೈಯೂ ಕಾರಣಭೂತವಾದುದು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತವರ್ಷವು ಹಿರಿಯದಾಗಿತ್ತು; ಮಾನವ ಸಭ್ಯತೆಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪೋಷಕವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ಭದ್ರವಾದುದಾದರೂ ಗತವೈಭವಕ್ಕಾಗಿ ಗೌರವವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪೌರುಷದ ಲಕ್ಷಣವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇತಿಹಾಸಜ್ಞರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಆದರವನ್ನು ತೋರಬಹುದೇ ಎನಾ ಇತರರು ತೋರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎರುವುದಿಲ್ಲ. ಪುನಃ ಭರತವರ್ಷವು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯದನ್ನಿಸಿದಾಗ್ಗೆ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಗೌರವವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಲಭಿಸುವುದು. ಶಾಂತಿ ಸಾಧನೆ

ಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಣತರಾದ ಭಾರತೀಯರು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಶಾಂತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಕೊಟ್ಟು ದೈವೀಸಂಪತ್ತನ್ನು ಇತರರಿಗೆರಿಯಲು ಅರ್ಹರಾದವರು. ಭಾರತೀಯ ಆದರ್ಶ ಧೈಯಗಳು ಉದಾತ್ತವೂ ಹೌದು, ಉದಾರವೂ ಹೌದು. ಭಾರತೀಯನು ಶಾಂತಿಗೆಂದು ಭಗವತ್ಪಾಠ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಸಕಲ ಚರಾಚರ ಜಗತ್ತಿಗೇ ಶಾಂತಿಯಾಗಲೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಮುಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರಿಂದ ಸಾಧಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಕರ್ತವ್ಯ ವಿಚಾರ; ಸದ್ಯದ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಘೋರ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸದಿರುವವರೆಗೆ ಭಾರತೀಯರು ದೇಶದ ಹೊರಗಿನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು.

ಭರತವರ್ಷದ ಕೀರ್ತಿ ಗೌರವಗಳು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣಭೂತವಾದ ಒಂದೆರಡು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಸ್ಮರಿಸಬೇಕು. 1893ರಲ್ಲಿ ಪಿಕಾಗೊ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಧರ್ಮಗಳ ಪರಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿವೇಕಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಯು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿಯು ಕಾರ್ಯಸಾಹಸಗಳ ಕಾಲದಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಇತರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನ್ಯದೇಶಗಳ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿ ಮೇಧಾವಿಗಳೆನಿಸಿದ ಭಾರತೀಯ ಯುವಕರೂ, ಆಟಪಾಟಗಳ ಕೂಟಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬೀರಿದ ಭಾರತೀಯ ಆಟಗಾರರೂ ಇತರರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡಿರುವರು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ವಿದಗ್ಧರಾಗಿ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದವರನ್ನು ಇತರರೂ ಮೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗಿದೆ. ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಎರಡುಬಾರಿ ಭಾರತೀಯರು ಸಾಧಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಮಹಾಪುರುಷರಾದವರು ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಇತರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಖ್ಯಾತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್ ಎಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸನು ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಹರ್ಷಿ ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿಯವರನ್ನು ಅಮೆರಿಕದ ಬ್ರಹ್ಮಚ್ಛಾನ ಸಮಾಜದವರು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೊಬ್ಬರಿಂದ ಭರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಲಭಿಸಿರುವ ಕೀರ್ತಿಯು ಅಸಾಧಾರಣವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೃತಪ್ರಯತ್ನರಾಗಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ನಡೆದ ಮಹಾಯುದ್ಧವು ಕೊನೆಗಂಡ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ ಏಲ್ಸನ್ ಎಂಬಾತನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧವೆಂಬುದು ನಿಂತುಹೋಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಪರಿಷತ್ತೆಂಬುದು ರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಹತ್ತವನೂ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೂ ವಿರೋಧಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವುಳ್ಳ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತವರ್ಷವೂ ಸೇರಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯೆಂಬ ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿಯು ಭಾರತವರ್ಷದ ಪರವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಯೋಗಿಗಳನ್ನು ನಿಯಾಮಕಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟುಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿಯೋ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯವಾಗಿಯೋ ಸಭೆಗಳೂ ಪರಿಷತ್ತುಗಳೂ ನಡೆಯುವ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತವರ್ಷದ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬಾತನಾದರೂ ಇರುತ್ತಾನೆ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭರತವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲುವ ಮರ್ಯಾದೆಯು ಭಾರತೀಯರು ಸ್ವಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಹಾಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

6. ಉಪಸಂಹಾರ

ಗ್ರಾಮಗಳ ಪುನರುಜ್ಜೀವನ; ಗೋಸಂರಕ್ಷಣೆ; ಆರ್ಥಿಕ ಉದ್ಧಾರ; ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ಧಾರ; ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಮಸ್ಯೆ; ತರುಣರ ಸುಯೋಗ; ಆದರ್ಶ ಭಾರತ.

ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಏನನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದರೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ವಿಸ್ತಾರ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಭಾರತೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನುಳ್ಳವು; ಒಂದೇ ರೋಗದ ಸಾಂನಾಲಕ್ಷಣಗಳಂತೆ ಇರತಕ್ಕವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಅದರ ವಿವರವನ್ನು ಆದ್ಯಂತವಾಗಿ ಮನನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ತರುವಾಯ ಪರಿಹಾರ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕರ್ತವ್ಯಪರರಾಗಬೇಕು. ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಶಂಕಗಳಲ್ಲಿ ಎತ್ತ ನೋಡಿದರೂ ಆಪನ್ನವಾರಣೆಯೂ ಬೇರ್ಣೋದ್ಧಾರವೂ ಅವಿಳಂಬವಾಗಿ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ. ಸಮಸ್ತ ಜೀವನವೇ ರೋಗಗ್ರಸ್ತವೂ ದುರ್ಬಲವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಭಾರತೀಯರು ಮಹತ್ವಯತ್ನವನ್ನೇ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಉದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯವು ಅತಿವಿಶಾಲವಾದುದು; ಅದರಲ್ಲಿ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದೆರಡು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು.

ನಮ್ಮ ದೇಶವೆಂದರೆ ಸುಮಾರು ಏಳು ಲಕ್ಷ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸಮೂಹ; ನಮ್ಮ ಜನರೆಂದರೆ ಆ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರುವ 31 ಕೋಟಿ ಜನರು. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 89 ಪಾಲೂ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ 11 ಪಾಲೂ ಇರುವುದೆಂಬುದರ ಅರ್ಥ ಗ್ರಾಮಾಂತರವೇ ಭಾರತವರ್ಷ, ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೇ ಭಾರತೀಯ ರಾಶಿಯೆಂದು. ಅವರೇ ಭಾರತೀಯ ಸರ್ವಸ್ವ, ಭಾರತೀಯ ಶರೀರ. ಗ್ರಾಮಗಳು ಧೇನು

ಗಳಂತೆಯೂ ಪಟ್ಟಣಗಳು ಅವುಗಳ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ರಕ್ತಹೀರುವ ಜಿಗಣೆಗಳಂತೆಯೂ ಸದ್ಯುಃಸ್ಥಿತಿಯಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಜೀವನದ ಉದ್ಧಾರವೆಂಬುದು ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅತಿಪ್ರಧಾನವಾದುದು, ಅವಿಲಂಬವಾದುದು.

ಗ್ರಾಮಗಳ ದುರವಸ್ಥೆಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ರೋಗ ಮತ್ತು ಮೌಢ್ಯಗಳು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳೆಂದು ಆಗಲೇ ಎಣಿಸಿದೆವು. ಬಲವಂತದ ಸಿರಾಹಾರ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಪಾಹಾರಸ್ಥಿತಿಯೇ ಸರ್ವತ್ರ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಜೈತನ್ಯವೇ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಜನರು ಅಸ್ಥಿಪಂಜರಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆರೋಗ್ಯನಾಶಕವಾದ ಜೀವನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಉದ್ಧಾರಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಬಲ ವಿಘ್ನಗಳನ್ನೊಡ್ಡುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಭಯಾನಕವಾಗಿವೆ. ಕೃಷಿಯು ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಘೋರವಾದ ಅಡ್ಡಿಗಳು ತೋರುತ್ತವೆ. ವೃತ್ತಿಗಳು ಛಿದ್ರ ಛಿದ್ರಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆಧುನಿಕ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲ; ಬಹುಭಾಗದವರು ಋಣಗ್ರಸ್ತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬೀಜಕ್ಕಾಗಲಿ, ಎತ್ತುಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕಾಗಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಹಣವೊದಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಸಹಾಯವು ನಡೆಯದಾಯಿತು; ಅನೇಕೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಆವಿಶ್ವಾಸವೃದ್ಧಿಯೇ ಅವುಗಳಿಗೆ ಫಲವಾಯಿತು. ಹಿಂದಿದ್ದ ಜೀವಿಕಾಯಕಗಳ ವಿನಾಶದಿಂದ ನಿರುದ್ಯೋಗವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಮಹಾಭೂತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಉರ್ಜಿತಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ನಡೆದಿದ್ದರೂ ಕೆಲಸವು ತಕ್ಕಷ್ಟು ನಡೆದಿಲ್ಲ; ಬಹುಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಲು ಮೊಸರು ಬೆಣ್ಣೆ ಗಿಣ್ಣು ತುಪ್ಪಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಮಾರುವುದು, ಪಶುಪಾಲನೆ, ಕೋಳಿಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದು, ಹಣ್ಣುಹಂಪಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರ, ಕಾಯಿಪಲ್ಯಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ, ರೇಷ್ಮೆಹುಳುಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದು, ಆರಗಿನ ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಜೇನು ಸಾಕುವುದು, ತೊಗಲನ್ನು ಹದಮಾಡುವುದು, ಚಾಪೆಗಳನ್ನು ಹೆಣೆಯುವುದು, ಬಿದುರಿನ ಕೆಲಸ, ಕುಂಬಾರಿಕೆ, ಬೊಂಬೆಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡ

ಬಹುದಾದ ಕೆಲಸಗಳೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸದೆನ್ನುವುದು ಒಂದೆರಡು ಮಾತ್ರ. ಇವುಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾದ ತತ್ವವೊಂದನ್ನು ಮರೆಯದಿರಬೇಕು. ಏನಂದರೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಕೆಲಸದ ವ್ಯಾಪಾರವು ಕೂಡಿದಮಟ್ಟಿಗೂ ಸ್ವಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು; ದೂರ ವ್ಯಾಪಾರದ ಏರಿಳಿತಗಳ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಬಾರದು. ರೈತನು ಜೇನು ಸಾಕುವುದರಿಂದ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದೆಂದು ನಂಬಿ ಸಾಲಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಜೇನನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಇತರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜೇನು ಅಗ್ಗವಾಗಿಹೋಗಿ ನಷ್ಟವೇ ಮೂಡಿದರೆ ಇರುವ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆಯಾಗದೆ ಶತಮುಖವಾದ ಕಷ್ಟವು ಬೆನ್ನಂಟುವುದು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಸರಕು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿಯೇ ವಿಕ್ರಯ ವಾಗುವಂತಿದ್ದರೆ ಉತ್ತಮ; ಆದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಉದ್ಯಮಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಸೂಕ್ತ. ನೂಲುವ ಮತ್ತು ನೆಯ್ಯುವ ಕಾಯಕವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದುದು. ಗ್ರಾಮಗಳು ಈಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೈರಾಟೆಯ ಕೆಲಸವು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದುದು, ಸರ್ವಗ್ರಾಹ್ಯವಾದುದು.

ಗ್ರಾಮಗಳ ಪುನರುಜ್ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆದಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕವಾಗಿ ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಷ್ಫಲತೆ ಗೇನುಕಾರಣವೆಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು ಸಮ್ಮತವಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ. ಪಂಚಾಬು ಪ್ರಾಂತದ ಗುರಗಾಂ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಬ್ರೈಯ್ ಎಂಬಾತನು ಗ್ರಾಮಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಉಜ್ಜೀವನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದನು; ಆತನ ಪ್ರಯತ್ನವು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥವೆನಿಸಿತು. ಇಂತಹ ವಿವರಗಳನ್ನು ಸಮಾಲೋಚನೆಮಾಡಿದಾಗ ಆಧಾರಭೂತವಾದ ಒಂದಂಶವು ಸ್ಫುಟವಾಗಿ ಎದ್ದುತೋರುವುದು. ಉದ್ಧಾರ ಪ್ರಯತ್ನವು ಎಷ್ಟು ಶ್ಲಾಘ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಬಲವಂತದಿಂದ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದಾದರೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಬೇರೂರುವುದಿಲ್ಲ. ಅತಿಭಾರವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನೆಲಗಂದಾಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ದಯಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳಿಲ್ಲದಂತೆ ವಸೂಲಾಡುವುದರಿಂದಲೂ,

ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ನೌಕರರೂ ಪದೇ ಪದೇ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು ಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡಿ ಅವರ ಆದರ ಆತಿಥ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ದುರುಪಯೋಗ ಗೊಳಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರೆಂದರೆ ವಿಶ್ವಾಸವೇ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರಾದವರೂ ಕಿರಿಯರಾದವರೂ ತದೇಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರನ್ನು ಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಬಲವಾದ ಅಪನಂಬಿಕೆಯುಂಟು. ಈ ಶಂಕಾ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಿಷ್ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದರೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲಾರನು. ಹಿಂದೆ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಮುಗ್ಧ ಸ್ವಭಾವದವರೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಈಗ ವಕ್ರತೆಗೆ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಕಂಡರೂ ಕಕ್ಷಿಗಳೇ, ಕಿತ್ತಾಟಗಳೇ. ಕೋರ್ಟು ಕಚೇರಿಗಳಿಗೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತ ಕಲಹಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ನಿರಂತರ ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ದತ್ತಜೀತನಾಗಿರುವ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟುಂಟು ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ತೋರುವುದು. ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಮೇಲ್ವಿಚಾರದಿಂದ ತಿಳಿಯಲಾರದ ಅಜ್ಞರಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ದುರಾರಾಧ್ಯರೆನಿಸುವಷ್ಟು ಕುಟಿಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಘೋರವಾದ ಬಡತನದಲ್ಲಿ ನರಳುವುದಲ್ಲದೆ ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ತೆವಳುತ್ತ ಸುಲಭ ನಿವಾರ್ಯಗಳಾದ ವ್ಯಾಧಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ನರಳುತ್ತ ನೀತಿಯನ್ನೂ ಜೈತನ್ಯವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವವರನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ದೇಹಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಜೀವಶ್ರವಗಳು; ಬುದ್ಧಿಜೈತನ್ಯವಿಲ್ಲದ ಪಶುಪ್ರಾಯರು; ನೀತಿಬಲವಿಲ್ಲದೆ ಉದ್ಯಮ ಹೀನರಾಗಿ ಸರ್ವ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಬಲರಾದವರು; ತಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರವನ್ನು ತಾವು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಶಕ್ತರಾಗಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಸಾರಿದವರನ್ನು ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸತಕ್ಕವರು. ಇವರ ನಷ್ಟಜೈತನ್ಯವು ಪುನಃ ಹೇಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಬೇಕು?

ಈ ವಿಷಮ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣಗಳೇನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಂಗತಿಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ: (1) ಭೂಭಾರವು ವಿಪರೀತವಾಗಿ

ಹೆಚ್ಚಲು ಕಾರಣಭೂತವಾದ ಉದ್ಯೋಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿನಾಶ, (2) ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಪ್ರತಿ ಪಟ್ಟಾದಾರನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ನೆಲಗಂದಾಯವನ್ನು ವಸೂಲುಮಾಡುತ್ತ, ರಾವಣ ಕೋಟಿಯಂತೆ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಕುಟಿಲೋಪಾಯಗಳಿಗೂ ಕಾಲವಿಳಂಬಕ್ಕೂ ಎಡೆಗೊಡುವ ನ್ಯಾಯ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ರೈತವಾರಿ ಶಿಸ್ತೆಂಬುದನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮಗಳ ಸಮುದಾಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸದೆ ಪಟೀಲ ಶ್ಯಾನು ಭೋಗರನ್ನು ಸರ್ಕಾರೀ ನೌಕರರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತ ವರ್ತಿಸುವ ಆಡಳಿತದ ನೀತಿ, ಮತ್ತು (3) ಹಿಂದೆ ಗ್ರಾಮಜೀವನಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿವಂತರ ಪದವಿ ಗೌರವಗಳ ವಿನಾಶ.

ಆಡಳಿತದವರಿಗೂ ಈ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯು ವಿಶದವಾಗಿದೆಯಾದುದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತಿಗಳನ್ನು ಉರ್ಜಿತಗೊಳಿಸುವುದು ಮೇಲಿಂದ ತೋರಿತು; ಪಂಚಾಯತಿ ನಿಬಂಧನೆಯೆಂಬುದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರಂತೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಪಂಚಾಯತಿ ಸಭೆಗಳು ಉರ್ಜಿತವಾಗುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ; ವಿಶೇಷವಾದ ಜಾಗೃತಿಯೂ ಪಾಲನೆಯೂ ಅವಶ್ಯಕ. ಗ್ರಾಮಗಳ ಪುನರುಜ್ಜೀವನ ಸಿದ್ಧಿಗೆ ಪೌರರ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಸಾಧಕವಾಗಿ ತಕ್ಕುದು; ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರ ಪ್ರಯತ್ನವು ನಿಷ್ಕಳಂಕವಾಗಿ ನಡೆದರೂ ಸಫಲವಾಗುವುದು ಸಂದೇಹ. ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಗ್ರಾಮಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಆದರವನ್ನು ವಹಿಸಿ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕಾರ್ಯನಿರತರಾಗಬೇಕು. ಡಾ|| ಮಾನ್, ಸ್ಲೇಟರ್, ಕ್ಯಾಲ್ವರ್ಟ್ ಮುಂತಾದ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವಿದರು ಗ್ರಾಮಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು, ತಾವೂ ಅಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು.

ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಸಹಕಾರ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕುರಿತೋ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತೋ ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮೇಲೂ ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಸಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಚೈತನ್ಯವು ಪುನಃ ಪ್ರಾಪ್ತಿಸುವಂತೆ ನೆರವೇರಿಸತಕ್ಕುದು ಗ್ರಾಮಸೇವೆಯ ಮುಖ್ಯೋದ್ದೇಶ.

ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜೀವನ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ದೇವನದ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ತಮಗೊದಗಬಹುದಾದ ಆಸತ್ತುಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ದೃಢಚೇತನರಾಗಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಪರಿಣಮಿಸಬೇಕು. ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾವಲಂಬಿಗಳಾಗುವ ಜೈತನ್ಯವು ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಭದ್ರಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದೇ ನಿಜವಾದ ಗುರಿ.

ಗ್ರಾಮೋದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳುದು ಪಶುರಕ್ಷಣೆ.

ಗೋವುಗಳ ಉದ್ಧಾರವು ಗ್ರಾಮೋದ್ಧಾರದ ಅಂಶ
ಗೋಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮಾತ್ರ. ಆರ್ಯರು ಗೋಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಮಹತ್ವ
ವನ್ನಾ ರೋಪಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ ಯಥಾರ್ಥವುಂಟು ;

ಗೋವು ಸಮಾಜದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸೂಚಕವಾದುದು. ಗೋವುಗಳು ವುಷ್ಟವಾಗಿದ್ದರೆ ದೇಶವೂ ವುಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಗೋವು ಬಡವಾಗಿದ್ದರೆ ದೇಶವೂ ಕ್ಷಾಮದ ಬೀಡಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಗೋಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಉದಾತ್ತವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಇಡೀ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾವ ಜನರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಗೋಮಾತೆಯು ಭಾರತೀಯರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಅನುಭವಿಸುವಷ್ಟು ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮತ್ತಾವ ಜನರಿಂದಲೂ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯರಷ್ಟು ಕ್ರೂರಿಗಳು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಜನತೆಗೂ ಗೋಧನಕ್ಕೂ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ನೋಡುವಲ್ಲಿ 100 ಜನರಿಗೆ ಉರುಗ್ವೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ 500, ಆರ್ಜೆಂಟೀನದಲ್ಲಿ 353, ಕೇಪ್ ಕಾಲೋನಿಯಲ್ಲಿ 120, ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 150, ಆಸ್ಟ್ರಿಯದಲ್ಲಿ 259, ಕೆನಡದಲ್ಲಿ 80, ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ 79, ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ 74 ದನಗಳಿದ್ದರೆ ಭಾರತ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 100 ಜನರಿಗೆ 59 ಮಾತ್ರ ದನಗಳಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಈ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಪಶುಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅನೇಕರು ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಮುಕ್ತಕಂಠದಿಂದ ಇತರರನೇಕರು ಭಾರತವರ್ಷದ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮೀರಿದ ಸಂಖ್ಯೆಯ ದನಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇರುವ ಪಶು ಸಂಖ್ಯೆಯು ದೇಶಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಧಿಕವೇ ಅಥವಾ ಅತ್ಯಲ್ಪವೇ? ಅಧಿಕವೂ ಹೌದು, ಅಲ್ಪವೂ ಹೌದು.

ಜನರು ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿ ಅಪಾಹಾರ ಭಕ್ಷರಾಗಿ ಜೀವಶ್ರವಗಳಾಗಿರು ವಂತೆಯೇ ಪಶುಗಳೂ ಕೂಡ ಅಪಾಹಾರ ಸೇವನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ಶಕ್ತಿಗೆ ಮಾರಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ರೋಗಪೀಡಿತಗಳಾಗಿ ಆಕಾರ ಹೀನವಾಗಿ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕಗಳಾಗಿ ಭೂಭಾರವಾಗಿವೆ. ವ್ಯವಸಾಯದ ಭಾರವು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪಶುಗಳ ಕರ್ತವ್ಯಭಾರವೂ ಅತ್ಯಧಿಕವಾಯಿತು. ಆರಂಬಗಲಿಸದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಎಳೆಂಟು ಜೊತೆ ಎತ್ತುಗಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈಗ ಒಂದೇ ಜೊತೆ ಎತ್ತುಗಳು ನೆರವೇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗೋಮಾತೆಯ ಗತಿಯೋ ಎಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಾಲನ್ನು ಹಿಂಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕವಾಡಿಗರು ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಬೇಕಾಗು ವುದು. ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲು ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡುವವರು ಗೋವು ಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಲಿಕ್ಕೇ ಆಸಕ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಲು ಮೊಸರು ಬೆಣ್ಣೆ ತುಪ್ಪಗಳ ಬೆಲೆಯು ಏರುತ್ತ ಹೋದಹಾಗೆಲ್ಲ ಶಿಶು ಮರಣಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದವು, ಜನರ ಆರೋಗ್ಯ ನಷ್ಟವಾಯಿತು, ಪದಾರ್ಥ ಶುದ್ಧಿಯು ಕೆಟ್ಟು ರೋಗಗಳಿಗೆ ಸಮಾರಾಧನೆಯ ಔತಣವು ಹೊರಟಂತೆ ನೆರವೇರಿತು. ಹಸುಗಳಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯಕರವಾದ ಆಹಾರವು ಬೇಕು, ವ್ಯಾಯಾಮವು ಬೇಕು, ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷವಾದ ವಾಸಸ್ಥಲವು ಬೇಕು, ಆಗಾಗ್ಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯೂ ಬೇಕು. ಗೋವುಜಿ ಮಾಡುವ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಅಪಾಹಾರ, ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತ ಕೆಲಸ, ಹಾಲಿಗಾಗಿ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ; ಇವುಗಳು ತಪ್ಪಿದರೆ ರಘ್ನಿನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಲಾಭ ತರುವ ಚರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಕಟುಕನ ಕೊಡಲಿಯ ಎಟು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಮೇವೆಂಬುದಿಲ್ಲ; ವೋಷಣೆ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಪರಿಚ್ಛಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವೇನೆಂದರೆ ತನ್ನ ಮಾಂಸವನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸತಕ್ಕ ಜನರು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಅದರ ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗೋಮಾತೆಯು ತನ್ನ ಭಕ್ತರೆಂದು ಸಾಧಿಸುವ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ನೀರವವಾಗಿ ನಿಂದಿಸುವಂತೆ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗೋಮಾಂಸಕ್ಕಾಗಿ ಗೋವಧೆಗಳಾಗುವುವೆಂಬುದು ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಲಾಪ; ಗೋವಧೆಯಾಗುವುದು ಅದರ ತೊಗಲಿಗಾಗಿ, ಅದರ ಮಾಂಸಕ್ಕಲ್ಲ.

ಗೋಮಾತೆಯ ಉದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ತೋರಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಎಡರುಗಳು ದಾರಿದ್ರ್ಯವೊಂದು ಕಡೆ, ಅಜ್ಞತೆಯನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ಕೃಷಿಪ್ರಧಾನವಾದ ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಗೋರಾಶಿಯು ಹಾಲಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕೃಷಿಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞತೆಯು ಮೂರ್ಖತೆಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಬಹುದಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲ, ಯಾರಿಂದಲೂ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪೌರರೆಲ್ಲರೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರಾಗಿ ಮೌಢ್ಯವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಬೇಕು. ಆದರ್ಶ ಪ್ರಾಯಗಳಾದ ಡೈರಿಗಳನ್ನೂ, ಹೋರಿಗಳ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೂ, ಹದ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವುದಲ್ಲದೆ ವೃದ್ಧ ಪಶುಗಳಿಗಾಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಮಂದಿರಗಳನ್ನೂ ಏರ್ಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಭಾರತೀಯನೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಶ್ರಮಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯ ಭಾರದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಗಳ ಪುನರುಜ್ಜೀವನವೂ ಗೋ ಆರ್ಥಿಕ ಉದ್ಧಾರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯೂ ಅಂಶಗಳು. ಪ್ರಧಾನವಾಗಿಯೂ ಮೂಲವಾಗಿಯೂ ತೋರತಕ್ಕದ್ದು ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಪರಿಹಾರ. ದೇಶದ ಬಡತನವು ತಗ್ಗಿದಂತೆ ಇತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಸುಲಭವಾಗುವುವು; ಬಡತನವು ತೊಲಗಿದಂತೆ ಜನತೆಯ ಜೈತನ್ಯವು ಉರ್ಜಿತಗೊಳ್ಳುವುದು. ಆದರೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತವಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಲ್ಲಿ ನಿವಾರಣೋಪಾಯವು ರಾಜಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿತವಾಗಬೇಕಾದ ಅಂಶವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು. ದೇಶಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರಾದವರು ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯಮಿಗಳಾಗಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ಧಾರ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವರು. ರಾಜಕೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಲೀನರಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವರಾಗಿ ದ್ವಾಗ್ನಿ ಅವರು ಭಾರತೀಯ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಉದ್ಘಾಟಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲ್ಮೈಯು ಸರ್ವಾಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶೋಭಿಸಿದರೆ ಪೂರ್ಣವೂ ಜೈತನ್ಯದಾಯಕವೂ ಆದುದೇ ಎನಾ

ಯಾವುದೋ ಒಂದೆರಡಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೆ ವಿಹಿತವಲ್ಲ. ಪ್ರಗತಿಯು ಸರ್ವತೋಮುಖವಾಗಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತರೆನಿಸಿದವರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಪರಿಹಾರ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತಾ ನಿವಾರಣೆ, ಪರಸ್ಪರ ಸೌಹಾರ್ದ, ಮಧ್ಯಪಾನ ನಿಷೇಧ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಆಧಾರಭೂತವಾದ ಕರ್ತವ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಮಸ್ಯೆ ರಾಶಿಯುಂಟು. ಜೀವನದ ಪ್ರತಿ ರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರತೀಯರಾದ ನಮಗೆ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ

ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತವಾಗಿರುವುದು ; ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಪೂರ್ವ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಶಿಥಿಲವಾಗುತ್ತಲಿವೆ. ಪ್ರಚಂಡ ವೇಗದಿಂದ ಮೂರು ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ವಶವಾಗದೆ ಭದ್ರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಹಿಂದೆ ತೋರಿದ್ದು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಂದೇ. ಅಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೆದುರಿಗೆ ಔದ್ಯೋಗಿಕ ಕಲ್ಪೋಲವನ್ನೂ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನೂ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಸನ್ನದ್ಧವಾಗಿ ಆಕ್ರಮಣ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ತೋರುತ್ತಲಿದೆ. ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಪಟುತ್ವ ದಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಇಂದು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ತಲೆಬಾಗಿ ಮೂರ್ಖತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದಂತಿದೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ರಂಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ವಿಷಮವಾದುದು, ದುರ್ಗ್ರಾಹ್ಯ ವಾದುದು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಭಾರತೀಯರು ಅವಲಂಬಿಸುವುದೇ? ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದುಬಂದಿರುವ ಪರಿಪಾಕವು ನಷ್ಟವಾಗುವುದು ಮೇಲೇ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತೋರಲು ಪ್ರಬುದ್ಧರಾದವರ ತೇಜಸ್ವಿಲ್ಲವೂ ನಿಯುಕ್ತವಾಗಬೇಕು. ಭಾರತೀಯರ ಪುರಾ ಸಾಧಿತ ಪರಿಪಾಕವು ಉಳಿಯಬೇಕಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ಉಪಾಯವಾವುದು? ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಖೇಗಾಗಬೇಕು? ವರ್ಣಭೇದ ಜಾತಿಭೇದಗಳಿಗೆ ಗತಿಯೇನು? ಭಾರತೀಯ

ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಜನಸ್ವಾಮ್ಯ ತತ್ವವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ? ಇಂತಹ ಗುರುತರವಾದ ವಿಷಯಗಳ ಪರ್ಯಾಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ರೆಲ್ಲರೂ ಆಸಕ್ತರಾಗಬೇಕು.

ಹಿಂದೆ ಮಂದರಾದ್ರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ ದೇವತೆಗಳಿದ್ದಂತೆ

ಇಂದಿನ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಅವೋಘವಾದ ಕರ್ತವ್ಯ

ತರುಣರ ಸುಯೋಗ ರಾಶಿಯೆದುರಾಗಿರುವುದು. ಕರ್ತವ್ಯವು ಅಸಾಧ್ಯ

ವೆಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಡಿಗಳ ಸಹಜ ಗುಣ.

ಆ ಕರ್ತವ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ಅವಿಜಲವಾದ ದೇಶಭಕ್ತಿಯೂ ತ್ಯಾಗಾತುರತೆಯೂ ಅವಶ್ಯವಲ್ಲದೆ ಸವ್ಯವಾದ ಶಿಷ್ಟಿಯೂ ಅವಶ್ಯವಾದುದು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಲಿ, ಸಮುದಾಯ ಜೈತನ್ಯವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ದೋಷವೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಸಮೂಹಬಂಧ ಅಥವಾ ವ್ಯೂಹಶಿಷ್ಟಿಯ ಸಾಧನೆಯು ಪೂರ್ವವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ವಾಟಲ್ೂ ಕದನದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷರ ಜಯಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ವ್ಯೂಹಶಿಷ್ಟಿಯು ಇಂಗ್ಲಂಡಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದೆಂಬುದನ್ನು “ವಾಟಲ್ೂ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಾವು ಸಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳ ಕ್ರೀಡಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಗೆದ್ದೆವು” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಸೂಚಿಸುವುದುಂಟು. ವ್ಯೂಹ ಶಿಷ್ಟಿಯೇ ಬಲಗಳಲ್ಲಿ ಬಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ತರುಣರು ಆಜ್ಞಾಧಾನ ನಿಪುಣರಾಗಲು ಆಜ್ಞಾಪಾಲನ ದಕ್ಷರಾಗಬೇಕು ; ಅಧಿಕಾರ ಗೌರವಗಳಿಗೆ ಆಸೆಪಡುವ ಮೊದಲು ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠರಾಗಬೇಕು. ಯಾವ ಜನಾಂಗಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗದ ಕರ್ತವ್ಯರಾಶಿಯು ಅವೋಘ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ತರುಣರಿಗೆ ಲಭಿಸಿದೆ. ರಸಾತಲಕ್ಕಿಳಿದ ಮೇರುಮಂದ

ಆದರ್ಶ ಭಾರತ ರಾಶಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವೂ

ಜೀವನ ಸಿದ್ಧಿಯೂ ಅವರ ಪಾಲಿಗೊಡಗಿರುವ

ಪ್ರಾಪ್ತಿ. ಉದ್ಧೃತವಾದ ಭಾರತವರ್ಷದ ರೂಪವು ಹೇಗಿರತಕ್ಕುದೆಂದು ಒಂದಾನೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಚಿತ್ರಿಸಿದ ಪರಿಯನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಗ್ರಹಿಸಿ ನಿತ್ಯ ಸ್ಮರಿಸತಕ್ಕುದು:—

“ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ದಾಸ್ಯದಿಂದಲೂ ಆಶ್ರಯಾನುಗ್ರಹಗಳಿಂದಲೂ ಭಾರತವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವಂಥ, ಮತ್ತು ಅವಶ್ಯ ತೋರಿದಾಗ ಪಾಪವನ್ನೂ ಆಚರಿಸಲು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಎರೆಯುವಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರಬಂಧದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ನಾನು ಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು ತಮ್ಮ ದೇಶವೆಂದೂ ಇದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಧ್ವನಿಗೆ ಗೌರವವುಂಟೆಂದೂ ಕಡು ಬದವರಾದವರು ಕೂಡ ಭಾವಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭಾರತಕ್ಕಾಗಿ, ಉತ್ತಮ ನೀಚವರ್ಗಗಳೆಂಬ ಭೇದವೇ ಇಲ್ಲದ ಭಾರತಕ್ಕಾಗಿ, ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಣವೂ ಪೂರ್ಣ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ ಬದುಕಿ ಬಾಳಬಲ್ಲ ಭಾರತಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಂತಹ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯ ಆಕ್ರೋಶಕ್ಕಾಗಿ ಮಾದಕಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೇವಾರೂಪವಾದ ಅಭಿಶಾಪಕ್ಕಾಗಿ ಆಸ್ತದ ವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪುರುಷರಿಗಿರುವುದಾದ ಅಧಿಕಾರಗೌರವಗಳು ತತ್ವಮಾಡವಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಸಲ್ಲುವವು. ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳವರನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಇತರರಿಂದ ಆಕ್ರಾಂತರಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ನಾವು ಇತರರೆಲ್ಲರೊಡನೆ ಶಾಂತಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತ ಅತ್ಯಲ್ಪವೆನಿಸಬಹುದಾದ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾಕರಾದ ಮುಗ್ಧಜೀವಿಗಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯ ವಿದೇಶೀಯವೆಂಬ ಭೇದಭಾವವಿಲ್ಲದಂತೆ ಇತರರ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತೇವೆ. ದೇಶೀ ಪರದೇಶೀ ಎಂಬ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯೇ ನನಗೆ ಅನಿಷ್ಟವಾದುದು. ಇದು ನನ್ನ ಕನಸಿನ ಭಾರತ.”

ಈ ಕನಸನ್ನು ಮೂರ್ತಿಗೊಳಿಸುವುದು ಭಾರತೀಯರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಭವ್ಯವಾಗಿ ತೋರಬಹುದಾದ ಆ ಮೂರ್ತಿಯು ಭಾರತೀಯ ಪೌರರ ಕರ್ತವ್ಯದ ಕ್ಷತೆಯಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕು.

VI. ಅನುಬಂಧ

			ಪುಟ
1. ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಲೆಕ್ಕಗಳು	485
2. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು	502
3. ಪರಿಭಾಷಾ ಶಬ್ದಗಳು	510
4. ಅಕಾರಾದಿ ಸೂಚಿ	520

1. ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಲೆಕ್ಕಗಳು

ಪೃಥ್ವಿಯ ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರ	..	19,65,00,000	ಚದರ ಮೈಲಿಗಳು
.. ಭೂಭಾಗದ ವಿಸ್ತಾರ	..	5,55,00,000	..
ಒಟ್ಟು ಮಾನವರಾಶಿಯ ಸಂಖ್ಯೆ (1931)	..	202,50,00,000	
ಖಂಡಗಳ ವಿವರ		ವಿಸ್ತಾರ	ಜನಸಂಖ್ಯೆ
ಏಷ್ಯಾ	..	1,70,00,000	101,30,00,000
ಆಫ್ರಿಕ	..	1,15,00,000	47,50,00,000
ಉತ್ತರ ಅಮೆರಿಕ	..	80,00,000	21,00,00,000
ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೆರಿಕ	..	6,80,00,000	
ಯೂರೋಪ್	..	37,50,000	14,30,00,000
ಓಷಿಯಾನಿಯ	..	34,50,000	85,00,000
ಧ್ರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳು	..	50,00,000	..

ಮಾನವರಾಶಿಯ ವಿಭಾಗಗಳು

ವರ್ಣ ಭೇದ		ಧರ್ಮ ಭೇದ	
ಕೆಕೇಷಿಯನ್	72,50,00,000	ಈಸಾಯಿ	68,20,00,000
ಮಂಗೋಲಿಯನ್	68,00,00,000	ಬೌದ್ಧ	15,00,00,000
ಸೆಮಿಟಿಕ್	10,00,00,000	ಕಾಂಪೂಷಿ, ಟೀಯೊ	35,00,00,000
ನೀಗ್ರೊ, ಬಂಟೂ	21,00,00,000	ಹಿಂದೂ	23,90,00,000
ಮಲಯ	10,45,00,000	ಇಸ್ಲಾಮಿ	20,90,00,000
ತಾಮ್ರವರ್ಣ (ಅಮೆರಿಕ)	3,00,00,000	ಬಲಿಪೂಜಕ	13,50,00,000

ದೇಶಗಳ ಜನಸಂಖ್ಯೆ

1. ಚೀನಾ	42.0	ಕೋಟಿ
2. ಭಾರತವರ್ಷ	35.3	..
3. ಸೋವಿಯೆಟ್ ರಷ್ಯಾ	13.8	..
4. ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು (ಅಮೆರಿಕ)	13.7	..
5. ಜಪಾನ್	8.4	..
6. ಜರ್ಮನಿ	6.3	..
7. ಡಚ್ ಇಂಡೀಸ್	6.0	..
8. ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ	4.4	..
9. ಬ್ರಿಟಿಷ್	4.0	..

10. ಫೋಲಂಡ್	3.2	ಕೋಟಿ
11. ಸ್ಪೆನ್ಸ್	2.2	"
12. ಕೋರೆಯ	1.9	"

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗಳು (1934ರಲ್ಲಿ ಸರಿಸುಮಾರು)

				ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆ	
				ಲಕ್ಷಗಳು	ಲಕ್ಷಗಳು
ಬ್ರಿಟಿಷ್ :					
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ		4,60
ಸ್ವನಿರ್ವಾಹ ಪ್ರಾಂತ್ಯೀಯ ರೈಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳು :					
ಐರಿಷ್ ಫ್ರೀ ಸ್ಟೇಟ್	30	
ಕೆನಡ	1,05	
ನ್ಯೂಫೌಂಡ್ಲೆಂಡ್	3	
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ	65	
ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡ್	15	
ಸೌತ್ ಆಫ್ರಿಕ	83	
					3,01
ಭಾರತ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ :					
ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗ	27,40	
ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	8,20	
					35,60
ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು :					
ಆಫ್ರಿಕ	4,20	
ಅಮೆರಿಕ	40	
ಏಷ್ಯ	1,12	
ಯೂರೋಪ್	3	
ಓಷಿಯಾನಿಯ	4	
					6,00
ದತ್ತ ಭುಕ್ತಿಗಳು :					
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ	75	
ಡುಮಿನಿಯನ್ನುಗಳಿಗೆ	13	
					90
				ಒಟ್ಟು ..	50,10

	ಸ್ವದೇಶ	ಕಾಲೊನಿ	ದತ್ತಭುಕ್ತಿ	ಒಟ್ಟು ಲಕ್ಷ
ಫ್ರಾನ್ಸ್ 420	590	60	1,070
ಹಾಲಂಡ್ 80	620	..	700
ಜಪಾನ್ 660	280 + ಮಂಚೂರಿಯು	250	1,190
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನ 1,250	150	..	1,400
ಬೆಲ್ಜಿಯಂ 80	100	40	220
ಪೋರ್ಚುಗಲ್ 70	80	..	150
ಇಟಲಿ 420	20	..	440
ಸ್ಪೇನ್ 240	10	..	250

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯ ಬಂಧ

	ವಿವರ	ಜನಸಂಖ್ಯೆ
	ಚ. ಮೈ.	
ಗ್ರೇಟ್ ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಉತ್ತರ ಐರ್ಲೆಂಡ್ ..	94,633	4,42,00,000
ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ	27,125	33,99,000
ಏಷ್ಯ (ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು) ..	21,26,263	33,26,50,000
ಆಫ್ರಿಕ	38,20,274	5,03,97,000
ಅಮೆರಿಕ	40,08,214	1,11,42,000
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ	32,78,917	77,95,000
	<hr/>	<hr/>
ಒಟ್ಟು ..	1,33,55,426	44,95,83,000
	<hr/>	<hr/>
ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದ್ವೀಪಗಳ ಲೆಕ್ಕ :		
ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್	50,874	3,77,89,738
ವೇಲ್ಸ್	7,466	21,58,193
ಸ್ಕಾಟ್ಲೆಂಡ್	30,405	48,42,554
ಮಾನ್ ದ್ವೀಪ	221	49,338
ಚಾನೆಲ್ ದ್ವೀಪಗಳು	75	93,061
	<hr/>	<hr/>
ಒಟ್ಟು ..	89,041	4,49,32,884
ಉತ್ತರ ಐರ್ಲೆಂಡ್	5,592	12,56,561
ಡುಮಿನಿಯನ್ ಗಳ ಲೆಕ್ಕ :		
ಐರಿಷ್ ಫ್ರೀ ಸ್ಟೇಟ್	27,000	29,72,000
ಸೌತಾಫ್ರಿಕ ಯೂನಿಯನ್	4,72,347	69,29,000
ಕೆನಡಾ ಡುಮಿನಿಯನ್	37,29,665	1,03,77,000
ನ್ಯೂಫೌಂಡ್ಲೆಂಡ್ ಡುಮಿನಿಯನ್	1,62,734	2,77,000
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯನ್ ಕಾಮನ್ವೆಲ್ತ್	29,74,581	54,36,000
ನ್ಯೂಸೀಲೆಂಡ್ ಡುಮಿನಿಯನ್	1,04,751	15,25,000
ಭಾರತ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ	18,08,679	35,28,37,778

ಭಾರತವರ್ಷ

ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತಾರ	18,08,679 ಚದರ ಮೈಲಿಗಳು
ಜನಸಂಖ್ಯೆ 35,28,37,778	<div style="display: inline-block; vertical-align: middle;"> <div style="display: inline-block; vertical-align: middle;"> 18,18,28,923 ಪುರುಷರು 17,10,08,855 ಸ್ತ್ರೀಯರು </div> </div>
ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗ	.. 10,96,171 ಚ. ಮೈ. ; ಜನಬಲ	.. 27,15,26,933
ದೇಶೀಯ ವಿಭಾಗ	.. 7,12,508 ,, ,,	.. 8,13,10,845
ಪಟ್ಟಣಗಳು	.. 2,575	ಗ್ರಾಮಗಳು .. 6,96,831
ಪಟ್ಟಣಿಗರು	.. 3,89,85,427	ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು .. 31,38,52,351
"	.. 11%	" .. 89%

ಲಕ್ಷ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳ ನಗರಗಳು 38 ಮಾತ್ರ.

ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಿಗರು 11%, ಭ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ 49%, ಉತ್ತರ ಏರ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ 50.8%, ಕನಡದಲ್ಲಿ 53.7%, ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ 56.2%, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ವೇಲ್ಸಿನಲ್ಲಿ 80%.

ಜನ ವಿಭಾಗ—

ಸಾಮಾನ್ಯ		(ಹಿಂದೂ ಎನಿಸಿದವರಲ್ಲಿ)	
ಹಿಂದೂ	.. 23,91,95,140	ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು	.. 1,52,37,452
ಮುಸ್ಲಿಂ	.. 7,76,77,545	ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರು	.. 17,11,90,624
ಸಿಕ್ಖ್	.. 43,35,771	ಹರಿಜನರು	.. 5,02,50,347
ಪಾರ್ಸೀ	.. 1,09,752	ಜಾತಿ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲದವರು	.. 18,83,464
ಈಸಾಯಿ	.. 62,96,763	ಅಜ್ಞಾತ ಜಾತಿಗಳವರು	60,715
ಬೌದ್ಧ	.. 1,27,86,806	ಈಸಾಯಿ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ	
ಜೈನ	.. 12,52,105	ಐರೋಪ್ಯರನಿಸಿದವರು	1,68,134
ಯಹುದೀ	.. 24,141	ಲಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಇಂಡಿಯನ್	1,38,395
ಕೌಲಧರ್ಮವನ್ನೇ			
ಉಳ್ಳವರು	.. 82,80,347		

ಭಾಷಾನುಸಾರ

ಹಿಂದೀ (ಪದ್ಮಮಾ)	6,36,27,043	ಬಂಗಾಳಿ	.. 5,30,37,841
,, (ಮೂಢಾ)	4,13,63,439	ತೆಲುಗು	.. 2,63,74,000
		ಮರಾಠಿ	.. 2,08,90,000
	<hr/> 10,49,90,482	ತಮಿಳು	.. 2,01,77,593

ಪಂಜಾಬಿ	..	1,57,25,193	ಮಲೆಯಾಳ	..	91,01,440
ರಾಜಸ್ಥಾನಿ	..	1,26,83,173	ಪಹಾಡೀ (ಪಡುವಣ)	..	23,25,646
ಕನ್ನಡ	..	1,11,96,103	ಭಿಲ್ಲೀ	..	21,85,876
ಗುಜರಾಥಿ	..	1,06,33,861	ಅಸ್ಸಾಮೀ	..	19,97,314
ಸಂಸ್ಕೃತಜನ್ಯವಾದ ದೇಶಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವವರು	25,74,88,000
ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವವರು	7,16,42,000
ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರು	3,19,000

ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಮಾಣ

ಹಿಂದೀ (ಪಡುವಣು) 10,000ದಲ್ಲಿ	2,041	ಮಾತನಾಡುವವರು
ಬಂಗಾಳಿ	"	..	1,525	"
ಬಿಹಾರಿ	"	..	797	"
ತೆಲುಗು	"	..	752	"
ಮರಾಠಿ	"	..	596	"
ತಮಿಳು	"	..	582	"
ಪಂಜಾಬಿ	"	..	452	"
ರಾಜಸ್ಥಾನೀ	"	..	397	"
ಕನ್ನಡ	"	..	320	"
ಗುಜರಾಥಿ	"	..	310	"
ಉರಿಯು	"	..	319	"
ಬರ್ಮಾ	"	..	253	"
ಮಲೆಯಾಳ	"	..	261	"
ಉಂಡಾ (ಪಂಜಾಬಿನ ಪಡುವಣ)	244	"
ಖೇರ್ವಾರಿ	"	..	115	"
ಸಿಂಧೀ	"	..	114	"
ಭೀಲೀ	"	..	63	"
ಅಸ್ಸಾಮೀ	"	..	57	"
ಪಹಾಡೀ	"	..	66	"
ಗೊಂಡೀ	"	..	53	"
ಪಷ್ಟು	"	..	47	"
ಹಿಂದೀ (ಮೂಡಲು)	"	..	224	"
ಕಾಶ್ಮೀರೀ	"	..	41	"
ಇತರ ಭಾಷೆಗಳು	"	..	371	"

ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಲೆಕ್ಕ

5 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಜನಸಂಖ್ಯೆ	29,63,01,570
ಅಕ್ಷರಸ್ಥರು	2,81,38,856
ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರು	36,51,350
ನಿರಕ್ಷರಸ್ಥರು	26,81,62,714

ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಪ್ರತಿ 1,000ಕ್ಕೆ 917 ಮಂದಿ ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನ ಶೂನ್ಯರು.

ದೇಶ	ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ	ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ	ಶೇಕಡ
ಜಪಾನ್	5,97 ಲಕ್ಷ	4,28 ಲಕ್ಷ	71.7 %
ಫ್ರಾನ್ಸ್	4,02 ,,	3,22 ,,	80.1 %
ಜರ್ಮನಿ	6,24 ,,	5,02 ,,	80.5 %
ಕೆನಡ	88 ,,	63 ,,	71.6 %
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ..	10,57 ,,	7,90 ,,	74.5 %
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ	4,27 ,,	3,25 ,,	76.1 %
ಭಾರತವರ್ಷ	35,30 ,,	2,27 ,,	8.0 %

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗ

ಹಿರಿಯ ಪ್ರದೇಶಗಳು :	ವಿಸ್ತಾರ ಚ. ಮೈ.	ಜನಸಂಖ್ಯೆ	ಜಿಲ್ಲೆಗಳು	ಹುಟ್ಟುವಳಿ ವೆಚ್ಚ (ಲಕ್ಷಗಳು)	
				ರೂ.	ರೂ..
ಆಸ್ಸಾಂ . .	55,014	86,22,251	12	2,99	3,15
ಬಂಗಾಳ . .	77,521	5,01,14,002	28	10,77	11,03
ಬಿಹಾರ, ಒರಿಸ್ಸ . .	83,054	3,76,77,576	21	5,15	5,50
ಬೊಂಬಾಯಿ . .	1,23,679	2,19,30,601	28	14,35	15,08
ಬರ್ಮಾ . .	2,33,492	1,46,67,146	41	10,32	9,25
ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ, ಬಿರಾರ್	99,920	1,55,07,723	22	4,22	4,65
ಮದರಾಸು . .	1,42,277	4,67,40,107	26	16,42	16,93
ವಾಯವ್ಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯ . .	13,518	24,25,076	5	81	3,23
ಪಂಜಾಬ್ . .	99,200	2,35,80,852	29	10,98	12,11
ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತ್ಯ . .	1,06,248	4,84,08,763	48	10,92	12,03

ಕಿರಿಯ ಪ್ರದೇಶಗಳು :

ಆಜ್ಮೀರ್ ಮೇವಾರ	2,711	5,60,292
ಅಂದಮಾನ್ ನಿಕೊಬಾರ್	3,143	29,463
ಬಲೂಚಿಸ್ತಾನ್ . .	54,228	4,63,508	6
ಕೊಡಗು . .	1,593	1,63,327
ದಿಲ್ಲಿ . .	573	6,36,247
			
ಒಟ್ಟು . .	10,96,171	27,15,26,933	266
			

ದೇಶೀಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು

		ವಿಸ್ತೀರ್ಣ	ಜನಸಂಖ್ಯೆ
ಅಸ್ಸಾಂ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	12,320	6,25,606
ಬಲೂಚಿಸ್ಥಾನ	80,410	4,05,109
ಬರೋಡೆ	8,164	24,43,007
ಬಂಗಾಳ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	5,434	9,73,336
ಬಿಹಾರ ಮತ್ತು ಒರಿಸ್ಸ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	28,648	46,52,007
ಬೆಂಗಾಲಿಯ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	27,994	44,68,396
ಮಧ್ಯ ಇಂಡಿಯ ಏಜನ್ಸಿ	51,597	66,32,790
ಗ್ವಾಲ್ಯಿಯರ್	26,367	35,23,070
ಮಧ್ಯ ಪ್ರಾಂತದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	31,175	24,83,214
ಹೈದರಾಬಾದ್	82,698	1,44,36,148
ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ಜಮ್ಮು	84,516	36,46,243
ಮದರಾಸು ಏಜನ್ಸಿ	10,698	67,54,484
ಕೊಚ್ಚಿ	1,480	12,05,016
ತಿರುವಾಂಕೋಡು	7,625	50,95,973
ಇತರ ಮದರಾಸು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	1,593	4,53,495
ಮೈಸೂರು	29,326	65,57,302
ನಾಯವ್ಯ ಸರಹದ್ದಿನ ಸಂಬಂಧದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	22,838	22,59,288
ಪಂಜಾಬ್ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	5,820	4,37,787
ಪಂಜಾಬ್ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಏಜನ್ಸಿ	31,241	44,72,218
ರಾಜಪುತ್ರಸಾಧನದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	1,29,059	1,12,25,712
ಸಿಕ್ಕಿಂ	2,818	1,09,808
ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಂತದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	5,943	12,06,070
ಪಶ್ಚಿಮ ಭಾರತದ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಏಜನ್ಸಿ	35,442	39,99,250

ಒಟ್ಟು .. 7,12,508 8,13,10,845

ಕೆಲವು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು				ಹುಟ್ಟುವ ರೂ.	೧೨ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ಶತಮಾನ
		ವಿಸ್ತೀರ್ಣ	ಜನಸಂಖ್ಯೆ (ಲಕ್ಷಗಳು)		
ಹೈದರಾಬಾದ್	..	82,698	1,44,36,148	7,58	21
ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ಜಮ್ಮು	..	84,516	36,46,245	2,51	21
ಮೈಸೂರು	..	29,326	65,57,302	3,30	21
ಗ್ವಾಟಿಯರ್	..	26,367	35,23,070	2,07	21
ತಿರುನಾವೇಳಿ	..	7,625	50,95,973	2,27	19
ಇಂಡೂರು	..	9,670	13,18,237	1,35	19
ಭೋಪಾಲ್	..	6,902	7,29,955	62	19
ರೀವಾ	..	13,000	15,87,445	60	17
ಬರೋಡೆ	..	8,164	24,43,007	2,59	21
ಕಲ್ಕತ್	..	73,278	3,28,281	17	21
ಕೊಲ್ಕಾತುರ	..	3,217	9,57,137	1,27	19
ಕೊಚ್ಚಿ	..	1,480	12,05,016	84	17
ಭಾವನಪುರ	..	16,434	9,84,612	49	17
ಪಟಿಯಾಲ್	..	5,942	16,25,520	1,35	17
ಜೋಧಪುರ	..	35,016	21,25,982	1,36	17
ಬಿಕಾನೇರ್	..	23,317	9,36,218	1,21	17
ಜಯಪುರ	..	15,579	26,31,775	1,30	17
ಉದಯಪುರ	..	12,694	15,66,910	66	19
ಕಚ್	..	7,616	5,13,829	31	19

ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ಜಮ್ಮು ಎಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯದು ; ಜನಸಂಖ್ಯೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಾದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಮೊದಲನೆಯದು, ಮೈಸೂರು ಎರಡನೆಯದು.

ಸುಲಭ ನಿವಾರ್ಯ ಮರಣ—ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ

1921-30ರಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 4,17,08,480 ಜನರು ಈ ವ್ಯಾಧಿ ಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಣ ತೊರೆದರು :-

ಶಿಡುಬಿನಿಂದ	7,33,317
ಬ್ಲೇಗಿನಿಂದ	12,92,328
ಕಾಲರಾದಿಂದ	24,75,237
ಜ್ವರಗಳಿಂದ	3,72,07,598

ದೇಶಾಂತರ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿರುವ ಭಾರತೀಯರು

ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ :

ಸಿಂಹಳದ್ವೀಪ	7,78,170	
ಮಲಯ ಪರ್ವತದ್ವೀಪ	6,24,009	
ಮಾರಿಷಸ್	2,68,870	
ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕ	1,65,500	
ಟ್ರಿನಿಡಾಡ್	1,38,667	
ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಗ್ವಿನಿಯಾ	1,30,540	
ಫೀಜಿ	75,117	
ಕೆನ್ಯಾ	26,759	
ಟಾಂಗನೈಕ	23,422	
ಜಮೈಕ	17,599	
ಜಾಂಜಿಬಾರ್	15,246	
ಯುಗಾಂಡ	11,613	
ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ವೇಲ್ಸ್	7,128	
ಬ್ರಿಟಿಷ್ ದ್ವೀಪಗಳು	2,115	
ಹಾಂಕಾಂಗ್	4,745	
ಇತರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ	10,500	
			<hr/>	23,00,000

ಅನ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿ :

ಡಚ್ ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡೀಸ್	25,000	
,, ಗ್ವಿನಿಯಾ	35,000	
ಮಡಗಾಸ್ಕರ್	7,500	
ಫೋರ್ಟ್‌ಗೇಸ್ ಈಸ್ಟ್‌ಫ್ರೀಕ್	5,000	
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	5,000	
ಪಾರ್ಸೀಸ್ತಾನ	3,900	
ಇರಾಕ್	2,362	
ಆಫ್ಘಾನಿಸ್ತಾನ, ಯೂರೋಪ್, ಇತ್ಯಾದಿ	2,068	
			<hr/>	1,04,000

ಒಟ್ಟು .. 24,04,000

ಅಯುಷ್ಯ ನಿರೀಕ್ಷೆಯ ಸರಾಸರಿ: ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, 5 ವರ್ಷ, 10 ವರ್ಷ
ವಯಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ

ದೇಶಗಳು	ಗಂಡಸರು			ಹೆಂಗಸರು		
	0	5	10	0	5	10
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ	.. 55.20	57.91	53.53	58.84	60.80	56.39
ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್	.. 54.9	59.4	55.1	57.9	61.1	56.7
ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್	.. 48.53	55.90	51.81	52.38	58.53	54.53
ಫ್ರಾನ್ಸ್	.. 45.74	53.57	49.75	49.13	55.75	52.03
ಜರ್ಮನಿ	.. 44.82	55.15	51.16	48.33	57.27	53.35
ಹಾಲೆಂಡ್	.. 51.0	58.3	54.3	53.4	59.4	55.4
ಇಟಲಿ	.. 44.24	55.32	51.44	44.83	55.20	51.53
ಜಪಾನ್	.. 43.97	51.90	48.23	44.85	51.97	48.34
ನಾರ್ವೆ	.. 54.84	56.92	52.92	57.72	59.06	55.09
ಸ್ವೀಡನ್	.. 54.53	57.90	54.03	56.98	59.40	55.58
ಸ್ವಿಟ್ಜರ್ಲೆಂಡ್	.. 49.25	54.52	50.34	52.15	56.15	51.98
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	49.32	54.82	50.86	52.54	56.89	48.51
ಭಾರತಭೂಮಿ	.. 22.59	35.01	33.36	23.51	35.40	33.74

0-5 ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಿಶು ಮರಣಗಳ ಲೆಕ್ಕ—1,000ಕ್ಕೆ

ನಾರ್ವೆ 81.45	ಹಾಲೆಂಡ್ 140.46
ಸ್ವೀಡನ್ 92.55	ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ 144.34
ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ 95.10	ಜಪಾನ್ 156.86
ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್ 120.67	ಫ್ರಾನ್ಸ್ 163.26
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು 127.38	ಇಟಲಿ 167.71
ಸ್ವಿಟ್ಜರ್ಲೆಂಡ್ 138.40	ಭಾ ತವರ್ಷ 289.98

ಭಾರತೀಯ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ

ಬೊಂಬಾಯಿ 298	ಲಕ್ನೌ 329
ಕಲಕತ್ತ 268	ನಾಗಪುರ 270
ಮದರಾಸು 246	ದಿಲ್ಲಿ 199
ರಂಗೂನ್ 278		

ಭರತನರ್ಷದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಮಾಡತಕ್ಕವರು—15,39,16,050 ; ಉಳಿದವರು ಅಶ್ರಿತರು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ

ಜೀವಿಕ ವಿಭಾಗ

A. ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಾಧಕ ವೃತ್ತಿಗಳು	10,36,40,439	..
1. ಸಸ್ಯಪ್ರಾಣಿವರ್ಗ ಸಂಬಂಧ	..	10,32,94,439	..	67.0 %
2. ಗಣಿಗಳ ಸಂಬಂಧ	..	3,46,000	..	.1 %
B. ಸರಕು ಸಾಧನೆಯ ವೃತ್ತಿಗಳು	2,56,06,956	..
1. ಉದ್ಯೋಗ	..	1,53,51,953	..	9.7 %
2. ವಾಹನ	..	23,41,406	..	1.5 %
3. ವ್ಯಾಪಾರ	..	79,13,597	..	5.4 %
C. ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ಕಳಾ ಸಂಬಂಧ	41,46,899	..
1. ಸೈನ್ಯ	..	8,41,474	..	.5 %
2. ಸರ್ಕಾರೀ ಹುದ್ದೆ	..	9,95,284	..	.8 %
3. ಕಳಾ ಸಂಬಂಧ ವೃತ್ತಿಗಳು	..	23,10,141	..	1.7 %
D. ಇತರ	2,05,18,640	13.3 %
1. ವರವಾನದ ಆಧಾರ	..	2,15,874
2. ಮನೆಗೆಲಸ	..	1,08,98,277
3. ವಿವರ ಪೂರ್ತಿಯಿಲ್ಲದ್ದು	..	77,78,642
4. ಸಾಫಲ್ಯವಿಲ್ಲದುದು	..	16,25,847

ಜೀವಿಕ ವಿಭಾಗ, ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ; ಸೇಕಡ ಲೆಕ್ಕ

ಕೃಷಿ, ಉದ್ಯೋಗ, ಕಲಾವೃತ್ತಿ, ಸೈನ್ಯ ಮನೆಗಲಸ ಇತರ.
ಮಾನಿನ ವ್ಯಾಪಾರ, ಆಡಳಿತ ಬೇಟೆ ವಾಹನ

ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ವೇಲ್ಸ್...	7	68	10	1	12	2
ಬೆಲ್ಜಿಯಂ ..	19	65	7	2	5	2
ಡೆನ್ಮಾರ್ಕ್ ..	35	44	6	1	13	1
ಫ್ರಾನ್ಸ್ ..	38	50	6	2	4	..
ಜರ್ಮನಿ ..	31	58	6	$\frac{1}{2}$	4 $\frac{1}{2}$..
ಸೆಕೆಂಡ್ ಸ್ಲೋವೇಕಿಯ ..	40	47	5	2	4	2
ಇಟಲಿ ..	56	35	4 $\frac{1}{2}$	2	2 $\frac{1}{2}$..
ರಷ್ಯಾ ..	87	9	2	2	..	2
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	22	51	8	$\frac{1}{2}$	10	8

ಅಥವಾ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ

	ಕೃಷಿ ಸಂಬಂಧ	ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಬಂಧ
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ 10.0%	39.7%
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು 22.0%	29.3%
ಜರ್ಮನಿ 30.5%	38.1%
ಫ್ರಾನ್ಸ್ 38.3%	31.2%
ಕೆನಡ 35.0%	26.9%
ಭಾರತವರ್ಷ 73.0%	11.2%

ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸರಾಸರಿ ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಮಾಣಗಳು ಈ ರೀತಿ :-

	ಕೃಷಿಯಿಂದ ರೂ.	ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ರೂ.	ಒಟ್ಟು ರೂ.
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು ..	286	1,300	1,586
ಕೆನಡ ..	464	1,047	1,511
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ ..	80	808	888
ಸ್ವೀಡನ್ ..	129	384	513
ಜಪಾನ್ ..	85	120	205
ಭಾರತವರ್ಷ ..	67	13	80

ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನದ ಸರಾಸರಿ (ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ)

(ಈ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕಾಲಗತಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಏರಿಳಿತಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಸೂಚಿಸತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲ; ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯವರು ನಡೆಸಿದ ಅಂದಾಜು ಲೆಕ್ಕ ಮಾತ್ರ.)

			ರೂ. ಆ. ಪೈ
1867—68	ದಾದಾಭಾಯಿ ನೌರೋಜಿ	20—0—0
1880	ಫಾಮಿನ್ ಕಮಿಷನ್	27—0—0
1882	ಸರ್ ಡೇವಿಡ್ ಬಾರ್ಬರ್	27—0—0
1898	ವಿಲಿಯಂ ಡಿಗ್ಬಿ	18—1—5
1900	17—0—8
1901	ಲಾರ್ಡ್ ಕರ್ಸನ್	30—0—0
1903	ಗಿಫೆನ್	30—0—0
1911	ಸಿರಾಸ್	50—0—0
	ಬಿ. ಎನ್. ಶರ್ಮಾ	86—0—0
	ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ	36—0—0
	ಬಾಲಕೃಷ್ಣ	21—0—0
1913—14	ವಾಡಿಯಾ ಮತ್ತು ಜೋಷಿ	44—0—0
1921	ಕೆ. ಟಿ. ಸಾ	46—0—0
1922	ಸಿ. ಎನ್. ವಕೀಲ	74—0—0
..	ಪಿ. ಜಿ. ಫೋಷ	52—0—0
1923	ವಾಡಿಯಾ	44—0—0
1935	ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ	55—0—0

ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನಗಳು (ಸರಾಸರಿ)

		ಬಂಡವಾಳ	ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನ
		ರೂ.	ರೂ.
ಸಂಯುಕ್ತ ರಾಜ್ಯ	6,371	1,092
ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು	9,365	2,053
ಕೆನಡ	8,023	1,268
ಫ್ರಾನ್ಸ್	4,581	636
ಜಪಾನ್	2,308	271
ಭಾರತ (ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಿಭಾಗ)	441	82

ಹೊರ ವ್ಯಾಪಾರ

(ವ್ಯಾಪಾರದ ಗತಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಆಮದು ರಫ್ತು ವ್ಯಾಪಾರಗಳ ಸರಳಗಣನು, ಪ್ರಮಾಣ ವೆಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.)

ಆಮದು ವ್ಯಾಪಾರ

	1930-31	1931-32
	ರೂ.	ರೂ.
1. ಆಹಾರ, ಪಾನೀಯ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ವಸ್ತುಗಳು	29,06,49,903	18,24,39,849
2. ಸಾಧಕ ಸಾಮಗ್ರಿ	22,75,16,817	20,85,02,477
3. ಸಿದ್ಧ ಸರಕಿನ ಸಂಬಂಧ	1,09,22,43,737	83,89,31,656
4. ಇತರ	3,75,26,406	3,38,40,133
ಒಟ್ಟು	1,64,79,36,863	1,26,37,14,115

ರಫ್ತು ವ್ಯಾಪಾರ

	1930-31	1931-32
	ರೂ.	ರೂ.
1. ಆಹಾರ ಪಾನೀಯ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ವಸ್ತುಗಳು	59,67,39,211	44,34,16,016
2. ಸಾಧಕ ಸಾಮಗ್ರಿ	1,01,24,58,116	66,97,58,978
3. ಸಿದ್ಧ ಸರಕಿನ ಸಂಬಂಧ	57,26,94,360	42,62,25,850
4. ಇತರ	2,30,34,381	1,94,85,250
ಒಟ್ಟು	2,20,49,26,338	1,55,88,86,094

1931-32 ನೆ ವರ್ಷದ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಆಮದು ರಫ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು :-

ಆಮದು	ರೂ.	ರಫ್ತು	ರೂ.
ಹತ್ತಿ, ನೂಲು, ಬಟ್ಟೆ	19,15,41,096	ಸೆಣಬು (ಸಾಮಗ್ರಿ)	11,18,80,623
ಸಕ್ಕರೆ	6,16,53,256	ಸೆಣಬು (ಸರಕು)	21,92,42,529
ಲೋಹಗಳು, ಅದರುಗಳು	9,77,65,075	ಹತ್ತಿ	23,44,72,269
ಯಂತ್ರ ಸಾಮಗ್ರಿ	10,92,33,597	,, ನೂಲು, ಬಟ್ಟೆ	4,81,83,121
ರೇಷ್ಮೆ ಸರಕು	2,73,56,111	ಅಕ್ಕಿ	18,14,32,519
ತೈಲಗಳು	9,72,26,298	ಗೋಧಿ, ಗೋಧಿಹಿಟ್ಟು	73,09,637
ರಾಸಾಯನಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿ	2,56,97,248	ಇತರ ಧಾನ್ಯ	1,49,75,824
ಕಬ್ಬಿಣ, ಉಕ್ಕು ಸಾಮಾನು	2,60,91,413	ಬೇ	19,43,73,875

ಆಮದು	ರೂ.	ರಫ್ತು	ರೂ.
ಮದ್ಯಗಳು ..	2,26,86,247	ತೊಗಲು, ಚರ್ಮ ಮತ್ತು	
ಬೆಂಕಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ ..	1,05,235	ಸರಕು ..	9,00,91,117
ಕಾಗದ, ರಟ್ಟೆ, ಇತ್ಯಾದಿ	2,50,24,106	ಎಣ್ಣೆ ಬೀಜಗಳು ..	14,58,83,085
ಉಪ್ಪು ..	71,98,869	ಅರಗು ..	1,83,94,172
ಉಣ್ಣೆಯ ಸರಕು ..	1,30,96,316	ಉಣ್ಣೆ ..	2,77,24,610
ವಾಸನಾದ್ರವ್ಯಗಳು ..	2,08,22,441	,, ಸರಕು ..	59,48,855
ಆಹಾರವಸ್ತುಗಳು ..	3,41,26,266	ಅಫೀಂ ..	86,93,125
ಶಸ್ತ್ರಸಾಧಕ ಸಾಮಗ್ರಿ	3,69,19,581	ಎಣ್ಣೆಗಳು ..	57,22,833
ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ..	94,34,454	ರಬ್ಬರ್ ..	44,57,717
ಗಾಜು ..	1,21,97,209	ನೀಲಿ ..	2,00,562
ಬಣ್ಣವಿಡುವ, ಹದಮಾಡುವ		ಇತರ ವರ್ಣಗಳು, ಹದಗಳು	84,93,010
ಸಾಮಗ್ರಿ ..	2,67,64,789	ಮೈಣ ..	2,31,74,220
ಔಷಧಿಗಳು ..	1,91,11,043	ವಾಸನಾದ್ರವ್ಯಗಳು ..	87,24,986
ಮರ, ತೊಲೆಗಳು ..	60,69,403	ಪೆಟ್ಟುಪ್ಪು ..	10,57,916
ವಸ್ತ್ರಭೂಷಣಾದಿಗಳು ..	81,76,121	ಕಾಫಿ ..	94,50,102
ಸಾಬೂನು ..	88,72,154	ನಾರು ..	26,89,572
ಕಟ್ಟಡದ ಸಾಮಾನು ..	83,78,092	ಮ್ಯಾಂಗನೀಸ್ ಅದರು	56,51,943
ಹಣ್ಣು, ತರಕಾರಿ ..	1,34,47,173	ಇತರ ಲೋಹಗಳು,	
ಬಣ್ಣಗಳು, ಸಾಮಗ್ರಿ ..	87,53,101	ಅದರುಗಳು ..	4,90,58,191
ಟೀ ಡಬ್ಬಗಳು ..	50,31,538	ಹಿಂಡಿ ..	2,00,67,741
ಅಲಂಕಾರ ವಸ್ತ್ರ ..	54,28,541	ಆಹಾರವಸ್ತುಗಳು ..	39,54,727
ಯಂತ್ರಗಳ ಪಟ್ಟಿಗಳು	50,11,313	ಹಣ್ಣು, ತರಕಾರಿ ..	90,31,646
ಯಂತ್ರವಾಹನಗಳು ..	3,63,21,027	ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ..	85,42,469
ಲೇಖನ ಸಾಮಗ್ರಿ ..	68,02,500	ರೇಷ್ಮೆ ..	2,95,877
ಸಜೀವ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ..	42,06,157	ರೇಷ್ಮೆ ವಸ್ತ್ರ ..	38,542
ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಮುದ್ರಿತ ಸರಕು	53,38,433	ಹಗ್ಗದ ಸಾಮಾನು ..	75,33,814
ಪಿಂಗಾಣಿ ಸಾಮಾನು ..	38,36,055	ಮರ ..	78,46,689
ಬೂಟ್ಟು ..	64,92,641	ಗೊಬ್ಬರಗಳು ..	38,38,693
ಕೊಡೆಗಳು ..	30,16,478	ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು, ಕೋಕ್	54,90,951
ಧಾನ್ಯ ..	1,17,60,525	ಸಕ್ಕರೆ ..	1,91,941
ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು, ಕೋಕ್	14,27,888	ಭೂಸಾ, ದಾಣಾ, ವಗೈರೆ	75,14,260

2- ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

(ಇವು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಚಾರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿರತಕ್ಕವು ಮಾತ್ರ)

1. ಭರತವರ್ಷವನ್ನು ಭೂಖಂಡವೆಂದು ಕರೆಯುವುದೇಕೆ? ಅದೇ ಒಂದು ಜಗತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೆ?
2. 'ಪುಷ್ಯಭೂಮಿ, ಕರ್ಮಭೂಮಿ' ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಅರ್ಥವೇನು? 'ಇಂಡಿಯ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಹೇಗೆ, ಬಳಕೆಯಾದದ್ದು ಹೇಗೆ?
3. ಮಾನವ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ರಾಶಿಗಳು ಯಾವುವು? ನಮ್ಮದು ಯಾವ ರಾಶಿ?
4. ವಾಸೀ, ಗ್ರೀಕ್, ಲಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಗಳ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಶಬ್ದಗಳು ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿವೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ. 'ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಜನ್ಯವಾಗಿರುವ ಆರು ನಾಮಪದಗಳನ್ನೂ ಆರು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಿ.
5. ಶಾಂತಿಯನ್ನರಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಭಾರತಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಾಡಿದ ಜನರ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿ.
6. ದೇವಾಲಯಗಳು, ಮಸೀದಿಗಳು, ಚರ್ಚುಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಭೇದಗಳೇನು? ಪ್ರಾಟೆಸ್ಟೆಂಟ್ ಚರ್ಚ್‌ಗಳು ರೋಮನ್ ಕೆಥೊಲಿಕ್ ಚರ್ಚ್‌ನಿಂದ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವೆಂಬುದನ್ನು ವರ್ಣಿಸಬಲ್ಲರಾ?
7. ಪುರಾತನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಸಮುದ್ರಕ್ರಿಸ್ತೀಶರಾಗಿ ಸಾರ್ವಭೌಮರೆನಿಸಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಆರು ಮಂದಿಯ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ.
8. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಗಿರುವ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಅವುಗಳಿಂದಾಗುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳೇನು?
9. ನೀವು ನೋಡಿರುವ ಜಾತ್ರೆಯನ್ನೋ ಉರುಸನ್ನೋ ವರ್ಣಿಸಿ; ಅದನ್ನು ಪಾರ್ಕ್ ಫೇರ್, ಕ್ರಿಸ್ಮಸ್ ಫಾತ್ (fete) ಮುಂತಾದ ಅಧುನಿಕ ವಿನೋದೋತ್ಸವಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿ.
10. ಸರ್ಕಸ್ಸಿಗೂ ದೊಂಬರಾಟಕ್ಕೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನು?
11. ಹಿಂದೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಗೃಹಾಲಂಕಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಯಾವುವು?
12. ಗೋಷ್ಠಾಜಿಯು ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಅದರಿಂದ ತೋರಿದ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಯಾವುವು?

13. ಮೊಹರಂ ಹಬ್ಬದ ದಿನವು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಮುಂದು ಮುಂದಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು?
14. ಹಿಂದೂ ಜನರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಋತುಗಳೆಷ್ಟು? ಅವುಗಳ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ. ಕವಿಗಳು ಮಾಡಿರುವ ಋತುವರ್ಣನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದು ಯಾವುದು?
15. ಭೋಜನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಐರೋಪ್ಯರು ಅಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಸುವರು? ಭಾರತೀಯರು ಯಾವ ಅಲಂಕಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ?
16. ಗೋಮೂತ್ರ, ತುಲಸಿ, ಅಗಸೆ, ಮೊಸರು, ಬೇವಿನ ಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದೂ ಜನರು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ? ಆ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?
17. ಗುಲಾಬಿ ಹೂವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವೆಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜನರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತೀಯರು ಭಾವಿಸುವುದಾದರೆ ಯಾವ ಹೂವನ್ನು, ಯಾವ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು, ಯಾವ ಮೃಗವನ್ನು, ಯಾವ ಮರವನ್ನು ಭಾರತೀಯವೆಂದು ಸೂಚಿಸಬೇಕು?
18. ಹಿಮವಂತನಿಂದ ಭಾರತೀಯರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ, ಕಲಾಭ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಗಳು ತೋರಿಕೊಂಡಿವೆಯೇ? ಯಾವುವೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆರಾ?
19. ಹಿಮವತ್ತೆವರ್ಷದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಲಗಳು ಯಾವುವು? ಆ ಸ್ಥಲಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಸೌಂದರ್ಯವೆಂತಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಕವಿ ಯಾರು?
20. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ಪಿರಳುಗಳ ಕಸರತ್ತೆಂಬುದುಂಟು. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆ ಬಗೆಯ ಕಸರತ್ತೇಕಾಗಬಾರದು?
21. ಭಾರತೀಯ ವೃಕ್ಷ ವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ನೋಡದಿರುವುದನ್ನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ. ಶಾಲ್ಮಲಿ, ಅಶೋಕ, ಅಶ್ವತ್ಥ, ದೇವದಾರು ವೃಕ್ಷಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆರಾ?
22. ಧ್ರುವ, ಅಗಸ್ಟ್, ಸಪ್ಟೆಂಬರ್, ರೋಹಿಣಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಬಲ್ಲೆರಾ? ಅವುಗಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ರೀತಿಯ ಹೆಸರುಗಳು ಯಾವುವು?
23. ಭಾರತೀಯ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಆತಿ ಪ್ರಾಚೀನವೆನ್ನಿಸತಕ್ಕವು ಯಾವುವು? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಲಗಳಾಗಿರತಕ್ಕವು ಯಾವುವು?
24. ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ ಭಾರತೀಯರು ಸದಾ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕವರೆಂದೂ ಹೊರಗಿನ ಸಂಚಾರ ವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸತಕ್ಕವರಲ್ಲವೆಂದೂ ಭೂವಿವರಣೆಯ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಂಶಗಳು ಮಿಥ್ಯವೆಂದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ?

25. ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಸಂಚಾರಮಾಡಿ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಳಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಲು ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕಾಲವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವ ಅಂದಾಜನ್ನು ಬರೆಯಿರಿ. ನೋಡಲೇಬೇಕೆನ್ನ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ.
26. 'ಉರ್ದು' ಎಂಬುದೇನು? ಅದನ್ನು ಭಾರತೀಯವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ಹೇಗೆ?
27. ಸಭ್ಯ ಭಾರತೀಯನೆಂದಾಗ ಯಾವ ಗುಣಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಭಾವನೆ? ಆ ಗುಣಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಗಾಗಿ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲರಾ?
28. ಸಮುದಾಯವಾಗಿ ಒಯಲುಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಬೇಕಾದ ಭಾರತೀಯ ಆಟಗಳು ಯಾವುವು?
29. ಮೊಹರಂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಲಿವೇಷಗಳ ಪದ್ಧತಿಯು ಬೆಳೆದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ.
30. ಸಾಲಕೊಡುವಂತೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಾಲವೆನ್ನಿಸದ ವಸ್ತುಗಳು ಯಾವುವು? ಈ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನು ತೋರುತ್ತದೆ?
31. ಹಿಂದೂ ಜನರ ಪದ್ಧತಿಗಳಂತೆ ಮಾರಲಾಗದ ಅಥವಾ ಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಸದಾರ್ಥಗಳು ಯಾವುವು? ಆ ಆಚಾರದಲ್ಲಿ ತೋರುವ ತತ್ವವೇನು?
32. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಲುಗಳೂ ಕಾಫೀ ಕ್ಲಬ್ಬುಗಳೂ ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೇಳಬಲ್ಲರಾ?
33. ಸುಗ್ಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಕಳೆದಿರುವಿರಾ? ಧಾನ್ಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ಆಗ ವಿಭಾಗಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಕಾಪಾಡುವುದು ಹೇಗೆ?
34. ಗ್ರಾಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯಗಳ ಸ್ಥಾನವೆಂತಹದು? ವಿವರಿಸಿ.
35. ಬಾರಾಬಲೂತಿ, ಬಾರಾಭಾಯಿ, ಬಾರಾಬಂಕಿ ಎಂಬುವುಗಳೇನು? ಅವುಗಳಿಗಿರುವ ಭೇದಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿ.
36. ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದವನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಅಥವಾ ಶೂಲಕ್ಕೆರಿಸಬಾರದೆಂಬ ವಿಧಿಯು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ತತ್ವವೇನು?
37. ಎಷ್ಟು ಕೀಳು ಕಸಬಾದರೂ ಜಾತಿಗೌರವವುಂಟೆಂಬುದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಆ ಗೌರವದ ಉದ್ದೇಶವೇನು?
38. ಜಾತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರಾವಲಂಬಿಗಳೆಂಬುದು ಹೇಗೆ? ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ.
39. ಗದ್ದಿ ಅಥವಾ ತಾರೀಂಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸತಕ್ಕ ಅಂಶಗಳೂ ಲಕ್ಷಣಗಳೂ ಯಾವುವು? ಕೆಮ್ಮಣ್ಣಿಗೆಕೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ?

40. ಭಾರತೀಯ ಜನರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ದೈವಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿ ನೆರವೇರಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ.
41. ಎಮ್ಮೆಗಳಿಂದ ಹಸುಗಳು ಹಾಳಾದವೆಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? ವಿವರಿಸಿ.
42. ಭಾರತೀಯರು ನಿತ್ಯ ಸ್ನಾನವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಬೇಕು? ನಿತ್ಯವೂ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೇಕೆ ಒಗೆಯಬೇಕು? ಐರೋಪ್ಯ ನಿವಾಸಿಗಳಿಗಿಂತ ಉಪ್ಪನ್ನು ಏಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೇವಿಸಬೇಕು? ಸಕಾರಣವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ.
43. 'ಯೂನಿಯನ್ ಜಾಕ್' ಎಂಬುದೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಹೆಸರೇಕೆ ಬಂತು?
44. ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಅಮೆರಿಕ, ತುರ್ಕಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಧ್ವಜಲಾಂಛನಗಳು ಯಾವುವು? ಭಾರತ ರಾಷ್ಟ್ರದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧ್ವಜವೆಂಬುದು ಯಾವುದು? ಆ ಚಿಹ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಿದೆಯೇ?
45. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಗುಣವು ಅತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವುದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲರಾ? ಫರಂಗಿಯವನು ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತವನು?
46. ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ 'ಸ್ವದೇಶಿ' ಎಂಬ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಸ್ಪಷ್ಟಗೊಳಿಸಿ. ಇದಕ್ಕೂ 'ಆರ್ಥಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ' (Economic Nationalism) ಎಂಬುದಕ್ಕೂ ಏನು ಭೇದ?
47. ಚರಖಾವ್ರತದ ಆಚರಣೆಗೆ ಇತರರು ಒಡ್ಡುವ ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ಯಾವುವು? ಅಂತಹ ಆಕ್ಷೇಪ ಸಮಾಧಾನಗಳ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಬಲ್ಲರಾ?
48. ಆಯುಧ ನಿಷೇಧದ ವಿಧಿ (Arms Act) ಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಉಚಿತವೆಂದು ನಿಮಗೆ ತೋರುವುದೇ? ಸಕಾರಣವಾಗಿ ಹೇಳಿ.
49. ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನು ಸಾಗಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರೇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ? ಭಾರತೀಯವೆನಿಸುವ ಕಂಪೆನಿಯುಂಟೇ? ಹಡಗುಗಳ ಓಡಾಟದಿಂದ ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆಯೆಷ್ಟಿರಬಹುದು?
50. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ "ರಾಜನು ಸತ್ತರೂ ಸಾಯುವುದಿಲ್ಲ," "ರಾಜನು ನಡೆದಿದ್ದು ದುಷ್ಟವಲ್ಲ" ಎಂಬ ನಾಣ್ಯದಿಗಳುಂಟು. ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವೇನಿರಬಹುದು? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಹುದಾದ "ಯಥಾ ರಾಜಾ ತಥಾ ಪ್ರಜಾಃ," "ಯಥಾ ಪೌರಾ ಸ್ತಥಾ ರಾಷ್ಟ್ರಂ" ಎಂಬ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಏನು ಅರ್ಥ?
51. ಲಿಮಿಟೆಡ್ ಎಂದರೇನು? ಲಿಮಿಟೆಡ್ ಕಂಪೆನಿ ಎಂದಾಗಲೂ, ಲಿಮಿಟೆಡ್ ಮಾನಾರ್ಕಿ ಎಂದಾಗಲೂ ಏನು ಅರ್ಥಭೇದ ತೋರುತ್ತದೆ?
52. ಐರೋಪ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವವು ನೆಲೆಯಾಗಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಯಾವುವು? ಏಷ್ಯಾಖಂಡದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವವು ತೋರಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಯಾವುವು?

53. ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ವರ್ಣಗಳಿಂದರೇನು? ಯಾವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ನಡೆಯುತ್ತವು?
54. ವರಣಾರ್ಥಿಗಳು ಭಂದಸ್ತಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಬಹುದಾದ ಕೃತ್ರಿಮೋಪಾಯಗಳು ಯಾವುವು?
55. ಭಂದಾರ್ಥಿಕಾರವಿದ್ದರೂ ಭಂದೋಗ್ರಹಣ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ತಟಸ್ಥರಾಗಿರುವುದು ಯೋಗ್ಯವಾದುದೇ? ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನೂ ಹಿನ್ನೆಲೆ ವಿಚಾರಮಾಡಿ.
56. ಭಾರತೀಯ ಶಾಸಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಾದವರಿಗೆ ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಕ್ಷೇಪ ಸಮಾಧಾನಗಳೇನು?
57. 'ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್' ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗದವರು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ವ್ಯೂಹಬದ್ಧ ವರ್ಗವಾಗಿರುವ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಪ್ರತಿಕೂಲಗಳೇನು?
58. ಬಹು ಪಕ್ಷದವರ ಅಭಿಮತದಂತೆಯೇ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುವ ಸಂಭವವಿದೆಯೇ? ಅಲ್ಪ ಪಕ್ಷದವರು ವಿಘ್ನಮೂರ್ತಿಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಹೇಗೊದಗುತ್ತವೆ? ಇಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯ ವಿಚಾರ ಹೇಗೆ?
59. ಅಂಚೆ, ರೈಲು, ತಂತಿ ಮುಂತಾದ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರಗ್ರಸ್ತವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮೇಲು ಕೀಳುಗಳೇನು? ಖಾಸಗಿ ಪೌರ ಸಂಘಗಳಿಂದ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಗುಣದೋಷಗಳು ಏನು?
60. ನೀರು, ಹಾಲು, ತುಪ್ಪಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ನಗರ ನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆಯವರೇ ಸಭಾ ಗ್ರಸ್ತ ಅಥವಾ ನಗರಮಾನ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಾಪರ ಪಕ್ಷಗಳ ವಾದವು ಹೇಗೆ? ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?
61. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಋಣವೆಷ್ಟು? ಋಣ ವೃದ್ಧಿಯಾದುದು ಹೇಗೆ?
62. ಸೆರೆಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಕ್ಷೇಪ ಸಮಾಧಾನಗಳೇನು?
63. ಸ್ಪರ್ಧಿತ ಶಕ್ತಿಗಾಗಿ ಶಸ್ತ್ರಧಾರಿಯಾಗಿ ಹೊರಟು ಪ್ರಾಣವನ್ನರ್ಪಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುವ ಅಂಶವು ಅಧಿಕಾರವೆನಿಸುವುದು ಯಾವಾಗ? ಕರ್ತವ್ಯವೆನಿಸುವುದು ಯಾವಾಗ? ಚಮೂ ಶಿಕ್ಷಣವು ಪೌರರಿಗೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ವಿಧಿತವಾಗಿರುವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ.
64. ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು ನಿಷೇಧಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಠಿಣತಮವಾದ ದಂಡನೆಗಾಗಿ ಏನನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಹುದು?
65. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ನ್ಯಾಯವಿದೆ?

66. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ನೀತಿಯೇ ಅಡಿಗಲ್ಲೆಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಶಿಕ್ಷಣವಿಲ್ಲದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರತಕ್ಕದ್ದೇ? ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಗುರಿಯೇನು?
67. ಸ್ವರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ತೋರಬಹುದಾದ ಆತಂಕಗಳೂ ಆಪತ್ತುಗಳೂ ಯಾವುವು?
68. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ನೋಡಿರುವಿರಾ? ಅವರ ಕೆಲಸದ ಪರಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಬಲ್ಲಿರಾ?
69. ನೇಪಾಲ ದೇಶಕ್ಕೂ ಇತರ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಪದವಿ ಗೌರವಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನು?
70. ನೆರೆಮನೆಯವರು ಹೊಲಸನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಎಸೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನೀವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯವೇನು?
71. ಸರಕಾರದ ವರದಿಗಳನ್ನೋ, ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೋ ಹುಡುಕಿ ಈ ಅಂಶಗಳೆಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಿ:-

- (1) ಕಳೆದ ವರ್ಷ ತರಿಗೆಗಳಿಂದ ಆದ ಉತ್ಪತ್ತಿ.
- (2) ರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿಯೂ ಬಡ್ಡಿಗಾಗಿಯೂ ನಡೆದ ವೆಚ್ಚ.
- (3) 'ಹೋಂ ಛಾರ್ಜ್' ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಛಾರ್ಜ್ ಎಂಬ ಅಂಶ.
- (4) ಜನಶಿಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿ ನಡೆದ ವೆಚ್ಚ.

72. ಪ್ರತಿಫಲರೂಪವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗದ ಜನಸೇವಾ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಯಾವುವು?
73. ಗಣರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ?
74. ಗಣರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಸೇವಕರಿಗೆ ಸನ್ಮಾನಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು?
75. ವರ್ಣಭೇದ, ವರ್ಣವೈಷಮ್ಯವೆಂಬುದೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವೇನು?
76. ಭಾರತವರ್ಷವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ? ಭಾರತೀಯರು ನೆಲೆಸಬಹುದಾದ ಹೊರಗಿನ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಯಾವುವು?
77. "ಸ್ವರಾಜ್ಯ" ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಭಾರತೀಯ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಏನು ನೀಡಬೇಕು?
78. ಜಂಟಿ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಸಮಿತಿಯ ಅಥವಾ ಸೂತನವಾಗಿ ತೋರಲಿರುವ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಶಾಸನದ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೇನು?
79. ವಾಟರ್ಲೂ ಕದನದ ಜಯಸಿದ್ಧಿಗೆ ಈಟನ್, ರೆಗ್ನಿ ಮುಂತಾದ ಶಾಲೆಗಳ ಕ್ರೀಡಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿಭಾರವು ನಿರ್ಮಿತವಾಯಿತೆಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೇನು?

80. ಯುದ್ಧವೇ ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳು ತೋರಬಹುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ.
81. ಭಾರತೀಯರ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ದಿ ವಿಲಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಅಭಿರುಚಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿವೆಯೆನ್ನುವುದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ.
82. ನಿಮ್ಮ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಕಡುಬಡವನಾರು? ಆತನ ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಪರಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ.
83. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಮತ್ತು ವಾರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ. ಅವು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೆಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸುತ್ತವೆ?
84. ಸೊಪರ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚಿನ ವರಮಾನದ ತೆರಿಗೆಯೆಂಬುದೇನು? ಅದರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವೇನು?
85. ಭರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬಾಲಕನಿಗೂ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಜನ ಬಡವರು ನಿತ್ಯವೂ ಸಾರಾಯಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮದ್ಯಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ತಥ್ಯಾಂಶವೆಷ್ಟು?
86. ಲಂಗ್‌ಶ್ವೇಸ್, ಮ್ಯಾನ್ಡೋಲ್ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳೇನು? ಅವು ಏತಕ್ಕೆ?
87. ನಿಮ್ಮ ಊರಿನ ಚರಂಡಿಯ ನೀರಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ? ಚರಂಡಿಯ ಕಶ್ಚಲವನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆಯೇ? ಕೊಚ್ಚಿ ನೀರೆಲ್ಲವೂ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಸೇರಿಬಿಡಲೆಂದು ಚರಂಡಿಗಳ ನೀರನ್ನು ಸಮೀಪದ ನದಿಗೆ ಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ?
88. ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವಾಗ ಆರೋಗ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯಾವ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಬೇಕು? ಹೊಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಲು ಯಾವ ಏರ್ಪಾಟನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು? ಮನೆಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಯಾವ ಗಿಡಮರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು?
89. ಯಾವುದಾದರೂ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿರುವಿರಾ? ನ್ಯಾಯಪೀಠಕ್ಕೆ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ಯಾವುವು?
90. 'ಮ್ಯೂಸಿಯಂ' ಅಥವಾ ಚಿತ್ರವಗ್ತಶಾಲೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಹಣದಿಂದ ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವೇನು?
91. ನಾಗರಹಾವುಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತೋರಿದವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವೆಂದು ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ತೋರುವುದು?

92. ನಿಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅಥವಾ ನಡೆಯಬಹುದಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಯಾವುದು? ದೂರಸ್ಥಲದ ವ್ಯಾಪಾರದ ಮೇಲೆ ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಭಾರವೆಷ್ಟಿರುವುದು? ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡುವ ಸಹಾಯವೇನು?
93. ಭಾರತೀಯರಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷುಕತನಕ್ಕೂ ಭಂಡತನಕ್ಕೂ ಭೇದವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ತಥ್ಯವೇ? ವಿಚಾರಮಾಡಿ.
94. ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಮೇರೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಬೇಕು? ಅದರಲ್ಲಿ ನೀವು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ನ್ಯಾಯವೇನು?
95. ನಿಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೋ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೋ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಸರಿದೂಗುವ ಪರ ರಾಷ್ಟ್ರ ಯಾವುದು? ಆಯ ವ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ಕಾಣುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ.
96. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಥಲವೆಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? ಮಹಾಜನರ ಸಭೆಯೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವಾಗ?
97. ಭಾರತೀಯ ದೇಶಭಕ್ತಿಗೂ ಇತರ ದೇಶೀಯರ ದೇಶಭಕ್ತಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವುಂಟೇ? ಒಟ್ಟು ಮಾನವರಾಶಿಯ ಮೇಲ್ಮಿಗಾಗಿ ದಾನಮಾಡಿರುವವರ ಹೆಸರು ವ್ಯತ್ಯಾಂತಗಳು ಯಾವುವಾದರೂ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?
98. ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೇನು? ಭಾರತೀಯ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಭೇದಗಳುಂಟೇ? ವಿಚಾರಮಾಡಿ.
99. ವಿರಾಮಕ್ಕೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೂ ಏನು ಭೇದ? ವಿರಾಮ ಕಾಲವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಳೆಯತಕ್ಕದ್ದು?
100. ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯೆಂದರೇನು?

3. ಪರಿಭಾಷಾ ಶಬ್ದಗಳು

[ಕನ್ನಡದ ರೂಢಿಯೇ ಬೇರೆ, ಇಂಗ್ಲೀಷು ರೂಢಿಯೇ ಬೇರೆಯಾದುದರಿಂದ ಈ ಕೋಶ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ತೊಡಕುಂಟು. ಕೆಲವು ಇಂಗ್ಲೀಷು ಶಬ್ದ ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ವಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶಿಷ್ಟಾರ್ಥಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ವಿಧಿ, ಉಪಾಯ, ಸಮಾಧಾನ' ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳಂತೆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ 'State, Right, Social' ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಶಬ್ದಗಳು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷು ರೂಢಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೋಲುವ ಕನ್ನಡ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ತೋರಿಕೊಳ್ಳದಿರುವ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು.]

A

Absence—ಅಭಾವ.

Absolute Sovereignty—ಅಕುಂಠಿತ

ಸ್ವಾಮ್ಯ, ಸರ್ವ ಸ್ವಾಮ್ಯ.

Absolute Monarchy—ನಿರಂಕುಶ

ರಾಜತ್ವ.

Absorbed—ಲೀನ.

Abundance—ಸಮೃದ್ಧಿ, ಯಥೇಷ್ಟತಾ.

Accounts—ಬೊಕ್ಕಸದ ಲೆಕ್ಕ.

Accused—ಆಪಾದಿತ.

Accusation—ಆರೋಪಣೆ, ಆಪಾದನೆ.

Administration—ಆಡಳಿತ, ಆಳಿಕೆ.

Admiral—ನೌಕಾಧಿಪತಿ.

Agent—ನಿಯೋಗಿ.

Air Force—ವಿಮಾನ ಬಲ, ಆಕಾಶ ಸೈನ್ಯ.

Air Park—ವಿಮಾನ ಗುಲ್ಮ.

Ambassador—ರಾಯಭಾರಿ, ದೂತ.

Amendment—ತಿದ್ದುಪಡಿ.

Analysis—ವಿಷಯ ವಿಭಾಗ, ಅಂಶಚ್ಛೇದ.

Answer—ಸಮಾಧಾನ, ಉತ್ತರ.

Applicant—ಅರ್ಥಿ, ಉಮೇದುವಾರ.

Application—ಪ್ರಯತ್ನ.

Aristocrat—ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜಾತ.

Aristocracy—ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜಾತ ಪ್ರಭುತ್ವ.

Art—ಕಲೆ.

Assent—ಸಮ್ಮತಿ.

Association—ಸಂಘ.

Attribute—ಲಕ್ಷಣ.

Autocracy—ಸ್ವಚ್ಛಂದ ಪ್ರಭುತ್ವ.

Autonomy—ಸ್ವಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹ.

Average—ಸರಾಸರಿ.

Awakening—ಜಾಗೃತಿ.

B

- Belief—ವಿಶ್ವಾಸ, ನಂಬಿಕೆ.
 Bills—ಮಸೂದೆಗಳು.
 British Commonwealth—ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಮುದಾಯಬಂಧ.
 Bureaucracy—ನೌಕರಸಾಹಿ.
 Bye-Election—ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ವರಣ, ತತ್ಪಲ ವರಣ.

C

- Camp—ಶಿಬಿರ, ಬಿಡಾರ.
 Candidate—ವರಣಾರ್ಥಿ, ವರಣೀಚ್ಛು.
 Cantonment—ಪಡವೀಡು.
 Capital—ಬಂಡವಾಳ, ಮೂಲಧನ.
 Cause—ಹೇತು, ಕಾರಣ, ಮೂಲ.
 Censor—ಪರೀಕ್ಷಕಾಧಿಕಾರಿ.
 Census—ಖಾನೇಷುಮಾರಿ, ಜನಗಣತಿ.
 Centralized—ಕೇಂದ್ರೀಭೂತ, ಸಂಕೃಷ್ಟ.
 Change—ಪರಿವರ್ತನೆ, ಬದಲು.
 Chief Justice—ನ್ಯಾಯಾಧ್ಯಕ್ಷ.
 Chief Secretary—ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.
 Circulation—ಚಲಾವಣೆ.
 Civil List—ಅರಮನೆ ವೆಚ್ಚ.
 Civilization—ಸಭ್ಯತೆ (ನಾಗರಿಕತೆ).
 Civil Rights—ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಗಳು.
 Civil War—ಅಂತಃಕಲಹ, ಯಾದವೀ ಕಲಹ, ಸ್ವಯಂಭವ ಕಲಹ.
 Civic Discipline—ಪೌರಶಿಸ್ತಿ.

Civic Rights and Duties—ಪೌರಾಧಿಕಾರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು.

- City—ನಗರ.
 Citizenship—ಪೌರತಾ, ಪೌರ ಪದವಿ.
 Class—ವರ್ಗ.
 Clemency—ಕನಿಕರ.
 Clerk—ಕರಣಿಕ.
 Clubs—ವಿಹಾರ ಮಂದಿರಗಳು.
 Code of Laws—ವಿಧಿಕೋಶ, ವಿಧಿಸಂಪ್ರದ.
 Colleague—ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ.
 Colour Conflict—ವರ್ಣ ಸಂಘರ್ಷಣೆ, ವರ್ಣ ವೈಷಮ್ಯ.
 Colour Problem—ವರ್ಣ ಸಮಸ್ಯೆ.
 Colony—ನಿಲಸು.
 Comfort—ನಿಮ್ಮದಿ.
 Commander-in-Chief—ಸಮಸ್ತ ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿ.
 Competition—ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಪೈಪೋಟಿ, ಪೋಟಾಪೋಟಿ.
 Composition—ರಚನೆ, ಸಂಯೋಜನೆ.
 Compulsion—ಬಲವಂಶಂಧ, ಬಲವಂತ.
 Compulsory Duties—ಅನಿವಾರ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು.
 Compulsory Military Training—ಬಲವಂತ ಚಮೂ ಶಿಕ್ಷಣ.
 Conclusion—ಇತ್ಯರ್ಥ, ನಿರ್ದೇಶ.
 Conference—ಸಮ್ಮೇಳನ.
 Confidence—ವಿಶ್ವಾಸ, ನಂಬಿಕೆ.

Confederation—ಸಮುದಾಯಬಂಧ.
 Confusion—ಭ್ರಾಂತಿ, ವೈಕಲ್ಯ.
 Conservancy Issues—ಹಿತ್ತಿಲ
 ಸಮಸ್ಯೆಗಳು.
 Constitution—ಬಂಧ, ಅಂಗಾಂಗ
 ಸಂಯೋಜನೆ, ಸ್ವರೂಪ.
 Constituency—ವರಣಕ್ಷೇತ್ರ.
 Constitutional—ಕ್ರಮಬದ್ಧ, ವಿಧಿಬದ್ಧ.
 Conscience—ಅಂತರಾತ್ಮ, ಅಂತಃಕರಣ.
 Consciousness—ಪ್ರಜ್ಞೆ.
 Convention—ಸಂಪ್ರದಾಯ.
 Co-operation—ಸಹಕಾರ.
 Cost of Living—ಜೀವನದ ಕಷ್ಟ.
 Crime—ಅಪರಾಧ, ಸಾಹಸ.
 Criminal—ಅಪರಾಧಿ.
 Crusades—ಶಿಲುಬೆ ಯುದ್ಧಗಳು.
 Culture—ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ವಿದಗ್ಧತಾ.
 Cultural Unity—ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಏಕೈಕತೆ.
 Cultural Conflict—ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ
 ಘರ್ಷಣೆ.

D

Dais—ವೇದಿಕೆ.
 Dark Ages—ಅಂಧಕಾರ ಯುಗ.
 Debt—ಬಾಡ, ಸಾಲ.
 Decentralized—ವಿಕೇಂದ್ರ, ಪೃಥ್ವೀಕೃತ.
 Defence of the Realm Act—
 ಆಪದಕ್ಷೇಪಣೆಯ ವಿಧಿ.
 Delay—ವಿಕಂಬ.

Deliberation—ಸಮಾಲೋಚನೆ, ಮಂತ್ರಾ
 ಲೋಚನೆ.
 Demand—ಆದರ.
 Democracy—ಜನಸತ್ತಾಮ್ಯ.
 Department—ಶಾಖೆ.
 Deputies—ನಿಯೋಗಿಗಳು.
 Dependency—ಅಶ್ರಿತ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಅಧೀನ
 ಭುಕ್ತಿ.
 Deterrent—ನಿವಾರಕ.
 Despotism—ಸ್ವೇಚ್ಛಾ ಪ್ರವರ್ತನೆ.
 Development Departments—ರಾಷ್ಟ್ರ
 ವರ್ಧಕ ಶಾಖೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರಕ
 ಶಾಖೆ.
 Diarchy—ದ್ವಿಮುಖ ಸರ್ಕಾರ.
 Dictatorship—ಏಕನಾಯಕತ್ವ.
 Direct—ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.
 Discipline—ಶಿಸ್ತಿ.
 Discretionary Duties—ವಿಚ್ಛಿಂಕ
 ಕರ್ತವ್ಯಗಳು.
 Dissolution—ಮುಕ್ತಾಯ.
 Distribution—ವಿಭಜನೆ.
 District Boards—ಜಿಲ್ಲಾ ಸಭೆಗಳು.
 Division—ವಿಭಾಗ, ವಿಭಜನೆ.
 Divorce—ವಿಚ್ಛೇದ, ವಿಚ್ಛಿತ್ತಿ.
 Dockyards—ನೌಕಾಶ್ರಯ, ನೌಕಾ
 ನಿರ್ಮಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರ.
 Documentary Form—ಪತ್ರರೂಪ,
 ಪತ್ರಸ್ಥ.

Doubtful—ಸಂದಿಗ್ಧ, ಶಂಕಾವಿಷ್ಣು.

Duration (of Council)—ಜೀವಿತ ಕಾಲ.

E

Economic View-point—ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿ.

Economic Self-Sufficiency—ಆರ್ಥಿಕ ಪೂರ್ಣತಾ.

Economic Plenty—ಸಮೃದ್ಧಿ, ಸರ್ವಾರ್ಥ ಸಮೃದ್ಧಿ.

Effect—ಪರಿಣಾಮ, ಫಲಿತ.

Efficiency—ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ದಕ್ಷತೆ.

Effort—ಉದ್ಯಮ, ಪ್ರಯತ್ನ.

Election—ವರಣ.

., Methods—ವರಣ ವಿಧಾನಗಳು.

Electorate—ವರಣದಾತರು, ವರಣ ಕರ್ತರು.

Electoral Divisions—ವರಣ ವಿಭಾಗ, ವರಣ ಕ್ಷೇತ್ರ.

Elementary Rights—ಆಧಾರಭೂತ ಅಥವಾ ಮೂಲಾಧಿಕಾರಗಳು.

Elementary Duties—ಮೂಲ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು.

Engineer—ಯಂತ್ರ ನಿರ್ವಾಹಕ.

Enjoyment—ಅನುಭೋಗ.

Environment—ಪರಿಸ್ಥಿತಿ.

Equality—ಸಮತ್ವ, ಸಾಮ್ಯ.

Equilibrium—ಸಮತೂಲಿಸ್ಥಿತಿ.

Establish—ಸ್ಥಾಪಿಸು, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸು.

Exception—ಅಪವಾದ.

Executive—ಕಾರ್ಯಾಂಗ.

Expectation—ನಿರೀಕ್ಷೆ.

Expression—ವಾಕ್.

F

Fact—ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ, ವಾಸ್ತವ, ಸಂಗತಿ.

Factory—ಕಾರ್ಖಾನೆ.

Family—ಕುಟುಂಬ, ಮನೆ.

Fanaticism—ನಿಷ್ಠಾ ವೈಪರೀತ್ಯ.

Feature—ಲಕ್ಷಣ.

Federation—ವ್ಯೂಹನ, ವ್ಯೂಹ.

Finance—ಆಯ ವ್ಯಯ.

Fine Arts—ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳು.

Fixed by Law—ವಿಧಿನಿಶ್ಚಿತ.

Form—ರೂಪ.

Fragmentation—ಭಿದ್ರೀಕರಣ.

Fragmented Holdings—ಶತಕಿಛ್ಚದ್ಧ ವೃತ್ತಿಗಳು.

Franchise—ವರಣಾಧಿಕಾರ.

Free—ಉಚಿತ, ಸ್ವತಂತ್ರ.

Free Competition—ನಿರಾತಂಕ ಸ್ಪರ್ಧೆ.

Functional Division—ಕರ್ತವ್ಯ ವಿಭಾಗ, ವಿಷಯ ವಿಭಾಗ.

Fundamental—ಮೂಲ, ಆಧಾರಭೂತ.

G

Goal—ಲಕ್ಷ್ಯ, ಗುರಿ.

Government—ಆಡಳಿತ, ಸರ್ಕಾರ.

Governor—ಭೋಗಪತಿ.

Governor-General—ಭೋಗಾಧಿಪತಿ.

„ „ in Council—
ಸಭಾಯುಕ್ತ ಭೋಗಾಧಿಪತಿ.

H

Hamlet—ಕುಗ್ರಾಮ.

Harbour—ಬಂದರು, ರೇವು,
ನೌಕಾಶ್ರಯ.

Harmony—ಸಂಯೋಗ, ಸಂಕುಲ
ಸಂಯೋಗ.

Hobby—ಹವ್ಯಾಸ.

Holding—ವೃತ್ತಿ.

Homogeneous—ಏಕರೂಪ, ಏಕರೀತಿ.

Honorary Magistrate—ಗೌರವ
ದಂಡಾಧಿಕಾರಿಗಳು.

Honour—ಸನ್ಮಾನ, ಗೌರವ.

I

Ideal—ಆವರ್ತ.

Illegitimacy—ವೈಜಾತ್ಯ.

Illusion—ಮೋಹ, ಭ್ರಾಂತಿ.

Incidence of 'Taxation—ತೆರಿಗೆಗಳ
ಭಾರಮಾನ.

Income-tax—ವರಮಾನದ ತೆರಿಗೆ.

Indirect—ಪರೋಕ್ಷ, ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.

Individualism—ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ,
ವ್ಯಕ್ತಿವಾದ.

Indifference—ಔದಾಸೀನ್ಯ, ಅಸದ್ದೆ.

Indebted—ಋಣಗ್ರಸ್ತ.

Industrial Arts—ಕುಶಲ ಕಲೆಗಳು.

Industrial Chaos—ಔದ್ಯೋಗಿಕ
ಕಲ್ಮೋಲ.

Industrial Revolution—ಔದ್ಯೋಗಿಕ
ಪರಿವರ್ತನೆ.

Inevitable—ಅನಿವಾರ್ಯ.

Initiative—ಆರಂಭಾಧಿಕಾರ,
ಪ್ರವೇಶಾಧಿಕಾರ.

Influence—ಪ್ರಭಾವ, ಮಹಿಮೆ.

In-sanitary—ಕಶ್ಮಲ ಧೂಷಿತ, ರೋಗಾ
ಕರ್ಷಕ.

Institution—ಸಂಸ್ಥೆ.

Insurance—ವಿಮೆ.

Insufficient Nutrition—ಅಲ್ಪಾಹಾರ.

Interest—ಆಸಕ್ತಿ, ಬಡ್ಡಿ.

Interpellatory—ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರ.

International—ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ.

Irrigation—ನೀರಾವರಿ.

Irrelevant—ಅಸಂಬಂಧ, ಅಪ್ರಸ್ತುತ.

J

Joint Committee—ಜಂಟಿ ಸಮಿತಿ.

„ Family—ಅವಿಭಕ್ತ ಕುಟುಂಬ.

„ Secretary—ಜಂಟಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.

Judiciary—ನ್ಯಾಯಾಂಗ.

Judgment—ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿ, ನ್ಯಾಯ
ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ.

Jurisdiction—ಅಧಿಕಾರಕ್ಷೇತ್ರ.

L

- Labour Problems—ಕಾರ್ಯಕ ವರ್ಗ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು.
- Labour Unions—ಕಾರ್ಯಕ ವರ್ಗ ಸಂಘ, ಕೂಲಿಗಾರ ಕೂಟ, ಜೀತಗಾರ ಗುಂಪು.
- Leisure—ನಿರಾಮ.
- Legislature—ಶಾಸಕಾಂಗ.
- Legislation—ಶಾಸನ ರಚನೆ.
- Legislative Assembly—ಶಾಸಕ ಸಭೆ.
- Life Period—ಆಯುಷ್ಯ, ಜೀವಿತ ಕಾಲ.
- Livelihood—ಉಪಜೀವನ, ವೃತ್ತಿ, ಜೀವಿಕೆ.
- Local—ಸ್ಥಳೀಯ.
- Lock out—ಕೆವಾಟಿಬಂಧನ.
- Loyalty—ಭಕ್ತಿ.

M

- Magistracy—ದಂಡಧಾರಿ ವರ್ಗ, ದಂಡಾಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ.
- Major—ಹಿರಿಯ.
- Majority—ಬಹುಪಕ್ಷ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾ ಬಲ.
- Malnutrition—ಅಪಾಹಾರ.
- Mandated Territory—ದತ್ತಭುಕ್ತಿ.
- Manual Work—ಕಾರ್ಯಕ.
- Manufactured Products—ಸಿದ್ಧ ಸರಕು.
- Materials—ಸಾಮಗ್ರಿ.
- Means of Communication—ಸಮಾಚಾರ ವಾಹಕ ಸಾಮಗ್ರಿ.

Means of Transport—ವಾಹಕ ಸಾಮಗ್ರಿ.

- Melody—ಮಾಧುರ್ಯ, ಮೃದು ಮಧುರ.
- Membership—ಸದಸ್ಯತ್ವ.
- Mercy—ಕನಕರ.
- Migration—ವಲಸೆಹೋಗು, ಕ್ಷೇತ್ರಾಂತರ ಗಮನ.
- Military Training—ಚಮೂ ಶಿಕ್ಷಣ.
- Discipline—ಯೋಧಶಿಷ್ಟಿ.
- Mill—ಗಿರಣಿ.
- Minimum—ಕನಿಷ್ಠಾಂಶ.
- Minor—ಕಿರಿಯ.
- Minority—ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾಕ, ಅಲ್ಪಪಕ್ಷ.
- Monarchy—ರಾಜತ್ವ.
- Monopoly—ಸರ್ವಗ್ರಾಸ, ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ಕ್ಷೇತ್ರ.

- Movement—ಸಂಚಾರ, ಆಂದೋಲನ.
- Municipality—ನಗರನಿರ್ವಾಹ ಸಭೆ.
- Museum—ಚಿತ್ರವಸ್ತು ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ.
- Mutual—ಅನಿರೋಧ, ಪರಸ್ಪರ.

N

- Narrow Outlook—ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿ.
- Nationalism—ರಾಷ್ಟ್ರಭಕ್ತಿ.
- Nation-Building Departments—ರಾಷ್ಟ್ರವರ್ಧಕ ಶಾಖೆಗಳು.
- Natural Rights—ಸಹಜಸಿದ್ಧ ಅಥವಾ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ಅಧಿಕಾರಗಳು.

Navy—ನೌಕಾಬಲ, ಜಲಬಲ.

Negotiation—ಸಂಧಾನ.

Neutrality—ಅನಾಸಕ್ತಿ, ತಾಟಸ್ಥ್ಯ.

Nominated—ನಿಯುಕ್ತ, ನಿಯಮಿತ.

Non-Co-operation—ಅಸಹಕಾರ.

O

Objection—ಆಕ್ಷೇಪ.

Obstacle—ಎಡರು, ತಡೆ, ನಿರ್ಭಯ, ಆತಂಕ.

Obstructive Tactics—ಮುಷ್ಕರ
ಸಂಧಾನ.

Occupation—ಜೀವಿಕ, ಕಾಯಕ,
ಜೀವನೋದ್ಯೋಗ, ಜೀವನೋಪಾಯ.

Office—ಕಾರ್ಯಾಲಯ.

Officer—ಅಧಿಕಾರಿ.

Old Age Pensions—ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ವೇತನ,
ವೃದ್ಧಾಶನ, ಮುಖನ ವೇತನ.

Oligarchy—ಅಲ್ಪಜನಾಧಿಪತ್ಯ.

Opinion—ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಅಭಿಮತ,
ಭಂಡೆ.

Opposition—ವಿರೋಧ, ಪ್ರತಿಪಕ್ಷ.

Oppressive—ಅತಿ ಭಾರ.

Optional—ಐಚ್ಛಿಕ.

Order—ಕ್ರಮ, ಆಜ್ಞೆ.

Ordinance—ನಿಬಂಧನೆ.

Organization—ವ್ಯವಸ್ಥೆ.

Owner—ಮಾಲೀಕ, ಯಜಮಾನ.

Over Government—ಅತ್ಯಧಿಕಾರ
' ನಿರ್ವಾಹ.

P

Pacific—ಶಾಂತ, ಶಾಂತಿಪ್ರಧಾನ.

Party—ಪಕ್ಷ, ಕಕ್ಷೆ.

Patriotism—ದೇಶಭಕ್ತಿ.

Peace—ಶಾಂತಿ.

Pension—ವಿಶ್ರಾಂತಿ ವೇತನ.

People—ಜನ, ಪ್ರಜೆ.

Permanent—ಸ್ಥಿರ, ಭದ್ರ, ನಿತ್ಯ.

Person—ವ್ಯಕ್ತಿ.

Pitfall—ವಿಪತ್ತು, ಆತಂಕ.

Platform—ವೇದಿಕೆ.

Police—ಚೋರಗ್ರಾಹಕ,
ಕಂಟಕಗ್ರಾಹಿ.

Policy—ನೀತಿ, ವ್ಯವಹಾರ.

Politics—ರಾಷ್ಟ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರ, ರಾಷ್ಟ್ರ ನೀತಿ.

Polity—ನಯ, ನೀತಿ.

Portfolio—ಪತ್ರಪೇಟಿಕಾ.

Presence—ಸಮುಖ.

President—ಅಧ್ಯಕ್ಷ, ಸರ್ವಾಧ್ಯಕ್ಷ,
ರಾಜಾಧ್ಯಕ್ಷ.

Press—ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕಾ ಸಮೂಹ.

Pretext—ನೆಪ, ನಿಮಿತ್ತ, ವ್ಯಾಜ.

Prevention—ನಿವಾರಣೆ.

Previous—ಪೂರ್ವ.

Private Citizen—ಖಾಸಗಿ ಪೌರ.

Problem—ಸಮಸ್ಯೆ.

Procedure—ವಿಧಾನ, ಕ್ರಮ.

Profession—ಜೀವಿಕೆ, ಉದ್ಯೋಗ,
ಕೆಲಸವೃತ್ತಿ.

Progress—ಪ್ರಗತಿ, ಮೇಲ್ಮೆ.

Prohibition—ಮಧ್ಯಪಾನ ನಿರೋಧ.

Property—ಸ್ವತ್ತು, ಮುತ್ತು.

Proprietor—ಯಜಮಾನ, ಮಾಲೀಕ,
ಸ್ವಾಮಿ.

Protection—ರಕ್ಷಣೆ.

Province—ಪ್ರದೇಶ.

Public Debt—ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಾಲ,
ರಾಷ್ಟ್ರಬಾಡ.

Public Property—ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವತ್ತು,
ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ವತ್ತು.

Public Opinion—ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯ,
ಜನಸದಾಭಿಪ್ರಾಯ.

Punishment—ದಂಡನೆ, ಶಿಕ್ಷೆ.

R

Raw Material—ಸಾಧಕ ಸಾಮಗ್ರಿ.

Realm—ರಾಷ್ಟ್ರ.

Realization—ಸಿದ್ಧಿ, ಪ್ರಾಪ್ತಿ.

Records—ಪತ್ರಕೋಶ, ಕಡತ.

Reform—ಸುಸ್ಕಾರ, ಶುದ್ಧಿ, ಸುಧಾರಣೆ.

Reformative—ಸುಸ್ಕಾರಕ.

Referendum—ಜನ ವಿಶ್ವಾಸ ಪರೀಕ್ಷೆ.

Regional Division—ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಭಾಗ.

Regulation—ನಿಬಂಧನೆ.

Relative—ಸಾಪೇಕ್ಷಕ.

Repetition—ಪುನರುಕ್ತಿ.

Republic—ಗಣರಾಷ್ಟ್ರ,
ರಾಜರಹಿತ ರಾಷ್ಟ್ರ.

Representation—ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ, ತೋರಿಕೆ.

Research—ಪರಿಶೋಧನೆ.

Resistance—ನಿರೋಧ.

Responsibility—ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ,
ಉತ್ತರವಾದಿತ್ವ, ಜವಾಬ್ದಾರಿತನ.

Resolution—ನಿರ್ಣಯ, ಸಂಕಲ್ಪ, ನಿರ್ಧಾರ,
ನಿಷ್ಕರ್ಷೆ.

Rest—ವಿಶ್ರಾಂತಿ.

Restraints—ಮಿತಿ, ಎಲ್ಲೆ.

Retaliation—ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ.

Revenue—ಹುಟ್ಟುವಳಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಾ-
ದಾಯ.

Revolution—ಪರಿವರ್ತನೆ, ಕ್ರಾಂತಿ,
ಪ್ರಳಯ.

Rights—ಅಧಿಕಾರಗಳು.

Royal Assent—ರಾಜಸಮ್ಮತಿ.

„ Presence—ರಾಜಸಮುಖ.

Rule—ಆಳಿಕೆ, ನಿಯಮ.

S

Sanitation—ನೈರ್ಮಲ್ಯ ಸ್ಥಿತಿ.

Science—ಶಾಸ್ತ್ರ.

Section—ವಿಭಾಗ, ವಿಭಾಗ.

Security—ಕ್ಷೇಮ.

Secretary—ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ.

Secretariat—ರಾಯನ ಪರಿವಾರ,
ರಾಯನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ.

Sedition—ರಾಷ್ಟ್ರದ್ರೋಹ ಪ್ರೇರಣೆ.

Self-Reliance—ಆತ್ಮನಂಬನೆ.

Self-Sufficiency—ಸ್ವಸಂಪೂರ್ಣ.

Ship Money—ಹಡಗಿನ ಹಣ.

Slavery—ದಾಸ್ಯ, ಗುಲಾಮತನ.

Slums—ನಗರ ನರಕ.

Social—ಸಾಮಾಜಿಕ.

Socialism—ಸರ್ವಸಾಮ್ಯ ವಾದ.

Solution—ಪೂರಣ, ಪರಿಹಾರ,
ಸಮಾಧಾನ.

Sovereignty—ಸ್ವಾಮ್ಯ.

Speaker—ಸಭಾವತಿ.

Speech from the Throne—ರಾಜ
ಭಾಷಣ.

Special—ವಿಶಿಷ್ಟ.

State—ರಾಷ್ಟ್ರ.

State Monopoly—ರಾಷ್ಟ್ರಗ್ರಸ್ತ,
ರಾಷ್ಟ್ರಮಾನ್ಯ.

State Secret—ರಾಷ್ಟ್ರ ರಹಸ್ಯ.

Statesman—ರಾಷ್ಟ್ರಕರ್ತ.

Status—ಪದವಿ.

Statute—ಕಾನೂನು.

Strike—ಮುಷ್ಕರ.

Subjects—ವಿಷಯಗಳು, ಪ್ರಜೆಗಳು.

Supreme—ಸರ್ವ ಶ್ರೇಷ್ಠ.

Surgery—ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸಾ.

Symbol—ಸಂಕೇತ.

T

Tactics—ಸಂಧಾನ.

Tax—ತರಿಗೆ.

Tenderness—ಕೋಮಲತೆ, ಮಾದರ್ವ,
ಸೂಕ್ಷ್ಮ.

Theory—ವಾದ.

Tolerance—ಸಹನೆ, ಸಹಿಷ್ಣುತೆ.

Transformation—ಪರಿವರ್ತನೆ,
ರೂಪಾಂತರಕರಣ.

Transport Trade—ವಹನ ವ್ಯಾಪಾರ,
ವಾಹಕ ವ್ಯಾಪಾರ, ವಾಹಕೋದ್ಯೋಗ.

Treason—ದ್ರೋಹ.

Treasure—ನಿಕ್ಷೇಪ.

Treasury—ಕೋಶ, ಬೆಂಕಸ್ತ.

Tyranny—ನಿಷ್ಕುರ ಶಾಸನ,
ಕಠೋರ ಶಾಸನ.

U

Ultimatum—ವೀರ ನಿರೂಪ.

Unanimous—ಏಕಕಂಠ, ಏಕಮತ.

Unavoidable—ಅನಿವಾರ್ಯ.

Unconstitutional—ಕ್ರಮ ವಿರುದ್ಧ.

Underground Drains—ಸುರಂಗದ
ಚರಂಡಿ, ಗುಪ್ತಗಾಮಿ ಚರಂಡಿ.

Underworld—ನಗರ ನರಕ.

Unemployment Insurance—
ನಿರುದ್ಯೋಗ ವಿಮೆ.

Unification—ಏಕೈಕತಾ ಸಾಧನೆ,
ಏಕೈಕತಾ ಸಿದ್ಧಿ.

Uniformity—ಏಕರೀತಿ, ಏಕರೂಪ.

Union—ಏಕಮತ್ಯ.

Unitary—ಏಕೀಭೂತ.

Unity—ಏಕೈಕ.

Universality—ಸರ್ವಗ್ರಾಹ್ಯ.

Unnatural—ಕೃತಕ, ಕೃತ್ರಿಮ, ಅಸಹಜ.

Unreal—ಮಿಥ್ಯ.

Unrest—ಅಶಾಂತಿ, ಅತೃಪ್ತಿ.

Utility—ಪ್ರಯೋಜನ.

V

Vain—ವ್ಯರ್ಥ.

Variety—ವೈವಿಧ್ಯ, ಭಿನ್ನತಾ, ನಾನಾರೀತಿ.

Veto—ನಿಷೇಧಾಧಿಕಾರ.

Vitality—ಚೈತನ್ಯ.

Vote—ಭಂದ.

W

War and Peace—ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹ.

Whip—ಸಂಖ್ಯಾಪೂರಕ, ಗಣಪೂರಕ.

Whites—ಬಿಳಿಯರು.

Z

Zeal—ನಿಷ್ಠೆ.

Zollverein—ಶುಲ್ಕವ್ಯೂಹ, ಶುಲ್ಕಬಂಧ.

4. ಅಕಾರಾದಿ ಸೂಚಿ

[ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ]

	ಪುಟ		ಪುಟ
ಅ		ಇ	
ಅಕ್ಕರ್	69, 79	ಇಕ್ಕಾಲ, ಸರ್ ಮಹಮ್ಮದ್	32
ಅಗ್ನಿವೇಶ	56	ಇಲ್ವರ್ಡ್ ಬಿಲ್	327
ಅರ್ಜುನ	77	ಇರ್ವಿನ್, ಲಾರ್ಡ್	353
ಅಠಾರಾ ಕಚೇರಿ	210	ಇಸ್ಮಾಯಿಲೀ	24
ಅಬ್ಬಾಸೀ ಖಲೀಫರು	58	ಇಸ್ಲಿಂಗ್ಟನ್ ಕಮಿಷನ್	336
ಅಮೃತಸರ	342	ಇಂಗರ್ಸಾಲ್	285
ಅಮೀರ್ ಖುಸ್ರು	25	ಇಂಡಿಯ ಹೌಸ್	165
ಅಯರ್ಸ್ವಿ	329	ಇಂಡಿಯನ್ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್	239
ಅರವಿಂದ ಘೋಷ	330		
ಅರಿಸ್ತಾಟಲ್	79	ಈ	
ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ್ ಖಿಲ್ಜಿ	65, 69	ಈಸು (ನಿಸು)	15, 78
ಅಲ್ಪಿರೂನಿ	82		
ಅಶ್ವಿನಿಕುಮಾರ ದತ್ತ	330	ಉ	
ಅಸಹಕಾರ	343, 345	ಉರ್ದು	25
ಅಹಮ್ಮದೀಯ	24	ಉಮೇಶಚಂದ್ರ ಬಾನರ್ಜಿ	328
ಅಹಲ್ಯಾಬಾಯಿ	79		
ಅಂಗೋರ	350	ಎ	
		ಎಮರ್ಸನ್	319
ಆ		ಎಲಿಸಬೆತ್	79
ಆದಂ	84		
ಆನಂದಾಚಾರ್ಯ	328	ಏ	
ಆನೀ ಬೆಸೆಂಟ್	320, 338	ಎಷ್ಯಾಟಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ	312
ಆರ್ಯಭಟ	58		
ಆರ್ಯ ಸಮಾಜ	286, 317	ಓ	
ಆಲ್ಫಾಟ್	320	ಓಡ್ಡೆಯರ್	341
ಆಲೆನರ್ ಕ್ರಾವೆಲ್	259, 293		
ಆಸಾಡ್, ಅಬುಲ್ ಕಲಾಂ	347	ಕ	
		ಕಶ	97, 261
		ಕನಾದ	57

	ಪುಟ		ಪುಟ
ಕನ್ನಾಟ, ಡ್ಯೂಕ್ ..	346	ಗುರುದಿತ್ ಸಿಂಗ್ ..	336
ಕನ್ನವೆಟಿವ್ ..	144	ಗಿಫೆ ..	79, 319
ಕಪಿಲ ..	57	ಗೋಖಲೆ ..	263, 305, 331, 336
ಕಬೀರ್ ..	78	ಗೋರ್ದನ್, ಸರ್ ಜೇಮ್ಸ್	207
ಕಮೋಯನ್ ..	71	ಗೋಪಾಲನಾಯಕ್ ..	69
ಕರ್ಸನ್, ಲಾರ್ಡ್ ..	330		
ಕಾನಿಮಾರ ..	328	ಚ	
ಕಾಮನ್ವೆಲ್ತ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯ		ಚಕ್ರಗೋಷ್ಠಿ ..	240, 252
ಬಲ್ ..	338	ಚಾಂದ್ ಬೀಬಿ ..	79
ಕಾಳಿದಾಸ ..	21, 70, 71, 77	ಚಾಮರಾಜ ಒಡೆಯರು ..	203
ಕಾರ್ಲೈಲ್ ..	319	ಚಾರ್ಲ್ಸ್, ಹಿರೇ ..	293
ಕ್ಯಾಸಿಂಗ್ ..	170	ಚಿತ್ತರಂಜನ್ ದಾಸ ..	347, 351
ಕ್ಯಾಲ್ವಿನ್ ..	475	ಚಿಪಲಾಣ್ಣರ್, ವಿಷ್ಣು ಶಾಸ್ತ್ರಿ	329
ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ..	328, 344	ಚಿಲ್ಡ್ ಸ್ಟರ್ಡ್ ..	339
ಕಿಚಲು ..	341	ಚೌಧಾಯ ..	129
ಕುಮಾರಿಲ ..	79	ಚೌರಿಚೌರಾ ..	348
ಕುವರ ಲಕ್ಷ್ಮ ..	259		
ಕೆನ್ಯಾಟ ..	292	ಜ	
ಕೇಶವಚಂದ್ರ ಸೇನ ..	315	ಜರದಸ್ತ್ರ ..	15, 29
ಕೈಲಾಸ ದೇವಾಲಯ ..	264	ಜಲಿಯನ್ ವಾಲಾಬಾಗ್ ..	342
ಕೊಮಗಟಮಾರು ..	336	ಜಹಾಂಗೀರ್ ..	74, 76
ಕೋಪೆರ್ನಿಕಸ್ ..	57	ಜಾರ್ಜ್ ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ..	259, 273
		ಜಾನ್ಸನ್ ..	342
ಖ		ಜೆಸಿಯ ..	273
ಖಿಲಾಫತ್ ಕಮಿಟಿ ..	344	ಜೈನ ..	16
ಗ		ಝ	
ಗದಾಧರ ..	315	ಝಾನ್ಸಿ ರಾಣಿ ..	79
ಗಾಂಧೀಜಿ 306, 335, 371, 411, 427			
ಗಾಂಧೀ ಇರ್ವಿನ್ ಒಪ್ಪಂದ ..	353	ಞ	
ಗ್ಲಾಡ್ಸ್‌ಟನ್ ..	263		
ಗಿರೀಶಚಂದ್ರ ಫೋಷ ..	321		
ಗುರಗಾಂ ..	473		

		ಪುಟ			ಪುಟ
ಡ			ನೀಗೋ ಜನರು		426
ದಯರ್	..	342	ನೀರೋ	..	64
ದುಖೋಬೀರರು	..	287, 288	ನೆಪೋಲಿಯನ್	..	78
ಡ್ಯಾಬ್ಲ್ಯಾ	..	67	ನೆಹರು, ಪಂಡಿತ ಮೋತಿಲಾಲ	347, 351	
ತ			ನೆಹರು ವರದಿ	..	352
ತಾನ್ಸೇನ	..	69	ನ್ಯಾಸುಮ್ಬೀನ್ ಔಲಿಯ	..	24
ತಲಕ್, ಬಾಲಗಂಗಾಧರ	..	329, 336, 340, 344	ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನ	..	346, 469
ತುಂಬುರ	..	77	ನಾರೋಜ	..	305, 332, 337
ತುಲಸೀದಾಸ	..	79	ಪ		
ತೈಮೂರ್‌ಲಂಗ್	..	65, 73	ಪತಂಜಲಿ	..	79
ತೋತಾಪುರಿ	..	315	ಪಂಜಾಬಿನ ಅಕ್ಬಾಚಾರ	..	341
ತೋರುದತ್	..	321	ಪಾಟೆನಿ	..	79
ದ			ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಪ್ರಕಟನೆ	..	338
ದಯಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ, ಮಹರ್ಷಿ	316, 317, 318		ಪ್ರೀವಿ ಕೌನ್ಸಿಲ್	..	201
ದಾದಾಭಾಯಿ ನಾರೋಜ	305, 332, 337		ಪ್ಲೇಟೊ	..	79
ದಾದು	..	26	ಪೈಗಂಬರ್	..	78
ದಾಂಡಿ	..	353	ಫ		
ದ್ವಿಜೇಂದ್ರಲಾಲ ರಾಯ	..	321	ಫಾಸ್ಟ್	..	327
ದುರ್ಗಾವತಿ	..	79	ಫಾಹಿಯನ್	..	82
ದೇವೇಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರ್	315		ಫ್ರಾನ್ಸಿನ ಮಹಾಕ್ರಾಂತಿ	..	254, 267
ಧ			ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್, ಸೆಂಟ್	..	78
ಧನ್ಯಂತರಿ	..	56	ಫಿನ್‌ಸ್ಟೆರಿ	..	323
ಧರ್ಮಶೋಕ	..	285	ಫಿರೂಸ್ ಷಾ ಮಹತಾ, ಸರ್	305, 328	
ನ			ಫೆಡರಲ್ ಸರ್ಕಾರ	..	240
ನಾಸಕ್	..	78	ಫೋರ್ಬ್ಸ್	..	81
ನಾರದ	..	77	ಬ		
ನಿವೇದಿತಾ	..	20, 82	ಬರ್ಕೆನೈಡ್	..	351
			ಬದರುದ್ದೀನ್ ತಯ್ಯಾಬ್ಜಿ	..	328
			ಬರೋಲಿ	..	348
			ಬರ್ನಾರ್ಡ್ ಷಾ	..	297
			ಬಂಕಿಂಚಂದ್ರ	..	32, 321

	ಪುಟ
ಬಂದಾನವಾಸ್ ಗೇಸೂದರಾಸ್	24
ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರನಾಥ ಸೀಲ್, ಸರ್	215
ಬ್ರಹ್ಮ ಗುಪ್ತ	58
ಬ್ರಹ್ಮ ಜ್ಞಾನ ಸಮಾಜ	320
ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಾಜ	285, 314
ಬಾಸ್ಟರ್ತ್ ಸ್ಕಿತ್	342
ಬ್ರಾಡ್ಲಿ	285
ಬ್ರಾವೆಟ್ಟಿ	320
ಬಿಲ್ ಆಫ್ ರೈಟ್ಸ್	275
ಬ್ರಿಸ್ಟಲ್	315
ಬ್ರಿಂಫೀಲ್ಡ್	349
ಬೆಟನ್	91
ಬ್ರಿಯರ್	473
ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್	162

ಭ

ಭಗವದ್ಗೀತೆ	261
ಭಕ್ತ್ಯಹರಿ	7, 362
ಭವಭೂತಿ	71
ಭಾರತ ಸೇವಾ ಸಂಘ	334
ಭಾಸ	71

ಮ

ಮಧುಸೂದನ ದತ್ತ	321
ಮನೋ	85
ಮಯೂರಾಸನ	65
ಮಹಮ್ಮದಾಲಿ, ಮೌಲಾನಾ	347
ಮಹಮೂದ್ ಫಸನಿ	73
ಮಾರ್ಲೆ	331
ಮ್ಯಾಗ್ನಿ ಕಾರ್ಟರ್	275, 292
ಮ್ಯಾಕ್ಸ್ ಮುಲ್ಲರ್	84
ಮ್ಯಾನ್	475
ಮಾಂಕೆ	58

	ಪುಟ
ಮಾಂಟೈಡ್ ಸುಧಾರಣೆಗಳು	240
ಮಿಲ್	79
ಮಿಂಟೊ	331
ಮುಮ್ಮಡಿ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರು	203
ಮುಸ್ಲಿಂ ಲೀಗ್	334, 337
ಮೂಸಾ	15
ಮೆಕಾಲೆ	79
ಮೆಗಾಸ್ಥೆನೀಸ್	65, 80, 100, 368
ಮೆಟ್ರಾಫ್	84
ಮೋರ್ಲೆಂಡ್	65
ಮೌರ್ಯ ಚಂದ್ರಗುಪ್ತ	65, 78

ಯ

ಯಾಥೇಯ	97, 261
-------	---------

ರ

ರಬೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರ್	32, 321
	346, 427
ರಮೇಶಚಂದ್ರ ದತ್ತ	321
ರಸವಹಾರಿ ಫೋಷ	332
ರಸ್ಕಿನ್	319
ರಂಗಾಚಾರ್ಯ, ದಿವಾನ್	207, 214
ರಾಜಾ ರಾಮಮೋಹನ ರಾಯ	313, 321
ರಾಬಿನ್ಸನ್ ಕ್ರುಸೋ	253
ರಾನಡೆ	305, 328
ರಾಂಡ್	329
ರಿಪನ್	327
ರಿನೋಸಾನ್ಸ್	56
ರೂಸ್‌ವಾಲ್ಟ್	290
ರೆಡಿಂಗ್, ಲಾರ್ಡ್	347
ರೋ, ಸರ್ ಥಾಮಸ್	76
ರೋಮನ್ ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್	28

	ಪುಟ		ಪುಟ
ಲ		ಶ್ರದ್ಧಾ ನಂದ	317, 351
ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿ	79	ಶಾರದಾ ಕಾನೂನು	420
ಲಯಲ್, ಸರ್ ಆಲ್ಫ್ರೆಡ್	423	ಶಿರೋಮಣಿ ಗುರುದ್ವಾರ	
ಲಾಲಾ ಮುನ್ಶೀರಾಮ್		ಪ್ರಬಂಧಕ ಕಮಿಟಿ	346
(ಶ್ರದ್ಧಾ ನಂದ)	317, 351	ಶಿಲುಬೆಯ ಯುದ್ಧ	58
ಲಾಲಾ ಲಜಪತ ರಾಯ	317, 330	ಶಿವಾಜಿ	79
ಲಿಟ್ಲೆ ವಿ	97	ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ	77, 78
ಲಿಟ್ಲೆನ್, ಲಾರ್ಡ್	327	ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ರಾಜೇಂದ್ರ ಒಡೆಯರ್	
ಲಿಬರಲ್	144, 327	ಬಹಾದುರ್	203
ಲೀ ಸಮಿತಿ	176	ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್, ಎಸ್.	347
ಲೀಗ್ ಆಫ್ ನೇಷನ್ಸ್	167	ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ	315, 318
ಲೀಬರ್	144	ಶ್ರೀಹರ್ಷ	71
ವ		ಷ	
ವರ್ಜಿಲ್	71	ಷಲಿಮಾರ್ ಬಾಗ್	74
ವರಾಹ ಮಹಿರ	58	ಷಾಜಹಾನ್	65
ವಲ್ಲಭಾಯಿ ಪಟೇಲ್	370	ಷಿಕಾಗೊ ಸಮ್ಮೇಳನ	319
ವಾಚಾ	328	ಷಿಯಾ	24
ವಾಟರ್ಲಿ	480	ಷಿಲ್ಲರ್	319
ವಾರನ್ ಹೇಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್	312	ಷೆರ್ವೆಡ್, ಮಿಸ್	342
ವಾಲ್ಮೀಕಿ	71, 79	ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್	79
ವ್ಯಾಸ	71, 79	ಷ	
ವಿಕ್ಟಿಲಭಾಯಿ ಪಟೇಲ	305, 351	ಸತ್ಯವಾಲ	341
ವಿರಜಾನಂದ ಸರಸ್ವತಿ	316	ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ	336, 340
ವಿಲ್ಸನ್	470	ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತ	78
ವಿವೇಕಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ	318, 319, 417	ಸಯಾನಿ	328
ವಿಷ್ಣು ವರ್ಧನ	259	ಸಯ್ಯದ್ ಅಹಮ್ಮದ್, ಸರ್	333
ವೀರಕೈವ	16	ಸ್ಮಿಟ್	336
ವೆಡ್ಜರ್ಬರ್ನ್	327	ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಭೇಯ	353, 354
ವೇದ ಸಮಾಜ	315	ಸ್ವರಾಜ್ ಪಕ್ಷ	349
ಶ		ಸಾಲೀ	58
ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ	79	ಸಾಯಣಾಚಾರ್ಯ	317
ಶಂಕರನಾಯರ್, ಸರ್	328		

	ಪುಟ		ಪುಟ
ಸಾದಿತಿ	420	ಸ್ವಾಮನ್ ಸಮಿತಿ ..	240, 352
ಸಿಕಂದರ್	58, 78	ಸೊಸೆಯೂರು ..	109
ಸಿಕ್ಖ್	16	ಹೆ	
ಸಿರಿಯನ್	28	ಹರ್ಷ	71
ಸಿಸ್ಟರ್ ನಿವೇದಿತಾ ..	82, 320	ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ	82
ಸಿಂಧಬಸ್ತು	29	ಹಂಟರ್ ಸಮಿತಿ ..	343
ಸಿಂಹ, ಸರ್ ಸತ್ಯೇಂದ್ರ ಪ್ರಸನ್ನ	336	ಹಾರ್ಡಿಂಜ್, ಲಾರ್ಡ್ ..	263, 335
ಸೀತಾ	420	ಹಾರ್ಡಿನ್ ಅಲ್ ರಷೀದ್ ..	58
ಸೀಲ್ ಸಮಿತಿ	215	ಹ್ಯಾನಿಬಾಲ್	78
ಸ್ಲೀಮನ್	85, 88	ಹಿಯನ್ಮಾನ್ಗ್	82
ಸುನ್ನಿ	24	ಹಿರೇ ಚಾರ್ಲ್ಸ್	293
ಸುಫಿ	24	ಹ್ಯೂಂ	327
ಸುರೇಂದ್ರನಾಥ ಬಾನರ್ಜಿ, ಸರ್	328	ಹೆಬರ್	85
ಸೆಲೀಂ ಪಿಸ್ತ	24	ಹೆಬಿಯಸ್ ಕೋರ್ಪಸ್ ..	282
ಸೆವರ್ಸ್ ಕರಾರು	344, 349	ಹೊಯಿಸಳ	109
ಸೆಸಿಯ	273	ಹೋಮರ್	71, 79
ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಹಿಂದೂ ಕಾಲೇಜ್	320	ಹೋಂ ರೂಲ್ ಲೀಗ್ ..	338
ಸ್ಟೇಟರ್	475		

ಅದ್ವೈತದಿಯ ಟಿಪ್ಪಣಿ

'ಭಂದ' ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಪುರಿಂಗ; ಆದ್ದರಿಂದ ಭಂದೋ ದಾನ, ಭಂದೋ ಬಲ, ಭಂದೋ ಗ್ರಹಣ, ಇತ್ಯಾದಿ ರೂಪಗಳೇ ಸಾಧು. 146, 243, 301 ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಅಸಾಧು ರೂಪಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸಿಂದಬಸ್ತ, ಸೆಸಿಯ, ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ Z ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಕಾರವೇ ಪ್ರಯೋಗವಾಗಿದೆ; ಅದನ್ನೂ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ یومیہ دیرانہ لیا جائے گا۔

